

இந்துக் கலைக்களஞ்சியம்

பகுதி - II
(௨ - ௭)

வெளிக்கு

இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்
இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சகம்

கொழும்பு 2,
இலங்கை

+

Agamam
Sintanp library
No. 123

+

K. THAYAPARAN
SECRETARY
MINISTRY OF STATE FOR HINDU RELIGIOUS
& CULTURAL AFFAIRS.

இந் துக் கலைக்களஞ்சியம்

பகுதி - II

(உ — ஓள)

பிரதம பதிப்பாசிரியர்
பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்
பி. ஏ. சிறப்பு (இலங்கை) பிஎச்-டி லண்டன்
வரலாற்றுத்துறை
யாழ் பல்கலைக்கழகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

வெளியீடு

இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்
இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சகம்
கொழும்பு 2.

இலங்கை

1992

முதற் பதிப்பு: டிசம்பர் 1992

வெளியீடு:

இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்
இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சகம்
இலங்கை காப்புறுதிக் கூட்டுத்தாபன கட்டிடம்
9வது மாடி,
21, வொக்ஷால் வீதி,
கொழும்பு 2.
இலங்கை.

பதிப்புரிமை:

இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

அச்சகம்:

இம்பீரியல் அச்சகம்
315, கிராண்ட்பாஸ் ரோட்,
கொழும்பு 14.

விலை: ரூபா: 250/-

HINDU ENCYCLOPAEDIA

VOLUME II

Editor in Chief

S. PATHMANATHAN

B.A. HONS (Cey) Ph D. LONDON

Professor of History

University of Jaffna.

Publisher

Department of Hindu Religious and Cultural Affairs

Office of the

State Minister for Hindu Religious and Cultural Affairs

COLOMBO - 2

SHRI LANKA.

1992

First Edition - December, 1992

Published by:

**Department of Hindu Religious and Cultural Affairs,
Office of the State Minister for Hindu Religious and Cultural Affairs.**

Ninth Floor, Insurance Corporation Building,
21, Vauxhall Street,
Colombo-2.
Shri Lanka

Copy Right:

Department of Hindu Religious and Cultural Affairs,

Printed at:

Imperial Press
315, Grandpass Road,
Colombo 14.

Price: Rs. 250/-

HINDU ENCYCLOPAEDIA

VOLUME II

Editor in Chief

S. PATHMANATHAN

B.A. HONS (Cey) Ph D. LONDON

Professor of History

University of Jaffna.

Publisher

Department of Hindu Religious and Cultural Affairs

Office of the

State Minister for Hindu Religious and Cultural Affairs

COLOMBO - 2

SHRI LANKA.

1992

First Edition - December, 1992

Published by:

**Department of Hindu Religious and Cultural Affairs,
Office of the State Minister for Hindu Religious and Cultural Affairs.**

Ninth Floor, Insurance Corporation Building,
21, Vauxhall Street,
Colombo-2.
Shri Lanka

Copy Right:

Department of Hindu Religious and Cultural Affairs,

Printed at:

Imperial Press
315, Grandpass Road,
Colombo 14.

Price: Rs. 250/-

இந்துக்கலைக்களஞ்சியம்

பகுதி - இரண்டு

எழுத்தாளர் குழு

பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்

பி. ஏ. (சிறப்பு) பி.எச்.டி. (லண்டன்),
வரலாற்றுத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,

வித்துவான் க. ந. வேலன்

பண்டிதர் கா. செ. நடராசா பி.ஏ. (சிறப்பு)

புலவர் த. கனகரத்தினம் பி.ஏ. (லண்டன்)

வித்துவான் திருமதி வசந்தா வைத்தியநாதன்

கலாநிதி சோ. கிருஷ்ணராசா

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

திரு. எஸ். மகேஸ்வரன் பி.ஏ. (சிறப்பு)

விரிவுரையாளர்
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

திரு. ந. வேல்முருகு பி. ஏ. (சிறப்பு)

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

திருமதி. மைதிவி தயாநிதி பி.ஏ. (சிறப்பு)

சிரேஷ்ட உதவிப் பதிவாளர்
கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்

திருமதி. சாந்தி நாவுக்கரசன் பி.ஏ. (சிறப்பு)

பிரதிப் பணிப்பாளர்
இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

திரு. சீ. தெய்வநாயகம் பி.ஏ.

சிரேஷ்ட ஆராய்ச்சி அலுவலர்
இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்.

வெளியீட்டுரை

இந்துசமயம் மிகவும் தொன்மையானது. இணையற்ற தத்துவக் கருவூலங்களும், அறிவுச் செல்வங்களும் எமது சமயம் எனும் ஆழ்கடலில் செறிந்து கிடக்கின்றன. இந்துசமயத்தோடு தொடர்புடைய வார்த்தைகளைத் தொகுத்து எமது பண்பாட்டின் வரலாறு வளர்ச்சி, உயர்கருத்துக்கள் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தும் கலைக் களஞ்சியம் ஒன்றை வெளிக்கொணரும் ஓர் உன்னத பணி 1982 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் நடைபெற்ற அகில உலக இந்து மாநாட்டின்போதே முகிழ்த்தது. முன்னாள் அமைச்சர் மாண்புமிகு செ. இராசதுரை அவர்கள் இப்பணியைத் தொடக்கிவைத்தார் முதலாவது தொகுதியில் தமிழ் உயிரெழுத்துக்களான 'அ' விலிருந்து 'ஈ' வரை உள்ள பத்துறை விடயங்கள் சார்ந்த 670 கட்டுரைகள் இடம் பெற்றிருந்தன. இத் தொகுதியை பேராசிரியர் பொ. பூலோகசிங்கம் தனியொருவராக ஆய்வு செய்து தொகுத்தளித்திருந்தார். 1990 ஆம் ஆண்டில் முதற் தொகுதி வெளியானது. முதற் தொகுதியினை இலங்கையில் மட்டுமன்றி தமிழகத்திலும் ஏனைய நாடுகளிலும் வாழும் இந்துப் பேரறிஞர்கள் பெருமனதோடு வரவேற்றதோடு இப்பணி தொடர்ந்து நடைபெறவும் கலைக்களஞ்சியம் முழுமைபெறவும் வேண்டுமென்ற தமது ஆவலையும் வெளிப்படுத்தினர்.

தொகுதி இரண்டினை பல அறிஞர்களினதும் ஆலோசனைகளைப் பெற்று உருவாக்க நாம் முடிவு செய்தோம். பலதரப்பட்ட கருத்துக்களையும் பரிசீலனை செய்தோம். எழுத்தாளர் குழு ஒன்றை நியமித்தோம். இக்குழுவில் அங்கம் வகித்தோர் சொற்களைத் தேர்தல், கட்டுரைகளை

ஆக்கல் போன்ற பணிகளை மேற்கொண்டனர். குழுவினரை நெறிப்படுத்துபவராகவும், பதிப்பாசிரியராகவும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக சரித்திரப் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் பணியாற்றியுள்ளார். இத்தொகுப்பில் 'உ' தொடக்கம் 'ஓ' வரையுள்ள உயிரெழுத்துக்களின் சொற்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஏறத்தாழ நானூறு சொற்களுக்கான கட்டுரைகள் இடம் பெறுகின்றன.

தொகுதி இரண்டின் பதிப்பு வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட உடனேயே மூன்றாம் தொகுதிக்கான பூர்வாங்க வேலைகளும் தொடங்கப்பட்டு விட்டன. இனிவரும் தொகுதிகளுக்கு தமிழக அறிஞர்களின் ஆலோசனைகளையும், ஒத்துழைப்பையும் பெற்றுக்கொள்ள முடிவு செய்துள்ளோம். இதனை அறிஞருலகம் மனமார வரவேற்கும் எனவும் நம்புகின்றோம்.

கலைக்களஞ்சியத் தொகுப்பு என்பது பலரது ஆய்வு, அறிவு, உழைப்பு, அனுபவம் என்பவற்றைக் கொண்டு உருவாக வேண்டிய ஓர் அரிய பணியாகும். அந்த வகையில் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட ஒரு பணியை எமது சக்திக்குட்பட்ட வகையில் தொடர்ந்து ஆற்றுகின்றோம்.

இக்கலைக்களஞ்சியத் தொகுதிகள் இலங்கை வாழ் இந்துக்களுக்கு மட்டுமன்றி, உலக இந்துக்களுக்கே பெரும் பயன் மிக்க நூற்தொகுதியாக அமையும். இத்தகைய ஒரு தெய்வீகப் பணியை இலங்கை முன்னெடுத்துச் செல்கின்றது என்பது நம் அனைவருக்கும் பெருமை தருவதாகும்.

கலைக்களஞ்சியத்தின் இரண்டாம் தொகுதி வெளியிடப்படும் இத்தறுவாயில் இந்நூலைப் பதிப்பித்தலில் பெரும்பணி புரிந்த பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்களுக்கும், தொகுப்பு வேலைகளில் ஈடுபட்டுழைத்த அறிஞர் குழுவினருக்கும் எனது மனமார்ந்த பாராட்டுக்களைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

கலைக்களஞ்சியத்தின் பகுதி ஒன்றுக்கு அறிஞர் களும், இந்துப் பெருமக்களும் தந்த நல்லாதரவும், உற்சாகமுமே இன்று தொகுதி இரண்டு நூல் வடிவம் பெறுவதற்கு உந்துசக்தியாக அமைந்தது. இத்தொகுதியையும் அனைவரும் ஏற்றிப் போற்ற வேண்டுமென விழைகின்றேன்.

கௌரவ. பி. பி. தேவராஜ்

இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சர்

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சகம்
கொழும்பு-2.

அணிந்துரை

இந்து சமயத்தின் ஆழமும், பரப்பும், அதில் அடங்கியுள்ள தெளிவும் இன்று மேனாட்டவரைக் கூட கவர்ந்திழுத்துள்ளது. மன அமைதிக்கு இந்துமதக் கருத்துக்கள் மிகவும் பயனுடையன என்பது பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய பெருமை மிகு சமயத்தின் பண்பாட்டினையும் மெய்யியலையும், விளக்கும் கலைக்களஞ்சியம் ஒன்றினை வெளியிடும் முயற்சியை நாம் மேற் கொண்டோம். உயிரெழுத்து “அ” தொடங்கி “ஈ” வரையுள்ள எழுத்துக்களில், அடங்கியுள்ள சொற்தொகுதிகளைச் சேர்த்து இந்துக் கலைக்களஞ்சியமாக தமிழில் முதன் முதலில் வெளியிட்ட பெருமை இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சையும், திணைக்களத்தையுமே சாரும். இதன் முதல் தொகுதி 1990 இல் வெளியிடப்பட்டு இந்துசமயத்துக்கு பெருமை சேர்த்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்துக்கலைக்களஞ்சியம் இரண்டாவது தொகுதியில் “உ” தொடங்கி “ஓள” வரையுள்ள உயிர் எழுத்துக்களில் சுமார் 400க்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன. முதலாவது, தொகுதியுடன் சேர்த்துச் சுமார் ஆயிரம் சொற்கருவூலங்கள் கட்டுரைகளாக்கப்பட்டுள்ளன. இது மிகவும் பயனுடைய முயற்சியாகும்.

இந்து நாகரீகத்தை பாடமாகக் கற்கும் உயர் வகுப்பு மாணவர்கள், இந்துசமயத்தை பயி

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள்
இராஜாங்க அமைச்சு அலுவலகம்
கொழும்பு 2.

லும் அல்லது படிக்க விரும்பும் அனைவருக்கும் பொருத்தமுடைய விதத்தில் இந்த இரண்டு தொகுதிகளும் அமைவுபெற்றுள்ளன. இரண்டாவது தொகுதி ஒரு எழுத்தாளர் குழுவினால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. பலதரப்பட்ட ஆய்வாளர்களின் முயற்சியினால் இது உருவானது. இப்பணியில் ஈடுபட்ட அனைவரும் தமக்குரிய கடமையை சிறப்புடன் செய்துள்ளார்கள் என்றே எண்ணுகின்றேன்.

முதல் தொகுதி வெளியிடப்பட்டதன் பின் இரண்டாவது தொகுதி வெளியிட ஆவன செய்து ஆலோசனை வழங்கிய மாண்புமிகு அமைச்சர் பி. பி. தேவராஜ் அவர்களுக்கு எனது உளங்கனிந்த நன்றி உரித்தாகுக. உரிய காலத்தில் இப்பணியை முன்னெடுத்துச் சென்று பூர்த்தி செய்த திணைக்களப் பணிப்பாளர், ஆராய்ச்சி பிரிவினர் பணி பாராட்டிற்சூரியது. பிரதம பதிப்பாசிரியராக கடமையாற்றி தமது பங்களிப்பை நல்கிய பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்களுக்கு எனது நன்றி.

இந்துக்கலைக்களஞ்சியத்தின் இரண்டாவது தொகுதி வெளிவருவதையிட்டு மிகவும் மகிழ்வடைகிறேன். மற்றத் தொகுதிகளும் கூடிய விரைவில் வெளிவர வேண்டும் என்பதே எமது விருப்பமாகும்.

கா. தயாபரன்
செயலாளர்

முன்னுரை

இந்துக் கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி இரண்டினை வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் கொள்கிறோம். இம் முயற்சியில் ஈடுபட்ட வேளையில் தயக்கமும், அச்சமும் எம்மை வாட்டின.

'ஓசை பெற்றுயர் பாற்கடல் உற்றொரு
பூசை முற்றவும் நக்குபு புக்கென
ஆசைபற்றி அறையலுற்றேன்'

'அறையும் ஆடரங்கும் படப்பிள்ளைகள்
தறையில் கீறியடித் தச்சரும் காய்வரோ'

என்று கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் பாடியிருக்கிறானல்லவா? இந்த அவையடக்கச் செய்யுள்களின் வரிகளே எம்மனதில் மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்தன.

இவ்வரிகளை சம்பிரதாயபூர்வமான அவையடக்கமாக இங்கு நாம் கூறவில்லை. எம் உள்ளத்தின் ஆழத்தில் இருந்து வெளிப்படும் வார்த்தைகள் இவை. குறைகளை நீக்கி எமது பணியின் நற்பயன்களை மட்டும் கருத்திற் கொள்ளுதல் கற்றறிந்தோர் கடன்.

இத்தொகுதியின் சிறப்புக்களும், பெருமையும் கட்டுரைகளை எழுதி உதவிய அறிஞர் பெருமக்களையும் அவர்களை வழிநடத்தியும், இத்தொகுதியினை பதிப்பித்தும் உதவிய பேராசிரியர் சி. பத்மநாதனையும் சாரும். இந்நூலில் இடம்பெறும் குறைகள் எம்மையும் எம்சக்திக்கு மீறிய காரணிகளையும் சார்ந்தன.

ஓர் விடயத்தை மட்டும் குறிப்பிடுவோம். இந்துக் கலைக்களஞ்சியம் முதலாவது தொகுதிக்கு தமிழகத்தில் இருந்தும் பாராட்டுச் செய்திகள் கிடைத்தன. அதனை தமிழகத்தில் அறிமுகம் செய்ய முயன்றோம். நூல் விற்பனையாளர் சிலரை அணுகினோம். 'நூல் சந்தை கடுமை

யான போட்டிச் சூழலை உடையது. எல்லாத் தொகுதிகளையும் ஒருசேரத் தாருங்கள். தனித் தனித் தொகுதிகளாக கலைக்களஞ்சியம் ஒன்றையார் வாங்குவார்கள்?' என்ற பதில் கிடைத்தது. பத்து ஆண்டுகளின் முன் ஆரம்பித்த பணி இது. முதல் தொகுதியை 1990 இல் வெளியிட்டோம். இரண்டாவதினை 1992 இல் வெளியிடுகின்றோம். பாரிய தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ள இன்றைய சூழலில் எமக்குள்ள வளங்கள் போதா. எமது இலட்சியம் ஓசை பெற்றுயர்பாற்கடலின் தன்மையது. இலட்சியத்திற்கும், சாதனைக்கும் இடையில் உள்ள இடைவெளியோ பெரிது. இந்துக்கலைக்களஞ்சியம் முழுமையையும் ஒன்றாக வெளியிடுவதே சாலப்பொருத்தமானது. "தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியம்" பத்துத் தொகுதிகளும் சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வெளிவந்தன. அதைத் தொடர்ந்து தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் அறிவியல் களஞ்சியம் (Encyclopaedia of Science) வாழ்வியல் களஞ்சியம் (Encyclopaedia of Social Science) என ஒவ்வொன்றிலும் பத்துத் தொகுதிகளைக் கொண்ட இரு (கலைக்) களஞ்சியங்களை வெளியிட்டுள்ளது. உபயோகிக்கப்பட்ட மனிதவலு, புலமை வளங்கள் (Intellectual resources) பிறவளங்கள் என்ற வகையில் எமது சிறு முயற்சியினை இப்பாரிய பணிகளோடு ஒப்பிடுதல் இயலாது. அவ்விதம் ஒப்பீடு செய்து குறை காண்பதற்கு யாரும் முனைந்ததுமில்லை. இந்துப்பண்பாடு, வரலாறு, மெய்யியல், தமிழ் ஆகிய கல்வித்துறைகளில் ஈடுபட்டுள்ள பேராசிரியர்கள், கல்வியாளர்கள், மாணவர்கள் ஆகியோரும் பிறரும் இந்துக்கலைக்களஞ்சியம் முதல் தொகுதி வெளிவந்த பொழுது பாராட்டி எம்மை உற்சாகப்படுத்தினர். இரண்டாவது தொகுதியினையும், பிற தொகுதிகளையும் தொடர்ந்து வெளியிடுவதற்கும் பலவகையிலும் ஊக்கமும், உதவிகளும் அளித்து வருகின்றனர். இதனால் அடுத்தது வரும் தொகுதிகளும் விரைவில் வெளிவரும் என்பது உறுதி.

இக்கலைக்களஞ்சியத்தினை உருவாக்குவதற்கு அயராது உழைத்தோர் பலர். அவர்கள் எல்லோரையும் இங்கு பெயர் சுட்டி நன்றி கூறுதல் இயலாது. இத்தொகுதி பலவகையிலும் சிறப்புற அமைவதற்கு காரணர்களாய் அமைந்த மாண்புமிகு அமைச்சர் பி. பி. தேவராஜ், செயலாளர் கா. தயாபரன், இத்தொகுதியின் பதிப்பாசிரியர் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் ஆகியோருக்கு எனது உளம் கனிந்த நன்றி.

பிரதிப்பணிப்பாளர் திருமதி. சாந்தி நாவுக்கரசன், உதவிப்பணிப்பாளர் திரு. வீ. விக்கிரமராஜா,

இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்
கொழும்பு—2.

இத்தொகுதியின் உதவியாசிரியர் திரு. சீ. தெய்வநாயகம், தட்டச்சு வேலைகளில் உதவிய திருமதி. நிர்மலா கருணானந்தராஜா (சிரேஷ்ட தட்டெழுத்தாளர்), செல்வி. பொ. சுகிர்தா, செல்வி. ச. ஜான்சிராணி ஆகியோரின் பணிகள் பாராட்டிற்சூரியன. முதலாம் தொகுதியைப் போன்றே இத்தொகுதியையும் இம்பீரியல் அச்சகத்தார் அழகுற அச்சிட்டு வழங்கினர். அதன் உரிமையாளர் சு. சேதுராமலிங்கத்திற்கும், அச்சகத்தின் பிறப்பணியாளர்களுக்கும் என் நன்றி.

க. சண்முகலிங்கம்
பணிப்பாளர்.

பதிப்புரை

1989 ஆம் ஆண்டிலே பொதுத் தேர்தலின் பின் அரசாங்கம்புதிதாக அமைக்கப்பட்டபொழுது இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் துறையின் இராஜாங்க அமைச்சராக மாண்புமிகு பி. பி. தேவராஜ் அவர்கள் நியமனம் பெற்றார். இந்துக் கலைக்களஞ்சியம் தொடர்பாக முன்னைய அமைச்சர் தொடக்கி வைத்த பணியை முன்னேற்றுவதிலே இவர் பேரார்வம் கொண்டிருந்தார். தட்டச்சுப் பிரதியாக இருந்த இந்துக் கலைக் களஞ்சியத்தின் முதலாவது தொகுதி 1990 ஆம் ஆண்டிலே அச்சிடப்பெற்று வெளிவந்தது.

இவ்வெளியீட்டினைத் தொடர்ந்து இந்துக் கலைக்களஞ்சியத்தின் ஏனைய தொகுதிகளும் தயாரிக்கப்பெற்று வெளியிடப் பெறல் வேண்டும் என்பதில் அமைச்சகத்தார் ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர். இரண்டாவது தொகுதியை தயாரிப்பதற்கு அறிஞர்களையும், ஆராய்ச்சியாளரையும் பலரிடமிருந்து கட்டுரைகளைப் பெற வேண்டும் என்பது அவர்களின் நோக்கமாயிருந்தது. இந்நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதில் சில இடர்ப்பாடுகள் நாட்டிலுள்ள நிலைமையின் காரணமாக எழுந்துள்ளன. யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு ஆகிய பகுதியிலுள்ளவர்களோடு கொழும்பிலிருந்து இவ்விடயம் தொடர்பாக கடிதத் தொடர்பு கொள்வதே சிரமமாகிவிட்டது. சூழ்நிலை காரணமாக அங்குள்ள பல்கலைக்கழகங்களிலே சேவை புரிவோர் தம்மை இவ்வேலையில் ஈடுபடுத்திக்கொள்வது இயலாத ஒன்றாகும்.

இத் தொகுதியிலே தமிழ் நெடும் கணக்கில் உகரம் முதலாக ஓளகாரம் வரையுமான எழுத்துக்களுடன் தொடங்கும் பொருத்தமான சொற்களுட் பெரும்பாலானவை இடம்பெறுகின்றன. இத் தொகுதியின் பதிப்பாகிரியராக சென்ற வருடம் ஒக்டோபர் மாதத்திலே நான் பொறுப்பு ஏற்பதற்கு முன்பு பெரும்பாலான விடயங்கள் எழுதுவதற்கென கட்டுரையாளர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுவிட்டன. இத் தொகுதியிலே சேர்க்கப்பட்டுள்ள கட்டுரைகளை எழுதியவர்களின் சிலர் இந்துசமயம் தொடர்பான விடயங்களைப் பல்லாண்டுகளாகக் கற்றுப் பயிற்சி பெற்றமையோடு மாணவர்களுக்குப் போதிக்கும் அனுபவமும் வாய்க்கப் பெற்றவர்கள். மற்றுஞ் சிலர் சமயனுஷ்டானங்களோடும், சமய நிறுவனங்களோடும், வாழ்க்கை முழுமையும் தொடர்பு கொண்டிருந்த அனுபவமும் வாய்க்கப் பெற்றவர்கள். பிறர் இளைஞராயினும் பல்கலைக்

கழகத்திலே இந்து கலாசாரத்தைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்று பின் அரசாங்க சேவையிலே நியமனம் பெற்றுப் பணி புரிபவர்கள். இவர்கள் அனைவரினதும் ஆர்வமும் ஒத்துழைப்பும் பாராட்டுக்குரியன. பரந்த அறிவும் விரிந்த நோக்கமுமுடைய வித்துவ மரபு செழிப்பதற்கு இது போன்ற ஆக்கபூர்வமான பணிகள் அவசியம். இந்துக்கலைக்களஞ்சியம் எழுதும் பணியில் உழைத்த எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

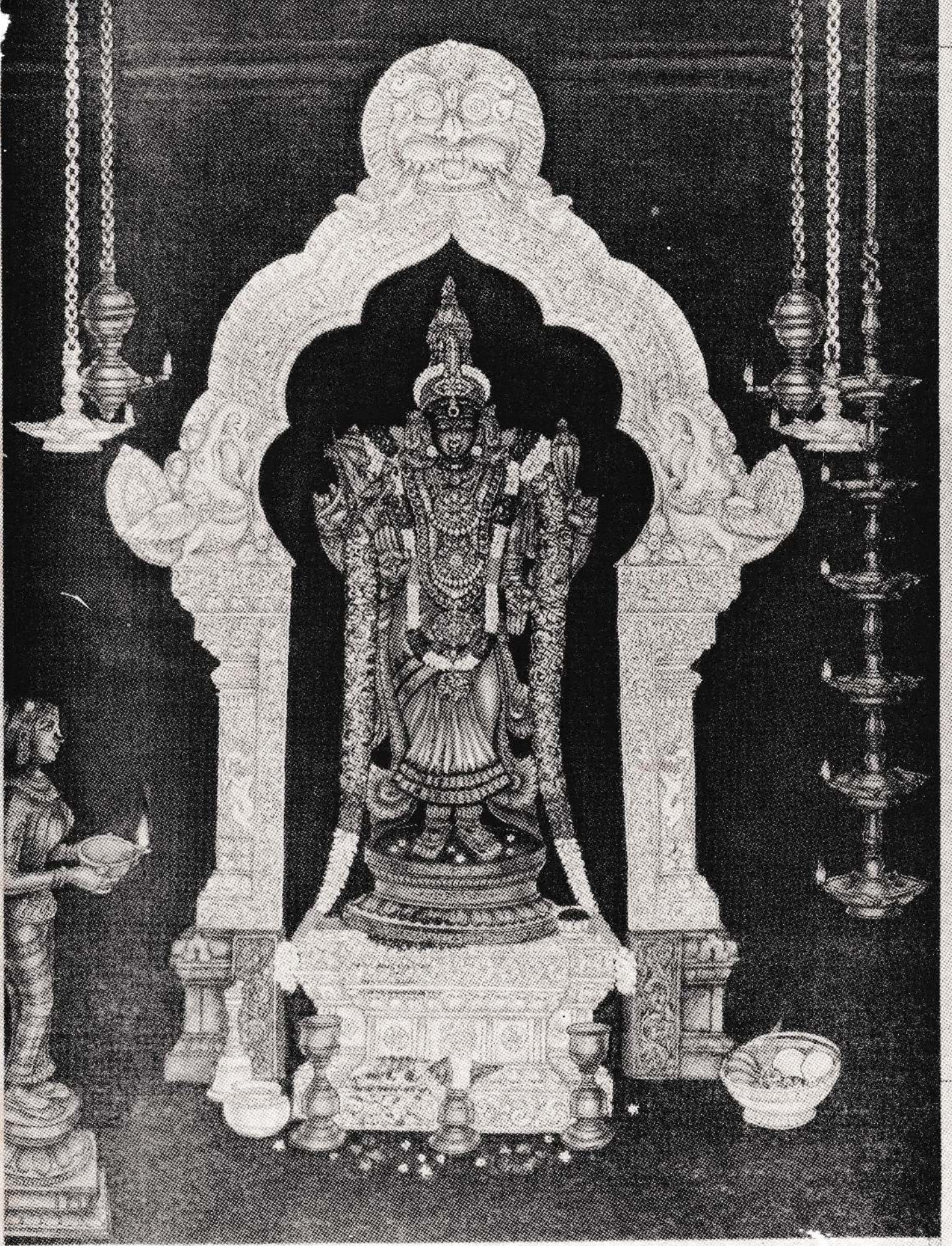
இந்து கலாசாரம் சாகரம் போன்றது. இது நாலாயிரம் ஆண்டுக்கால வரலாற்றை உடையது. பரத கண்டத்திலே மேற்கிலே காமரூபம் முதலாகக் கிழக்கிலே கேரளம் வரையாகவும் வடக்கிலே காரகோரம் முதல் தெற்கிலே கதிர்காமம் வரையும் பரந்திருந்தது. அதற்கப்பாலே கிழக்கிலே, காம்போஜதேசம், வியட்நாம், தாய்லாந்து, ஜாவா, மலேசியா முதலிய நாடுகளிலும் இந்துசமயமும், இந்து கலாசாரமும் பெரும் செல்வாக்கினை ஏற்படுத்தியிருந்தன.

இந்து சமயத்திற்கும் இந்து தத்துவங்களுக்கும் அடிப்படையாகவுள்ள இலக்கிய மரபு மிகப் பரந்ததாகும். அது வேதம், ஆகமம், தர்மசாஸ்திரம் என பலவகைப்படும். இவை பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் அடங்கிய நூல்கள் தமிழ் மொழியில் மிக அரிதாகும். தமிழ்மொழி மூலம் பல்கலைக்கழகம் வரை கல்வி புகட்டப்படும் இந்நாளில் தமிழில் இந்து கலைக்களஞ்சியம் வெளியிடப்படுவது பயனுடைய முயற்சி என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்துக் கலைக்களஞ்சியப் பணிகளைச் செம்மையாகவும், ஓரளவுக்கேனும் திருப்தியாகவும் முன்னேற்றிச் செல்வதற்கு இந்தியதமிழ் நாட்டு அறிஞர்களின் ஆதரவை நாடுவது இன்றியமையாத தேவையாகும். இக்கருத்தினையே மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களும் கொண்டுள்ளார். தமிழக அறிஞர்கள் சிலருடன் தொடர்பு கொண்டபோது அவர்கள் இயன்றவரை உதவிகளை வழங்க முடியும் எனக் கூறியுள்ளார்கள். இதனால் மூன்றாவது தொகுதியின் பணிகள் சிறப்புற அமையும் என எதிர்பார்க்கிறோம்.

சி. பத்மநாதன்
பதிப்பாகிரியர்.

வரலாற்றுத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

உமாதேவி

Digitized by Noolaham Foundation.

noolaham.org | aavanaham.org

உக்கிரகிரபன் :

குருகுலம் என்னும் சாதாரண குலத்திலே தோன்றினாலும் தந்தவப் பலனால் முனிவர்களுக்கும் மகரிஷிகளுக்கும் சமமாக உயர்ந்தவன். சனகர் முதலிய முனிவர்களுக்கே புராணங்களை உபதேசித்தவன். ஒருமுறை கர்வமுற்று இவன் பலராமனுக்கு மரியாதை செய்யாத காரணத்தால் அவர் மந்திரம் ஜெபித்து ஏவிய தர்ப்பையால் மரணமடைந்தான். மற்ற முனிவர்களின் வேண்டுதலாலும், அவன் செய்த புண்ணியத்தாலும் மீண்டும் உயிர் பெற்று வாழ்ந்தவன்.

உக்ரகுமார பாண்டியன் அல்லது உக்கிர பாண்டியன் :

இவனுக்கு உக்ரபாண்டியன், ஆரஞ்சாத்துப் பாண்டியன் எனப் பெயர்கள் உண்டு. சோமசுந்தர பாண்டியனுக்கும் தடாதகை பிராட்டியாருக்கும் மகனாகப் பிறந்தவன். சகல கலைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்று, காந்திமதி என்னும் பெண்ணை மணந்தவன் இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் யாகங்கள் சிறப்புற்று விளங்கியதால் இந்திரன் பொறாமை கொண்டு மதுரையை வளைக்கப் பாண்டியன் தாமதித்து இருக்கக்கண்ட சிவபெருமான் சித்தர் வடிவம் கொண்டு தரிசனம் கொடுத்ததுடன், வேலொன்றை கொடுத்து அதை கடலை நோக்கி எறியும்படியும் கூறி சென்றான். பாண்டியன் சித்தர் கொடுத்த வேல் எறிந்து வருணனது வீறடக்கினான். இதனால் கடல் சுவறை வேல்விட்ட திருவிளையாடல் கண்டவன் உக்கிர பாண்டியனாகும்.

உக்கிரபாண்டியன் ஆட்சியில் நாடு மழையில்லாது வரண்டது. மூவேந்தரும் ஒன்றுகூடி தேவருலகு சென்று இந்திரன் சபையை அடைந்தனர். இந்திரன் மூவருக்கும் ஆசனமிட்டான். சேர, சோழ அரசர்கள் இருவரும் அவனிட்ட ஆசனத்தில் அமர்ந்தனர். ஆனால் உக்கிரபாண்டியன் மட்டும் இந்திரனுடைய ஆசனத்தில் அமர்ந்தான். இதனால் பொறாமை கொண்ட இந்திரன் சேர, சோழ அரசர்களுக்கு மரியாதை செய்து அவர்கள்

நாட்டில் மாத்திரம் மழை பொழியச் செய்தான். உக்கிரபாண்டியனுக்கு அநேகரால் தாங்கப்பட்ட ஒரு பெரிய மாலையைக் கழுத்தில் இட்டான். அதனைச் சலிக்காது தாங்கி ஆசனந்தாங்கு பாண்டியன் எனப் பெயரும் பெற்றான்.

பாண்டியன் இதைப்பற்றி ஒன்றும் கேளாது தன்னாடடைந்து சில நாட்கள் பொறுத்திருந்தான். ஒரு நாள் வேட்டைக்குச் சென்றபோது காட்டில் வந்து மேய்ந்து கொண்டிருந்த இந்திரனது மேகங்களைப் பிடித்துச்சிறையிலிட்டான். இதைக் கேட்ட இந்திரன் கோபமுற்று உக்கிர பாண்டியன் மீது போர் தொடுத்தபோது இந்திரன் முடிமீது வளை எறிந்து முடி விழும்படி பங்கஞ் செய்து இந்திரனைப் பின்னடையச் செய்தான். பிறகு இந்திரன் மழை பெய்விக்கின்றேன் என்று சொல்லிவிடுதலை செய்யும்படி வேண்டித் தூதனுப் பினான்.

தூதனுப்பியும் பாண்டியன் சம்மதியாது இருப்பது கண்டு வேளாளர் இந்திரனுக்குப் பிணையாகி நின்று மேகத்தை விடுவித்தனர். அதன் பின்னும் மழையில்லாது இவன்நாடு இருந்ததாற் பாண்டியன் சோமசுந்தரக் கடவுளை வருந்தி, வழிபாடு செய்த போது இந்தநிலை ஒரு வருடம் நீடிக்கும், அதுவரை நீமேருமலையிற்சென்று அங்கிருக்கும் பொன்னறையைத் திறந்து நிதி கொண்டு, அவ்வறையை மூடி உன் முத்திரையை இட்டுவருக எனப் பாண்டியனுக்குக் கூறினர். பாண்டியனும் அதுபோல் மேருமலை சென்று மேருத் தெய்வத்தினை அழைக்க அது வராது தாமதித்தது. அப்போது சிவமூர்த்தி தனக்கு அருளிய செண்டை விட்டெறிய அவ்வடியால் நடுங்கி முன்னின்று பொன்னறையைக்காட்டியது. பாண்டியன் போதிய நிதி எடுத்ததோடு தன் குடிகளுக்கும் வேண்டிய நிதியினைப் பெற்றுக் கொண்டு திரும்பி வந்தான்.

குடிகளுக்கு நிதியையளித்து வறுமை நீங்கிச் சிறப்புற்று இருக்கும்வேளை தன் குமாரன் வீரபாண்டியனுக்கு அரசளித்து விட்டுச் சிவானந்த வாழ்வு அடைந்தான். இவ்வாறு திருவிளையாடல் புராணம் இவன் பெருமை பற்றிக்கூறுகின்றது.

உக்கிர நட்சத்திரம்

பரணி மூன்றாம் பாதம் முதல் உரோகிணி முதற் பாதம் வரையும் சூரியன் நிற்கும் நக்சத்திரங்களாகும்.

உகம் - உகக்கனல்:

உகம் நான்கு. அவை கிருத யுகம், திரேதா யுகம், துவாபர யுகம், கலியுகம் என்பனவாகும். இவை நான்கினையும் சேர்ந்துச் சதுர்யுகமென்பர்.

கிருத யுகம் 1728000 ஆண்டுகள்
திரேதா யுகம் 1296000 ஆண்டுகள்
துவாபரயுகம் 864000 ஆண்டுகள்
கலி யுகம் 432000 ஆண்டுகள்

71 சதுர் யுகம் கொண்டது 1 மனுவந்திரம்.
109 சதுர் யுகம் கொண்டது 1 கற்பம்
1000 சதுர் யுகத்தில் 6 சதுர் யுககாலம் பிரளயகாலம்.

அதாவது ஒவ்வொரு மனுவந்திரகாலத்திலும் பிரளயம் தோன்றும், 1000 ம் சதுர் யுகத்திலும் 14 மனுவந்திரங்கள் உண்டு. 14 மனுவந்திரங்களும் 994 சதுர் யுகங்களாகும். இச்சதுர் யுகங்கள் 429 கோடியே 48 இலட்சத்து 80 ஆயிரம் ஆண்டுக்காலமாகும். மனுவந்திரங்கள் தோறும் நிகழ்வு பெறும் பிரளயகாலம் 2 கோடி 59 இலட்சத்து 20 ஆயிரம் ஆண்டுகள். எனவே ஒரு கற்பகாலம் 432 கோடி ஆண்டுகள். இன்றைய பூமியின் வாழ்வு 432 கோடி ஆண்டுகள் தொடரும். இதில் 6 மனுவந்திரமும் 27 சதுர்யுகமும் 28ம் சதுர் யுகத்தில் கிருத திரேத துவாபர யுகங்களும் கலி யுகத்தில் 5091 ஆண்டுகளும் (கி.பி.1941 வரை) கழிந்துள்ளன. அதன் விபரம்:

1 மனு வந்திரம்	- 71 சதுர் யுகம்
6 ,, ,,	- 426 சதுர் யுகம்
1 சதுர் யுகம்	- 4320000 ஆண்டுகள்
426 சதுர் யுகம்	- 1840320000 ஆண்டுகள்
27 சதுர் யுகம்	- 115640000 ஆண்டுகள்
28ம் சதுர் யுகத்தில் கழிந்தவை	
கிருதயுகம்	- 1728000
திரேதாயுகம்	- 1296000
துவாபரயுகம்	- 864000

கலியுகம் - 5091
பிரளயத்திற் கழிந்தது - 1728000

எனவே பூமியின் தோற்றம் தொடங்கி இற்றை வரை கழிந்த ஆண்டுகள் 1961581091.

வானியல் - புவியியல் - பூதவியல் - உயிரியல் ஆய்வாளர்கள் பூமியின் தோற்ற காலத்தைப் பலப்பட மதிப்பீடு செய்வர். விஞ்ஞான மேதை ஐன்ஸ்டீன் அவர்கள் பூமியின் கழிந்த வயதினை ஏறக்குறைய 200 கோடி ஆண்டுகள் என்பர். இந்திய அறிவியலாளர் கணிப்பின்படி பூமியின் மொத்த வாழ்வுக்காலம் 4320000000 ஆண்டுகள்.

அதில் கழிந்தது 1961581091 ஆண்டுகள்

இன்னும் 2358418909 ஆண்டுகள்

இருக்கும்

வாழ்வுக்காக அதாவது 235 கோடி 84 இலட்சத்து 18 ஆயிரத்து 909 (தொள்ளாயிரத்து ஒன்பது) ஆண்டுகளாகும். இக்கால முடிவில் பூமி தன் வளங்கள் அனைத்தையும் இழந்து படைப்பாற்றல் கெட்டு விடும். நீறாகிவிடும் என்பர். இது அளவற்ற வெப்ப அலைவிச்சால் நிகழும். இவ்வெப்ப அலை அண்டத்தின் வடபுலம் அல்லது மேல் புலம் இருந்து எழுவது. அதனால் இது வடவாமுகாக்கினி-ஊழித்தீ - இறுதித்தீ என அழைக்கப்பட்டது. இதுவே யுகக்கனல் அல்லது உகக்கனல் என்பதாகும்.

உகசூரியர்:

உகசூரியர் பன்னிருவர் (12) எனப் புராணங்கள் கூறும். இவர்களின் பெயர்கள் புராணங்கள் தோறும் மாறுபடும். சூரியர் பன்னிருவரையும் காசிபர் அதிதியைக்கூடிப் பெற்றார் எனப் புராண இதிகாச மரபுக்கதைகள் நவிலும். அம்மக்கள் விசுவவான், அரியமான், பூஷ, துவஷ்டா, சவிதா பகன், தாதா, விதாதா, வருணன், மித்திரன், சுக்கிரன், உருக்கிரமன் ஆவர். இவையன்றி மாறுபாடுடைய வேறு பெயர்களும் உண்டு.

தாத்ரு, சுக்கிரன், அரியமான், மித்திரன், வருணன், அம்சமான், இரணியன், பகவான், விவச்சுவான், பூஷன், சவித்ரு, துவட்டா எனவும் வழங்கப் பெறுவர். இப்பன்னிரு சூரியரும் சஞ்சரிக்கும் முறை பகரப்படுகின்றது.

மேஷ மாதம் முதலாக, அதாவது சித்திரையில் இருந்து, சூரியர் சஞ்சரிக்கும் வீதியினை மேடவீதி. இடபவீதி, மிதுனவீதி என மூவகையாக வகுப்பர், இடபம்-சிங்கம்-மிதுனம் - கடகம் ஆகியநான்கும் மேடவீதியிலுள்ளவை.

மீனம், மேடம், கன்னி, துலாம் ஆகிய நான்கும் இடபவீதியிலுள்ளவை.

தனு, மகரம், சும்பம், விருட்சிகம் ஆகிய நான்கும் மிதுனவீதியிலுள்ளவை.

பன்னிரு சூரியரும் பன்னிரண்டு வகையிற் கதி பெறுவர். அஞ்சன் சித்திரை மாதத்தில் 7000 கதிர்களுடனும், வைகாசி மாதத்திலே தாதா 8000 கதிர்களுடனும், ஆனியில் இந்திரன் 9000 கதிர்களுடனும், ஆடியில் சவிதா 9000 கதிர்களுடனும், ஆவணியில் விஸ்வவான் 9000 கதிர்களுடனும், புரட்டாசியில் பகன் 11000 கதிர்களுடனும், ஐப்பசியில் பருச்சனி 1000 கதிர்களுடனும், கார்த்திகையில் துவஷ்டா 8000 கதிர்களுடனும், மார்஑ழியில் மித்திரன் 7000 கதிர்களுடனும், தையில் விஷ்ணு 11000 கதிர்களுடனும், மாசியில் வருணன் 5000 கதிர்களுடனும், பங்குனியில் பூஷன் 1000 கதிர்களுடனும் விளங்குவர் எனப் புராணங்கள் கூறும்.

உதய சூரியர் பன்னிருவர் பற்றிப் புராணங்கள் கூறும் மாறுபட்ட நான்குவகைப் பெயர்ப்பட்டியல்கள் மேல்வருமாறுள்ளன:

விவஸ்வான்	அம்சன்	தாத்தரு	பகவான்
அரியமான்	தாதா	சக்கரன்	பூசன்
பூஷா	இந்திரன்	அரியமான்	அங்குசன்
துவஷ்டா	சவிதா	மித்திரன்	இந்திரன்
சவிதா	விவஸ்வான்	வருணன்	பர்ஜன்யன்
பகன்	பகன்	அம்சுமான்	கெபர்தி
தாதா	பருச்சனி	இரணியன்	மித்திரன்

விதாதா	துவஷ்டா	பகவன்	தோஷா
வருணன்	மித்திரன்	விவஸ்வான்	அரியமான்
மித்திரன்	விஷ்ணு	பூஷன்	விவஸ்வான்
சக்கிரன்	வருணன்	சவித்துரு	விஷ்ணு
உருக்கிரமன்	பூஷன்	துவஷ்டா	வருணன்

பொதுவாகச் சூரியன் பெயர்களை ஆரிய நிகண்டு ஐம்பத்திரண்டு (52) எனக் கூறும். ஆயின் ஐம்பத்தொரு பெயர்களே அவற்றில் உண்டு. அவையாவன:

அருணன், உதயன், பதங்கன், சுடரவன், மித்திரன், ஆதித்தன், முளரிநண்பன், அருக்கன், மார்த்தாண்டன், விரோசனன், விருச்சிகன், ஆயிரம்கதி ரோன், வெய்யோன், திவாகரன், பாற்கரன், சண்டன், தினகரன், ஆதவன், வேந்தன், எழுபரியினன், பகலவன், சான்றோன், வியத்தன், தபனன், பரிதி, விண்மணி, இரளி, எல்லை, என்றுழ், பனிப்பகை,

தரணி, அலரி, பானு, சோதி, பகர், அண்டயோனி, எல்லு, பொழுது, மாலி, சாயாப்தி, திமிராலி, செங்கதிர், ஞாயிறு, திகழ்அரி, இன்னசூரன்.

பெயரான் எழுபரியினன் என்ற பெயரை இரண்டாகக் கொண்டால் பெயர்கள் சரியாக வரும் அல்லது சூரியன் என்ற பெயரைச் சேர்த்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

பொதுவாக அருணன், மித்திரன், வேந்தன், சான்றோன், தரணி, அனலி, சோதி, அண்டயோனி, சக்கிரன், இந்திரன், விஷ்ணு, சக்கிரன், பகவான் என்ற பெயர்கள் சூரியனுக்குரியதெனப் புராணங்கள் கூறியுள்ளபோதும் இப்பெயர்களை யுடைய தெய்வங்களும் புராண இதிகாசங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன. அவை அவ்வவ் விடங்களில் முதன்மை பெற்றனவாகப் போற்றப்படுகின்றன.

உகந்தை மலை:

இது கிழக்கிலங்கையில் அம்பாறை மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ளது. உகந்தை மலை என்பது உகந்தை மலை என வழங்கி வருகின்றது.

குன்றம் எறிந்தகுமரவேள், அவுண்குல மன்னனை உரங்கிழித்த பின்னர் எறிந்த வேலானது பல பொறிகளாகிய தென்றும் அவற்றுள் முதன்மையானது இம்மலையில் தங்கிற்று என்றும் ஐதீகமாகக் கூறுகிறார்கள்.

முருகன் போருக்கு முன்னும் பின்னும் தங்கியிருக்க உகந்த இடமாகக் கருதித் தங்கியிருந்தமையால் இப்பெயர் பெற்றதென்பதும் முருகனின் படை வீடுகளுள் இதுவுமொன்று என்பதும் ஐதீகம்.

யாழ்ப்பாணத்து மார்க்கண்டு முதலாளி என்பவர் இத்திருத்தலத்தில் 1885 இல் புதிய கோவில் ஒன்று கட்டினார்.

கோவிலின் வண்ணக்கராக சேகர ஸ்ரீ வர்ணதிச நாயகா என்றும் முதியன்சேபண்டாரா மகாத்மியா என்றும் அழைக்கப்பெறும் ஒருவரை நியமனம் செய்தார். இவர் தமிழையும் நன்கறிந்த, பாணமையைச் சேர்ந்த முதலாவது வண்ணக்கராவார். இவருடைய பரம்பரையினரே இன்றுவரை வண்ணக்கராகக் கடமையாற்றி வருகின்றனர்.

இங்கு பூசைகள் ஆகமவிதிப்படி நடைபெறுவதில்லை. கதிர்காமவிழாக் காலத்தையொட்டியே இங்கும் திருவிழா நடைபெறுகின்றது. கதிர்காமம் செல்லும் யாத்திரிகர்கள் இங்குவந்து தங்கிச் செல்வது வழக்கம். இத்திருத்தல விருட்சம் வெள்ளை நாவல் மரமாகும்.

பலிபீடத்துக்கு முன்னே மயிலுக்குப் பதிலாக மூசிகமே இக்கோயிலில் இருக்கின்றது. உகந்தமலையைப் பற்றி மட்டக்களப்பு மான்மியம் பல செய்திகளைக் கூறுகின்றது.

சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் உகந்து போற்றிமகிழும் ஒரு திருத்தலம் இந்த உகந்தமலையாகும்.

உச்சைசிரவஸ்:

அமுதம் பெறுவதற்காகத் தேவரும் அசுரரும் பாற் கடலைக் கடைந்தபோது கிடைத்தனவற்றுள் ஒன்று உச்சைசிரவஸ் எனும் குதிரையாகும். இது என்றும் இளமைமிக்க தெய்வீகக் குதிரை; வெண்மை நிறமுடையது. விஷ்ணு புராணம் குதிரைகளுட் சாலச் சிறந்தது உச்சைசிரவஸ் எனக்கூறும்.

உச்சிக்கால பூசை

பெரும்பான்மையான கோயில்களில் ஆறுகாலப் பூசை இறைவனுக்கு நடைபெறும். இதற்கு 'உஷ்த்கால' பூசை என்பர். உஷ்த்கால பூசை, காலசந்தி, உச்சிக்காலம், சாயரகஷை, இரண்டாங்கால பூசை, அர்த்தயாம பூசை என்பனவே ஆறுகாலப் பூசைகளாகும்.

சிவாகம முறைப்படி ஆலயங்களிற் செய்யப்படும் பூசை, நித்யம், நைமித்தியம், காம்யம் என மூவகைப்படும். நித்ய பூசை உத்தமோத்தமம், உத்தமமத்திமம், உத்தமாதமம், மத்திமோத்தமம், அதமமத்திமம் என எட்டு வகைப்படும். உத்தமத்தில் மூன்றாவதாகவுள்ளது ஆறுகாலப் பூசை.

சூரிய உதயத்திற்கு முன் மூன்றே முக்கால் நாழிகை தொடங்கி சூரிய உதயம் வரையில் செய்ய வேண்டிய பூசை உஷ்காலம் - பூசை நிறைவடையும் பொழுது கதிரவன் உதிக்க வேண்டும். தினகரன் உதயம் தொடங்கி ஏழரை நாழிகை வரையில் ப்ராதக்கால பூசையின் (காலசந்தி) நாழிகை வரையில் ப்ராதக்கால பூசையின் (காலசந்தி) காலம். அவ்வேழரை நாழிகைக்கு மேல் ஐந்து நாழிகை சங்கவகாலம் (ஓய்வு, பக்தர்கள் தரிசனை புரியும் நேரம்) இதற்கு மேல் ஏழரை நாழிகை மாத்தியந்தின காலம். (அதாவது பன்னிரண்டரை நாழிகைக்கு மேல் இருபது நாழிகை வரையில்) உச்சிக்கால பூசையின் காலமாகும். அதன்பின் அபரான்ன காலம். சூரியன் அஸ்தமிக்க முன்பு மூன்றே முக்கால் நாழிகை முதல் செய்யப்படும் பூசை-பிரதோஷ்காலப் பூசை. சூரிய அஸ்தமனம்

தொடங்கி ஏழரை நாழிகையளவிற் செய்யப்படும் பூசை சாயங்கால பூசை (சாயரகஷை), அதன் பிறகு முன்றேமுக்கால் நாழிகை அர்த்தயாம பூசை (ஏழரை நாழிகைக்கு மேல் பத்தரை நாழிகைக்குள்)

உச்சிக்கால பூசையின் ஆரம்பத்தில் ஸ்னபனம் வைத்து பஞ்சகவ்யம், த்வார பூசையுடன் மூலலிங்கத்திற்கு அபிஷேகம், அலங்காரம் நைவேத்தியம் முதலிய உபசாரங்கள் செய்யப் படுவதுடன் அம்பிகைக்கும் இவ்வாறு செய்து சண்டிசபூசையுடன் நிறைவுறுத்தப்பட வேண்டும்.

உச்சராசிகள்

சூரியன் முதலாகிய நவக்கிரகங்கள் உச்சம் பெற்றிருக்கும் தன்மையைத் தெளிவாக அறியும் வகையாக

மேடத்தில்	—	சூரியனுக்கும்
இடபத்தில்	—	சந்திரனுக்கும்
மகரத்தில்	—	செவ்வாய்க்கும்
கன்னியில்	—	புதனுக்கும்
கர்க்கடகத்தில்	—	குருவுக்கும்
மீனத்தில்	—	சுக்கிரனுக்கும்
துலாத்தில்	—	சனிக்கும்
இடபத்தில்	—	இராகுவிற்கும்
விருச்சிகத்தில்	—	கேதுவிற்கும்

உச்சராசிகள் என்று கூறப்படுகின்றது.

உஞ்சேனை:

இது முத்தி நகரங்கள் ஏழினுள் ஒன்று. உச்சைனி மாகாளமென்னும் ஒரு சிவஷேத்திரம் இங்கு உண்டு. இதை அவந்தியென்றும் கூறுவர். இதில் வாழ்வோர் பெரும்பாலும் முருகக் கடவுளை வழிபடுபவர் என்று கூறப்படுகின்றது. இது பெருநகர் மாநகரெனவும் வழங்கப்படும். இதனயலில் மாகாளவனம் அல்லது காளவனம் என்ற தவவனமும் அதில் ஒரு காளி கோயில் முதலியனவும் ஒரு நதியும் அந்நதி பாயப்பெற்று ஒரு யோசனை அளவுள்ளதான ஒரு பொய்கையுமுண்டு. இந்நதியின் இருகரையிலும் அப்பொய்கைக்கரையிலும் இந்நகரத்தால் ஒரு வருடத்துக்கு ஒருமுறை நீர்விழவு, அயராநிற்பர். எமக்கு எந்தப் பிறப்பும் இந்நகரத்திலேயே எய்த வேண்டும் இந்நகர் நீடுழி வாழ்க என்று கூறி மகிழ்வர். அத்தனை சிறப்பு வாய்ந்த புண்ணிய நகரம்து.

உஜ்வல நீலாமணி

பக்தி ரசத்தை விளக்குவதற்காய் ரூபகோஸ் வாமி இந்நூலை கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றினர். பக்திரசத்திற்கு ஸ்தாயி பாவமாக

மதுரரதி கொள்ளப்படுகின்றது. இந்த ரசத்திற்கு ஆலம்பன விபாவம் கிருஷ்ணனும் ஆய்ச்சியர் குழா முமாகும். கிருஷ்ணனின் வசிகரம், இளமை, இனிய பேச்சு அவன் செயல்கள் உத்தீபனவிபாவமாகின்றன.

உஜ்ஜயினி:

புராதன காலத்திலே, பாரத நாட்டிலிருந்த பிரதானமான நகரங்களுள் உஜ்ஜயினியும் ஒன்றாகும். இந்துக்களின் ஏழு மிகப்புனிதமான நகரங்களில் அதுவுமொன்று. சபின்னகரணம் போன்ற கிரியைகளில் அதன் பெயரும் இன்றுவரை உச்சரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. உஜ்ஜயினி மத்தியபாரதத்திலிருந்த அவந்தி என்னும் இராச்சியத்தின் தலைநகராக விளங்கியது. பிற்காலத்திலே மாளவம் என்று வழங்கிய தேசமானது அவந்தி இராச்சியத்தின் பகுதிகளை உள்ளடக்கியிருந்தது. வேத்திரவதி நதியினாலே அவந்தி இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததென்பர். வடக்கிலுள்ள பகுதிக்கு உஜ்ஜயினி தலைநகரமாக விளங்கியது. மாகிஷ்மதி தெற்கிலுள்ள பகுதியின் தலைநகராய் அமைந்திருந்தது. உச்சகாமி என்னும் அரசனாலே உஜ்ஜயினி நகரம் உருவாக்கப்பெற்றதென்று இலங்கை வரலாற்று நூல்களுள் ஒன்றான தீபவம்சம் கூறுகின்றது.

மகாவீரர், கௌதமபுத்தர் ஆகியோரின் காலத்திலே வடஇந்தியாவிலே நிலைபெற்ற நான்கு பிரதான இராச்சியங்களுள் ஒன்றாக அவந்தி விளங்கியது. அவந்தியின் மிகப் பிரபலமான அரசனாகிய பிரசேனசித்து உஜ்ஜயினி நகரினை இராசதானியாகக் கொண்டிருந்தான். அவன் மகத மன்னனாகிய பிம்பிசாரன், கௌசாம்பிராசனான உதயணன் முதலிய மன்னர்களோடு தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்தான். பிரசேனசித்து 23 ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்தானென்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. அவனுக்குப் பின் பாலகன், விசாகயூபன், அஜகன், நந்திவர்த்தனன் என்போர் அரசராக விருந்தனர். இவர்கள் முறையே 24, 50, 21, 20 வருடங்கள் உஜ்ஜயினி நகரிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்தனர். மகதநாட்டு அரசனாகிய சிசுநாகன் நந்திவர்த்தனைத் தோற்கடித்து அவந்தியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அதன்பின் நெடுங்காலமாக அவந்தியானது மகதப்பேரரசின் பகுதியாக விருந்தது. அசோகன் இளவரசனாகவிருந்த காலத்திலே, சிலகாலம், உஜ்ஜயினியில் அரசப் பிரதிநிதியாகவிருந்து அதிகாரஞ் செலுத்தினான்.

இந்தியாவிலே புராதன காலத்தில் உஜ்ஜயினி முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கேந்திர நிலையமாக விளங்கியது. மகதநாட்டிலுள்ள இராஜகிருகத்திலி

ருந்து தக்ஷிணாபதத்திலுள்ள சாதவாகனரின் தலைநகரமான பிரதிஸ்தான நகருக்குச் செல்லும் வழியிலே உஜ்ஜயினி, மாகிஷ்மதி என்னுமிரு நகரங்களும் அமைந்திருந்தன. விதிஸா நகரம் உஜ்ஜயினிக்குச் செல்லும் வழியிலிருந்தது. செளராடிஷ்ரத்திலுள்ள பாருகச்சம் என்ற பெருந்துறைமுகப் பட்டினம் உஜ்ஜயினியோடு பாதைகளினாலே தொடர்புபடுத்தப் பட்டிருந்தது. தக்ஷிணாபதத்திற்கும் மேற்குக் கடலோரத்திற்கும் போகும் வழிகளை உஜ்ஜயினியிலிருந்து கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியுமென்பதால் அரசுகள் பலவற்றின் ஆதிக்கப் போட்டிகளுக்கு அந்நகரம் இலுக்காகியது.

மோரியப் பேரரசு கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டிலே நிலைகுலைந்ததும் மாளவத்தின் பகுதிகள் சிலவற்றிலே சுங்கவம்சத்தவரின் ஆட்சி நிலைபெற்றது. தக்ஷிணாபதத்திலே எழுச்சிபெற்றிருந்த சாதவாகனருக்கும் மகதநாட்டுச் சுங்கவம்சத்தவருக்குமிடையிலான போட்டியினால் அவந்திதேசம் பாதிப்படைந்தது. புஷ்யமித்தர சுங்கனுடைய ஆட்சிக்காலத்திலே அவனுடைய மகனாகிய அக்கினி மித்திரன் அவந்தியிலே அதிகாரஞ் செலுத்தினான். மகாகளிகாளிதாசரின்நாடக நூல்களுள் ஒன்றான மாளவிகா - அக்னிமித்திரம் என்பதிலே இவனே கதாநாயகனாக வருகின்றான். அக்கினிமித்திரன் ஆந்திரர்களைப் பொருது வென்றான் எனக் காளிதாசர் குறிப்பிடுகின்றார். ஆயினும், கி.பி. 2ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே அவந்தியிலே சுங்கரின் ஆட்சி மறைந்து அங்கு ஆந்திரரான சாதவாகனரின் ஆட்சி ஏற்படலாயிற்று. தக்ஷிணாபதபதி என்ற பட்டத்தைப்பெற்று இரண்டு அஸ்வமேதயாகங்கள் செய்த முதலாம் சாதகர்ணி என்னும் பேரரசன் காலத்திலே மாளவதேசம் சாதவாகனரின் மேலாட்சியின் கீழமைந்தது. சாதவாகனர் உஜ்ஜயினி நகரைக் கைப்பற்றி அங்கிருந்து விதிஸாவிற்கு முன்னேறிச் சென்றனர்.

கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டில் வட-மேற்கிந்தியாவிலே வளர்ச்சிபெற்ற சக இனத்தவரின் ஆதிக்கத்தின் காரணமாகச் சாதவாகனரின் ஆதிக்கம் விந்தியத்திற்கு வடக்கிலே வீழ்ச்சியுற்றது. ஜனரஞ்சகமானதும் அதிகசெல்வாக்குப் பெற்றதுமான விக்கிரமதித்தன் கதையானது உஜ்ஜயினி வரலாற்றின் சில அம்சங்களை-சகருக்கும் சாதவாகனருக்கும் இடையிலான போராட்டங்களைக் குறிப்பதாய் அமைகின்றது. உஜ்ஜயினி அரசனாகிய கர்தபிலன் காலகர் என்னுஞ் சமணத்துறவியை நிந்தனை செய்தமையால் அரசன்மீது பழிவாங்கும் நோக்குடன் உஜ்ஜயினிமீது படையெடுக்குமாறு அவர் சகரைத் தூண்டினார் என்று சொல்லப்படுகின்றது. அதன் விளைவாகக் கர்தபிலன் அதிகார

மிழந்தான். ஆயினும், அவனது மகனாகிய விக்கிரம மாதித்தன் பிரதிஸ்தான நகரிலிருந்து படையெடுத்துச் சென்று சகரைப் போரிலே வென்று உஜ்ஜயினியைக் கைப்பற்றியதோடு தன் வெற்றிப்பிரபாவத்தைநிலைநாட்டுவதற்கு விக்கிரம சம்வத்சரம் (கி.மு.57) என்னும் ஆண்டுக்கணிப்பு முறையினை உருவாக்கினன் என்பர். உஜ்ஜயினியிலே சாதவாகனர் ஒரு சமயத்தில் அடைந்த பெருவெற்றி யொன்றின் காரணமாக விக்கிரமசகாப்தம் உருவாகிய தெனலாம்.

சாதவாகனர் தங்கள் வெற்றியின் பயனை நெடுங்காலம் அனுபவிக்க முடியவில்லை. சக இனத்தைச் சேர்ந்த ஷகராத வம்சத்து இரண்டாவது அரசனாகிய நகவாணன் கி.பி. 40-80 ஆகிய காலப்பகுதியிலே குஜராத், கத்தியவார், கொங்கணம், வட மகாராஷ்டிரம், மாளவம் ஆகியவற்றைக்கைப்பற்றி வலிமிக்க இராச்சியமொன்றை அமைத்திருந்தான். அந்த இராச்சியமும் ஷகராத குலமும் சாதவாகன வம்சத்து கௌதமீபுத்திர சாதகர்ணியினாலே (கி.பி. 106-130) முற்றாக அழிக்கப்பட்டன. அதற்குப் பின்னர் கார்தமக வம்சத்தைச் சேர்ந்த சக-ஷத்திரப்பர்கள் சஷ்டனன், உருத்திரதாமன் ஆகியோரின் தலைமையில் மீண்டும் சக-ஷத்திரப்பரின் ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். கௌதமீபுத்திர சாதகர்ணிகைப்பற்றியிருந்த தேசங்கள் பலவற்றைச் சாதவாகனர் இழந்தனர். கி.பி. 140ஆம் ஆண்டளவிலே சஷ்டனன் உஜ்ஜயினியைக் கைப்பற்றி அங்கிருந்து ஆட்சிபுரிந்தான். அவன் காலமுதலாக 350 வருடங்களுக்கு உஜ்ஜயினி கார்தமக ஷத்திரப்பர்களின் மிக வளமான பரந்த இராச்சியத்தின் தலைநகரமாக விளங்கியது. உருத்திரதாமனின் காலத்திலே ஷத்திரப்பர்கள் மாளவம், குஜராத், கத்தியவார், கொங்கணம், தென் இராசபுதனம் முதலிய பகுதிகளைக் கைப்பற்றியிருந்தனர். கார்தமக ஷத்திரப்பரின் ஆட்சியிலே உஜ்ஜயினி, வனப்பிலும், வளத்திலும், கல்விச் சிறப்பிலும் இந்தியாவிலுள்ள பிரதான நகரங்களுள் ஒன்றாக விளங்கியது. இந்துசமய மரபுகளைத் தழுவிக்கொண்ட ஷத்திரப்பர்கள் வேதம், புராணம், இதிகாசம், வியாகரணம், கவிதை முதலிய துறைகளைச் சேர்ந்த கல்விவளர்ச்சிக்கும், புலவருக்கும், கலைஞருக்கும் பேராதரவு வழங்கினர் என்பதை அவர்களின் காலத்துத் தொல்பொருட்கள் மூலமும் இலக்கியங்கள் வாயிலாகவும் அறிய முடிகின்றது.

ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முடிவிலே குப்தப் பேரரசனாகிய இரண்டாம் சந்திர குப்தன் (375-415) பாடலிபுரத்திலிருந்து படையெடுத்துச் சென்று கார்தமகரைத் தோற்கடித்து அவர்களின் இராச்சி

சியம் முழுவதையும் குப்தப்பேரரசுடன் இணைத்துக்கொண்டான். குப்தராட்சிக்காலம் நிலவிய ஒரு நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியில் இந்துக்கலாசார நிலையமென்ற வகையில் உஜ்ஜயினி மேலும் சிறப்படைந்தது.

ஆறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், மகாசேனகுப்தனின் காலத்தில் மேற்கிந்தியாவிலே, குப்தரின் ஆதிக்கம் வீழ்ச்சியுற்றது. முன்பு குப்தர்களின் அதிகாரிகளாக விளங்கிய வல்லபியிலுள்ள மைத்திரகர்கள் சுதந்திரமாக ஆளத் தொடங்கினர். அந்த வம்சத்தைச் சேர்ந்த முதலாம் சீலாதித்தன் மேற்கு மாளவத்தையுங் கைப்பறிக் கொண்டான். கி.பி. 595இல் உஜ்ஜயினி நகரம் கலச்சூரி வம்சத்துச் சங்கரகணன் வசமாயிருந்தது. அங்கு அவன் படைகளோடு நிலைகொண்டிருந்தான். உஜ்ஜயினி விஜயஸ்கந்தாவாரத்திலிருந்து அவன் வழங்கிய படையைமொன்றும் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளது.

ஏழாம் நூற்றாண்டிலே உஜ்ஜயினி குர்ஜரர் வசமாகியது. கரிச்சந்திரனின் புதல்வர்களினால் நாந்திபுரி, உஜ்ஜயினி ஆகியவற்றைத் தலைநகரங்களாகக் கொண்ட இராச்சியங்கள் முறையே குஜராத்திலுள்ள லாட்டவிலும், அவந்தியிலும் அமைக்கப்பட்டன. எட்டாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் காற்கூற்றில் மேற்கிந்தியா மீது படையெடுத்த அராபியர் உஜ்ஜயினிவரை முன்னேறிச் சென்றனர். அங்கு அவர்களை குர்ஜர அரசனாகவிருந்த நாகபட்டன் தோற்கடித்துத் துரத்தினான்.

எட்டாம் நூற்றாண்டிலே தஷ்ணாபதத்தில் இராஷ்டிரகூடரின் ஆதிபத்தியம் ஏற்பட்டதன் விளைவாக உஜ்ஜயினி அவர்களின் தாக்குதல்களுக்கு இலக்காகியது. குர்ஜரப்பிரதிகாரர் அங்கு இடையறாது நிலைகொள்ள முடிய வில்லை. முதலாவது இராஷ்டிரகூட அரசனாகிய தந்திதூர்க்கன் (737-757) உஜ்ஜயினிமீது படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிபெற்றதன் விளைவாக அங்கு சிலகாலந் தங்கியிருந்து வெற்றிவிழா வெடுத்து ஹிரண்ய கர்ப்ப மகாதானஞ் செய்தான். அச்சமயம் குர்ஜர வேந்தன் முதலான அரசர்கள் வாயிற்காவலராய் நின்றனர் என்று எல்லோரா-தசாவதாரக் குகையிலுள்ள தந்திதூர்கனுடைய சாசனம் சிலேடை நயத்துடன் கூறுகின்றது. பின்பு இராஷ்டிரகூடப் பேரரசனாகிய துருவன் (780-792) விந்தியமலையினைக் கடந்துசென்று மாளவத்திலே குர்ஜர அரசனாகிய வத்சராஜனைத் தோற்கடித்து அங்கிருந்து துரத்தினான். அவனுக்குப்பின் அதிகாரம்பெற்ற மூன்றாம் கோவிந்தன் (792-84) இரண்டாம் நாகபட்டன் என்ற அரசனிடமிருந்து மாளவத்தைக்

கைப்பற்றித் தனது இளைய சகோதரனும் லாட்ட இராச்சியத்தின் அதிபனுமாகிய இந்திரனுக்கு ஒப்ப டைத்தான்.

மூன்றாம் இந்திரன் (915-927) என்ற இராஷ்டிரகூட மன்னனின் காலத்திலே முதலாம் வாஃபதியென்னும் மன்னனொருவன் அவந்தியின் அரசனாக விளங்கினான். கன்னோசியிலிருந்த மகீபாலன் என்னும் குர்ஜர மன்னனுக்கு எதிராக இந்திரன் படையெடுத்துச் சென்றபொழுது வாஃபதியும் இந்திரனுக்கு உதவியாகச் சென்றான். இந்திரனுக்குப் பின்வந்த அரசர்கள் வலிகுன்றியிருந்தமையால் குர்ஜரமகீபாலன் தெற்கு நோக்கிப் படையெடுத்துச் சென்று தனது முன்னோர்களின் இராச்சியமான மாளவத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். உஜ்ஜயினி, தாரா ஆகிய நகரங்களுங் கைப்பற்றப்பட்டன. குர்ஜரப் பிரதீகாரரின் அரசப்பிரதிநிதிகுருவன் உஜ்ஜயினியில் நியமிக்கப்பெற்றான்.

பரமாறவம்சத்து இரண்டாம் வைரிசிங்கன் கி. பி. 946 இல் இராஷ்டிரகூட அரசனாகிய மூன்றாம் கிருஷ்ணனின் (939-966) உதவியுடன் குர்ஜரப் பிரதீகாரரிடமிருந்து மாளவத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அதன்பின் மாளவம் பரமாறர் வசமாயிருந்தது. பரமாற வம்சத்தவர்கள் தாரா நகரில் இராசதானி அமைத்திருந்தனர். போஜன் ஆட்சியுரிந்த காலத்திலே பரமாறரின் ஆதிக்கம் பெருவளர்ச்சியடைந்திருந்தது. கல்யாணபுரத்துச் சாளுக்கிய சோமேஸ்வரன் கி.பி. 1042 இல் பழி வாங்கும் நோக்குடன் மாளவத்தின் மீது படையெடுத்துச் சென்று தாரா, உஜ்ஜயினி, மாண்டு ஆகிய நகரங்களைச் சூறையாடினான். பின்பு சாகாம்பரி அரசனாகிய சாகமான அர்ணோராஜன் உஜ்ஜயினி மன்னனான வல்லாளனின் துணையோடு குஜராத்திலுள்ள செளளுக்கியர்களுக்கு எதிராகப் போர் புரிந்தான் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆயினும், பின்பு சாகமான அரசன் முதலாம் பிருதுவீராஜனின் மகனாகிய அஜராஜன் உஜ்ஜயினிமீது படையெடுத்துச் சென்று மாளவசேனையின் தலைவனாகிய சுல்கணன் என்பவனைப் போரிலே கைப்பற்றிக் கொண்டான்.

பதினோராம் நூற்றாண்டின் கடைக்காற் பகுதியிலே பஞ்சாபிலிருந்த துருக்கியர்கள் உஜ்ஜயினிமீது பலதடவையாகப் படையெடுத்துச் சென்றனர். பரமாற லக்ஷ்மதேவன் 1075 இலே துருக்கியரை உஜ்ஜயினிலிருந்து துரத்தினான். தில்லி சுல்தானியம் உன்னத வளர்ச்சியடைந்த காலத்திலே மாளவம் துருக்கியராற்கைப்பற்றப்பட்டது. அலா-உத்தீன் கல்ஜியின் காலத்தில் கி.பி. 1305 ஆம் ஆண்

டிலே ஐன்-உல்-முல்க் தலைமையிலான படை மாளவத்தினுள் நுழைந்து உஜ்ஜயினி, தாரா, மாண்டு, சந்தேரி முதலான நகரங்களைக் கைப்பற்றியதோடு மாளவம் துருக்கியர் வசமாகியது. அதன்பின் நெடுங்காலமாக அங்கு நிலைபெற்றிருந்த இந்து கலாசார நிலையங்கள் அழிவுற்றன. மிகச்சில புராதன ஆலயங்கள் மட்டுமே உஜ்ஜயினி முதலான நகரங்களில் அழிவுற்ற நிலையிலே காணப்பட்டன.

இந்து மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் வைணவம், சைவம், பௌத்தம், சமணம் ஆகிய மதங்கள் உஜ்ஜயினியிலே சிறப்புற்றிருந்தன. அங்கு சமஸ்கிருத மொழிமூலமான கல்வி பெருவளர்ச்சியடைந்திருந்தது. அங்கிருந்த கலாநிலையங்களிலே மிகப்பிரசித்திபெற்ற கவிஞர்களும், கல்விமான்களும் தங்கியிருந்தனர். அவந்தி தேசத்தவர்கள் பலர் சமஸ்கிருத நூல்கள் பலவற்றிலே கதாநாயகர்களாக வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. யஸஸ் திலகசம்பு என்பது அவற்றிலொன்றாகும். உஜ்ஜயினிபுரத்து அரசன் யசோதரனுடைய கதையினை ஏழு காண்டங்களிலே, சோமதேவர் இந்நூலில் வர்ணிக்கின்றார். இந்நூல் கி.பி. 959 இல் எழுதி முடிக்கப்பெற்றது.

உஜ்ஜயினியிலே அமைந்திருந்த பெளத்தப் பெரும்பள்ளிகளிலே தலைசிறந்த அறிஞர் சிலர் வாழ்ந்திருந்தனர். அங்குள்ள பெளத்த நிலையங்களிலே ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலே ஸ்தவிரவாதம் கூடிய செல்வாக்கினைப் பெற்றிருந்ததென்று சீன அறிஞரான பா-கியென் குறிப்பிடுகின்றார். ஏழாம் நூற்றாண்டிலே அங்கு ஸ்தவிரவாதம், மகாயானம் ஆகிய இருபிரிவுகளையுஞ் சேர்ந்த துறவிகளைச் சீனப் பேரறிஞரான ஹுவென்-த்ஸாங் என்பராலே கண்டுகொள்ள முடிந்தது.

ஆறாம் நூற்றாண்டிலே யோகாசாரம் என்ற மகாயானப் பிரிவைச் சேர்ந்த பிரபலம் வாய்ந்த அறிஞர்கள் உஜ்ஜயினியில் இருந்தனர். சீனப் பேரரசரான லு சக்கரவர்த்தி இந்தியப் பேரரசரிடம் தூதுக்குழுவொன்றை அனுப்பிவைத்திருந்தார். விஷ்ணுகுப்தன் காலமளவில் இந்தியாவிற்குச் சென்ற இக்குழுவானது மிகுந்த தேர்ச்சியுடைய பெளத்த அறிஞர் ஒருவரைச் சீன தேசத்திற்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டுமென்ற வேண்டுகோளை இந்தியப் பேரரசரிடம் சமர்ப்பித்தது. அதன்பயனாக பரமார்த்தர் என்னும் அறிஞர் பெருமளவிலான ஏட்டுச்சுவடிகளுடன் கி.பி. 546 ஆண்டிலே சீனாவிற்குப் போனார்.

உஜ்ஜயினியிற் பிறந்தவரான பரமார்த்தர் அங்கி ருந்த குணமதி என்ற யோகாசார சம்பிரதாய விற்பன்னரின் சீடராவார். குணமதி எழுதிய லக்ஷ ணானுசார சாஸ்திரம் பரமார்த்தரினாலே சீன மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. பரமார்த் தர் கி.பி. 569 வரை சீனாவிலே வாழ்ந்திருந்து 70 பெளத்த நூல்களைச் சீன மொழியிலே மொழி பெயர்த்தார்.

உஜ்ஜயினி புரத்திலே பிறந்தவரான லூயி-பாத என்ற பெளத்த அறிஞரொருவரைப் பற்றித் தாராநாதர் எழுதிய திபெத்நாட்டு வரலாற்றிலே கூறப்பட்டுள்ளது. மேற்கிலுள்ள இராச்சியமொன் றின் மன்னனாகிய சமந்தசுப என்பவனின் எழுத் தாளராக விளங்கிய லூயி-பாதர் ஸ்மசானபதி என்பவராலே சக்கரசம்பர மண்டலம் என்னும் நாந்திரிக சம்பிரதாயத்திலே சேர்த்துக்-கொள்ளப் பட்டார் என்றும் பின்பு அவர் வங்காளத்திற்குச் சென்று கலிங்கவரசனையும் அவனது அமைச்ச னாகிய டெங்கி என்பவனையும் தாந்திரிக சமயத் திலே சேர்த்துக்கொண்டார் என்றும் தாராநாதர் கூறுவர். யோகினி-சம்சர்யா, ஸ்ரீ பகவதபிசய வஜ்ரசத்வசாதன, அபிசமயவிபங்க, புத்தோதய என்பன லூயி-பாதர் எழுதிய நூல்களாகும்.

உஜ்ஜயினியிலுள்ள சைவர்களிடையே பாசுபத ரின் செல்வாக்கு மிகுந்து காணப்பட்டது. ஒன்ப தாம் நூற்றாண்டிலே ஆதிசங்கரர் வடஇந்தியா விற்குச் சென்றபொழுது உஜ்ஜயினியிலுள்ள பாசு பதாச்சாரியார் என்னும் மகாபண்டிதரை வாதில் வென்று ஞானமார்க்கத்தின் சிறப்பினை விளக்கி னார். அங்கு பரமாற போஜனின் காலத்தில் அமைக் கப்பெற்ற மகாகாளரின் ஆலய மொன்றுள்ளது. அது கவர்ச்சி பொருந்திய உன்னத வேலைப்பாடு களுடன் அமைந்த ஆலயமாகும். அங்கு வனப்பு மிக்க சிற்பங்கள் உள்ளன. உஜ்ஜயினியிலே மிகப் பிரபலம் வாய்ந்த வானியல் ஆய்வுநிலையம் ஒன்று அமைந்திருந்தது என்பதை அராபியர்கள் எழுதி யுள்ள நூல்கள் மூலமாக அறியமுடிகின்றது.

உசங்கு:

இவர் ஒரு ரிஷி. இவரது ஆச்சிரமத்தில் ஆர்ஷ்டி சேனர் தவம் செய்தனர். இவர் தம் புத்திரர்களை அழைத்து தம்மைச் சரஸ்வதி நதி தீரத்திலுள்ள புறாதக தீர்த்தத்திற் கொண்டு போக கட்டளையிட அவர்கள் அவ்வாறு செய்யப் போய் தீர்த்த ஸ்னானஞ் செய்து உயிர்விட்டனர். இந்தத் தீர்த்தம் புண்ணிய தீர்த்தமாதலின் பல ராமர் தீர்த்த யாத்திரையிற் ஸ்னானம் செய் தனர். இந்தஇடத்தில் விஸ்வாமித்திரன் தவம் செய்து பிராமணத்துவமடைந்தான். இவனுக்கு றாசாங்கு என்றும் ஒரு பெயர் உள்ளது.

உசத்தியர்:

இவர் ஒரு முனிவர். இவருக்குச் சந்திரன் தன் குமாரி பத்திரையை மணம் செய்வித்ததால் இவர் சந்திரனின் மருமகனாவார். பத்திரையினிடத்தில் வருணன் நெடுநாள் ஆசை வைத்திருந்ததால் அவ ளைத் தூக்கிச் சென்று தன் மாளிகையில் அடைத்து வைத்திருந்தான். இதனையறிந்த முனிவர் நாரதரிடம் மனைவியை விடுவிக்கும்படி கூறித் தூது அனுப்பினார். நாரதர் வேண்டியும் மனைவியை விடாததினால் இருடி கோபித்து எல்லா நீர்நிலைகளையும் கடலையும் தன்னுள் அடக்கி வைத்துக்கொண்டனர். இதனால் பூமி தேவி நீங்கப் பூமி மருக்காந்தார மாயிற்று. துன்பமடைந்த வருணன் பத்திரையை முனி ரிடம் கூட்டிச் சென்று ஒப்படைத்துப் பணிந்து நின்றான். முனிவரும், நீர்-நிலைகளையும் கடலையும் விடுவித்து பூமியை நீருடன் நிறுத்தினார் என்பது ஒரு புராணக்கதை.

உசாத்தானம்

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரின் பாடல் பெற்ற தலம். தஞ்சாவூர் மாவட்டத்துக் கோயி லூரிலுள்ள பிரதான தலங்களுள் ஒன்று. அது அருண்மொழித்தேவ வளநாட்டுப் புறங்கரம்பை நாட்டுக் கேரளகுலாசனி சதுர்வேதிமங்கலத்தில் அமைந்திருந்தது, என்று சோழப்பேரரசர் காலத் துச் சாசனங்கள் கூறுகின்றன. அது மிகப் புராதனமான தலமாகியதால் அதனைத் திரு ஞான சம்பந்தர் 'முதுபதி' என்றனர்.

பல்லவர் காலத்திலே உசாத்தானம் சிறப்பு மிக்கவொரு சிவாலயமாக விளங்கியது. அங்கு அந்தணர்கள் ஆகமவிதிப்படி நியமங்கள் செய்தனர். பக்தர்களான சிவனடியார்கள் அங்கு வழிபட் டனர். பெரிய அளவிலான, கவர்ச்சி பொருந்திய, மாடங்கள் அங்கிருந்தன. கோயிலின் தொன் மையினையும் சிறப்பினையும் விளக்கும் புராணக் கதைகள் வழக்கிலிருந்தன. பண்டைக் காலத்திலே பிரமனும் திருமாலும் அடியார்கள் பலருமாகக் கூடியிருந்து, உசாத்தானத்திலே சிவ பெருமானைப் பூசித்துத் தோத்திரஞ் செய்தனர் என்று சம்பந்தர் பாடியுள்ளார். இராமபிரான், இலக்குமணன், சாம்புவான், சுக்கிரீவன், அனு மன் ஆகியோர் தொழுத சிறப்பினையுடையது உசாத்தானம் என்பது தேவாரத்திலுள்ளது.

உசாத்தானத்தில் ஆராதனைகள் சிறப்புற்றிருந்தமையினை மேல்வரும் தேவாரப்பாடல் நயம்பட வர்ணிக்கின்றது :

மறிதரு கரத்தினான் மால்விடை யேறினான்
குறிதரு கோலநற் குணத்தினா ரடிதொழ
நெறிதரு வேதியர் நித்தலு நியமஞ்செய்
செறிதரு பொழிலணி திருவுசாத்தானமே.

சம்பந்தர் காலத்துத் திரு உசாத்தானம் மிகவுயர்ந்த மாடங்கள் பொருந்திய கோயிலாக விளங்கியமை, “சேணுலா மாளிகைத் திருவுசாத்தானம்”, “தேனமா மதியந்தோய் திருவுசாத்தானமே” என்னுந் தேவாரத் தொடர்களினால் அறியப்படுகின்றது. கோயிலின் சுற்றாடலிற் பொழில்களிருந்தன. திரு உசாத்தானம் நீர்வளம் நிறைந்த வயல்களாற் சூழப்பட்டிருந்தது. அவற்றின் நீரோடைகளிலுள்ள மீன்களைக் கொத்தித் தின்னும் பறவையினங்கள் அங்கே சூழ்ந்த வண்ணமாயிருந்தன என்பது தேவாரத்து வர்ணனையாகும்.

கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானைத் திரு உசாத்தானமுடைய நாயனார் எனவும் திரு உசாத்தான முடையார் என்றும் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அங்குள்ள அம்மையின் பெயர் பெரியநாச்சியார். அங்கு நாள்வழி பாட்டுக்கும் நந்தா விளக்கு எரிப்பதற்கும் வேறு தர்மங்களுக்கும் வழங்கப்பெற்ற நன் கொடைகளைப் பதிவு செய்துள்ள சாசனங்கள் பல உள்ளன.

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே கோயிலைப் புனரமைக்கும் திருப்பணி வேலைகள் நடைபெற்றன. : எழுபத்தொன்பது நாட்டுப் பதினெண் பூமிக்காரரான கற்பகப்பிள்ளையார்’ என்னும் பெருவணிகரும் ஆண்டார் பிரசன்ன தேவர் என்பாரும் திருப்பணிவேலைகளைச் செய்வித்தனர். மூன்றாம் இராசராசனின் 8ஆம் ஆண்டிலே, மேற்குத் திருநடமாளிகையிலே பல்லவனீஸ்வரரின் படிமத்தைப் பைய்யூர்நாட்டுப் பையுழான் பிச்சன் பல்லவராயனான சோழிய பல்லவரையன் தாபனஞ் செய்வித்தான்.

இராசராசனது 20 ஆம் ஆண்டில், அவனுடைய இரண்டாம் மகனான பிள்ளை புரோசைக்குடையார் திருக்காமக் கோட்டத்திலே பெரியநாச்சியார் அம்மனின் விக்கிரகமொன்றைத் தாபனம் பண்ணுவித்தான், இம்மன்னனின் 30 ஆம் ஆண்டிலே கன்றாப் பூருடையார் மேற்குத்திருநட மாளிகையிற் சுப்பிரமணிய தேவரின் விக்கிரகத்தை எழுந்தருளுவித்தார்.

மூன்றாம் இராசேந்திர சோழனின் 12 ஆம் ஆண்டிலே, திரு உசாத்தானத்திலே, வாணராயன் மண்டபம் என்பது கட்டப்பெற்றது. அது பைய்யுழான் பல்லவரையன் வாணராயனான சோழயவரையனால் அமைக்கப்பெற்றது. அதற்கு மடப்புறமாக அவன் நிலமுங் கொடுத்தான். உசாத்தானத்திலே, சோழப்பெருமன்னர் காலத்திலே திருவிழாக்கள் வைகாசி மாதத்தில் நடைபெற்றன.

உசீநரன் :

காந்தாரத்திற்கு வடமேற்கிலிருந்த இராச்சிய மொன்றின் மன்னனாவான். அங்கு வாழ்ந்தவர்கள் உசீநரர் என வழங்கலாயினர் அவன் அவர்களை இந்தியச் சமவெளிப்பக்கமாக அழைத்துச் சென்று பஞ்சாபிலும், மத்திய தேசத்திலுமுள்ள பகுதிகள் சிலவற்றைக் கைப்பற்றினான் என்பர். உசீநரனைப் பற்றிய ஐதீகங்கள் பௌத்த இலக்கியங்களிலும் மகாபாரதத்திலும் காணப்படுகின்றன.

கமுகொன்றினாலே துரத்திச் செல்லப் பெற்ற புறாவொன்று உசீநரனிடம் அடைக்கலம் புகுத்தது. அதனைத் தொடர்ந்த கமுகு புறாவினைத் தன்னிடம் ஒப்படைக்குமாறு அரசனை வேண்டியது. புறாவினை விட்டுவிடுமாறு உசீநரன் வேண்டியும் கமுகு அதற்கு இணங்கவில்லை. புறாவினை உயிர்பிழைக்க விடுவதாயின் அதன் நிறைக்குச் சமமான தசையினை அரசன் தனது உடலிலிருந்து வெட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கமுகு வற்புறுத்தியது. அரசன் மீண்டும் மீண்டும் மாமிசத்துண்டங்களைத் சரீரத்திலிருந்தும் வெட்டித் தராசிலிட்டபோதும் புறாவினைத் தாங்கிய தராசின் பகுதி தாழ்ந்த வண்ணமாயிருந்தது. எனவே உசீநரன் தராசில் ஏறிக்கொண்டான். அவனுடைய உயிராபிமானத்தைச் சோதிப்பதற்கென முறையே புறாவாகவும் கமுகாகவும் வடிவு கொண்டவரான அக்கினிதேவனும் திருமாலும் தமது சுயரூபத்தைக் காட்டினர். திருமாலின் அருளினால் உசீநரன் தன் இயல்பான தோற்றத்தைப் பெற்றான். சிபிச்சக்கரவர்த்தி பற்றியும் இவ்வாறான கதையுண்டு.

உசீநரனைப் பற்றிய இத்தகைய வேறொரு பெளராணிகக் கதையுஞ் சொல்லப்படுவதுண்டு. அவனைச் சோதிப்பதற்காகப் பிராமணனின் வடிவங் கொண்ட திருமால் அவனை நோக்கி சென்று, மகனாகிய பிருகத்கர்ப்பனைக் கொண்டு, அவனுடைய மாமிசத்தைக் கறிசமைத்துத் தரும்படி கேட்டனர். உசீநரனும் அவ்

வாரே செய்தனன். இவ்வாறு சமைத்து வைக்கப்பட்ட உணவை உசீநரனே முன்னதாக உண்ண வேண்டும் என்று பிராமணன் கூற உசீநரன் அதிலொரு கவளத்தை வாயிலே வைக்க முற்பட்டபோது அதனைத் தடுத்து நிறுத்தி அவனுடைய பக்தி வைராக்கியத்தைப் புகழ்ந்து, பிருகத் காய்ப்பனை உயிர்ப்பித்துவிட்டுப் பிராமணன் மறைந்தனன்.

உசீநரனுக்கு ஐந்து ஆண் மக்களிருந்தனர். அவர்களுள் மூவர் தங்கள் பெயர்களால் வழங்கிய யௌதேயர், அம்பஷ்டர், சிபி என்னும் அரச குலங்களின் உற்பத்திக்குக் காரணராயிருந்தனர், யௌதேயர்கள் பஞ்சாப்பிலே, முல்தானுக்கு அருகிலுள்ள தான மொன்றைத் தலைநகரமாகக் கொண்ட கணராச்சிய மொன்றினை அமைத்திருந்தனர். யௌதேயர்கள் போரிலே அதிகூரர்களென்று பாணினி கூறுவர். சில சமயங்களிலே அவர்கள் திரிகர்த்தரோடு சேர்த்து நூல்களிலே குறிக்கப்படுவர். அர்ச்சுனன் யௌதேயரைத் தோற்கடித்தமை பற்றி மகாபாரதங் கூறும். மோரியர், குஷாணர், குப்தர் ஆகியோரின் காலங்களிலும் அவர்களைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் உள்ளன. யௌதேயர்களால் வெளியிடப்பெற்ற நாணயங்கள் சிலவும் அவர்களைப்பற்றிய பிற தொல்பொருட் சின்னங்கள் சிலவுங் கிடைத்துள்ளன.

அம்பஷ்ட என்ற பெயரால் விளங்கிய இனக்குழுவொன்று பஞ்சாபின் கிழக்குப் பகுதியில் நிலைகொண்டிருந்தது. அவர்களிடையே ஆற்றல்மிக்க போராளிகளும் திறமைகொண்ட விவசாயிகளும் இருந்தனர். அவர்களின் புரோகிதர் மருத்துவத்தில் நிபுணராயிருந்தனர். அவர்கள் ஆயுள்வேத விற்பன்னரான தன்வந்தரியின் வம்சாவழியினர் என்பதும் ஒரு ஐதிகம். ஐதரேய பிராமணம், மனு தரம சாஸ்திரம் என்பவற்றிலே அம்பஷ்டர்களைப் பற்றிய குறிப்புகளுண்டு. அரியன், தொலெமி போன்ற மேனாட்டு நூலாசிரியர்களும் அவர்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். காலப்போக்கில் இக்குழுவினர் கங்கைச் சமவெளியிற் பரந்தனர். தாம் அம்பஷ்டரின் வம்சாவழியினர் என்று உரிமைபாராட்டும் ஒரு சமூகப்பிரிவினர் இன்றும் வங்காளதிலுள்ளனர்.

சிபிச் சக்கரவர்த்தியைப் பற்றிய கதைகள் இதிகாசங்களிலும் புராணங்களிலுங் காணப்படுகின்றன. அவன் பெயரால் வழங்கிய இனக்குழுவைப் பற்றி இருக்கு வேதம் கூறுகின்றது. சுதாஸ மன்னனாலே தோற்கடிக்கப்பட்ட இனக்

குழுக்களிற் சிபி என்பதும் ஒன்றாகும். அதனைச் சேர்ந்தவர்கள் ஊக்கமிக்கவராயும் வலிமையுடையோராயும் போராளிகளாயும் விளங்கினர் என்பதை நூல்கள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. அவர்கள் சரம் ஆடை தரித்தவர்கள், கையிலே கதை ஏந்தியவர்கள், என்று கிரேக்க—உரோம நூல்கள் கூறும். அலெக்ஸாந்தருடைய மகாசேனையானது வடமேற்கிந்தியாவிலே இவர்களை எதிர்கொள்ள நேரிட்டது. மகாபாரதப் போரிலே சிபி கணத்தவர் துரியோதனனாதி யோர் பக்கஞ் சேர்ந்திருந்தனர் என்று சொல்லப்படுகின்றது. வரலாற்றுக் காலத்திலே சிபி கணத்தவர் இராஜபுதனத்திலும் அதற்குக் கிழக்கிலும் வாழ்ந்திருந்தமைக்கான சான்றுகள் உள்ளன.

உஷத்தகாலம்:

இது சூரியன் உதிக்க மூன்றே முக்கால் நாழிகைக்கு முன் உள்ள காலம்.

உஷை:

விபாவசு என்னும் வசுவின் தேவி வியுஷ்டி, ரோசஸ், ஆதபன் என்போர் இவளது குமாரர்.

இவள் சூரியனின் பாரி. விண்ணுடன் நெருங்கிய தொடர்புடைய தெய்வம்.

உஷைமீது இருக்கு வேதக்கவிகள் பாடப்பெற்றுள்ளன. பாடல்கள் சிறந்த வருணனைப் பாடல்கள், நயம் மிகுந்த பாடல்கள். விடியற்காலையில் படிப்படியாக உதித்து எழும் உஷையையே இப்பாடல்கள் வருணிக்கின்றன. ஒளியை உடையாகக் கொண்டு கிழக்கே உதிக்கும் உஷை தன் அழகை வெளிக்காட்டி விண்ணின் கதவுகளைத் திறக்கிறாள். அவற்றினூடாக ஒளிவீசிக்கொண்டு வருகிறாள். காதலுணர்வுட்டும் பெண்ணுடன் உஷை ஒப்பிடப்படுகிறாள்.

இருக்கு வேதத்தில் இருபதுக்கும் அதிகமான பாடல்களால் உஷை போற்றப்படுகிறாள். இவளே இருக்கு வேதத்திற் கூறப்படும் தனிப் பெரும் பெண் தெய்வம். இவள் என்றும் இளமை குன்றாதவள். நாஸ்தோறும் விடியற்காலை வேளை தோறும் இவளைக்கவி திரும்பத்திரும்பப் பிறந்து கொண்டிருப்பவள் என வர்ணிப்பர். இவள் மக்களின் ஆயுளைத் தேய்ந்து அழியும்படி செய்பவள். இவள் ஒளிவீசும் தேரில் பவனி வருகிறாள். செந்நிறம் பொருந்திய குதிரைகள் அத் தேரை இழுத்துச் செல்கின்றன.

இவள் ஒவ்வொரு நாளும் பிறக்கும் இடம் ஆகாயம், இது பற்றியே இவள் ஆகாயத்தின் புதல்வி எனப்படுகின்றாள். இவள் இரவுக்கு உடன்பிறந்த மூத்தவள். இவள் சூரியனின் மனைவியாகக் கூறப்பட்டும், சில பாடல்கள் இவள் சூரியனைப் பிறப்பிப்பவள் என்பதனால் சூரியனின் தாய் எனவும் இவளை வர்ணிப்பர்—இவள் தோன்றும் விடியற் பொழுதிலே வேள்வித்தீ மூட்டப்படும். இதனால் உஷை அக்கினியுடன் தொடர்பு பெறுகிறாள். அக்கினியைக் காதலனாகவும் கற்பனை செய்துள்ளார் ஒரு கவி, இவள் இருளில் மறைந்து கிடக்கும் செல்வத்தை வெளிப்படுத்துகிறாள். அவற்றை மக்களுக்கு வாரி வழங்குகின்றாள். இவள் தன்னை வழிபடுவோருக்குச் செல்வம், குழந்தைகள் பாதுகாப்பு, நீண்ட ஆயுள். புகழ், பெருமை என்பவற்றையெல்லாம் வழங்குவாள்.

வடமொழியில் வஸ் என்னும் வினையடியின் கருத்து ஒளிவீசுதல் என்பதாகும். இவளின் பெயரான உஷை இவ்வினையடியிற் தோன்றி இக்கருத்தைப் பெற்று வழங்கும். இப்பெயர் ஒளிவீசல் ஆகிய தனிப்பண்பை விளக்கி நிற்கிறது.

உட்பூசை:

உட்பூசை என்பது உள்ளத்தால் இறைவனுக்குச் செய்யும் பூசையாகும். மனம், மொழி, மெய் ஆகிய மூன்றினும் பூசித்தல் பொதுவாயினும் மனத்தால் உட்பூசை செய்யும் தகுதியை, ஆன்மபக்குவத்தை, ஒருவர் பெறுவதே மேலாகக் கருதப்படும். ஒருவர் செய்யும் புறவழிபாடு மெய்யாலும் மொழியாலும் செய்யப்படும் வழிபாடாகவும் அது அகமுகமாகிய அகவழிபாடாகும்போது மனத்தாற் செய்யப்படும் உட்பூசையாகவும் வளர்ச்சி பெறுகின்றது. இதனையே மானதபூசை, அந்தர்யாகம், அந்தர்யோகம் எனவும் குறிப்பிடுவர்.

உட்பூசை ஒருவற்கு எளிதில் வாய்ப்பதில்லை. சரியை வழிபாடு கிரியை வழிபாடுகளை இயற்றி நோடர்கள் ஞானத்தால் தொழும் முதிர்ச்சியினை அடைவார்கள். இதனையே “ஞானத்தால் தொழுவார் சிலர் ஞானியர்” எனத் தேவாரம் இயம்புகின்றது.

இங்ஙனம் ஞானபூசை செய்யவல்லார்க்கு உள்ளமே இறைவன் வீற்றிருக்கும் மூலத்தானமாயமையும், இவ்வுடம்பு ஆலயமாய்விடும். உள்ளத்துள் கோயில் கொண்டுள்ள இறைவனையடையும் வாயிலாக வாயமைந்து விடும். வஞ்சனையைச் செய்யும் மாயப்புலன் ஐந்தும் புலன் அழுக்கறுக்கும் மணிவிளக்காக நின்று ஒளிசெய்யும். இவற்றால் தெள்ளத்

தெளிந்தார்க்கு அவரது சீவன் சீவபோதம் நீங்கிச் சிவபோதம் பெற்றுக் சிவலிங்கமாய்த்திகழும். இதனைத் திருமூலர்

“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊன்உடம்பு ஆலயம் வள்ளல் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல் தெள்ளத் தெளிந்தோர்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம் கள்ளப்புலன் ஐந்தும் காள் மணிவிளக்கே” எனப்பாடுகின்றார்.

தமிழகத்துச் சித்தர்களேயன்றி சமய குரவர்களும் சிற்சிலபோது புறப்பூசையை இகழ்ந்து அகப்பூசையையே போற்றியுள்ளனர்.

“நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுளே புக்கு நிற்பன பொன்னாரசடைப் புண்ணியன்” நெஞ்சத்தை இடமாகக் கொண்டு உள்ளக்கமலத்தே உத்தமனாரை வீற்றிருக்கச் செய்யும் உட்பூசை செய்யவல்லார் உள்ளத்தே இறைவன் தானாகவே வலிந்து புகுந்து நிற்பான் என அகப்பூசையைப் போற்றியும் “பொக்கம் மிக்கவர் பூவும் நீரும் கண்டு நெக்கு நிற்பன அவர்தமை நாணியே” எனப் போலியான புறப்பூசைபுரிவோரை இகழ்ந்தும் நாவுக்கரசர் பாடியுள்ளார்.

இங்ஙனம் அகப்பூசை புரிந்த ஞானச் செல்வர்பலர். அவர்களுள் ஒருவர் பூசலார்நாயனாராவார். இந்நாயனார் கங்குள்போதும் கண்படாது, நினைப்பினால், நெடிது நான்றினைந்து நெஞ்சுளே நீடாலயம் ஒன்று சமைத்தார். வேந்தன் சமைத்த கற் பெருங்கோயிலுட்புகாது அன்பர் அமைத்த சிந்தை ஆலயத்துள் நாளை நாம் புகுவோம் என இறைவன் தானேபுகுந்த செய்தியினைப் பெரிய புராணம் கூறுகின்றது.

உட்கல் - சிவஞானமணி மங்கலம்:-

காஞ்சிபுரத்திலிருந்து வாண்டிவாஷிற்குப் போகும் வழியில் ஐந்து மைல் தூரத்திலும் கூழம்பந்தல் என்னும் கிராமத்திற்குக் கிழக்கே ஒரு மைல் தூரத்திலும் உட்கல் என்னுமூர் அமைந்துள்ளது. பல்லவர் காலத்திற் பிரம்மதேயமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த அவ்வூரானதுசோழப் பெருமன்னர் காலத்தில் மிகுந்த சிறப்பினைப் பெற்றிருந்தது.

சிவஞானமணி மங்கலம், அபராஜித சதுர்வேதி மங்கலம், விக்கிரமாபரண சதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் பெயர்களும் அதற்குரியனவாகும். ‘சிவஞானமணி மங்கலமாகிய அபராஜித சதுர்வேதிமங்கலத்துச் சபையோம்’, சிவஞானமணி மங்கலமாகிய

விக்கிரமாபரண சதுர்வேதிமங்கலத்துச் சபையோம் எழுத்து', 'உக்கலாகிய ஸ்ரீ விக்கிரமாபரண சதுர்வேதிமங்கலம்' என வருஞ்சாசனத் தொடர் களிநால் இது தெளிவாகின்றது. அது ஐயங் கொண்ட சோழ மண்டலத்துக் காலியூர்க் கோட்டத்துப் பாகூர்நாட்டுத் தனியூர் என்பதால் அது மணிமங்கலம், உத்தரமேரூர் என்பவற்றைப் போன்று சுயாட்சியுரிமை கொண்ட தனியான நிர்வாகப்பிரிவாக விளங்கியது எனக்கருதலாம்.

புவனிமாணிக்க விஷ்ணுகிருகம் என்னும் பெருமாள் கோயிலும் ஐயனார் கோயிலொன்றும் பிடாரி கோயிலொன்றும் இவ்வூரிலிருந்தன. பெருமாள் கோயிலானது இன்றும் நிலைபெற்று வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதன் இறையகத்தின் புறச்சுவர்களிலும் முகமண்டபத்தின் சுவர்களிலும் பல்லவர், சோழர் காலங்களுக்குரிய 17 சாசனங்களுள்ளன. ஊர்ச்சபையாரின் செயற்பாடுகள், அங்குள்ள ஆலயங்கள், சோழமன்னருக்கும் சபையாருக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்புகள் ஆகியவற்றினைப் பற்றி இவற்றின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

ஊர்ப்பொதுவான நிலங்களையும் ஏரிகளையும் பராமரித்தல், வழக்காறுகளையும் நீதியினையும் நிலை நாட்டுதல், ஆலயங்கள் தொடர்பான விடயங்களைக் கண்காணித்தல், நன்கொடைகளையும் அறக்கட்டளைகளையும் பொறுப்பேற்று அவற்றின் குறிக்கோள்களை ஈடேற்றுதல், அரசாங்கத்திற்கும் சபையாருக்கும் உரிமையான இறைகடமைகளைக் குடியானவர்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளுதல் ஆகியன உட்கற் சபையாரின் பிரதான பணிகளாயிருந்தன. இவ்வூர்ச் சபையார் தங்கள் பணிகளை நிறைவேற்றுதற் பொருட்டுச் சம்வத்சர வாரியம், ஏரிவாரியம், தோட்ட வாரியம், தன்மவாரியம் என்னும் நான்கு நிறைவேற்றுக் குழுக்களை அமைத்திருந்தனர். இக்குழுக்கள் ஒவ்வொன்றும் புதிதாக அமைக்கப்பட்டன.

உட்கற் சபையாரின் கூட்டம் கோயில்களிலே கூடுவது வழக்கம். கன்னரதேவனின் 16 ஆவது ஆண்டில், ஒரு சமயத்தில், மகாசபையார் பெருமாள் கோயிலிற்கூட்டமாகக் கூடினார்கள் என்பது 'மகாசபையோம் எம்மூர் புவனிமாணிக்க விஷ்ணுகிருகத்து முகமண்டபத்தே கூடியிருந்து', என வரும் சாசனத் தொடரால் அறியப்படுகின்றது. பரகேசரிவர்மன் என்ற பட்டம்பெற்ற சோழச்சக்கரவர்த்தி ஒருவனின் ஆட்சியில் ஒருநாட் சபையார் இக்கோயிலிற் கூடினார்கள் என்பது 'இவ்வாட்டை சம்வத்சரவாரியப் பெருமக்களும் ஏரிவாரியம் பெருமக்களும் விசிஷ்டர்களும் உள்ளிட்ட மகாசபையோம் புவனிமாணிக்க விஷ்ணுகிருகத்திற் கூட

இருந்து' என்னும் கல்வெட்டுக் குறிப்பினாலே, தெளிவாகின்றது. முதலாம் இராசராசனின் 17 ஆவது ஆண்டிலே மகாசபையாருஞ் சாத்தகணத்தாரும் தண்டுவானும் சாஸ்தாவின் கோயிலிற் கூட்டமாகக் கூடி சில காரியங்கள் குறித்துக் கட்டளை ஏற்படுத்திய செய்தியினை 'இவ்வாட்டை தன்மவாரியப் பெருமக்களும் உள்ளிட்ட மகாசபையோம் எம்மூர்த் தண்டலுடையாங்கள் மகன். வக்குகந்தையாரும் எம்மூர் சாத்தகணத்தாரும் அம்பலத்தின் வடக்கில் மகாசாஸ்தாவின் கோயிலிலே இருந்து பணித்த எழுத்து' என்ற சாசனக் குறிப்பு உணர்த்துகின்றது.

ஊர்ப்பொதுவாயிருந்த நிலங்களையும் வரியிறுக்காதிருந்த குடிகளின் நிலங்களையும் வரியிறுப்பதற்குச் சம்மதிக்குங் குடிகளுக்கு விற்றுக் கொடுப்பதற்குச் சபையார் அதிகாரம் பெற்றிருந்தனர். பத்தாம் நூற்றாண்டிலே, கன்னரதேவனின் 16 ஆவது ஆட்சியாண்டிலே சபை 'மத்தியமமாய்' அடைந்திருந்த நிலங்களைச் சபையார் குடியானவர்களுக்கு விற்றுக்கொடுத்தார்கள். அந்நிலங்களுக்கு வரி விதிக்கப்பட்டு அதனைப் பற்றிய விபரங்கள் வரிப்பொத்தகத்திலே பதிவுசெய்யப்பட்டன. இத்தீர்மானங்களை ஏற்றுக்கொள்ளாது அந்நிலங்கள் மீது ஆவணங்களைக் காட்டி உரிமை பாராட்டுவோரை தர்மாசனம் தண்டிக்க வேண்டும் என்றும் ஏற்பாடாகியது.

உட்கலிலுள்ளதும் முதலாம் இராசராசனின் 24 ஆவது ஆண்டுக்குரியதுமான சாசனமொன்று பிரமதேயங்களிலே வரியிறுக்காதவர்களின் நிலங்கள் மீது சபையார் கொண்டிருந்த உரிமைபற்றியும் பிரமதேயங்கள் மீது சோழச்சக்கரவர்த்தி கொண்டிருந்த அதிகாரம் பற்றியும் சில அரிய செய்திகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்விடயங்கள் தொடர்பான அச்சாசனத்தின் பகுதி மேல்வருமாறுள்ளது:

'... ஸ்ரீ கோ ராஜகேசரிவர்மரான ஸ்ரீ ராஜராஜ தேவர்க்கு யாண்டு 24ஆவது 124 ஆவது நாள் உடையார் ஸ்ரீ ராஜராஜ தேவர் தஞ்சாவூர்ப் பெரியசெண்டு வாயில் சித்திரக்கூடத்துத் தெற்கில் கல்லூரியிலே எழுந்தருளி இருந்து சோணாட்டும் சோணாட்டுப்படும் புற நாடுகளிலும் தொண்டை நாட்டிலும் பாண்டிநாடான ராஜராஜ வளநாட்டிலும், பாப்பன் ஊர்களிலும் வைகானஸர் ஊர்களிலும். காணி உடையார் யாண்டு 16 ஆவது முதல் 23 வரையில் ஈராண்டு தத்தங் காணியான நிலங்களுக்கு அவ்வவ் ஊர்களிலாரோடும் ஊரிடு வரிபாடு இறைஇறாது போனார் காணி உடையாளர் தவிர ஊர்நிலமாய் அவ்வவ் ஊர்களிலாரே விற்றுக் கொள்ளப் பெறுவார்களாகவும்,

யாண்டு 24 முதல் ஈராண்டு நிரம்பி மூவாண்டு ஊரிடு வரிப்பாடு இறை இறாது போனார் காணி உடையாளர் தவிர அவ்வவ்வூர்களிலாரே விற்றுக் கொள்ளப்பெறுவார்களாமென்று இப்பரிசு திருவாய் மொழிந்தருளினபடி திருமந்திர ஓலை ராஜகேசரி நல்லூர் கிழவன் எழுத்தினாலும் திருமந்திர ஓலை நாயகம் மும்முடி சோழபிரம்மாதிராஜனும் மும்முடிசோழ போசனும் ஒப்பிட்டுப் புகுந்த கேழ் விப்படி 24ஆவது நாள் 143னால் வரியிலிட்டது'

உட்கலிலுள்ள சாசனங்களுள் இது ஒன்றுமே சோழமன்னனின் கட்டளையினைப் பதிவு செய்வதாகும். சபையாரின் நடவடிக்கை எதனைப்பற்றியும் இதிலே கூறப்படவில்லை. தனியூர்களான பிரமதேயங்களிலும் சோழச்சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சியதிகாரம் உறுதியாக அமைந்திருந்தமைக்கும் மூன்று மண்டலங்களிலுமுள்ள பிரமதேயங்களின் விவகாரங்களையும் சோழமன்னர்கள் நன்கு அவதானித்துக் காலாகாலம் அவற்றை வரையறை செய்து வந்தமைக்கும், அவற்றுக்கு அதிகாரங்களை வழங்கி வந்தமைக்கும் இச்சாசனம் சான்றாயுள்ளது. இராசராசனின் ஆணைப்படி அவன் ஏற்படுத்திய கட்டளையானது உட்கற் சபையாராற் சிலாசாசனமாக அமைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

இராசராசனது கட்டளைப்படி அவனுடைய 16 ஆவது ஆண்டிற்கும் 20 ஆவது ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஈராண்டுகள் நிரம்பித் தொடர்ச்சியாக மூன்றாவது ஆண்டிலும் ஊருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய வரிகளைக் கொடுக்காதவர்களின் நிலங்கள் ஊர்ப்பொதுவாகும் என்பதாகும். அத்தகைய நிலங்களை வரி கொடுக்கச் சம்மதிப்போருக்கு வழங்குவதற்குச் சபையாருக்கு மன்னனால் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது.

உட்கற் சபையார் அறக்கட்டளைகள் சிலவற்றுக்குப் பொறுப்பேற்றிருந்தமையினைப் பற்றிச் சில சாசனங்கள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. பல்லவ அரசனாகிய கம்பவர்மனின் 10 ஆவது ஆண்டிலே நாள்தோறும் பிராமணர் இருவருக்கு உணவளித்தற் பொருட்டு 400 காடி நெல் சடையன் என்பவனாலே சபையாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. வருடாவருடம் அதற்குரிய வட்டியாகிய 200 காடி நெல் கொண்டு இத்தருமத்தினைப் புரிவதற்குச் சபையார் பொறுப்பேற்றனர். கம்பவர்மனின் 15 ஆவது ஆண்டிலே ஏரி கட்டுவித்தற்கெனச் சடையன் சபையாரிடம் நிலையிருப்பாக 1,000காடி நெல் கொடுத்திருந்தான். அதன் வட்டியாகிய 500 காடி நெல் கொண்டு வருடந்தோறும்

ஏரி (க்கரை) கட்டுவிப்பதற்குச் சபையார் பொறுப்பேற்றனர். இப்பணி சம்வத்சரவாரியப் பெருமக்களின் பொறுப்பில் விடப்பட்டது.

பத்தாம் நூற்றாண்டிலே, உத்தமசோழனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில், சிவ குளாமணி மங்கலத்து வாசியான வெள்ளாளன் சிக்குடையான் புலியன் மகன் சேனை என்பான் பிரம்மஸ்தானத்திலே நெருப்புக்குளி வைப்பதற்கும் நீர்வழங்குதற் பொருட்டும் பிரம்மஸ்தானத்து மண்டபத்து முன்னாகவுள்ள நீர்த்தொட்டிகளை இறைத்து நிரப்புவதற்கும் வளையிற்பட்டியில் நிலங் கொடுத்தான். இத்தர்மத்துக்கும் தானத்திற்கும் பொறுப்பேற்ற சபையார் அவற்றைக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பினைச் சம்வத்சர வாரியத்திடம் ஒப்படைத்தனர்.

முதலாம் இராசராசனின் 29 ஆவது ஆண்டில் உட்கற் சதுர்வேதிமங்கலத்து மேலைப்பெருவழியில் இராசராசன் பேரால் கிணறு ஒன்றும் தொட்டியும் இராசராசனது பணிமகனும் சோழமண்டலத்துத் தென்கரைநாட்டு நித்தலினோத வளநாட்டு ஆலூர் கூற்றத்து ஆலூருடையான் கண்ணன் ஆரூரன் என்பவனால் அமைக்கப்பெற்றன. இராசராசக் கிணற்றிலிருந்து தொட்டிக்கு நீரிறைப்போருக்கு நாள்தோறும் அருமொழிதேவன் மரக்காலால் 2 குறுணிநெல்லும் தண்ணீர்ப்பந்தலிற் குசக்கலம் இடுவார்க்கு மாசம் 8 குறுணி நெல்லும், கிணற்றையும் தொட்டியையும் திருத்திக்கொள்வதற்கு வருஷந்தோறும் 2 கலம் 2 தூணி நெல்லும் என்றபடியாக வருடந்தோறும் 66 கலம் 2 தூணி நெல் கொடுப்பதற்காக அவனால் நிலுவை இருப்பாகக்காக கொடுக்கப்பட்டது. அதற்குப் பொறுப்பேற்ற சபையார் அவனுடைய அறக்கட்டளையினை நிறைவேற்றுவதற்கு ஒப்புக்கொண்டனர்.

முதலாம் இராசேந்திர சோழனின் 4ஆவது ஆட்சியாண்டிற்குரிய சாசனமொன்று ஏரியில் உபயோகிப்பதற்கு 2 ஓடமும் அவற்றைக் கொண்டு செயற்படுவதற்கு ஓடப்போகமாக நிலமும் ஒருவனாற் கொடுக்கப்பட்டமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இராசேந்திர சோழனின் பணிமகனாக விளங்கியவனும் வெண்குன்றக் கோட்டத்துக் குவளைக்கோடு நாட்டுக் குவளைக்கோடான அனவரத சுந்தர நல்லூரினனுமாகிய அரையன் பலிதேவன் என்பான் இத்தர்மத்தைச் செய்தான். அவன் சபையாரிடமிருந்து வாங்கி ஓடப்போகமாகக் கொடுத்த 300 குழிநிலமும் பனந்தூம்பின் கால்வழி ஸ்ரீயாரூர் கழனியில் முன்பு சபைப்பொதுவாய்க் கிடந்த நிலமாகும். அந்நிலம் தெற்கிலே நிலமணவீடு என்பதையும், மேற்கிலே குடிமக்கள் பூமி என்ற நிலத்தையும், வடக்கிலே குடிமக்கள் இறைபூமி, சுப்பிர

மணிய வாய்க்கால் ஆகியவற்றையும் எல்லைகளாகக் கொண்டிருந்தது. நிலவிலையாவணத்திற் குறிப்பிடப்பெறாத கிழக்கெல்லை பனந் தூம்பின் கால்வழி என்னும் பெருவாய்க்காலாதல் வேண்டும். சபைப் பொதுவாகவிருந்த நிலத்தை விலைகொடுத்து வாங்கிய அரையன் பலிதேவன் அதை ஓடப்போமாகச் சபையாரிடம் ஒப்படைத்தான். கோயில்விவகாரங்களைக் கண்காணிப்பதோடு அவற்றுக்குத் தானங்களை வழங்கி ஆதரிப்பதும் கோயில்களுடன் தொடர்புடைய அறக்கட்டளைகள் சிலவற்றைப் பொறுப்பேற்று நடத்துவதும் சபையாரின் பணிகளுட் சிலவாகும்.

உட்கலான சிவகுளாமணிமங்கலத்துக் கோயில்களிற் புவனமாணிக்க விஷ்ணுக்கிருகம் என்னும் பெருமாள் கோயில் பல்லவர்காலம் முதலாக நிலைபெற்று வந்துள்ள ஒன்றாகும். பராந்தக சோழனின் 37 ஆவது ஆண்டிலே சிவ குளாமணிமங்கலத்து வடபிடாகையான சோதியம் பாக்கம் என்னும் ஊரினைச் சபையார் தேவபோகமாகப் பெருமாள் கோயிலுக்குக் கொடுத்தனர். கோயிலில் ஆராதனை பண்ணுவதற்கும், அர்ச்சனா போகத்துக்கும், முக்காலமும் திருவமிர்து படைத்தற்கும், இரண்டு நந்தா விளக்கு எரிப்பதற்கும், சந்திவேளைகளிற் தீபாராதனை செய்வதற்கும், விழா எடுப்பதற்கும் அயனம், விஷு, கிராணம் ஆகிய காலங்களிலே அபிஷேகஞ் செய்வதற்கும், ஸ்ரீ பலி, திருவுண்ணாழிகை என்பன இடுவதற்கும் இவ்வூர் கொடுக்கப்பட்டது. சம்வத்சர வாரியஞ் செய்வோரும் எரிவாரியஞ் செய்வோரும் தோட்ட வாரியஞ் செய்வோரும் தேவ போகமாகிய சோதியம்பாக்கத்துக் குடியானவர்களிடமிருந்து வெட்டி, வேதினை, வாலக்காணம் முதலிய இறைகடமைகளைச் செய்விக்கலாகாது என்றும் சபையாரால் விதிக்கப்பட்டது.

பரகேசரிவர்மன் என்ற பட்டம் பெற்ற சோழமன்னன் ஒருவனுடைய 16 ஆவது ஆட்சியாண்டிலே கோயிலிற் ஸ்ரீ காரியஞ் செய்கின்ற சக்கிர பாணி நம்பி என்போன் விண்ணப்பஞ் செய்தமையாற் சம்வத்சர வாரியப் பெருமக்களும் எரிவாரியப் பெருமக்களும் உள்ளிட்ட மகாசபையார் கூடி ஹவனம், உற்சவம் ஆகியவற்றை நடத்துவதற்கும், உத்தராயனம், ஆடி அயனம், சூரியகிராணம் சந்திரகிராணம், சித்திரை விஷு, ஐப்பசி விஷு ஆகிய காலங்களிற் பிராயச்சித்த அபிஷேகஞ் செய்தற் பொருட்டும் நிலங் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தனர். தேவபோகமான சோதியம்பாக்குக்கு மேற்கிலுள்ள புதுத்திருத்தில் அரைநிலமும்

புரியஞ்செறு என்னு மிடத்துத் தென்பகுதியில் அரைநிலமும் ... கொல்லையில் வெள்ளக்காலுக்கு மேற்கில் ஒன்றரை நிலமுஞ் சபையாராற் கொடுக்கப்பட்டன.

இராசகேசரிவர்மன் ஒருவனின் 23 ஆவது ஆண்டில் உத்தரமேரூர் மீயாளுங்கணத்து விக்ரம பட்டராகிய பிரம்மாதிராயர் புவனமாணிக்க விஷ்ணுகிருகத்திலே நாள்தோறும் வேதம்வல்ல பிராமணர் பன்னிருவருக்கு உச்சிப்பொழுதில் உணவிடுவதற்கென 200 கழஞ்சு பொன்னை உட்கற்சபையாரிடங் கொடுத்தான். அதனை ஒப்புக்கொண்ட சபையார் பிராமணர் பன்னிருவருக்கும் சமையற் காரருக்கும் விறகிடுவார்க்குந் திருப்தியான வகையிலே உணவு கொடுப்பதற்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டனர்.

சோணாட்டுத் தென்கரைத் திருவழுந்தூர் நாட்டுக்கழனிவாயில் உடையான் பெற்றான் ஆதித்தன் என்பான் உட்கற்சபையாரிடமிருந்து 530 குழிநிலம் விலைகொடுத்து வாங்கி அதனைப் புவனிமாணிக்க விஷ்ணுக்கிருகத்திற்கு நந்தவனப்புறமாகக் கொடுத்தான். நிலத்தின் பெறுமதியான காசினை யும் இறைகடமைக்கான காசினையும் அவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட சபையார் அந்நிலத்தை இறையிலி நிலமாக்கிக் கொடுத்தனர். இதனை முதலாம் இராசராசனுடைய நான்காம் ஆண்டிலே எழுதப்பெற்ற சாசனமொன்று குறிப்பிடுகின்றது.

பெருமாள் கோயிலிலே திருவாய்மொழி தேவர்க்கு உச்சிப்பொழுதில் நாள்தோறும் நானாழித்திருவமிர்து செய்வதற்கெனச்

*சோணாட்டு வடகரைத் திருவிந்தழூர் நாட்டுக் கடுவங் குடி உடையான் நாராயணன் என்பான் முதலாம் இராசராசனின் 13 ஆவது ஆண்டிலே நிலங் கொடுத்தான்.

550 குழியளவான அந்நிலமானது அவனால் உறுப்பிட்டீர் சட்டி குமாரகிரமவித்தன் என்போனிடமிருந்து விலைகொடுத்து வாங்கப்பெற்றதாகும். வடக்கிலே திருவிடையாட்டமான ஸ்ரீ ராகவதேவர் பூமியோடும் அடையக்கிடந்த அந்நிலம் கிழக்கிலே சங்கரநாராயணவதியினையும் தெற்கிலே தறுதல் வாய்காலினையும் எல்லையாகக் கொண்டிருந்தது. தானமாகக் கொடுக்கப்பெற்ற நிலத்திற்குரிய இறைகடமைக்கான காசினை அறவிட்டுக்கொண்ட சபையார் அந்நிலத்தை இறையிலியாக வகை செய்தனர்.

உட்கலிலுள்ள மகாசாஸ்தாவின் கோயிற்காரியங்களுக்குப் பொறுப்பாகச் சாத்தகணம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. தட்டூர் கிழவன் சடைநக்கசர்மன் மகனான அருள்சர்மன் என்போன் மகாசாத்தாவின் முன்னிலையிலே ஒரு காலப் பொழுதுக்கு 2 நாழி வீதமாக முக்காலப் பொழுதும் நாள்தோறும் 6 நாழி நெய்கொண்டு விளக்கெரிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தான். இத்தன்மத்தை நடத்துவிக்கும் பொறுப்பினைச் சாத்தகணத்தார் ஏற்றிருந்தனர்.

முதலாம் இராசராசனின் 17 ஆவது ஆண்டில் ஒரு நாள் மகாசபையாரும் தன்மவாரியப் பெருமக்களும் சாத்தகணத்தாரும் மகாசாஸ்தாவின் கோயிலிற்கூடி இத்தன்மம்பற்றிய விடயங்களை ஆராய்ந்தனர். அவ்வூரிலே வெற்றிலை விற்போர்பிடாரி கோயிலின் விவரிடங்களில் விற்பனைச் செய்யக்கூடாதென்றும் அவ்வாறு விற்பார்களே யாகில் ஏரியவாரியப் பெருமக்கள் அவர்களிடமிருந்து ஒரு கழஞ்சு தண்டமிறுத்து அதனை ஏரிக்கு முதலாகக் கொள்ள வேண்டுமென்று பணியிட்டனர். உட்கலிலே தர்மாசனம், தர்மவாரியம் என்பன அமைந்திருந்த பொழுதிலும் தண்டம் இறுக்கின்ற பொறுப்பு ஏரிவாரியப் பெருமக்களிடம் விடப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

உடலற்ற நாள்

இருபத்தியேழு விண்மீன்களுள் கார்த்திகை - உத்திரம் - உத்திராடம் இவை மூன்றும் - காலற்ற நாட்கள்.

மிருகசீரிடம் - சித்திரை - அவிட்டம் - இவை மூன்றும் உடலற்றநாட்கள், புனர்பூசம் - விசாகம்-பூரட்டாதி - இவை மூன்றும் தலையற்ற நாட்கள்.

இந்த ஒன்பது விண்மீன்களும் மனைமுகூர்த்தத்திற்கும் புணர்ச்சிக்கும் யாத்திரைக்கும் ஆகாத நாட்கள்.

உடப்பு

இலங்கையின் வடமேல் மாகாணத்தின் கரையோரமாகவுள்ள பகுதிகளிலே, முன்னொரு காலத்திலே, சைவர்களாயிருந்த தமிழ்குடிகள் வாழ்ந்த பல ஊர்கள் இருந்தன என்பதை வரலாற்றாதாரங்கள் மூலமாக அறிகின்றோம். ஐரோப்பியரின் ஆட்சிக்காலத்திலே நிகழ்ந்த மதமாற்றங் காரணமாக அவ்வூர்கள் பலவற்றிலுள்ள சைவர்கள் பிற மதங்களைச் சேர்ந்துள்ளனர். மதமாற்றத்தின் விளைவாக மொழி மாற்றம் ஏற்படலாயிற்று. இதற்குப் புறநடையாகவுள்ள இரு கிராமங்கள் உடப்பு, ஆண்டிமுனை என்பனவாகும்.

கடலோரமாக அமைந்துள்ள உடப்பு என்னுங்கிராமத்திலே வாழுகின்றவர்கள் அனைவரும் இன்றும் சைவர்களாக விளங்குகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. உடப்பில் ஏறக்குறைய 9,000 மக்கள் வாழுகின்றனர். அதனருகிலுள்ள ஆண்டிமுனை என்னும் தமிழ்க் கிராமத்தில் 4,000 மக்கள் வாழுகின்றனர். இவர்களுட் பெரும்பாலானோர் கடற்றொழிலை ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழுகின்றனர். இவர்களிற் சிலரின் முன்னோர்கள் இற்றைக்கு 400 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சேதுபதிகளின் ஆட்சியின் கீழமைந்த தென்பாண்டி நாட்டுக் கரையோரப் பகுதிகளிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்து உடப்பங்கரையிலே குடியேறியதாகக் கர்ணபரம்பரைக்கதைகள் கூறுகின்றன. உடப்பிலுள்ள பழைய ஆவணங்களிற் காணப்படும் மொழி வழக்கானது 17 ஆம், 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்குரிய தென்பாண்டி நாட்டுத் தமிழ் வழக்கினைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இஸ்லாமியரின் வற்புறுத்தல்களிலிருந்து தமது மத சுதந்திரங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற உறுதிப்பாட்டினால் இவர்களின் முன்னோர்கள் தங்கள் பூர்வீகமான பதிகளிலிருந்து வெளியேறிப் புகலிடந்தேடி மன்னாரைச் சென்றடைந்ததாகவும் அங்கே போர்த்துக்கேயரின் தெருக்குதல்களை எதிர்கொள்ள முடியாத காரணத்தினாலே அங்கிருந்துதெற்கு நோக்கிச் சென்று உடப்பங்கரையிலே வசித்து வந்ததாகவும் கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் கூறுகின்றன. வன்னியனார், உடையார் என்னும் நிர்வாகப் பதவிகள் உடப்பில் வாழ்ந்த சமூகத்தவரின் தலைவர்களுக்கு வழங்கப்பெற்றிருந்த செய்தியும், அங்குள்ள ஆவணங்கள் சிலவற்றிலிருந்து அறியப்படுகின்றது.

உடப்பிலே திரௌபதி அம்மன் கோயில், காளி அம்மன் கோயில், முத்துமாரி அம்மன் கோயில் என்ற மூன்று இந்துக்கோயில்கள் உள்ளன. இவை 350 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட கால வரலாறுடையனவாகும். இக்கோயில்கள் உடப்பிலுள்ளவர்களின் முன்னோர்கள் அங்கு குடியிருப்புக்களை உருவாக்கிய காலத்திலிருந்து வழிபாட்டுத் தலங்களாக நிலைபெற்று வந்துள்ளன எனக் கருதலாம். செம்பலிங்கம் உடையார் குடும்பத்தினர் வசமுள்ள பதிவேட்டுப் பிரதியொன்றிலே முதலிரு கோயில்களுக்குமான உரிமை ஒருவருடம் 1678 ஆம் ஆண்டு வழங்கப்பெற்றதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பல்வேறு காலப்பகுதிகளிலே உடப்பிலுள்ள கோயில்கள் செங்கல்வினாலே கட்டப்பெற்று முன்னேஸ்வரத்தில் ஆராதனை பண்ணுகின்ற குருக்களினாலே பாலஸ்தாபனம், சும்பாபிஷேகம் ஆகியன நிறைவேற்றியமை பற்றிய குறிப்புகள் எழுதப்பெற்றுள்ளன.

கடலோரமாகவுள்ள தென்னந்தோப்பில் அமைந்திருக்கும் முத்துமாரியம்மன் கோயிலிற் பழையான இரு வரலாற்றுச் சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன. அங்குள்ள மணிக்கோபுரத்திலுள்ள மணியொன்றிலே '1750 ஆண்டு ஆண்டிமுனை உட்ப்பங்கரையூரவர் கோயிலுக்குக் கொடுத்த உபையம்' என்ற மொழித்தொடர் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. அங்கு நான்கு கரங்கள் பொருந்திய ஆசன நிலையிலுள்ள அம்மனின் செப்புப்படிமமொன்று உளது. அது 16 ஆம், 17 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்குரிய விசயநகர-நாயக்கர் காலக்கலைப் பாணிக்கூரிய அம்சங்களைக் கொண்டிருக்கபதுங் குறிப்பிடத்தக்கது.

திரௌபதியின் பெயரால் வழங்கும் அம்மன் கோயில்கள் இலங்கையில் இரண்டு காணப்படுகின்றன. அவற்றுளொன்று உடப்பிலுள்ள கோயிலாகும். மற்றையது கிழக்கு மாகாணத்தில் அம்பாறை என்று அண்மைக்காலத்திலே அமைக்கப்பட்ட நிர்வாக மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பாண்டிபு ஏன்னுங் கிராமத்தில் அமைந்துள்ளது.

உட்ப்பங்கரையூரவர் திரௌபதி அம்மனைக் குலதெய்வமாக வழிபடுகின்றனர். திரௌபதி அம்மன் கோயிலில் ஆகமவழியில் நாவழிபாடு நடைபெறுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. மூலஸ்தானத்தின் முன்புறத்தே போதிராஜ, புத்தராஜ என்னுமிரு காவற்தெய்வங்களின் உருவங்கள் அமைந்துள்ளன. இலங்கையிலுள்ள வேறெந்த இந்துக்கோயிலிலும் இத்தகைய வடிவங்கள் காணப்படுவதில்லை. திரௌபதி அம்மனின் சந்நிதியைப் போதிசத்துவர்கள் காவல் புரிகின்றனர் என்ற கோட்பாடு உட்ப்பங்கரையூரவர் தங்கள் சூழலுக்கேற்ப உருவாக்கியதொன்றாகும். அண்மையிலுள்ள கிராமங்களிற் பௌத்தராயுள்ள சிங்களவர்களுக்கு அருள்புரிந்தனர் என்பது ஒரு ஐதீகம்.

பாண்டவர்களின் பத்தினியாகிய திரௌபதி பின்னொரு காலத்திலே சுனீதமன்னனின் தவப்பயனாக அக்கினியில் அவதரித்து அசிலோமன் என்னும் துட்டனைச் சங்காரஞ் செய்து அடியவர்களுக்கு அருள்புரிந்தனர் என்பது ஒரு ஐதீகம்.

எனவே, அக்கினியில் அவதரித்தவளாகிய திரௌபதியினைத் தீக்குளித்து வழிபடும் வழக்கம் ஏற்படலாயிற்று.

திரௌபதி அம்மன் கோயிலில் ஆடி மாதத்திலே 18 நாட்கள் திருவிழா ஆண்டுதோறும் நடைபெறுவது வழமை. திருவிழாக்காலத்திலே இரண்டு கொடிகளை ஏற்றுவது இக்கோயிலுக்குரிய சிறப்பம்சமாகும்.

முதல் நாளன்று துரியோதனனுக்குரிய சர்ப்பக்கொடி ஏற்றப்படும். திருவிழா தொடங்கிய ஆறாவது நாளிலே பாண்டவர்களுக்குரிய அநுமக்கொடி ஏற்றப்படும்.

திருவிழாக்கள் தீக்குளிப்புடன் நிறைவுபெறும். தீக்குளிப்பன்று காலை ஐந்து மணியளவில் ஆலயமணி ஒலித்தவண்ணம் ஓமத்தீ வளர்க்கப்படும். கொடியேறிய நாளமுதல் இடையறாது எரியும் தூண்டாமணி விளக்குகளிலிருந்து தீக்குளிப்புக்காக வேண்டித் தீ எடுக்கப்படும். தீ மிதிப்பை நடத்தும் பூசகர் தூண்டாமணி விளக்கிலிருந்து தீயை எடுத்து ஓம குண்டத்தில் அக்கினி வளர்ப்பார். அதன்பின்னர் மாலை வேளையிற் பூசகர் கரகத்தைத் தலையிலே சுமந்தவண்ணம் ஆயிரக்கணக்கான அடியார்கள் பின் தொடர் ஆண்டிமுனை மாரியம்மன் ஆலயத்தை நோக்கிப் போவார். அங்கு சமுத்திரத்திலே நீராடியபின் செந்தலைக் குளத்திலே தீ மிதித்து நடனமாடுவார்கள். பத்தினி என வழங்கும் கண்ணகி கோயில்களிலும் இவ்விதமான தீக்குளிப்பு நடைபெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

திரௌபதி அம்மன் கோயிலிலே, திருவிழாக்காலத்தில், அருச்சுனனின் தீர்த்தயாத்திரை, பாண்டவர் வனவாசம், அருச்சுனனின் தவநிலைக்கோலம் போன்ற மகாபாரதக்கதையின் அம்சங்கள் நாடகங்களாக நடிக்கப்படுவது வழக்கம்.

உடும்பூர்:

கண்ணப்பநாயனார் பிறந்தபதி இதுவாகும். இவ்வூர் ஆந்திரமாநிலத்திலுள்ள சித்தூர் மாவட்டத்திலுள்ளது. திருப்பதியிலிருந்து 40 கி.மீ. தொலைவிலும் சென்னையிலிருந்து 110 கி.மீ. தொலைவிலுமுள்ளது.

கண்ணப்பரின் பிறந்த இடம் பற்றிப் பேசுகையிற் சேக்கிழார் இவர் திருப்பதி யாதெனில் நித்தில அருவிச் சாரல் நீள்வரை சூழ்ந்த பாங்கர் மத்தவெங்குளிறுக்க கோட்டு வன்தொடர் வேலி கோலி ஒத்த பேரரணம் சூழ்ந்த முதுபதி உடும்பூராகும்

என இப்பதியின் சிறப்பினைக் குறிப்பிடுகின்றார். மலைசூழ்ந்த இப்பகுதியில் உடும்புகள் நிறைந்து வாழ்ந்தமையால் உடும்பூர் என்பது உடும்பூர் என மருவியதாகக் கூறுவர்.

இங்குள்ள ஆற்றின் பெயர் பொன் முகலியாகும். இவ்வாற்றிலிருந்துதான் கண்ணப்பர் நீரைமுகந்து கொண்டு வந்து சுவாமியை நீராட்டினர் என்பர்.

உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர் (1830 - 1910)

உடுப்பிட்டி அருளம்பல முதலியாரின் மகனாகிய சிவசம்புப் புலவர் இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியாரின் மாணவராகிய நல்லூர்ச் சரவணமுத்துப் புலவரிடமும், நல்லூர்ச் சம்பந்தப் புலவரிடமும் குருசிஷ்ய முறையிற் கல்வி கற்றவர்.

இப்புலவர் அறுபது பிரபந்தங்களுக்கு மேற்பாடியுள்ளார். இலங்கையிலே மிகக் கூடுதலான பிரபந்தங்களைப் பாடிய இவர் யமகம், திரிபு முதலிய சொல்லலங்காரக் கவிதைகளைப் பாடித் தனது கவித்திறமையை நிரூபித்துள்ளார். இவருக்குப் புலவர் என்னும் பட்டத்தினை ஆறுமுகநாவலர் வழங்கியதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. புலோலி நான்மணிமாலை, வல்லிபுரநாதர் பதிகம், கந்த வனநாதர் பதிகம், திருச்செந்திற்றிரு வந்தாதி, செந்தில் யமக வந்தாதி என்பன இவர் பாடிய பிரபந்தங்களுட் சிலவாகும். யமகச் செய்யுள் பாடுவதில் இவருக்கிருந்த புலமையை இவர் இயற்றிய 'செந்தில் யமகவந்தாதி' நன்கு தெளிவுறுத்துகின்றது.

மரபு வழித்தமிழ் அறிஞராக விளங்கிய இவர் மறைசை அந்தாதி, யாப்பருங்கலக்காரிகை, கந்த புராணத்து வள்ளியம்மை திருமணப் படலம் என்பனவற்றிற்கு உரைகள் எழுதிய உரையாசிரியராகவும் விளங்கினார்.

உடுப்பிட்டி:

இலங்கையின் வடமாகாணத்திலுள்ள யாழ்ப்பாண மாவட்டத்து வடமராட்சிப் பிரிவிலுள்ள பிரதான ஊர்களுள் இதுவுமொன்றாகும். கரையோரப்பட்டினமாகிய வல்வெட்டித்துறைக்கு அண்மையில் அமைந்துள்ள இவ்வூரில் வாழும் மக்களுள் மிகப் பெரும்பாலானோர் சைவர்களாவர். 19 ஆம் நூற்றாண்டு வரையான காலப்பகுதியில் வேளாண்மையே இவ்வூர்க் குடியானவர்களின் பிரதான தொழிலாகவிருந்தது. பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் நவீனமுறையிலான கல்வி வளர்ச்சி ஏற்பட்டதனால், யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பிறவூர்களைப்போல, உடுப்பிட்டியிலுள்ளவர்கள் குறிப்பிடத்தக்களவிலே அரசாங்க சேவையிலும் வர்த்தக நிறுவனங்களிலும் தொழில்புரிவதில் ஈடுபடலாயினர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அமெரிக்க மிஷனரிமாரும் வெஸ்லியன் மிஷனரிமாரும் இங்கு பாடசாலைகளை நிறுவினார்கள். அதற்கு முன்பு பல நூற்றாண்டுகளாக மரபுவழியான தமிழ்க்கல்வியும் சைவசமயக்கல்வியும் நிலைபெற்று வந்தன. இலக்கணம், காவியம், புராணம்,

பிரபந்தம், சோதிடம், வைத்தியம் ஆகிய துறைகளைச் சேர்ந்த நூல்களின் எட்டுப்பிரதிகள் இவ்வூரிலுள்ள சில குடும்பங்களினாலே நெடுங்காலமாகப் பேணப்பட்டு வந்துள்ளன.

உடுப்பிட்டியில் நான்கு விநாயகர் கோயில்களும், வீரபத்திரர் கோயிலொன்றும் உள்ளன. அவற்றிலே தை, மாசி, சித்திரை ஆகிய மாதங்களிலே திருவிழாக்கள் நடைபெறுவது வழக்கம். உடுப்பிட்டிச் சந்தி, இமையாணன், சமரபாகுதேவன் குறிச்சி வல்லைவெளி ஆகிய இடங்களில் விநாயகர் கோயில்கள் அமைந்துள்ளன. உடுப்பிட்டி அமெரிக்க மிஷன் பாடசாலைச் சந்தியிலுள்ள ஸ்ரீ சித்தி விநாயகர் கோயிலை வல்லைவெளிப் பிள்ளையார் கோயில் எனவும் குறிப்பிடுவர். புராதனமான இக்கோயிலில்நாள்தோறும் இருகாலப் பூசைகளும் சித்திரை மாதத்தில் உத்தர நட்சத்திரத்தன்று தொடங்கிப் பத்து நாட்களுக்கு அலங்கார உற்சவமும் நடைபெறும்.

இமையாணன் கும்பவாளி வீரகத்தி விநாயகர் கோயிலில் மூலமூர்த்தியாக விநாயகரும் பரிவாரமூர்த்திகளாகச் சுப்பிரமணியர், வைரவர், ஐயனார் ஆகிய தெய்வங்களும் எழுந்தருளியுள்ளனர். தினமும் இரு வேளைப் பூசைகளும் தைமாதம் அமாவாசை தினத்தன்று தொடங்கிப் பெளர்ணமித் தீர்த்தம் வரையிலான உற்சவமும் நடைபெறுவது வழக்கம்.

சமரபாகுதேவன் குறிச்சியிலுள்ள கற்பக விநாயகர் கோவில் நூறு வருடங்களுக்கு முன் நிறுவப்பட்டது. அங்கு மூலமூர்த்தியாகப் பரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ள விக்கிரகம் அறுபது வருடங்களுக்கு முன் இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டதாகும். தை மாதம் அத்த நட்சத்திரத்தன்று இக்கோயிலிலே திருவிழா ஆரம்பமாகிப் பத்தாம் நாள் தீர்த்த உற்சவத்துடன் முடிவுறுவது வழக்கம். வல்லைவெளிக்கு அண்மையிலுள்ள சித்திவிநாயகர் கோயில்மீது உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர் பாடிய ஊஞ்சற்பா உள்ளது. நித்தியம் இருவேளைப் பூசைகள் நடைபெறும் இக்கோயிலிற் சித்திரை உத்தரத்தன்றிலிருந்து பத்துத் தினங்களுக்கு அலங்காரத் திருவிழா நடைபெறுவது வழக்கம்.

ஸ்ரீ சந்திரசேகர வீரபத்திர சுவாமி கோயிலானது சந்திரசேகர மாப்பாண முதலியினாலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இக்கோயில் மீது ஊஞ்சற்பா ஒன்றினைச் சின்னத்தம்பிப்புலவர் பாடியுள்ளார். இக்கோயிலில் நாள்தோறும் மூன்று காலப்

பூசைகள் நடைபெறுகின்றன. வருடாந்த உற்சவம் ஆனிப் பெளர்ணமியன்று முடிவடைவது வழக்கம்.

உடுமன்:

உடு - நட்சத்திரம், மன் - மன்னன், நட்சத்திரங்களுக்குத் தலைவன் என்னும் பொருளில் சந்திரனைக் குறிப்பதாகும். உடுக்கோன், உருவிலான் உடுவன்காந்தன், உடுவன் வேந்தன், உடுபதி, உடுபன் என்னும் பெயர்களாலும் இவன் அழைக்கப்படுகின்றான்.

உடுண்டிநாயகர்:

இது ஒரு காரணம்பற்றி விநாயகர் பெருமானைக் குறிக்கும் பெயர். இத்திருவுருவுக்கு ஐந்து தலைகளும் பத்துக் கைகளும் உண்டு. இவர் துராசரனைக் கொன்று அவனைக்காலில் மிதித்து எந்நாளும் இருக்கவரம் அருளியவர். ஒரு கற்பகாலத்தில் திரிமூர்த்திகளைத் தமது துதிக்கையால் எடுத்து விழுங்கி பேருரு (விஸ்வரூபம்) வாய் நின்றவர்.

உடுக்கை:

இடை கருங்கிய பறை. இதற்குத் துடி என்ற பெயரும் உண்டு. இது இரு முகங்களைக் கொண்டது. "தோற்றம் துடியதனில்" என இத்துடியின் இயல்பு கூறப்பட்டுள்ளது. இது நாதத்தின் இருப்பிடம். இறைவன் திருநடம் செய்யும்போது நாத ரூபமாய் ஒலிப்பது. நடராச தாண்டவத்தில் அவர் கரத்தில் அமைந்திருப்பது.

மாரியம்மன் கோயில், காளி கோயில், கிராம தேவதையின் கோயில் ஆகியவற்றில் நிகழும் விழாக்களிலும் கிராமிய வெறியாட்டுகளிலும் கரகம் போன்ற ஆடல்களிலும் இனியநாதம் எழு இதனை வாசிப்பர். இறைவனை நாத ரூபமாய்க் காண்பதற்குரிய சின்னமாக உடுக்கை கருதப்படுகின்றது.

உடையான்

செல்வம், ஆளுமை, உடைமை, தலைமை என்பவற்றைக் குறிப்பதும் திராவிட மொழிகளுக்குப் பொதுவானதாக உள்ளதுமான உடை என்னும் சொல்லடியாக உருவாகியதே உடையான் என்பதாகும். இதற்குரிய பொருள்களைக் குறிப்பனவாய் மலையாளம், கன்னடம், துளு, தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளிலே முறையே உடையவன், ஓடைய, ஓடையே, ஓடையாடு என்னும் சொற்கள் வழங்குகின்றன.

தமிழ் மொழி வழக்கில் உடையான் என்பது முழு முதற்கடவுளாகிய ஈஸ்வரனையும், ஆட்சிபுரிகின்ற அரசரையும், ஊர்களிலும் நிர்வாகப்பிரிவுகளிலும் அதிகாரஞ் செலுத்துகின்ற தலைவர்களையுங் குறிக்கும் சொல்லாக வருகின்றது. உடையான் ஒருமைப் பொருள் குறிப்பது, உடையார் பன்மைப் பொருள் குறிப்பது ஆயினும், போற்றுதற்கும் மதிப்பிற்கும் உரியவர்களைப் பொறுத்தவரையில் உடையார் ஒருமைநிலையானவர்களைக் குறிப்பதும் மரபு.

உடையான் (உடையார்) என்னுஞ் சொல் பரமசிவனாகிய ஈஸ்வரனுக்குரிய அடைமொழிக் களுள் ஒன்றாகத் தேவார, திருவாசகப் பாடல்களிலே வருகின்றது. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சிவபெருமானை உடையான் எனமேல்வரும் செய்யுட்பகுதிகளிலே குறிப்பிட்டுள்ளமை கவனித்தற்குரியது.

"நதிசேர் செஞ்சடை நம்பா போற்றி
உடையாய் போற்றி யுணர்வே போற்றி

- (போதித் திருவகல்)

"உத்தமன் அத்தன் உடையான்
அடியே நினைத்து உருகி
மத்த மனத்தொடு மாலிவ
னென்ன மாநினைவில்"

- (திருச்சதகம்)

"நாடகத்தால் உன்னடியார் போனடித்து
நானடுவே

வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப்பெரிதும்
விரைகின்றேன்
ஆடகச்சீர் மணிக்குன்றே இடையறா
அன்புனக்கென்
ஊடகத்தே நின்று ருகத்தந்தரு
ளெம்முடையானே"

- (திருச்சதகம்)

"நெஞ்சே பளகறுத்து டையான் கழல்
பணிந்திலை பரகதி புகுவேனே"

- (திருச்சதகம்)

எல்லா உயிர்களுக்கும் உலகங்களுக்கும் இறைவனாக விளங்குவதாற்பரமேசுவரனை உடையான் என்றனர். உடையார் ஆகிய ஈஸ்வரன் உறையுங் கோயிலை உடையார் கோயில் என்பர். பொதுவாக ஈஸ்வரங்கள் ஒவ்வொன்றும் உடையார் கோயில் என்றும் குறிப்பிடப்பெற்று வந்துள்ளன. தஞ்சாவூரிலுள்ளதும் முதலாம் இராசராசனால்

அமைக்கப்பெற்றதுமான பிருகதீஸ்வரம் பெருவுடையார் கோயில் என்னும் பெயராலும் வழங்கியது. கைலாசமுடையார் கோயில், திருக்குற்றாலமுடையார் கோயில் முதலானவையும் அத்தகையனவாம்.

சோழப் பேரரசிலே, முதலாங் குலோத்துங்க சோழன் வரையுள்ள காலப்பகுதியில், உடையான் என்பது சோழமன்னர்களுக்குரிய பட்டப்பெயராக விளங்கியது. உடையார் ஸ்ரீ ராசராச தேவர்க்கு யாண்டு.... உடையார் ஸ்ரீ ராசேந்திர சோழ தேவர்க்கு யாண்டு..., உடையார் ஸ்ரீ ராசாதிராசதேவர்க்கு யாண்டு..., உடையார் ஸ்ரீ ராசமகேந்திர தேவர்க்கு யாண்டு..., உடையார் ஸ்ரீ விரராசேந்திர தேவர்க்கு

யாண்டு..., என வருஞ் சாசனத் தொடர்களால் இது அறியப்படுகின்றது. முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் காலம் முதலாகவுள்ள சோழ மன்னர்கள் உடையார் என்ற பட்டத்திற்குக் பதிலாகத் திரிபுவனச்சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டத்தைச் சூழிக் கொண்டனர்.

கர்நாடக தேசத்தில் உடையார் என்பதற்கு ஒப்பான ஒடைய என்ற பட்டமானது அரசகுலத்தவர்க்கு உரியதாகவிருந்தது. விஜயநகரப் பேரரசர் காலத்திலே சங்கம வமிசத்தவரின் ஆட்சிக் காலத்திலே பேரரசின் பிரிவுகளான இராச்சியங்களுக்குப் பொறுப்பாகவிருந்த இளவரசர்கள் ஒடைய என்ற பட்டத்தைப் பெற்றிருந்தனர். தமிழகத்தில இவர்களை உடையார் என்று குறிப்பிட்டனர். கம்பண உடையார், வீர புக்கண்ண உடையார் என்போரைத் தமிழ்ச்சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

தமிழகத்திலே சோழப்பெருமன்னர் காலம் முதலாக ஊர்களிலே தலைமை அதிகாரம் பெற்றிருந்த பிரதானிகளையும் உடையான் என்று குறிப்பிட்டனர். அத்தகையோர் நிலமானியங்களை அரசாங்கத்திடமிருந்து பெற்றிருந்தனர். சோழர், பாண்டியர் காலங்களுக்குரிய சாசனங்களிலே உடையான் என்ற பட்டம் பெற்றிருந்த பல நூற்றுக்கணக்கானோரைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. அக்காலங்களிலே பாண்டிநாடு, சோழநாடு, தொண்டைநாடு, கொங்கு ஆகிய எல்லா மண்டலங்களிலும் உடையான் ஒன்பது ஒரு நிர்வாகப் பதவிப் பெயராக வழங்கி வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. சோழராட்சியில் உடையான்

என்ற பதவிப்பெயர்களைக் கொண்டிருந்தவர்கள் பலர் சேனாதிபதி, அமைச்சன், திருமந்திர ஓலை, வரியிலீடு, முகவெட்டி, கண்காணி முதலான பல்வேறு நிலைகளிலுள்ள பதவிகளைப் பெற்றிருந்ததோடு பல் திறத்து அரசாங்க அலுவல்களிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

இரண்டாம் இராசாதிராச சோழனின் காலத்திலே (1163-1178) திருச்சிற்றம்பலமுடையானான பெருமான்நம்பி என்னும் பல்லவராயன் முதலமைச்சனாகவிருந்து சோழமன்னனின் அதிகாரத்தை இராச்சியத்திலே நிலைநாட்டினான். இவனுடைய முயற்சிகளின் பயனாகவே பாண்டி நாட்டுவிவகாரங்களிலே தலையிட்டுப் பெரிதளவிலே முன்னேற்றங்கண்டிருந்த சிங்களப் படை தோற்கடிக்கப்பட்டுத் துரத்தப்பட்டது. இவனிறந்த பின்பு இவனுடைய தமையனான வேதவனமுடையான் அம்மையப்பனான அண்ணன் பல்லவராயன் முதலமைச்சனாகப் பதவி பெற்றான்.

சோழ பாண்டியரின் சாசனங்களிலே உடையான் என்னும் பதவியிலிருந்த பலரைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. மதுரையிலுள்ள இராசேந்திர சோழபுரத்து அரசன்மனையிலிருந்து பாண்டிநாட்டில் அதிகாரஞ் செலுத்திய சடாவர்மன் சுந்தர சோழ பாண்டியன் தனது 17 வது ஆட்சியாண்டிலே, சோழச்சக்கரவர்த்தி ஆணையிட்டமையால், முடிசொண்ட சோழவளநாட்டு மேல் வேம்பாநாட்டுக் கல்லூரில் 2 வேலி நிலத்தைத் திருக்கைலாசமுடையார் கோயிலுக்குக் கொடுத்தான். அந்நிலம் சிவபாதசேகர நல்லூர் என்னும் புதிய பெயரைப் பெற்றது. இத்தானத் தொடர்பான அரசாங்க நடவடிக்கைகள் குறித்து உடையான் என்ற பதவியிலிருந்த மேல்வருவோரின் பெயர்கள் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன.

1. திருமந்திர ஓலை நாயகம் நித்தவினோத வளநாட்டுப் பாம்புணிக் கூற்றத்து சோழவிச்சாதிர நல்லூர் உடையார் சேந்தன் குற்றியான தென்னவன் சிகாமணி மூவேந்தவேளார்.

2. விடையில் அதிகாரிகள்: இராசேந்திரசிங்க வளநாட்டுத் திருவிந்தமூர் நாட்டு மதுராந்தக நல்லூர் உடையார் வேங்கடவன் எறிஞ்சோட்டியாரான பரகேசரி மூவேந்த வேளார்,

3. விடையில் அதிகாரி: அருமொழிதேவ வளநாட்டு வண்டாழை வேளூர்க் கூற்றத்துப் பனங்காடிசூடி - உடையார் வேந்தலூரானபிள்ளை மூவேந்த வேளார்,

4. விடையில் அதிகாரி: அருமொழிதேவ வள நாட்டு மீனவன் நல்லூர் - உடையார் புறம்பியன் பள்ளிகொண்டாரான அழகிய பாண்டிய மூவேந்த வேளார்,

5. விடையில் அதிகாரி: நித்தவினோத வள நாட்டுப் பாம்புணிக் கூற்றத்து வளவன்நல்லூர் உடையார் ...,

6. புரவுவரித் திணைக்களத்துக் கண்காணி - இராசராசப் பாண்டிநாட்டு இராசேந்திர சோழ வளநாட்டு கீழ்க்குண்டாற்றுச் சோழசிகாமணி நல் லூருடையான் சாத்தன் எட்டி,

7. புரவுவரித் திணைக்கள நாயகம்: மதுராந்தக வளநாட்டு ஆண்மாநாட்டு மண்ணைக்கொண்ட சோழநல்லூர் உடையான் வீரபாண்டியன் சோலை

8. புரவுவரித் திணைக்கள நாயகம் - இரா சேந்திர சோழ வளநாட்டு மிழலைக்கூற்றத்துக் கீழ்க்கூற்று உத்தமசோழ நல்லூர் - உடையான் கண்டன் அரங்கன்,

9. புரவுவரித் திணைக்கள நாயகம்: மதுராந்தக வளநாட்டு இராசேந்திர சோழக் குளக்கீழ் குறிச்சி - உடையான் கணபதி பூவன்,

10. புரவுவரித் திணைக்கள நாயகம்: இரா சேந்திர சோழ வளநாட்டு வடகளவழி நாட்டு உடையான் காலன் பிச்சன்,

11. புரவரித்திணைக்கள: நாயகம் மிழலைக் கூற்றத்து நடுவிற்கூற்று ஸ்ரீ பராந்தக நல்லூர்க் கட்டிகுறிச்சி உடையான் பரமேஸ்வரன் கண்டன்:

12. முகவெட்டி - மதுராந்தக வளநாட்டு இருஞ் சோணாட்டுத் துற்றுடைக்குடையான் பகவன் சத் துரு காலன்

13. முகவெட்டி: மிழலைக் கூற்றத்துக் கீழ்கூற்று நல்லூர் உடையான் கண்டன் களிவிரை,

14. முகவெட்டி - மிழலைக் கூற்றத்து ஸ்ரீ பராந் தக நல்லூர் உடையான் பற்பநாபன் குவலையச் சந்திரன்,

15. முகவெட்டி- சோழ மண்டலத்துப் பாண் டிய குலாசனி வளநாட்டுக் கிளியூர் சூரைக்குடி உடையான் நக்கன் விரையாச்சிலை.

16. வரிப்பொத்தகக் கணக்கு - இராசராசப் பாண்டிநாட்டு மதுராந்தக வளநாட்டு குமுதக்கு- உடையான் சேந்தன் சிங்கம்.

17. வரிப்பொத்தகக் கணக்கு- மதுராந்தக வள நாட்டு வெம்பாநாட்டு வீரசோழ நல்லூர்-உடை யான் அரையன் மாதேவன்,

18. வரிப்பொத்தகக் கணக்கு- இராசேந்திர சோழ வளநாட்டு கீழரணியமுட்டத்துச் சித்தூ ருடையான் சடையன் கூத்தன்.

முன்னாலே சொல்லப்பட்ட பேர்கள் அனைவ ரும் இராசேந்திர சோழபுரத்து அரண்மனையிலி ருந்து அரசாங்க அலுவல்கள் புரிந்த அதிகாரிக ளாவர். உடையான் என்ற பதவிப்பெயர் கொண் டிருந்ததோடு சோழ, பாண்டிய மண்டலங்களைச் சேர்ந்தவர்களாயிருந்தனர். திருமந்திர ஓலைநாய கம், விடையில் அதிகாரி, புரவுவரித்திணைக்கள நாயகம், புரவுவரித்திணைக்களத்துக் கண்காணி, முகவெட்டி, வரிப்பொத்தகக் கணக்கு என்னும் துறையினரிற் பெரும்பான்மையோர் உடையார்க ளாயிருந்தனர். நிலவரி, இறைகடமைகள் ஆகிய வற்றைப் பொறுத்தவரையிற் சோழராட்சியிலே குறிப்பிடத்தக்களவில் மத்தியமயமான நிர்வாக அமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன என்பதற்கு இவர்களைப் பற்றிய செய்திகள் சான்றாயுள்ளன. சோழராட்சியில் மத்திய நிர்வாகம் என்றவொரு அமைப்பு இருக்கவில்லை என்ற நவீன அமெரிக்க ஆராய்ச்சியாளர் மூலமாகப் பரவிவரும் கருத்து முற்றிலும் பொருத்தமற்ற ஒன்றென்பதும் இங்கு வலியுறுத்தத் தக்கதாகும்.

இலங்கையிலும் தமிழர்கள் வாழுகின்ற பிரதே சங்களில் ஒரு நிர்வாகப் பதவிப் பெயர் என்ற வகையில் உடையான் என்பது நெடுங்காலமாக வழங்கிவந்துள்ளது. சோழராட்சி நிலவிய காலத் திலே (983-1070) உடையான் என்ற சொல் அங்கு வழக்கிலிருந்தது. ஸ்ரீ மோசூரர்-உடையான் திருப் பூவணதேவன், சிறுகுளத் தூர் உடையான் தேவன், பாலைப்பாக்கம்-உடையான் சாத்தன் முதலியோ ரைப் பற்றி அங்குள்ள சோழராட்சிக் காலத்துச் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றமை கவனித்தற்குரிய தாகும். ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் அரசுபுரிந்த காலத்திலே வட இலங் கையில் உடையான் என்பது ஊர்த்தலைவர்களின் பதவிப்பெயராகவிருந்தது. வன்னிப் பிரிவுகளிலும்

ஒரு நிர்வாகப் பதவிப் பெயராக உடையான் என்ற சொல் வழக்கிலிருந்தமைக்குப் பனங்காமப்பற்று வன்னிபம் நல்லமாப்பாணர் கி.பி. 1781 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் வழங்கியிருந்த நியமனப் பத்திரமொன்றிலுள்ள மேல்வரும் பகுதி உறுதியான சான்றாகின்றது.

“... பனங்காமப்பற்று அயுதாந்தி வன்னிபந்தொஞ்சுவாங் குலசேகர நல்லமாப்பாண வன்னியனார் அவர்கள் கற்பித்தபடியாவது பனங்காமப்பற்றுக்குச் சேர்ந்த கிழக்குமுலைக்குச் சேர்ந்த விளங்குளம் சாதி வெள்ளாளன் ஆள்வயினார் கந்த உடையான் வந்து கிழக்கு முலைக்குத் தொழிலும் முதலியாரென்கிற பட்டப்பேருங் கிடைக்க வேணுமென்று மிகுந்த அழுதாவுடனே மன்றாடிக் கேட்டபடியால் நாமுஞ் சொல்லப்பட்ட கந்த உடையானுக்குத் திசைவிளங்கு நாயக முதலியென்கிற பட்டமுங்கட்டிக் கிழக்கு முலைப் பிரிவுக்குத் தொழிலுங் கற்பித்திருக்கிறபடியால் கிழக்குமுலைக்குச் சேர்ந்த உடையார், கண்காணி, அயுதாந்தி மொத்தக்கர், பணிக்கமார் போதிய கமக்காரர் மற்றும் குடியானவர்கள், வரத்தர், போக்கர், கச்சவடகாறர், இனிமேல் வரப்பட்ட குடியானவர்கள், தழையர், பட்டங்கட்டிமார் சகலரும் இவனைத் தங்கள் முதலியாரென்கிறதறிந்து அடுத்த சங்கை பண்ணிப் பேர் சொல்லி அழைக்கவும்....”

பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் வடமாகாணத்திலும், கிழக்கு மாகாணத்திலும், வட-மத்திய மாகாணத்தின் மேற்குக் கரையோரப்பகுதியிலும் உடையான் என்ற பதவிப்பெயர் வழக்கிலிருந்தது. பிரித்தானிய தேசாதிபதிகள் வழங்கிய இப்பதவிக் கான நியமனப் பத்திரங்களும் கிடைக்கின்றன.

உண்மை:

இச்சொல் இன்று உள்ளது என்ற பொருளில் வழக்குப் பெற்றுள்ளது. சொல்-கருத்து-பொருள் என்பவற்றில் ஏற்படும் வழக்கு மாற்றங்கள் உள் பொருளை மறைத்துப் புதுக்கருத்தை முன்வைக்கின்றன. எனவே உள்ளது எது? உண்மை எது என நோக்குதல் வேண்டும். ‘உள்’ என்பது அகத்தை-யும் ‘மை’ என்பது இருளையும் குறிக்கும். உண்மையென்றால் என் பதேபொருள். உளது-உள்-அது. உள் இருப்பது. அது பிரமம் என்ற பொருள் தருவது. சொற்களைப் பிரித்துப் புணர்த்தும் பொழுது தெளிவான பொருட்பயன் நல்காவிடின் அஃது பயினில் சொல் எனப்படும்.

உண்மை அறிதல் என்ற தொடரின் சரியான பொருள் உள்ளத்தின் அறியாமையை உணர்தல் என்பதாகும். அந்நிலை ஏற்படுகின்றபொழுதே அறிநிலையேற்படுகின்றது. எனவே உண்மை தெளிவடைகின்றது. உண்மை விளக்கமுறுகின்றது. உள்ளிருள் நீங்குகின்றது. என்பதே சரியான பொருள். ஆயின் இன்றைய உலகியல் வழக்கில் உண்மை என்பதற்கு உள்ளது தெளிவு பெற்ற தென்றே பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது. அது தவறு.

உண்மை என்றால் என்ன? ஆணவம் கன்மம்-மாயை ஆகிய மும்மலங்களும் உள்ளே பந்தித்து ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டைக் கெடுப்பது. “ ‘பொய்மை யாளரைப்பாடாதே’ ” என்பது அப்பர்திருவாக்கு. இங்கே பொய்யாகிய இருளுடையார் என்பது பொருள். அஃதே போல் உண்மையுடையார் என்றால் உள்ளிருள் உடையவர் என்பது பெறப்படும். எனவே அறியாநிலையை அறிவதே அறிவு. அதுவே உள்ளது.

உண்ணாவிரதம்:

இவ்விரதம் - அல்லது நோன்பு உலகமக்கள் அனைவராலும் போற்றப்பட்டுப் பின்பற்றப்படும் ஒரு நெறியாக மலர்ச்சி பெற்றுள்ளது. இங்கே மக்கள் எனக் குறிப்பது உயர்ந்தோர்களையே. அவர்களே சமூகத்தின் மேல்வரிச் சட்டமாக அமைகின்றனர்.

வழிபாட்டு நெறிகள் சமூகத்துக்குச் சமூகம் வேறுபடுவதுபோல் - தனி மனிதர்களிடத்தும் வேறுபடுகின்றன. உண்ணாவிரதம், நோன்பு, மாவிரதம் என்ற பெயர்களாலும் குறிக்கப்படுகின்றது. இதனை அனுட்டிப்போன் ஐம்புலக்கட்டுப்பாட்டில் தன்னை நிலைப்படுத்துகின்றான் எனக் கருதப்படுகின்றது. இந்துக்கள் ஏகாதசி, திருக்கார்த்திகை, நவராத்திரி, கந்தசஷ்டி, ஐப்பசி வெள்ளி, புரட்டாதிச்சனி, பங்குனித் திங்கள் போன்ற நாட்களில் நோன்பிருப்பர். அன்றியும் திருமணம், பூப்பு, நீராட்டுப் போன்ற சடங்கு கட்டுப்படுவோர் - புண்ணியகாலம் கருதி நற்செயல் தொடங்குவோர் அச்செயல் நன்னிலையில் நிறைவு பெறல் வேண்டி உண்ணா நோன்பிருந்து தாம் எடுத்த செயல் அல்லது எண்ணியகருத்து முற்றுப்பெற்றதும் தெய்வ ஆராதனை செய்து தாம் வணங்கும் குலதெய்வத்துக்கு அல்லது இஷ்ட தெய்வத்திற்கு தாம் உண்ணும் உணவை ஆகுதி செய்து, அதாவது அத்தெய்வங்கட்கு அர்ப்பணம் செய்து, உணவினை உட்கொள்வர்.

உண்ணாமுலையம்மன்:

பாலுண்ணாமுலையயுடைய உலகமாதாவின் திருப்பெயர்களுள் ஒன்று. மானுட மகளிர் முலைகள் போலன்றி மக்கள் பெறாதவனும், தான் ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறவாதவனான முழுமுதல் தனிமையையுடைய சக்தி என்பது பொருள். ஞானசம்பந்தருக்கு ஞானப் பாலூட்டியதாய் இவள்.

உண்மை விளக்கம்

மெய்கண்ட சாத்திர நூல்கள் பதினான்கினுள் உண்மை விளக்கம் என்று கூறப்படும் இந்நூல் ஆறாவதாகும். இது நாம் அறிய வேண்டிய உண்மையை விளக்கிக் கூறுவதால் இப்பெயர் எய்தியது. உண்மை என்பது பதி, பசு, பாச உண்மையைக் குறிப்பதாகும்.

பல காலம் பலரையடுத்து உணர வேண்டிய சிரமத்தைப் போக்கி இனிய தமிழில் இவ்வுண்மைகளை இந்நூல் கூறுகின்றது.

இதனிற் பத்துப் பகுதிகள் உள, அவை

ஆன்ம தத்துவ விளக்கம், வித்தியாதத்துவ விளக்கம், சுத்த தத்துவ விளக்கம், ஆணவ கன்ம விளக்கம், ஆன்மரூபவிளக்கம், சிவரூபவிளக்கம், பஞ்சாங்க நடன விளக்கம், அஞ்செழுத்து விளக்கம், அத்துவிதமுத்தி விளக்கம், குருவிங்க சங்கம வழிபாட்டு விளக்கம் என்பனவாகும்.

இந்நூலின் உள்ள செய்யுட்கள் மொத்தம் 54 ஆகும். இந்நூலைக் கற்பதனால்

ஐம்பெரும் பூதங்களைப் பற்றிய உண்மை,
ஆன்மரூபம்,
சிவரூபம்,
பஞ்சாக்கரநடனம்,
ஐந்தொழில் நடனம்,
நடனத்தின் உண்மை,
ஐந்தெழுத்து,
உண்மைமுத்தி,
முத்தியிலும் மும்முதலுண்மை,
மூவகை வழிபாடு

ஆகியவற்றைத் தெளிவாக அறியலாம். இந்நூலை அருளிச் செய்தவர் திருவதிகை மனவாசகம் கடந்த நாயனாராவர். இவர் மெய்கண்ட தேவநாயனாருடைய மாணவர் நாற்பத்தொன்மரில் ஒருவராவர். அருணந்தி தேவநாயனாருடன் பயின்ற இவர் மெய்கண்டதேவரிடம் வினாவாக கூறுவது போல

இந்நூலை அமைத்துள்ள மையால், இவர் காலம் அவர் காலமாகிய கி.பி.1225-50 ஆக இருக்கலாமென யூகிக்கப்படுகின்றது. இந்நூலுக்குத் திருவாவடுதுறை ஆதினத்து ஸ்ரீ நமசிவாயத் தம்பிரான் சுவாமிகள் அருளிய பழையவுரை உண்டு.

உண்மை நெறிவிளக்கம்:

சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கினுள் இதுவும் ஒன்று. ஆறு திருவிருத்தங்களை உடையது. இது திருக்கடந்தை மறைஞான சம்பந்த தேசிகரது மாணாக்கராகிய கொற்றவன்குடி உமாபதி தேவ நாயனரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. உமாபதி சிவாசாரியாரினால் அருளிச் செய்யப்பட்ட சிவப்பிரகாசம் திருவருட்பயன், வினாவெண்பா போற்றிப் பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சவிடு தூது, உண்மை நெறிவிளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம் என்ற எட்டுத்திருநூல்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து சித்தாந்த அஷ்டகம் என்பர். சித்தாந்த அஷ்டகத்துள் ஒன்றான இது தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்ம தரிசனம், ஆன்ம சுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவபோகம், சிவானந்தம் என்ற தசகாரியங்களையும் எடுத்து விளக்குகிறது. ஞானாசிரியரை அதிட்டித்து நின்றருளும் சிவபெருமான், பக்குவான்மாக்களுக்கு அருளும்போது அவ்வான்மாக்கள் படிமுறையே பொருந்தும் பத்துக் காரியங்களையும் தெளிவுபடுத்தி சிவாகமத்திலே உரைக்கப்பட்ட உண்மை நெறியைச் சுருங்கக் கூறி விளங்கவைப்பதனால் இந்நூல் உண்மை நெறி விளக்கம் எனப்பட்டது. இதில் கூறப்பட்ட தசகாரியங்களின் விளக்கமும் பின்வருமாறு அமையும்.

தத்துவரூபம் :- ஆன்மா குருவருளாலே தத்துவப் பிரபஞ்சங்களின் இயல்புகளைத் தனக்கு வேறாய் அறிதல்.

தத்துவ தரிசனம்:- ஆன்மா குருவருளாலே தத்துவப் பிரபஞ்சங்கள் மலம் என்பன என்றும் உணர்வற்றன வென்றும் அறிதல்.

தத்துவ சுத்தி :- ஆன்மா குருவருளாலே தத்துவப் பிரபஞ்சங்களின் துணைகொண்டு இறைவனை அறிய முடியாதெனக் கண்டு அவற்றினின்றும் விலகுதல்.

ஆன்மரூபம் :- ஆன்மா சிவஞானத்தின் வசத்ததாய்த் தன் இயல்பை அறிதல்.

ஆன்மதரிசனம் :- ஆன்மா, 'நான், எனது' என்னும் அகங்கார மமகாரங்கள் நீங்கப்பெற்றுத் தன் செயலொழிந்து சிவஞானத்தோடொத்து அதன் செயலே தன் செயலாய் மதித்து நிற்கல்.

ஆன்மசுத்தி :- ஆன்மா பெத்தநிலையில் மலமேதானாய் நின்ற முறைமை போல சிவஞானமே தானாய் நிற்கும் போது அங்கு மீளவும் அஞ்ஞானம் பற்றாதிருப்பது.

சிவரூபம் :- சிவபெருமான் ஆன்மாவின் ஈடேற்றத்திற்காக யாவுமாய் எக்காலத்தும் நீக்கமற நின்று எழுந்தருளி வந்து சக்திநிபாதத்தைத் தந்து இரும்பைக்காந்தம் ஈர்த்தல் போலத் தன்வசப்படுத்தி நிற்குமியல்பையும் ஆன்மா ஞானவசமாய் நின்று உணர்தல்.

சிவதரிசனம் :- ஞானாசிரியரின் அநுக்கிரகத்தினாலே, ஆன்மாவானது சிவபெருமாவின் திருவடி, திருமுகம், திருமுடி ஆகியவற்றின் செய்தியெல்லாம் அறிந்து அவனே உண்மையான பொருள் என்பதைத் தெளிந்து அவத்தை களினின்று நீங்கித் தம்போதமிழந்து சிவஞானத்தின் வண்ணமாய், தானே அவன் என்னும்படி ஏகனாகி நின்று அவனையே தரிசித்தல்.

சிவயோகம் :- சிவதரிசனஞ் செய்து ஏகனாகி நிற்கும் ஆன்மா, அந்நிலையிலுந் தன்னைத் தாக்கும் பிரபஞ்ச விடயங்களின் இயல்பையும் அவற்றால் பெத்தன்மாக்கள் படுந்துயரையும் கண்டு அவற்றின் தொடர்பை நீக்கி மேலான திருவருளிலே வியாப்பியமாய் அடங்கித் தன்னைத்தாக்கும் கன்மத்தை அத்திருவருள் ஞானத்தினாலுணர்ந்து நீக்கி தன்னாற் பிறருக்கும், பிறராலே தனக்கும் உண்டாகும் இன்ப துன்பங்

கள் இறைவனே செய்கிறான் என்றும், அவற்றால் வரக்கூடிய பயனையும் அவனே ஏற்றுக் கொள்கிறானென்றும், அவனை யன்றிப் பசுபாசமனைத்தும் இயங்கமாட்டாது என்றும் உணர்ந்து, தன்னை இழந்து அவ்விறைவன் அருள் வழியிலே பொருந்தி, ஞானாசிரியன் அநுக்கிரகத்தினாலே இறைபணி நிற்கல்.

சிவபோகம் :- இறைபணிநிற்கும் ஆன்மா, தான் உடலாகவும் இறைவன் உயிராகவும் பொருந்த இறைவனே தானாய் நின்று அவ்விறைவனையே விடபித்து அமைய அவ்விறைவன் அந்நிலையில் அவ்வான்மா செய்கின்ற பாவங்களையும், பிரார்த்த கன்மபலன்களையும் தானே ஏற்றுக் கொண்டு, எல்லாப் போகங்களையும் சிவ போகமாம் பேரின்பமாக் கிஅருபவித்துத் தன்வியாப்பியத்துள் அடக்கி, அதனை என்றஞ் சிவமயமாய் நிற்கவருளுதல். இந்நூல் சாலிவாகன சகாப்தம் 1234ஆம் ஆண்டு செய்யப்பட்டது.

உத்தரகீதை:

இது மூன்று அத்தியாயங்களைக் கொண்ட ஒரு தத்துவ நூலாகும். அர்ஜுனன் கிருஷ்ண பகவானை நோக்கி வினவும் கேள்வியொடு நூல் ஆரம்பிக்கின்றது.

சம்சாரத்திலிருந்து உடனடியாக விடுதலை தரவல்ல பிரம்ம ஞானத்தை எவ்வாறு எய்துவது? ஏகமாயும் பகுப்பற்றதாயும் அறிதற்கரிதாயும் எல்லையற்றதாயும் தொடக்கம் முடிவற்றதாயும் விளங்கும் பிரம்மத்தை எங்ஙனம் அறிந்துகொள்வது? எனும் அர்ஜுனனின் வினாக்கட்கு விடைகளை உத்தரகீதை தருகின்றது. பக்தி, வைராக்கியம், யோகம், ஞானம் என்பனவற்றின் துணைகொண்டு தியானத்தை மேற்கொள்ளும்போது எல்லாவற்றிலும் வியாபித்திருக்கும் பிரம்மத்தை ஒருவன் உணர்ந்து கொள்கின்றனன் என உத்தரகீதை விளம்புகின்றது.

உத்கீதம்:

“ஓம்” என்ற அக்ஷரத்திற்கு உத்கீதம் அபயம் ஆகையால் இது ‘உத்கீதம்’ என்று பெயர் பெறும். யாகங்களிற் சாமகீரணம் செய்யும்பொழுது ‘ஓம்’ எனத் துவங்கியே கானம் செய்ய வேண்டியிருப்பதால் இது ‘உத்கீதம்’ எனப்பட்டது.

உத்பாத யோகம்:

இது அசுபயோகம் :-

ஞாயிறு - விசாகம் - திங்கள் - பூராடம் - செவ்வாய் - கேட்டை - புதன் - ரேவதி - வியாழன் - உரோகினி - வெள்ளி - பூசம் - சனி - உத்திரம்.

உத்வாசனம்:

பூசைக் காலத்தில் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பரம்பொருளை வழிபாடு செய்யும் உருவத்தில் ஆவாஹித்து பூன்ஜ நிறைவுறும்வரை அதிலேயே நிலைபெற்றிருக்கச் செய்தபின், தன்னிஷ்டமாகச் செல்ல வேண்டிக்கொள்ளும் பாங்கில் நிகழ்வது.

உத்தமன்:

மூன்றாம் மனுபிரிய விரதனுக்கு இரண்டாம் மனை வியிடத்துப் பிறந்தவன். இவன் உலகை நல்லாட்சி செய்தமையால் உத்தமன் என்னும் மனுவாயினான்.

உத்தமன் என்றால் விருப்பு வெறுப்பு அற்றவன். மேலோன், நடுநிலை தவறாத சான்றோன். நிலையில் திரியாதவன். உள்ளத்துறவினால் அடங்கியதோற்றம் உடையவன். நிலையில் திரியாது அடங்கியோன் தோற்றம் மலையினும் மாணப்பெரிது.

உத்தமசோழ-ஈஸ்வரம்

உத்தமசோழ-ஈஸ்வரம் என்னும் பெயரினைக் கொண்ட இரு சிவாலயங்கள் பற்றிக்காசனங்களிலே குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்துத் தென்னேரியிலுள்ளதும் முதலாம் இராசாதிராசனின் 32 ஆம் ஆண்டிற்குரியதுமான கல்வெட்டொன்றிலே உத்தமசோழ சதுர்வேதி மங்கலத்து ராஜராஜன் மண்டபத்திலே மகாசபையின் கூட்டமானது அதிகாரிகள் வீரநாராயண மூவேந்த வேளாளரினாலே கூட்டப்பெற்றமை பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. மகாசபையின் வேண்டுகோளினாலே அச்சதுர்வேதி மங்கலத்து நிலங்களை வகைப்படுத்தி வரிமதிப்பீடு செய்வதற்கான நடவடிக்கைகள் அதிகாரிகள் மூவேந்த வேளாளரினாலே மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதன் விளைவாக உருவாகிய வரிகள் பற்றிய விபரங்கள் அடங்கிய சாசனம் உத்தமசோழ ஈஸ்வரத்திலே அமைக்கப்பெற்றது.

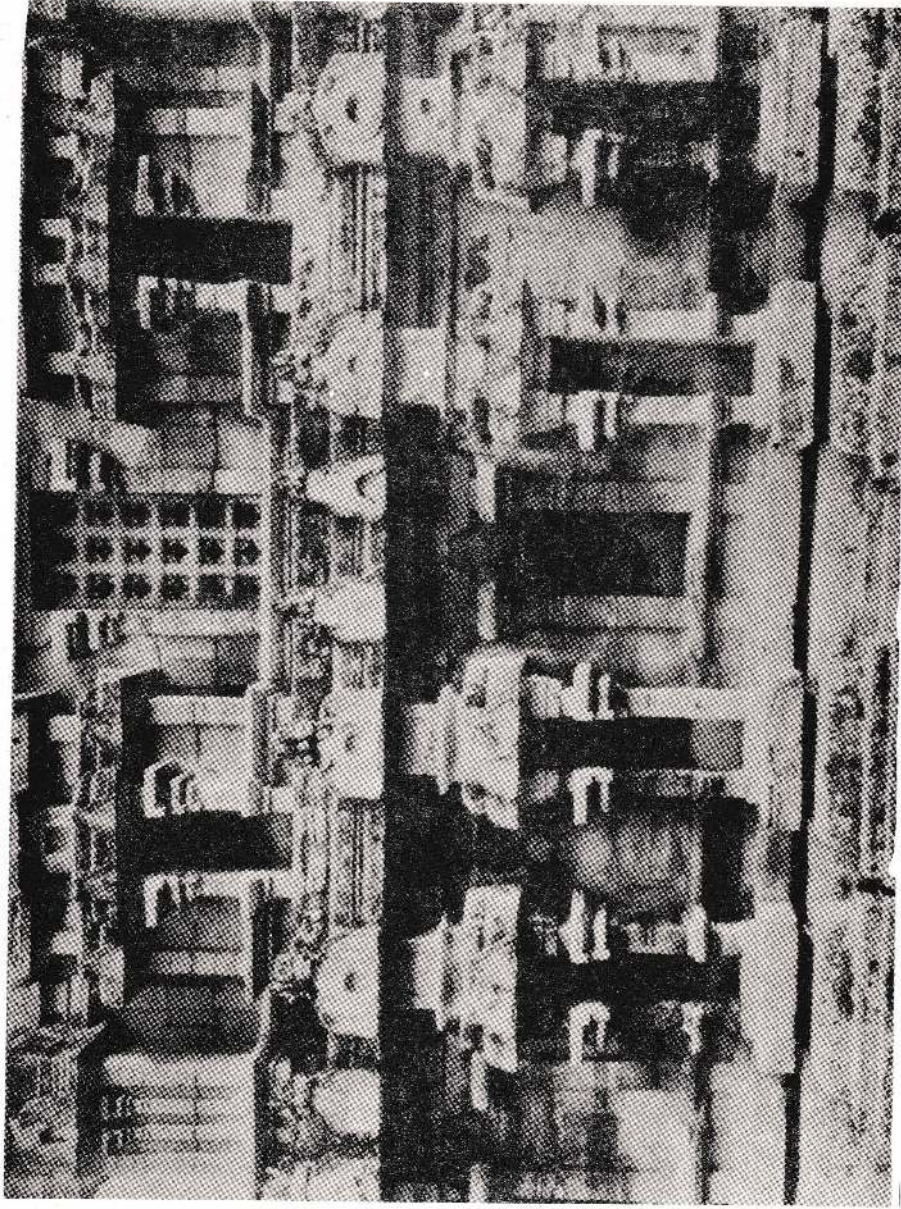
இலங்கையிலே பதினோராம் நூற்றாண்டிலே உத்தமசோழ ஈஸ்வரம் என்னும் சிவாலயமொன்று அமைக்கப்பெற்றிருந்தது. வடமத்திய மகாணத்துக் கடவத்கோறளையிலுள்ள ஆதகட என்னும் ஊரிலே கண்டெடுக்கப்பெற்ற தமிழ்ச்சாசனம் ஒன்றின் மூலமாக இக்கோயிலைப்பற்றி அறிய முடிகின்றது. அச்சாசனம் மன்னொருவனின் 28 ஆம் ஆண்டினைக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆயினும் அரசனின் பெயர் குறிப்பிடப்பெறவில்லை. அதன் வரிவடிவ அமைப்பானது பதினோராம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்குரியதாகும். இலங்கையிலே சோழராட்சி நிலவிய காலப்பகுதியிலே (கி.பி. 985-1070) சோழவதிகாரிகளினாலே இக்கோயில் அமைக்கப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும். அரங்கன் இராமேசன் என்வன் இக்கோயிலுக்குத் தானமாக ஒரு வேலி நிலமும், நுந்தாவிளக்கொன்றினை எரிப்பதற்கு 20 பசுக்களையும் 5 சந்தி விளக்கெரிப்பதற்கு 50 தென்னைகளையும் தானமாகக் கொடுத்தான்.

உத்தமசோழன் (970 - 985)

கண்டராதித்த சோழன் (950 - 957), செம்பியன் மாதேவி ஆகியோரின் புதல்வனாகிய உத்தமசோழன் சோழராட்சியத்திலே சுந்தரசோழனின் ஆட்சி 970 ஆம் ஆண்டளவிலே முடிவுற்றதும் முடிசூடி ஆட்சியதிகாரம் பெற்றான். இவன் பரகேசரிவர்மன் என்னும் பட்டப்பெயரைப் பெற்றிருந்தான். மதுராந்தகன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் இவனுக்குரியது என்பது ஸ்ரீ மதுராந்தக தேவரான உத்தம சோழர் 'என வரும் சாசனத் தொடராலே தெளிவாகின்றது.

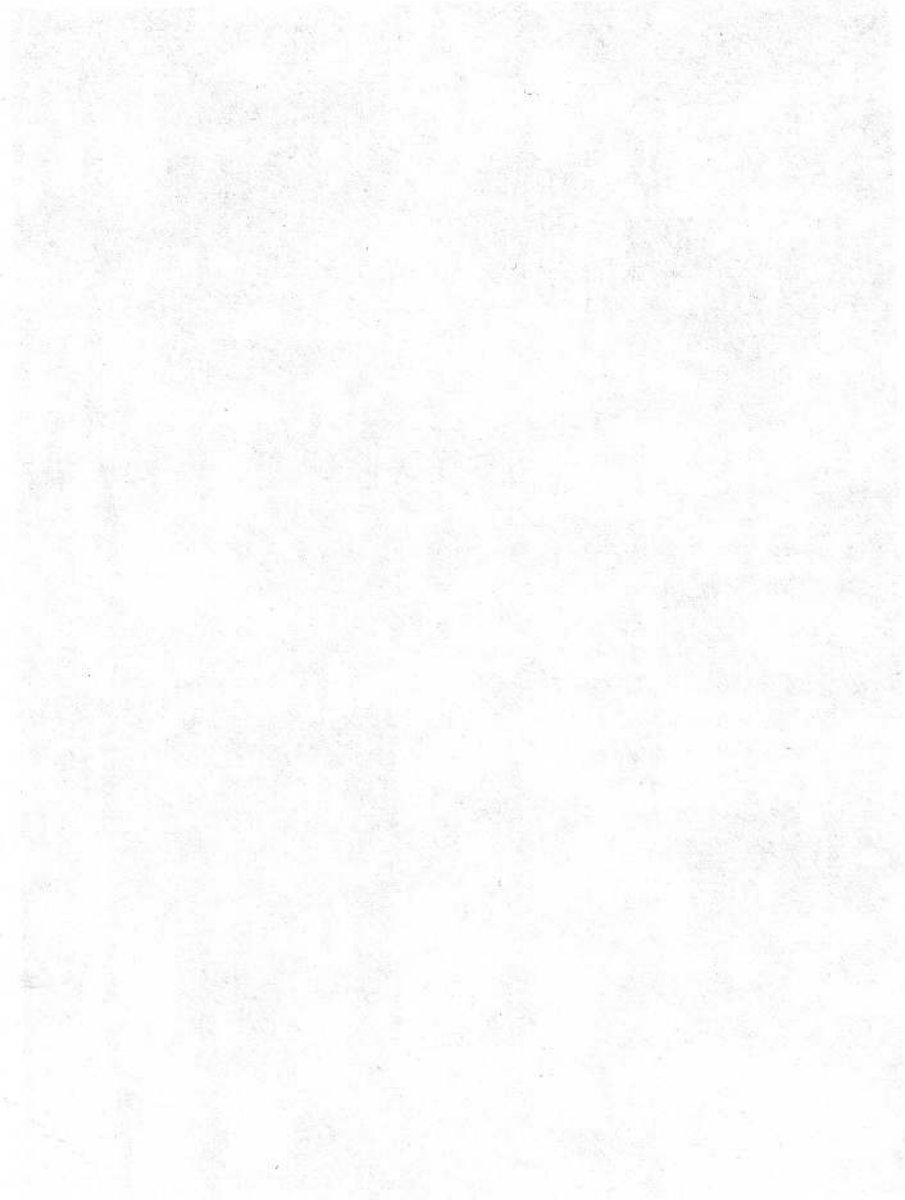
சோழநாடு, தொண்டைநாடு, திருமுனைப்பாடிநாடு ஆகியன உத்தம சோழனின் ஆட்சியின்கீழ் அமைந்திருந்தன. அவனுடைய சாசனங்கள் பல இந்நாடுகளிலே காணப்படுகின்றமையுங் குறிப்பிடத்தக்கது. உத்தம சோழனாலே வழங்கப்பெற்ற செப்பேடு ஒன்றின் தமிழ்ப்பகுதி சென்னையில் உள்ள பொருட்காட்சிச் சாலையிலே வைக்கப்பட்டுள்ளது. சமஸ்கிருத மொழியில் அமைந்த அதன் முதற் பகுதி கிடைக்கப் பெறவில்லை.

மூத்தபிராட்டியாகிய திரிபுவனமாதேவி உத்தமசோழனின் பட்டத்தரசியாக விளங்கினாள். பட்டன் தானதுங்கி, மழபாடித் தென்னவன் மாதேவி, விழுப்பரையர் மகளான கிழானடிகள், பழுவேட்டரையர் மகள், பஞ்சவன் மாதேவி, சொர்ணமாதேவி, ஆரூரன் அம்பலத்தடிகள் என்னும் பெண்களும் இவனுடைய தேவியராக இருந்தனர்.

உத்தம சோழ ஈஸ்வரம் சிவனாயத் தோற்றம்
(பக்கம்-24)

Digitized by Noolaham Foundation.

இவனுக்கு மதுராந்தகன் கண்டராதித்தன் என்ற மகன் ஒருவன் இருந்தான். முதலாம் இராசராசனின் ஆட்சிக்காலத்திலே (985 - 1016) கோயிற்காரியங்களையும் அறநிலையங்களையும் கவனிக்கும் வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தான். உத்தம சோழனின் ஆட்சிக்காலத்திலே நரசிங்கவர்மன் என்னும் மலையமான் திருக்கோயிலூரிலிருந்து ஆட்சி புரிந்தான். அவன் சோழனின் மேலாதிக்கத்தை ஒப்புக் கொண்டு உத்தமசோழனின் அதிகாரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தான்.

குவளாலமுடையான் அம்பலவன் பழுவூர் நக்கனான விக்கிரமசோழ மாராயன் என்பான் உத்தம சோழனுடைய பெருந்தரத்து அதிகாரிகளுள் ஒருவனாக விளங்கினான். திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்து உடையார் பாலையந் தாலுகாவிலுள்ள கோவிந்த புத்தூரிற் காணப்படும் திருவிசயமங்கை என்ற சிவன் கோயிலை விக்கிரமசோழமாராயன் சுற்றளியாக அமைப்பித்தான். நெடுவாயில் என்ற ஊரையும் நூறு களஞ்சு பொன்னையும் அக்கோயிலுக்கு நிவந்தமாகவும் அவன் கொடுத்தான்.

உத்தமசோழன் காசு என வழங்கிய பொற்காசுகள் உத்தமசோழனால் வெளியிடப்பெற்றவை என்பது அறிஞர் சிலரின் கருத்தாகும். அக்காசுகளின் நடுவிலே சோழனின் இலச்சினையாகிய புலியின் வடிவம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். அவற்றின் ஓரத்திலே உத்தமசோழன் என்னும் பெயரானது கிரந்த எழுத்துக்களிலே அமைந்திருக்கும்.

உத்தமசோழன் என்பது முதலாம் இராசேந்திர சோழனின் சிறப்புப் பெயர்களில் ஒன்றாகவும் வழங்கியது. அவனுடைய அதிகாரிகள் சிலரின் பெயர்களோடு உத்தமசோழன் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் இணைக்கப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. மாராயன் அருண்மொழியான உத்தமசோழ பிரம்மராயன் இராசேந்திரனுடைய ஆணையின் படி கங்கபாடி நாட்டிலுள்ள குவளாலபுரத்தில் கி.பி. 1033 ஆம் ஆண்டிலே ஒரு பிடாரிகோயில் அமைத்திருந்தான். சோழ மண்டலத்து பாம்புணிக்கூற்றத்து அரஞ்சர் ஈராயிரவன் பல்லவரையனான உத்தமசோழ பல்லவரையன் என்ற பிரதானி ஒருவனைப்பற்றி ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவன் இராசேந்திர சோழனது பெருந்தரத்து அதிகாரிகளுள் ஒருவனாக விளங்கினான். மலையமான்களுள் ஒருவனாகிய பராந்தகன் யாதவமீமன் என்பவன் உத்தமசோழ மிலாடுடையான் என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றிருந்தான். இவன் கங்கைகொண்ட சோழனின் மருமகனாகிய இராச நரேந்திரனுக்கு உதவிபுரியும் பொருட்டு வேங்கிநாட்டுப் படையுடன் சென்று

சாளுக்கியரோடு புரிந்த போரிலே கலிதிண்டி என்ற ஊரிலே உயிரிழந்தான். உத்தமசோழக்கோன் என்ற சேனாதிபதியொருவனும் அப்போரிலே மடிந்தான். விக்கிரம சோழன் காலத்தில் உத்தம சோழனான விராடராஜன் என்ற சிற்றரசன் இருந்தான். இவன் திருச்சிராப்பள்ளியைச் சேர்ந்த ஊற்றத்தூர் கோயிலுக்கு சித்திரைவிழாவொன்றினை நடாத்துவதற்காக ஊர்க்காணி இறையிலியாக நிலம் வழங்கியிருந்தான்.

சோழப்பெருமன்னர் காலத்தில் வடவாற்காட்டுக் கோயாற்றுார் என்னும் ஊரானது உத்தம சோழபுரம் என்னும் பெயருடன் விளங்கியது. முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்துக் கல் வெட்டொன்று புலியூர்நாட்டுக் கோயாத்தூரான உத்தமசோழ புரத்து அகத்தியேஸ்வரம் என்னும் கோயிலைக் குறிப்பிடுகின்றது. உத்தமசோழ புரத்து இருங்கலீஸ்வரம் என்னும் சிவாலயத்திலே உத்தமசோழகங்கன் அமராபரணனின் நன்மைக்காக அகலங்க சீயகங்கன் என்பான் புரிந்த தர்மம் ஒன்றினை மூன்றாம் இராசராசனின் காலத்துச் சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது.

உத்தமசோழன் மண்டபம் என்றவோர் அமைப்பினைப்பற்றி மூன்றாங் குலோத்துங்கன் (1178-1218) காலத்து ஆவணங்கள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. சோழமண்டலத்து ஊற்றத்தூர்நாட்டு ஊற்றத்தூரிலுள்ள தொகுமாமணிநாயனார் ஆலயத்தின் ஓரங்கமாக அது விளங்கியது. ஊற்றத்தூர் நாட்டாரும் நகரத்தாரும் உத்தம சோழன் மண்டபத்திலே கூடியிருந்து வெண்மணிப்பாடி என்னும் ஊரினை ஒரு வணிக நகரமாகப் பிரகடனப்படுத்தினார்கள். இப் புதிய நகரமானது தாயிலுநல்லபுரம் என்ற பெயரினைப் பெற்றது. ஊற்றத்தூரிலுள்ள சுருதிமான்சுகள் அனைவரும் உத்தமசோழன் மண்டபத்திலே கூடியிருந்து இடங்கைப்பிரிவினைச் சேர்ந்த 98 வகுப்பாரின் வழமைகள் பற்றி ஆராய்ந்து சில ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டனர் என்பதை மூன்றாம் குலோத்துங்கனுடைய காலத்துக்கல்வெட்டொன்று குறிப்பிடுகின்றது.

இலங்கையிலே, பதினொராம் நூற்றாண்டிலே ஜனநாதமங்கலம் என்ற இராசதானியாகிய பொலநறுவையிலே உத்தமசோழனின் மண்டபம் என்னும் பெயருடைய அமைப்பொன்று உருவாக்கப்பெற்றிருந்தது. ரன்கொத்திகாரை என்னும் பெளத்தப் பெரும்பள்ளியின் அருகாமையிலே நிறுவப் பெற்றிருந்த சோழராட்சிக் காலத்துத் தமிழ்ச் சாசனமொன்று நந்திகிரிஞ்சதன் என்பானுடைய கட்ட

ளைப்படி உத்தமசோழன் பெயரால் மகாமண்டபம் ஒன்றினை அமைப்பதற்கு மாதேவன் என்ற வேளைக்காறன் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைபற்றிக் கூறுகின்றது. உத்தமசோழ சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற பெயருடைய பிரமதேயங்கள் சோழமண்டலத்திலும் பாண்டி மண்டலத்திலும் காணப்பெற்றன. மணல்குடியான உத்தமசோழ சதுர்வேதிமங்கலம் என்பதைப்பற்றித் தஞ்சாவூரைச் சேர்ந்த திருமயானத்திலுள்ள மூன்றாங் குலோத்துங்கன் (1178 - 1218) காலத்துக் கல்வெட்டொன்றால் அறியமுடிகிறது. இப்பிரமதேயத்தின் ஆளுங் கணமான பெருங்குடிப்பெருமக்கள் குமாரகுலோத்துங்க சதுர்வேதிமங்கலத்தினுடைய சில நிலங்களை அவ்வூர் சபையிடமிருந்து சபை விலையாகவும் பழையனூர் உடையானின் குடிகளிடமிருந்து குடிவிலையாகவும் வாங்கி அவற்றைப் பெரிய தேவரின் மூன்றாம் ஆண்டிலே திருக்கடலூர் திருமயானமுடையார் கோயிலுக்குக் கொடுத்தார்கள். இந்நிலங்கள் மீதான கடமை, குடிமை என்னும் வரிகளை நீக்குவதற்கான கட்டளையை உத்தமசோழ சதுர்வேதிமங்கலத்து ஆளுங்கணம் ஏற்படுத்தியிருந்தது.

திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த மணப்படவீடு என்னும் ஊரிலுள்ள சாசனங்கள் இரண்டின் மூலம் உத்தமசோழ சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற பிறிதொரு பிரமதேயத்தைப் பற்றி அறியமுடிகின்றது. உத்தமசோழ சதுர்வேதிமங்கலத்து மகாசபையார் மூன்றுகை ஈஸ்வரமுடையார் கோயிலுக்குத் திருமடைப்பள்ளிப் புறமாக நிலங்கொடுத்தனர். உத்தமசோழன் வாய்க்கால் என்பதற்குகிலே பயிரிடப் பெறாதிருந்த சில நிலங்கள் பயிர்ச்செய்கை பண்ணுவதற்காக இவ்வூர்ச் சபையாரிடம் காணியாகக் கொடுக்கப்பட்டது. உத்தமசோழன் வாய்க்காலில் நீர்ப்பாசன உரிமையும் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு போகத்திற்கும் ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் நாலு காசும் நாலு கலம் நெல்லும் என்றவாறாக மகாசபையினர் வரிசெலுத்த வேண்டுமென்றும் விதிக்கப்பட்டிருந்தது.

உத்தமசோழ நல்லூர் என்ற பெயருடைய ஊர் ஒன்றினைப்பற்றிச் சடாவர்மன் சுந்தரசோழபாண்டியனுடைய சாசனம் ஒன்றின் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. அவனுடைய 17ஆம் ஆண்டிலே எழுதப்பெற்ற அச்சாசனம் திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த அம்பாசமுத்திரத்துத் திருவாலீஸ்வரம் கோயிலிலுள்ளது. சோழ பாண்டியனுடைய நிர்வாக அமைப்பைச் சேர்ந்த புரவுவரித் திணைக்களத்திலே உத்தமசோழ நல்லூருடையான் என்னுமொருவன் சேவைரிபுந்தான்.

உத்தராபதம் :

பாரதவர்ஷம், நாவலந்தீவு என்ற பெயர்களால் விளங்கிய இந்தியத் துணைக்கண்டமானது பூகோள அடிப்படையிலான ஐந்து பிரிவுகளையுடையது என்று கொள்வது புராதனகால இலக்கிய மரபாகும். உத்தராபதம், மத்தியதேசம், அபராந்த, பூர்வதேசம், தக்ஷிணாபதம் என்பவை அவ்வெந்துமாகும். உத்தராபதம் வேதங்களிலே உதிசீதிஸ் என்றும் வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதிகளும் அவற்றிற்குப்பால் மத்தியாசியாவைச் சேர்ந்த சில பகுதிகளும் உத்தராபதம் என்னும் பிரிவில் அடங்கியிருந்தன. கிழக்குப் பஞ்சாபிலுள்ள பிரிதூடக(ம்) அதன் கிழக்கெல்லையாகக் கொள்ளப்பட்டது. வட இந்தியாவிலுள்ள பதினாறு மகாஜனபதங்களிற் காந்தாரம், காம்போஜம் ஆகியவிரண்டும் உத்தராபதத்திலுள்ளவை என்று அங்குத்தரநிகாயம் என்ற பௌத்த இலக்கியம் கூறுகின்றது. உத்தரகுரு, உத்தரமத்திர என்ற இராச்சியங்களும் காஷ்மீரதேசமும் உத்திராபதத்தினைச் சேர்ந்தனவாகும். இந்தியாவில் ஆட்சிபுரிந்த கிரேக்கர்களும் பின்பு குஷாணர்களும் உத்தராபதத்திலுள்ள பிரதேசங்கள் பலவற்றைக்கைப்பற்றி ஆட்சி புரிந்தனர். ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலே படையெடுத்த ஹூணர்கள் அங்கு நிலை கொண்டிருந்தனர். ஸ்தான்வீஸ்வரத்து அரசனாகிய பிரபாகரவர்த்தனன் உத்தராபதத்து ஹூணர்களுக்கு எதிராகத் தனது மகனும் முடிக்குரிய இளவரசனுமாகிய ராஜ்யவர்த்தனின் தலைமையிற் படையொன்றை அனுப்பியிருந்தான் என்று ஹர்ஷ சரிதம் கூறுகின்றது. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலே வட இந்தியாவிலே சக்கரவர்த்தியாக விளங்கிய வங்காளத்து அரசனாகிய தேவபாலன் (810 - 850) உத்தராபதத்திலுள்ள காம்போஜம் முதலான இராச்சியங்கள் மீது படையெடுத்துச் சென்றான் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

தக்ஷிணாபதத்திலுள்ளவர்கள் சில சமயங்களில் வட இந்தியா முழுவதையும் உத்தராபதம் என்று வர்ணித்தார்கள். கன்னோசியிலிருந்து மத்திய தேசத்தையும், பூர்வதேசத்தையும் ஆட்சி புரிந்த ஹர்ஷவர்த்தனனைச் 'சகல உத்தராபத நாடன்' என்று வாதாபிச் சாளுக்கியரின் சாசனங்கள் வர்ணிப்பதிலிருந்து இது தெளிவாகின்றது. வங்கம், மகதம் முதலானவற்றை உத்தராபதத்துப் பூர்வதேசம் என்று சோழர்காலக் கவிச்சகரவர்த்திகளில் ஒருவரான ஒட்டக்கூத்தர் வர்ணிக்கின்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சிரதோஞ்சனம், சைந்தவம் (நில உப்பு), வைடுரியம், தேவதாரு, முந்திரிகை, மஞ்சள் முதலானவை உத்தராபதத்திற்குச் சிறப்பாகவுள்ள உற்பத்திப் பொருட்களென்று காவியமீமாம்சம் என்னும் நூல் கூறுகின்றது.

உத்பட்டர்:

கவிதைக்கு அலங்காரமே உயிர்நாடி என்பர். அலங்காரக் கொள்கையாளர். வடமொழியிலே அலங்காரக் கொள்கையினை விளக்கியவர்களுள் உத்பட்டர் முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றார். இவருக்கு முன்னர் பாமகர் தமது காவியலங்காரம் எனும் நூலிலும், தண்டி தமது காவிதாதர்சத்திலும் அலங்காரக் கொள்கையினை எடுத்துரைத்துள்ளனர்.

உத்பட்டர் கி.பி.750-850 ஆம் ஆண்டுகட்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்தவர். காஷ்மீர் நாட்டில் எழுந்த ராஜதரங்கிணி எனும் நூல் உத்பட்டரை கி.பி. 779-813 வரை காஷ்மீர் நாட்டை ஆண்ட ஜயாபீட மன்னனின் அவைப் பிரதானியாக விளங்கியதாகக் குறிப்பிடும்.

உத்பட்டர் பாமகருடைய காவியலங்காரம் எனும் நூலிற்கு எழுதிய உரை பாமக விவரணம் அல்லது பாமக விருத்தி என வழங்கப்படும்.

உத்பட்டர் அலங்கார சாரசங்கிரகம் என்னும் நூலையாத்தார். அது ஆறு வர்க்கங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் நாற்பத்தொரு அணிகளுக்கு வரைவிலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது. பெரும்பான்மையான அணிகளுக்கு உத்பட்டர் பாமகரைப் பின்பற்றியே பிரதிஹாரேந்துராஜா என்பவர் 'லகுவிருத்தி' எனுமுரை எழுதினார்.

காளிதாசரின் குமாரசம்பவத்தைப் பொருளமைதியில் நிகர்க்கும் குமாரசம்பவம் எனும் காவியத்தையும் உத்பட்டர் இயற்றினார். அலங்கார சாரசங்கிரகத்தில் உதாரண செய்யுட்கள் யாவும் உத்பட்டரின் குமாரசம்பவத்திலிருந்தே எடுக்கப்பட்டனவென்று அலங்கார சாரசங்கிரக உரையாசிரியர் பிரதிஹாரேந்துராஜா குறிப்பிடுகின்றார்.

சங்கீத ரத்னாகரத்தை இயற்றிய சாரங்கதேவர் பரதரது நாட்டிய சாஸ்திரத்திற்கு உரை எழுதியோரில் ஒருவராக உத்பட்டரைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உத்காதா:

யாகங்களிலே சாமவேகத்தை இசைக்கும் புரோகிதன் உத்காதா எனப்பட்டான்.

உத்யோதயகாரர் :

புகழோங்கிய தருக்க நூல் ஆசிரியர். இவர் நியாயசூத்திரத்துக்கு நியாயவார்த்திகம் என்னும் உரை எழுதியுள்ளார். வாசவத்தை என்னும் காவியத்தில் இவர் புகழ் பேசப்படுகின்றது. இவர் 7 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். இவர் தம்முடைய நூலிலே தருமகீர்த்தி என்னும் பௌத்த ஆசிரியரின் வாத நியாயம் என்னும் நூலைக் குறிப்பிடுகின்றார். பாசுபத மதத்தின் ஓர் ஆசாரியராக விளங்கியதால் இவரைப் பாசுபதாசாரியர் என்றும் வழங்குவர். இவர் தானேசுவரத்துக்கு அருகே 40 கல் தொலைவிலுள்ள சுருக்னா என்னும் ஊரிற்பிறந்தவர்.

உத்தர குருவாயூரப்பன் கோயில் :

இந்தக் கோயில் கேரள மாநிலத்து நீங்க நல்லூர் என்னுமிடத்திலே அமைந்துள்ளது. ஐயப்பன் வழிபாட்டுத் தலங்களிலே இது மிகப் பிரதானமான ஒன்றாகும். ஐயப்பனின் திருவுருவை மூலவராகவுடையது. ஐயப்பபக்தர்களால் 1976 ஆம் ஆண்டில் கட்டப்பட்ட இக் கோயில்குட முழுக்கு பெற்றுச் சிறந்து விளங்குகின்றது.

உத்தரபாற்குனி :

பங்குனி மாதத்திலே வரும் உத்தர நட்சத்திரம் பங்குனி உத்தரத்திலே சிறப்புமிக்க பல ஆலயங்களிலும் திருவிழாக்கள் நடைபெறும்.

“பலிவிழாப் பாடல் செய் பங்குனி யுத்திரநாள் ஒலிவிழாக் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்”

என்ற திருமயிலைப் பதிகத்தில் மயிலாப்பூரில் நடக்கும் திருவிழாச் சிறப்பை உணர்த்துகின்றார் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான்.

திருவாரூர்ப் பங்குனியுத்தரத் திருநாளிலே அடியார்களுக்கு அன்னம் அளிக்க (மகேசுரபூஜை) பரவையாருக்காகப் பொன் வேண்டிச் சுந்தரர் திருப்புகலூர் இறைவரைப் பணியச் செங்கற்கள் செம்பொற்கட்டிகளாக மாறியதைப் பெரிய புராணம் கூறும்.

மீனாக்ஷி திருமணமும், சீதா கல்யாணமும் ஆண்டாள் திருமணமும் பங்குனி உத்திர நன்னாளிலே நிகழ்ந்தது என்பர்.

உத்தர கிரியை :

இந்துசமயத்தவர் இறந்தவர்களுக்காற்றும் கடன். ஆகமங்களிலும் புராணங்களிலும் கூறிய வண்ணம் மரணமடைந்த பின் 'சூர்ணோற்சவம், சிவப்பிரசாதம், சாவியாலங்காரம், தேகாந்தியேஷ்டி, முதலியன செய்தல் வேண்டும். கரும் ஆரம் பத்திற் கணபதி பூஜை, புண்ணியாஹவாசனம், பூதசுத்தி, அந்தர்யாஹம், ஆசார்யாலங்காரம், பஞ்சகவ்யம், விக்ராமம், புத்தளியந்தியேஷ்டி, சஞ்சயனம், நக்ன சிரார்த்தம், பாஷாணஸ்தாபனம், திலோதகம், வாசோதகம், பிண்டம், நவசீரார்த்தம், ஏகோத்ரஷுருத்தி, பிரபூதபலி, சிலோத்வாசனம், விருஷோற்சர் ஞானம், ஏகோதிஷ்டம் ஆகியன செய்து இதற்கு மறுநாள் ஷோடசம், சபிண்டகரணம், மணிடப்பிரதானம், பிண்டசமயோசனம், சுவர்க்கபாதேயம், புனர்மிண்டம், சோதகும்பம், அனுமாசியம், ஆநந்தஹோமம், கிருஷ்யக்ளும் முதலியன நிகழ்த்துதல் வேண்டும்.

வைஷ்ணவர்கள், ஸ்ரீசூர்ண பரிபாலனம், சுவாமி பிரசாதம் ஆகியன செய்து, கர்மாரம்பத்தில் அக்நி சந்தானம், பிராயச்சித்தாதிகள் சம்ஸ்காரம், பாஷாணஸ்தாபனம் சஞ்சயனம், வாசோதகாதி, நக்னசிரார்த்தம், ஏகோத்ரவிருத்தி, நமசிரார்த்தம், தசாகம், விருஹோசர்ச்சனம், ஆனந்தஹோமம், சாந்திஹோமம், புனர்விருஷோற்சர்ச்சனம், ஏகாஷம், ஷோடசம், சபிண்டகரணம், வைதரணிகோதானம், தசதானம், பரலோகபாதேயம், பிண்டசமயோஞனம், புண்யாஹவாசனம், சோதகும்பம், சேவாகாலம் முதலிய கிரியைகளைச் செய்வார்கள்.

உத்தான துவாதசி :

சந்திரமான முறையிற் கார்த்திகை மாத வளர் பிறைத் துவாதசியன்று இந்துக்கள் விரதமிருப்பர். ஆடி மாத வளர்பிறைத் துவாதசி சயன துவாதசி என்றும் கார்த்திகை மாத வளர்பிறைத் துவாதசி உத்தான துவாதசி என்றும் பெயர் பெறும்.

சயனதுவாதசியன்று விஷ்ணு உறங்கத் தொடங்குவாரென்றும் உத்தான துவாதசியனின்று உறக்கம் நீங்கி எழுவார் என்றும் சொல்வதுண்டு. உத்தானம் என்றால் எழுதல் எனப் பொருள்படும். இவ்வண்ணம் எழும் விஷ்ணு உலகைக் காக்கும் தொழிலில் ஈடுபடுவாரென நம்பப்படுகின்றது. சதுர்மாசியம் என்பது இவ்விரண்டு துவாதசிகளுக்கும் இடைப்பட்ட காலம். சதுர்மாசிய விரதத்தை ஆடிவளர்பிறை ஏகாதசி நாட்தொடங்கிக் கார்த்திகை வளர்பிறைத் துவாதசியன்று நிறைவு செய்வர்.

இவ்விரதம் மகாவிஷ்ணுவை நோக்கிச் செய்யும் நோற்றலாகும். நோற்பவர்கள் கார்த்திகைத் தாமோதரகவாமி என்னும் பெயரால் அருச்சித்தல் வேண்டும். தருமசிந்து போன்ற அறநூல்களிலே துளசி அருகிலும் நெல்லி மரத்தின் கீழும் இவ்விரதமிருந்து திருமாலை வழிபடுவர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வழிபாட்டால் வீடுபேறு உண்டாகும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

உத்தான துவாதசியன்று மாலை பிருந்தாவனம் எனக் கருதப்படும் துளசி மாடத்தில் நெல்லிக் கொம்பையிட்டு அதன் அடியில் மகா விஷ்ணுவின் படிமத்தை வைத்துப் பூசை செய்வார்கள். கார்த்திகை மாதத்தில், துளசி, நெல்லி என்பவற்றின்கீழ் மகாவிஷ்ணு விரும்பி உறைவார் என்பதும் ஒவ்வொரு நாளும் அவ்விடத்திற் பூசை செய்வதற்கு இயலாமற் போனாலும் அவர் விழித்தெழும் நாளான உத்தான துவாதசியில் அருச்சனை செய்தாற் சிறந்த பலன் கிடைக்குமென்பது மரபுவழி நம்பிக்கை.

உத்தராடம்:

இது தனுசு-மகரராசிகளுள் அமையும் இரு நட்சத்திரங்கள் கொண்டது. அகவினி முதல் எண்ணிய நட்சத்திர மண்டலங்களுள் 21வது.

இவை உட்பட நட்சத்திரங்கள் அனைத்தும் உலகியல் வாழ்வில் மனிதர்கள் மேல் ஆதிக்கம் செலுத்துவதாக இந்துக்கள் நம்புகின்றனர். அந்நாளே தாம் பிறந்த நட்சத்திரம் வரும் நாட்களிற்கடவுள் வழிபாட்டினைச் சிறப்புச் செய்வர். அந்நால் அவற்றின் தீய தாக்கங்களில் இருந்து தாம் பாதுகாக்கப்படுவதாக நம்புகின்றனர். நம்பிக்கையே வாழ்வு என்ற சித்தாந்தம் பேணப்படுகின்றது.

உத்தரட்டாதி :

இருபத்தியேழு விண்மீன்களுள் இருபத்தியாறாவதாக உள்ளது உத்தரட்டாதி. இது மீன இராசிக்கு உரியது. இதன் விபரம்

1ம் பாதம்

ஸ்திரமான நோக்கங்களைக் கொண்டவர்களாகவும், வாக்குவன்மை, செல்வாக்கு, செல்வம் ஆகியன பெற்றுப் பக்தி சிரத்தையுடன் கல்வியில் சிறந்தவர்களாகவும் விளங்குவர்.

2ம் பாதம்

திறமைசாலிகளாகவும், ஸ்திரபுத்தி இல்லாதவர்களாகவும், அழகான ஆடை ஆபரணங்கள், அங்கலக்ஷணங்களை உடையவர்களாகவும், நற்குணம் உள்ளவர்களாகவும், இழிவான நண்பர்கள் சேர்க்கையாற் சஞ்சலத்துடனும் இருப்பார்கள்.

3ம் பாதம்

தேவாலய தெய்வீக வழிபாடு கொண்டவர்களாகவும், புறம்பேசும் குணத்துடன் மிருகத்தன்மை கொண்டவர்களாகவும், முற்கோபக்காரர்களாகவும், உரோமம் நிறைந்த உடல் உள்ளவர்களாகவும் இருப்பர்.

4ம் பாதம்

பெரிய குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுபவராகவும், கல்வியிற் சிறந்த கவிஞர்களாகவும், நண்பர்களின் கலக வார்த்தைகளைச் செவிமடுப்பவர்களாகவும், விவசாயத்துறையில் ஈடுபாடு, தாராள மனப்பான்மை, சஞ்சல குணம் ஆகிய பண்புகளைக் கொண்டவர்களாகவும் காணப்படுவார்கள்.

உத்தரம்:

இருபத்தியேழு விண்மீன்களுள் பன்னிரண்டாவதாக வருவது உத்தரம். இதன் முதற்பாதம் சிம்மராசியாகவும் மற்றைய மூன்று பாதம் கன்னி இராசியாகவும் வரும். இதனைப் பற்றிய விபரங்கள் மேல்வருமாறுள்ளன:

1ம் பாதம்

சுற்றத்தார் நண்பர்களிடம் நட்புக்கொண்டவர்களாகவும் இனிமையான வார்த்தை பேசுபவர்களாகவும், நற்குண, நற்செய்கைகள், செய்நன்றி குன்றாதவர்களாகவும், யோகத்துடன் கூடியவர்களாகவும் இருப்பர்.

2ம் பாதம்

ஏழ்மை, வறுமை உடையவர்களாகவும், மாமிசங்களிற் பற்றுதல் உடையவராகவும், ஆடம் பரமும் அலக்ஷியப்போக்கும் கொண்டவர்களாகவும், தைரியவான்களாகவும் இருப்பர்.

3ம் பாதம்

தெய்வீக தேவாலய வழிபாடுகள், ஆசார ஒழுக்கங்கள், விவசாயம் மாடு கன்றுகளிற் பற்று, உண்மை, நாணயம், நேர்மை ஆகிய பண்புகளை உடையவராக இருப்பர்.

4ம் பாதம்

இளம் வயதிலேயே தாய் தந்தையை இழந்தவர்களாகவும், நன்றி மறவாத குணம் உடையவராகவும், தூஷணமான வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துபவராகவும் பிறரை மதிக்காதவராகவும் இருப்பர்.

உத்தியாபனம்:

குறித்த ஆண்டுவரை விரதம் அனுட்டித்து நிறைவு செய்யும்பொழுது செய்யும் கிரியையே விரத உத்தியாபனம் என்பது.

ஆயுள் பரியந்தம் நோற்பார்க்கு உத்தியாபனம் இல்லை என்பது முதலூல் துணிபும், பிறநூல் துணிபுமாகும்.

உத்தராட பாதங்கள்:

இருபத்தியேழு விண்மீன்களில் இருபத்தியோராவதாக வருவது உத்தராடம்.

இது கணபதிக்கு உரிய நட்சத்திரம். உத்தராடத்து முதற்பாதம் தனுர் இராசிக்கும், மற்றைய பாதங்கள் மகர இராசிக்கும் உரியவை. இதன் விபரம் மேல்வருமாறு அமையும்.

1ம் பாதம்

கல்வியில் விருப்பம், அழகான தோற்றம், சாமர்த்தியம், கலைகளிலே தேர்ச்சி; செல்வந்தர்களாகவும், பொறுமையுடையவர்களாகவும், கீர்த்தியுடனும் விளங்குவர்.

2ம் பாதம்

கல்வியில் ஊக்கம், சகல சாஸ்திர அறிவு, பிரசங்கம் செய்வதில் தேர்ச்சி; தருமசிந்தனை இல்லாதவர்களாகவும், ஈகையற்றவர்களாகவும் பலசாலிகளாகவும் இருப்பர்.

3ம் பாதம்

தீயவார்த்தைகளும் அகங்காரப் பேச்சுங், கொண்டவர்களாகவும் ஆணவம், கொடூரம், தீய எண்ணம், முற்கோபம், தற்புகழ்ச்சி ஆகிய, குணங்கள் உடையவர்களாகவும் இருப்பர்.

4ம் பாதம்

அழகான உடற்கட்டு, தைரியம், காரியங்களைச் சாதிப்பதில் சாமர்த்தியம் வியாபார நோக்கம் ஆகியன கொண்டவர்களாகவும், உற்றார் உறவினர் நண்பர்களுடன் இனிமையாகப் பேசிப் பழகும் இயல்பினராகவும் சுறுசுறுப்புடையவராகவும் தனவான்களாயும் இருப்பர்.

உத்தம சோழவளநாடு

பாண்டிநாடு முதலாம் இராசராச சோழன் காலத்திலே (985-1016) சோழராற் கைப்பற்றப் பட்டுச் சோழப்பேரரசுடன் இணைக்கப்பட்டது. சோழப் பேரரசின் ஒரு மண்டலமாகியதும் அது சோழரின் ஆவணங்களிலே இராசராசப் பாண்டி நாடு எனப் பொதுவாகவும், இராசராசத் தென் நாடு என அரிதாகவும் குறிப்பிடப்பெற்றது. பாண்டி நாட்டின் பெரும் பிரிவுகளான வளநாடுகள் புதிய பெயர்களைப் பெற்றன. சோழப் பெருமன்னர்களின் இயற்பெயர்களையும், சிறப்புப் பெயர்களையும் நினைவுறுத்தும் வண்ணமாய் அப்பெயர்கள் அமைந்தன.

முன்பு, பாண்டியரின் ஆட்சியிலே, திருவழுதி வளநாடு என வழங்கிய பிரிவானது சோழராட்சியிலே உத்தமசோழவளநாடு என்னும் பெயரைப் பெற்றலாயிற்று. 'இராசராசப்பாண்டிநாட்டு உத்தமசோழ வளநாட்டு திருவழுதி வளநாட்டு' என வரும் சாசனத் தொடரினாலே இது உறுதியாகின்றது. ஆழ்வார் திருநகரி என்னும் நகரத்தைச் சூழ்ந்திருந்த பல ஊர்களைத் திருவழுதி வளநாடு உள்ளடக்கியிருந்தது. வைணவ ஆழ்வார்களுட் சிறந்தவரான நம்மாழ்வார் திருவழுதி வளநாட்டினர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 'வண்டலம் பூஞ்சோலை வழிவளநாடன்' என்று தம்மை, அவர் வர்ணித்துள்ளார்.

உத்தம சோழ வளநாட்டைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் சாசனங்கள் யாவும் சோழபாண்டியரின் காலத்தவையாகும். அவை ஆத்தூர், சேர்மாதேவி, மன்னார் கோயில், விஜயநாராயணம் ஆகிய ஊர்களிலுள்ள கோயில்களிலே காணப்பெற்றுள்ளன. முள்ளிநாடு, குடநாடு என்னும் நாடுகளும் பெருங்குளமான உத்தமசோழ நல்லூர் என்ற ஊரும் நட்டாற்றுப் போக்கு என்னும் நிலப்பிரிவும் உத்தமசோழ வளநாட்டைச் சேர்ந்தவை என்பதைச் சாசனங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

நிகரிலிச்சோழ சதுர்வேதிமங்கலம், மானாபரண சதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் பிரமதேயங்கள் முள்ளிநாட்டைச் சேர்ந்தவையாகும். குடநாட்டு பிரம்மதேயமான ஆற்றூர் சேந்தமங்கலம் முதலாம் இராசாதிராசனின் ஆட்சிக்காலம் (1044-1054) தொடக்கம் ராஜாதிராஜ சதுர்வேதிமங்கலம் என்று குறிப்பிடப்பெற்றது. உத்தமசோழ வளநாட்டிலுள்ள நட்டாற்றுப் போக்கினைச் சேர்ந்த விஜநாராயணம் என்னும் ஊரானது ஜயங்கொண்டசோழ சதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் பெயரினைப் பெற்றிருந்தது.

மானாபரணச் சதுர்வேதிமங்கலம் என்பது கோவிந்தன் மாதவபட்டன், கோவிந்தன் திருவிக்கிரமன் என்னும் பிராமணச் சகோதரர்களுக்குரிய நிலமாகும். அவ்விருவரும் அதனைத் தங்கள் குருபரம்பரமாக அனுபவித்து வந்தனர். பத்துவேலி நிலப்பரப்பினைக் கொண்ட அந்தப் பிரமதேயத்தை அவர்களிருவரும் முடிக்கொண்டசோழ வளநாட்டு ராஜராஜ சதுர்வேதிமங்கலத்து இராஜேந்திரசோழ விண்ணகரம் என்னும் வைணவக் கோயிலுக்கு விற்றார்கள் என்பதை சடாவர் சுந்தரசோழ பாண்டியனின் பதினான்காம் ஆண்டிலே பதிவு செய்யப்பட்ட சாசனம் ஒன்றின் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. ஏனைய மூன்று பிரமதேயங்களும் நெருக்கமான குடியிருப்புக்களையும் பரந்தளவிலான நிலங்களையும் கொண்ட அமைப்புக்களாகும். அவற்றிலே மகாசபை என்ற மன்றங்கள் அமைந்திருந்தன.

முள்ளிநாட்டு நிகரிலிச்சோழ சதுர்வேதிமங்கலத்திலே திருக்கலையமுடையார்கோயில், சோழேந்திரசிங்கசுவரம் என்னுமிரு சிவாலயங்களிருந்தன. அவற்றுள் முன்னையது இந்நாட்களில் அம்மைநாதஸ்வாமி கோயில் என்னும் பெயருடன் விளங்குகின்றது. திருக்கலையமுடையார் கோயிலுக்கு அரசகுடும்பத்தவரும் அரசாங்க அதிகாரிகளும் பிராமணர் பலரும் நிவந்தங்கள் செய்துள்ளனர், 'கங்கையும் கடாரமும் பூர்வதேசமும் கொண்ட' சோழப் பெருமன்னரின் தேவியாரான நம்பிராட்டியார் உலகுடையார் இக்கோயிலுக்குத் திருநந்தா விளக்கொன்றினைத் தானஞ் செய்து அதை எரிப்பதற்காக 50 சாவாமூவாப் பேராடுகளையும் வழங்கியிருந்தார். 'தண்டநாயகம் பராக்கிரம நாராயண பிரம்ம ஸ்ரீராஜன்' என்ற சோழ சேனாதிபதி ஒருவன் மாறவர்மன் விக்கிரமசோழ பாண்டியதேவரின் 25 ஆவது ஆண்டிலே இக்கோயிலுக்குத் திருநந்தா விளக்கொன்றினைத் தானம் பணணியிருந்தான்.

'சோழமண்டலத்து ராஜேந்திரசிங்க வளநாட்டுத் திருக்கமூமல் நாட்டுத் திருநல்லூர் திருநல்லூருடையான் மன்னன் சூற்றி' என்ற பிரதர்னி ஸ்ரீ கைலாசமுடைய மகாதேவர் கோயிலுக்குத் திருநந்தா விளக்கொன்றினையும், சந்திவிளக்கொன்றினையும் 50 ஆடுகளையும் வழங்கியிருந்தான். சடாவர்மன் சுந்தரசோழ பாண்டியனுடைய 13 ஆவது ஆண்டிலே நிகரிலிச்சோழ சதுர்வேதிமங்கலத்துச் சபையார் நிகரிலிச்சோழ வாய்க்காலுக்குத் தெற்கிலுள்ள நிலமொன்றை விற்றுக் கொடுத்தார்கள். நிகரிலிச்சோழ சதுர்வேதிமங்கலத்தில் வாழ்ந்த, குண்டின கோத்தி

ரத்து நின்றுயில் மணிக்குட்டி என்னும் பிராமணப்பெண் மாறவர்மன் விக்ரமசோழ பாண்டியனின் 21 ஆவது ஆண்டிலே திருநொந்தா விளக்கொன்றினைக் கொடுத்து அது நின்றெரிவதற்காக 25 சாவாமூவாப் பேராடுகளையும் வழங்கியிருந்தான். நிகரிலிச்சோழ சதுர்வேதிமங்கலத்திற் சோழேந்திரசிங்கசுவரம் என்ற வேறொரு சிவாலயமும் அமைந்திருந்தது. அதனைப் பற்றிய சாசனங்களும் சேர்மாதேவியிலுள்ள அம்மைநாத ஸ்வாமி கோயிலிற் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

முதலாம் இராசராசனின் சிறப்புப் பெயர்களுள் ஒன்றால் வழங்கிய நிகரிலிச்சோழவிண்ணகர் என்ற விஷ்ணு கோயிலொன்றும் நிகரிலிச்சோழ சதுர்வேதிமங்கலத்திலே அமைந்திருந்தது. திசையாயிரத்து ஐஞ்சூற்றுவர் என்ற வணிக கணத்தைச் சேர்ந்த பராந்தகன் நிறைஞ்சான் என்பவன், 'நிகரிலிச்சோழ விண்ணகராள்வார்க்கு திருமெய்க் காப்புக்கு'த் தானங்கொடுத்திருந்தான். இக்கோயிலானது இந்நாட்களில் இராமசுவாமி கோயிலென வழங்குகின்றது.

திருச்செந்தூர் தாலுகாவிலுள்ள ஆத்தூரிலமைந்த சோமநாதஸ்வாமி கோயிலிலுள்ள சாசனங்கள் குடநாட்டுப் பிரம்மதேயமான ஆற்றூர் சேந்தமங்கலத்துச் சோமநாதர் கோயில் என்னும் சிவாலயம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. இக்கோயிலிற் பள்ளிகொண்டுள்ள பெருமானைத் தென் திருப்புவனம் உடையார் என்றும் அந்நாட்களிற் குறிப்பிட்டனர். 'உத்தமசோழ வளநாட்டு குடநாட்டு பிரம்மதேயம் ஆற்றூர் சேந்தமங்கலத்து ஸ்ரீசோமநாததேவரான தென் திருப்புவனம் உடையார்க்கு' என்ற சாசனத் தொடரால் இது தெளிவாகின்றது.

சுந்தரசோழ பாண்டியனின் படைப்பிரிவுகளில் ஒன்றான 'சுந்தரசோழ பாண்டியத் தெரிந்த பழையவாள்' என்பதைச் சேர்ந்த பாண்டன் கட்டங்கள் என்பான் திருநொந்தா விளக்கொன்றினையும் 50 ஆடுகளையும் இக்கோயிலுக்குத்தானம் பண்ணியிருந்தான். பரத்துவாசகோத்திரத்து அந்தணர்கள் ஆற்றூர்ச் சேந்தமங்கலத்திலே வாழ்ந்தனர் எனக் கருத இடமுண்டு. அக்கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த உலகாகித்த கூத்தன் என்பவன் சோமநாதர் ஆலயத்திலே எரிப்பதற்குத் திருநொந்தா விளக்கொன்றினைக் கொடுத்திருந்தான்.

சோழப்பிரதானிகள் சிலரின் ஆதரவும் சோமநாதர் கோயிலுக்குக் கிடைத்தது. 'சோழமண்டலத்து ஷத்திரியசிகாமணி வளநாட்டு பனை

யூர்நாட்டு மாதேவிமங்கலமுடையான் உதையதிவாகரன் திருமூர்த்தி' என்னும் பிரதானி இக்கோயிலுக்கு நெல்லைத்தானமாகக் கொடுத்தான். மங்கலக்கல்லுடையார் கண்டன் ஐய்யனாரான நிருபசிகாமணி மூவேந்தவேளார் சோமநாதர் கோயிலுக்கு அறக்கட்டளை ஒன்றினை ஏற்படுத்தியிருந்தார். அதை நிறைவேற்றுவதற்கெனக் கோயிற் பண்டாரத்திலே ஒதுக்கப்பட்ட காசினைக்கொண்டு நாராயணன் பிச்சனும் விநாசகன் தண்டிப்பட்டனும் பாஸ்கரன் சோமனும் தண்டியும் உள்ளிட்ட அகநாழிகையார் ஸ்ரீராஜராஜ சதுர்வேதிமங்கலத்துச் சபையாரிடமிருந்து நிலம் வாங்கி நிருபசிகாமணி மூவேந்தவேளாரின் தர்மத்தை நடாத்துவதற்குப் புதிய ஏற்பாடுகள் செய்தனர்.

உத்தமசோழ வளநாட்டு நட்பாற்றுப் போக்கிலுள்ள விஜயநாராயணமான ஜயங்கொண்டசோழ சதுர்வேதிமங்கலத்தில் ஸ்ரீமனோமய ஈஸ்வரம் என்னும் சிவாலயமொன்று அமைக்கப்பெற்றிருந்தது. அது இந்நாட்களில் மனோன்மணீஸ்வரம் என்னும் பெயருடன் விளங்குகின்றது. அது நாங்குநேரித் தாலுகாவிலுள்ள விஜய நாராயணம் என்னும் ஊரிலுள்ளது. பெருங்குளமான உத்தமசோழ நல்லூரிலே திருவழுதிஈஸ்வரம் என்னும் சிவாலயம் காணப்பெற்றது. தொண்டைமண்டலமான ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்து வளநாடுகளுள் ஒன்றும் உத்தமசோழவளநாடு என்று பெயரிடப்பட்டிருந்தது. விக்ரமசோழனின் காலத்துச் சாசனமொன்று இதனைக் குறிப்பிடுகின்றது. வட ஆற்காட்டு வாயலூரிலுள்ள அக்கல்வெட்டானது அந்த வளநாட்டைச் சேர்ந்த குடியானவர்கள் திருநல்லூரான சித்திரமேழி நல்லூரிலுள்ள அம்மை, விண்ணகர்திருவிருந்தாழ்வார் கோயிலுக்குத் தேவதானங் கொடுத்தமையினைப் பதிவு செய்துள்ளது. அக்கோயில் முந்நூற்றுப் பள்ளி அம்மையப்பனான ராஜேந்திரசோழ சாம்புவரானயாலே திருவேதிமலை என்னும் தானத்திலே அமைக்கப் பெற்றதாகும்.

உத்தராயணம்:

ஸம்வத்ஸரமென்ற காலரூபியான பிராஜாபதிக்கு தக்ஷிணாயணம், உத்தராயணம் என்ற இரண்டு அயனங்களும் சூரியன் நடப்பதற்கு ஆதாரமான இரு வழிகளாயமைந்துள்ளன. யாகம், தானம் இவைகளைச் செய்து தக்ஷிணாயண மார்க்கத்தில் சக்திதனையடைந்தவர்கள் கர்மவசத்தினால் மீண்டும் பிறக்கின்றார்கள். பிரம்மத்தை வழிபட்டு உத்தராயண மார்க்கத்திற் சூரியனை அடைந்தவர்கள் மீண்டும் பிறப்பதில்லை.

பீஷ்பர் உயிர்விடுவதற்கு உத்தராயணம் வரும் வரை அம்புப்படுக்கையிற் காத்திருந்தார் என்பதை மகாபாரதத்தின் மூலம் அறிகின்றோம்.

உத்தராயணத்திற் சக்கிரன், செவ்வாய், சூரியன், குரு ஆகியோர் பலமுடையவர்கள்

தை மாதம் முதல் ஆனி மாதம் வரை உத்தராயணம், அக்காலத்திற் பகலவன் தென்கிழக்குத் திசையிலிருந்து வடகிழக்குத் திசை நோக்கிச் செல்கின்றான். இது தேவர்களுக்கு உரியது.

உத்தரமீமாம்சை:

இது வேதாந்தம் என்ற பெயரில் வழங்கப்படுகின்றது. வேதாந்தம் என்பது வேதத்தின் இறுதி என்ற பொருள் பயப்பது. அன்றியும் அந்தம் என்ற சொல் உயர்ந்த குறிக்கோளையும் விளக்கி நிற்பது.

உத்தரமீமாம்சையும் பூர்வமீமாம்சையும் வேதத்தையே மேலாண்மைகொண்டதாகவும் உயர் பிரமாணமாகக் கொண்டதாகவும் எற்றுக்கொண்ட போதிலும் வேதத்தின் முதன்மையான பகுதி எதுவென நோக்கும் நோக்கில் — கொடுக்கப்படும் தத்துவ விளக்கத்தில் மாறுபட்ட கருத்துக்களை வெளியிடுவதைக் காணலாம். பூர்வமீமாம்சை வேதத்தின் உட்பொருளை மதச் சடங்குகள் பற்றிக் கூறும் பகுதிகளிற் காணும் போது உத்தரமீமாம்சை அதனை அறிவு நூற் பகுதிகளிற் காண்கின்றது. உத்தரமீமாம்சையின் அறிவு நூற் பகுதிகளான உபநிடதங்கள் பிரமமே இறுதியான உள்பொருள் என்று போதிக்கின்றன. அதனால் இதற்குப் பிரமமீமாம்சை என்ற பெயரும் உண்டு.

உத்தரமீமாம்சை என்ற வேதாந்த சூத்திரமானது நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதற் பகுதியிற் பிரமமே முடிவான உள்பொருள் என்றும், அனைத்து வேத நூற் பகுதிகளும் பிரமத்தையே உள்பொருளாக — முதன்மைப் பொருளாகக் கொண்டமைந்துள்ளன என்பதும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இரண்டாவது பகுதியில் நலனாய்வு நோக்கில் ஆராயப்பட்ட குறைகட்டு அமைதிகாண, அதாவது சமாதானங்கூற முற்பட்ட நிலையையும் நிறைவுடைய கருத்துக்களை விளக்கக்கூறும் நிலையினையும் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அன்றியும் வேதாந்தம் அல்லாத பிற கோட்பாடுகளை ஏற்றுக்கொள்ள இயலாத நிலையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. மூன்றாவது பகுதியிற் பிரமத்தை அடையும் வழி சொல்லப்படுகின்றது.

நான்காவது பகுதியில் பிரமத்தைப் பற்றிய அறிவின் பலன்கள் எடுத்து விளக்கப்படுகின்றது. இந்நூலில் தத்துவக் கருத்துக்கள் — மறைபொருள்கள் — கொண்ட பகுதிகள் அமைந்துள்ளன. வேதாந்தத்தின் கோட்பாட்டுக் கிளைகள் ஒவ்வொரு விதமான விளக்கத்தினைத் தருகின்றன. ஒவ்வொரு கோட்பாட்டுக் கிளையும் தாம் கூறுவதே மூல நூற் கருத்து என்று நியாயப்படுத்திக் கொள்கின்றது. வேதாந்த சூத்திரத்தோடு உபநிடதங்களையும் பகலத்தீதையையும் எல்லா வேதாந்தக் கிளைகளும் ஆதாரங்களாகக் கொள்கின்றன. இவை மூன்றும் பிரஸ்தானத்திரயம் என்று கூறப்படும். பழைமை போற்றும் உரையாகிரியர்கள் அனைவரும் இம்மூன்றும் அடிப்படை நூல்கள் எனக் கூறுவதோடு ஒரே நிலையான தத்துவக் கோட்பாட்டினை விளக்கி நிற்கின்றனவென்பர்.

இவ்வுத்தர மீமாம்சை, அத்துவைதம், விசிட் டாத்துவைதம், துவைதம் என மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டமைந்துள்ளது. இவற்றை விடத்துவைத அத்துவைதம், சுத்தாத்துவைதம், அசிந்திய பேதாபேதம் என்ற வேதாந்தப் பிரிவுகளும் உள்ளன. இவை அனைத்தையும் ஒன்று சேர உத்தரமீமாம்சை என்று வழங்குவர்.

அத்துவைதக் கோட்பாட்டினைப் பற்றி ஆதிசங்கரருக்கு முன்பே உபநிடத சிந்தனையாளர்தம் கருத்தைத் தெளிவுபட விளக்கியுள்ளனர். அன்றைய காலகட்டத்தில் இந்திய சமூக நிலைப்பாட்டில் ஏற்பட்ட வரலாற்றுத் தாக்கங்கள் ஆதிசங்கரரைச் சண்மத ஸ்தாபகராக உருவாக்கியது. அத்துவைதம் என்பது ஏகான்மவாதக் கொள்கையென்றும் பிரசன்ன பௌத்தக் கோட்பாடென்றும் வாழ்வுக்குப் பொருந்தாக் கோட்பாடென்றும் கருதுவோரும் உளர். மாறுபட்ட கருத்துக்கள் மக்கள் சமூகத்தில் இருப்பதைத் தவிர்த்தல் இயலாது. எல்லாமக்களும் ஒரேவிதமாகச் சிந்திக்க வேண்டுமென்றோ அல்லது ஒரேவித நடத்தைக் கோலங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றோ எதிர்பார்த்தல் பிரபஞ்ச இயற்கைக்கு மாறுபட்டதாகும். ஆயின் பிரபஞ்சச் செயல் அனைத்திலும் ஊடுருவி நிற்கும் பொதுமைப் பண்பைப், பேராற்றலின் இயல்பை, உற்றுநோக்கி மனித வாழ்வின் உயர்வுக்கு வழிதேடிய ஒரு நெறியே அத்துவைதம் ஆகும்.

அத்துவைதக் கோட்பாட்டிற்கு விளக்கந்தந்தவரில் யக்ஞவல்கியரும் உத்தாலகரும் சிறப்பிடத்தைப் பெறுகின்றனர். யக்ஞவல்கியர் அயம்

ஆத்மபிரம, அதாவது இந்த ஆத்மாவே பிரமம் என்றும், உத்தாலகர் தத்துவம் அசி என்று விளக்கும் தொடர்மூலம் அது நீயே என்றும் அத்துவைதக் கோட்பாட்டுக்கு விளக்கம் தருவர்.

எந்த ஒரு விளக்கமும் உள்பொருளின் இயல்பினை முற்று முழுதாக உணர்த்திவிடுதல் இயலாது. சொல்லலாமே தவிர அனுபவ நிலையின்றி உணர்தல் இயலாது. அதாவது ஒரு மனிதனுக்குச் சுவைமிக்க உணவை இட்டு அதனை அவன் உண்ணத்தூண்டலாமே தவிர அவனுக்காக உண்ணவோ சுவைத்துணரவோ முடியாது. இது போன்றதே பிரம அனுபவ நிலை. பிரம உணர்வுக்கு, அதாவது உள்பொருள் தெளிவுக்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கொடுக்கப்பட்ட சூரியனும் சூரியனைச் சார்ந்து இயங்கும் இப்பிரபஞ்சமும் பிரமத்தின் உள்பொருட் தன்மையினை விளக்குவதற்குச் சான்றாதாரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன. அஃதே போன்று பிரபஞ்ச இயல்பை- அதன் காட்சித் தெளிவை - விளக்கப் பழுதையைச் சான்றாதாரமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. சூரியனின் தோற்றம் பல நீர் நிலைகளிலே தெரிந்த போதும் அவை அனைத்தும் சூரியனிலிருந்து பெறப்பட்டவையே என்றும் நீர்நிலைகள் சூரிய பிம்பத்தைக் காட்டும் தடங்களாய் அமைந்தனவென்றும் கூறுவர். அஃதே போன்று பிரபஞ்சத்தோற்ற நிகழ்வைக் கூறும்பொழுது அதனை மாயத்தோற்றம் என்பர். அதற்குக் காண்பவனின் மயக்க உணர்வு பழுதையைப் பாம்பாகக் காணுகின்ற தன்மையை ஒத்த தென்பர்.

திருமூலர் பிரமத்தின் இயல்பை விளக்கும்பொழுது,

மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற்பூதம்
பரத்தில் மறைந்தது பார்முதற்பூதம்.

எனக் கூறுகின்றார்.

உத்தரமீமாம்சை என்ற வேதாந்ததிற்கு விளக்கம் கூறுபவர்கள் பொதுவாக ஒன்றாயும் பலவாயும் நிற்பது பிரமமே என்பர். உள்பொருள் பற்றிய விளக்கத்தில் அத்வைதிகள் கருத்தை அனுபூதிநிலையில் உணரலாமே தவிரச் சொற்கள் மூலம் அதனைப் புரிந்துகொள்ளல் இயலாது.

பிரமம் என்பது அண்டங்கடந்த பேராற்றல் மயமானது. அப்பேராற்றல் பிண்டமாகிய துண்ணணுவில் இருந்து பேரண்டம் வரை செறிந்துள்ளது. அது எப்பொழுதும் ஆற்றல் மயமானது. இயங்கிக்கொண்டே இருப்பது. அப்படி இயங்குவது அதன் இயல்பு. அப்படி இயங்கும்பொழுது எதிர்விளைவு ஏற்படுகின்றது. அவ்வெதிர் விளைவே பிரகிருதி அல்லது பிரபஞ்சத்தோற்றமாகும்.

நெருப்பு-நீர்-என்பவை எவ்விடத்தில் எவ்வளத்தைப் பெற்றிருந்தபோதிலும் அதன் தன்மை நிரூபித நிலையில் - அதன் பண்பில் இருந்து மாறுபடாது இருக்கின்றது. அதே வேளையில் எதிர்விளைவாய் நிகழ்ந்த அனைத்துக்கும் மூலமுதலாயும் இருக்கின்றது. இந்நிலையை அத்வைதம் விளக்கும்பொழுது உள்பொருள் ஒன்றே என்றும் அது எந்த நிலையிலும்மாற்றம் அடைதல் இல்லையென்றும் பகரும்.

விளைவு இன்றி எதிர்விளைவு தோன்றாது. விளைவைச் செய்வது பேராற்றல். இப்பேராற்றல் சுயமான இயங்கியற் பண்பு கொண்டது. ஒளியுள்ளது. இன்பமயமானது. எனவே இதுவே என்றும் உள்பொருள். இவ்வுள்பொருளின் தன்மையக்கமின்றேல் எத்தகைய தோற்ற வெளிப்பாடுகளோ படைப்புகளோ நிகழ்வதில்லை. எனவே உள்பொருள் ஒன்றே. இதுவே நிலையானது, மாற்றமற்றது, தன்னில் தானாய் இருப்பதோடு அனைத்திலும் தானாய் இருப்பது. எனவே அத்வைதி உலகை மாயை என்று கூறுவதில்லை. அனைத்தும் பிரமமே எனக் கொள்கின்றான்.

பிரமம் நிலையான உள்பொருள், நிலையான ஆற்றல் என்றும், மற்றையன அனைத்தும் மாற்றத்திற்கு உட்படுவனவென்றும் அதனால் நிலை பேறுடையன அல்ல என்றும், கொள்ளும் பொழுது பிரமம் நிலையான பேருண்மை என்றும், மற்றையன அதனைச் சார்ந்து இயங்குவதாய் சார்புண்மையென்றும் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

எல்லைக்குட்பட்ட எந்தப் பொருளும் பிரமத்தை விளக்க இயலாது. அதனால் அது அன்று என்றோ அல்லது இதுவன்று என்றோ தேடி அறியப்பட வேண்டியதாக இருக்கின்றது. எனவே இந்தப் பிரபஞ்சத்தோற்றத்திற்கும் அதன் இயங்கியற், பண்புக்கும், படைப்பாற்றலுக்கும் பேராற்றல் வடிவான பிரமமே முழுமுதற் பொருளாக அமைந்த முதற்காரணமும் ஒரே காரணமுமாக, அதாவது சான்

றாதாரமாக அமைகின்றது. எதனையும் முழுமை நோக்கில் உணர்கின்ற பொழுதே பிரமம் ஒருமைப்பாடுகள் உள்ளது—அல்லது இருமையற்றது, சார்பற்றது என்ற தெளிவு பிறக்கின்றது.

உத்தர மீமாம்சையாகிய வேதாந்தக் கோட்பாட்டில் அத்வைதநிலை வீடுபேற்றினை விளக்கும்பொழுது புதிதாக அடைய வேண்டிய ஒன்று அல்ல. அது ஆன்மாவின் என்றும் உள்ள இயல்பு நிலை எனப் பகரும். வீடுபேறு என்பது ஆன்மாவின் என்றுமுள்ள நிலையாக இருப்பதால், அதனை அடைவதற்கு உடல்வாழ்வை நீக்கும் மரணம் வரை காத்திருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அறிநிலை எனப் பகரப்படும் ஞானம் கிட்டியவுடன், அதாவது தன்னைத்தான் உணர்கின்ற உள்ளொளி கிட்டியவுடன், உடல்வாழ்வு கொண்டிருக்கும் பொழுதே வீடுபேறு கிட்டுகின்றது. இவனே சீவன் முத்தன் எனப்படுகின்றான். இந்நிலை அடைந்தவனுக்கு உடலைப் பற்றிய எந்தவித சிந்தனையோ உணர்வோ இல்லையாகின்றது. உடல் இருப்பதும் இல்லாதிருப்பதும் ஒன்றுதான். உடல் வேண்டாம் என நினைப்பதும் அறியாமையின் வயப்பட்டதே. அதனாற்தான் உள்ளொளி பெற்றவன் சீவன்முத்தன் எனப் போற்றப்படுகின்றான். அத்தகையவன் உடல் நீத்தபின் விடுபட்டவன் ஆகின்றான். இவனே விதேக முத்தன் எனப்படுகின்றான். ஆயின் முத்தியாகிய தன்னை உணரும் நிலையில் வேற்றுமையில்லை. பேராற்றலான பெரும் பொருளில் நின்று தான் வேறானதன்று என உணர்கின்ற நிலையே அத்வைத அனுபவம். இதுவே இரண்டற்ற இயல்பு. இந்நிலையினை ஆத்மன் பெறுவதற்குப் பிரபஞ்சம் அடித்தளமாக அமைகின்றது. ஆசைப்பட ஆய்வருந்துன்பம் ஆசை விட விட ஆனந்தமாமே என்ற அனுபவம் கனிவு பெறுகின்ற நிலையில் ஆத்மன் அழிவற்றதாக மாற்றத்துக்குட் படாததாகப் பிரமநிலையைப் பெறுகின்றது. இதுவே அத்வைதம் எனலாம்.

உத்தரராமசரிதம் :

எட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பவபூதி உத்தரராம சரிதம் எனும் வடமொழி நாடக நூலை இயற்றினார். இராமாயணத்தின் உத்தர காண்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்த இந்நாடகம் ஏழு அங்கங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. பவபூதி கதையிற் சில மாற்றங்களைப் புகுத்தியுள்ளார்.

கருணாரசம் ததும்பும் இந்நூலை வரசிப்பார் எனர் மனமும் உருகாதிருக்க முடியாது.

உணர்ச்சிகளைச் சொற்சித்திரங்களாக வடிப்பதிற் சமஸ்கிருத கவிஞர்களுள் தலைசிறந்தவர் பவபூதி. இவர் மாலதீமாதவம், மகாவீர சரிதம் என்ற வேறுமிரு நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளார்.

உத்தாதாரர்:

வடக்கே தோன்றும் நட்சத்திரம். அருந்ததி வடமீன் எனவும்படும். இதனைக் கற்புக்கு இலக்கணமாக இலக்கியங்கள் கூறும்.

உத்தரணி:

அக்கினி காரியம் எனப்படும், தீயோம்பும் போது பயன்படும். இது கருவி, அருவை, பஞ்சபாத்திரக்கரண்டி எனவும்படும்.

உத்தியுத்தன்:

மூலப்பொருள் சகுணப்பிரமமாகும் போது கொள்ளும் மூலகைத் திருமேனிகளுள் ஒன்றாகிய அருவுருவத் திருமேனியாகும். அப்போது சிவன் உத்தியுத்தன் எனப் பெயர் பெறுவான்.

உத்தாளனம்:

திருநீற்றை நீரிற் குழையாது, தூளனகமாகவே உடலிலே தரித்தல். இதனை உத்தாளனம், உத்தாநிதம் எனவும் வழங்குவர்.

உத்தவர்:

தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதியின் சீடர் இவராவர். வசுதேவன் தம்பியாகிய தேவபாகனின் குமாரன் எனவும் பேசப்படுகின்றான். கண்ணனின் பக்தன். கண்ணனைப்போல் உருவியற்றிப் பூசித்து வந்தவன். விதுரர் போன்ற ஞானிகளுக்கே தத்துவம் உபதேசித்தவர். கிருஷ்ணனுக்கு மந்திரியாயிருந்ததோடு, பார்த்தசாரதியாயிருந்தவனுக்குச் சாரதியாயும் இருந்தவன்.

கிருஷ்ணனால் ஊடல் கொண்ட கோபியர்களைச் சமாதானப்படுத்த அனுப்பப்பட்டவர். கிருஷ்ணனிடம் தத்துவ உபதேசம் பெற்றவர். கண்ணன் பார்த்தனுக்கு உபதேசித்தது பகவத்கீதை. கண்ணன் உத்தவன் பொருட்டு உபதேசித்ததே உத்தவகீதை.

உத்தரசைவம் :

இந்நெறி வட இந்தியாவில் உள்ள காஷ்மீரம் என்ற நாட்டு மக்களாற் போற்றப்படும் வழிபாட்டுநெறி. தென் இந்தியச் சைவசித்தாந்த நெறிக்கும் உத்தர சைவம் எனக் கூறப்படும்

காஷ்மீர்ச் சைவத்திற்கும் வேறுபாடுண்டு. இந் நெறி ஒருமைக் கோட்பாட்டினை விளக்குவது. அதாவது இருமை இன்மைக் கோட்பாட்டினை விளக்குவது. இது திரிகம், ஸ்பந்தம், பிரத்திய பிஞ்ஞை என்னும் பல பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றது. பதி-பசு-பாசம் அல்லது சிவ-சக்தி-அணு என்ற ஒன்றில் மூன்று என்னும் கொள்கையை நம்புவதால் திரிகம் என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளது. முழுமையான ஒன்றிப்பு நிலையில் இருந்து பன்மை உலகு நிலைக்கு மாற்றம் என்னும் கோட்பாட்டினை அல்லது தோற்ற அசைவென்னும் கோட்பாட்டைக் குறிப்பிடுகின்றது. அதனால் ஸ்பந்தம் என்னும் பெயர் பெறுகின்றது. பிரத்தியபிஞ்ஞை என்பது கண்டு கொள்ளல் என்று பொருள்படும். இவ்வழியில் ஆன்மா சிவனோடு தனக்குள்ள ஒற்றுமையைக் கண்டு கொள்கின்றது.

உத்தரசைவம் அல்லது காஷ்மீர் சைவம் சிவனால் எழுதியதாகச் சொல்லப்படும் சிவ சூத்திரத்தைத் தனது கொள்கைக்கு மூலமாகக் கொண்டது. எட்டாம் அல்லது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வசு குப்தருக்கு இச் சூத்திரம் வெளிப்படுத்தி அருளப்பட்டதாகக் கருதப்படுகின்றது. வசுகுப்தரைப் பின்பற்றியவர்கள் எழுதிய நூல்களில் கல்லட்டரின் ஸ்பந்தசர்வாஸ்வம், சோமநாதரின் சிவதிருஷ்டி, அபிநவகுப்தரின் பரமார்த்தசாரம் என்னும் நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கன.

உத்தரசைவம் எனப்படும் காஷ்மீர் சைவத்திற்குரிய தத்துவக் கோட்பாட்டின்படி சிவன்-அல்லது சம்பு என்பதே முடிவான மெய்ப்பொருள். சிவனே அனைத்து அசையும் பொருட்களுக்கும் அசையாப் பொருட்களுக்கும் உள்ளீடாய் நிற்பவன்; அவற்றின் ஆன்மதத்துவமாய் நிற்பவன்; அவன் அவற்றில் உறைகின்றான், (விசுவமயம்); அவற்றைக் கடந்தும் நிற்கின்றான், (விஸ்வோத்திரணம்), அவன் அணுத்தான் எனப்பகரப்படுகின்றான். அவன் அறிவுமயமானவன் (சைதன்னியன்); அவன் அனுபூதியின் முழுநிலை (பராசம்வித்). சிவன் ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லா உயர்ந்த இறைவன் (பரமேஸ்வரன்), அவனிடமிருந்தே இவ்வலகம் தோன்றுகின்றது; அதாவது அது அவனின் பிம்பமெனக் கூறப்படுகின்றது. கருப்பஞ்சாற்றில் இருந்து பல்வகைப்பட்ட வடிவங்களில் இனிப்புப் பண்டம் உருவாக்கப்பட்ட போதும் அவை அனைத்தும் கருப்பஞ்சாறாக இருப்பது போல இப்பிரபஞ்சத்திற் காண்கின்ற அனைத்தும் - அணுவில்

இருந்து அண்டம் வரையாவும் - பரமான்மாவாகிய சம்புவினுடைய வடிவங்களே யென்பது அதன் கோட்பாடாக அமைகின்றது.

நீரிலே தெரியும் பிம்பம் அல்லது பளிங்கிலே தெரியும் பிம்பம் அந்த உள்பொருளில் இருந்து பிரிக்க முடியாததன்மையினைப் பெற்றுள்ள போதும் அதிலிருந்து வேறுபடுகின்றது. அஃதே போல் உயர்ந்தவை பரவின் முற்றிலும் தூய்மையான உரு வெளித்தோற்றமும், அதிலிருந்து பிரிவுபடாத இப்பிரபஞ்ச இயல்பும் வேறுபட்டுத் தோன்றுகின்றது. எனவே இப்பிரபஞ்சமானது சிவனின் சக்தி மூலம் ஐந்துவிதமாகத் தோன்றுகின்றது. 1. மன ஆற்றல்—அல்லது சுயம்பிரகாசம். இது சித்-சக்தி எனப்படும். 2. ஆனந்த சக்தி—சுதந்திரசக்தி. அது ஆனந்தம் எனப்படுகின்றது. 3. இயற்றிநிலை அல்லது விருப்பசக்தி. இது இச்சாசக்தி எனப்படும். 4. அறிவுச்சக்தி. இது ஞானசக்தி எனப்படும். 5. கிரியாசக்தி இவற்றின் மூலம் தன்னிச்சைப்படி சிவன் தோற்றம் நிகழ்கின்றது.

தனிப்பட்ட ஆன்மாவானது உயர் பொருளான சிவனோடு ஒன்றாய் இருந்தாலும் பிரபஞ்ச சாகரத்திற் சம்சார நிகழ்வுகளாலே துன்புற்று உழல்கின்றது. பிரத்தியப் பிரக்ஞையின் நோக்கம் ஆன்மாவைத் தன் இயல்பான தன்மையை அடையச் செய்வதாகும். இதனை அடைவதற்கு வழி, ஆன்மா முடிவான உள்பொருளோடு ஒன்றானது எனக் கண்டுகொள்ளல் என்பதாகும் அதாவது பிரபஞ்சத்தின் உள் இயல்பினை-ஆன்ம அனுபவத் தன்மையை அடைதற்கான வழியாகும். இதனைப் பிரபஞ்ச இயற்கையே குருமுகமாகக் கொண்டு விளக்குகின்றது. பேரான்மாவுடன் இணைவு பெற்றதே ஆன்மா. அப்பேரான்மாவின் வேறான தல்ல என்று எடுத்துக் காட்டினாலும் பேரான்மாவின் இயல்புகளைக் கண்டுகொள்ளாத விடத்து அந்த எடுத்துக்காட்டால் ஆன்மா திருந்திக் கொள்வதில்லை. மகேஸ்வரனுடைய முழுமையான எல்லாம் அறிந்த தன்மை—ஓர் ஆன்ம வழிகாட்டியினால் உணர்த்தப்படும் பொழுது சொல்லப்படும் கருத்துச் செயல்வடிவில் உருவாக்கம் பெற்று, ஆன்மா அனுபூதி நிலையடையும். அந்த ஆன்மா உள்ளதான முழுப்பயனையும் அடைகின்றது.

உத்தரசைவக் கோட்பாட்டின்படி மோட்சமானது முழுமையும் தூய அறிவுமயமான பழைய நிலையினை அடைதலாகும். அபிநவகுப்தர் கருத்துப்படி “குணத்தைப் பற்றிய

கற்பனை கலைந்தவுடன் விடுதலை பெற்ற ஆன்மாவானது மாயை என்னும் மாயத்தினை வெற்றி கண்டு பிரமத்தோடு, நீரில் நீர் சேர்வதுபோல, பாலுடன் பால் கலப்பதுபோல, இரண்டறக் கலந்து விடுகின்றது. தியானத்தின் மூலம் தனுபுவனங்கள் அனைத்தும் சிவனென்ற பொருளாகி விடும்போது காட்சித்தெளிவு ஏற்படுகின்றது. இத்தெளிவு உலகைப் பிரமமாகக் கண்டுணரும் பேரறிவாகக் கனிவு பெறுகின்றது. அதனால் துன்பமென்ற மயக்க உணர்வு அற்றுவிடுகின்றது.

உத்தரசைவக் கோட்பாட்டினை ஆழ்ந்து நோக்கும்பொழுது அத்வைதக் கோட்பாட்டின் தன்மைகள் செறிவுற்றிருப்பதனையும் காணக்கூடிய யதாக உள்ளது.

உத்தரப்பிரதேசம்

இந்தியக் குடியரசின் மிகப்பெரிய மாநிலங்களில் உத்தரப்பிரதேசமும் ஒன்றாகும். அதன் வடக்கிலே திபெத், நேபாளம் ஆகிய நாடுகளுள்ளன. வடமேற்கிலும் மேற்கிலும் இந்திய மாநிலங்களான ஹிமாசலப்பிரதேசம், ஹர்யானா என்பவை அமைந்துள்ளன. தென்மேற்கிலும், தெற்கிலும் கிழக்கிலும் முறையே இராஜஸ்தான், மத்தியப் பிரதேசம், பீகார் ஆகிய மாநிலங்களுள்ளன.

பிரித்தானிய இந்தியாவிலிருந்த ஐக்கிய மாகாணங்கள் இந்தியா குடியரசாகிய காலத்தில் உத்தரப்பிரதேசம் என்னும் பெயருடைய மாநிலமாக அமைக்கப்பட்டன. மொகாலயப் பேரரசர் ஆதிக் கன் செலுத்திய காலத்தில் உத்தரப்பிரதேசத்தின் பிரதான பகுதிகள் அயோத்தி நவாப்புக்களின் ஆட்சியிலிருந்தன. மொகாலயரின் ஆதிக்கம் அழிவுற்ற பின்னர் நவாப்புக்கள் சுதந்திரமாக ஆட்சி புரிந்தனர். அவர்களின் வசமாயிருந்த பிரதேசங்களும் இராசபுத்திரவம்சங்கள் சிலவற்றின் ஆதிக்கத்திலிருந்த பகுதிகளும் பின்பு பிரித்தானியராற் கைப்பற்றப்பட்டன. தில்லி சுல்தானியம் உருவாகிய காலம்முதல் (1206)ஐந்து நூற்றாண்டுகளுக்கு நிலை பெற்றிருந்த இஸ்லாமியரின் ஆட்சியில் உருவாக்கப்பட்ட வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மருதிகளும், பிற பிரமாண்டமான கட்டிடங்களும், கோட்டைகளும், வனப்புமிக்க ஓவியங்களும் இம்மாநிலத்தில் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றன. ஷா-ஐகானின் காலத்தில் உருவாக்கப்பெற்றதும் ஆக்கிராவினுள் ளதுமான தாஜ்-மகால் உலகப்பிரசித்தி பெற்ற வனப்புமிக்க கலைச்சின்னமாகும்.

இந்திய இலக்கியங்களிலும் பண்பாட்டு மரபிலும் சிறப்பிடம் பெறுகின்ற மிகப் புராதனமான இந்து இராச்சியங்கள் பல உத்தரப்பிரதேசத்தி

லுள்ள பகுதிகளை உள்ளடக்கியனவாயிருந்தன. குரு, பாஞ்சால தேசங்களும், மத்ய, செளர சேன இராச்சியங்களும், காசி, கோசலம் முதலான அரசுகளும் அங்கு அமைந்திருந்தன. வைதீக கலாசாரத்தின் நிலைக்களனாக விளங்கிய மத்திய தேசம் இம்மாநிலத்தின் பகுதிகளை உள்ளடக்கியதாகவிருந்தது. அங்கு வேதங்களையும் மகாபாரதத்தினையும் வேத வியாசர் தொகுத்தார் என்பது மரபு. வேதசிரஸாக விளங்குபவையும் இந்துமதப் பிரிவுகளுக்கெல்லாம் அத்திவாரமாக அமைகின்றனவுமாகிய உபநிடதங்கள் இப்பிரதேசத்திலேயே தோன்றலாயின.

மோரியர் காலத்திலும் குப்தப் பேரரசர் காலத்திலும் உத்தரப்பிரதேசம் மகத இராச்சியத்தின் பிரதான பகுதிகளுள் ஒன்றாக விளங்கியது. குப்தப்பேரரசு நிலைகுலைந்த காலத்தில் மௌகரிவம்சத்தவர்களும் அவர்களுக்குப் பின்பு ஹர்ஷுவர்தனனும் அமைத்திருந்த இராச்சியங்கள் இம் மாநிலத்தின் பகுதிகளை உள்ளடக்கியிருந்தன. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலே தில்லி சுல்தானரசு எழுச்சியுற்ற பொழுது துருக்கியர்கள் சாகமான், கஹுடவாலர் ஆகிய இராசபுத்திர வம்சங்களின் ஆட்சியின் கீழமைந்த உத்தரப்பிரதேசப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். துருக்கியரின் ஆட்சிக் காலத்தில் அங்கிருந்த புராதனமான, வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க ஆயிரக்கணக்கான கோயில்களும் பிற இந்துசமய நிறுவனங்களும் சூறையாடப்பட்டு அழிக்கப்பட்டன. இதனாற் புராதன காலத்து இந்து கலாசாரத்தைப் பிரதிபலிக்கின்ற தொல்பொருட் சின்னங்கள் மிக அரிதாகவும் பெரிதும் சிதைவுற்ற நிலையிலுமே காணப்படுகின்றன.

இந்துக்களின் மிகப்புனிதமான ஏழு நகரங்களுள் அயோத்தி, காசி, மதுரா ஆகிய மூன்றும் உத்தரப்பிரதேசத்திலுள்ளன. ஏழு புனித நதிகளிலே முதன்மை வாய்ந்தனவான கங்கை, யமுனை ஆகிய விரண்டும் இம்மாநிலத்திலே சங்கமமாகின்றன.

உத்தரப்பிரதேசத்தின் நிலப்பரப்பு 294,413 சதுர கிலோமீற்றராகும். அங்கு ஏறக்குறையப் பத்துக்கோடி மக்கள் வாழுகின்றனர். அதன் சனத்தொகை ரஷ்யா தவிர்ந்த வேறெந்த ஐரோப்பிய நாட்டிலுள்ளதைக் காட்டிலுங் கூடியது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சனத்தொகை விகிதாசாரத்தில் ஆண்கள், பெண்களைக் காட்டிலுஞ் சிறிதளவு கூடுதலாகவுள்ளனர். ஆண், பெண் விகிதாசாரம் 1000:879 என்ற வகையிலுள்ளது. அங்கு கல்வியின் முன்னேற்றம் மிகப்பின்தங்கிய நிலையிலுள்ளது. எழுத வாசிக்கத் தெரிந்தவர்கள் 25 வீதமானோர் மட்டுமேயாகும்.

உத்தரப் பிரதேசத்தின் தலைநகரம் லக்னௌ என்பதாகும். அம்மாநிலத்தில் 231 மாவட்டங்களும் 293 நகரங்களும் 112,561 கிராமங்களும் உள்ளன. ஹிந்தி மாநிலத்தின் நிர்வாக மொழியாகும். உருதுமொழி பேசுவோருங் குறிப்பிடத்தக்க தொகையினர் அங்கு வாழுகின்றனர். அம்மாநிலத்தில் 89 பாராளுமன்றத் தேர்தற்றொகுதிகளுள்ளன. அதனால் இந்திய அரசியலிற் செல்வாக்கு மிகுந்த மாநிலமாக உத்தரப்பிரதேசம் விளங்குகின்றது. இதுவரை காலமும் இந்தியப் பிரதமர்களாக விளங்கியவர்களுள் இருவரைத் தவிர்த்த ஏனையோர் அம்மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மேல்வருவன உத்தரப்பிரதேசத்தின் பிரதான நகரங்களாகும்:

1. கான்பூர்	2. லக்னௌ
3. வாரணாசி	4. ஆக்கிரா
5. அல்லாஹாபாத்	6. மீறற்
7. பரேலி	8. மோராதாபாத்
9. அலிகார்	10. கோராக்கூர்
11. ஷா-ஐஹான்-பூர்	12. மதுரா
13. ஜான்ஸீ	14. ராம்பூர்
15. சஹான்பூர்	16. தேரா-துன்
17. பிரோஸாபாத்	18. முஸபர்நகர்
19. பரூக்காபாத்	20. மிர்ஸாபூர்
21. அயோத்தி	

இவை ஒவ்வொன்றினதும் சனத்தொகை 100,000 இற்கும் மேலானதாகும். தற்சமயம் வேறு பல நகரங்களும் இவற்றின் வரிசையிலே சேர்க்கப்படக்கூடிய தகுதியைப் பெற்றுள்ளன. மாநிலத்தின் மிகப்பெரிய நகரமான கான்பூரின் சனத்தொகை ஏறக்குறைய 14,00,000 ஆகும். இந்நகரங்கள் பலவற்றின் பெயர்கள் தில்லிகல்தான் களினதும் மொகாலயப் பேரரசாசர்களினதும் காலங்களிலிருந்து வழங்கி வருகின்றன.

உத்தரப்பிரதேசம் நீர்வளம் மலிந்த பிரதேசமாகும். அங்கு கங்கை, யமுனை, கக்ரா ஆகிய பேராறுகளும் கோமதி, கைஹை, ஜோக்னா, லை, ராம்கங்கை, கோ, தொஜோரா, கோஸீ, பக்ரா, கார்னா ஆகிய நதிகளும் உள்ளன. நவீன சாதனங்களைப் பயன்படுத்தி மக்களின் அன்றாடத் தேவைகளுக்கும், விவசாய வளர்ச்சிக்கும் நீரினை வழங்குவதற்கான விநியோகத் திட்டங்களை உருவாக்குவதற்கும் மிகுந்தளவிலே மின்னுற்பத்தி செய்வதற்கும் போதிய வாய்ப்புக்கள் உள்ளன.

21ஆம் நூற்றாண்டிலே உத்தரப்பிரதேசம் பொருளாதார வளர்ச்சியில் மிகுந்த முன்னேற்றம் அடைவதற்கான உற்பாதங்கள் காணப்படுகின்றன.

விவசாய உற்பத்தியைப் பொறுத்தவரையில் இந்தியாவில் முன்னணியிலுள்ள மாநிலங்களுள் உத்தரப்பிரதேசமும் ஒன்றாகும். கோதுமை, நெல், பருத்தி, கரும்பு, நிலக்கடலை ஆகியன மாநிலத்தின் பிரதான விவசாயப் பயிர்களாகும். இவை மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகவே அம்மாநிலத்தின் பகுதிகளிலே உற்பத்தி செய்யப்பட்டு வருகின்றன. மாநிலத்திலுள்ள விவசாயிகளின் தொகை 16,000,000 இற்கும் மேற்பட்டதாகும். மாநிலத்தில் 5,500,000 வரையான விவசாயத் தொழிலாளர் உள்ளனர்.

அண்மைக் காலத்தில் இயந்திர சாதனங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட கைத்தொழில் அபிவிருத்தி குறிப்பிடத்தக்க அளவிலே ஏற்பட்டுள்ளது. தொழிற்சாலைகளுக்குத் தேவையான இயந்திர சாதனங்கள், இயந்திர உபகரணங்கள், மின்னியக்க இயந்திரங்கள், மின்னுபகரணங்கள், வானொலிக் கருவிகள், தொலைக்காட்சிக் கருவிகள், புடவைகள் கம்பளித் துணிகள், கண்ணாடிப் பொருட்கள் ஆகியன அங்குள்ள பிரதான கைத்தொழில் உற்பத்திப் பொருட்களாகும்.

சிறுகைத்தொழில்கள் அபரிமிதமான வகையிலே உத்தரப்பிரதேசத்தில் முன்னேற்றமடைந்துள்ளன. இத்துறையில் பஞ்சாப், மகாராஷ்டிரம் ஆகியவற்றினை அடுத்து இம்மாநிலம் மூன்றாம் இடத்திலுள்ளது. 1960-61 இல் 967 சிறுகைத்தொழில் நிறுவனங்கள் மட்டுமே இருந்தன. பத்து வருட காலத்தில், 1970-71 இல் இவற்றின் எண்ணிக்கை 32,362 ஆகப் பெருகியுள்ளது. அதே வருடத்தில் இம்மாநிலத்திலே 68 கைத்தொழிற் பேட்டைகளும் 2,707 தொழிற்சாலைகளும் பதிவாகியிருந்தன. 2,884,51 நெசவுக் கைத்தறிகள் 1971 இலே சேவையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருந்தன. ஆண்டுதோறும் 45 கோடி மீற்றர் துணிகள் இவற்றின் மூலம் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. 12,00,000 மக்கள் நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். காதி, குடிசைக் கைத்தொழில் அகியவற்றின் மூலம் 15.69 கோடி ரூபாய் பெறுமதியான துணைவகைகள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. 104,000 தொழிலாளர் இவ்வற்பத்திகளில் 1971-72 இல் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

மந்தை வளர்ப்பும் உத்தரப்பிரதேசத்தின் பொருளாதாரத்திலே ஒரு குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெறுகின்றது. இந்தியாவின் ஏனைய மாநி

லங்களிற் போல இங்கும் மந்தைவளர்ப்பு கிராமிய வேளாண்மை முறையுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாகவே காணப்படுகின்றது. நிலக்கிழார் களும் விவசாயிகளும் தங்கள் தகைமைக்கும் தேவைக்கும் ஏற்ப மந்தைகளை வளர்ப்பது வழக்கம். பால் உற்பத்தியினைப் பெருக்குவதற்கான நடவடிக்கைகள் மாநில அரசாங்கத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. லக்னோ நகரில் 1.71 கோடி ரூபாய் செலவில் மத்தியபாற் பண்ணை நிலையமொன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. நாள்தோறும் 100,000 லீற்றர் பால் உற்பத்தி செய்யக் கூடிய வகையிலே அது அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான தாதுப் பொருட்கள் பல இம்மாநிலத்திலுள்ளன. இரும்பு, செம்பு, பளிங்கு, கல்நார், சிலாசாந்து, கரிப்பொருள், சுண்ணாம்புக்கல், மிருதுவான களிமண், சிலிக்கா மணல், கோவோல்ற்று, மக்னீஸைற்று ஆகியன அவற்றுட் பிரதானமானவை. இந்தியாவிற் சிலிக்கா மணலிலிருந்து உற்பத்தியாகும் பொருட்களுள் 80 சதவீதமானவை உத்தரப் பிரதேசத்திலே செய்யப்படுகின்றன.

பிரித்தானியரின் ஆட்சிக் காலத்திலே கல்வி வளர்ச்சியைப் பொறுத்தவரை வங்காளம், மகாராஷ்டிரம் போன்ற மாநிலங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டதைப் போன்றளவிலே கல்விச்சீர்திருத்தங்கள் உத்தரப் பிரதேசத்தின் பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. அதனாலும் மரபுவழியான கல்வி நிறுவனங்கள் சீரழிந்தமையாலும் கல்விவளர்ச்சியைப் பொறுத்தவரையில் உத்தரப்பிரதேசம் பின்தங்கிய நிலையிலுள்ள மாநிலமாகவே காணப்படுகின்றது. இந்தியா சுதந்திரமடைந்த பின்னர் கல்விமுன்னேற்றங் குறித்து மாநில அரசாங்கம் பல நவீனமயமான திட்டங்களை உருவாக்கியுள்ளது. பத்துக்கோடி மக்கள் வாழுகின்ற மாநிலத்திற் பல்வேறு படிநிலைகளிலும் கல்வியறிவினை விருத்தி செய்வதற்குப் பெருந்தொகையான பணத்தை முதலீடு செய்வது அவசியமாகும். நவீனமயமான கல்வியறிவியினைத் தகைமைக்கும் தேவைக்கும் ஏற்ற வகையிலே எல்லோருக்கும் வழங்குவது என்பது மாநில அரசாங்கத்தை எதிர்நோக்கும் பிரதான பிரச்சினைகளில் ஒன்றாகும்.

1974-75 ஆகிய ஆண்டுக்குரிய புள்ளி விபரங்களின்படி மாநிலத்திலே 62,486 பாலர் பாடசாலைகள் இருந்தன. அவற்றிலே 11,912,000 மாணவர்கள் பயிற்சி பெற்றனர். அவர்களுள் 7,305,000 பேர் ஆண்களாவர்; 4,607,000 பேர் பெண்களாவர். ஆசிரியர் தொகை 247,532, அங்குள்ள கல்லூரிகளின் தொகை 3,793. அவற்

றிலுள்ள மாணவரின் தொகை 1,193,000. அவர்களுள் ஆண்கள் 953,000, பெண்கள் 240,000, ஆசிரியர்களின் தொகை 50,730. உத்தரப் பிரதேசத்தில் 292 பட்டமளிக்கும் உயர்நிலைக் கல்லூரிகள் உள்ளன. அவற்றிலே ஏறக்குறைய 130,000 மாணவர்கள் பட்டப்படிப்பினை மேற்கொள்கின்றனர். அவற்றிலுள்ள ஆசிரியர்களின் தொகை 8,000 இற்கும் மேற்பட்டதாகும். அத்துடன் அங்கு 6 பொறியியற் கல்லூரிகளும் 28 பொலிரெக்னிக் கல்லூரிகளும் 6 பட்டதாரிப் பயிற்சிக் கல்லூரிகளும் அமைந்துள்ளன. இவற்றோடு எல்லாமாகப் பத்துப் பல்கலைக்கழகங்களும் 9 மருத்துவக்கல்லூரிகளும் உள்ளன. பல்கலைக்கழகங்களில் அல்லாஹாபாத், ஆக்கிரா, அலிகார், வாரணாசி, லக்னோ ஆகிய நகரங்களிலுள்ளவை பிரதானமானவையாகும்.

உத்தண்ட வேலாயுத பாரதி

அந்தணரான இவர் ஒரு தமிழ்ப் புலவர். கல்வெட்டால் இவர் பெயர் அறியப்படுகிறது. தொண்டை நாட்டிற் செங்கற்பட்டுத் தாலுகாவில் உத்தரமேரூரைச் சார்ந்த மகிபால குலகாலன் சேரியில் வாழ்ந்தவர். வீரவல்லித் தேவராசப்பட்டர், காசி நாதர், குப்பையன் என்ற பெயர்களும் இவருக்கு உண்டு. திருவதிகை வீரட்டானப் பெருமான்மீது ஒரு கலம்பகம் பாடியவர். இக்கலம்பகம் பாடிய தற்குப் பரிசிலாகத் திருவதிகையில் வீடும் நிலமும் கி.பி. 1536 இல் பெற்றவர். இச்செய்தியைத் திருவதிகைக் கோயிற் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகிறது.

உத்தரன் :

இவன் வீராடனின் குமாரன். இவனுடைய தாயார் சுதஷணை. பாண்டவர்கள் அஞ்ஞாத வாச காலத்தில் வீராடனுடைய நாட்டிலே மறைந்திருந்தனர். இதனையறிந்த துரியோதனனா தியோர் வீராட நாட்டுப் பசுக்கூட்டத்தைக் கவர்ந்தனர். அப்போது உத்தரன் அருச்சுனனாகிய பேடியைச் சாரதியாகக் கொண்டு சேனையை எதிர்க்கச் சென்றான். சென்றவன் துரியோதனனின் படையைக் கண்டு பயந்து பின்னிட்டான். அப்போது பேடியருக் கொண்ட அருச்சுனன் உண்மையருவைக் காட்டினன். அதுகண்ட உத்தரன் அருச்சுனனுக்குத் தேரோட்டிப் பசுக்கூட்டத்தை மீட்டனன். இவன் பாரதப் போரில் முதலாள யுத்தத்திற் சல்லியனால் மாண்டான். கனக விசயர்க்குத் துணையான அரசன் ஒருவனென இவனைச் சிலப் பதிசாரம் குறிப்பிடுகின்றது.

உத்தரமேரூர்:

உத்தரமேரூர் என்பது செங்கற்பட்டு மாவட்டத்து மதுராந்தகம் தாலுகாவிலுள்ள ஊர்களில் ஒன்றாகும். பல்லவர் காலத்திலும் சோழப்பேரரசர் காலத்திலும் அங்கு ஊராட்சி முறையானது மிகக்கீரான வகையிலே நடைபெற்றது. பல்லவர், சோழர் காலங்களுக்குரிய நூற்றுக்கும் மேலான சாசனங்கள் அங்குள்ள கோயில்களிலே காணப்படுகின்றன. அவை பெரும்பாலும் வைகுந்த பெருமாள் கோயில், சுந்தரவரதப் பெருமாள் கோயில் என்னும் வைணவ வாலயங்களிலும், திருப்புவிலம், கைலாசநாதர் கோயில், பிரம்மீஸ்வரம், சுப்பிரமணிய சுவாமி கோயில் முதலிய சைவாலயங்களிலும் உள்ளன. ஊராட்சி, கோயில்கள், வேளாண்மை, நீர்ப்பாசனம் போன்ற துறைகளைப் பற்றி இச்சாசனங்கள் மூலமாக அறிய முடிகின்றது.

பல்லவ அரசனாகிய நந்திவர்மன் (796-847) காலம் முதல் முதலாம் இராசேந்திர சோழன் காலம் (12-1044) வரையான சாசனங்களிலே உத்தரமேரூர் 'கோலியூர்க் கோட்டத்துத் தன் கூற்று உத்தரமேரூச் சதுர்வேதி மங்கலம் என வர்ணிக்கப்பெற்றுள்ளது. முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்துச் சாசனங்கள் அதனை ஐயங் கொண்ட சோழ மண்டலத்துக் காலியூர்க் கோட்டத்து தன் கூற்று உத்தரமேரூரான இராஜேந்திர சோழ சதுர்வேதி மங்கலம்' என்று குறிப்பிடுகின்றன.

உத்தரமேரூர் சதுர்வேதிமங்கலம் காலியூர்க் கோட்டத்துத் தன்கூற்று என்று சொல்லப்படுவதால் அது கோட்டத்தின் உட்பிரிவான நாடு என்பதற்கு ஒப்பான பிரிவாகவும் தனிச் சிறப்புரிமை கொண்ட நிர்வாக அமைப்பாகவும் விளங்கியதென்று கருதலாம். வடபிடாகை, தென்பிடாகை, மேல்பிடாகை என்னும் மூன்று பிரிவுகள் உத்தரமேரூரில் இருந்தன என்பதைச் சாசனங்கள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. புலியூர், முல்லைவாயில், சிறுபழுவூர், அடுமால், திருவுள்ளியூர், திட்டாதி, ஆடலம் பூண்டி என்னுமிடங்கள் தென்பிடாகையைச் சேர்ந்தனவாகும். மருதத்தூர், அப்பாடிப்பூண்டி என்பன வடபிடாகையிலிருந்த இடங்களாகும். பூங்கோதைப்பூண்டி என்பது மேல்பிடாகைக் குரிய இடமாகும். இவற்றோடு குமிழூர், திட்டாத்தூர், பேட்டூர், நேரிட்டூர், அத்தியூர், திருவோணூர், குமணபாடி, கீழ்ப்பூண்டி, ஆலம்பாக்கம், காயம்பாக்கம், திருக்குழம்பபாடி, வெண்ணைக் கூத்த நல்லூர் என்பனவும் உத்தரமேரூரின் பகுதிகளாயிருந்தன.

உத்தரமேரூரிலே தெற்கிலங்காடி, வடக்கிலங்காடி என்னுமிரு வாணிபத்தலங்கள் அமைந்திருந்தன. தெற்கிலங்காடியில் மாதணி மங்கலவீதி என்னுந் தெருவொன்று இருந்தது. உத்தரமேரூரின் பகுதிகளிலே பிராமணரோடு உழவர், வணிகர், இடையர் முதலான வகுப்பாரும் வாழ்ந்தனர். பிராமணரின் குடியிருப்புக்களை உள்ளடக்கிய பகுதியிலே 12 சேரிகள் பராந்தக சோழன் காலத்திலிருந்தன. கோவிந்தச்சேரி, வாமனச்சேரி, விஷ்ணுச்சேரி, பத்மநாபச்சேரி என்பன அங்கிருந்த பிராமணச் சேரிகள் சிலவற்றின் பெயர்களாகும். நிறைவேற்றுக் குழுக்களான வாரியங்களைத் தெரிவுசெய்தற் பொருட்டு உத்தரமேரூரிலுள்ள பிராமணக் குடியிருப்புகள் குடும்பு என்னும் 30 பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன.

தேவதானம், அர்ச்சனாபோகம், பட்டவிருத்தி அக்கிப்புறம், முதலிய வகைகளுக்குரிய நிலங்களோடு ஊர்ப்பொதுவான நிலங்களும் தனியார்வசமான நிலங்களும் சாசனங்களிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. வயல் நிலங்கள் பெரும்பான்மையும் வாய்க்கால், கண்ணாறு, வதி முதலான நீரோடைகளின் அருகிலே அமைந்திருந்தன. அவற்றைச் சதுக்கம் எனவும் சதுரம் எனவும் சாசனங்கள் குறிப்பிடுவதால் வயல்கள் பொதுவாகச் சதுரமான வடிவத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன என்று கொள்ள முடிகின்றது.

குளங்களும் நீர்ப்பாசனமும். உத்தரமேரூர் செயற்கை முறையான நீர்ப்பாசன வசதிகள் பொருந்திய பிரதேசமாக விளங்கியது. பல்லவர் காலத்தில் அமைக்கப்பெற்ற வயிரமேக தடாகம் என்னும் பெருங்குளம் அதன் வளத்திற்கு ஆதரமாயிருந்தது. வயிரமேகத்திற்குச் செய்யாற்றிலிருந்து நீர் பாய்கின்றது. பல்லவர் காலத்திலுஞ் சோழர் காலத்திலும் அதிலிருந்து வாய்க்கால்கள் வழியாகப் பரந்தளவிலுள்ள விளை நிலங்களுக்கு நீர்ப்பாசனங் கிடைத்தது. நீர்ப்பாசனத்துக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட வாய்க்கால், கண்ணாறு, வதி என்பனபற்றிச் சாசனங்களிலே குறிப்புகள் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. கணபதி வாய்க்கால், சுப்பிரமணிய வாய்க்கால், சரஸ்வதி வாய்க்கால், ஸ்ரீ தேவி வாய்க்கால், பார்வதி வாய்க்கால் ஆகியவை வயிரமேக தடாகத்தைச் சேர்ந்த வாய்க்கால்களாகும்.

'சீதேவி வாய்க்காலின் வடக்கு இரண்டாம் கண்ணாற்று விலக்குவாய்க்காலான விக்கிரம சோழ வதி என்னுஞ் சாசனத் தொடரானது.

வதி என்பது வயல் நிலங்களுக்கு நீர் பாய்ச்சுவதற்கு அமைக்கப்பட்ட கிளைவாய்க்கால் என்பதைத் தெளிவு படுத்துகின்றது.

சங்கரவதி, பரமேஸ்வரவதி, அவனி நாராயணவதி, திருநாராயணவதி, உத்தரமேருவதி, வயிரமேகவதி, திருவேங்கடவதி, மதுராந்தகவதி, திருவேகம்பவதி, திருவரங்கவதி என்பன உத்தரமேருநிலைநீர் வதிகளில் சிலவாகும்.

வயிரமேகதடாகத்தைச் சீராகப் பேணுவதற்குப் பொதுமக்களின் பலர் நன்கொடைகளை வழங்கி அறக்கட்டளைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளனர். அவற்றை நிறைவேற்றுவது ஊர்ச் சபையாரின் பொறுப்பாகவிருந்தது. இவற்றைப் பற்றிய ஆவணங்களுட் காலத்தால் மிக முற்பட்டது நந்திவர்மனின் 9 ஆம் ஆண்டிற்குரியதாகும். தானவேந்தன் என்பவன் வயிரமேகத்தைச் சுத்தப்படுத்துவதற்கு 20 கழஞ்சு பொன் சபையாரிடங் கொடுத்தமையினை அது குறிப்பிடுகின்றது அந்நன்கொடையைப் பெற்றுக்கொண்ட சபையார் ஊர்த் தொறுநிலைகளிலிருந்தும் 'எருவிலை' என்னும் கடமையாகச் சபையாருக்குக் கிடைக்க வேண்டிய மாடுகளை விற்றுப் பெறப்படும் முதலைக் கொண்டு 'அவ்வக்காலத்து வாரியரே குழி குத்துவதாகவும்' என்று கட்டளையிட்டார்கள்.

உத்தரமேருநிலை விளை நிலங்களை மானியமாகப் பெற்றிருந்த அகம்படி உடையான் என்பவன், தந்திவர்மனுடைய 21 ஆம் ஆண்டிலே, அக்காணிகளுக்குரிய வரிகளைச் செலுத்தவில்லை. அந்நிலங்களைப் பயிர் செய்த குடிகள் தத்தம் பங்குகளுக்குரிய வரிமுதலை அவனிடம் ஒப்படைக்காதமையினாலே அவனாலே வரிகளைச் சபையாரிடம் கொடுக்க முடியவில்லை. எனவே, அந்நிலங்களுக்குரிய வரிமுதலைத்தாமே கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்து விட்டு அந்நிலங்களை வயிரமேகத்தின் பேரிலே செய்கை பண்ணுவதற்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். அரசரின் 21 ஆம் ஆண்டு 122 ஆம் நாளிலிருந்து மூன்று ஆண்டுகள் கழிவதற்கு முன் அகம்படி உடையான் வந்து தான் கொடுக்க வேண்டிய வரிமுதலை ஒப்படைக்காதவிடத்து. அவன் பேரிலுள்ள நிலங்களை வயிரமேகத்துக்கு விற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் சபையார் கட்டளை பிறப்பித்தார்கள்.

கம்பவர்மனின் (870—912) 10 ஆம் ஆண்டிலே, உத்தரமேரு ஆளுங் கணத்தாருள் ஒரு வராகிய அக்னிச்சர்ம கிரமளித்த சோமாயியார்

தனது தந்தை வழி உரிமையாகக் கிடைத்த நிலம் ஒரு பாடகத்தை வயிரமேகத்துக்கு நன்கொடையாகக் கொடுத்தார். உத்தரமேருநிலுள்ள முதற் குடும்பிற்குரிய நாலாம் பாடகமாகிய அந்நிலம் ஊரின் தெற்கிலே, கணவதி வாய்க்காலின் கரையிலும் பரமேஸ்வரவதியின் மேற்கிலும் அமைந்திருந்தது. இந்நன்கொடையினை ஏற்றுக்கொண்ட ஏரிவாரியப் பெருமக்கள் ஆண்டு தோறும் குளத்திலுள்ள சேற்றினை வெளியேற்றுவிப்பதற்குப் பொறுப்பேற்றனர். கம்பவர்மனின் 15 ஆம் ஆண்டிலே, இக்காட்டுக் கோட்டத்துத் தொழர்நாட்டு அபராஜிதன் என்போன் வயிரமேகத்துக்கு நன்கொடையாக 1,000 கழஞ்சு பொன் கொடுத்தான். அதனை இருப்பு முதலாகப் பெற்றுக் கொண்ட சபையார் அதற்குரிய வட்டியான 200 கழஞ்சு பொன்னைச் செலவு செய்து வருடாவருடம் குளத்தினைச் சுத்தஞ் செய்விப்பதற்குப் பொறுப்பேற்று உத்தரவாதம் கூறினார்கள்.

உத்தரமேருர் தெற்கிலங்காடியில் வாழ்ந்த மண்ணிபாக்கிழான் என்னும் பிரதானி, கம்பவர்மனின் 21 ஆம் ஆண்டிலே, வயிரமேகத்தின் தர்மத்துக்கெனச் சபையாரிடம் 100 கழஞ்சு பொன் கொடுத்தான். அதனாலும் ஊர்க் கோயிலுக்கு அவன் செய்த தர்மங்களினாலும் அவன் பெயராலே ஆண்டுதோறும் 30 கழஞ்சு பொன் செலவு செய்து வயிரமேகத்தைச் சுத்தஞ் செய்து ஏரிக்கரை கட்டுவிப்பதற்குச் சபையார் சம்மதித்தனர்.

தானி புத்தடிகள் என்னும் பௌத்த துறவி யொருவர் வயிரமேகத்திலே இரண்டாம் ஓடம் இருவதற்கும் நாளொன்றுக்கு ஒரு குழியாக வருடம் 360 நாளும் சேற்றினை அள்ளிக் கரை சேர்ப்பிப்பதற்கும் 100 கழஞ்சு பொன்னை இருப்பு முதலாகச் சபையாரிடம் கொடுத்தார். பின்பு, புத்தடிகளின் பேரால் ஓரோடமிட்டுக் குளத்தினைச் சுத்தம் பண்ணுவதற்கு அவரின் தாயாரான நங்காளி சபையாரிடம் 100 கழஞ்சு பொன் கொடுத்தார்.

ஆசிரியாரேரி, குமணமாடி ஏரி, மல்லியன் காராணை ஏரி, உத்தரமேரு நங்கைகுத்துவித்த ஏரி, ஸ்வாமி குமாரகுட்டம், தென்பிடாமைப் பெருங்கோட்டேரி முதலான சிறிய குளங்களும் உத்தரமேருநிலைநீர் வதிகளில் சில தனியார் வசமாயிருந்தன. தனியார் முயற்சியாற் சில ஏரிகள் உருவாக்கப்பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. உத்தரமேருநங்கை என்னும்நங்கைச்சாணி என்பாள் பட்ட விருத்தியாகக் கொடுத்திருந்த நிலத்

திலே ஏரியொன்று அவளால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. தந்திவர்மனின் ஏழாவது ஆட்சியாண்டிலே, சபையார் சுவாமி சதுர்வேதி சோமயாஜியாருக்கு ஐந்து பாடகம் நிலத்தை விற்றுக் கொடுத்தனர். பரமேஸ்வர வதியின் கீழ்கூரின் தெற்கிலுள்ள அந்நிலம் ஏரி தோண்டிக் கரை கட்டுவதற்கென அவருக்கு விற்கப்பட்டது. அவ்வேரியானது ஸ்வாமி குமார குட்டம் என்ற பெயரால் வழங்கவேண்டும் என்றும் ஏற்பாடாகியது. பெருங்கோட்டேரி தென் பிடாகையில் ஆடலம்பூண்டிக்கருகில் இருந்தது.

ஊர்ப்பொதுவான தண்ணீர்க்குளமொன்று ஊரின் தெற்கிலுள்ள இரண்டாங்கண்ணாற்று 2 ஆம் சதுக்கத்திலும் ஸ்ரீ நாராயண விண்ணகரின் தேவதானங்களுக்கு நடுவிலுங் காணப்பெற்றது.

கோயில்கள் : உத்தரமேரூரிலே பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட சைவ, வைணவக் கோயில்கள் பல்லவர், சோழர் காலங்களிலே இருந்தன என்பதைச் சாசனங்கள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. அவற்றுட் சில இன்றுவரை வழிபாட்டு நிலையங்களாக நிலைபெற்று வருகின்றன. அவை தொல்பொருட் சின்னங்களாக அமைவதோடு பன்னிரண்டு நூறாண்டு களுக்கும் மேற்பட்ட காலத்துக்குரிய இந்து சமய மரபுகளையும் பண்பாட்டு அம்சங்களையும் பிரதிபலிக்கும் நிலையங்களாக விளங்குகின்றன.

(1) அங்குள்ள சிவாலயங்களிலே திருப்புலிவலம் பிரசித்தமானது. அக்கோயில் தென் பிடாகையினைச் சேர்ந்த புலியூரில் அமைந்துள்ளது. அதில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானைப் 'புலியூர் மகாதேவர்' என்றும் 'திருப்புலிவலப் பெருமானடிகள்' என்றும் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. திருப்புலிவலத்திலே நந்தா விளக்குகளை எரிப்பதற்கெனக் காலாகாலமாகப் பலரால் அறக்கட்டளைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன, பல்லவ அரசனாகிய அபராஜிதவர்மன் (885—903) தனது 14 ஆம் ஆட்சியாண்டிலே திருப்புலிவலத்திலும் நடுவிற் கோயிலிலும் எரிப்பதற்கென 4 நிலை விளக்குகளையும் 100 கழஞ்சு பொன்னையுங் கொடுத்தான். பராந்தக சோழனின் (907—55) 13 ஆவது ஆண்டில் உத்தரமேரூர்ப்பாணியத்து வாமதேவ கிரம வித்தர் 2 நந்தா விளக்கு எரிப்பதற்கு மருதத்தூரிலே தன் பங்கிலுள்ள நிலத்தின் பகுதியொன்றைத் தானம் பண்ணினார். அவ்வேந்தனின் 14 ஆம் ஆண்டிலே, ஆளுங்கணதாரூள்

ஒருவரான ஒப்புறை நாகநந்தி கிரமவித்தப்பட்ட சோமாகியார் திருப்புலிவலத்திலே நாள்தோறும் ஒரு உழக்கு நெய் கொண்டு நந்தாவிளக்கு எரிப்பதற்குச் சபையாரிடம் 12½ கழஞ்சு பொன் கொடுத்தார்.

கன்னரதேவனின் 15 ஆம் ஆண்டிலே, காலியூர்க்கோட்டத்து விற்பேட்டு நாட்டு வெள்ளாற்று வங்கிப்புறத்துக் கிரமவித்தனான சண்டேஸ்வர தாஸன் என்பவன் உருத்திரவேழம்பைச் சிறு நங்கைச்சானியின் பேரால் ஒரு விளக்கெரிப்பதற்கு 12½ கழஞ்சுபொன் கொடுத்தான். கன்னரதேவனின் 18 ஆம் ஆண்டு 163 ஆம் நாளிலே, விற்பேட்டு நாட்டு ஆளுங்கணத்தாரூள் ஒருவனாகிய வங்கிப்புறத்து இளைய சந்திரவேள் என்போனின் மனைவியான சிறிய நங்கைச்சானி தனது தர்மமாகத் திருப்புலிவலத்திலே விளக்கெரிப்பதற்குத் 12½ கழஞ்சு பொன்னைக் கொடுத்தான். அதனைச் சம்வத்சர வாரியப்பெருமக்கள் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டனர்.

சோழமன்னனொருவனுடைய ஆட்சியில், சோழநாட்டுக் குன்றக் கூற்றத்து மன்னம் பெரும் பழுலூர் சேந்தன் கணவதியான குரசிகாமணி பல்லவரையன் திருப்புலிவலத்திலே நந்தா விளக்கொன்றை எரிப்பதற்கு உத்தரமேரூர் வடக்கிலங்காடிச் சங்கரபாடியர் வசம் 15 கழஞ்சு பொன் கொடுத்தான். அதனை நிலையிருப்பாகப் பெற்றுக்கொண்ட சங்கரபாடியர் நாள்தோறும் ஒருழக்கு எண்ணை கொண்டு விளக்கெரிப்பதற்குப் பொறுப்பேற்றனர். மூன்றாங்குலோத்துங்கனின் ஆட்சியின் 14 ஆம் நாளில் ஆளுங் கணத்தாரூள் ஒருவராகிய நந்திகிரம வித்த சோமாகியாரால் விளக்கொன்றும் அதனை எரிப்பதற்கு இருப்பு முதலாக 12— கழஞ்சு பொன்னுங் கொடுக்கப்பட்டது.

பாபகர்மங்களுக்குப் பிராயச்சித்தமாகக் கோயில்களிலே விளக்கெரிப்பதும் அக்கால வழக்கமாகும். வெண்குன்றக் கோட்டத்து இரும் பேடுநாட்டுப் பெருநல்லூர் குடிபள்ளி அம்முணியனான செல்வப் பேரரையன் பரிவேட்டை போன நாளில் அவனை ஓய்மாநாட்டு ஆழ்ச்சிப்பாக்கத்துக் குடிபள்ளி சிங்கனான தொண்டைமான் சோழப்பேரரையனின் மகன் தேவன் கைப்பிழையாக எய்தமையால் அவன் இறந்து விட்டான். அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக அவன் புண்ணியத்துக்கு விளக்கெரிப்பதற்காக 15 பசுக்கள் திருப்புலிவலம் கோயிலுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன.

திருப்புவிவலம் கோயில் வசமாகவிருந்த நிலங்கள் சிலவற்றைப்பற்றிய விபரங்களைச் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. கம்பவர்மனின் எட்டாவது ஆண்டிலே, ஆளுங்கணத்தாரூள் ஒருவரான குமிழர் அக்னிச்சித்த சர்வக்கிரதுக்களான நரசிங்க சதுர்வேதி சோமாசியார் தனது பங்கிலுள்ள 2 பாடகம் நிலத்தைத் திருப்புவிவலக் கோயிலுக்கு விற்றுக்கொடுத்தார். அந்நிலத்துக்குச் செலுத்த வேண்டிய கடமைகளுக்கு ஈடான முதலை அவரிடம் பெற்றுக் கொண்ட சபையார் அந்நிலத்தை இறியிலியாக்கினர். பராந்தகசோழனின் ஆட்சியில் 13 ஆம் நாளன்று வாமதேவ கிரமவித்தர் வடபிடாகை மருதத்தூரின் மேற்பக்கத்துத் தலைப்பாடகத்திலே தனக்குரிய நிலத்தின் ஒரு பங்கினை இரண்டு நந்தா விளக்கு எரிப்பதற்கெனச் சபையாரிடங் கொடுத்தார். உத்தரமேரூர்ச் சபையார் மல்லியன் காரானையில் ஒரு பாடகமான நிலத்தைத் திருப்புவிவலத்தில் ஆராதனை செய்கின்ற வேதபாராயணத்தில் வல்லனாகிய பிரமச்சாரி ஒருவனுக்கு அர்ச்சனாபோகமாகக் கொடுத்தனர்.

(2) இராச கேசரிவர்மன் என்ற பட்டப்பெயருடைய சோழமன்னன் ஒருவனின் ஆட்சியில் உத்தரமேரூர் சபையார் கைலாசநாதர் கோயிலுக்குப் 12 வேலிநிலத்தை இறையிலியாக்கி எடுத்தனர். சுப்பிரமணிய நாராசத்தின் தெற்கிலே 13 ஆம் கண்ணாற்று அவனிநாராயணவதியின் மேற்கு 25 ஆம் சதுக்கத்தில் 620 குழியும், 26 ஆம் சதுக்கத்தில் 30 குழியும், 14 ஆம் கண்ணாற்று 26 ஆம் சதுக்கத்தில் 30 குழியும், 30 ஆம் சதுக்கத்திலும் 31 ஆம் சதுக்கத்திலுமுள்ள சில காணிகளும் இதில் அடங்கியிருந்தன. ஒரு பொழுதுக்கு நாநாழி அரிசி வீதமாக மூன்று காலமும் அமுது படைத்தற்கும், அத்துடன் கறியமுது, நெய்யமுது, அடைக்காயமுது ஆகியவற்றை வைப்பதற்கும், ஒரு நந்தா விளக்கும். மூன்று காலமும் இரு சந்தி விளக்குகளும் எரிப்பதற்கும் அர்ச்சனாபோகத்துக்கும் 12 பாடகம் நிலமும் தேவதானமாகக் கொடுக்கப்பட்டது.

(3) திருவேகம்பமுடையார் கோயில் என்னும் சிவாலயத்தைப் பற்றி விக்கிரம சோழனின் (1118—1135) 15 ஆம் ஆண்டுக்குரிய ஆவணமொன்றினால் அறியமுடிகின்றது. அரசரின் 13 ஆம் ஆண்டிலே சபையார் 200 கழஞ்சு பொன்னைக் கடனாகப் பெற்றிருந்தனர். அம்முதலுக்கு ஈடாகத் திருவேகம்ப விளாகத்திலே 76½ பாடகம் நிலத்தைக் கோயிலாருக்குக் கொடுத்தனர். அரசரின் 15 ஆவது ஆண்டு கார்த்திகை

மாசத்திலே நிலம் மீளப்படாவிடின் அது கோயிலுக்கு அறுதியாகும் என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. குறித்த தவணைக்காலம் வந்ததும் கோயிலார் முறைப்பாடு செய்தமையாலும், கொண்ட கடனைக் கொடுக்க முடியாமையாலும் ஈடாக வைத்த நிலத்தைத் தாமே பிடித்துக்கொண்டு அதற்குப் பதிலாக வெண்ணைக் கூத்த நல்லூரில் 48 பாடகம் நிலத்தைக் கோயிலுக்கு எழுதிக்கொடுத்தார்கள். அது மட்டுமன்றி அரசரின் திருநாளான இரேவதி நாளிலே திருவேகம்பமுடையார் கோயிலில் உற்சவம் நடத்துவதற்கெனச் சபையார் கோயிலாரிடமிருந்து 500 கழஞ்சு பொன்னைக் கடனாகப் பெற்றிருந்தார்கள். பின்பு அக்கடனைக் கொடுக்காது அதற்குப் பெறுமதியாக வெண்ணைக்கூத்த நல்லூரில் 76 பாடகம் நிலத்தைக் கோயிலுக்கு அறுதியாக எழுதிக்கொடுத்தார்கள். அவ்வாறு கோயிலுக்குக் கொடுத்த நிலத்தைச் சபையார் திருவேகம்ப நல்லூர் என்று பெயரிட்டார்கள்.

(4) பிரம்மீஸ்வரம் என்னுங் கோயிலொன்று பல்லவர் காலத்திலே உத்தரமேரூரில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அது சாசனமொன்றிலே 'ஈசான திசை பிரம்மேஸ்வர கிருகம்' என்று வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. நந்திவர்மனின் 24 ஆம் ஆண்டிலே ஊர் மத்தியஸ்தனாகிய பெருமஞ்சிகள் 3 பாடகம் நிலத்தை இக்கோயிலுக்கு அவிப்புறமாகக் கொடுத்திருந்தான். பொழுதொன்றுக்கு 3 நாழி அரிசி கொண்டு நாள் தோறும் இரு காலம் நெய்யமுது படைப்பதற்கென்று இந்நிலம் கொடுக்கப்பட்டது. இந்நிலத்தின் பிரிவுகள் விஷ்ணுகுமார திரிவேதியார், இராபூர்த் தக்கடியார் பிராமணியார் என்பாரிடமிருந்து அவனால் விலைக்கு வாங்கப்பெற்றனவாகும்.

(5) திருக்குழம்பபாடி என்பது உத்தரமேரூரிலிருந்த மற்றுமொரு சிவாலயமாகும். இந்நாட்களில் அது திருக்கொழம்பேஸ்வரம் என வழங்குகின்றது. முதலாங் குலோத்துங்க சோழனின் 9 ஆம் ஆண்டிலே, சோழமண்டலத்துக் கண்டராதித்தன் என்னுமூரிலிருந்த மன்றாடியான பெரியன் தில்லை நாயகக்கோன் நந்தாவிளக்கு ஒன்று எரிப்பதற்காக 13 காச இக்கோயிலுக்குக் கொடுத்திருந்தான்.

(6) இரட்டைத்தளி ஈஸ்வரம் என வழங்கும் இணைக்கோயில்கள் முதலாம் இராசராச சோழனின் 17 ஆம் ஆண்டிலே உத்தரமேரூரில் வாழ்ந்த காடகதி அரையர் என்னும் பிரதானியால் அமைக்கப்பட்டன. அவற்றுளொன்று

ஈஸ்வரம்; மற்றையது விண்ணகரம், அவற்றிலே ஆராதனை செய்யும் பிராமணருக்கும் கோயிற் காரியஞ் செய்வோருக்கும் பணிமக்களுக்கும் சீவித மாக நிலங்கள் கொடுக்கப்பட்டன.

(7) தென் பிடாகையிலுள்ள திருவுள்ளியூரில் அமைந்திருந்த சிவாலயமொன்றினைப் பற்றிக் கன்னரதேவன் காலத்துச் சாசனமொன்று குறிப்பிடுகின்றது. திருவுள்ளியூரிலே கிடைக் கின்ற வரிகளான ஏர்க்காடி, தலையரை, ஆள்நெல்லு, திங்கட்சோறு, ஏர்ப்பொன், வாறக் காணம், ஆட்டுக்கிறை, பாறைக்காணம், தறிப் பொன், எருமைப்பொன், என்பவற்றை இக் கோயிலிற் சேவை புரிகின்ற உவ்ச்சர்களே பெற்றுக்கொண்டு அவர்கள் மூன்று காலமும் ஸ்ரீபலி கொட்ட வேண்டுமென்றும் உள்ளியூராரே கோயில்த் திருமெய்க்காப்பாளராக அமையவேண் டும் என்றும் சபையார் தீர்மானித்தனர். அத்துடன் திருவுள்ளியூரிலிருந்து அரசுக்குரிய கடமைகள் எதனையும் பெறக் கூடாதென்றும் சபையார் நிச்சயித்தனர்.

(8) துலாபாரத்தளி என்னுங் கோயிலைப் பற்றிப் பராந்தக சோழன் (907—955) காலத்து ஆவணமொன்றினால் அறியமுடிகின்றது. கீழைத் துலாபாரத்தளிப் பெருமானுக்கு நந்தாவிளக்கு எரிப்பதற்கெனத் தென்பிடாகை முல்லைவாயில் ஏரிக்கரையில் ஒரு பாடகம் நிலம் பவணந்தி கிரமவித்த சோமாகியாரினாற் கொடுக்கப்பட்டது. தாழாசிர அய்ச குமாரப்பட்டரும் அவரின் தம்பி யான பிரம்மய்ய சன்மனும் அங்கே விளக் கொன்று எரிப்பதற்கும் திருவமுது வைப்பதற் கும் இரண்டு பாடகம் நிலத்தைக் கொடுத்தார்கள். இக்கோயிலானது 'தென்பிடாகைப் புலியூரின் வடபக்கத்துத் துலாபாரத்தளி' என வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது.

(9) உத்தரமேரூர்ச் சபையார் பல்லவர் காலத்தில் முல்லைவாயில் என்னுமிடத்திலே கோயிலொன்றை அமைத்தனர். அதில் எழுந் தருளியுள்ள பெருமானைத் தளியில் மகா தேவர் என்று குறிப்பிட்டனர். கம்பவர் மனின் 15 ஆம் ஆண்டிலே ஆளுங் கணத்தாருள் ஒருவராகிய குமிழர் அக்னிச்சித்த சர்வக்கிர துக்களின் மனைவியான தாழிச்சாணி இக்கோயி லுக்கு 2 பாடகம் நிலத்தைத் தானம் பண்ணி னான்.

(10) உத்தரமேரூரிலுள்ள சுப்பிரமணியசுவாமி கோயில் சோழர் காலம் முதலாக நிலை பெற்றுவரும் ஆலயமாகும். இலாடப்பாடியின்

அருளயபாடி என்னாயிரக்கோன், வடபிடாகை அப்பாடிப்பூண்டி மன்றாடி அக்குமரன் கண்டன், புழற்கோட்டத்துத்திருவரங்க கிரமவித்தன் முத வியோர் இக்கோயிலிலே விளக்கெரிப்பதற்கு முத லாம் இராசராசனின் 17 ஆம் ஆண்டிலே ஆடுகள் பலவற்றைக் கொடுத்தனர். உத்தரமேரூர் ஆளுங்கணத்தாருள் ஒருவன் 1000 குழி நிலத் தைக் கோயிலுக்குத்தானம் பண்ணினான். முத லாம் இராசேந்திர சோழனின் 4 ஆம் ஆண்டு 84 ஆம் நாளிற் கோயிலுக்குரிய நிலமொன் றைக் கௌளிகள் இருணியான கங்காதர பட் டன் என்னும் சிவப்பிராமணனுக்குச் சபையார் அர்ச்சனாபோகமாகக் கொடுத்தனர்.

(11) பார்த்திவேந்திரவர்மன் காலம் முத லாக எழுதப்பெற்றுள்ள ஆவணங்களிலே குரு ஷேத்திர தேவர் என வழங்கிய விண்ணகரம் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. அவனுடைய 9 ஆம் ஆண்டிலே, அவனிநாராயண வதிக்குத் தெற்கிலும் ஏரிக்கரையிலுள்ள சரஸ் வதிவாய்க்காலுக்கு வடக்கிலுமாகவுள்ள முதலாஞ் சதுக்கத்தில் 240 குழி நிலத்தைச் சபையார் இக்கோயிலுக்கு இறையிலியாகக் கொடுத்தனர்.

பரகேசரிவர்மனாகிய சோழமன்னன் ஒரு வனின் காலத்திலே வெசாலிப்பாடிச் சாந்தந்தை சாத்தன் மணிநாகன் என்பான் மேல்பிடாகை பூங்கோதைப்பூண்டியிலுள்ள நிலங்களை, கோவிந்தச்சேரி உழுதகுமார வர்மனிடமிருந்து வாங்கி, அவற்றைக் கோயிலுக்குத் தானம் பண்ணி னான். சபையார் அந்நிலத்தை இறையிலியாக வகை செய்து கொடுத்தனர்.

இராசகேசரிவர்மன் என்னும் பட்டப்பெய ரினைக் கொண்டிருந்த சோழமன்னன் ஒரு வனின் 9 ஆம் ஆண்டிலே, கழும்பருடையானான அறத்துணைப் புத்தன் குருஷேத்திரதேவர் கோயி லில் 20 பிராமணருக்கு உணவு கொடுப்பதற் கென அடுமாலிலுள்ள பிராமணரிடமிருந்து வாங் கிய நிலத்தைக் கோயிலாரிடம் ஒப்படைத்தான். இத்தர்மத்தை நிறைவேற்றும் பொறுப்பு கோயி லிற் ஸ்ரீ காரியஞ் செய்வோரிடம் ஒப்படைக் கப்பட்டது.

(12) ஸ்ரீ கோவர்த்தனம் என்பது உத்தர மேரூரிலிருந்த மற்றுமொரு விண்ணகரமாகும். வைகானஸன் ஸ்ரீ தரபட்டன், அவன் மகன் தாமோதர பட்டன் என்னுமிருவரும் 1200 குழி நிலத்தை அர்ச்சனாபோகமாகச் சபை யாரிடமிருந்து கம்பவர்மனின் 8 ஆம் ஆண்டிலே பெற்றனர். அந்நிலம் மல்லியன் காரானை

யின் நடுவிலே, அரையர் தளிக்குரிய நிலத்துக்குத் தெற்கிலும் ஏரிக்கரையின் கிழக்கிலும் அமைந்திருந்தது.

(13) ஸ்ரீ நாராயண விண்ணகரம் என்னும் பெருமாள் கோயில் உத்தரமேரூரின் நடுவில் இருந்தது. முதலாங் குலோத்துங்க சோழனின் (1070—1122) 21 ஆவது ஆண்டிலே, திருவரங்க முடையான் பட்டனும் சிலைக்குடி கூழப்பட்டனும் கோயிற் காரியங்களுக்கென நிலங் கொடுத்தனர். திருவமுது படைத்தல், திருவிளக்கிடு தல், நெய்வேத்தியம் பண்ணுதல், கிராணம், அயனம் ஆகிய காலங்களிலே சிறப்பு ஆராதனை பண்ணுதல், விழா எடுத்தல் முதலிய கருமங்களை நிறைவேற்றுதற் பொருட்டு வைகாணசரான தாமோதரபட்டன், கேசவபட்டன் ஆகியோருக்கு நிலங் கொடுக்கப்பட்டது.

(1) ஊரின் தெற்கு முதற் கண்ணாற்றுப் பரமேஸ்வரவதியின் கிழக்கிலே முதற் சதுக்கத்தில் 3 $\frac{1}{2}$ பாடகம்; (2) இரண்டாஞ் சதுக்கத்தில் 3 $\frac{1}{2}$ பாடகம்; (2) இரண்டாஞ் சதுக்கத்துக் கிழக்குப் பக்கத்திலே 1 $\frac{1}{2}$ பாடகம்; (3) மூன்றாஞ் சதுக்கத்திலே 3 $\frac{1}{2}$ பாடகம்; (4) நாலாஞ் சதுக்கத்தில் 3 $\frac{1}{2}$ பாடகம்; (5) ஐந்தாம் சதுக்கத்தில் 4 பாடகம்; (6) இரண்டாங் கண்ணாற்று மூன்றாஞ் சதுக்கத்தில் — பாடகம்.

(14) துர்க்கையின் கோயிலொன்று தென்பிடாகையிலுள்ள திட்டாதிடில் என்னுமிடத்தில் இருந்தது. பரகேசரிவர்மன் என்னுஞ் சோழ மன்னனொருவனின் 14 ஆம் ஆண்டிலே 480 குழி நிலத்தைச் சபையார் இக்கோயிலுக்கு இறையிலி நிலமாகக் கொடுத்தனர். அந்நிலமானது திட்டா திலிலுள்ள பார்வதி வாய்க்காலுக்குத் தெற்கிலே மூன்றாங் கண்ணாற்றுச் சங்கரவதிக்குக் கிழக்கிலுள்ள முதற்சதுக்கமாகும்.

(15) ஜேஷ்டை கோயிலொன்று குமணபாடி ஏரிக்கரையிலிருந்தது. கீழைத்தளி என்னும் ஆலயமும் அதனுடன் சேர்ந்திருந்தது. பெட்டரேகத்துச் சக்கரச்சேரி மாத்துழான் மாவீரன் என்பான், சோழமன்னன் ஒருவனின் காலத்திலே, கீழைத்தளி மகாதேவர்க்கு நந்தா விளக்கு எரிப்பதற்காக 12 $\frac{1}{2}$ கழஞ்சு பொன்னைச் சபையாரிடங் கொடுத்தான். நாள்தோ

றும் ஒருமுக்கு எண்ணெய் கொண்டு சம்வத்சரவாரியப் பெருமக்கள் விளக்கெரிப்பதற்கு சபையார் ஏற்பாடு செய்தனர்.

(16) பல்லவர், சோழர் காலங்களிலே விளங்கிய பிடாரி கோயிலானது இந்நாட்களிலே பிடாரி அம்மன் கோயிலென வழங்குகின்றது. அக்கோயிலில் நந்தா விளக்கு எரிப்பதற்கென ஆளுங் கணத்தாராள் சுரலாரம் பிமாதவவேழ்வண கிரமவித்த சோமாசியார் மகன் சோமி நாராயண பட்டன்' என்பவனால் ஒரு சமயத்திலே 12 $\frac{1}{2}$ கழஞ்சு பொன் சபையாரிடங் கொடுக்கப்பட்டது. சபையார் அத்தருமத்தை ஏரிவாரியப் பெருமக்களின் பொறுப்பில் விட்டனர்.

(17) சப்தமாதர் கோயிலில் விளக்கெரிப்பதற்கும், திருவமுது செய்வதற்கும், ஸ்ரீ பனி இடுவதற்கும், அர்ச்சனா போகத்துக்கும், பார்த்திவேந்திரவர்மனின் 3 ஆம் ஆண்டிலே, சபையார் இறையிலியாக நிலங் கொடுத்தனர். மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழனது (1178—1218) 26ஆம் ஆண்டு 300 ஆவது நாளன்று உத்தரமேரூர் 'வாஸ்து பிடாரிமார் திருவாண்டாளுக்கும், வடவாயிற் செல்விக்கும் அன்னைகளுக்கும்' வேண்டுவனவற்றுக்காக 10 வேலி நிலம் சபையாரால் இறையிலியாகக் கொடுக்கப்பட்டது. மாத்துருஸ்தானங்களின் ஜன்மக் காணி உடையவனாகிய பாரசவன் திரு வீரட்டான முடையானான குலோத்துங்க சோழ பண்டிதன் விண்ணப்பஞ் செய்தமையால், அதனை ஆராய்ந்து சேதியராயன் சபையாரைப் பணித்தமையால் அவர்கள் 10 வேலி நிலத்தையும் இக்கோயில்களுக்கு இறையிலியாகக் கொடுத்தனர்.

சபையாரின் வாரியங்களும் அவற்றின் பணிகளும் உத்தரமேரூர்ப் பிரம்மதேயம் எப்போ உருவாகியது என்பதை அறியமுடியவில்லை. ஆயினும் பல்லவர் காலத்திலே வளர்ச்சியடைந்த நிலையிலே காணப்பட்டதுடன் அது பல நிர்வாகப் பணிகளையும் புரிந்து வந்தது. தந்திவர்மன் காலம் முதலாகவே அதனைப் பற்றிய சாசனக் குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. பல்லவர் காலத்துக் கல்வெட்டுக்களிலே சம்வத்சரவாரியம், ஏரிவாரியம், தோட்டவாரியம் ஆகிய நிறைவேற்றுக் குழுக்களைப் பற்றிய செய்திகள் கிடைக்கின்றன.

பராந்தக சோழன் காலத்துக்குரிய இரு சாசனங்களின் மூலமாக உத்தரமேரூரிலிருந்த வாரியங்களைப் பற்றியும் அவை தெரிவு செய்

யப்படும் முறையினைப் பற்றியும் தெளிவாக அறிய முடிகின்றது. வாரியங்களை அமைக்குமிடத்துப் பின்பற்ற வேண்டிய விதிகளை வரையறை செய்த அரசனின் கட்டளை அரசியல்திகாரி ஒருவன் மூலம் உத்தரமேரூர்ச் சபையாருக்கு அனுப்பப்பட்டது. அவ்வதிகாரியின் முன்னிலையிலே அரசனுடைய கட்டளைப்பத்திரம் சபையிலே வாசிக்கப் பெற்றதோடு அது உள்ள விதிகளும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு அந்த வாசகம் சிலாசாசனமாக அமைக்கப்பெற்றது. இரு தடைவைகளாக, பராந்தகனின் 12 ஆம் ஆண்டிலும் (919) பதினாலாவது (912) ஆண்டிலும் இப்பணி நடைபெற்றது.

பராந்தக சோழனின் 12 ஆவது ஆண்டிலே அரசனது அதிகாரிகளுள் ஒருவனாகிய தத்தனார் மூவேந்த வேளான் அரசனின் கட்டளையை உத்தரமேரூருக்கு எடுத்துச் சென்றான். அவனுடைய முன்னிலையிலே கூடிய சபையிலே அரசனின் கட்டளை வாசிக்கப்பட்டது. வாரியங்களை அமைக்குமாற்றைப் பற்றி அதிலே மேல்வரும் விதிகள் அடங்கியிருந்தன. (1) பன்னிரு சேரிகளிலுள்ள முப்பது குடும்புகளைச் சேர்ந்தவர்களும் வேறு வேறாகக் கூடி வாரியர்களாகக் கடமை புரிவதற்குத் தகுதியானவர்களின் பெயர்களைக் குடவோலையில் எழுதிக் குடத்திலிட வேண்டும். (2) மேல்வரும் தகைமைகளை உடையவர்களின் பெயர்களுடைய குடவோலையில் எழுதுதல் வேண்டும் :

(அ) முப்பத்துக்கும் எழுபதுக்கும் இடைப்பட்ட வயதுடையவர்களாதல் வேண்டும்.

(ஆ) கால் வேலி நிலம் உடையவர்களாகவும் தமது நிலத்திலே சொந்தமான வீடு உடையவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

(இ) வேதங்களிலும் சாஸ்திரங்களிலும் வல்லுநர்களாகவும் செய்காரியங்களிலே நிபுணர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

(ஈ) நல்லொழுக்கமுடையவராயும் நல்வழியிற் பொருள் ஈட்டுபவராயும் அமைதல் வேண்டும்.

(உ) மூன்று வருடங்களுக்கு வாரியஞ் செய்யாதாராயும் அவ்வாறு செய்தாரின் நெருங்கிய உறவினரல்லாதாராயும் இருத்தல் வேண்டும்.

ஒவ்வொரு குடும்பிலுமுள்ளவர்கள் தாம் பெயர் குறித்து எழுதிய ஓலைகளை குடமொன்றினுட் போட்டு அதன் வாயை ஓலையினாற் கட்டியபின் அவற்றைச் சபையாரிடம் ஒப்படைத்தல் வேண்டும். மகாசபையார் கூட்டமாகக் கூடி வாரியங்களைத் தெரிவு செய்வர். மகாசபையாருள் விருத்தராயுள்ள நம்பியொருவர் குடத்தைச் சபையார் எல்லோரும் காணும்படியாக காட்டி, அதன் வாயோலையினை அவிழ்த்த பின்பு ஒன்று மறியாத பாலனொருவனைக் கொண்டு குடத்தினுள்ளிருந்து ஒரு ஓலையினை எடுப்பிக்கவேண்டும். அதிலே எழுதியிருக்கும் பெயரை வாசித்த பின் அப்பெயர் பதிவேடு ஒன்றிலே குறிக்கப்படும். பெயர் வாசித்த பின் மத்யஸ்தன் அந்த ஓலையைக் கைலிலெடுத்து எல்லோருக்குங் காட்டுவான். பாலனால் எடுக்கப்பட்ட ஓலையிற் பெயர் குறிக்கப்பட்டவனே குறிப்பிட்ட குடம்பிலிருந்து வாரியத்திற்குத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதியாவான். இவ் வண்ணமாகவே ஒவ்வொரு குடும்புக்கும் ஒவ்வொருவராக 30 வாரியப் பெருமக்கள் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும். அவர்களுட் பன்னிருவரைச் சம்வத்சர வாரியமாகவும் வேறு பன்னிருவரைத் தோட்ட வாரியமாகவும் எஞ்சிய அறுவரையும் ஏரிவாரியமாகவும் அமைத்தல் வேண்டும். மீண்டுமொருகால் முப்பது குடும்புகளிலுள்ளவர்களும் முப்பது குடவோலையிட்டபின் ஒவ்வொரு சேரிக்கும் ஒவ்வொருவராகப் பன்னிருவரைத் தெரிவு செய்து அவர்களுள் அறுவரைப் பொன்வாரியமாகவும் எஞ்சிய அறுவரைப் பஞ்சவாரவாரியமாகவும் அமைத்தல் வேண்டும்.

பராந்தக சோழனின் 14 ஆம் ஆண்டிலே அரசனின் ஆணையின்படி உத்தரமேரூரில் வாரியங்களைத் தெரிவு செய்வதனைப் பற்றிய விதிமுறைகள் மீண்டும் மாற்றி அமைக்கப்பட்டன. அரசனுடைய கட்டளை சோழநாட்டுப் புறகரம்பை நாட்டுச் சோமாசி மாறனால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. அவனது முன்னிலையிற் சபையார் கூடி அக்கட்டளையினை வாசித்து அதற்கிணங்கப் புதிய விதிகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். புதிய ஏற்பாட்டிலே வாரியங்களுக்குத் தெரிவு செய்யப்படுவோர் 35 வயதுக்குக் குறையாதவராயும் 70 வயதுக்கு மேற்படாதவராயும் இருக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. அத்துடன் அவர்களின் தகைமைகளைப் பற்றிய விதிகள் தெளிவாக வரையறை செய்யப்பட்டன.

உத்தரமேரூர்ச் சபையார் கூட்டம் நடத்தும் இடங்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் மிக அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. கன்னரதேவனின் 25 ஆம் ஆண்டுக்குரிய சாசனம் ஒன்றிலே, 'சபையோம் எம்மூர்ப் பேரம்பலத்திலே முன்பின் தெற்றியிலே கூடியிருந்து', என்னும் மொழித் தொடர் வருகின்றது. சோழராட்சிக் காலத்திலே 'சபைப் பெரிய மண்டபத்திலே' சபையார் கூடுவது வழக்கம்.

தோட்ட வாரியப்பெருமக்களின் பணிகளு ளொன்று வயல் நிலங்களிலுள்ள கால்வாய்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பதாகும். பராந்தக சோழனது 16 ஆம் ஆண்டிலே வெள்ளப்பெருக்கின் விளைவாகச் சுப்பிரமணிய வாய்க்காலின் கிளையான பரமேஸ்வரவதியும் பிற கால்வாய்களுஞ் சீரழிந்தன. அதனாற் சபையார் பரமேஸ்வரவதியினையும் பந்தல்பாடகத்து வதியினையும் புனரமைக்குமாறு தோட்டவாரியப் பெருமக்களைப் பணித்தார்கள். சபையாரின் கட்டளைப் பிரகாரம் வதிகளை அமைப்பதற்கென 270 குழி நிலம் இவர்களால் விலைகொடுத்து வாங்கப்பெற்றது.

ஏரிவாரியப் பெருமக்கள் வயிரமேக தடாகம் பற்றிய விடயங்களைக் கவனித்ததோடு வேறு பணிகளிலும் ஈடுபட்டுருந்தனர், கம்பவர்மனது 10 ஆம் ஆண்டிலே ஆளுங் கணத்தாரில் ஒருவராய் அக்கினிச்சித்த கிரமவித்த சோமாதியார் வயிரமேக தடாகத்தின் பொருட்டு ஒரு பாடகம் நிலத்தைத் தானம் பண்ணியிருந்தார். அவரின் அறக்கட்டளையினை நிறைவேற்றும் பொறுப்பினை ஏரிவாரியப் பெருமக்கள் மேற் கொண்டனர். தெற்கிலங்காடியில் வாழும் மண்ணிப் பாக்கிழான் ஏரித்தர்மத்துக்கு நிலையிருப்பாகத் தம்மிடங் கொடுத்த பொன் முதலைக் கொண்டு அறக்கட்டளை நிறைவேற்றுவதற்கான ஒழுங்குகளைச் சபையார் இம்மன்னனின் 21 ஆம் ஆண்டிலே மேற்கொண்டனர். இருப்பு முதலிலிருந்து ஆண்டுதோறும் வட்டியாகக் கிடைத்த 30 கழஞ்சு பொன் செலவு செய்து வயிரமேக தடாகத்தினைச் சுத்தஞ்செய்து ஏரிக்கரையினை ஏரிவாரியப் பெருமக்களே கட்டுவிக்க வேண்டுமென்று சபையார் பணித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கோயில்கள் தொடர்பான அறக்கட்டளைகள் சிலவற்றுக்கும் ஏரிவாரியப் பெருமக்கள் பொறுப்பேற்றிருந்தமையினையுஞ் சாசனங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. பிடாரி கோயிலில் நந்தா விளக்கொன்றினை எரிப்பதற்கெனச் சோமி

நாராயண பட்டன் 12½ கழஞ்சு பொன் சபையாரிடங் கொடுத்திருந்தான். விளக்கெரிக்கும் பொறுப்பினைச் சபையார் ஏரிவாரியப் பெருமக்களிடம் ஒப்படைத்தனர். 'அவ்வாண்டு ஏரிவாரியஞ் செய்யும் பெருமக்களே கடைக்கண்டு வைப்பாராக ஒட்டிக் குடுத்தோம் சபையோம்' என்பது இப்பணி தொடர்பான சாசனத்தொடராகும்.

இராச கேசரிவர்மன் என்னும் பட்டம்பெற்ற சோழப்பேரரசன் ஒருவனின் ஆட்சிக் காலத்திலே ஊர்ப்பிராமணி மண்டபத்தின் முன்னிலையிலே தண்ணீர்ப்பந்தல் வைப்பதற்கென நாக நந்தி கிரமவித்த பட்டன் என்பான் 20 கழஞ்சு பொன்னைச் சபையாரிடம் இருப்பு முதலாகக் கொடுத்தான். ஆண்டு தோறும் அதன் வட்டியாகக் கிடைத்த முக்கழஞ்சு பொன் கொண்டு, வருடந்தோறும் பங்குனி உத்திரம் முதலாகக் கார்த்திகை மாதக் கார்த்திகை நாள்வரை, ஏரிவாரியப் பெருமக்களே தண்ணீர் வழங்க வேண்டுமென்று சபையார் பணித்தனர்.

சம்வத்சர வாரியமான ஆட்டை வாரியமே வாரியங்களிற் பிரதானமானது. சில பிரம தேயங்களில் அது மட்டுமே ஊர்ச்சபையின் எல்லாப் பணிகளையும் நிறைவேற்றிவந்தது. உத்தரமேரூரில் ஐந்து வாரியங்கள் அமைந்திருந்தமையாற் சம்வத்சர வாரியமானது சபையாராற் காலாகாலம் ஒப்படைக்கப்பட்ட சில பணிகளையே நிறைவேற்றியது. கோயில், குளம் ஆகியன தொடர்பான பணிகளில் அது பெரும்பான்மையும் ஈடுபட்டிருந்தது என்று கருதுவதற்கிடமுண்டு.

சோழப்பேரரசனொருவன் காலத்திலே பெட்டுரகத்துச் சக்கரவர்த்தி மாத்துழான் மாவீரன் என்பான், நந்தா விளக்கொன்று குமணபாடி ஏரிக்கரையிலுள்ள ஜேஷ்டை கோயிலில் எரிப்பதற்கென, 12½ கழஞ்சு பொன் சபையாரிடங் கொடுத்திருந்தான். நாள் தோறும் ஒருமுக்கு எண்ணைய் வார்த்துச் சம்வத்சரவாரியப் பெருமக்களே நந்தா விளக்கு எரிக்க வேண்டுமென்று சபையார் பணித்தனர். ஒரு சமயத்திலே, காலியூர்க் கோட்டத்து விற்பேடு நாட்டு வழ்சாறு ஆளுங்கணத்தாருள் ஒருவனாகிய வங்கிப்புறத்து இளைய சந்திரவேள் என்போவின் மனையாளான சிறியநங்கைச்சானி திருப்புவிலத்திலே நந்தாவிளக்கு எரிப்பதற்கென 12½ கழஞ்சு பொன்னைச் சபையாரிடங் கொடுத்தாள். அதனைப் பெற்றுக்கொண்ட சபையார் 'இப்பொன்னுக்கு நிசதப்படி ஒருமுக்கு

எண்ணையாக ஒரு நந்தாவிளக்கு அவ்வங் வாட்டை சம்வத்சர வாரியப் பெருமக்களே எரிப் பாராக வென்று பணித்துச் சிலாலேகை செய்தனர்.

தானி புத்தடிகள் என்னுமொருவர் வயிர மேக தடாகத்தின் தர்மத்துக்கென 100 கழஞ்சு பொன் சபையாரிடங் கொடுத்திருந்தார். அதனைப் பெற்றுக் கொண்ட சபையார் குளத்திலே இரண்டாம் ஓடம் வைத்து நாளொன்றுக்கு ஒருகுழியாக வருடம் 360 நாளும் குளத்தில டைந்த மண்ணை அள்ளுவித்துக் கரைசேர்ப்பிக்கு மாறு சம்வத்சரவாரியப் பெருமக்களைப் பணித் தனர். நந்திவர்மனின் 9 ஆம் ஆண்டில் தான வேந்தன் என்பான் வயிரமேகந் தொடர்பாக அறக்கட்டளை ஒன்றினை ஏற்படுத்தியிருந்தான். இதனைக் குறித்து 'அவ்வக் காலத்து வாரியரே மாஸந்தோறுங் குழி குத்துவதாகவும் பணித் தோம்' என்ற சபையாரின் வாசகமானது அறக் கட்டளையினை நிறை வேற்றும் பொறுப்பானது சம்வத்சர வாரியப்பெருமக்களிடம் ஒப்படைக் கப் பட்டிருந்தது என்று கருதுவதற்கு இட மளிக்கின்றது.

உத்தரமேரூரிலே தர்மாசனம் என்ற நீதிமன் றம் அமைந்திருந்தது. வித்தியா விருத்தராயும் வயோ விருத்தராயுமுள்ள அந்தணர்கள் அதில் உறுப்பினராயிருந்தனர். தமது செயல்களையும் நட வடிக்கைகளையும் அவதானித்துத் தவறுகள் நேருங் காலங்களிலே குற்றம் புரிந்தவர்களைத் தண்டிப் பதற்கான அதிகாரத்தையுஞ் சபையார் தர் மாசனத்துக்குக் கொடுத்திருந்தனர். அறங்கூற வையமான தர்மாசனம் தர்மத்தை நிலை நாட்டும் நிறுவனமாக விளங்கியது.

சபையார் ஏற்படுத்திய கட்டளைகளை அவர் களின் சேவையிலுள்ளவர்கள் மீறுமிடத்து, அத்தகையோரைத் தர்மாசனம் தண்டிப்பதற்கு அதிகாரம் பெற்றிருந்தது என்பது மேல்வரும் சாசனத்தொடராலே தெளிவாகின்றது:

'இவ்வூர் இறைநிலம் முற்றும் இத்தே வர்க்கே இறையிலியாகச் சிலாலேகை செய்து குடுத்தோம். இப்பூங்கோதைப் பூண்டியில் குடி களை வெட்டியும் அமஞ்சியும் இறையும் எப் பேர்ப்பட்டதும் கொள்ளப் பேறாதோமாகவும். இவ்வூர் நிலமெல்லாம் சந்திராதித்தவரை இறை யிலியாக இழிச்சிக் குடுத்தோம்..... இத் தர்மத்துக்கு விரோதம் செய்தாரை தர்மாசனம் முன் தான் வேண்டின களத்திலேய் சிரத்தா மாந்தரேய் இருபத்தைங் கழஞ்சு பொன் தண்ட மிடப் பெறுவாராகவும்.'

இராசகேசரிவர்மன் என்ற சோழனொருவ னின் ஆட்சியின் எட்டாம் நாளிலே கூடிய மகா சபையார் பட்டிகாடி என்னும் வரியை ஊர வர்களிடமிருந்து பெறுவதில்லை என்று தீர் மானித்தனர். அத்துடன் பட்டிகாடி கொள்ள வேண்டுமென்று சபையிலே பணித்தாரையும், அதனை இறுக்கவேண்டுமென்று கேட்போரையும் சிரத்தாமாந்தர்களானவர் தர்மாசனத் துக்கு அழைத்து, அவர்களிடம் 25 பொன் தண்டமாகப் பெறவேண்டும் என்றும், மன்று பேறான அப்பணம் தர்மாசனத்துக்குரியதென் றும் சபையார் தீர்மானம் நிறை வேற்றியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

உத்தாலக அருணி:

பிந்திய வேதகாலத்துப் பிரதான ரிஷிகளுள் ஒருவர். பாஞ்சால தேசத்து அருணை என்பவரின் மகனாவார். அருணை என்பவரின் மகன் என்பதால் இவருக்கு அருணி என்னும் பெயரும் உரியதாயிற்று. தெளமிய முனிவரை இவர் குருவாகப் பெற்றிருந்தார். தெளமியரின் சந்ததியினர் பாண்டவர்களின் புரோகிதராயிருந்தனர். அவர்களுள் ஒருவர் அஸ்தினாபுரத்திலே தர்மராசனின் பட்டா பிக்ஷைகத்தை நடத்தினார் என்பர்.

தெளமியரின் ஆச்சிரமத்திலே வாழும் நாட்களில் உத்தாலக அருணி, உத்தங்கர் என்னு மிருவரும் வைதீக மார்க்கம், காமசாஸ்திரம் என்பனபற்றி அவரிடம் கற்றனர். தெளமியரின் பணிப்பினால் ஒரு சமயம் சிற்றாறு ஒன்றிலே நீரோட்டத்தை நிறுத்தியமையால் வாஜ்சிரவஸ் என்னும் பட்டத்தை தெளமியர் உத்தாலக அரு ணிக்குச் சூட்டினார், என்று சொல்லப்படுகின்றது. மெய்ஞ் ஞானம் பற்றிய அறிவினைக் கிருஷ்ண பகவான் உத்தங்கருக்குப் போதித்தார் என்பது ஒரு ஐதிகம்.

உத்தாலக அருணிக்கு ஸ்வேதகேது, நசிகேதன் என்னும் புதல்வரிருவர் இருந்தனர். காம சாஸ்திரம் பற்றிய நூலொன்றை ஸ்வேதகேது எழுதினார் என்பர். பெண்களின் பதிவிரதா தர்மத்தை முதன்முதலாக நிலைநாட்டியவர் ஸ்வேதகேது என்று மகாபாரதம் கூறும், ஒரு சமயத்திலே, உத்தாலக அருணியின் முன்னிலையிலே, பிராமண னொருவன் தன் தாயாரைக் கையிலே பிடித்து இழுத்துச் செல்வதைக் கண்ட ஸ்வேதகேது கோபாவேசங் கொண்டனர். ஆயினும் அச்செய லானது பொறுக்கத்தக்கது என்றும், பெண்கள் வரைவிலா ஒழுக்கமுடையவர் என்றும், கணவரல்லாதாரோடு அவர்கள் கூடுவது மிக முற் காலத்திலிருந்து வந்த வழமை என்றுங் கூறி,

அருணி தன் மகனைச் சாந்தப்படுத்த முயன்றார். அவ்வழக்கமானது ஒவ்வாதது என்று கருதிய ஸ்வேதகேது பதிவிரதாதர்மத்தை ஏற்படுத்திப் புதியவொரு சமுதாய நெறியை உருவாக்கினார்.

நசிகேதனைப் பற்றிய கதைகள் கடோபநிஷத்திலும் பிராமணங்கள் சிலவற்றிலுங் காணப்படுகின்றன. சொர்க்கப்பதவியைப் பெறுவதற்காக உத்தாலக அருணி ஒருமுறை பிராணமர் பலரை அழைத்து, அவர்களுக்குத் தானங்களை வழங்கியதோடு கவமாயனம் என்னும் யாகத்தினையும் வேட்டனர். அச்சமயத்திலே நசிகேதன் அதிற் பிரவேசித்து, “நீங்கள் போதியளவுக்குப் பொருட்களை வழங்கவில்லை; உங்கள் புதல்வனாகிய என்னையாரிடங் கொடுப்பீர்கள்,” என்றனன். அருணி முதலில் நசிகேதனின் வார்த்தைகளைக் கவனியாதிருந்தார். எனினும் நசிகேதன் இவ்வாறு பலமுறை வினாவினா தால் அவனை யமனிடங் கொடுப்பதாகச் சொன்னார். உடனே நசிகேதன் பாதாளலோகஞ் சென்றான்.

ஆன்மாக்கள் சென்றடையும் வழிபற்றித் தனக்குச் சொல்லுமாறு யமராசனை அவன் வேண்டினான். “மனிதர் எல்லோருக்கும் என்றோ மரணம் வருகின்றது. இன்றுள்ளவன் நாளை இருக்கான். அவன் எங்கு போகின்றான்?, இவற்றைப் பற்றிய உண்மை யாது? ஆன்மாவைப் பற்றிய உண்மையான விடயங்களை அறிய ஆவலுடையேன்”, என்று நசிகேதன் சொன்னான். இதனைக் கேட்ட யமராசன் மேல்வருமாறு உபதேசஞ் செய்தான் :

“வாழ்க்கையிலே இரு வழிகள் உள்ளன. அவற்றுள்ளொன்று உலகியல் சார்ந்தது; புலன் வழிச் சென்று சுகபோகங்களை அனுபவிப்பது. மற்றையது தர்மத்தின் வழிச் செல்வது. அதன் வழியாக எங்கள் இயல்புகளுக்கேற்ப உத்தமமானதும் உன்னதமானதும் மிகச்செம்மையானது மான நிலையினை அடையலாம். நல்லன பற்றிய எமது எண்ணங்கள் அதன்மூலம் படிப்படியாகக் கைவரப்பெறுவதால் அவ்வழி மூலமே திருப்தியடையலாம். அது மட்டுமே முழுமையான இன்பமுடைய வாழ்க்கையைத் தரவல்லது”

நசிகேதனைப் பற்றிய இக்கதையானது இரு தலைமுறையினரிடையே காணப்பட்ட கருத்து மோதலையும் யக்ஞம், ஞானம் ஆகிய மார்க்கங்களுக்கிடையிலான முரண்பாட்டினையும் பிரதிபலிப்பதாகக் கொள்ளத்தக்கது.

உத்தாலக அருணியின் சீடர்களில் யக்ஞவல்கியர், செளனகர், கஹோடர் என்போர் பிரபலம்

மானவர்கள் செளனகர் கிருத்ஸமதரின் பேரனாவார். கஹோடர் அருணியின் மகளான சுயாதையை மனைவியாகக் கொண்டவர்.

உதயகிரி: 1.

உதயகிரி, கண்டகிரி என்னும் குன்றுகள் கலிங்க தேசத்திலே புலனேஸ்வரத்திற்கு அண்மையில் உள்ளன. வரலாற்றுச் சிறப்புடைய கட்டிடங்களும், சிற்பங்களும் இத்தலங்களிலுள்ளன. அவை பெரும்பாலும் கிறிஸ்துவிற்கு முற்பட்ட 150 வருட காலப்பகுதியிலே அமைக்கப்பெற்றவை. எல்லாமாக 35 கட்டிடவமைப்புக்கள் இத்தலங்களிலே காணப்படுகின்றன. அவை அனைத்தும் குகைகளைக் குடைந்து அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அமைப்பு முறையிலும் அளவிலும் இக்கட்டிடங்களிடையே மிகுந்த வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. சில கட்டிடங்கள் தனிக் கூடங்களை மட்டுமே கொண்டுள்ளன. வேறு சிலவற்றிலே சாலையுடன் கூடிய கூடமொன்று காணப்படும். இன்னுஞ் சில இரு தளங்களைக் கொண்ட விசாலமான அமைப்புக்களாக உள்ளன. அவற்றிலே பல கூடங்களும் சாலையகளும் அமைக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அளவிலே பெரியனவாயுள்ள கட்டிடங்களின் வாயிற்புறங்களிலே அரை வட்ட வடிவிலமைந்த தோரணங்கள் காணப்படுகின்றன. சாலையகளிலே தூண்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. குகைக் கட்டிடக்கலையின் ஆரம்ப காலத்திற்குரிய இக்கட்டிடங்களின் வேலைப்பாடு கரடுமுரடானதாகவே காணப்படுகின்றது. மேற்குத் தக்கிணத்திலுள்ள குகைக்கட்டிடங்களிலுள்ள கவர்ச்சியும் கலைவனப்பும் இவற்றிலே காணப்படுவதில்லை. சமணத்துறவிகளின் பள்ளிகளாக விளங்கிய இக்கட்டிடங்கள் பிரதேச வழக்கிலே சும்பா என்றழைக்கப்படுகின்றன. உதயகிரியிலுள்ள குகைக்கட்டிடங்களிலே ராணிகும்பா, கணேசகும்பா என்பவை பிரதானமானவை; அளவிலும் அவை பெரியவை.

உதயகிரியிலும் கண்டகிரியிலும் காணப்படும் சிற்பங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. சமணசமய மரபிலுள்ள கதைகளை அவை சித்திரிக்கின்றன ஆனால், அக்கதைகள் யாவை என்று இன்னும் அடையாளங் காணப்படவில்லை. இச்சிற்பங்கள் மத்திய தேசத்திலே, குறிப்பாகச் காஞ்சியிலே காணப்படும் சிற்பங்களைச் சில அம்சங்களிலே ஒத்திருக்கின்றபோதும், கலிங்க தேசத்திலே ஒரு தனித்துவம் வாய்ந்த சிற்பக்கலைமரபு தோற்றம் பெறுவதனை அவை குறிக்கின்றன எனக் கருதலாம். உதயகிரியிலே, வாசற்படிகளின் இருமருங்கிலும் யானையின் உருவங்கள் கம்பீரமான தோற்றத்துடன் அமைக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது

கது. குகைக் கட்டிடங்களில் இங்குதான் முதன் முதலாக மிருகங்களின் உருவம் சிற்பமாக அமைக்கப்பெற்றது. காலப்போக்கிலே இம்முறையானது எல்லோரா, எலிபந்தா ஆகிய தலங்களிலே மிகச் சிறந்த வகையிலே பின்பற்றப்பட்டது. ராணிகும் பாவின் முற்றத்திலே வெளியரங்கு ஒன்று அமைந்திருந்தது. நீர்விநியோகத்திற்கான வடிகால்கள் அமைக்கப்பெற்றிருந்தமைக்கு அதன் அழிபாடுகள் சான்றாயுள்ளன.

உதய கிதை:

பகவத்கீதை போன்று வேறு பதினைந்து கீதைகள் மகாபாரதத்துள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவையாவன உதயகீதை, வாமதேவகீதை, ரிஷபகீதை ஷடஜகீதை, சம்பாககீதை, மங்கிகீதை, போத்யகீதை, விசத்ணுகீதை, ஹாரீத கீதை, விருத்திரகீதை, பராசரகீதை, ஹம்சகீதை, பிரஹ்மகீதை, அனுகீதை, பிராஹ்மண கீதை என்பன.

இவற்றுள் ஒன்றான உதயகீதை மகாபாரதத்தின் பன்னிரண்டாம் பர்வத்தில் அமைந்துள்ளது. அது ராஜதர்மம் பற்றி விளக்கிக் கூறுகின்றது.

உதயணன் :

உதயணன் என்பது மன்னர் பலருக்குரிய பெயராயிருந்தது. அவர்களிற் கௌசாம்பி நகரத்திலிருந்து அரசுபுரிந்த வத்சராஜனே பிரசித்தமானவன். வத்ச என்பது வட இந்தியாவிலிருந்த பிரபலமான இராச்சியங்களுள் ஒன்றாகும். பௌத்த இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் 16 மகாஜனபதங்களுள் அதுவுமொன்றாகும். நிசக்ஷு முதலாகச் சேஷமகன் வரையான 23 வத்ச மன்னர்களின் பெயர்கள் புராணங்கள் சிலவற்றிலே வருகின்றன. அவர்களனைவரும் பௌரவ வம்சத்தைச் சேர்த்தவர்கள்.

சாதானிகனின் மகனாகிய உதயணனும் கௌதம புத்தரும் ஒரே நாளிற் பிறந்தனர் என்று சொல்லப்படுகின்றது. உதயணன் கௌசாம்பியிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த காலத்திலே கோசல நாட்டிலும் மகத நாட்டிலும் முறையே பிரத்யோத மகாசேனனும் அஜாதசத்துருவும் ஆட்சி புரிந்தனர். உதயணன் வலிமை பொருந்திய அரசனாக விளங்கினான். அவனுடைய புகழ் மேலோங்கியதனாற் கோசல வேந்தன் பொறாமை கொண்டிருந்தான். அவனைப் போரில் வெல்லமுடியாது என்பதை உணர்ந்த மகாசேனன் சூழ்ச்சி செய்து உதயணனைக் கைப்பற்றிக் கொண்

டான் என்பது ஐதிகம். கஜசாஸ்திரத்திலே வல்லுதனான உதயணன் யானைகள் மேல் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவன். அவனைக் கவரக்கூடிய வகையிலே மகாசேனன் தனது நாட்டின் எல்லையில் யானைகளைப் பிடிப்பதற்கான பொறிக் கிடங்குகளை அமைத்திருந்தான். அதிலே சிக்கிக்கொண்ட வேளங்களைப் பிடிப்பதற்கெனச் சென்ற உதயணன் வலையில் மாட்டிக் கொண்டான் என்றும் மகாசேனன் அவனை இலகுவாகக் கைப்பற்றித் தனது நகரத்துக்குக் கொண்டு சென்றான் என்பதும் ஜனரஞ்சகமான கதையாகும்.

தனக்கு யானைகளைப் பழக்குவதைப் பற்றிய விதையினை உபதேசஞ் செய்தால் உதயணனை விடுதலை செய்வதாகக் கோசல மன்னன் கூறினானென்றும், தன்னைக் குருவாகக்கொண்டு குருவுக்குரிய மரியாதைகள் செய்தால் மட்டுமே தான் கஜ சாஸ்திரத்தை உபதேசஞ் செய்யலாம் என்று உதயணன் கூறியதாகவுஞ் சொல்லப்படுகின்றது. மன்னரிருவருக்கும் இடையிலான கௌரவப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கும்படியான ஏற்பாடொன்றைச் செய்தனர். கோசல இளவரசியான வாசவதத்தைக்கு உதயணன் உபதேசஞ் செய்வதென்று ஏற்பாடாகியது. அவர்களிவருக்குமிடையிலே காதல் ஏற்படலாயிற்று. கோசல நாட்டு அமைச்சன் ஒருவனின் இரகசியமான துணையுடன் உதயணன் வாசவதத்தையைக் களவாகக் கூட்டிக்கொண்டு கௌசாம்பிக்கு ஓடினான்.

இலக்கியங்கள் மூலமாக வந்துள்ள இக் கதை வரலாற்று. அது வரலாற்றுச் சார்புடையது மன்று. அக்கதையிலுள்ள அம்சங்களிலே கோசல இளவரசியான வாசவதத்தையினைத் தன் தேவியருள் ஒருவராக உதயணன் கொண்டிருந்தான் என்பதுமட்டுமே உண்மையான செய்தியாகும்.

கௌதம புத்தர் கௌசாம்பிக்குச் சென்று அங்கு சில காலந் தங்கியிருந்த பொழுதும் உதயணன் அவர்மீது அபிமானங் கொண்டிருக்கவில்லை. பிண்டோலர் என்னும் பௌத்த துறவியை முகறுகளுள்ள வலையொன்றிலே வைத்து உதயணன் துன்புறுத்தினான் என்பதும் ஒரு ஐதிகம். ஆயினும் அத்துறவியார் அவனைப் பௌத்த சமயத்திலே சேருமாறு செய்தனர் என்று பௌத்த நூல்கள் சில கூறுகின்றன. உதயணனின் தேவியருள் ஒருவரான சாமவதி என்பவள் பௌத்த சமயத்தில் ஈடுபாடுகொண்ட உபாசகியாக விளங்கினாள் என்பர்.

உதயணனுக்கு வேறு பெண்கள் சிலரும் தேவியராயிருந்தனர். அவர்களுட் பத்மாவதி என்பவரும் ஒருவள். குரு தேசத்துப் பிராமணப் பெண் ஒருவரும் உதயணன் தேவியாகவிருந்தாள். உதயணனின் திக்விஜயம் பற்றிய செய்திகள் கதாசரித் சாகரம் என்னும் நூலிலே காணப்படுகின்றன. ஸ்ரீ ஹர்ஷன் எழுதிய பிரியதர்ஷிகா என்னும் நாடக நூலானது அவன் கவிங்க தேசத்தைக் கைப்பற்றினான் என்றும் அங்கதேசத்தைக் கைப்பற்றிப் பின்பு அதனை மாமனுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்தான் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. உதயணனின் மகனாகிய போதி என்பான் சம்சுமாரிகியில் இருந்தான் என்று பெளத்த நூல்கள் கூறுகின்றன.

உதயணன் பல இந்திய இலக்கியங்களின் கதாநாயகனாகிய சிறப்பினைப் பெற்றுள்ளான். காமவேளைப் போன்ற அழகுடையவன் என்றும் இசை, நடனம், நாட்டியம் ஆகியவற்றிலே சாமார்த்தியம் பெற்றவன் என்றும், காம சாஸ்திரத்திலே வல்லுனன் என்றும் அவனை நூல்கள் நயம்பட வர்ணிக்கின்றன. வாஷர் எழுதிய ஸ்வப்ன வாசவத்தா, ஸ்ரீ ஹர்ஷனின் பிரியதர்ஷிகா, ரத்னாவலி ஆகிய நூல்கள் உதயணனைக் கதாநாயகனாகக் கொண்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த கலச்சூரி அரசனும் நரேந்திரவர்த்தனனின் மகனுமாகிய அனங்கஹர்ஷ மாத்துருராஜன் தாபஸ்வதஸராஜ என்னும் நாடக நூலொன்றை எழுதியிருந்தான். அபிநவகுப்தர் காட்டும் மேற்கோள்களிலிருந்து இதனைப்பற்றிய சில செய்திகள் கிடைக்கின்றன. உதயணன், வாசவத்தா, பத்மாவதி என்போர் அதன் பிரதான கதாபாத்திரங்களாக அமைந்துள்ளனர்.

அபிசாரிகா வஞ்சிதக என்பது அபிநவகுப்தர், போஜர் ஆகியோரின் மேற்கோளினால் அறியப்படும் நாடக நூல்களுள் ஒன்றாகும். அதிலே உதயணன் கதாநாயகனாகவும், அவனுடைய தேவியான பத்மாவதி கதாநாயகியாகவும் வருகின்றனர். தன் கணவனின் அன்பினை இழந்தவளான பத்மாவதி சபரிவேடங் கொண்டு பணிப் பெண்ணின் கோலத்திலே உதயணனோடு காதலுறவு கொண்டு அவனுடைய அன்பினை மீளப் பெற்றமையினை இந்நூல் சித்திரிக்கின்றது. கொங்கு வேளிரர் எழுதிய பெருங்கதை, சிறுகாப்பியங்களுள் ஒன்றான உதயண குமார காவியம் ஆகியன உதயணன் கதையினை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பெற்ற தமிழ் நூல்களாகும்.

பாண்டு வம்சத்தைச் சேர்ந்த உதயணன் என்னுமொருவன் விந்தியப் பிரதேசத்திற்கு வடக்கி

லுள்ள சில பகுதிகளிலே 5 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சிபுரிந்தான். உத்தரப் பிரதேசத்து வாண்டா மாவட்டத்துக் காலஞ்ஜர் என்னுமிடத்தில் அமைந்துள்ள சாசனமொன்று இவனைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. பரிவிராஜகமகாராஜாக்களின் ஆட்சியிலிருந்த புண்டெல் காந்து, உச்சகல்ப ஆகியவற்றின் வடக்கிலும் கிழக்கிலுமுள்ள பகுதிகள் பாண்டு வம்சிகளின் வசமாயிருந்தன.

தமிழகத்தின் தென்பகுதியிலே, 8 ஆம் நூற்றாண்டில், உதயணன் என்னுஞ் சிற்றரசன் ஒருவனிருந்தான், பல்லவ அரசனாகிய நந்திவர்மனின் சேனாதிபதியான உதயச்சந்திரன் உதயணனை நெல்வேலியிலே தோற்கடித்தான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. குஜராத்தின் பகுதிகளை உள்ளடக்கியிருந்த செளளுக்கிய இராச்சியத்தில், 12 ஆம் நூற்றாண்டில், உதயணன் என்னும் பெயருடைய அமைச்சன் இருந்தான். அரசனான ஜயசிங்கன் உதயணனின் குமாரனாகிய வாகடனை முடிக்குரிய இளவரசனாகப் பட்டங்கட்டுவதற்கு நாட்டங்கொண்டிருந்தான். சும்வரன் என்ற செளராஷ்டிரப் பிரதானி செளளுக்கிய அரசனுக்கெதிராகக் கிளர்ச்சிபுரிந்த காலத்தில் அதனை அடக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டபோது உதயணன் கொலையுண்டான்.

உதயணன் என்னுமொருவன் பாலித்தீவிலே பல வருடங்களாக ஆட்சி புரிந்தான். கிழக்கு ஜாவாவிலிருந்த சிந்தோக் வமிசத்து அரசனாகிய மகுட வர்த்தனனுக்கு மகேந்திரத்தா என்னும் மகனொருத்தி இருந்தாள். குணப்பிரியா தர்மபத்தினி என்பது அவளின் மறுபெயராகும். அவளும் அவளுடைய கணவனாகிய உதயணனும் பத்தாம் நூற்றாண்டின் முடிவிலே பாலித்தீவில் ஆட்சியதிகாரம் பெற்றனர். இருவரும் இணைந்து ஆட்சிபுரிந்தனர். கி.பி. 1011 ஆம் ஆண்டளவில் மகேந்திரத்தா இறந்தபின் உதயணன் தனியாகவே கி.பி. 1025 வரை அரசு புரிந்தான். அவனுக்கு தர்மோதாயன வர்ம தேவ என்ற பெயருமிருந்தது. இவர்களின் மகனாகிய ஐர்லங்க என்பவன் ஜாவாவில் ஆட்சியதிகாரம் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

நியாயம், வைசேஷிகம் ஆகிய தரிசனங்களிலே மிகுத்த பாண்டித்தியம் பெற்றவர்களுள் உதயண(ர்) என்பவரும் ஒருவராவர், லக்ஷணாவலி என்னும் நூல் கி.பி. 984 ஆம் ஆண்டில் இவரால் எழுதப்பெற்றது. அது கிரணாவலி, குண கிரணாவலி என்னுமிரு பகுதிகளைக் கொண்டது. வைசேஷிக சூத்திரம் என்பதற்கு

பிரசஸ்தபாதர் உரையொன்றினை எழுதினார். லக்ஷணாவலி அதற்கு விரித்தியுரையாக விளங்கியது. நியாய குஸுமாஞ்சலி என்பது உதயணர் எழுதிய மற்றுமொரு நூலாகும். அது 72 காரிகைகளையுடையது. அதற்கு விளக்கவுரை ஒன்றும் உதயணரால் எழுதப்பட்டது. இதிலே ஆன்மா உள்ளது என்பது நியாய தத்துவார்த்தமாக நிரூபிக்கப்படுகின்றது; சாங்கியர், பௌத்தர், வேதாந்திகள், மீமாம்ஸகர் ஆகியோரின் தத்துவங்களும் கண்டிக்கப்படுகின்றன.

உதகதிரவியம்:

விளாமிச்சவேர், வாசனைப் பொடி, இலவங்கப்பொடி, சந்தனம், பச்சைக் கற்பூரம், குங்குமப்பூ, கஸ்தூரி, கோரோசனை, ரோஸ் அத்தர், புனுகு, ஜவ்வாது, அரகஜா, காஜிப்பூர், பன்னீர்; கங்காதீர்த்தம், புண்ணிய தீர்த்தங்கள், தங்கமீன், ஆமை, சர்ப்பம், மீன், தவளை, தாமரைப்பூ, வெள்ளி, நவரத்தினம் முதலிய திரவியங்களைக் கும்பத்தில் இடுவார்கள். இவை உதக திரவியம் எனப்படும்.

19 வகையான உதகங்கள்:

1. இரத்தனோதகம்	2. லோகோதகம்
3. தாதோதகம்	4. பீஜோதகம்
5. சுத்தோதகம்	6. மிருத்தோதகம்
7. மார்ஞ்னோதகம்	8. பரிமார்ஞ்னோதகம்
9. பத்ரோதகம்	10. புஷ்போதகம்
11. மான்யோதகம்	12. அஸ்ரோதகம்
13. பலோதகம்	14. காஷாயோதகம்
15. அர்க்கோதகம்	16. காந்தோதகம்
17. மூலகோதகம்	18. காந்தியோதகம்
19. புஷ்கரோதகம்	

பாத்யத்திற்கு வேண்டிய திரவியங்கள்:

விளாமிச்சை, சந்தனம், அறுகு, வெண்கடுகு

ஆகமனீயத்திற்கு வேண்டிய திரவியங்கள்:

ஏலக்காய், கிராம்பு, பச்சைக்கற்பூரம், நாவற்பழம், ஜாதிக்காய், இலவங்காய்

அர்க்கியத்திற்கு வேண்டிய திரவியங்கள்:

எள், நெய், தர்ப்பைநூனி, ஜலம், பால், அக்ஷதை, வெண்கடுகு, யவம்.

உதயகிரி : 2

உதயகிரி என்னும் பெயருடைய மலையொன்றும் ஊரொன்றும் மாளவ தேசத்திலுள்ளன. மத்தியப் பிரதேசத்திலே, முன்னாட்களிற் சிந்தி

யாவின் இராச்சியத்தில் உள்ளடங்கியிருந்த சௌகார் மாவட்டத்திலுள்ள விதிஸாவிற்கு வடமேற்கிலே, அதற்கு இரு மைல் தூரத்திலே, இவை அமைந்துள்ளன. குப்தப் பேரரசரின் காலத்திலே மத்திய பாரதத்திலுள்ள பிரதான கலாசார நிலையங்களுள் ஒன்றாக உதயகிரி எழுச்சி பெறலாயிற்று, சைவர்களும் வைணவர்களும் வழிபாட்டுத் தேவைகளுக்கெனச் சிறிய குகைக் கோயில்கள் இங்கு அமைக்கப்பெற்றன என்பதைச் சாசனங்கள் வாயிலாக அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. மிகப் புராதனமான இந்துக் கோயில்கள் சிலவற்றை இங்கு இன்றும் கண்டுகொள்ளலாம்.

இரண்டாம் சந்திரகுப்தன் (375-415) மாளவ தேசத்திற்குச் சென்றிருந்த காலத்திலே சைவ வழிபாட்டிற்கெனக் குகைக்கோயில் ஒன்று அமைக்கப்பெற்றமையினை உதயகிரியிலுள்ள சாசனம் ஒன்றின் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. சாந்தி விக்கிரகி என்னும் அமைச்சனாகவிருந்த வீரசேன சாபா என்பவன் 'பக்தியின் காரணமாகப் பகவான் சம்புவிற்கென இந்தக் குகையினை அமைத்துக் கொடுத்தான்' என்று இச்சாசனம் கூறுகின்றது. ராஜாதிராஜன் நிலவுலகினை வெல்லுதற்பொருட்டுச் சென்றிருந்த காலத்திற் சாந்திவிக்கிரகியான வீரசேனனும் அவனுடன் மாளவ தேசத்திற்குப் போயிருந்தான். அங்கு தங்கியிருக்கும் காலத்திலே அவன் இக்கோயிலை அமைப்பித்தான். பாடலிபுரவாசியான வீரசேனன் இலக்கணம், நியாயம், உலகியல் ஆகியவற்றிலே வல்லவனென்றும், கவியாக விளங்கினானென்றும் உதயகிரிக் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. அவன் தனது பதவியினைப் பரம்பரை உரிமையாகப் பெற்றிருந்தான் என்பதும் கவனித்தற்குரியதாகும்.

உதயகிரியிலுள்ள வேறொரு குகைக் கோயில் ஒன்றிற் குப்தவர்ஷம் 82 இல் (401-2 கி.பி), இரண்டாம் சந்திரகுப்தனின் ஆட்சிக்காலத்திலே, பொறிக்கப்பெற்ற சாசனமொன்றுள்ளது. அது குப்தப்பேரரசனுடைய மேலாதிக்கத்திற்குப் பணிந்த சனகானிக மகாராசன் என்ற பிராந்திய அரசனொருவன் (வைணவக்) கோயிலொன்றுக்குக் கொடுத்த தானத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. தானங் கொடுத்தவன் மகாராஜா விஷ்ணுதாஸனின் மகன் என்றும் மகாராஜா சகலனின் பேரனென்றும் வர்ணிக்கப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

குப்தர் காலத்திலே உதயகிரியிலே சைவ, வைணவக் கோயில்களோடு, சமணப்பள்ளியும் அமைந்திருந்தமை கவனித்தற்குரியதாகும். உதயகிரியிலே அமிர்த குகைக்கு அருகிலுள்ள குகையானது 'சமணக்குகை' என்று இந்நாட்களில் வழங்குகின்றது.

அதற்குள்ளே குமாரகுப்தனின் ஆட்சியில், குப்த வருஷம் 106 ஆம் ஆண்டிலே பொறிக்கப்பெற்ற சாசனமொன்று காணப்படுகின்றது. சமண தீர்த்தாங்கரரான பார்ஸ்வநாதரின் படிமமொன்று சங்கரன் என்பவனால் அங்கு அமைப்பிக்கப்பட்டமை பற்றி அது கூறுகின்றது. பார்ஸ்வநாதரின் உருவத்தின் மேல் நாகபடம் அமைந்திருந்தது. சங்கரன் உத்தரதேசத்தவன்; அஸ்வபதி என்ற பதவியிலிருந்த சங்கில(ன்) என்ற பெருவீரனின் மகன். அவனுடைய தாயாரின் பெயர் பத்மாவதி என்பதாகும். பத்திராச்சாரியார், கோசர்மன் என்னும் சமணத்துறவிகள் இருவரை இச்சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. சங்கரன் கோசர்ம ஆச்சாரியரின் சீடனாகவிருந்தான் என்றுங் கூறப்படுகின்றது.

இந்தியக் கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலை ஆகியவற்றின் வரலாற்றில் உதயகிரி மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறும் தலமாகும். மிகப்புராதனமான இந்துக் கோயில்களும் சிற்பங்களும் இங்கு காணப்படுகின்றன. இங்குள்ள ஆலயங்களெல்லாம் குகைகளைக் குடைந்து அமைக்கப்பெற்ற குகைக்கோயில்களாகும். இவற்றின் கருவறையானது மலைப்பாறையினை உட்புறமாக வெட்டி அமைக்கப்பெற்ற ஒன்றாகும். கருவறையின் முன்பாகச் சிறிய மண்டபம் ஒன்று காணப்படும். கற்களை அடுக்குவதன் மூலமே மண்டபங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. குகைக்கோயிலமைப்பு முறையின் அம்சங்களும் கற்றளியமைப்பின் அம்சங்களும் கலப்புற்றமையே உதயகிரிக் கோயில்களின் சிறப்பம்சமாகும். இந்த வகையிலே சமகாலத்திலே கங்கைச்சமவெளியில் அமைக்கப்பட்ட கோயில்களிலிருந்து உதயகிரிக் கோயில்கள் வேறுபடுகின்றன. ஒன்பதாவது கட்டிடவமைப்பு என்று இலக்கமிடப்பட்டதும் 'அமிர்த குகை' என வழங்குவதுமான கோயிலே உதயகிரியிலுள்ளவற்றிலே அளவிலே பெரியது. அது ஏனையவற்றிலிருந்தும் காலத்தாற் பிற்பட்டதாகும். அத்துடன் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சியிலே ஒரு முன்னேற்றமான நிலையினை அது பிரதிபலிக்கின்றது. அதன் இறையகம் ஏனையவற்றிலுள்ளதைக்காட்டிலும் இருமடங்கு பெரிதாகவுள்ளது. குகையிலே குடையப்பெற்றுள்ள அதன் மண்டபத்தில் நான்கு விசாலமான தூண்களும் குடைவரை முறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

வைணவ புராணங்களில் வரும் கதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிற்பங்கள் உதயகிரியிலே செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம், குகை என்பதிலுள்ள விஷ்ணுவின் வடிவமும் திருமாவின் அனந்தசயனக் கோலமும் பூமகளின் தோற்றமும் வராகாவதாரக் காட்சியும் கவர்ச்சி பொருந்திய வண்ணமாக உருவாக்கப்

பெற்றுள்ளன. உதயகிரியிலே உதயமாகிய கலைப்பாணியின் செல்வாக்கினைத் தக்கிணத்திலுள்ள வாதாபி, வாக், எல்லோரா முதலிய தலங்களிலே காணமுடிகின்றது.

உதயலக்கினம் :

இது சோதிடத்திலே கிரகநிலை அமைப்பில் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றது. குறித்த தினத்தன்று சூரியன் உதயமணி-நிமிட முதல் குறித்த காலம் வரை சென்ற மணி மினிற்றுக்களை மணி ஒன்றுக்கு 2½ நாடி வீதமும், நிமிடம் ஒன்றுக்கு 2½ விநாடி வீதமும், பெருக்கி நாடி விநாடிகளாக்க உதயாதி சென்ற நாடி விநாடிகள் வரும். இவ்வுதயாதி சென்ற நாடி விநாடிகள் அத்தேதியின் உதயாற்பரத்திலும் குறைந்திருந்தால் உதயாதி சென்ற நாழிகையில் உதயாற்பரம் கழிபட்டால் கழித்து எஞ்சிய தொகையில் உதயாற்பர இராசிக்கு அடுத்த இராசி முதலாக எத்தனை இராசிகளின் பிரமாணம் கழிபடுமோ அத்தனையும் கழித்து எஞ்சியது அடுத்த (கழிபடாத) இராசியிற் சென்ற நாடி விநாடிகளாகும். இவ்விராசியே உதயலக்கினமாகும்.

உதயணாபுரம் :

கேரளத்திலுள்ள வைக்கத்திலமைந்துள்ள இவ்வூர், இங்குள்ள முருகப்பெருமானாற் சிறப்புப் பெற்றது. முருகனைப் பரசுராமர் பிரதிஷ்டை செய்தவர் என்பது ஐதிகம்.

இங்குள்ள முருகப் பெருமான் கார்த்திகை மாதத்தில் வைக்கம் கோயிலில் நடைபெறும் பிரம்மோற்சவத்தின் பன்னிரண்டாவது நாளான அஷ்டமி தினத்தன்று தன்னைக் காணக்காத்திருக்கும் தந்தையைக் காண எழுந்தருளும் காட்சி மெய்சிலிர்க்க வைக்கும் காட்சியாகும்.

பெருமான் யானை மீதமர்ந்து முருகன் வரவை எதிர்பார்த்துக்காத்து நிற்பார். அப்போது இரவு ஒன்பது மணியாகும். யானைகள் உறங்காதபடி வீக்கன் என்னும் வாத்தியம் மட்டும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும். பத்துமணியளவில் உதயணாபுரத்திலிருந்து முருகப்பெருமான் தேவியருடன் எழுந்தருளி வந்து வைக்கம் ஆலயத்தின் வடபாலுள்ள அரசமரமேடையிலே தங்கி, தகப்பனாருக்குச் செய்தி அனுப்புவார். உடனே தந்தை பரிசுப் பொருட்கள், வாத்தியங்கள் முதலியவற்றை அனுப்பிக் குமரனை அழைத்து வரச்சொல்வார். கோலாகலமாக வரும் மகனைக் கண்டு பூரித்துப்

போகும் தந்தை சற்று நகர்ந்து தனயனுக்கு இடமளிப்பார். அந்தக் காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சி. அப்போது வானமும் நெகிழ்ந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிவது போல மழை தூறும். பின்னர் இருவரும் சேர்ந்து மும் முறை ஆலயத்தை வலம் வருவர். ஒவ்வொரு முறையும் விடைபெறும்போது முருகன் அமர்ந்துள்ள யானை, துதிக்கையைத் தூக்கி சிறு முழக்கமிட்டு மகாதேவனிடம் விடைபெறும் காட்சி மெய்சிவிரக்க வைக்கும்.

இறுதியாக வடக்கு வாசலுக்கு எதிரில் இரு யானைகளும் எதிர் எதிரே நின்று ஒருவரிடம் ஒருவர் விடைபெறும் உணர்ச்சிவசமான காட்சி காண்பவர் கண்கலங்கச் செய்யும். மைந்தன் சென்றபின், அவன்சென்ற வழியைப் பார்த்து விட்டுக் கவலையுடன் தந்தை கோயிலுக்குச் செல்லும் காட்சியும் அச்சமயத்து நாதஸ்வரத்தின் சோகஇசையும் யானையின் கண்கள் சொரியும் கண்ணீரும் காண்பவர் மனத்தைப் பிழிந்தெடுக்கும். குணம் குறிகடந்த பரம் பொருள் எமக்காகக் கொள்ளும் குணம்குறியின் அருமையினைக் காட்டும் திருவிழா இது வாகும்.

உதயராகம் :

உதயகாலத்திற் பாடுவதற்குரிய இராகங்கள் உதயராகம் எனப்படும். அவை ஹிந்தோளம் இராமக—, தேசாட்சரி, நாட்டை, பூபாளம்,, மலஹரி முதலியனவாகும்.

உதயாற்பரம் :

உதயலக்கினத்தின் அந்தம் உதயாற்பரம். சூரியன் எந்தராசியில் நிற்கிறதோ அந்தப் பெயருள்ள இலக்கணம் அன்று சூரிய உதயாதி நாழிகையாக முடிவுபெறும்.

உதயாதி :

சூரிய உதயம் ஒவ்வொரு நாளும் காலை ஆறு மணிக்கு நிகழ்வதில்லை. காலை 5.39 முதல் 6.39 ற்கு இடையிலான காலத்தில் நாளுக்கு நாள் உதயம் வேறுபடும். அதேபோல இடத்திற்கு இடமும் வேறுபடும். சான்றாக சென்னையிற் காலை 6.01 இற்கு சூரிய உதய மென்றால் இராமேஸ்வரத்தில் 6.09 ற்கு சூரிய உதயமாகும்.

முக்கியமாக ஜாதகம் கணிப்பதற்கு முன் அக்குழந்தை பிறந்த இடத்தில் சூரியோதயம்

எப்பொழுது நிகழ்ந்தது என்பதைத் துல்லியமாக அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

பொதுவாக சூரிய உதயத்தினின்று மறுநாள் சூரிய உதயத்தை ஒரு நாளாகக் கொள்வது இலங்கையிலுள்ள வழக்கம்.

உதயராசி :

இது உடல் உதயராசி, காலுதயராசி, தலையுதயராசி என்ற மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டது.

உடல் உதயராசி— மீனராசி

காலுதயராசி — மேடம், இடபம், கடகம், தனு, மகரம். இவை இரவு வலிவுடையன.

தலையுதயராசி — மிதுனம், சிங்கம், கன்னி, துலாம், விருச்சிகம், கும்பம், இவை பகல் வலிவுடையன.

உதயகிரி - : 3

உதயகிரி என்பது விஜயநகரப் பேரரசிலுள்ள இராச்சியம் என்னும் பெரும்பிரிவுகளுள் ஒன்றாகும். விஜயநகர அரசர்கள் இரண்டாவது மன்னனாகிய புக்கனின் காலத்திலே (1357—77) அவனுடைய ஆதிக்கத்தின் கீழ்மைந்த பிரதேசங்கள் எல்லாம் நிர்வாகத்தின் பொருட்டு இராச்சியம் என்ற பெயரைக்கொண்ட பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டன. இப்பிரிவுகள் சோழப் பேரரசிலுள்ள மண்டலங்களுக்கு ஒப்பானவை. உதயகிரி, பேணுகொண்டா, முல்வாயி, வரகூர்மங்களுரு, ஆரக, ராஜகம்பீர முதலியனவே விஜயநகரத்து இராச்சியங்களாகும். அரசப் பிரதிநிதிகளே இவற்றின் நிர்வாகத்திற்குப் பொறுப்பாக இருந்தனர். அரச குடும்பத்தவரையும், படைத் தலைவர்களையும், நம்பிக்கைக்குரிய பிரதானிகளையும் அரசப்பிரதிநிதிகளாக நியமிப்பது விஜயநகர அரசர் கடைப்பிடித்த வழக்கமாகும். இரண்டாம் ஹரிஹரராயரின் காலத்திலே அவரது புதல்வருள் ஒருவராகிய தேவராயர் உதயகிரியிலே அரசப்பிரதிநிதியாகவிருந்து அதிகாரஞ் செலுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

உதயகிரி இராச்சியம் ஆந்திரப்பிரதேசத்தின் தென்பகுதியிலுள்ள நெல்லூர், கடப்பா என்னும் மாவட்டங்களிலுள்ள பகுதிகளை உள்ளடக்கியிருந்தது. உதயகிரி நகரமே அதன் பிரதான நிர்வாக நிலையமாகும். அங்கே மிகப்பலம் பொருந்திய கோட்டையொன்று அமைக்கப்

பெற்றிருந்தது. போர்க்காலங்களில் அது பகைவர்களின் தாக்குதல்களுக்கும் முற்றுகைகளுக்கும் இலக்காகியிருந்தது. உதயகிரி இராச்சியமானது சில சமயங்களிலே கலிங்கத்துக் கஜபதிகளினாலும் தக்கிணத்துச் சுல்தான்களினாலும் கைப்பற்றப்பட்டது. ஆயினும், காலப்போக்கிலே அது மீண்டும் விஜயநகர மன்னரின் வசமாகியது.

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலே, மல்லிகார்சுனராயரின் காலத்திலே (1447—65), விஜயநகரப் பேரரசு வலிகுன்றி நிலை தளர்வதாயிற்று. கலிங்கதேசத்து அரசனும் போரிலே வல்லவனுமாகிய கபிலேஸ்வர கஜபதி தனது செல்வாக்கினை வடக்கிலே கங்கையிலிருந்து தெற்கிலே காவேரிவரை ஏற்படுத்தியிருந்தான். ஆந்திர தேசத்தின் கரையோரமாகப் படையெடுத்துச் சென்ற கலிங்கவேந்தன் தெலுங்கானத்து வேளமர்களும் பிற பிரதானிகளும் ஆதரவுடன் விஜயநகர்வசமுள்ள பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். உதயகிரியைக் கைப்பற்றிய பின், 1463 ஆம் ஆண்டளவிலே, தமிழகத்திலுள்ள காஞ்சிபுரம், திருச்சிராப்பள்ளி முதலான நகரங்கள் மீதும் படையெடுப்பு நடாத்தினான். ஆயினும், தெற்கிலிருந்த சாளுவகுலத்தவரான விஜயநகரப்பிரதானிகள் கலிங்கதேசப் படைகளை அங்கிருந்து வெளியேற்றினார்கள். சந்திரகிரி இராச்சியம் என்பதிலே ஆதிக்கஞ் செலுத்தியவனாகிய சாளுவ நரசிம்மன் உதயகிரி கோட்டையினை முற்றுகையிட்டு 1470 ஆம் ஆண்டளவிலே, கைப்பற்றிக் கொண்டான்.

புருஷோத்தம கஜபதியின் காலத்திலே கலிங்கப்படைகள் உதயகிரியை மீண்டும் கைப்பற்றிக் கொண்டன. பாமனி சுல்தான் மூன்றாம் முகம்மது இறந்தமையால் ஏற்பட்ட சூழ்நிலையினைச் சாதகமாகக் கொண்டு கலிங்கத்தரசன் ஆந்திர தேசத்திற்குட் படையெடுத்துச் சென்றான். கலிங்கத்திற்குத் தெற்கே நெல்லூரிலுள்ள குண்டிலகாம நதி வரையான நிலங்கள் கஜபதியின் வசமாகின. 1489 ஆம் ஆண்டளவில் உதயகிரியினை முற்றுகையிட்டுக் கலிங்கர் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். உதயகிரியினை மீட்பதற்கெனச் சாளுவ நரசிம்மன் மேற்கொண்ட முயற்சி பெருங்கேடாகி முடிந்தது. அவன் போரிலே தோல்வியுற்றுக் கைதியாகினான். உதயகிரி இராச்சியத்தைக் கலிங்கருக்குக் கொடுத்து நரசிம்மன் தப்பிக்கொள்ள நேர்ந்தது. இதனையடுத்துக் கால்நூற்றாண்டுக் காலமாக உதயகிரி கஜபதிகள் வசமாயிருந்தது.

கிருஷ்ணதேவராயரின் ஆட்சியில் (1506—1531) உதயகிரியினை விஜயநகரப் படைகள் மீண்டும் கைப்பற்றிக் கொண்டன. அதனைத் தாக்குவதற்கு 1513 இல் படையொன்று அனுப்பப்பட்டது. கிருஷ்ணதேவராயர் தானே நேரிற் சென்று போரை நடத்தினார். ஒன்றரை வருடகாலம் நீடித்த முற்றுகையின் பின்பு கோட்டை வீழ்ந்தது. சென்றடைந்து கொள்ள முடியாத மலைக்கோட்டையாக உதயகிரி காணப்பட்டது. எனவே, மலையின் பல பக்கங்களிலும் புதிய பாதைகளை வெட்டி அமைத்துக் கொண்ட பின்பே விஜயநகரப் படைகள் உதயகிரிக் கோட்டையைக் கைப்பற்றிக் கொள்ள முடிந்தது. அதனையடுத்து கொண்டவீடு, விஜயவாடை, கொண்டபள்ளி, ராஜமகேந்திரவரம் முதலான நகரங்கள் கலிங்கரிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்டன.

உதயகிரியிலிருந்த பாலகிருஷ்ணரின் அழகுமிக்க படிமமொன்று அங்கிருந்து எடுத்துச் செல்லப்பெற்றுக் கிருஷ்ணதேவராயரின் ஆணையினாலே விஜயநகரிலே பிரதிஷ்டைபண்ணப் பெற்றது. வியாசராயர் என்னும் குரவரர் அந்தவைபவ சமயத்திலே பக்திப்பாடல்கள் பாடியதாகவுஞ் சொல்வர்.

ஸ்ரீ ரங்கராயரின் காலத்திலே (1572—85) விணுகொண்ட, கொண்டவீடு, உதயகிரி என்னும் கோட்டைகள் கொல்கொண்டா சுல்தானின் தாக்குதல்களுக்கு இலக்காகின. அதன் விளைவாக அவற்றைச் சூழ்ந்த பகுதிகளிலே விஜயநகர மன்னரின் ஆதிக்கம் அழிவுற்றது. இரண்டாம் வேங்கடபதிராயரின் ஆட்சியில் (1586—1614) உதயகிரி மீண்டும் விஜயநகர் வசமாகியது.

உதாத்தராகவம் :

இராமாயணக் கதையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்த வடமொழி நாடக நூல்களுள் உதாத்தராகவமும் ஒன்று, இதனை கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மாயராஜா இயற்றினார். பவபூதி மகாவீரசரிதத்தில் வாலியினை இராவணனின் நண்பனாகச் சித்திரித்து வாலிவதையினை நியாயப்படுத்துகின்றனர். மாயராஜா அப்பகுதியையே தவிர்ந்துவிட்டார். தசரூபத்திற்கு உரை எழுதிய தனிகர் மாயராஜா வினைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உதானவாயு :

மனித இதயத்தானத்தில் 101 நாடிகள் செல்கின்றன. இந்த 101 நாடிகளுக்கூடாக மேலே

செல்கின்ற கழுமுனைநாடியின் மூலமாகக் கால் முதல் தலைவரை சஞ்சரிக்கும் உதானவாயு வானது சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியவாறு புண்ணியச் செயல்களைச் செய்தவரைப் புண்ணிய உலகமான தேவருலகம் அடைவிக்கின்றது. பாவம் செய்தவரை நரகத்திலே தள்ளுகின்றது. புண்ணிய, பாவம் இரண்டும் சமமாகச் செய்தவரை மனிதர்களாகப் பிறக்கும்படி செய்கின்றது.

பிராண, அபாண, வியான, உதான, சமான, நாகன, கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் என்ற தசவாயுக்களில் உதானவாயுவும் ஒன்று. மின்னலையும், அக்கினியையும் ஒப்பதும், பலமும், நோயும் உண்டாவதற்குக் காரணமான உதானவாயு, விலாக்களையும், காதுகளையும், கண்களையும் மூக்கையும் இடமாகக் கொண்டு இயங்கும்.

உதாசீனமதம் :

இதற்கு இன்னொரு பொருளும் உண்டு. உதாசீனம் என்பது புறக்கணிப்பு மதம் என்பது ஒரு கோட்பாடு. உதாசீன மதம் என்ற இரு சொற்களும் இணைந்து பொருள் பயக்கும் பொழுது தம் நலனுக்குப் பொருந்தாத எவ்விதக் கோட்பாடுகளையும் புறக்கணிக்கும் நெறிமுறை என்ற பொருளைத் தருவது. இத்தகைய கோட்பாடு உடையவர்க்கு எவ்வித நெறிமுறையும் இல்லை. இவ்வியல்பைக் கயமையெனலாம். கயமை நெஞ்சத்து அவலமிலாரிடம் இருப்பது, சமூகநெறிமுறைகளை அவமதிப்பதும் சமூக உணர்வுகளை அசட்டை செய்வதுமே உதாசீன மதம் என்பதற்குப் பொருளாகும்.

உதிதகாலம் :

சூரியன் கிரணங்களுடன் கோடு கிழித்த மாதிரை எதுவரையில் காணப்படுகிறதோ அக் காலம் உதிதகாலம். வேதம் முதலியன படிக்கும் காலத்திற்கும் உதிதகாலம் என்பர்.

உதிரமாகாளி :

அழியா உண்மைகளாகிய சமய தத்துவங்களை விளக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டே தெய்வ வடிவங்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் இன்றைய விஞ்ஞான உள்ளங்களுக்குப் புதிராக உள்ள வடிவங்கள் பல. அவற்றுள் ஒன்றே உதிரமாகாளியாகும். உதிரகாளி, மாகாளி எனப் பிரித்துப் பொருளினை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். உதிரம் என்பது இரத்தமாகும்.

இவ்வடிவம் நிர்வாணக் கோலத்துடன் கரிய நிறம் கொண்டதாகும். இடையைச் சுற்றிய மனிதக் கரங்களைக் கொண்ட இடையணியும், கழுத்தில் மாலையாக உள்ள ஐம்பது மனிதத் தலைகளும், வலது கையில் இரத்தம் சொரியும் அரியப்பட்ட தலையும், இடதுகையில் இரத்தம் சொட்டும் வாளும், விரித்த கூந்தலும், மூன்று கண்களும், நான்கு கரங்களும், நான்ற நாவும் உடையதாய்க் காட்சியளிக்கும்.

கிழிருக்கும் இருகரங்களுள் ஒன்று அபயகரம். மற்றது வரதகரமாகும். முகம் சிவந்திருக்கும். இத்தகைய கோரவடிவத்திற்கேற்பப் பின்புறமாகச் கடலை அமைந்திருக்கும். இந்த வகையில் அறைகூவும் பாணியிற் சவமாகக் கிடக்கும் தன் கணவனாகிய சிவத்தின் மேல் கால் பதித்த படி காளி உதிரமாகாளியாகக் காட்சி தருகின்றாள்.

இந்தத் திருவுருவம் தரும் தத்துவத்தினைச் சிறிது கவனிப்போம்.

காளி என்பது முப்பத்தாறு தத்துவங்களுள் ஒன்றாகிய கால தத்துவத்தைக் குறிக்கும். அது காலம் என்னும் சொல்லிலிருந்து வந்ததாகும். காலத்தவத்தின் சங்கார வடிவமே காளியாகும். இதனைப் பாரதியார்,

“கால மாம் வனத்தில் அண்டக்கோலமா மரத் தின்மீது

காளி, சக்தி என்ற பெயர்கொண்டு—ரீங்கார மிட்டு உலவும் ஒருவண்டு” என்றும்

“இன்ப வடிவாகிநிற்பாள் துன்பமெலாம் அவள் இழைப்பள் இஃதெலாம் அவள்புரியும் மாயை” என்றும்

“ஆதியாம் சிவனுமவன் சோதியாம் சக்தியுந்தான் அங்குமிங்கு மெங்கு முளவாகும்—ஒன்றே ஆகினால் உலகனைத்தும் சாகும்—அவை அன்றி ஓர் பொருளமில்லை அன்றி ஒன்று மில்லை ஆய்ந்திடில் துயரமெல்லாம் போகும்—இந்த அறிவுதான் பரமஞானமாகும்” என்றும் பாடியுள்ளார்.

தோன்றி நிலைபெற்ற எல்லாவற்றையும் காலத் தத்துவத்தின் வடிவாகிய காளியே முடிவுக்குக் கொண்டு வருகிறாள்.

அழிவு சக்தியை விளக்குவதற்குக் கோர வடிவமே பொருத்தமானதாகும். அதனாலேயே காலசக்தியாகிய காளி, குரூர வடிவமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளாள். உலகமே இறைவனின் ஆடை; அந்த உலகம் அழிக்கப்பட்ட நிலையில் அந்த ஆடையும் அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. அதனை உணர்த்தவே காளி, நிர்வாணமாகக் காட்சி தருகின்றாள். இப்போது அவள் திகம்பரி; திக்குகளே அவளின் ஆடைகளாகும்.

முக்குணங்களுள் ஒன்றாகிய தாமத குண ரூபினியாகிய காளி எல்லாவற்றையும் விழுங்கிய பாழினை உணர்த்தவும் காலம், இடம், காரணம் ஆகிய எல்லாவற்றையும் சுவடின்றித் துடைத்தவள் என்பதைப் புலப்படுத்தவும் கரிய நிறத்தினளாய்க் காட்சி தருகின்றாள்.

காளியின் திருக்கரங்கள் நான்கும் அவளின் செயலாற்றலை விளக்குவன. இடையணியாகிய கைகள் வெளியுலகச் செயற்பாடுகள் எல்லாம் முடிவுற்றன என்பதைக் குறிக்கின்றன.

விரிந்து பரந்து வீசும் கூந்தல் அவளின் தடையற்ற சுதந்திரத்தின் சின்னமாகும்.

கழுத்தில் மாலையாகவுள்ள ஐம்பது தலைகளும் நாத தத்துவமாகிய ஐம்பது அக்கரங்களை உணர்த்துகின்றன. அவற்றிலிருந்தே இப்பிரபஞ்சம் தோன்றுகின்றது. படைத்தல் தொழில் முற்றாக நின்று விட்டபடியால் அவற்றைக் கழுத்தணியாகக் காட்சி தருகின்றாள்.

சங்கார காரணனே உலகுக்கு முதல்வனும் படைத்துக் காப்போனுமாவான். ஆதலால் அஞ்சுதற்கு யாதுயில்லை என்பதை அபயகரமும் வேண்டியதைப் பெறுக என வரதகரமும் உணர்த்துகின்றன.

இவை ஒருபுறமிருக்க உதிரமாகாளி தன் கணவனாகிய சிவத்தினைக் காலடிப்படுத்தி மிதிப்பதன் கருத்து என்ன?

காளி ஊழி முதல்வியாய் எல்லாவற்றையும் சங்காரம் செய்த பின் வெற்றிக் களிப்பில் வீறு கொண்டு ஆடுகிறாள். அண்டம் நடுங்குகின்றது. எல்லாத் தெய்வங்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கச் சிவனே காளியை விலகுமாறு வேண்டியும் அவள் வீறுகொண்டு ஆடுகிறாள். அப்போது சிவன் அழிவுற்ற பிணங்களோடு தானுமொரு பிணமாகச் சாய்ந்துவிடுகிறான். அந்நிலையிற் சிவனுக்குத் தன் வெற்றியின் அதிர்ச்சி தெரியுமாறு

அவன் மீது கால் பதித்து ஆடத் தொடங்குகின்றாள். கால் பதித்தவுடன் தன் தவறை உணர்ந்த காளி, வெட்கத்தினால் நாக்கினை வெளியே தொங்கப் போடுகிறாள்.

மூலப் பரம் பொருளாகிய சிவம் சவம் போலக் கிடக்கின்றான். காளி சக்தியின் வடிவமானாலும் சிவமின்றி இயங்கவோ நிலைபெறவோ முடியாது. இதுவே சிவனின் மார்பில் கால்பதித்து நிற்கும் காளி உணர்த்தும் தத்துவமாகும். இவற்றிலிருந்து காளி, சங்கார சக்தி தான் என்னும் முடிவுக்கு வருதல் தவறாகும். சங்கார காரணனே உலகைத் தோற்றுவிக்கும் முதல்வன் என்பது சிவஞான போதம். அவளே ஊழி முதல்வனாம் சிவனைக் கொண்டு உலகைப் படைக்கும் ஆதிசக்தியாகவும் விளங்குகின்றாள்.

திருமூலர் இக்கூத்தை

“காளியோடாடிக் கனகர் சலத்தேயாடி
கூழியோடாடிக் குவலயத்தேயாடி”

எனக் கூறுவார்.

பாரதியார் இந்த ஊழிக்கூத்தினை,

“வெடிபடும் அண்டத்து இடிபல தாளம் போட-
வெறும்

வெளியில் இரத்தக் களியொடு பூதம்பாடப்—
பாட்டின்
அடிபடு பொருளின் அடிபடும் ஒலியில் கூடக்—
களித்து
ஆடும்காளி! சாமுண்ட! கங்காளி!

அன்னை! அன்னை! ஆடுங்கூத்தை
நாடச் செய்தாய் என்னை

ஐந்து ஊறுபூதம் சிந்திப் போய் ஒன்றாகப்—
பின்னர்

அதுவும் சக்திக் கதியில் மூழ்கிப் போக-அங்கே
முந்துறும் ஒளியில் சிந்தை நழுவும் வேகத்-
—தோடே

முடியாநடனம் புரிவாய் அடுதீசொரிவாய்
அன்னை! அன்னை! ஆடுங்கூத்தை
நாடச் செய்தாய் என்னை.

காலத் தொடுநிர் மூலம் படுமூவுலகும்-அங்கே
கடவுள் மோனத் தொளியே தனியாயிலங்கும்—
சிவன்

கோலங்கண்டுன் கனல் செய் சினமும் விலகும்—
கையைக்
கொஞ்சித் தொடுவாய் ஆனந்தக் கூத்திடுவாய்
அன்னை அன்னை ஆடுங்கூத்தை
நாடச் செய்தாய் என்னை,”

என்று ஊழிக்கூத்தின் அன்னை காளியருளால்
தரம் நாடிக்கண்ட அற்புத்ததை அப்படியே சொற்
கூத்தாடிக் காட்டுகின்றார்.

உதும்பரமரம் :

இது புனித மரங்களில் ஒன்று. அதர்வவேதம்,
தைத்திரிய சங்கிதை, சதபதபிராமணம் என்ப
வற்றில் உதும்பரமரம் பற்றிய குறிப்பு உண்டு.

இது சகல வகையான யாகக் கிரியைகளிலும்
பயன்படுத்தப்படும் சிறப்பு வாய்ந்தது. இதன்
பழத்தின் இனிமை பற்றி ஐதரேய பிராமணம்
வர்ணிக்கின்றது. இம்மரம் வருடத்திற்கு மும்
முறை காய்க்கும். பஞ்சவிம்ச பிராமணத்தில்
உதும்பர மரக்காடு பற்றிய குறிப்புக் காணப்
படுகின்றது.

இம்மரம் இதிகாசங்களில் விஷ்ணுவின் வடிவ
மாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. பூரண சந்திர
னுக்கு உதும்பரமரத்தாலான பாத்திரத்தில்
உணவு படைக்கும் வழக்கம் பற்றி மகாபாரதம்
குறிப்பிடுகின்றது.

ஒளதும்பரர் என்றழைக்கப்பெற்ற ஒரு சமு
தாயப்பிரிவினர் புராதன காலத்தில் வட இந்
தியாவின் மேற்குப்பகுதியில் வாழ்ந்திருந்தனர்.
கணராச்சியங்களுள் ஒளதும்பரர் அமைத்திருந்த
இராச்சியமும் ஒன்றென்பதை இலக்கியக் குறிப்
புக்கள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. அவர்கள்
வெளியிட்டுள்ள நாணயங்கள் பல கிடைத்துள்
ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவற்றிலே சைவ
சமயச் சின்னங்கள் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளன.
உதும்பர மரம் அவர்களுக்குச் சிறப்பாகவுள்ள
கணவிருச்சம் என்பதால் அவர்களுக்கு ஒளதும்
பரர் என்ற பெயர் உரியதாகியது என்பர்.

(திரு) உந்தியார் :

மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் பதினான்கினுள்
காலத்தால் முற்பட்டது. நூலாசிரியர் திருவியலூர்
உய்யவந்த தேவநாயனார். காலம் கி. பி.
பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு. திரு உந்தியாரில்
உந்தீபற, உந்தீபற என ஒவ்வொரு தாழிசையும்

முடிவுறுவதால் உந்தியார் எனும் பெயர்
அமைந்தது. பண்டு பெண்கள் உந்தீபற என்று
சொல்லி விளையாடிப் பாடும் பாடலின் வடிவில்
அமைந்தமையால் இப்பெயர் பெற்றதென்பதும்
ஒன்று.

நாற்பத்தைந்து கலத்தாழிசைகளைக் கொண்டு
அமைந்துள்ள இந்நூல் சிவஞானத்தின் சிறப்
பினை விதந்து கூறுகின்றது. சரியை, கிரியை,
யோகம், ஞானம் எனப்படும் நன்னெறி நான்
கினுள் இந்நூல் ஞான நெறியின் விழுப்பத்தைக்
கூறுகின்றது. நெறி நின்றோரின் சிறப்புக்
களையும் கூறுகின்றது.

ஆதாரயோகம், நிராதார யோகம், நிருத்த
மூர்த்தி, வழிபாடு முதலான செய்திகளை இயம்பு
கின்றது.

அனுபூதிச் செல்வத்தை விளக்கும் இந்நூலுக்குத்
தில்லைச் சிற்றம்பலவர் என்னும் சிவப்பிர
காசனார் செய்த பழைய உரை ஒன்று உள்ளது.

உப்பூர் வெயிலுகந்த விநாயகர் :

இத்திருக்கோவில், இராமநாதபுர மாவட்டத்
திலே தொண்டியிலிருந்து இராமநாதபுரம் செல்
லும் பாதையிலுள்ள உப்பூர் என்னுங் கிராமத்
திலே அமைந்துள்ளது. இக்கோயிலில் எழுந்த
ருளியுள்ள பெருமான் உப்பூர் பிள்ளையார் எனவும்
அழைக்கப்படுவார். உப்பூருக்கு லவணபுரம் என்
னும் சமஸ்கிருத மொழிப் பெயருமுண்டு.

சிவனை அவமதித்துத் தக்கன் நடத்திய யாகத்
திற்பங்குபற்றிய வெயிலோன் சிவனாலே தண்டிக்
கப்பட்டான். தன் தவறை உணர்ந்த பகலவன்,
சிவனை நாடினான். அவர், விநாயகரை வழி
கேட்குமாறு பணித்தார். விநாயகர் ஆணைப்படி,
வன்னி மந்தார வனம் என அழைக்கப்பட்ட உப்
பூரில் தவம் இயற்றினான். அவன் பக்தி கண்டு
விநாயகர் அவனுக்கு அருள் செய்தார். விநாய
கரின் திருமேனிமீது தனது ஒளிக்கதிர்களான
ஆயிரம் கரங்களைப் பரப்பியவாறு வழிபடுவதற்கு
அருளுமாறு சூரியன் வேண்டினான். அவன் வேண்டு
கோள் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதனால்
வெயிலுகந்தவிநாயகர் என்ற திருநாமம் இம்
மூர்த்திக்குக் கிடைத்தது.

இலங்கை நோக்கிச் சென்ற இராமன் இத்
தலத்தின் பெருமையைக் கேள்வியுற்று, தனக்கு
வெற்றி வேண்டி இவரை வணங்கினான். பதி

னெட்டு உப்புராணங்களில் ஒன்றான பாகவத புராணத்தில் இத்தலப் பெருமை கூறப்பட்டுள்ளது. சதாவதானம் சுப்பிரமணிய அய்யர், உப்பூர் தல புராணத்தைச் செய்யுள் வடிவில் யாத்துள்ளார்.

உப்பு வெளிக் காளிகோயில் :

திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள உப்பு வெளியில் அமைந்துள்ள இக்கோயில் இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் நடைபெற்றபோது பிரித்தானிய அரசால் இடமாற்றம் பெற்றது. இதனால் அம்பாளையும், வெள்ளியினாலான சூலத்தையும் எடுத்துச்சென்று பெரிய தொடுவாய்ப்பிள்ளையார் கோயிலில் வைத்திருந்தார்கள். இப்போது புதிதாக அமைக்கப்பட்டுள்ள உப்பு வெளிப் பத்திரகாளிகோயிலில் இத்திருவுருவங்களை நாம் வணங்கக் கூடியதாயிருக்கின்றது.

அம்பாள் வலது காலைத்தொங்கவிட்டு இடது காலைமடித்துச் சுகாசனமிட்டு, பத்மபீடத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றாள். சூலம், கபாலம், பாசம், கட்கம் தாங்கிய நான்கு கைகளோடு அம்பாள் திருக்காட்சி அருள்கின்றாள்.

காலையும் மாலையுமாக இருவேளைப் பூசை நடை பெறுகின்றது. ஆவணி மாதத்திற் பத்து நாள் அலங்கார விழாவும் பதினோராவது நாள் தீ மிதிப்பும் நடைபெறுகின்றது.

நவராத்திரி, கௌரிநோன்பு, திருவெம்பாவை என்பன சிறப்பு வழிபாடுகளாக இடம் பெறுகின்றன.

உப்புராணங்கள் :

மகாபுராணங்களைப் போன்று உப்புராணங்களும் பதினெட்டு என்று வரையறை செய்யப்படுகின்றன. கூர்மபுராணம், கருடபுராணம் என்பன வற்றிற் பதினெட்டு உப்புராணங்களின் பட்டியல் காணப்படுகின்றது. பதினெண் உப்புராணங்கள் கி.பி.650 — 800 ஆகிய காலத்திற் தொகுக்கப்பட்டவையாகலாம்.

பதினெண் உப்புராணங்களைவிட இன்றும் ஏராளமான உப்புராணங்கள் உள.

உப்புராணங்கள் குப்தர் காலந்தொட்டு இந்தியாவின் சமூக, சமய வரலாற்றினை அறிவதற்குத் துணைபுரிகின்றன. பெரும்பாலான உப்புராணங்கள் சமயச்சார்புடையனவாய்த் திகழுகின்றன.

சைவம், வைஷ்ணவம், சாக்தம் முதலிய சமயக் கொள்கைகள், தத்துவங்கள், கிரியைகள், தலம், தீர்த்தம், விரதம் என்பனபற்றி உப்புராணங்கள் விளக்கிக் கூறுகின்றன. புராதன இந்தியக் கலைகளான நாடகம், இசை, நடனம், சோதிடம், வைத்தியம் என்பன பற்றியும் உப்புராணங்களுட் சில எடுத்து விளக்குகின்றன.

இன்று கிடைத்துள்ள உப்புராணங்களை வைஷ்ணவ, சாக்த, சைவ, செளர, காணாபத்திய, சமயச் சார்பற்ற உப்புராணங்கள் என அறுவகையாக வகுக்கலாம்.

வைஷ்ணவ உப்புராணங்கள் :

- விஷ்ணுதர்மம்
- விஷ்ணுதர்மோத்தரம்
- நரசிம்மம்
- பிருகந்நாரதீயம்
- கிரியாயோகசாரம்

இவற்றுள் முதல் நான்கு புராணங்களும் பஞ்ச ராத்திரக் கொள்கையினைத் தழுவி அமைந்துள்ளன. கிரியா யோகசாரம் பாகவத வைஷ்ணவர் கட்டு உரியது.

சாக்த உப்புராணங்கள் :

- தேவீபுராணம் - காளிகாபுராணம்
- மகாபாகவதபுராணம், தேவீபாகவத பகவதி புராணம், சண்டிபுராணம், சண்டிகாபுராணம்; சதீபுராணம் என்பன தாந்திரிக மதக் கருத்துக்களை விளக்குகின்றன.

சைவ உப்புராணம் :

- சிவபுராணம், செளரபுராணம், சிவதர்ம புராணம், சிவதர்மோத்தர புராணம், சிவரஹஸ்யம், ஏகாம்பர புராணம், பராசர புராணம், வாசிஷ்டலிங்க புராணம், விக்யாத புராணம்.

இவற்றுட் சைவ தத்துவம், கிரியைகள், சிவனைப் பற்றிய கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

சௌர உப்புராணம் :

- சூரிய வழிபாடு பற்றிக் கூறுகின்றது.

காணாபத்திய உப்புராணம் :

முத்கல புராணம் கணபதியின் ஒன்பது அவதாரங்களைக் குறிப்பிடுகிறது. கணேச புராணம் விநாயகரின் 56 வடிவங்களையும் அவை தொடர்பான கதைகளையும் கூறும்.

சமயச்சார்பற்ற உபபுராணம் :

பலீஷ்யோத்தர புராணம்
பிருகத்தர்மபுராணம்

இவற்றை விட இன்னும் வேறான பல புராணங்கள் உள. உ+ம்- மாரீசபுராணம், நீலமதபுராணம், ஜைமினிபுராணம், கன்யகாபுராணம், இவற்றுள் நீலமதபுராணத்தை ராஜதரங்கினியிற் கல்ஹணர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்புராணம் காஷ்மீர் நாட்டு வரலாறு, பூகோளவியல் என்பன பற்றி அறிய உதவும்.

ஆங்கீரச, ஓளசன்ய, பிருகத்வாமன, பிருகத் ஓளசனஸ் முதலான புராணங்கள் மறைந்துவிட்டன வென்று கூறப்படுகின்றது.

உபவாசம் :

இதற்கு அருகிலே வசிப்பது என்று பொருள் கொள்ளலாம். இறைவன் அருகிலே இருக்க நம்மைத் தகுதியுடைவன் ஆக்குவது. தனித்திரு; பசித்திரு, விழித்திரு, என்ற உயர் வாக்கியங்களுக்கு உண்மைப் பொருளாய் இருப்பது உபவாசம்.

இதனைத் தமிழில் 'விரதம்' என்று கூறுவர். வரிப்பதனால் 'பிரதம்' எனப்பட்டது. உணவு ஒழித்தலும், மிதமாக உண்டலும் தீயன நீக்கி நல்லன உண்டலுமாகிய உணவு நியமமே உபவாசம். அலையும் மனத்தை அடக்கி ஆண்டவன் திருவடிகளிற் பதியச் செய்வதே இதன் நோக்கம். 'அன்னம் அடங்க அஞ்சம் அடங்கும்' என்னும் முதுமொழிக்கேற்பப் பொறியடக்கம் உணவு ஒடுக்கத்துள் உள்ளது.

உபசாரம் :

'உபசாரம்' என்பதற்குப் பணிவிடை செய்வது என்பது பொருளாகும். மனிதர்களுக்கும் மன்னர்களுக்கும் இறைவனுக்கும் உபசாரம் அளிக்கப்படும். இறைவனுக்கு அளிக்கப்படும் உபசாரத்தையே நூல்கள் சிறப்பாகப் பேசுகின்றன. இவை பஞ்சோபசாரம், சோடசோபசாரம் சதுஷ்டி உபசாரம் என்று விரியும்.

ஐந்துவித உபசாரம் (பஞ்சோபசாரம்) :

பிருதிவி சம்பந்தமான உபசாரங்கள் - சந்தனம், மலர், கிழங்கு, வேர், பழம், அன்னம் முதலியன.

அப்பு சம்பந்தமான உபசாரங்கள் - நீர், பால், தயிர், வஸ்திரம் முதலியன.

அக்கினி சம்பந்தமான உபசாரங்கள் - பொன், இரத்தினம், தீபம், கர்ப்பூரதீபம், ஆபரணம் முதலியன.

வாயு சம்பந்தமான உபசாரங்கள் - தூபம், சாமரை, விசிறி முதலியன.

ஆகாச சம்பந்தமான உபசாரங்கள் - மணி, வாத்தியம், தோத்திரம், முதலியன.

பதினாறு வகை உபசாரங்கள் (சோடாசோபசாரம்) :

தேவி பூஜைக்குரியது :

ஆவாஹனம், ஆஸனம், பாத்தியம், அர்க்யம், ஆசமநீயம், ஸ்நானம், வஸ்திரதாரணம், சந்தன - குங்கும தாரணம், அக்ஷததாரணம், ஆபரண தாரணம், புஷ்பதாரணம், தூபம், தீபம், நைவேத்தியம் நீராஜனம், பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம்.

(ஆபரணதாரணம், பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் ஆகியவற்றிற்குப் பதிலாக உபவிததாரணம், மந்திர புஷ்பம் என்பவற்றைச் சிலர் சமர்ப்பிப்பர்)

அறுபத்து நான்கு வகை உபசாரங்கள் :—
(சதுஷ்டி உபசாரம்)

இது தேவி பூஜைக்கே சிறப்பானது. தேவியை வரவேற்று அவளுக்கு உகந்த சிறந்த ஆசனத்தில் அமர்த்தியதும் செய்யப்படும் உபசாரங்கள்.

1. பாத்தியம் - திருவடிகளைத் தூய்மையாக்க நீர்வார்ப்பது (இதனுள் கரங்களையும், முகத்தையும் தூய்மையாக்க நீர் வார்ப்பதான அர்க்கியமும், ஆசமனீயமும் அடங்கும்).

2. ஆபரண - அவரோபணம் - திருவாபரணங்களைக் கழற்றிவைப்பது.

3. ஸுகந்தி தைல அப்யங்கம் - மணமுள்ள எண்ணெய்க் காப்பு செய்து கொள்வது.

4. மஜ்ஜநசாலாப் பிரவேசநம் - குளியலறையினுள் நுழைவது.

5. மஜ்ஜநசாலா மணிபீட உபவேசனம் - குளியலறையினுள்ள இரத்தினபீடத்தில் அமர்வது.

6. திவ்யஸ்நானீய உத்வர்த்தனம் - வாசனைப் பொடிகளைத் தேய்த்துக்கொள்வது

7. உண்ண உதக ஸ்நானம் - வெண்ணீரில் ஸ்நானம் செய்வது.
8. கநகசலசச்சுத தீர்த்த அபிஷேகம் - தங்கக் குடங்களிலுள்ள கங்கை நீர் முதலிய புண்ணியதீர்த்தங்களால் ஸ்நானம்.
9. தெளத வஸ்த்ர பரிமார்ஜனம் - உலர்ந்த ஆடையால் துவட்டிக்கொள்வது.
10. அருணதுகூலபரிதானம் - சிவப்புப் பட்டாடை அணிவது.
11. அருண குசோத்தரீயம் - சிவப்பு மேலாடை தரிப்பது.
12. ஆலேப மண்டபப் பிரவேசம் - வாசனைப் பூச்சுக்களுக்கான அறையினுட் செல்வது.
13. ஆலேபமண்டப மணிபீட உபவேசனம் - வாசனைப் பூச்சுக்களுக்கான அறையில் உள்ள இரத்தினபீடத்தில் அமர்வது.
14. சந்தன- அகரு - குங்கும - ம்ருகமத கர்ப்பூர கஸ்தூரி - கோரோசனாதி திவ்யகந்த ஸர் வாங்கின விவேலாபனம் - சந்தனம், அகில், குங்குமப்பூ, ஜவ்வாது, பச்சைக்கர்ப்பூரம், கஸ்தூரி, கோரோசனை முதலிய நறுமணப் பொருட்களை உடலெங்கும் பூசிக்கொள்வது.
15. கேசபாரஸ்ய காலாகருதூபம் - கேசங்களில் அகிற்புகைகாட்டுவது.
16. மல்லிகா - மாலதி - ஜாதீ - சம்பக அசோக - சதபத்ர - பூக - குஹலி - புந்நாக கல்ஹார முக்ய ஸர்வர்து குஸுமமாலா சமர்ப்பணம் - மல்லிகை, நித்யமல் லிகை, யதி மல்லி லிகை, சண்பகப்பூ, அசோகம், தாமரை, கமுகம்பூ, குவளை, புன்னை, ஆம்பல் முதலிய எல்லா ருது க்களிலும், கிடைக்கக் கூடிய பூமாலைகளை வழங்குவது
17. பூஷண மண்டபப்பிரவேசம் - ஆபரணம் பூணும் அறையினுள் நுழைவது.
18. பூஷண மண்டப மணிபீட உபவேசனம் - அங்குள்ள இரத்தின பீடத்தில் அமர்வது (பின்வரும் அணிகளை அணிவிப்பது).
19. நவமணி மகுடம் - ஒன்பது இரத்தினங்கள் பதித்த கிரீடம்
20. சந்த்ர சகலம் - சந்திரனது பிறைவடிவமான நெற்றியணி
21. ஸுமந்த ஸீந்தூரம் - நெற்றி வகிட்டிற் சிந்தூரப் பொட்டு
22. திலகரத்னம் - நெற்றியில் பொட்டு
23. காலாஞ்ஜனம் - கண்ணிற்கு மை
24. வால (பால) யுகளம் - காது மடல் அணிகள்
25. மணிகுண்டல யுகளம் - இரு இரத்தின குண்டலங்கள்
26. நாஸாபரணம் - மூக்குத்தி
27. அதரயாவகம் - உதட்டுச் சாயம்
28. பிரதம பூஷணம் - மங்கலநாண்
29. கநக சிந்தாகம் - தங்க அட்டிகை
30. பதகம் - பதக்கம்
31. மஹா பதகம் - பெரும் பதக்கம்
32. முக்தாவளி - முத்துச்சரம்
33. ஏகாவளி - 27 முத்துக்கள் கோர்த்த ஒற்றை வடமுள்ள மாலை

34. சந்நவீரம் - பூணூல் போன்று
இடது தோளினின்று
வலது விலாப்புறம்
வரையிலும், வலது
தோளினின்று இடது
விலாப்புறம் வரையும்
தொங்கும் சங்கிலி.
35. கேயூர யுகள சதுஷ்டயம்
- தோளின் மீதும்,
புஜத்திலும் நான்கு
கரங்களுக்கான கேயூர
ஜோடிகள்
36. வளயாவளி - வளையல்கள்
37. ஊர்மிகாவளி - வளையல்கள்
38. காஞ்சீதாம - ஒட்டியாணம்
39. கடிஸுத்ரம் - அரைஞாண்
40. ஸௌபாக்யாபரணம்
- அரசிலை
41. பாதகடகம் - காலிலணியும் காப்பு
42. ரத்ன நூபுரம் - இரத்தினப் பரல்கள்
கொண்ட சிலம்பு
43. பாதாங்குல்யகம் - கால்விரல் மோதிரம்
44. பாசம் - பாசாயுதம்
(மேல் வலது கையில்)
45. அங்குஷம் - தொட்டி
(மேல் இடது கையில்)
46. புண்டரேக்ஷ சாபம் - கரும்புவில்
(கீழ் இடது கையில்)
47. புஷ்பபாணம் - மலரம்புகள்
(கீழ் வலது கையில்)
48. ஸ்ரீமன் மாணிக்ய பாதுகே
- ஒளிவிடும் சிவப்பு
இரத்தினம் பதித்த
இரு பாதுகைகள்

49. ஸ்வஸமானவேஷா ஆஹண தேவதாபி,
ஆஹண மஹாசக்ராதி ரோஹணம்
- தனக்கு ஒப்பான
அணி முதலியவை
களை அணிந்த
ஆபணர தேவதைகளு
டன் மஹரசக்கிர
பீடத்தில் அமர்தல்
50. காமேச்வர பர்யங்க உபவேசநம்
- காமேசுவரரது மடி
யில் அமர்தல்
51. அமிருத ஆஸவ — அமிருதமாகிய மது
சஷகம் நிரம்பிய கிண்ணம்
52. ஆசமநீயம் — வாய் அலம்ப நீர்
வார்த்தல்
53. கர்ப்பூரவீடிகா — ஏலரிசி, கிராம்பு,
பச்சைக்கர்ப்பூரம்,
கஸ்தூரி, குங்குமப்பூ,
சாதிக்காய், ஜாதி
பத்திரி, பாக்கு,
வால்மிளகு, சுக்கு,
சுண்ணாம்பு, கந்தம்,
காம்பு ஆகியன
சேர்ந்த தாம்பூலம்
54. அநந்த உல்லாஸ — ஆனந்தக்களிப்பைக்
விலாஸ காட்டும் சிரிப்பு
55. மங்களாரார்த்திகம் மங்கள ஆரத்தி
56. சத்ரம் — குடை
57. சாமரம் — கவரி
58. தர்ப்பணம் — கண்ணாடி
59. தாளவ்ருந்தம் — விசிறி
60. கந்தம் — சந்தனம்
61. புஷ்பம் — மலர்
62. தூபம் — நறும்புகை
63. தீபம் — விளக்கு
64. நைவேத்தியம் — நைவேத்தியம்.

இவைகளிற் சந்தனம், புஷ்பம், தூபம், தீபம், நைவேத்தியம் என்ற ஐந்து உபசாரங்களை அப்படியே செய்துவிட்டு மற்றவற்றைப் பாவனையால் சமர்ப்பணம் செய்யலாம். பூசுசங்கரரது சதுஷ்ஷுஷ்டி உபசார பூஜா தோத்திரம் இந்த வரிசையில் அழகாகப் பணிவிடை புரிவதைத் தொகுத்துத் தருகிறது. பொருள் உணர்ந்து இசைத்தவாறே இவைகளைச் செய்வது மகிழ்ச்சியைத் தரும்.

சிவபூஜைக்குரியது சோடாபோசாரம் :

ஆவாஹனம், தாபனம், சந்நிதானம், சன்னிரோதனம், அவகுண்டனம், தேனுமுத்திரை, பாத்தியம், ஆடமன்யம், அருக்கியம், புஷ்பதானம், தூபம், தீபம், நைவேத்தியம் பாணீயம், ஜபசமர்ப்பணம், ஆராத்திருகம் என்பன சோடசோபசாரங்கள்.

ஆவாஹனம் :

பூசையின் பொருட்டு சிவபெருமானை இலிங்கம் முதலியவற்றில் வரவழைத்து அபிமுகமாகச் செய்யும் பாவனையாகும்.

தாபனம்:— கருணைக்கடலே அடியேனுக்கு அருளும் பொருட்டு இச்சிவலிங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்க வேண்டும் என்று அன்புடன் செய்யும் பாவனை.

சந்நிதானம் : - ஆன்மாவின்றிவு சிவபிரானது பரிபூர்ண குணத்திலும் சிவபிரானது பரிபூர்ணத்தன்மை ஆன்மாவின்றிலும் ஒன்றையொன்று பிரியாதபடி ஆண்டானும், அடிமையுமாக நின்றல்.

சந்நிரோதனம் : - பகவானே எப்பொழுதும் என்னிடத்தில் அனுக்கிரகம் வைத்திருக்க வேண்டும் என்னும் மனோபாவனையாகும்.

அவகுண்டனம் : -

எண்ணிறந்த கரணங்களையுடைவராகவும், சின்மயராகவும் எங்கும் நிறைந்திருப்பவராகவும் இருக்கும் பரமசிவனை பக்தர் அல்லாதவர்களுக்கு அறிவிக்காமல் மறைத்தல்.

தேனுமுத்திரை : -

காமதேனுவின் அமிர்தத்தினால் அனைத்தையும் தூய்மையாக்கல்.

பாத்தியம், அசமனீயம், அர்க்சம்:

இவைகள் ஆன்மசுத்தியின் பொருட்டுச் செய்தலாகும்.

புஷ்பதானம் : -

மணமுள்ள மலர்களைச் சிவபிரானது திருமுடியிற் சார்த்தல் சுத்த சைதன்யியத்தின் பொருட்டாம்.

சாத்வீக குணமுள்ள வெண்ணிற மலர்களால் சாத்துவிக காலமாகிய உஷ்த்தகாலம், சாயரகைஷு, அர்த்தயாமம், என்னும் காலங்களில் அர்ச்சித்தவர்கள் முக்தியை அடைவர்.

இராசத குணமுள்ள செந்நிற மலர்களால் மத்தியானத்தில் பூசித்தவர்கள் போகத்தை அடைவார்கள்.

இராசத தாமத பத்திரங்களாகிய வில்வம் முதலியவைகளால் அர்ச்சித்தவர்கள் போகமோஷமடைவார்கள்.

மேலும் இல்லாத பொருட்களை இணைப்புக் கருதி இருப்பதாகக் கூறலை 'உபசாரம்', உபசார வழக்கு என்பர்.

மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம், கலை என்னும் அத்துவாக்கள் ஆறும் மாயாகாரியங்கள். இவை இறைவனது வடிவம் இல்லை. இவ்வத்துவாக்களை அவனது வடிவமாக ஆக மங்கள் கூறுவது உபசாரம். இதனைக் கந்தர் கலிவெண்பாவில் மந்திரமே சோரியா எனத் தொடங்கும் பாடலிலே காணலாம்.

உபசாரப் பொருட்கள் :

இறைவனைப்புறத்தே திருக்கோவில் களில் அல்லது பக்தன் பூசை புரியும் இடத்தில் எழுந்தருளச் செய்வதும் அகத்தே உள்ளக்கிழியில் ஓவியமாக உணர்வால் எழுந்தருளச் செய்வதுமாக இருநிலைகள் பேசப்படுகின்றன.

இங்ஙனம் எழுந்தருளிய இறைவனைப் பக்தகோடிகளுக்காகப் பூசனை புரியும் அந்தணர் அல்லது அகப்பூசை செய்யும் பக்தன் உபசாரம் செய்யும்போது பயன்படுத்தப்படும் பொருள்களே உபசாரப் பொருட்களாகும்.

உபசாரத்தின் நோக்கம் இறைவனைத் திருப்பிப்படுத்தும் பாவனையில் பக்தன் தன் அன்பை வெளிப்படுத்தித் தன்னைத் திருப்பிப்படுத்தலாகும்.

நாற்பாதங்களில் ஒன்றாகிய கிரியை வழிபாடாகிய இவ்வுபசாரம், விருப்பு வெறுப்பற்ற இறைவனை நோக்கிச் செய்வதாயினும் இதன் மூலம் ஆன்மீக வளர்ச்சியில் ஞானபாதத்தை அடைய ஏதுவாகின்றது.

இவ்வுபசாரம் 48 வகைப்படும். அவை வருமாறு :—

தவிசளித்தல், கைகழுவுநீர் தரல், கால் கழுவுநீர் தரல், முக்குடி நீர் தரல், ஆடை சாத்தல், முப்பூரிநூல் தரல், தேய்வைபூசல், மலர்சாத்தல், மஞ்சளரிசிதூவல், நறும்புகைகாட்டல், விளக்கிடல், கற்பூரமேற்றல், அமுதமேந்தல், அடைகாய்தரல், மந்திரமலரால் அர்ச்சித்தல், ஆவாகனம், ஆசனம், அர்க்கியம், பாத்தியம், ஆசமனீயம், ஸ்நானம், வஸ்திரம், எஞ்சுத்திரம், பூஷணம், கந்தம், அட்சதை, புஷ்பம், தூபம், தீபம், நைவேத்தியம், அமுதவாசனம், நீராசனம், தீர்ப்பணம், பலார்ப்பணம், தாம்பூலம், பிரதட்சனம், நமஸ்காரம், தோத்திரம், புராணபடனம், சத்திரம், சாமரம், விசிறி, மஞ்சம், சங்கீதம், நிருத்தம், வாச்சியம், ஆத்மாரோபணம் என்பனவாகும்.

உபநயனம் :

உப - நயனம் என்ற இரண்டு சொற்களால் ஆகியது இத்தொடர். இது குருகுல வாசத்திற்கு முதற்படி. “உப-நயனம்” என்ற சொற்றொடர் குருவின் அருகே அழைத்துச் செல்வது என்று பொருள்படும். மாணவனை “காயத்ரி” என்னும் பிரம்மத்திடம் அழைத்துச் செல்வது என்றும் சிறப்பாகப் பொருள் உரைப்பாரும் உளர்.

உபநயனம் பிரமச்சரியத்திற்கு ஆரம்பம். அதன் முடிவு சமாவர்த்தனம். உபநயனம் முதல் சமாவர்த்தனம் ஈறாக உள்ள இடைநிலை பிரமச்சரியம். உபநயனம் என்பது மறுபிறவியாகும். பிராமண, க்ஷத்திரிய, வைசியர்கள் துவிஜர்கள். அதாவது இருபிறப்பாளர்கள். இவர்களுக்கு உபநயனம் உண்டு.

அந்தணர்களுக்குக் கர்ப்பகாலத்தைக் கூட்டி எட்டாவது ஆண்டும் (பிறந்து 7 ஆண்டு 2 மாதம்) க்ஷத்திரியர்களுக்குப் பன்னிரண்டு வயதும், வைசியர்களுக்கு பதினாறு வயதும், உபநயன காலமாகும். காமன் உள்ளே புகுவதற்கு முன்பே காயத்ரி புகுந்து விட வேண்டும் என்பதற்காகவே இந்த வயது வரம்பை வைத்தனர்.

உத்தராயண காலத்தில் தை, மாசி, பங்குனி, சித்திரை, வைகாசி, ஆனி ஆகிய மாதங்களில் அசவினி, உரோகிணி, மிருகசீரிடம், புனர்பூசம், பூசம், உத்திரம், அஸ்தம், சித்திரை, சுவாதி, அனுஷம், உத்திராடம், திருவோணம், அவிட்டம், சதயம், உத்திரட்டாதி, ரேவதி ஆகிய நட்சத் திரங்களில், ஞாயிறு, திங்கள், புதன், வியாழன், வெள்ளி ஆகிய நாட்களில், சுக்லபக்ஷம் துவிதியை, திருதியை, பஞ்சமி, சப்தமி, ஏகாதசி திரயோதசி, கிருஷ்ணபக்ஷ துவிதியை, திருதியை, பஞ்சமி, ஆகிய திதிகளில் அஷ்டம சுத்தமுள்ள ரிஷபம், மிதுனம், கடகம், கன்னி, துலாம், தனுசு, மீனம் ஆகிய லக்கினங்களிலும் ரிக்வேதக்காரர்களுக்கு குருவும், யஜுர்வேதக்காரர்களுக்கு சுக்ரனும், சாமவேதக்காரர்களுக்கு அங்காரகனும், அதர்வண வேதக்காரர்களுக்கு புதனும் அஸ்தமனமடையாதிருக்கையில் விடியற்காலத்திற் சூரியன் உதயமாகி ஆறுநாழிகைக்குள்ளும் கசரயோகம், பஞ்சக அசுபம் இவை இல்லாத லக்னத்தில் எவ்வித தோஷமும் இல்லாதிருக்கையில் உபநயனம் செய்வித்தல் வேண்டும்.

ஜென்ம நக்ஷத்திரம், ஜென்ம நக்ஷத்திரத்திற்கு 7, 10, 16, 18, 23, 25, 27 இந்த நக்ஷத்திரங்களிலும் ஜென்மாஷ்டம ராசியிலும் உபநயனம் செய்தல் கூடாது.

உபநயனத்தில் காயத்ரி மந்திர உபதேசமே முக்கியமானது. இதனையே பிரம்மோபதேசம் என்பர். இதில் குருவே பிதா, காயத்திரியே மாதா. உபநயனமான பின்புதான் சகல வைதிக கர்மாக்களையும் செய்யும் அதிகாரம் ஏற்படுகிறது..

உபநிடதம் :

“உபநிஷத்” என்பது பிரம்மஞானம் அல்லது இரகசியக் கட்டுப்பாடு என்று பொருள்படும். உப-அருகில்-நி-விருப்பத்துடன் ஸத்-இருக்கிறார்கள். அறிபவற்றை அறிவதற்காகப் பற்றுறுதியுடன் சீடர்கள் ஆசாரியினை அண்மித்திருக்கின்றார்கள்.

வேதங்களின் சாரமாக, முடிந்த முடிபாக உள்ளவை உபநிடதங்கள். அவை இரண்டு வகையில் அப்படி இருக்கின்றன. ஒன்று வேதத்தின் ஒவ்வொரு சாகையும் முதலில் சம்கிதை, பிராம்மணம், ஆரண்யகம் என்று உள்ளது. ஆரண்யகத்தின் முடிவில் இருப்பது உபநிடதங்கள். இரண்டாவதாக வேதத்தின் இறுதியாக — அந்தமாக-முடிந்த முடிபாக—இருப்

பதனால் வேதாந்தம் என்று பெயர் பெறுகிறது. மேலும் வேதத்தைப் புருஷனாக உருவகித்தால் வேத புருஷனுக்கு சிரசாக இருப்பது உபநிடதங்களே. இதற்கு “சுருதிரசு” “மறைமுடி” என்று கூறுவர். வேதத்திற் பழுத்து அனுபவ ஞானக் கனிகளாகவும் ஆயிரம், ஆயிரம் ஆண்டுகளாக இந்திய ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கு ஊற்றுக் கண்ணாய் அமைந்தவை உபநிடதங்கள்.

உபநிடதங்கள் வேதத்தின் ஞானகாண்டப் பகுதியாகும். உபநிடதங்கள் 108 என்று கூறுவார்கள். அவற்றுள் மிக முக்கியமானதும், ஆதிசங்கரர். இராமானுஜர் மத்வர் முதலானவர்களால் உரை செய்யப்பட்டதும் “தசோபநிஷத்” என்னும் பத்து உபநிடதங்களாகும்.

ஈச - கேன - கட - ப்ரச்ன - முண்டக - மாண்டூக்ய - தித்திரி
ஜதரேயம்ச சாந்தோக்யம் ப்ருஹதா
ரண்யகம் தசம்

ஈசாவால்ய உபநிஷத் :

இது சக்லயஜூர் வேதத்திலுள்ளது. “ஈலாவால்யம்” என்ற பெயரோடு தொடங்குவதனால் இதற்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டது. இவ்வுலகம் முழுவதும் இறைவனால் நிறைந்துள்ளது. அவனுக்கே நமது செயல்களை உரித்தாக்கி பரமாத்ம தத்துவத்தை அடைய வேண்டும் என்று கூறுவது.

கேனோபநிஷத் :

இது சாமவேதத்தில் ஜைமினி சாகையில் தலவாகார பிராம்மணத்தில் வருவதால், ‘தலவாகார உபநிஷத்’ என்றும் கூறப்படுவதுண்டு. ஆணவம் கொண்ட அமரர்கள் இறைவனின் அடி முடி தேடி அறிந்துகொள்ள முடியாமல் மயங்கிய காலத்து பராசக்தியே “ஞானாம்பிகையாக” வந்து தேவர்களுக்கு அறிவுரை வழங்கியதை இந்த உபநிடதம் கூறுகின்றது. ‘விண்டவர் கண்டிலர் கண்டவர் விண்டிலர்’ என்பதற்கு அருமையான விளக்கம் கேனோபநிடதம். ஆதிசங்கரர் பதம் பதமாக ஒரு உரையையும், வாக்கியம் வாக்கியமாக ஒரு உரையையும் அருளியிருக்கின்றார். ஆச்சாரியார் அவர்களின் இரட்டை பாஷ்யத்தைப் பெற்ற பெருமை இதற்கு உண்டு.

கடோபநிஷத் :

இது கிருஷ்ண யஜுஸில் கடசாகையில் வருவது. இதந்த பின் ஜீவன் என்ன ஆகின்றான் என்பதை

வாஜஸ்தவசின் மகன் நசிகேதனுக்கு யமதர்ம ராஜன் செய்த உபதேசம் கடோபநிஷத்தாக விரிகின்றது. கீதையில் கடோபநிஷத்தின் உட்பொருள் பெரும்பான்மையாக ஆளப்படுகின்றது. “எழுமின் விழிமின்” என்ற விவேகானந்தரின் வெற்றி வாக்கியங்கள் கடோபநிஷத்திலிருக்கும் மந்திரங்களே.

ப்ரச்னோபநிஷத் :

இது அதர்வ வேதத்தைச் சார்ந்தது. ப்ரச்னம் என்றால் வினா. மக்கள் உற்பத்தியானது எப்படி? அவர்களைக் காப்பாற்றும் தேவர்கள் யார்? பிராணன் சரீரத்துள் இயங்குவது எப்படி? விழிப்பு, உறக்கம், கனவு இவற்றின் உண்மை என்ன? ஓங்கார உபாசனையின் பயன் என்ன? பரமாத்மா - ஜீவாத்மா இவற்றின் சம்பந்தம் என்ன? என்ற ஆறு வினாக்களுக்கு விடைகாண்பதால் ப்ரச்னோபநிஷத் என்ற பெயர் பெற்றது.

முண்டகோபநிஷத் :

‘முண்டகம்’ என்றால் தலையை மொட்டை அடித்துக்கொள்வது. துறவு பூண்ட வைராக்கியர்கள் பின்பற்றும் வழிமுறைகளைக் கூறுவது. அழிவில்லாத அக்ஷரப் பிரம்மத்தில் ஐக்கியம் அடைய அக்ஷரப் பிரணவமான ஓங்காரமே சிறந்த வழி என்ற அருமையான கருத்துக்கள் பொதிந்தது.

மாண்டூக்யோபநிஷத் :

“மண்டூகம்” என்றால் தவளை. தவளை ஒவ்வொரு படியாக ஏறாது. ஒரு நிலையினின்று நான்காம் நிலைக்குத் தாவுகும். ஓங்கார உபாசனையினால் உபாசகன் ஒவ்வொன்றாகச் செல்லாமல் ஒரேயடியாகப் பல நிலைகளைக் கடந்து விடலாம் என்று கூறும். மண்டூக உருக்கொண்ட வருணன் நாராயணனைத் துதித்தாலும் மண்டூக்யம் என்ற பெயர் பெற்றது என்று கூறுவார்கள். பன்னிரண்டு மந்திரங்களைக் கொண்ட அந்த உபநிடதம்தான், உபநிடதங்களுக்குள்ளேயே மிகச் சிறியது. ஆதி சங்கரரின் குருவிற்குக் குருவான ஸ்ரீகௌடபாதாச்சாரியார் மாண்டூக்யோபநிஷத் காரிகை என்று இதன் தத்துவங்களை விளக்கி எழுதியிருக்கிறார்.

தைத்திரியோபநிஷத் :

யாக்ஞவல்கியர் தனது மாமனான பைசம்பாயனரிடம் மனவேற்றுமை கொண்டு அவர் கற்றுக் கொடுத்த யஜுர்வேத மந்திரங்களை நெருப்புக்

கங்குகளாகக் கக்கியபொழுது அருகிலிருந்த சீடர்கள் தித்திரிப் பறவையின் உருக்கொண்டு அதனை விழுங்கினர். அதனால் அவர்களுக்கு அவ்வேதம் முழுதையும் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. இந்த வேத சாகைக்கு கிருஷ்ண யஜுஸின் தைத்திரிய சாகை என்று பெயர் 'தித்திரி' என்ற சொல்லின் அடிநிலை 'தைத்ரி' என்று வரும். இதில் சீஷாவல்லி, ஆனந்தவல்லி, ப்ருகுவல்லி என்ற மூன்று பாகங்கள் உண்டு.

கர்மானுஷ்டானங்களில் உபயோகிக்கும் உபநிடத மந்திரங்களுட் பெரும்பாலானவை தைத்திரிய - உபநிஷத்திலுள்ளவை.

ஐதரேயோபநிஷத் :

ரிக் வேதத்தின் ஐதரேய ஆரண்யகத்தில் ஐதரேயர் என்ற முனிவர் மூலமாக வந்தது. ஜீவன் மாதாவிடமிருந்து மாதாவின் கர்ப்பத்தில் புகுந்து உலகிற் பிறந்து புண்ணிய பாபங்களால் மீண்டும், மீண்டும் பிறவி எடுப்பது என்பதையும், ஆத்மாவை அறிந்துகொள்வதன் மூலமே ஆன்ம விடுதலை பெற முடியும் என்பதையும், விரிவாக விளக்குவது ஐதரேயோபநிஷத்.

சாந்தோக்யோபநிஷத் :

இது அளவில் மிகப் பெரியது. 'சாந்தோகன்' என்றால் சாமகானம் செய்பவன் என்பது பொருள்; கீதையில் கடோபநிஷதம் எப்படி அதிகமாகக் கையாளப்படுகின்றதோ அதைப் போல் பிரம்ம சூத்திரத்திற் சாந்தோக்யம் அதிகமாக எடுத்தாளப்படுகின்றது. இது அக்ஷுவித்தை, ஆகாசவித்தை, மதுவித்தை, சாண்டில்யவித்தை பிராணவித்தை, பஞ்சாக்னிவித்தை, தகரவித்தை முதலிய பலவற்றை உள்ளடக்கியது. இது பல சுவையான கதைகள் மூலம் நீதிபோதிப்பதில் தனக்கு நிகர் தானேயாய் விளங்குவது.

பிரஹதாரண்ய கோபநிஷத் :

இதுவும் மிகப் பெரியது. 'பிரஹத்' என்றாலே பெரிது என்பது பொருள். சாதாரணமாக ஆரண்யகத்தின் நிறைவில் வருவதுதான் உபநிடதம். இதற்கு மாறாக சக்ல யஜுஸ் ஸம்வஹிதயிலேயே வருவது ஈசாவாஸ்யம். அதே போன்று சக்லயஜுஸில் முழு ஆரண்யகமாக இருப்பது பிரஹதாரண்யக உபநிடதம்.

மாத்யந்தினசாகை, காண்வசாகை என இரண்டு பாடாந்தரங்கள் இதற்கு உண்டு. இது ஆறு

பிரிவுகளைக் கொண்டது. முதல் இரண்டு பிரிவை 'மதுகாண்டம்' என்றும், அடுத்த இரண்டு பிரிவை 'முனிகாண்டம்' என்றும் இறுதி இரு பிரிவுகளைக் 'கில காண்டம், எனவும் கூறுவர்.

'அஸ்தோமாஸத்கமய' என்ற மந்திரத்துடன் பிரஹதாரண்யகம் துவங்குகின்றது. பெண்கள் பிரம்மவாதினிகளாக இருந்ததையும், யாக்ருவல் கியர் மைத்ரேயிக்குச் செய்த உபதேசம், ஜனகரின் சபையில் நடந்த பரமாத்யதத்வ உபதேசம் போன்ற கருத்துச் செல்வங்களைத் தன்னகத்துக் கொண்டது இந்த உபநிடதம்.

உபநிஷத்துக்களின் நூற்றெட்டு பேதமாவன:—

1. வாஜஸநேயம் 2. தலவகாரம் 3. கடோபநிஷத் 4. பிரச்சநோபநிஷத் 5. முண்டகோபநிஷத் 6. மாண்டுக்க்யோபநிஷத் 7. தைத்ரியோபநிஷத் 8. ஐதரேயோபநிஷத் 9. சாந்தோக்யோபநிஷத் 10. பிருகதாரண்யகம் 11. பிரம்மோபநிஷத் 12. கைவல்யோபநிஷத் 13. சாபாலோபநிஷத் 14. ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத் 15. ஹம்சோபநிஷத் 16. ஆருணிகோபநிஷத் 17. கர்ப்போபநிஷத் 18. நாராயணோபநிஷத் 19. பரமஹம்சோபநிஷத் 20. அமிர்தபிந்தூபநிஷத் 21. அமிர்தநாதோபநிஷத் 22. அதர்வசிரோபநிஷத் 23. அமிர்தகிகோபநிஷத் 24. மைத்திராயண்யோபநிஷத் 25. கௌஷ்தபிராம்மணோபநிஷத் 26. பிருகத்சாபாலோபநிஷத் 27. நிருசம்மதாபோபநிஷத் 28. காலாக்னிசூத்ரோபநிஷத் 29. மைத்திரேயோபநிஷத் 30. சுபாலோபநிஷத் 31. க்ஷுலிகோபநிஷத் 32. மந்திரிகோபநிஷத் 33. சர்வசாரோபநிஷத் 34. நிராலம்போபநிஷத் 35. ககசுக்ரஹஸ்யோபநிஷத் 36. வச்ரசூரியுபநிஷத் 37. தேஜோபிந்தூபநிஷத் 38. காதபிந்தூபநிஷத் 39. தியானபிந்தூபநிஷத் 40. பிரமவித்யோபநிஷத் 41. யோகதத்வோபநிஷத் 42. ஆத்மபோதோபநிஷத் 43. நாரதபரிவிராசகோபநிஷத் 44. திரிகிகபிராம்மணோபநிஷத் 45. ஸ்தோபநிஷத் 46. யோகசூடாமண்யோபநிஷத் 47. நீர்வானோபநிஷத் 48. மண்டலப்பிராம்மணோபநிஷத் 49. தக்ஷீணாமூர்த்தியுபநிஷத் 50. சரபோபநிஷத் 51. ஸ்கந்தோபநிஷத் 52. திரிபாத்விபூதி மஹாநாராயணோபநிஷத் 53. அத்வயதாரகோபநிஷத் 54. ராமரஹஸ்யோபநிஷத் 55. ராமதாபநீயோபநிஷத் 56. வாசுதேவோபநிஷத் 57. முத்தகலோபநிஷத் 58. சாண்டில்யோபநிஷத் 59. பைங்க

லோப நிஷத் 60. அவ்யக்தோப நிஷத் 61. மஹா உபநிஷத் 62. சாரீரகோப நிஷத் 63. யோககி கோபநிஷத் 64. சூரியாத்வதூ தோபநிஷத் 65. ஸன்னியாஸோப நிஷத் 66. பரமஹம்ஸ உபநிஷத் 67. அக்ஷமாலிகோப நிஷத் 68. அவ்யக்தோப நிஷத் 69. ஏகாஷ்ரோப நிஷத் 70. அந்தபூர்ணோப நிஷத் 71. சூர்யோப நிஷத் 72. அக்ஷயுப நிஷத் 73. அத்யாத்மோப நிஷத் 74. குண்டிகோப நிஷத் 75. சாவித்ரியுப நிஷத் 76. ஆத்மோப நிஷத் 77. பாசபதபிரம்மோப நிஷத் 78. பரப்பிரம்மோப நிஷத் 79. அவதூ தோப நிஷத் 80. திரிபுரதாபிந்யுப நிஷத் 81. தேவ்யுப நிஷத் 82. திரிபுரோபநிஷத் 83. கரோப நிஷத் 84. பாவனோப நிஷத் 85. ருத்ரஹ்ருதயோப நிஷத் 86. ருத்ராக்ஷஜாபாலோப நிஷத் 87. யோககுண்டல்யுப நிஷத் 88. பஸ்மசாபாலோப நிஷத் 89. கணபத்யுப நிஷத் 90. தர்சகோபநிஷத் 91. தாரஸாரோப நிஷத் 92. மஹாலாக்யோப நிஷத் 93. பஞ்சப் பிரம்மோபநிஷத் 94. பிராணக்னி ஹோத்ரோப நிஷத் 95. கோபாலதபனோப நிஷத் 96. கிருஷ்ணோப நிஷத் 97. யாஞ்ஞவல்க்யோப நிஷத் 98. வராகோப நிஷத் 99. சாட்யாய நீயோப நிஷத் 100. ஹயக்ரீவோப நிஷத் 101. தத் தாத்ரேயோப நிஷத் 102. காருடோப நிஷத் 103. கவிஸ ந்தரயோப நிஷத் 104. சாபல்யுப நிஷத் 105. செளபாக்யலக்ஷ்மியுபநிஷத் 106. சரஸ்வதீரஹஸ்யோப நிஷத் 107. பஹு சோப நிஷத் 108. முக்திகோப நிஷத் முதலியன வாகும்.

உபசயகேந்திரங்கள் :

இலக்கினத்திற்கு மூன்றாம் இடம், நான்காம் இடம், பத்தாம் இடம், பதினொராம் இடம் ஆகிய இந்நான்கும் உபசயங்களாகும். இலக்கினத்திற்கும் நான்காம் இடத்திற்கும், பத்தாம் இடத்திற்கும், ஏழாம் இடத்திற்கும், முதலாம் இடத்திற்கும் கேந்திரம், கண்டம் சதுஷ்டயம் என்னும் பெயர்கள் வழங்கும்.

உபயராசி :

உபயராசிகளாவன மிதுனம், கன்னி, தனு, மீனம் என்பனவாம்.

உபகிரகங்கள்

சூரியன் முதலாகிய கிரகங்களின் புத்திரர்கள் உபகிரகமெனப்படுவர். இவர்கள் தூமாதிரி ஐவர், குளிகாதி நால்வர் ஆக ஒன்பதின்மராவர்.

சூரியனுக்குக்	-	காலன்
சந்திரனுக்குப்	-	பரிவேடன்
புதனுக்கு	-	அர்த்தப் பிரகரணன்
செவ்வாய்க்குத்	-	தூமன்
குருவுக்கு	-	எமகண்டன்
சுக்கிரனுக்கு	-	இந்திரதனு
சனிக்குக்	-	குளிகள்
இராகுவிற்ரு	-	வியதீபாதன்
கேதுவிற்ரு	-	தூமகேது

உபவீதம்

இது வேத அனுஷ்டான முடையோர் பூணும் நூல். இதனை மூன்றிழை சேர்ந்த பருத்தி நூல் சேர்த்துத் திரித்து அதனை முப்புரியாக்கி, முறுக்க வேண்டும். சூத்திரத்திற்கு ஒரு இழை முப்புரியாக்கி முறுக்க வேண்டும். சூத்திரர்க்கு ஒரு இழையும், வைசியருக்கு இரண்டு இழையும், ஷத்திரியருக்கு மூன்று இழையும் அந்தணருக்கு ஏழு இழையும், பூண உரியது.

பருத்தி நூல் இழையை நான்கங்குலப் பிரமாணத்தில் தொண்ணூற்றொன்பது சுற்றுச்சுற்றி மூன்றிழை எடுத்து ஒன்று சேர்த்து நீரில் நனைத்து, கிழக்குமுகமாக இருந்து சமமாகவும் நன்றாகவும் கீழ் முறுக்காகவும் முறுக்க வேண்டும். முறுக்கிய நூலை முப்புரியாய்ப் பிடித்து வலதுகரத்தில் வைத்து மேல் முறுக்காக முறுக்க வேண்டும். மரம் முதலியவற்றில் வைத்து முறுக்குதல் உத்தமமாகும். யக்ஞோபவீதத்தை முறுக்கிய பின் தன் கழுத்தினின்று இரண்டு பாகஞ் செய்து, விதிப்படி மார்பிற்கு நேராகக் கொண்டு மூன்று முடிகள் போட வேண்டும்.

உபதேசம் :

“உபதேசம்” என்பது அறிவுரைகள் உள்ள கொளக் கூறுதல் ஆகும். அவ்வறிவுரைகளை வாழ்வியலிற் கைக்கொள்ளுதல் மூலமாக இறையருள் பெறலாம். நம்மைவிடச் சீலத்தாலும் கல்வியாலும் சிறந்த குருவிடமிருந்து பெறும் உபதேசமே சிறந்தது.

அமரர்களின் தலைவனான சிவபெருமான் திருவோத்தூரிலே அமரர்களுக்கு வேத உபதேசம் செய்தார். சிவனின் வேறாகாத குமரப்பெருமான் தேவ சிரேஷ்டராகிய சிவபெருமானுக்கும் முனிசி ரேஷ்டராகிய அகத்தியருக்கும் நரசிரேஷ்டராகிய அருணகிரியாருக்கும் குடில் மந்திர உபதேசம் செய்தார். இயக்கியர் அறுவருக்கும் அட்டமாசித்தி களைச்சிவபெருமான் உபதேசம் செய்தார்.

உபதேசம் பெறுபவர் கிழக்கு நோக்கியும் உபதேசம் செய்பவர் வடக்கு நோக்கியும் அமர்ந்து வலது செவியில் உபதேசம் செய்ய வேண்டும். ஆசான் உயர்பீடத்தும், சீடன் தாழ்ந்த பீடத்தும் அமர்ந்து உபதேசம் பெறுவதே முறை. உபதேசம் செய்யச் சிறந்த நாள் “மாசிமகம்” ஆகும்.

உபயவேதாந்தம் (விசிட்டாத்துவைதம்):

உத்தர மீமாஞ்சையில் விசிட்டாத்துவைதக் கோட்பாட்டினை அடுத்ததாக நோக்குதல் இன்றியமையாததாகின்றது. வேதாந்தக் கோட்பாடு டையவர்களின் கருத்தில் விவாதத்துக்குரியதாக அமைந்துள்ளது பிரம்மம். அது நிர்க்குணம் ஆனதா? அன்றிச் சகுணம் ஆனதா? என்பதே அதனைப் பற்றிய விவாதம். பிரம்மம், சகுணம் என்ற கருத்தினைக் கொண்ட கோட்பாட்டினைக் கொண்டவர்கள் விசிட்டாத்துவைதிகள் எனப்படுவர். இக் கோட்பாட்டினை முன்னெடுத்துச் சென்றவரில் தலைமை பெற்றவர் இராமானுசர்.

விசிட்டாத்துவைதிகளின் கருத்துப்படி உள் பொருள் என்பது இருமையற்ற பரம்பொருளாயினும் அது வேற்றுமையற்ற ஒரே சீரான பொருள் அன்று. அது உள்வேறுபாடுடையது. பல்வகைப்பட்ட குணங்களையுடைய ஒரு பொருள், அக் குணங்களே பல்வேறு வகைப்பட்ட பொருளாய் அமைந்துள்ளது. இத்தகைய குண இயல்புகளைப் பெற்றதனால் பிரம்மானது விசேட குணங்களோடு கூடியது. அது விசிட்டம் எனப்படுகின்றது. அதனால் அது நிர்விசேட சைதன்மியம் அன்று. இத்தத்துவ முறைமை உபநிடத சிந்தனைகளை மட்டுமல்லாது ஆழ்வார்கள் அருளிய பக்திப்பாடல்களான நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்த நெறியினையும் விசிட்டாத்துவைதம் போற்றுகின்றது. அதனால் விசிட்டாத்துவைத நெறி உபய வேதாந்தம் என்றும் பெயர் பெற்றுள்ளது.

ஆளவந்தார் என வழங்கப்பட்ட யமுனாசாரியர் விசிட்டாத்துவைதம் பற்றிப் பல நூல்கள் எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் ஆகம பிரமாணியம் கீதார்த்த சங்கிரகம் சித்தி-திரயம் என்பன குறிப்பிடத்தகுந்தவை. இராமானுசர் எழுதிய வேதாந்த விளக்க உரையாகிய ஸ்ரீபாஷ்யம் என்ற நூலும் பகவக்கீதை விளக்கவுரையும் வேதாந்த - சங்கிரகம், கத்திய - திரயம் என்ற நூல்களும் விசிட்டாத்துவைதத்தை விளக்கும் நூல்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

விசிட்டாத்துவைத முறைமையின்படி மூன்று முடிவான நிலைப்பட்ட பொருள்கள் உண்டு. அதனை அவர்கள் தத்துவத் திரயம் என்பர்.

அவற்றை இறைவன் அல்லது ஈஸ்வரன், ஆன்மா அல்லது சித்து, சடம் அல்லது அசித்து என அவற்றைக் குறிப்பர். இம்முப் பொருளிலும் இறைவன் ஒருவனே சார்பற்ற உள்பொருள். மற்றைய இரண்டும் இறைவனைச் சார்ந்தே இயங்குவன. ஆன்மாவான சரீரிக்கும் உடலான சரீரத்திற்கும் உள்ள தொடர்பைப் போன்றதுதான் கடவுளுக்கும் - ஆன்மாக்களாலும் சடப் பொருளாலும் உருவாக்கம் பெற்ற இவ்வுலகுக்கும் உள்ள தொடர்பு. அதனை விசிட்டாத்துவைதிகள் மேல் வருமாறு விளக்குவர். கடவுள் ஆன்மாக்களின் ஆன்மாவாகவும், இயற்கையின் ஆன்மாவாகவும், இருப்பவர். ஆன்மாக்களும் உலகும் கடவுளில் நின்று வேறுபட்டவை. ஆயினும் அவை அக் கடவுளில் இருந்து பிரிக்க இயலாதவை. இவற்றினை ஒன்றாய்ப் பிணைத்து நெறிப்படுத்துவது தொடர்பாய் அமைவதன்று, உள்ளார்ந்த இயல்பாய் அமைந்து நிற்கும் பிரிக்க முடியாத இயற்பண்பாகும். அதாவது அது அப்ருதச் சித்தி என்பர். இக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே விசிட்டாத்துவைத நெறி அமைவு பெற்றுள்ள தெனலாம். இக்கோட்பாட்டின்படி ஆன்மாக்களாலும் சடப்பொருளாலும் அமைந்த உலகால் இறைவனின் சிறப்பியல்பு வெளிப்படுகின்றது. அவன் இருமைத்தன்மையற்றவன் - அத்வைதன்.

உபயவேதாந்தமான விசிட்டாத்துவைதம் உத்தர மீமாஞ்சையின் பிரிவுகளில் ஒன்றாய் அமைந்து தன்கோட்பாடுகளை மகாவிஷ்ணுவோடு இணைத்துப் பேசுகின்றது. ஆயின் அத்வைதம் கூறும் உள்பொருள் அழகு - ஆனந்தம் - இன்பம் என்ற இயல்போடு கூடிய பிரமத்தின் இயல்புக்கும் விசிட்டாத்துவைதிகள் கூறும் மகாவிஷ்ணுவான கடவுளின் இயல்புக்கும் எவ்வித வேறுபாடும் இல்லை. அவனே அனைத்துக்கும் ஆதாரசக்தி; அனைத்தையும் நெறிப்படுத்தி இயக்குபவன். அப்பொருட்களின் இலட்சியவடிவாக அமைந்திருப்பவனும் அவனே.

விசிட்டாத்துவைத தத்துவ விளக்கத்துக்கு அடிப்படையாக அமைவது பிருகதாரணிய உபநிடத சிந்தனையாகும். பிருகதாரணியத்தில்,

இவ்வுலகின்கண் வாழ்பவனும், உள்நூறையவனும், ஆன்மாக்களால் உணரப்படுபவனும், இவ்வுலகையே உடலாகக் கொண்டவனும், இவற்றின் உள்ளிருந்து உலகை இயக்குபவனுமான அவனே, ஆத்மனின் உள்ளிருந்து ஆள்பவன். அவன் அழியாத தன்மையுடையவன் எனக் கூறப்படுகின்றது. இதன் அடிப்படையிலேயே இவ்வுலகை மீட்பவனும் அவனே, ஆக்குபவனும் அவனே என்ற விளக்கம் தரப்படுகின்றது. கடைத்தேறாது இருக்கும் ஆன்

மாக்களை மீட்பவனாக அவன் மீண்டும் மீண்டும் அவ்வப்போது அவதாரம் எடுக்கின்றான் எனக் கூறப்படுகின்றது.

“அசித்து” எனப் பகரப்படும் அறிவற்ற இவ்வுலகானது ஆன்மாக்கள் வாழ்வதற்கு இடமாக அமைவு பெற்றுள்ளது. இத்தன்மையினால் இவ்வுலகம் இறைவன் வாழும் இடமாகின்றதென்பர். பிரகிருதி அல்லது பிரபஞ்சமாகிய இச்சடப் பொருள் தாமஸம் - இராஜஸம் - சத்வம் ஆகிய முக்குணங்களையுடையது. அஃது நுண் - பொருள் வடிவு கொண்டது. இல்லது பிறப்பதில்லை. அதில் செயல் (காரியம்) மறைந்து நிற்கின்றது. இதனைச் சத்த்காரியம் என்பர். காரணகாரியத் தொடர்புடையதென விளக்கப்படுகின்றது. அதாவது வடிவ மாற்றம் நிகழ்வது அல்லது மறைந்திருப்பதை வெளிக்கொண்டு வருதல் என்பதாகும். இதனைக் கூர்ப்புறக்கோட்பாடு எனக் கூறுதல், அழிவு எனக் கருதப்படுவதும் சடப்பொருள்களின் தோற்றமும் மறைவுமாகும். எந்த ஒன்றும் முற்றுமுழுதாக அழிவதும் இல்லை என்ற கருதுகோளும் தரப்படுகின்றது. இயக்கமற்ற பொருளாக, அதாவது அசித்தாக இருக்கும் காலம் என்பது பொருட்களின் இருத்தல் தன்மையின் வடிவமே. இது பிரகிருதிக்குச் சமமான கூட்டுப் பொருளாகப் பிரமத்தில் அடங்கி இருக்கின்றதென்பர். காலத்துக்குட்பட்ட இவ்வுலகு ஆன்மாவின் உலகியல் வாழ்வுக்கு வேண்டுவன அனைத்தினையும் கொடுக்கின்றது. உலகமானது இறைத்தன்மையென்ற ஆன்மாவின் முன்னேற்றம் அடையச் செய்யும் சாதனமாக அமைக்கின்றது என்ற கருத்து முன்வைக்கப்படுகின்றது.

உபய வேதாந்தம் :

ஆழ்வார்கள் பாடிய நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் இப்பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றது. இரு மொழி மறைகளும் ஒரே பொருளைத்தான் காட்டுகின்றன என்னும் கொள்கை யுடையோராகையால் வைணவர்களுக்கு உபய வேதாந்திகள் என்னும் பெயருண்டு.

உபவேதங்கள் :

நான்கு வேதங்களில் இருந்து முறையே நான்கு உப வேதங்கள் உருவாயின. அவை ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தருவ வேதம், அர்த்த வேதம் என்பனவாம்.

ஆயுர்வேதத்தை இயற்றியவர் பிரமன், அஸ்வினீதேவர், தன்வந்திரி, பகவான் முதலியோர்.

இதனுள் நோயின் தோற்றம், அதற்கான காரண காரிய நிகழ்வுகள், அவற்றைக் கண்டறியும் முறைகள், அதனை நீக்கும் செயல்முறைகள் என்பன பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

தனுர் வேதத்தை விசுவாமித்திரர் இயற்றினார். இதனுள் முத்தம், அமுத்தம், முக்தாமுத்தம், யந்திர முத்தம் என்ற வேறுபாடுகள் உண்டு. சக்கராதி திகளை விடுதல் முத்தம். வாள்முதலிய ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துதல் அமுத்தம். நாராசாதி கள் முக்தாமுத்தம். சதக்கினி முதலியன யந்திர முத்தம் எனப்படும். இவ்வேதத்தில் ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தும் மந்திரங்களும் பகைவர் களை நாசம் செய்யும் செயற்பாடுகளும் நாட்டையும் மக்களையும் பேணும் முறைகளும், ஜாரசோ ராதிகளின் கண்டனங்களும் கூறப்பட்டுள்ளது.

காந்தருவ வேதம் பரத முனிவரால் நவிலப் பட்டது என்பர். இவற்றுள் ஸ்வரம், தாளம், கானம், நிருத்தியம், வாத்தியம் என்பன பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளதென்று சொல்லப்படுகின்றது.

உபஸ்மிருதி

ஸ்மிருதி என்பது நீதிபற்றி விளக்கும் நூலுக்கு உரிய பெயர். காலத்துக்குக் காலம் அறிஞர் சான்றோர் தாம் வாழும் சூழ்நிலைகளையும் சமுதாய நிலைகளையும் உணர்ந்து நன்நெறிகளை விளக்குவர். அவை ஸ்மிருதிகள் எனப்பட்டன. அவற்றைத் தெளிவுபட விளக்கும் வழி நூல்கள் உபஸ்மிருதிகள் எனப்பட்டன. இவை தர்மசாத்திரங்கள் எனப்படும்.

கண்ணுவம், கபிலம், லோகிதம், தேவலம், காத்யாயனம், லோகாசுனி, புதஸ்மிருதி, சாதாத பம், அதிஸ்மிருதி, பிரதேசம், தக்ஷம், விஷ்ணு, விருத்த விஷ்ணு, விருத்த மனு, தெளமியம், நாரதம், பௌலஸ்தியம், உத்தராங்கிரம் என்பன உபஸ்மிருதிகளாகும்.

உப புராணங்கள் :

இந்து சமயத்தையும் அதன் தத்துவம், சமயம் ஆகியவற்றையும் எல்லோருக்கும் புரியும் வண்ணம் கதை வடிவில் வரலாறு தழுவிச் சொல்வன புராணங்களாகும்.

இவை மகாபுராணங்கள் எனவும் உபபுராணங்கள் எனவும் இரண்டாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. மகாபுராணங்கள் பதினெட்டு எனவும், உபபுராணங்கள்

பதினெட்டெனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. உண்மையில் புராண இலக்கியங்கள் மேற்காட்டிய எண்ணிக்கையை - மிஞ்சியேயுள்ளன.

உப்புராணங்களுட் சில மகாபுராணங்களைவிட அளவாலும், முக்கியத்துவத்தாலும் முதன்மை பெறுகின்றன. ஆனால் இவை மகாபுராணங்களை விடக்குறைத்தே மதிப்பிடப்படுகின்றன. ஏனெனில் இவற்றை வகுத்தவர்கள் இரண்டாவது என்னும் பொருளையுடைய உப என்னும் அடைமொழியைக் கொடுத்து உப்புராணம் எனப் பெயர் சூட்டி விட்டனர்.

குப்தர்காலத்தின் சமுதாய, சமயநிலைகளை உணர்வதற்கு ஆதாரமான உப்புராணங்களை அன்றும் இன்றும் அறிஞர்கள் கூடக் குறைவாகவே மதிப்பிட்டுவிட்டனர்.

பதினெட்டு என்னும் எண்ணிக்கையில் அடங்கிய உப்புராணங்கள் பற்றியும் வெவ்வேறுவிதமான பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

கூர்மபுராணம் பின்வரும் பதினெட்டு உப புராணங்களைக் கூறுகின்றது. அவை வருமாறு;

1. ஆதி எனப்படும் சனத்குமாரோக்த புராணம்
2. நரசிம்ம புராணம்
3. ஸ்கந்த புராணம்
4. சிவதர்ம புராணம்
5. துர்வா சோக்த புராணம்
6. நாரதபுராணம்
7. கபில புராணம்
8. வாமனபுராணம்
9. உசனசரித புராணம்
10. பிரமாண்டபுராணம்
11. வருணபுராணம்
12. காலகாபுராணம்
13. மகேஸ்வர புராணம்
14. சம்பகபுராணம்
15. செளரபுராணம்
16. பரசரோக்த புராணம்
17. மரிகபுராணம்
18. பார்கவ புராணம்

ஆனால் பிரகத்தர்ம புராணம் பின்வரும் பதினெண் புராணங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. அவை வருமாறு;

1. ஆதி புராணம்
2. ஆதித்த புராணம்

3. பிரகன்னாதிய புராணம்
4. நாரத புராணம்
5. நந்தீஸ்வர புராணம்
6. பிரகன்னதீஸ்வர புராணம்
7. சம்பா புராணம்
8. கிரிய யோகசார புராணம்
9. காலகா புராணம்
10. தர்ம புராணம்
11. விஷ்ணுதர்மோத்திர புராணம்
12. சிவதர்ம புராணம்
13. விஷ்ணுதர்ம புராணம்
14. வாமன புராணம்
15. வருண புராணம்
16. நரசிம்ம புராணம்
17. பார்கவ புராணம்
18. பிரகத்தர்ம புராணம்

இவை தவிர ஏகாம்பர புராணம் வேறு பதினெண் புராணங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது.

இவற்றிலிருந்து உப புராணங்களின் எண்ணிக்கை பதினெட்டு அல்ல என்பது புலனாகின்றது. மேலும் பல உப்புராணங்கள் கால வெள்ளத்தால் அழிந்து போயின. அவற்றின் சுவடுகளும் நமக்குக் கிடைத்தில. சில உப்புராணங்கள் காலத்தால் பிந்தியவையாயிருப்பதைக் கொண்டு எல்லா உப புராணங்களும் காலத்தால் பிந்தியவை என்னும் முடிவுக்கு வந்துவிடக் கூடாது.

நரசிம்ம புராணம், நந்தி புராணம், ஆதித்திய புராணம், மச்ச புராணம் என்பன தமக்கு முன் வழங்கிய புராணங்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளன.

பழமைவாதிகள் உப்புராணங்களின் காலத்தைப் பழமைக்குக் கொண்டு சென்றாலும் ஆராய்ச்சியாளர் அவற்றின் காலம் குப்தர்களின் காலமெனவே கணக்கிட்டுள்ளனர்.

காலக்கணிப்பு எப்படியிருந்த போதிலும் உப புராணங்கள் மக்களிடையே பெருவழக்காய்ப் பரவத் தொடங்கியது, அவை பதினெட்டாகத் தொகுக்கப்பட்ட பின்னரேயாகும்.

மகாபுராணங்களின் அமைப்பைத் தழுவியே உப்புராணங்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. பஞ்ச புராண இயல்புகள் எனப்படும் ஐவகையான மா புராணமரபையே உப்புராணங்களும் தழுவி யுள்ளன.

உப்புராணங்கள் அவை எழுதப்பட்ட பிரதேசக் கலை, கலாசாரம், சமயம், மரபு, குடிமரபு முதலியனவற்றிற்குச் சிறப்பிடம் கொடுத்தே அமையப்

பட்டுள்ளன. சிறப்பாக அரசு பரம்பரை, முனிவர் களின் கொடிவழி முதலியவற்றிற்குச் சிறப்பிடம் வழங்கியுள்ளன. இவற்றால் உபபுராணங்கள், மாபுராணங்களைவிடச் சமுதாய வரலாறு, சமயவரலாறு ஆகியவற்றை அறியப் பேருதவிபுரிகின்றன. மேலும் வெவ்வேறுகக்களைத்துப்பரவியிருந்த விஞ்ஞானம், கலை இலக்கியம் பற்றிய தகவல்களையும் நமக்குத் தருகின்றன.

இன்று நமக்குக் கிடைக்கும் உபபுராணங்கள் ஆறு வகையாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன அவை:

1. வைஷ்ணவ புராணங்கள்
2. சாக்த புராணங்கள்
3. சைவ புராணங்கள்
4. சௌர புராணங்கள்
5. காணாபத்திய புராணங்கள்
6. பொதுவான புராணங்கள் என்பனவாகும்

வைஷ்ணவ உப புராணங்களுள் முக்கியமானவை விஷ்ணு தர்மம், விஷ்ணு தர்மோத்திரம், நரசிம்மம், கிரியயோக சாரம் முதலியன. இந்த உப புராணங்கள் பாஞ்சராத்திர உப புராணங்கள் எனவும் பாகவத உபபுராணங்கள் எனவும் இரண்டாக வகுக்கப்படும். இவை வைஷ்ணவ சாத்திரங்களாகக் கணிக்கப்பட்டாலும் இவற்றிற் காணப்படும் புராண இயல்பு நோக்கிப் புராணங்களெனவும் கொள்ளப்படுகின்றன.

சாக்த உபபுராணங்களுள் முக்கியமானவை தேவபுராணம், காலகபுராணம், மகாபாகவதபுராணம், தேவபாகவதபுராணம், பகவதி புராணம், காந்தி புராணம் முதலியன. இவற்றுள் முதல் நான்கும் அச்சில் பதிக்கப்பட்டுள்ளன. இச்சக்தி புராணங்கள் தாந்திரிக மதத்தின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டவையாகும். சைவ உபபுராணங்களுள் முக்கியமானவை சிவபுராணம், சிவதர்மம், சிவதர்மோத்திரம், சிவரகஸ்யம், ஏகாம்பரபுராணம், பராசரம், லிங்க புராணம் முதலியன. இவற்றுள் ளும் சிலவே அச்சில் வெளிவந்துள்ளன.

சிவபுராணம், சைவதத்துவம், சைவக்கிரியைகள் முதலியவற்றை விளக்குகின்றது.

சௌர உபபுராணங்கள் சூரிய வணக்கத்தை முதன்மைப்படுத்துகின்றன. இவற்றுள் முக்கியமானது சம்பா புராணமாகும். சம்பா புரத்திற் சம்பாவனாற் தொடங்கப்பட்ட சூரிய வணக்கம் பற்றிய செய்திகளைக் கூறுகின்றது.

காணாபத்திய புராணம் எனப்படும் கணபதி உபபுராணங்களுட் சிறப்பானவை கணபதி புராணமும் முக்கலா புராணமுமாகும். இவை கணபதியின் ஒன்பது அவதாரங்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. வேதகாலத் தெய்வங்களுடன் கணபதியையும் இணைத்து வழிபடும் முயற்சியாக இப்புராணங்கள் கணிக்கப்படுகின்றன.

ஏனைய பொதுவான புராணங்களுள் முக்கியமானவை பாவிஷ்ணு யோத்தரம், பிரகதர்மம் என்பனவாகும். இவை விரதங்கள், விழாக்கள், காணிக்கைகள் முதலியவற்றைப் பற்றிய விளக்கங்களைத் தருவதால் அக்கால சமுதாய, சமய உயர்வுகளை அறியக் கூடியதாயுள்ளது.

உபபுராணங்கள் இரண்டாவது நிலையில் வைத்து எண்ணப்பட்டாலும் பன்டைக்கால, மத்தியகால இந்தியாவின் அரசியல், சமுதாய நிலையை உணர்த்தும் கருவூலங்களாக அவை உள்ளன. அளவாலும் தரத்தாலும் உயர்ந்த இப்புராணங்கள் கிறிஸ்து சகாப்தத்திலிருந்து கி.பி. 6ம் நூற்றாண்டு வரையான வரலாற்றை அறிய உதவுகின்றன.

உபயாரதி :

இவள் சரஸ்வதி அம்சமானவள் என்று சொல்லப்படுகின்றது. உதயபாரதிக்குச் சாரதா, சாச்சு வானி, மந்திரரேசுவரி, அக்ஷரமாத்ருகை, வாக்குவாதினி என்ற மறுபெயர்கள் உள. இவள் துருவாசர் வேதம் ஓதுதல்கண்டு நகைத்தமையாற் பூமியில் விஷ்ணு மித்திரனின் குமரியாகப் பிறந்தாள். இவள் சுரேச்வராசாரியரை மணந்தனள்.

உபரூபகம் :

வடமொழி நாடகம் 'ரூபகம்' எனவும் வழங்கப்படும். பத்து வகையான ரூபகங்கள் பற்றி (தசரூபகம்) வடமொழி நாடக இலக்கண நூல்கள் பேசுகின்றன. அவைநாடகம், பிரகரணம், டிமம், சம்வாகரம், ஈவறா மிருகம், வியாயோகம், அங்கம் அல்லது உத்சிருஷ்டிகாங்கம், பிரஹஸணம், பாணம், வீதி என்பனவாகும்.

தசரூபகத்துள் அடங்காத மேடை வடிவங்கள் உபரூபகம் எனும் பெயராற் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

கி.பி.பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த விஸ்வநாதர் என்பவர் தாம் முதன்முதலில் ரூபகத்துள் அடங்காத மேடை வடிவங்கள் சிலவற்றை

உபரூபகம் எனப் பெயரிட்டு அழைத்தவர். அவருடைய நூலான சாகித்திய தர்ப்பணத்திற் பதினெட்டு வகையான உபரூபகங்கள் குறிப்பிடப் படுகின்றன.

சங்கீதமேரு எனும் நூலில் உபரூபகம் பற்றி முதன் முதலில் ஆராய்ந்தவர் கோகலர். பரதர் தம் நாட்டிய சாஸ்திரத்திற் குறிப்பிடும் 'நாடி' என்பது 'நாடிகா' என வழங்கப்பட்டுப் பிற்காலத்தில் உபரூபக வகைகளுள் ஒன்றாக அடக்கப் பட்டது.

பரதருடைய நாட்டிய சாஸ்திரத்திற்கு உரை எழுதிய அபிநவகுப்தர் தமது உரையாம் அபிநவ பாரதியில் மேல்வரும் உபரூபகங்களைக் குறிப்பிடுகின்றனர்: டோம்பிகா, பிரஸ்தானம், சிட்ககம், பாணம், பாணிகா, ராககாவியம், பிரேரணம், ராமகிரீடா, ராசகம், ஹல்லீசகம்,

உபரூபகங்களின் எண்ணிக்கை குறித்துத் திட்டவட்டமாக எதுவும் கூறவியலாது. அக்னிபுராணம் பதினேழு வகையான உபரூபகத்தை விளக்கும் பொழுது நாட்டிய தர்ப்பணம் பதின்மூன்று வகையான உபரூபகங்கள் பற்றி மட்டுமே பேசுகிறது.

மேலும் உபரூபகங்கட்கு வெவ்வேறு நூல்களில் வெவ்வேறு இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது.

உபரூபகம் இசையும் நடனமும் விஞ்சி இயங்கும் ஒரு மேடைவடிவமாகும். ராசகம், ஹல்லீசகம், நர்த்தனகம், சம்யா, வாஸ்யம் எனும் உபரூபகங்கள் நடன வடிவிலேயே விளங்குகின்றன. ஆனால் நாடிகா, சட்டகம், பிரகர்ணிகா, திரோதகம் என்பன கதையமைப்பிலும், பாத்திரங்களின் வார்ப்பிலும் ரச வெளிப்பாட்டிலும் ரூபகங்களை நிகர்க்கின்றன.

நாட்டிய சாஸ்திரம் உபரூபகம் பற்றிக் கூறாவிடினும் அதன் தோற்றம் ரூபகத்தினும் பார்க்கக் காலத்தால் முந்தியது என்றே கொள்ளல் வேண்டும். ஏனெனில் உபரூபகத்தின் இன்றியமையாத அம்சங்களான இசையும் நடனமுமே மனிதனின் முதன்மையான உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டுச் சாதனமாக விலங்கிற்று.

ஹல்லீசகம், சிட்ககம், பிரேங்கணம் எனும் பிராகிருதப் பெயர்கள் மேற்குறித்த உபரூப வகைகள் பொதுமக்களிடையே செல்வாக்குற்றிருந்த மையைக் காட்டுகின்றது.

உபய கதிர்காமம் :

இத்திருக்கோவில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்து வடமராட்சிப் பகுதியிலுள்ள கீழைப் புலோலியில் அமைந்துள்ளது. இத்திருக்கோவிலின் பெயராலேயே இவ்வூரும் உபயகதிர்காமம் என அழைக்கப் பெறுகின்றது.

தென்னிந்தியாவிலுள்ள திருநெல்வேலிப் பகுதியில் அமைந்த பாட்டப் பத்துக் கிராமத்திற் பிராமண குலத்திலே பிறந்த லோகாம்பாள் அம்மை யாராற் கனவிற் கண்ட கட்டளையின் பயனாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது இங்குள்ள சுயம்புலிங்கம் என்பது ஐதிகம்.

உபய கதிர்காமம் என்பது முருகன் அருளியபடி இவ்வாலயத்தைக் கண்டுபிடித்த அம்மையாரால் இடப்பட்ட பெயராகும்.

இச்சுயம்புலிங்கமே மூலலிங்கமாக அமைந்துள்ளது. இந்த லிங்கத்தில் இயந்திர அமைப்பும் அமைந்திருந்தது. இந்த யந்திரத்தை வரைந்து அர்ச்சித்து வழிபட்டுப் பலர் விரும்பிய பயன்களைப் பெற்றுள்ளனர் எனக் கூறப்படுகின்றது.

உபமன்யு :

உபமன்யு முனிவர் வியாக்கிரபாத ரிஷியின் குமாரர். இவர் வசித்த தேனுவின் பாலை ஒரு முறை உண்டனர். அத்தன்மையான பாலையே தரும்படி தாயிடம் கேட்டனர். தாய்மாவைக் கரைத்துப் பாலென உண்பித்தனர். அதையறிந்த குழந்தை தாயை நோக்கியது. அப்போது தாயானவள் "சிவமூர்த்தியே எல்லாமுடையவன், அவனை எண்ணித்தவஞ்செய்" என்றனள். குழந்தை அவ்வாறு தவஞ் செய்தபோது சிவமூர்த்தி இந்திரன் உருக் கொண்டு எதிர்நோக்கினன். சிவனை இகழ்ந்தனன். அச் சொற்களைக்கேட்க மறுத்த குழந்தை இந்திரனைச் சினந்தது. உடனே சிவமூர்த்தி தம்முருவைக் காட்டிப் பாற்கடலையுண்ண அனுக்கிரகித்தனர். இவ்வாறு ஆதித்ய புராணம் கூறும்.

இவர் அதிதிகளுக்கு அன்னமிட்டபின் அந்தப் பரிகலத்தைப் புறத்தில் எறிந்தனர். அது பல்லியுருக்கொண்டிருந்த தம்பதிகள் மீதுபட்டது. பட்டதும் அவற்றின் தலைகள் பொன்னுருவடைந்தன. பூர்வஞானப் பயனால் அவை முனிவரைத் துதித்தன. உடனே முனிவரும் பல்லிகணம் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்ய ஏவிப் புனிதராகினர்.

இவர் கிருஷ்ண மூர்த்திக்குச் சிவதீட்சை செய்து தவத்திற்கு அனுப்பினார். இவர் உமாதேவியைப் பூசிக்கையில் கால்பீடத்திற்பட்டது. அதனாற் சபிக்கப்பட்டு முயலுருப் பெற்றனர். முயலுருவிற் காட்டில் வசிக்கும் போது ஆதிவீசன் என்னும் அரசனால் வேட்டையில் அடிப்பட்டனர். பாதிரி விருட்சத்தருகில் சாபம் நீங்கப்பெற்றனர். மீண்டும் பண்டையுருப்பெற்றனர்.

இவர் திருப்பாற்கடலை வேண்டித் தவம் செய்கையிற் பேயுருவில் நின்ற முனிபுத்திரர்கள் சிலர் அவரது தவத்திற்கு இடையூறு செய்தனர். இந்த முனிபுத்திரர்கள் மரிசி முனிவராற்பேயுரு வாக்கப்பட்டவர்கள் ஆவர். இடையூறு செய்த பேயுருவினரைப் பஞ்சாட்சர ஜபத்தாற்பேயுரு வொழித்தனர்.

இவர் தவம் செய்கையிற் சிவபெருமான் இந்திரன் உருக்கொண்டு எதிர்சென்று சிவபெருமானைப் பலவாறு நிந்தித்தனர். முனிவர் அகோராஸ்திர மந்திரத்தை உச்சரித்து விபூதி எடுத்து இந்திரரன்மீது எறிந்தனர். அதனை நந்திமாதேவர் தடுத்தனர். முனிவர் மூலாக்கினியால் உயிர்விட எண்ணினர். உடனே சிவபெருமான் காட்சியளித்து வேண்டிய சித்திகளை அருளினர் என்றும் கூறப்படுகிறது.

இவர் தருமன்யு என்பவரின் புதல்வர் என சிவரஹஸ்யம் கூறும்.

உமாங்கங்கள் :

வேதங்கள் நான்கு. அவற்றிற்கு அங்கங்கள் உள. அவை ஆறு. ஆறங்கமானாய் எனப்பட்டான் இறைவன். மற்றும் நான்கு துறைகளை உப அங்கம் என வகுத்துள்ளனர். அவை மீமாம்சை நியாசாத்திரம், புராணம், ஸ்மிருதி என்பன. இந்நான்கும் வேதத்தின் பொருளை விளக்க உதவும் துறைகள். இவற்றின் உதவியின்றித் தனிப்பட்ட முறையில் வேதங்களுக்குப் பொருள் கொள்வது தவறு.

உபாசனை :

இதனை வழிபடுதல் என்று கூறலாம். பிரகிருதிக்கு அப்பாற்பட்ட இறைவனிடம் மனோலயம் ஏற்படுவது உபாசனையின் பலன். அது புலன்கள் குன்றக், கரணங்கள் ஓடுங்க, ஏற்படும் பேரின்ப லயிப்பு.

உபாசனை தூலம், சூக்குமம் என இருவகைப்படும். கர்மகாண்ட உபாசனை தூல உபாசனை, ஞானகாண்ட உபாசனை சூக்கும உபாசனை.

மேலும் சகலோபாசனை, நிஷ்கலோபாசனை என்ற இருபிரிவுகளாகவும் இதனை வகுக்கலாம்.

சகலோபாசனையாவது இறைவனது திருவுருவைப் பலகாலம் கண்டு மனக்கிழியில் எழுதிப் பதிய வைத்தலாகும். அப்படிப் பதியுமானால் நாம் செய்யும் செயல்கள் அனைத்தும் சிவமயமானவை. இதற்குப் புறச்சாதனங்கள் தேவை.

நிஷ்கலோபாசனையாவது இறைவனது திருவுருவைக் கண் முதலிய கருவிகளால் நோக்காது கருத்தினாலேயே தியானித்தல் ஆகும். இதற்குப் புறச்சாதனங்கள் தேவையில்லை. பூசலார் திருக்கோயில் அமைத்தது போலக்கருத்தினாலேயே கற்பிக்க வேண்டும். இதனை இடைவிடாது பழகிவரின் அதுவே மந்திரத் தியானத்திற்கு வழிவகுக்கும்.

உமா :

இந்து சமய சாத்திரங்களிலும் தேவார திருவாசகங்களிலும் உமாதேவியாரைப் பற்றிச்சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. தெய்வங்களை ஆணாகவும் பெண்ணாகவும் உருவகித்தும், வர்ணித்தும் வழிபடும் வழக்கம் புராண நாகரிகங்கள் பலவற்றிலே காணப்பட்டது. சுமேரிய, எகிப்திய நாகரிகங்களிலே பெண்தெய்வ வழிபாடு நிலவியதற்கு உறுதியான ஆதாரங்கள் உள்ளன. இந்திய துணைக் கண்டத்திலே, சிந்துவெளியிலே, மொகெஞ்சதாரோ—ஹரப்பா பண்பாடு நிலவிய காலத்திலே அம்மன் வழிபாடு நிலவியதென்பது ஆராய்ச்சியாளர் சிலரின் சிந்தனையாகும்.

வேதங்களிலுள்ள சங்கிதைப் பகுதிகளில்வரும் பாடல்களிலே உஷா, பிருதுவி போன்ற பெண்தெய்வங்களைப் பற்றிய பாடல்களுள்ளன. வேதங்களின் இறுதிப் பகுதியான உபநிடதங்களிலே உமாவினைப் பற்றிய வர்ணனைகள் காணப்படுகின்றன. ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிடதம் சிவனை முழுமுதற் பொருளான பிரம்மமாகக் கொள்வது போல, கேன உபநிடதம் உமாவினை முழுமுதற் பொருளாகக் கொள்கின்றது. இந்துசமயப் பிரிவுகளிலே சைவம், சாக்தம், ஆகியவிரண்டும் உமாதேவியாருக்குச் சிறப்பிடங் கொடுப்பனவாகும். உமாதேவியாரைச் சிவனின் சக்தியாகக் கொள்வது சைவசமய மரபாகும். உமையவளைச் சர்வலோகமாதாவாகவும், முழு முதற் பொருளாகவும் கொள்வது சாக்தரின் முறையாகும்.

உமா என்னும் மொழியானது அம்மா என்ற திராவிடமொழிச் சொல்லின் மாற்று வடிவம் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் சிலரின் கருத்தாகும்.

ஒளி, மகிமை, கீர்த்தி, சாந்தம் ஆகிய பண்புகள் உமாவின் இயல்புகள் என்பர். உமா இமவான், மேனா, ஆகியோரின் மகளானவள் என்பது ஒரு ஐதிகம். இமவானின் மகள் என்பதால் ஹைமவதி, பார்வதி, என்பனவும் உமாவின் பெயர்களாகின.

குஷாண அரசனாகிய குவிஷ்கனின் நாணயங்களிலே உமாவின் உருவம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றுட் சிலவற்றிலே உமாவின் வடிவம் தனியாக அமைந்துள்ளது. வேறு சிலவற்றிலே அது சிவனது உருவத்துடன் சேர்ந்து காணப்படுகின்றது. அஜசன் என்ற பாலவ அரசனின் நாணயங்களிலே சிங்காசனத்தில் அமர்ந்த உமாவின் உருவம் காணப்படுகின்றது. குஷாணர் ஆட்சி புரிந்த காலத்திலே காந்தார தேசத்திற் சைவ சமயமும் உமாவழிபாடும் வழக்கிலிருந்தமையினை இவற்றால் உணர முடிகின்றது.

சக்தி வழிபாடு கி.பி. முதல் ஐந்து நூற்றாண்டுகளிலும் பெரு வளர்ச்சி பெற்றது. இந்தியாவின் பல பாகங்களிலும் வாழ்ந்த மக்கள் அம்மனைப் பல்வேறு பெயர்களாலும் வெவ்வேறான வகைகளிலும் வழிபட்டனர். உமாவை மஹிஷாசுரநாசினி என்று மகாபாரதம் குறிப்பிடுகின்றது. வித்தியவாசினி, குமாரி, காளி, கபாலி, மகாகாளி, சண்டி, காத்யாயனி, கரளா, விஜயா, கௌளிகா, காந்தாரவாசினி என்னும் நாமங்கள் உமாவிற்சூரியன வென்று ஹரிவம்சம் கூறும். உமாவின் சிறப்புக்களையும் பிரபாவத்தையும் விளக்கும் கதைகள் புராணங்களிலே பலவுள்ளன. அவற்றுள் மார்க்கண்டேய புராணத்திலுள்ள துர்க்கா—சப்தசதி என்னும் தேவீ மகா த்மியம் சிறப்புடையதாகும். உமாவை வழிபடுவதற்கான தோத்திரங்களிலே சங்கரரினால் அருளப்பெற்றதான சௌந்தரியலகரி, லலிதா சகஸ்ரநாமம், அபிராமி அந்தாதி, என்பவை பிரதானமானவை.

உமாவின் பதியென்பதனாற் சிவனுக்கு உமாபதி என்னுந் திருநாமம் உரியதாகியது. உமாபதியான பசுபதியாற் பாசுபபதம் என்னும் சமயம் பற்றிய ஞானம் உபதேசிக்கப்பெற்ற தென்று மகாபாரதங் கூறும். சிவன், பார்வதி ஆகிய இருவரையும் உமா மகேஸ்வரர் எனக் கொள்வதும் மரபு. இணையிலாதவரான பார்வதி-பரமேஸ்வரர் சொல்லும் பொருளுமாய் இணைந்தவர் என்பர் காளிதாசர். உமாமகேஸ்வரரின் படிமங்கள் தாபனஞ் செய்யப்பெற்ற ஈஸ்வரங்கள் நூற்றுக் கணக்கிலுள்ளவை. ஞானசம்பந்தர் உமாதேவியார் ஊட்டிய ஞானப் பாலின் பயனாகச் சிவஞானம் கைவரப் பெற்றவர் என்பது மரபு. மாணிக்கவாசகர்

உமாமகேஸ்வரரை 'அம்மையே அப்பா' என்று விழித்துப் பாடினார். திருமந்திரமும், சித்தாந்த சாத்திரங்களும் சிவத்தின் சக்தியாகிய உமாதேவியாரின் இயல்புகளைத் தெளிவுபட விளக்குகின்றன. உமா மகேஸ்வரர் பற்றிய தத்துவம் சைவ சித்தாந்தத்திற்கும், வீரசைவத்துக்கும் பொதுவானதாகும். வீரசைவ நூல்களுள் ஒன்றான கைவல்ய ஸ்மிருதி மேல்வருமாறு கூறும்:

“உமாவுடன் இணைந்துள்ள சாந்த சொரூபியான பரமேஸ்வரனே என்றுமுள்ள முழு நிலைப் பொருளாம். முக்கண்ணனும் நீலகண்டனுமாகிய சிவன் சச்சிதானந்த சொரூமி. தோற்றம், நடு, அந்தம் என்பவற்றை எல்லாம் கடந்தவனே பரமேஸ்வரன்”

குமார்க்கடவுளை உமாசுதன் எனவும் வர்ணிப்பது மரபு. குமார்க்கடவுளின் அவதாரம் பற்றிய புராணக்கதைகள் உமாதேவியாருக்குச் சிறப்பிடம் அளிக்கின்றன. சிவனுடைய நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து தோன்றிய பொறிகள் வாயிலாக உற்பவித்த தெய்வப் புதல்வர் அறுவரையும் சரவணப் பொய்கையிலே கார்த்திகைப் பெண்கள் வளர்த்த காலை அவர்களை உமாதேவியார் அளவிலா ஆராமையுடன் இறுகத் தழுவி அணைத்த பொழுது தெய்வப் புதல்வர் அறுவரும் ஒருவராயினர். ஆறுமுகமும் பன்னிரு கரங்களும் கொண்ட சண்முகக் கடவுளின் மூர்த்தம் உருப்பெற்றது. இக்கதை காளிதாசர் போன்ற கவிச்சக்கரவர்த்திகளின் கற்பனைத்திறம் மிக்க சொல்லோவியங்களுக்கும், ஆலயங்கள் பலவற்றில் அமைந்த கலைவனப்புமிக்க சிற்பங்களுக்கும், சக்தி தத்துவம் விளக்கும் ஞானியருக்கும் ஆதாரமாய் அமைந்தது.

உமாவின் முகூர்த்தங்களிற் சில சௌமிய வடிவத்திலுள்ளவை; மற்றையவை உக்கிரத்தோற்றங் கொண்டவை. கௌரி, பார்வதி, பரமேஸ்வரி முதலியவை சௌமிய நிலையிலுள்ளனவாகும். துர்க்கை, மகிஷமர்த்தனி முதலியவை உக்கிர வடிவங் கொண்டனவாகும். சிவனோடு கூடிய பார்வதியின் வடிவங்கள் ஆசன நிலையிலும் ஸ்தானக நிலையிலுங் காணப்படும். தென்னிந்திய சிற்பங்களிலே அவ்வடிவங்கள் பெரும் பான்மையும் இரு கரங்களுடன் காணப்படுகின்றன.

வட இந்தியாவிலுள்ள பார்வதியின் சிற்பங்கள் வேறுபட்ட இலக்கணங்களை உடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. எல்லோராவிலுள்ள பார்வதியின் வடிவம் தனிரகமானது. அதிலே நான்கு

கரங்களுள்ளன. கீழ் வலக்கரத்திலே அக்ஷமாவையும் மேல்வலக்கரத்திலே சிவலிங்கமுங் காணப்படுகின்றன. மேலிடக் கரத்திலே கணபதியின் உருவமும் கீழிடக் கரத்திலே கலசமும் அமைந்துள்ளன. தேவியின் இரு பக்கங்களிலும் அக்கினிக் கலசங்களின் வடிவங்கள் அமையப் பெற்றுள்ளன.

வங்காளத்தில் அமைக்கப்பட்ட புவனேஸ்வரியின் வடிவங்கள் சிங்காசனம் பொருந்தியவை. அவற்றிலுள்ள நான்கு கரங்களிலொன்று வரத ஹஸ்தமாயுள்ளது. ஏனைய கரங்கள் அங்குசம், பதுமம், கமண்டலம் என்பவற்றை ஏந்திய வண்ணமாயுள்ளன. மகிஷமர்த்தனியின் வடிவமொன்று 32 கரங்களுடன் வங்காளத்திலே அமைக்கப்பட்டிருந்தது. மிக அரிதான இவ்வடிவத்தின் பிரபாவலியிலே கணபதி, சூரியன், சிவன், விஷ்ணு ஆகியோரின் உருவங்கள் அமைந்துள்ளன.

உமாசகிதன் :

“யாது ஒரு தெய்வம் கொண்டீர்
அத் தெய்வம் ஆகி ஆங்கே
மாது ஒரு பாக னார் தாம் வருவர்”

என்பது சிவஞான சித்தியார் கூற்று.

“சக்திபின்னமில்லான் எங்கள் பிரான்”
எனத் திருவருட்பயன் கூறும்.

உமாதேவியார் சிவபெருமானுடைய சக்தியாகும். சக்தியாவது அக்கினியும் சூடும்போல சிவத்தோடு பின்னமின்றி உள்ளதாகிய வல்லமையாகும். திருவருளே சிவனுக்குச் சக்தியாகும். அவ்வருட்குணமாகிய சக்தியின்றிச் சிவமில்லை. சிவத்தை விட்டுச் சக்தி நீங்குவதில்லை. அக்கினி பொருளால் ஒன்று, ஆனால் அது வடிவாற் செம்மை, குணத்தாற் சூடு, இவ்வாறு ஒரு பொருள் இரண்டாகப் பிரித்தெண்ணப்படுவது போல் பரம்பொருள் ஒன்றையாயினும் எவற்றையும் கடந்து நிற்கும் ஒளியாகிய வடிவால் சிவம் எவற்றையும் கடந்து அவைகளைத் தன்பால் இழுக்கும் வல்லமையாகிய குணத்தால் அது சக்தியாகும்.

உமாதேவியார் காஞ்சிபுரத்தின் கண்ணே ஏகாம் பரநாதசுவாமியின் வாமபாகத்தில் காமாட்சி என்னும் திருநாமத்தோடு விளங்கி அருள் செய்கிறார். சிதம்பரத்திலே நடராசப் பெருமான் பஞ்சகிருத்திய நிருத்தஞ் செய்யச் சிவகாமியம்மை என்னும் நாமத்தோடு அந்நிருத்தத்தைத் தரிசித்து அருளு

கின்றார். காசித்தலத்திலே விகவநாதர் ஆன்மாயக் களுக்கு இறக்குங் காலத்திலே பிரணவம் உபதேசித்தருளும்போது உமாதேவியார் விசாலாட்சி என்னும் பெயருடையராய் அவைகளின் இணைப்பை நீக்கியருள்பாலிக்கிறார்.

சிவனுடைய உருவத்திருமேனிகள் பெரும்பான்மையும் அம்மையுடன் காணப்படும். ஆசன நிலையிலுள்ள உமாசகிதமூர்த்தமானது, சோழர்காலம் முதலாகத் தமிழகக் கோயில்களிலே சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது. கல்லிலும் உலோகத்திலும் உருவாக்கப்பட்ட உமாசகித வடிவங்கள் கலைவனப்புமிக்கவை. இலங்கையிலே, பொலநறுவைக் காலத்துச் சிவன்கோயிலொன்றில் (கி.பி. 1000-1200) அமைக்கப் பெற்றிருந்த உமாசகிதரின் வெண்கலப் படிமமொன்று கொழும்பிலுள்ள பொருட்காட்சிச் சாலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

உமாகவாதி :

இவர் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். மாதவாசாரியர் எனும் இந்துசமய தத்துவஞானி இவரை உமாகவாமி வாசகாசாரியார் என்று தம்முடைய சர்வதரிசன சங்கிரகத்திற் குறிப்பிடுகின்றார். தத்துவார்த்திகம சூத்திரம் என்னும் நூலைப் பாடலிபுத்திரம் (தற்காலப் பட்னா) நகரிற்செய்தவர். இவர் தந்தையார் பெயர் சுவாதி. அதனால் சுவாதிதனயர் என்றும் இவரைக் குறிப்பிடுவர்.

உமாபதி :

உமையம்மைக்குப் பதியென்னும் காரணம் பற்றிச் சிவனைக் குறிக்கும் பெயர்களுள் ஒன்று. நிர்க்குணப்பிரமம் அடியார்க்கு அகப்படும் பொருட்டு சகுணப்பிரமமாகும்போது, உமையெனும் சக்தி வடிவாக நிற்கும். அச்சக்தியிலிருந்து பிரிப்பின்றி நிற்கும். அதற்குப் பதியாக இது நிற்கும்.

உமாசுக்கிரவார விரதம் :

உமாதேவியைக் குறித்து வெள்ளிக்கிழமை தோறும் மேற்கொள்ளப்படும் இந்த விரதத்தைச் சித்திரை மாத வளர்பிறை முதல் வெள்ளிக்கிழமையில் ஆரம்பிக்க வேண்டும். பகல் ஒருபொழுது உணவு உட்கொள்ளலாம்.

“இமைய மீன்றெடுத் தளித்தவள் விரதமீதி
ழைத்தோர்
அமைய நல்கிய பெருவளந் துய்த்தன ராகி
உமைத ரும்பெருங் கருணையா லருங்கதி
யுவந்தார்

தமையெடுத்தெடுத்த துணர்த்து தியாருழைத்
தருமே”

இவ்விரதத்தைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் எல்லா
மேன்மை நலன்களும் வாய்க்கப் பெறுவர் என்பர்.

உமாமகேஸ்வர விரதம்

சைவ மக்களின் ஆன்மீக உயர்விற்குச் சிவராத்
திரி விரதம் எத்துணை சிறப்புடையதோ அது
போன்று உலகியல் வாழ்க்கைக்கு உமாமகேஸ்வர
விரதம் சிறந்தது. அம்மை அப்பனைச் சிவசக்தி
சொருபமாக வழிபடும் இவ்விரதம் செல்வம்,
புகழ், நற்பதவி யாவற்றையும் வழங்க வல்லது.
கார்த்திகை மாதப் பெளர்ணமி தினத்தில் இவ்
விரதத்தினைக் கைக்கொள்வர்.

சிவபெருமான் உமாதேவிக்கு உபதேசித்த இவ்வி
ரதத்தை தேவி குமாரக் கடவுளுக்கும், அவர் நந்தி
கேஸ்வரருக்கும், அவர் துர்வாசருக்கும், அவர்
அகத்தியருக்கும், அவர் கௌதமருக்கும் உபதேசித்
தனர்.

ஒருசமயம் துர்வாச மகரிஷி பரமசிவனை வழி
பட்ட பின் அவரால் அருளப்பட்ட வில்வமாலை
யினைப் பெற்றுக்கொண்டு சென்றார். அப்பொ
ழுது கருடன் மீது பவனி வந்த திருமாலிடம்
அம்மாலையைக் கொடுத்தார். மாலையின் மகிமை
உணராத திருமால் அதனைக்கருடன் மீது அலட்சி
யமாகப் போட்டார். இதைக்கண்டு கோபமுற்ற
துர்வாசர் மஹாலக்ஷ்மி விஷ்ணுவிடமிருந்து பிரிந்து
பாற்கடலிற் போய் விழக்கடவது என்றும் செல்வம்
இழந்த திருமால்கொடிய காட்டிற் சஞ்சரிக்கட்டும்
என்றும் சாபமிட்டார்.

இவ்விதம் சாபத்தினாற் துயருற்றுக்காடுகளில்
அலைந்த திருமாலுக்கு கௌதம முனிவர் ‘உமாம
கேஸ்வர விரதத்தை’ உபதேசித்தார். முறைப்படி
அதனை அருஷ்டித்து இழந்தவைகளை மீளப் பெற்
றார் மஹா விஷ்ணு.

திருணவிந்து என்ற முனிவர் தனது கண்பார்
வையை இழந்து வருந்தி இவ்விரதமிருந்து மீண்டும்
பார்வை பெற்றார். சரஸ்வதி, காயத்ரி என்ற
இரு மனைவியரைப் பிரமன் அடைந்ததும் இந்தி
ரன் சயந்தனை மகனாகப் பெற்றதும், ஜனகன்
சீதையை மகளாக அடைந்ததும் இவ்விரதத்தின்
பயனால் என்பர்.

விரதமுறை:

நித்ய கர்மாக்களை நிறைவேற்றிய பின் அஷ்ட
வித்யேஸ்வரர்களுடன் கூடிய உமாமகேஸ்வர கும்பப்

களைத் தாபித்து, புண்யாகவாசனம் முதலிய
பூர்வாங்க பூஜைகளுடன் சகலோபசார பூஜையை
முறைப்படி செய்ய வேண்டும். கும்பத்திற்கு முன்
மஞ்சள் மாவினால் ஒரு பிம்பத்தைப் பிடித்து
வைத்து (பிள்ளையார் பிடிப்பது போல) அதில்
நந்திகேஸ்வரரை ஆவாகனம் செய்து பூஜிக்க வேண்
டும்.

பதினைந்து இழைகளினால் ஆன நூலொன்றினை
முறுக்கிப் பதினைந்து முடிச்சுக்கள் இட்டு, அதனை
யும் கும்பத்தில் வைத்துப் பூசித்த பின், மணிக்
கட்டில் அதனைக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும்.
அப்பமும், பழமும் மட்டும் இரவு ஒரு நேரம்
உண்ணல் முறை. இயலாதவர்கள் பகலில் ஒரு
பொழுது உணவுகொள்ளலாம்.

பதினைந்து ஆண்டுகள் தொடர்ந்து இவ்விரதத்
தைக் கைக்கொள்ள வேண்டும். அதன்பின் உரிய
முறைப்படி பிரதிமைகள் செய்து, கும்பம் வைத்
துப் பூஜைகள் செய்தோ ஆலயம் சென்று அபிஷே
கம் முதலியன உரிய முறைப்படி சங்கல்ப பூர்வ
மாகிச் செய்தோ விரதபலனைத் தருமாறு வேண்டு
தல் செய்து முற்றுவிக்கலாம். விரத பூர்த்தியின்
பொழுது தம்பதி பூஜை செய்வது நல்லது.

உமா மகேஸ்வரம்பிள்ளை (1833-1941)

இவர் தமிழவேள் என்னும் பெயரினர்; இவரது
தந்தையார் பெயர் வேம்பப்பிள்ளை; 7.5.1883
இல் தஞ்சை மாவட்டத்திலே பிறந்தவர்; ஆங்கிலத்
தில் பி.ஏ.பட்டதாரி.

கரந்தைச் சங்கத்தைப் போற்றி வளர்த்த பெரி
யார். கரந்தைச் சங்கத்தை நிறுவியவரும் இவரே.
அருள் உள்ளம் படைத்தவர். புலவர்களைப்
போற்றிக் காக்கும் இயல்பினர். இதன் காரண
மாகச் செந்தமிழ்ப் புரவலர் எனச் சிறப்புப் பெயர்
பெற்றவர்; தனித்தமிழ்ப் பற்றுடையவர்; சிறந்த
சொல்வன்மையுடையவர்.

வழக்கறிஞராகத் தொண்டாற்றியபோது வாய்
மையைக் கடைப்பிடித்தவர். 14.05.1911 இல்
இவர் தம்பியாரால் தஞ்சையிலே தோற்றுவிக்கப்
பெற்ற கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைவராக
அமர்ந்து தமிழ்த் தொண்டுகள் பல செய்தவர்.
அச்சங்கத்தின் சார்பாகப் புலவர் கல்லூரி ஒன்றை
நிறுவினார்.

இவர் தொடக்கிவைத்த ‘தமிழ்ப்பொழில்’
என்ற திங்கள் வெளியீடு 1925 இலிருந்து நடை
பெற்று வருகிறது. ‘தஞ்சை தாலுகா போர்டின்’
தலைவராகப் பதினைந்து ஆண்டுகள் பணி செய்

தவர். தஞ்சை மாவட்டக் கழகத்தின் உறுப்பினர். இடைக்காலத் தலைவராகவும் தொண்டு செய் தவர். திருவையாற்று அரசு கல்லூரியில் தமிழ் வித்துவான் வகுப்புகளை அமைப்பதற்கும் உழைத் தவர். இவர் 09.05.1941 இல் மறைந்தார்.

உமாபதி தார் :

இவர் கி.பி.12 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். வங்காள மன்னன் லக்ஷ்மணசேனனின் அவையிலி ருந்தவர். கீதகோவிந்தம் இயற்றிய ஜயதேவருக் குச் சமகாலத்தவர். மகாபாரதத்தை மூலமாகக் கொண்டு பாரிஜாத ஹ்ரணம் என்ற வடமொழி நாடக நூலினை இயற்றியுள்ளார்.

உமாபதி சிவாசாரியார் :

இவர் சந்தான ஆசாரியர் நால்வருள் ஒருவர். தில்லைவாழ் அந்தணர்களில் ஒருவராவார். சிதம் பரத்தைச் சார்ந்த கொற்றவன் குடியில் வாழ்ந்த வராகையாற் கொற்றங்குடிமுதலியார் எனவும் பெயர் பெற்றவர். வேத சிவாகமங்களைக் கற்றுத் தெளிந்தவர். தமிழிலே புலமை வாய்ந்தவர். சிவபக்தியிலும் அடியார்பக்தியிலும் சிறந்தவர். சந்தான ஆசாரியர்களாகிய மெய்கண்டதேவர், அருணந்தி சிவாசாரியார், மறைஞான சம்பந்த சுவாமிகள், உமாபதி சிவாசாரியர், ஆகிய நால் வரும் புறச்சந்தானகுரவர் ஆவர். உமாபதி சிவா சாரியார் மறைஞான சம்பந்தசுவாமிகளின் சீடர்.

இவர் கிட்டத்தட்ட 600 வருடங்களுக்கு முன் விளங்கியவர் என்பதை அவர்களது சங்கற்ப நிராகரணம் காட்டும். இவர் காலம் சாலிவா கனவருடம் (கஉஉ8 என்பர்). இவர் மறைஞான சம்பந்த சுவாமிகளின் அதிதிவிரபத்தியுள்ள சீட னாக மாறியமைக்குச் சில வரலாற்றுக் கதைகள் உண்டு. அதில் ஒன்று உமாபதி சிவாசாரியார் சிதம்பர தரிசனத்தின்பின் பல்லக்கில் அமர்ந்து கோலாகலமாக வீதிவழியே திரும்பிக் கொண்டிருக்கையில் நிகழ்ந்த சம்பவமாகும். இவ ரது ஆடம்பரத்தைக் கண்ட திருப்பெண்ணாகடம் மறைஞான சம்பந்தசுவாமிகள் பட்டகட்டையிற் பகற்குருடன் போகின்றான் பாருங்கள் என்று குறிப்பாகக் கூறினார். இதனைக் கேட்ட உமாபதி சிவாசாரியார் உடனே சிவிகையை விட்டிறங்கி மறைஞான சம்பந்தரை வணங்கினார். அன்றிலி ருந்து அவர் வழி ஒழுகினார். அவரின் உத்தம சீடராக மாறினார். இதன் காரணமாகச் சிதம் பரத்திற் பூசை செய்யும் தில்லைவாழ் அந்தணர் கள் உமாபதி சிவாசாரியாரைத் தங்கள் கூட்டத் திலிருந்தும் விலக்கிவிட்டனர். எனவே அவர் கொற்றவன்குடி என்னும் ஊரில் ஒருமடத்தில் இருந்து மாணவருக்கு உபதேசம் செய்து வந்தார்.

இவர் செய்த அற்புதங்களாகக் கூறப்படுவன :

சிதம்பரத்துக் கொடியேற்றத் திருவிழா விலே ஏறாது நின்ற கொடிச் சீலையைக் கொடிக்கவி என்னும் மெய்கண்ட சாத்தி ரத்தைப் பாடயருளி அதனை ஏறச் செய்தமை.

பெற்றான் சாம்பான் என்னும் சிவபக்த னுக்குச் சிவபிரான் கட்டளைப்படி சத் தியோ நிருவாணதீட்சை செய்து முத்தி கொடுத்தமை.

பெற்றான் சாம்பான் முத்தியடைந்த மையை உலகத்தார் உணர்தற்பொ ருட்டு முள்ளிச் செடிக்கு முத்தி கொடுத்து அம்முத்தி முறையை மெய்ப்பித்தமை.

தம்முடைய மாணவர் ஒருவரை முனிவ ராக்கி அவருக்கு முக்தி கொடுத்தமை.

கருடப்பறவையொன்றை முனிவராக்கி முத்தி கொடுத்தமை.

ஒருகால் இவர் இயற்றியருளிய சிதம்பர மான்மியத்துள் ஒன்றாகிய கோயிற் புரா ணம் அரங்கேற்றமுறாது பெட்டகத்துட் கிடந்தது. அதனைச் சபாநாத வள்ள லால் உமாபதியார் பெட்டகத்துள் இருப் பதாகத் தில்லைவாழ் அந்தணர்களுக்கு அறிவிக்க அவர்கள் சுவாமிகளிடம் வந்து புராணத்தை அரங்கேற்றச் செய்தமை.

இவர் இயற்றிய நூல்கள் மெய்கண்ட சாத்திரம் பதினான்கினுள் எட்டு நூல்களாகும். அவையாவன:

1. சிவப்பிரகாசம்
2. சங்கற்பநிராகரணம்
3. திருவருட்பயன்
4. உண்மைநெறி விளக்கம்
5. வினாவெண்பா
6. போற்றிப்பஹொடை
7. கொடிக்கவி
8. நெஞ்சவிடுதாது என்பனவாம். இந்த எட்டுநூல்களும் சித்தாந்த அட்டகம் என வழங்கும்.

இவர் இயற்றியருளிய பிறநூல்கள்

கோயிற்புராணம், திருத்தொண்டர் புராண சாரம், சேக்கிழார்புராணம் திருமுறைகண்டபுரா ணம், திருப்பதிக்கோவை, பெளட்கராகம வட மொழி வியாக்கியானம் முதலியன.

இவரது மாணாக்கர் நமச்சிவாயதேசிகர் முதலியோர். இவரே திருவாவடுதுறை ஆதினத்தைத் தாபித்தவர் ஆவர். உமாபதிசிவாசாரியர் பரிபூரணநிலை அடைந்ததினம் சித்திரை அத்தமாகும். இவரது திருக்கோயில் கொற்றவன்குடியில் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது.

5. உய்யவந்த தேவநாயனார் (திருக்கடவூர்)

இவர் திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவநாயனார் என வழங்கப் பெறுவர். இவரே மெய்கண்ட சாத்திரங்களுள் ஒன்றான திருக்களிற்றுப்படியார் எனும் நூலைப் பாடியவர். இவரது ஆசிரியர் திருவியனூர் உய்யவந்த தேவநாயனார். இவர் திருவுந்தியார் நூலாசிரியர். உய்யவந்த தேவநாயனார் தமது ஞானாசிரியரின் நூலாகிய திருவுந்தியாருக்கு விளக்கம் போல் திருக்களிற்றுப் படியார் எனும் நூலைச் செய்துள்ளார். எனவே இது திருவுந்தியாரின் வழிநூல் ஆகும்.

இவ்வாசிரியர் திருவம்பலத்தே சென்று அம்மை யப்பரை வழிபட்டுத் திருக்களிற்றுப்படியிலே இந்நூலை வைத்தனர். அத்திருக்களிற்றுக்கை நிமிர்ந்து இதனை வாங்கிப் பரமகருணாநிதியான நடராசப் பெருமான் திருவடியிலே கொடுத்தது என்பது ஐதிகம். இதுகண்ட தில்லைவாழ் அந்தணர் மூவாயிரவரும் பிறரும் வியப்புற்று இந்நூற்குத் திருக்களிற்றுப்படியார் எனத் திருநாமம் சாத்தினார்கள்.

இதன் ஆசிரியர் கி.பி.1177ல் இந்நூலை ஆக்கியளித்தனர். இந்நூலில் நூறு திருவெண்பாக்கள் உள்ளன.

பெயருக்கேற்ப இவர் பொருள் மறந்து, போகம் மறந்து, புலன் மறந்து, கருவிகரணம் கழன்று காலங்கடந்து கலைமறந்து, தருமம் மறந்து தவம் மறந்து, தம்மையும் மறந்து, தற்பரத்தோடு உருகி உருகி ஒரு நீர்மையாகி உய்யவந்தாராவார்.

உய்யக்கொண்டார் :

இவர் நாதமுனிக்குச்சீடர். நாதமுனிகளுக்குப் பின்வந்த வைஷ்ணவ ஆசாரியர் இவர். சயத் சேநாம்சமாய்க் கலி (ஙசாஉஎ) இல் பராபவ ஞ்சித்திரை மீ புதன்கிழமையில் அவதரித்தனர்.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் குமரர். வங்கி புரத்தாய்ச்சியகத்தில் ஆசாரியார் சொற்படி உணவின் சேடத்தை உகப்பாயேற்றதால் உய்யக்கொண்டார் எனப் புகழ் பெற்றவர். மணக்கால் நம்பிக்குத் திருவடி தீக்ஷயளித்தவர். உய்யக்

கொண்டாரிடம் திருவாய்மொழி முதலிய அருளிச் செயல்களின் பொருள்களையும் மற்றைய நூற் பொருள்களையும் கற்றவர்கள்:-

1. மணக்கால் நம்பி
2. திருவல்லிக்கேணிப் பாண்பெருமாள் அரையர்
3. செட்டைப்பூசிச்செண்டலங்காரர்
4. சீபுண்டரீகதாசர்
5. கோமடம் திருவிண்ணகரப்பன்
6. உலகுபெருமாள் நங்கை என்பவர்களாவர்.

உய்யக்கொண்டாரின் மனைவி பெயர் ஆண்டாள். இவருக்கு பெண்பிள்ளைகள் இருவர். உய்யக்கொண்டார் திருநட்சத்திரம் திங்கள் கார்த்திகை நாளாகும்.

உய்யவந்த தேவநாயனார் (திருவியனூர்)

இப்பெயரால் இருபெரும் ஞானியர் குறிக்கப் பெறுகின்றனர். ஒருவர் திருவியனூர் உய்யவந்த தேவநாயனார். மற்றவர் திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவநாயனார்.

மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் பதினான்கினுள் காலத்தால் முற்பட்டது திருஉந்தியாராகும். இந்நூலின் ஆசிரியர் திருவியனூர் உய்யவந்த தேவநாயனாராவார். இவர் "இரவுபகல் இல்லா இன்பவெளியூடே, விரவி விரவி நின்று சிவப்பேரின்பம் துய்க்கும் சிவஞான யோகியாக விளங்கியவர். இவர்காலம் கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டாகும். (கி.பி.1148)

உய்யக்கொண்டான் :

உய்யக்கொண்டான் என்பது தாவரமொன்றின் பெயரெனச் சில அகராதிகள் கூறும். சோழப் பெருமன்னராகிய முதலாம் இராசராசனுக்குரிய சிறப்புப் பெயர்களுள் உய்யக்கொண்டான் என்பதும் ஒன்றென்பதை வரலாறு உணர்த்தும். இராசராசனது ஆட்சியிலே சோழமண்டலம் வளநாடு என்னும் ஒன்பது பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அவற்றிலொன்று உய்யக்கொண்டார் வளநாடு என்பதாகும். ஏனைய எட்டு வளநாடுகளுள் ஒவ்வொன்றும் இராசராசனுக்குரிய பட்டப்பெயர்களான இராசேந்திரசிங்கன், இராசாசிரயன், கேரளாந்தகன், பாண்டியகுலாசனி, நித்தவிநோதன், ஸுத்திரிய சிகாமணி, அருண்மொழி தேவன், இராசராசன் என்பவற்றுள் ஒவ்வொன்றைத் தன்பெயராகப் பெற்றிருந்தது. ஆதலினால் உய்யக்கொண்டார் வளநாடு என்பது இராசராச

னுக்குரிய 'உய்யக்கொண்டான்' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயரைக் கொண்டு வழங்கியதெனலாம். உலகுய்யுமாறு அரசாட்சியை ஒப்புக்கொண்டான் என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் உய்யக்கொண்டான் என்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் அவனுக்குரியதாகியது எனக் கருதலாம்.

உய்யக்கொண்டார் வளநாடு காவிரி, அரிசில் ஆகிய ஆறுகளுக்கிடையே அமைந்திருந்தது. 'அரிசிலுக்கும் காவிரிக்கும் நடுவான உய்யக்கொண்டார் வளநாட்டுத் திரைமூர்நாட்டுப் பள்ளிச்சந்தம்' எனவரும் சாசனத்தொடர் இதனைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. பழையாறு என்னுமூர் உய்யக்கொண்டார் வளநாட்டு அம்பர் நாட்டிலிருந்தது. உய்யக்கொண்டார் வளநாட்டைச் சேர்ந்த பட - ஏவிய திருக்கடலூர் சதுர்வேதிமங்கலமாயிருந்தது.

உய்யக்கொண்டான் சோழபுரம் என்ற வணிக நகரமொன்றினைப்பற்றி சாசனங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. பூந்தமல்லி என்னும் ஊரானது வணிக நகரமாயிருந்தமையினையும் அது உய்யக்கொண்டான் சோழபுரம் என்ற நாமத்துடன் விளங்கியது என்பதையும் மூன்றாங் குலோத்துங்கனுடைய (1178-1218) 3வது ஆண்டிற்குரிய கல்வெட்டொன்றினால் அறியமுடிகின்றது. அக்கல்வெட்டுச் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்துச் சைதாப்பேட்டைத் தாலுகாவிலுள்ள திரிகூலம் என்னுமூரிலமைந்த தர்மபுரீஸ்வரம் கோயிலிற் காணப்படுகின்றது. உய்யக்கொண்டான் சோழபுரத்து வணிககணத்தார் ஒரு சமயத்திலே திருச்சுரமுடைய தேவர்க்கு 50 பலம் நிறைகொண்ட 2 திருவடிநிலையும் 70 பலம் நிறையுள்ள திருவாலாத்தித்தட்டும் 55 பலம் நிறையான 2 கொம்பும் தானமாகக் கொடுத்தார்கள்.

தேவாரமுதலிகள் மூவரதும் பாடல்பெற்ற தலமான திருக்கற்குழி இந்நாட்களிலும் 'உய்யக்கொண்டான் திருமலை' என வழங்கிவருதல் கவனித்தற் குரியதாகும். 'உய்யக்கொண்டான் திருமஞ்சனத்தார் வேளம்' என்ற பிரிவொன்றிருந்தது. அரண்மனையிலே, அரசரை நீராட்டுவதற்கான அலுவல்களைக் கவனித்தவொரு குழுவினரே இவ்வாறு வர்ணிக்கப்பட்டனர் எனக்கருதலாம். உய்யக்கொண்ட சோழ சதுர்வேதிமங்கலம் என்றவொரு பிரமதேயத்தைப் பற்றி விக்கிரமசோழனுடைய காலத்துச் சாசனமொன்று குறிப்பிடுகின்றது. கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துப் புறவாயிலிலே சேனாதிபதியாகிருந்த அம்பலங்கோயில் கொண்டானான ஆனந்தபாலர் என்னும் இளங்காரி குடையான் சங்கரன் என்பான் அப்பிரமதேயத்திலே பெருந்திருவாட்டிசாலை என்னும் அறநிலை

யமொன்றை அமைத்திருந்தான். அதற்கெனக் கொடுக்கப்பட்ட 13 வேலி நிலத்திற்கு 716½ 'அன்றாடுநற் பழங்காகு' பெற்றுக் கொண்டு இவ்வூர் மகாசபையார் அந்நிலத்தை இறையிலி அறச்சாலைப்புறமாக அமைத்திருந்தனர்.

உலகுய்யக்கொண்ட காவராயர் என்னும் பிரதானியொருவன், பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலே, தொண்டைமண்டலத்தின் ஒரு சிறு பகுதியிலே அதிகாரம் பெற்றிருந்தான். கோவனான இராசராச நீலகங்கரையன் என்பவன் இராசராச சாம்புவராயன், இராசராச - மூவேந்தராயர், சனநாத மூவேந்தராயர், உய்யக்கொண்ட காவராயர் என்போருடன் 'நிலைமைத் தீட்டு' என்னும் உடன்படிக்கையினை எழுதி அதனைச் சிலாசாசனமாகச் செய்வித்தான். நீலகங்கரையனின் நிலங்களை அவனுடனே விட்டுக்கொள்வதென்று மறைய நால்வரும் உறுதியளித்தனர். நீலகங்கரையனும் அவர்களுக்கேயன்றி வேறொருவருக்கும் உதவி புரிவதில்லையென்று உத்தரவாதங் கொடுத்தான்.

உய்யக்கொண்டான் (திருமலை):

உய்யக்கொண்டான் திருமலை என்பது நாயன்மார்களின் பாடல்பெற்ற தலமாகிய திருக்கற்குடியின் மறுபெயராகும். அது திருச்சிப் புகையிரத நிலையத்திலிருந்து தென்மேற்கிலே, 2½ மைல் தூரத்திலுள்ளது. அங்குள்ள கோயில் மேற்கு வாசலையுடையது. தலத்திலே எழுந்தருளிய மூர்த்தியின் பெயர் உச்சிநாதர், இறைவி அஞ்சனாட்சி. அம்மனின் சந்நிதானத்தின்முன்பாக பொன்னொளி ஓடை, ஞானவாவி எனுமிரு தீர்த்தங்கள் உள்ளன. எண்கோணக் கிணறு ஒன்றும் சில நாத்கோணக் கிணறுகளும் தலத்திலுள்ளன. ஈழநாட்டு மன்னனொருவன் அங்கு சென்று உச்சிக்காலத்திலே வழிபட்டு வீடுபேறு வாய்க்கப் பெற்றான் என்றவொரு ஐதிகமுண்டு.

அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகிய மூவரும் திருக்கற்குடிப்பற்றித் திருப்பதிகங்கள் பாடியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அப்பர் பாடியருளிய திருத்தாண்டகப் பாடல் ஒவ்வொன்றும் 'கற்குடியில் விழுமியானைக் கற்பகத்தை கண்ணாரக் கண்டேன் நானே' என்ற தொடர்களுடன் நிறைவு பெறுகின்றது. வேதசிரசான உடநிடதங் கூறும் மெய்ப்பொருளைப் புராணங்கள் வர்ணிக்கும் பல்வேறு சிவமூர்த்தங்களின் கோலமாகத் திருக்கற்குழியிலே கண்டதாக நாவரசர் பாடியுள்ள திருத்தாண்டகப் பாடல்கள் சிந்தனைக்குரியவை, சுற்

பனையைத் தூண்டவல்லவை. தத்துவார்த்தமானவை, செந்தமிழ்க் கவிநடைக்கு அணியாக அமைந்தவை.

சிவபெருமானுடைய திருவிளையாடல்களையும், புராணங்கள் கூறும் கதைகளையும், பெருமானுடைய அளவிலாப்பெருமையினையும், தலச்சிறப்பினையும் ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் ஒருங்கிணைத்து இலக்கிய நயம் மிக்கதாகப் பாடுவதில் நிகரற்றவரான ஞானசம்பந்தர் கற்குடியிற் குடிகொண்ட பெருமானை மேல்வருமாறு இருபாடல்களின் முடிவிலே வர்ணிக்கின்றார்.

“போரகலந்தரு வேடர் புனத்திடையிட்ட
விறகில்
காரகலின்புகை விம்மும் கற்குடி மாமனல
யாரே”

“மருங்களியார் பிடிவாயில் வாழ்வெதிரின்
முனைவாரிக்
கருங்களியானை கொடுக்குங் கற்குடி மாம
லையாரே”

ஞானசம்பந்தரின் திருக்கற்குடிப் பதிகம் முதலாம் திருமுறையிலுள்ளது. அது தக்கராகம் என்னும் பண்ணிலமைந்தது. சுந்தரர் தேவாரத்திலே,

“கனலே, கற்பகமே, திருக்கற்குடி மன்னி
நின்ற அனல்சேர் கையினனே”

“கரும்பாரும் வயல்கூழ் திருக்கற்குடிநின்ற
நம்பா”

எனப் பலவாறு இறைவன்போற்றப் பெற்றுள்ளன.

திருக்கற்குடி என்னும் தலம் நந்திபன்ம மங்கலத்திலிருந்ததென்று பராந்தக சோழன் (907-953) காலமுதலாகவுள்ள சில கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. முதலாம் இராசராசனின் 27 ஆவது ஆண்டுக்குரிய சாசனமொன்றிலே அது பாண்டிய குலாசனி வளநாட்டு ராஜாஸ்ரய சதுர்வேதிமங்கலத்திலுள்ள தலமென்று வர்ணிக்கப்படுகின்றது. ஆயினும், முதலாம் இராசேந்திர சோழனது காலத்தில் அது தென்கரைக் கேரளாந்தக வளநாட்டு உறையூர்க்குற்றத்து ஸ்ரீகற்குடி என்று குறிப்பிடப்பெறுகின்றது.

கற்குடிச் சிவாலயமானது, சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலே, அரசுகடும்பத்தவரினதும், அரசியலதி காரிகளினதும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த பிறர் பலரினதும் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தது. பரகேசரி என்னும் பட்டம் பெற்றிருந்த மன்னனொருவரின்

(பராந்தக சோழன்) 10ஆவது ஆட்சியாண்டிலே வீரசோழ - இளங்கோவேளார் பெருந்தனம் என்ற வமைப்பைச் சேர்ந்த செம்பியன் மாராயனான வீரநாராயணன் என்பாண்கற்குடி மாதேவர் கோயிலில் 2 திருநந்தா விளக்கெரிப்பதற்கு 145 ஆடுகளைத் தானம் பண்ணியிருந்தான். சுந்தர சோழனின் ஆட்சியில் (9 - 970), 2ஆவது ஆண்டிலே இருங்கோளக்கோனான புகழ்விப்பர கண்டன் அவனிவல்லான் என்னும் பிரதானி கற்குடிப்பரமேஸ்வரர்க்கு நந்தா விளக்கொன்று எரிப்பதற்கென 90 ஆடுகளைக் கொடுத்திருந்தான். அவற்றைக் கைக்கொண்ட தேவகன்மிகள் நாள்தோறும் சூலவுழக்கினாற் கானாழி நெய்யூட்டுவதாக ஒப்புக் கொண்டனர்.

கண்டராதித்த சோழனின் தேவியும் உத்தம சோழனின் தாயாருமாகிய செம்பியன்மாதேவியாரால் 2 தானங்கள் திருக்கற்குடிக் கோயிலுக்கு வழங்கப்பட்டன. சுந்தர சோழனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் திருநந்தாவிளக்கு ஒன்றினை எரிப்பதற்கென 90 ஆடுகள் அவராற் கொடுக்கப்பட்டன. இராசராச சோழனுடைய பத்தாவது ஆண்டிலே திருக்கற்குடி விழுமியார்க்கு அபிஷேகம் செய்யும் சமயங்களிலே சூடிக்கொள்வதற்கு முடியொன்று செம்பியன் மாதேவியாரினாலே வழங்கப்பெற்றது. அது 149 கழஞ்சுபொன்னும் 190 கழஞ்சு வெள்ளியுங் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டதாகும். அதிலே 700 முத்துக்களும், 3 மாணிக்கமும், 27 வயிரமும் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. இராசராசனுடைய 27 ஆவது ஆட்சியாண்டிலே அரசனின் தேவியருள் ஒருவரான நக்கன் அருமொழியான பிருதிமாதேவியார் கற்குடி விழுமியார் முன்னிலையில் விளக்கொன்றினை எரிப்பதற்காகத் 90 ஆடுகளைத் தானம் பண்ணியிருந்தார்.

முதலாம் இராசராசன் காலமுதலாகக் கற்குடி விழுமியதேவரை உய்யக்கொண்ட நாயனார் என்னும் திருநாமத்தாற் குறிப்பிடலாயினர். அப்பெயர் முன்பு வழக்கிலிருக்காமையாலும் அப்பெருமன்னன் காலத்திலிருந்தே வளநாடு, நகரம், சதுர்வேதிமங்கலம் முதலிய அமைப்புகளுக்கும் உய்யக் கொண்டான் என்ற பெயர் வழங்கப்பெற்றமையாலும் இராசராசன் காலமுதலாக அவனுடைய சிறப்புப் பெயர்களுள் ஒன்றான உய்யக்கொண்டான் என்பதைத் திருக்கற்குடி விழுமியாருக்குச் சூட்டி அவரை உய்யக்கொண்ட நாயனார் என வழங்கலாயினர் என்று கருதுவது சாலப்பொருந்தும். காலப் போக்கிலே மூலமூர்த்தியின் பெயர் தலப்பெயராகி உய்யக்கொண்டான் திருமலை என்னும் நாமம் நிலைபெறுவதாயிற்று. இராசராசன் காலத்திலே திருக்கற்குடிக் கோயிலானது

புனரமைக்கப்பெற்றுப் புனர்நாமமிடப் பெற்ற தென்றும் கருதலாம். அப்பெருமன்னனுடைய ஆட்சியின் முடிவிலே “ஜயங்கொண்ட சோழன்” என்னும் பெயர்கொண்ட ஆபரணமொன்றும் கோயிலுக்குத் தானஞ் செய்யப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

உய்யக்கொண்டான் திருமலையான திருக்கற் குடி முதலாம் இராசேந்திர சோழனின் காலத்திலே (1014-1044) மேலும் கூடிய சிறப்பினை எய்தியது. அப்பெருமன்னனின் திருநஷத்திரமான ஆதிரை நாளிற் கற்குடி விழுமியார்க்கு அபிஷேக ஆராதனை பண்ணுவதற்குத் தானங்களும் ஏற்பாடுகளுஞ் செய்யப் பெற்றிருந்தன. ஆலயத்தின் அருகிலே, மலையடிவாரத்திலே, திருவாகீஸ்வரம் ராஜேந்திர சோழன் என்னும் பெயர்கொண்ட மடமொன்றும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கு சிவயோகிகளுக்கு அன்னமிடுவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன.

தென்கரைக் கேரளாந்தக வளநாட்டு உறத்தூர்க் கூற்றத்து இராசேந்திர சோழ இருக்குளோரின் மனைவியின் பேராலே தர்மமொன்றுக்கு அவளுடைய மகனான சோலை இராசசிங்கம் என்பான் நன்கொடை வழங்கியிருந்தான். நாள்தோறும் ஒருழக்கு நெய்யிட்டு விளக்கொன்றினை இரவு பகலாக எரிப்பதற்கு 90 ஆடுகளை வழங்கினான்.

வீரராசேந்திரனின் (1054-1069) 5ஆம் ஆட்சியாண்டில் உறையூர்க் கூற்றத்துக் கருப்பூர் வேளான் கருப்பூருடையான் நக்கன் திருவேகம் பனான கேரளாந்தக விழும்பரையன் திருக்கற்குடி மகாதேவர் முன்னிலையில் எரிப்பதற்குத் திருநந்தா விளக்கொன்றினையும் அதற்கு நாளாந்தம் சூலவுழக்கால் ஒருழக்கு நெய்யிடுவதற்குத் 90 ஆடுகளையுந் தானம் பண்ணினான். இத்தானத்திற்கு ஊர்ச்சபையார் பொறுப்பேற்றனர். இதனைப் பற்றிக் கூறும் சாசனத்திலே மேல்வரும் செய்யுள் காணப்படுகின்றமையுங் குறிப்பிடத்தக்கது.

கருப்பூரன் கம்பனுக்கு காதலன் சீர்நக்கன்
விருப்பூர் விழுமிய தேவர்க்கு
திருப்பூர் விளக்குவைத்து தொண்ணுறா
டாங்களித்தான்
மெய்யே உளக்குத்தால் சால உகந்து.

உய்யவந்த பெருமாள் :

மகாவிஷ்ணுவிற்கு நூற்றெட்டுத்திருப்பதிகள் உண்டு. அவற்றுள் வித்துவகோட்டி என்பதும் ஒன்றாகும். அந்த வித்துவகோட்டியிற் கோயில் கொண்டிருக்கும் விட்டுணுவே உய்யவந்த பெருமாள் எனப் பெயர் பெறுவர்.

உயர்தின சுபநாள்

தொடங்கும் கருமங்கள் இடையூறின்றி இனிது நிறைவு பெற நல்ல நேரங்களையும் நாட்களையும் தேர்ந்து அவற்றை செய்ய வேண்டும்.

உத்தராயணத்திலே மாசி தவிர்ந்த மாதங்களும் தக்ஷிணாயனத்திலே கார்த்திகை, ஐப்பசி, ஆவணி ஆகிய மாதங்களும் சிறந்த காலங்களாகும்.

பக்ஷங்களிலே சக்லபக்ஷம் (வளர்பிறை) சிறந்தது. கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் (தேய்பிறை) சப்தமீ வரையான நாட்கள் சிறந்தனவாகும். வளர்பிறையிற் பஞ்சமீ வரையிலுள்ள நாட்களையும் தேய்பிறையில் இறுதிப்பாகத்தையும் தவிர்க்க வேண்டும். இப்பக்ஷங்களின் நடுப்பாகம் மத்திமமானது. ஒற்றைப்படையாகிய நவமி, அமாவாசை, பிரதமை, திருதியை, தசமி ஆகியனவும் தேய்பிறையில் ஷஷ்டியும் தவிர்க்கப்படல் வேண்டும்.

நக்ஷத்திரங்களிலே உரோகிணி, உத்திரம், உத்திராடம், உத்திரட்டாதி, அதம், சுவாதி, புனர்பூசம், அனுஷம், அச்சுவினி, மிருகசீரிடம், திருவோணம், பூராடம், மகம், சித்திரை, அவிட்டம், ரேவதி ஆகியவை மனிதர்களுக்கும், சதயம், விசாகம், பூரம், பூராடம், பூரட்டாதி, திருவாதிரை, ஆகியவை அமரர்களுக்கும் சிறந்தனவாகும்.

வாரங்களிற் செவ்வாய், ஞாயிறு ஒழிந்தவை சிறந்தனவாகும்.

சூரியன் அஸ்தமிக்கும்பொழுது வீடுகட்டக் கூடாது, குரு அஸ்தமனத்தில் சுபகாரியங்கள் செய்யக்கூடாது. சக்ராஸ்தமனத்திலும் பிரதிஷ்டை முதலிய கருமங்கள் தவிர்க்கப்படல் வேண்டும்.

பகலிற் கர்ப்பாதானமும், இரவில் வாஸ்து காரியமும் தவிர்க்கப்படல் வேண்டும்.

இராசிகளில் ஸ்திரராசி உத்தமம், உபயராசி மத்திமம், சரராசி அதமம். சுபராசி குருவுடன் கூடில் நலம். குரு, சக்கிர உதயங்கள் சிறந்தன. குரு, சக்கிரன், புதன் ஆகிய கிரகங்களின் உதயகாலம் முறையே பிராமணர் க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்போருக்குப் பொருத்தமானவை.

இடப்பலன் : மூன்று, ஆறு, பதினொன்று என்னும் இடங்களில் இரவில் பாவிளாயினும் அவர்கள் சுபர்கள் ஆவர். சுபர்கள் பன்னிரண்டாவது இடந் தவிர்ந்த எல்லாவிடங்களிலும் சுபர்களாயிருப்பர்.

கேந்திரத்திற் பாவிகள் ஒதுக்கத்தக்கவர்கள். அவர்கள் சிறந்தவர்கள். ஒன்பது, ஏழாவது, வீடுகளிலும் இரண்டாமிடத்திலும் இருக்கும் சந்திரனை சுபனாகக் கொள்ள வேண்டும்.

கோசாரபலன் கோசாரத்தை அடைந்திருக்கின்ற ஐந்தையும் நீக்க வேண்டும். குரூர நகூத்திரம், பிரமதண்டம், தூமகேதுவினின்றும் விடப்பட்டது. கிரகணத்தோடு கூடியது. கிரணத்தால் விரும்பப்பட்டது.

வேதை நகூத்திரம், வ்யதிபாதம், சூலம், வஜ்ரம், விஷ்கம்பம், பரிகம், கண்டம், வைத்ருதி, ஹர்ஷனம், அதிகண்டம், அஸ்தங்கத நகூத்திரம் ஷடசிதிமுகயோகம், சூன்யமாதம் ஆகியவை கிரகங்களாற் பின்னப்பட்டவை. தக்கவாரம் கிரகதோஷமுள்ள ஜீவாலா நகூத்திரம் திதி நகூத்திரம், மாத வருஷ அயனங்களின் முடிவையும் அதிமாசத்தையும் கைவிடல் வேண்டும்.

வாஸ்துசாந்தி எஜமானனுக்கு அனுகூல நகூத்திரத்திற் பகலில் செய்தல் வேண்டும்.

உயிர்

இதனை, ஆத்மன்—ஆத்மா எனவும் அழைப்பர். ஆன்மா—அல்லது உயிர் எத்தகைய பொருள்? அது தேகத்துக்குள் எவ்வாறு மறைந்து நிற்கின்றது? உடலுக்கும் உயிர்க்கும் என்ன உறவு? இவ்வினா நசிகேதனால் இயமனிடம் கேட்கப்படுகின்றது.

இந்திரனும் விரோசனனும் பிரசாபதியிடஞ் சென்று ஐயா மூப்பு, மரணம்—சோகம்—பசி. தாகம் இவைகளில் எந்த ஒன்றினாலும் தீண்டப்படாத ஆத்மா ஒன்று உண்டென்றும் அதுவே அறியத்தக்கதும் அடையத்தக்கதுமான பொருளென்றும் அதை ஒருவன் அடைந்துவிட்டால் பேரின்பம் அடைவானென்றும் தங்களால் கூறப்பட்டதாகச் சான்றோர் பகர்கின்றனர். அப்பொருளைக்காண வந்தோம். அது எது எனக் கேட்டதாக மரபுவழியாகக் கூறப்பட்டு வந்துள்ளது.

உயிர் உயிர்ப்புடையது. தன்னில்தானாய் இருப்பது. இதனைத் தமிழ்மறை தன்னுயிர் தான் அறப்பெறுதல் எனக் கூறும். இத்தகைய

உயிர் பஞ்சபூதங்களாலும் அவற்றின் நிகழ்வுகளாலும் பாதிப்புறுவதில்லை. அதாவது வான் நெருப்பு - காற்று - நீர் - மண் - ஆகியவற்றின் நிலைமாற்றத்தாலோ ஆத்மன் ஊனம் அடைதலில்லை. அதாவது வானம் துலங்கிலென்மண் கம்பம் ஆகிலென் அது தன் நிலைபேறில் இருந்து கேடுறுவதில்லை. அதனால் மன்னுயிர் எனப்பட்டது. அது என்ற பிரமமே தானாக நானாக இருப்பது. இது அனைத்தையுங் காண்பது, உள் ஒளி தருவது, அகம் - பிரமமாய் இருப்பது.

பஞ்சபூதங்களால் ஆய இவ்வுலகொடு ஆத்மன் என்ற உயிர் பிணைவு பட்டுள்ளது. உடலில் அமைந்த எந்த உறுப்பும் ஆத்மன் அல்ல. உடல் உறுப்புகளைப் பயன்கொள்வதே ஆத்மமனின் இயல்பு. இதனை ஒரு எடுகோளால் விளங்கிக் கொள்ளலாம். இழுப்பாற்றல் - உந்துசக்தி என்பவற்றால் பொருள்கள் இயங்குகின்றன, இயக்கப்படுகின்றன. மின்சுமிழ் - இயந்திரம் என்பன மின்னாற்றலால் இயங்குகின்றன. ஆயின் இழுப்பாற்றல், உந்துசக்தி, மின்னாற்றல் என்பன அப்பொருட்கள் ஆவதில்லை. இச்செயல்கள் அனைத்துக்கும் மூலமாய் அமைவது இயக்க ஆற்றலே. அவ்வாற்றல் இடத்திற் கேற்பப் பெயர் மாற்றம் பெறுவதேயன்றி அது தன்னில் தானாய் இருக்கும் நிலையில் மாற்றம் பெறவில்லை. இஃதே போன்றது தான் உயிர்-அல்லது ஆத்மன்.

பஞ்சபூதங்களின் இயல்பால் உருவாக்கம், பெற்ற பஞ்சப் புலன்களும் (மெய் - வாய் - கண் - மூக்கு - செவி) அவற்றால் நிகழ்வு பெறும் பஞ்சேந்திரியங்களான சுவை - ஒளி - ஊறு - ஓசை - நாற்றம் என்பனவும் உயிரின் அனுபவ நிலைக்கு உட்பட்டு மனம் என்ற படிமநிலையைப் பெறுகின்றது. இம்மனமும் உயிர் அன்று. இந்திரியங்களில் நின்று உடலின் செயல்களில் நின்றும் - மனத்தில் நின்று வேறாக இருப்பதே உயிர். அது தன்னில்தான் பேரானந்தம் உற்றிருப்பது - உயிர்புடையதாக இருப்பது. அதனால் உயிர் எனப் பெயர் பெற்றது. இவ்வுயிர் உயிர்ப்புடையதாகத் தன்னில் தான் பேரானந்தம் உற்றிருப்பதே ஈசத்துவம். அதாவது அனைத்துக்கும் மேலாண்மை கொண்டிருப்பதாகும்.

உஜ்ஜயினி மகாகாலர் :

ஒரு காலத்தில் மிக்கபுகழோடு விளங்கிய உஜ்ஜயினி என்னும் நகரம் பம்பாயிலிருந்து ஆக்ரா

செல்லும் பாதையில் நாக்கா என்னும் புகை வண்டிச் சந்திப்பிலிருந்து சிறிது தூரத்தில் உள்ளது.

இந் நகரம் வடமொழி இலக்கியங்களிலும் தமிழ்க் காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரம், யசோதர காவியம், உதயணன் பெருங்கதை என்னும் நூல்களிலும் புகழப்பட்டுள்ளது.

இங்குள்ள மகாகாளி புகழ் பெற்றிருப்பினும் மகாகாலர் கோயில் மிகப் பெரிதாக அமைந்துள்ளது. பரந்த வெளிப் பிரகாரத்தோடு கூடிய இக்கோவிலின் பிரதான வாயில் வடக்கு நோக்கி இருக்கிறது.

இம் மகாகாலர் கோயிலிலுள்ள இலங்கம் இந்தியாவிலுள்ள பன்னிரண்டு ஜோதிர்லிங்கங்களில் ஒன்று. இக்கோவில் ஐந்து அடுக்குகள் கொண்டது. பூமி மட்டத்திற்குக் கீழ் இருப்பவர்தான் மகாகாலர். அவரே ஜோதிர்லிங்கம். படிகளின் வழியாக இறங்கியே அவர் சந்திக்குச் செல்ல வேண்டும். இருள் நீக்க அங்கு எப்போதும் விளக்கு எரிந்தபடியேயிருக்கும். அவருக்குச் சமர்ப்பித்த எப்பொருளும் நிர்மலியம் ஆவதில்லை. அவற்றை எடுத்து மீண்டும் அவருக்கே சமர்ப்பிக்கலாம். அவருக்கு மேலே பூமிமட்டத்தில் இருப்பவர் ஓங்காரேஸ்வரர். அவருக்கு மேலே மூன்றாவது மாடியில் இருப்பவர் தாராகேஸ்வரர். எல்லோரும் லிங்கத்திருவுருவிலேயே இருக்கிறார்கள்.

மகாகாலர் பூமி வெடித்துத் தோன்றியவர் என்பதற்கு ஒரு புராணம் உண்டு. அதனால் அவர் பூமிக்கடியில் வாழ்ந்து வருகிறார்.

அவந்தி நாட்டின் தலைநகராக விளங்கிய உஜ்ஜயினி நகரும் அங்கு சிறந்து விளங்கிய மகாகாலர் கோவிலும் கி. மு. 6 முதல் 10 நூற்றாண்டுகள் வரை புகழோடு விளங்கியதாகச் சரித்திரம் கூறுகிறது.

உரிசி:

இவன் தான் ஆண்ட நாட்டை விட்டுத் திருமணம் இன்றி இருந்தான். இவன் மரபு வழிப் பிதிர்கள் தோன்றி நீ மணம் செய்யாதிருப்பதேன் என வினவ அவன் இல்வாழ்வில் உள்ள வெறுப்பினைக் கூறியவிடத்துப் பிதிர்கள், நீ மணஞ் செய்யாதிருப்பின் எமக்கு நரகம் உண்டாகும் எனக் கூற அதற்கு அரசன் யான் முதுமையடைந்து விட்டேன், யார் பெண் தருவர் என எண்ணிப் பிரமனை நோக்கித் தவஞ்

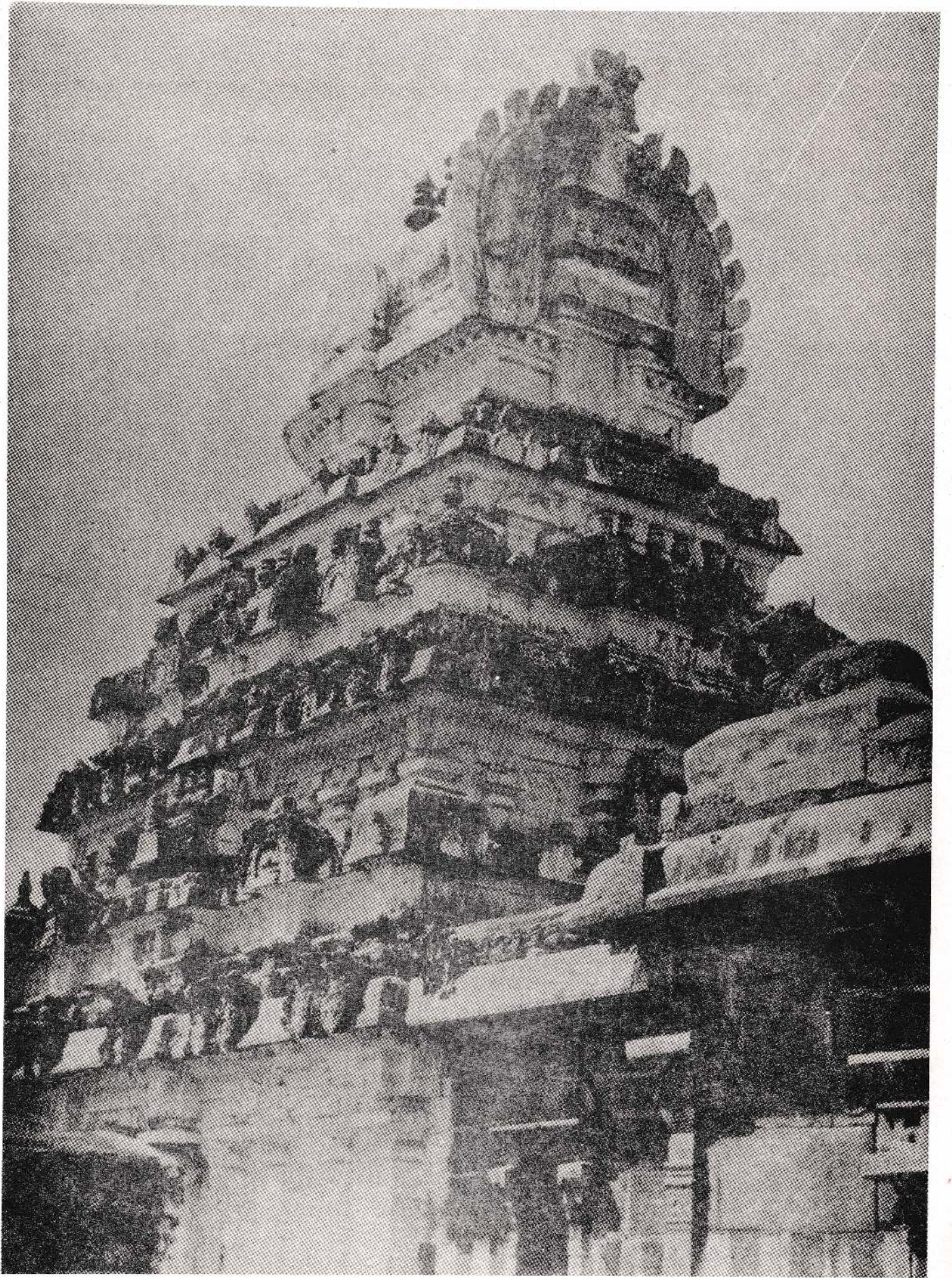
செய்தான். தவத்தால் மகிழ்ந்த பிரமன் தோன்றி நன்மக்களையின்று பிரசாதிபதியாகுக என வரம் கொடுத்தான். பின் மச்சட்டி நதியில் இருந்து பிலோமிசை என்னும் அப்சரஸ் மங்கை தோன்றி வருணன் மகன் புஸ்கரன் தேசால் மாலினி என்னும் பெண் இருக்கின்றாள், அவளை மணந்து நன்மகனைப் பெறுக என்றனன். அரசன் அவ்வண்ணமே அவளை மணந்து ரோச்சியன் என்னும் மகனைப் பெற்றனர். பிரமன் வரத்தால் பிரசாதிபதியானான். தவத்தால் இவன் சித்தம் உரிசிப்பட்டதால் உரிசி எனப் பெயர்பெற்றான். இவன் பிரமாக்களில் ஒருவனாக எண்ணப்படுகின்றான். இவன் விஷ்ணுவைக் குமாரனாகப் பெற்றான் என்று புராணங்கள் கூறும்.

உருத்திரன்:

வேதங்களின் பிரிவுகளான சங்கிதை, பிராமணம், உபநிடதம் என்பவற்றிலும், புராணங்களிலும் உருத்திரனைப் பற்றிய வர்ணனைகள் உள்ளன. உருத்திரனின் வடிவத்தைச் சித்தரிக்கின்ற சிற்பங்கள் சில மத்திய காலத்திலே உருவாக்கப்பட்டன. உருத்திரனைப் பற்றிய 3 தோத்திரப் பாடல்கள் இருக்கு வேதத்திலுள்ளன. இருக்கு வேதத்தில் உருத்திரனைப் பற்றி எல்லாமாக 70 குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. யாஸ்கர் உருத்திரனை இடையுலகத் தேவர்களில் ஒருவனாகக் கொண்டனர்.

இருக்கு வேதப்பாக்கள் வர்ணிக்கும் உருத்திரன் உலகிற்கிறையானவன் (ஈசானாத் அஸ்ய புவனஸ்ய); அதி உன்னதமானவன் (பிர்ஹந்தம்); புவனத்திற்குப் பிதாவானவன் (புவனஸ்ய பிதரம்); தேவர்களும் மனிதர்களும் புரிகின்ற கருமங்கள் எல்லாந் தெரிந்தவன். அவன் செம்மையான வடிவும், தாழ் சடையும், வரையிலா ஒளியும் வாய்க்கப்பெற்றவன்; மூப்படையாதவன்; என்றுமே இளைஞனாக விளங்குபவன்.

உருத்திரன் உக்கிரமானவன், உறுமுகின்ற இயல்புடையவன், பயங்கரமான தோற்றமுடையவன் என்றும் வேதப் பாடல்கள் வர்ணிக்கின்றன. அவன் வச்சிரம் ஏந்திய கரத்தினன் என்றும் வில், அம்பு என்பவற்றை ஆயுதங்களாகக் கொண்டவன் என்றும் அப்பாடல்கள் கூறும். ரிஷபமான உருத்திரன் விண்ணகத்து வராகம்; என்றுமே வரையிலா விசையாற்றலோடு இயங்குபவன். அவனுடைய பாணங்களினாலே நோய்கள் பரவின, மலைகளிலுள்ள மருந்து மூலிகைகளுக்கெல்லாம் அவன் அதிபனாயிருந்தான். வைத்தியர்களில் உத்தமனாகிய உருத்திரன்

உருத்திர மேருவில் அமைந்த திரு உருத்திராலயம் (பக்கம்-83)
Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

1000 வகையான மருந்துகளினாலே நோய்களைத் தீர்ப்பவன்.

உருத்திரன் விட முண்டகண்டன் என்ற குறிப்பு இருக்கு வேதத்துப் பத்தாம் மண்டலத்துப் பாடலொன்றிலே காணப்படுகின்றது. உலகிற் பரவிய ஆலகால விடத்தைத் தானே பருகி அதனைத் தன் கழுத்திலே தங்கும்படி செய்தான். அதனால் நீலலோகிதன் என்னும் நாமம் அவனுக்குரியதாயிற்று. சில சமயங்களிலே அக்கினி தேவனை உருத்திரன் என்றுங் குறிப்பிட்டனர். மருத்துக்களும், உருத்திரர்களும் உருத்திரனுடைய புதல்வரென்றுங், கணங்களென்றும் வேதப் பாடல்கள் கூறும்.

உருத்திரனுக்கு ஆற்றிய வழிபாடானது பிற தெய்வங்களுக்குரிய வழிபாட்டு முறையிலிருந்து வேறுபட்டிருந்தது. இந்திரன், வருணன், அக்கினி முதலிய தேவர்களை வழிபடும் பொழுது நெருப்பிலே அவிப்பொருள்களை இட்டு வழிபாடு செய்தனர். உருத்திரனுக்கும், உருத்திரர்களுக்கும் படைக்கப்படுவனவற்றைப் பாதைகள் சந்திக்குமிடங்களிலும் மனிதர் சஞ்சரிக்காத இடங்களிலும் வைப்பது வழக்கம். பிற தெய்வங்களை அன்புடனும், அபிமானத்துடனும் போற்றிப் பரவி, அழைத்து வழிபட்டனர். உருத்திரனைப் பயத்துடனும் பக்குவத்துடனும் வழிபட்டனர். தமக்கு ஆசிகளையும் பாதுகாப்பினையும் அளிக்குமாறு அவனை வேண்டினர். உருத்திரனை மிகத் தூரத்திலுள்ள தெய்வமாகக் கொண்டு வழிபடும் நாட்டமுடையவர்களாகவே இருக்குவேத காலத்தவர் காணப்பட்டனர். இதனால் முன்னொரு காலத்தில் அன்னிய சமுதாயமொன்றுக்குச் சிறப்பாகவிருந்த உருத்திர வழிபாடு காலப்போக்கிலே வைதீக நெறியிலே கலப்புற்றதென்று நவீன ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் கருதுவர்.

உருத்திரனை வழிபடுவோரை முனிவர் என்று இருக்குவேதப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவர்கள் பிராமணரல்லாதாராயும் மெளன விரதிகளாயும் விளங்கினர். உருத்திரனுடைய ஆலமாகிய அமிர்தினை உண்பதனாற் சித்துக்கள் கைவரப் பெற்றிருந்தனர். மனிதர் எல்லோரதும் உள்ளக் கருத்துக்களையும் உணர்ந்து அறிதல், காற்றிலே பறந்து செல்லுதல் போன்ற அசாதாரணமான ஆற்றல்களை முனிவர்கள் பெற்றிருந்தனர் என்று சொல்வர்.

அதர்வ வேதம், யசர் வேதம், ஐதரேய பிராமணம், கௌஷீதீ பிராமணம், சதபத பிராமணம் முதலியவற்றிலே உருத்திரனைப் பற்றிய

தோத்திரங்கள் பலவாக உள்ளன. அவற்றின் காலத்தில் உருத்திர வழிபாடு பொது வழக்காகி விட்டதென்றும் இந்திரன், வருணன், அக்கினி போன்ற தேவர்களைக் காட்டிலுங் கூடுதலான சிறப்பினைப் பெற்ற தெய்வமாக உருத்திரன் விளங்கினான் என்றுங் கருத முடிகின்றது.

அதர்வவேதப் பாடல்களிலே பவன், சர்வன் என்னுந் தேவர்கள் உருத்திரனோடு தொடர்பு படுகின்றனர் (பவா ருத்ரௌ சயுஜா சமவிதானௌ) உருத்திரன் மூவுலகங்களின் நாயகனாக வர்ணிக் கப்படுகின்றான். பசுபதி என்றும் கருமையான தாழ்சடைக் கடவுள் என்றும் ஆயிரங் கண்ணன் (நீல சிகண்டேன் சஹஸ்ரானேஷேன ருத்ரேன) என்றும் அவனைப் போற்றினர். அந்தகனின் மர்த்தனனாகவும் ஒளி பொருந்திய மகத்தான இரதமொன்றிலே வலம் வருபவனாகவும் அவனை வர்ணிக்கலாயினர். அத்துடன் உருத்திரனை மகாதேவன், ஈசானன் என்னும் நாமங்களினாலுங் குறிப்பிட்டனர்.

யசர் வேதத்திலே உருத்திரன், பிரஜாபதி ஆகிய இருவருமே பிரதான தெய்வங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றனர். சதருத்திரியம் என்ற தோத்திரப் பாடற்றொகுதி வாஜசனேயி, தைத்திரிய என்னும் சங்கிதைகளுள் அடங்கியுள்ளது. அது உருத்திரனுக்குரிய பாடல்களைக் கொண்டதாகும். உருத்திரன் யக்ஞோபவீதம் அணிந் வன் என்றும் சடாமுடி தரித்தவனென்றும் மங்கல காரகன் என்றும் யசர் வேதம் கூறும். சங்கரன், சிவன், ஸ்ரீ கண்டன் என்னும் நாமங்களாலும் உருத்திரனைப் போற்றினர்.

பிராமணங்களிலே ஈஸ்வரனுக்குரிய இலக் கணங்களோடு உருத்திரன் காட்சி அளிக்கின்றான். ஐதரேய பிராமணம் அவனை ஈஸ்வரன், மகேசன், மகேஸ்வரன், பரமேஸ்வரன் என்னும் நாமங்களால் வர்ணிக்கின்றது. கௌஷீதீ பிராமணம் உருத்திரனை பவன், சர்வன், ஈசானன், பசுபதி என்னும் பெயர்களாலுங் குறிப்பிடுகின்றது. சாங்காயன பிராமணம் அக்கினி தேவனைச் சிவன் என்கின்றது. உத்தர திசையானது உருத்திரனுக்குச் சிறப்பாகவுரியது என்று பிராமணங்கள் கூறும். அதனால் வட திசையினை ஈசானதிசை என்று குறிப்பிடும் வழக்கம் இந்துக்களிடையே உருவாகியது. பூத பதியான உருத்திரன் உலகின் மீதான ஆதிபத்தியத்தைப் பிரஜாபதியிடமிருந்து அபகரித்துக் கொண்டான் என்றும் யாகங்களிலே கரிய நிறமான ஆடைகளோடு பிரசன்னமாய் இருந்தாரென்றும் பிராமணங்கள் கூறும்.

உருத்திரனாகிய சிவனே பிரம்மமாகிய முழு முதற் கடவுள் என்று ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிடதம் கூறும். அதிலே உருத்திரனைப் பற்றி மேல்வரும் வர்ணனை உண்டு:

“ பாசக் கயிற்றை உடையவனாகிய உருத்திரன் தனது பிரபாவத்தினால் எல்லா வற்றையும் ஆளுகின்றான். எல்லாப் பொருள்களுந் தோன்றி மறைகின்றன. ஆனால் உலகங்களை ஆளுகின்ற உருத்திரன் என்றும் நிலை பெறுகின்றான். உலகில் ஆதிபத்தியஞ் செலுத்தும் உருத்திரன் தனியாகவே (என்றும்) நிலைபெறுகின்றான். சகல உயிர்களுக்கும் ஆதாரம் அவனே. உலகங்கள் யாவும் அவனாற் படைக்கப்படுகின்றன. அவை அவனாற் காக்கப்படுகின்றன. காலத்தின் முடிவில் அவை யாவும் அவனால் அழிக்கப்பட்டு அவனில் ஒடுக்கம் பெறுகின்றன.

“ எல்லாச் சீவர்களின் தலைகளிலும், கழுத்துக்களிலும், முகங்களிலும் அவன் பிரசன்னமாயிருக்கின்றான். எங்கும் வியாபித்து நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் சிவனே எல்லோரின் இதய கமலங்களிலும் உறைகின்றான்.”

ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிடதத்தில் வேதாந்தமும் சைவமும் சங்கமமாகியுள்ளன. அது சிவனாகிய உருத்திரனை முழுநிலைப் பொருளும் நாமரூப லக்ஷணங்கள் அற்றதுமான பிரம்மமாகக் கொள்ளுகின்றது. உருத்திரன் தேவர்களுக்கெல்லாம் மேலானவன் என்றும் புவனத்தின் காவலன் என்றும் மானிடரின் கட்புலக்காட்சிக்கு எட்டாதவன் என்றும் விஸ்வரூபனென்றும் உபநிடதங்கள் கூறும்.

புராணங்களிலே உருத்திரனைப் பற்றியும் உருத்திரர்களைப் பற்றியும் சில கதைகள் உள்ளன. பிரம்மாவின் உதிரமானது யாகாக்கினியில் விழுந்தபொழுது அதிலிருந்து உருத்திரன் தோன்றினான் என்று விஷ்ணுபுராணங் கூறும். அவ்வாறு தோன்றிய உருத்திரனை ஆணாகவும் பெண்ணாகவும் பின்னமாகிப் பதினொருவராகப் பிரசன்னமாகுமாறு பிரமதேவன் பணித்தான். அதனாற் பதினொருவர் உருத்திரரும் உருவாகினர். அவர்களிற் சிலர் கரிய நிறமுங் கோரமான தோற்றமுங் கொண்டிருந்தனர்; சிலர் வெள்ளை நிறமும் சாந்த சொரூபமும் வாய்க்கப் பெற்றிருந்தனர். (1) மிருகவாத்தியர், (2) சர்ப்ப, (3) நிருத்தி, (4) அஜைகபாத, (5) அஹிரி

புத்தினியர், (6) பிளாகி (7) தஹனர், (8) கபாலி, (9) ஸ்தானு, (10) பகன், (11) திரியம்பகர் ஆகியோரே பதினொரு உருத்திரருமாவர்.

காஸ்யப முனிவர், சுரபி ஆகியோரின் புதல்வர்களே உருத்திரர்கள் என்னும் புராணக் கதைகளுமுண்டு. உருத்திரரின் எண்ணிக்கை, 3, 7, 11 என வெவ்வேறு நூல்களிலே மாறுபடக் கூறப்பட்டுள்ளதும் கவனித்தற்குரியது.

உருத்திரனைப் புராணங்கள் பவ, ஈசான, பசுபதி, வீம, உக்கிர, மகாதேவ என்னும் நாமங்களாலுங் குறிப்பிடுகின்றன. உருத்திரனைத் திரிமூர்த்திகளுள் ஒருவனாகக் கொள்வது இந்துசமய மரபாகும். இராஷ்டிரகூடரின் காலத்தில், 8 ஆம் நூற்றாண்டில், எலிபந்தாவில் அமைக்கப்பெற்ற திரிமூர்த்தி வடிவமானது கலைப்படைப்பு என்ற வகையிலே உன்னதமானது. இந்தியாவின் சில பகுதிகளிலே உருத்திர மகாகாலரின் பெயராற் சில கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. உருத்திரன், உருத்திர தேவன், உருத்திர சேனன், உருத்திர சிங்கன் முதலிய பெயர்கள் மன்னர் பலருக்கும் பிறருக்கும் உடையனவாயிருந்தன.

உருவவழிபாடு :

இந்துசமயத்தின் எல்லாப் பிரிவுகளும் ஒப்பப் போற்றும் ஒரு கோட்பாடு உருவ வழிபாடாகும்.

மூலப்பரம்பொருளை நிர்க்குணப்பிரம்மம் என்றும் சகுணப் பிரம்மம் என்றும் இரண்டாகப் பிரித்து வழிபடும் வழக்கம் உண்டு. இவற்றை முறையே சொரூபநிலை, தடத்தநிலை எனவும் வழங்குவர்.

நிர்க்குணப் பிரமத்தை அதன் சொரூபநிலையில் ஞானத்தால் வணங்குவர் ஞானியர். ஏனையோர் அந்தநிர்க்குணப் பிரமத்தையே தம் அனுபவத்திற்கேற்பச் சகுணப் பிரமமாகிய தடத்தநிலையில் பல உருவங்களாக வணங்குவர்.

மூலப்பரம் பொருளைச் சகுணப் பிரம்மமாகிய தடத்தநிலையில் பல உருவங்களாக வைத்து வழிபடுவதையே இந்து சமயம் உருவ வழிபாடு எனக் கூறுகின்றது. சகுணப்பிரம்மாகிய தடத்தநிலையை வேதாந்தம் ஈசுவரன் என அழைக்கின்றது. ஈசுவரனும் பிரம்மமும் ஒன்றென்னும் வேதாந்தம் உருவநிலை கொண்டுள்ள ஈசுவரனுக்கு இரண்டாம் இடத்தையே கொடுக்கின்றது.

ஆனால் சகவரன் என்ற சொல்லால் மூலப் பரம் பொருளையே சைவ சித்தாந்தம் குறிப்பிடுகின்றது.

உருவ வழிபாட்டுக் கொள்கை என்னும் கண்டனம் ஒலிக்கும் இவ்வுலகில் இந்துசமயம் தத்துவ கலைவளர்ச்சி முதலிய எல்லாவற்றிற்கும் மூலமாக இருப்பது உருவ வழிபாடேயாகும்.

பேராயிரமும் பேருருப் பல்லாயிரமும் உடைய பெருமானைப்பாடி வணங்கியதால் எழுந்தனவே பக்தி இலக்கியங்களாகும். அதனாலேயே தமிழ் மொழி, பக்தி மொழி எனப் பிறராலும் பாராட்டப் பெற்றது.

“குனித்த புருவமும்” எனத் தொடங்கும் தேவாரத்தேனில் நடராசப் பெருமானின் திருவுருவை அழகொழுகப் பாடிய நாவரசர் “இனித்த முடன் எடுத்த பொற்பாதமும் காணப்பெற்றால் மனிதப் பிறவியும் வேண்டுவதே இம்மானிலத்தே” என உருவ வழிபாட்டைச் சிறப்பிக்கின்றார்.

இளைமைக் குணங்களை முற்றுமுழுதாக யாரும் இயம்பியதில்லை. இயம்பவும் முடியாது.

சொல்லுவதறியேன் வாழி என்றும், என்னுகேள் என்சொல்லி எண்ணுகேனோ என்றும், வேதங்களோ ஐயா என ஒங்கி சொல்ல முடியாது ஆழ்ந்து அகன்று நுண்ணியனாய் இறைவன் உள்ளான் என்றும், உரை கடந்த ஒன்றை இப்படியன், இந்நிறத்தன் இவன் இறைவன் என எழுதிக் காட்டொணாத இறையை ஓர் உருவத்தில் எங்ஙனம் வடிக்க முடியும். எனவே அவனது பேரருளை, பேராற்றலை விளக்கும் உருவங்கள் இன்றியமையாதனவாயின. இவையே தெய்வ உருவங்கள் தோன்றியமைக்கும், அவை பலவாயமைந்தமைக்கும் காரணங்களாகும்.

உருவவழிபாட்டினால் இமயம் முதல் கன்னியாகுமரி வரையும் அதனையும் தாண்டி ஈழம் வரை பல திருத்தலங்கள் தோன்றியுள்ளன. திருக்கோயில்களை மையமாக வைத்தே குடிமனைகள் அமைத்து மக்கள் வாழ்ந்தார்கள். கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்பது பழமொழி. உருவ வழிபாட்டினது சமய, தத்துவச் சிறப்புக்களை விளக்கும் பல நூல்கள் உள்ளன. இவற்றுள் கலாயோகி ஆனந்தகுமாரசாமி அவர்கள் எழுதிய சிவநடனம் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இன்றுள்ள எல்லாத் திருவுருவங்களும் இவ்விங்க உருவம் மிகப் பழமையானதாக

வும் தத்துவச் சிறப்புடையதாகவும் கருதப்படுகிறது.

நினைப்பு மறப்பற்ற இராப்பகலற்ற தில்லை வெளியிலே கண்ட திருநடனத்தை நிலம் முதலிய அட்டமூர்த்தங்களாகவும் கண்ட ஞானியர், காரைக்காலம்மையார், நால்வர் ஆகியோரின் படிமங்கள் இலங்கையிலுள்ளவை. தரத்தால் உயர்ந்தவை.

ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
நீரிரை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி
வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி
என வணங்கி அவற்றை விங்கத்தில் அமைத்தனர். இதனைத் திருமூலர்.

குரைக்கின்ற வாரிக் குவலய நீராகவும்
பார்க்கின்ற காற்றாகவும் பயில்கின்ற தீயாகவும்
நீண்டு அகன்றானை.

வரைத்து வலம் செய்யுமாறு அறியேனே
என்று கூறி,

வரைத்து (வரிவடிவு செய்து) வலம் செய்யு
மாறு இங்கு ஒன்று உண்டு என்றும் அது

மலர்ந்த அயன்மால் உருத்திரன் மகேசன்
பலந்தரு ஐம்முகன் பரவிந்து நாதம்
நலந்தரு சக்திசிவன் வடிவாகிப்
பலந்தரு விங்கம் பராநந்தியாமே எனவும்.

அயன் முதலிய நவந்திருபேதமாயுள்ள பரம் பொருளை விங்கம் எனப்படும் பராநந்தி (சிவ விங்கம்) யாக வழிபடுவதே சிறந்தது எனவும் கூறியுள்ளார். அணுக முடியாத அக்கினி தத்துவம் விளக்கில் சுடராகியும் பெருகிவரும் கங்கை நீர் அள்ளிப் பருக அங்கைநீராகவும், வீசும் புயல், மூச்சுக்கள் வேறாகியும் நின்று பயன்தருவதுபோல மூலப் பரம் பொருள் பக்தன் வழிபடும் திருவுருவில் அடங்கி நின்று அருளுகின்றது.

உருத்திராணி :

சக்திபீடங்கள் 108 இல் ருத்ரபீடத்திற்குரிய பீடசக்தி உருத்திராணி.

உருத்திரனது சக்தி தமோகுணம் மிக்கவனாக உலகை ஒடுக்க எடுத்த தோற்றம் உருத்திரன். தமோகுணம் மறைக்கும் இயல்புள்ளது. சம்சாரச்

சுழலில் சுற்றிச்சுற்றி வருவதனால் ஏற்பட்ட வேதனையைப் போக்கி அடிப்பதால் (ருஆம்-வேதனையை, திராவயதி-ஓடச் செய்கிறான்) உருத்திரன் எனப் பெயர் பெற்றான்.

பிரம்மனது படைப்பில் உருத்திரதேவன் படைக்கப்பட்டதும் அழுதான். அழுததினால் (ரோதயதி) 'உருத்திரன்' என அழைக்கப்பட்டான். பன்னிரு ஆதிதர்களில் ஒருவர், பிரளய காலத்தில் தனது கிரணங்களால் உலகைப் பொசுக்க, அது ஆவியாகி மேகமாகி மழை பொழிந்து உலகை அழிக்கும். அச்செயலைச் செய்பவன் உருத்திரன். அவனது சக்தியே உருத்திரானியாகும்.

உருத்திரசாதனம் :

திருநீறு, கண்டிகை, தாழ்சடை, திருவைந்தெழுத்து, என்பன உருத்திரசாதனங்கள் ஆகும்.

உருத்திரத்தைப் பாராயணம் செய்தல், உருத்திர சம்ஹாரம் முதலியனவும் உருத்திர சாதனங்கள் ஆகும்.

உருத்திரருத்திரிகள் :

இவர்களும் இறைவனால் அதிட்டிக்கப்பட்டு இறைபணி செய்பவர்கள். இவர்கள் அத்தவித்யா தத்துவத்தில் நின்று பணி புரிபவர்கள். இவர்கள் உருத்திரர் ஸ்ரீகண்டர் தொடக்கம் வியாபிணி, மாயாநனி, விதை ஈறாக நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ராவர்.

உருத்திராக்ஷம் :

இது சிவனது திருக்கண் என்று பொருள்படும். முப்புரத்து அவுணர்களால் வருந்திய தேவர்கள் சிவபிரானை நோக்கி அருந்தவமியற்றினர். அத்தவத்தினை வியந்து அமரர்களை ஆயிரம் வருடம் உற்று நோக்கினார் உமை மணாளன். கண் இமைக்காது உற்று நோக்கிய காரணத்தினால் திருக்கண்களினின்றும் நீர்த்துளிகள் சிந்தின. வலது கண்ணினின்று உகுத்த நீர்த்துளிகளால் 12 மரங்களும், இடது கண்ணினின்று உகுத்த நீர்த்துளிகளால் 14 மரங்களும், நெற்றிநாட்டத்தினின்று உகுத்த நீர்த்துளிகளால் 10 மரங்களும் ஆக 36 மரங்கள் தோன்றின. இதன் காய்களே உருத்திராக்க மணிகள் ஆகும்.

இம்மணிகள் செம்மை, வெண்மை, கருமை, பொன்னிறமாக விளங்குவன. வெண்மை, பொன்மை நிறம் அந்தணசாதி செம்மை - க்ஷத்திரியசாதி-வெண்மையும் செம்மையுங் கலந்தவை - வைசியசாதி. கருமை - சூத்திரசாதி.

ஒருமுகம் முதல் பதினான்கு முகங்கள் கொண்ட உருத்திராக்க மணிகள் உண்டு.

ஒருமுகம் - சிவசொரூபம் இதனை அணிவதால் பார்ப்பனமாதைக் கொன்ற பாவம் தீரும்.

இரண்டு முகம் - சிவசக்தி சொரூபம்-இதனை அணிவதால் பசுவதை செய்த பாவம் நீங்கும்.

மூன்று முகம் - அக்னி சொரூபம். பெண்ணைக் கொலை செய்த பாவம் அகலும்.

நான்கு முகம் - பிரம்ம சொரூபம். நாகவாதை ஒழியும்.

ஐந்துமுகம் - காலருத்திர சொரூபம். தகாத மணம் - பொய் இழிகுல மாதர் தொடர்பு தோஷம் நீங்கும்.

ஆறுமுகம் - முருகப் பெருமான் சொரூபம். புருஷனைக் கொன்ற பாவம் தீரும்.

ஏழு முகம் - ஆதிஷேச சொரூபம். கைம் பெண்ணோ அல்லது சுமங்கலியோ தனது கருவைச் சிதைத்த பாவம் - பசுவதை போர்க்களத்திலே செய்த கொலைபாவம். இவையாவும் தீரும்.

எட்டுமுகம் - விநாயக சொரூபம். துலாபாரம் கொண்டதனாலும், அன்னியருணவைப் புசித்த தினாலும் களவாக யாசகம் ஏற்றதனாலும் ஏற்பட்ட குற்றம் போகும்.

ஒன்பது முகம் - வயிரவ சொரூபம். சர்ப்பங்களைக் கொன்ற குற்றம் நீங்கும்.

பத்து முகம் - திருமால் சொரூபம். நட்சத்திரங்கள் - நவக்கிரகம் - பூதம் - பைசாசம் - பிரம்மராக்கதம் இவற்றால் ஏற்படும் பயம் தீரும்.

பதினொரு முகம் - ஏகாதசருத்ர சொரூபம். ஆயிரம் அஸ்வமேத யாகம் செய்த பலன், நூறாயிரம் கோதான பலன் கிட்டும்.

பன்னிரண்டு முகம் - துவாதச ஆதித்த சொரூபம். அசுவமேதம். சரபி மேதம் பொன்மேருதானம் இவற்றின் பலனை அடைவர்.

பதினமூன்று முகம் - மன்மத சொரூபம். நினைத்ததை அடைதல். இரசவாத வெற்றி கிட்டும். தாய், தந்தை, சகோதரன் இவர்களுக்கு எதிராகச் சதி செய்த பாவம் அகலும்.

பதினான்கு முகம் - சிவசக்தி சொரூபம். முனிவரும், தேவரும் மற்றும் யாவரும் வணங்கும் பேறு. ஊழியனும் அழியாத முக்தி கிட்டும்.

அணியும் இடங்கள்:- புயங்களில் - 32 மணிகள். மணிக்கட்டுக்களில் - 24 உச்சியில் - 1 இரண்டு செவிகளில் - 12 சிரசில் - 40 கழுத்தில் - 32 மார்பில் - 108.

செய்தலின் முறை :

உருத்திராக்கத்தைக் கையிலெடுத்து ஒரு மந்திரத்தைச் சொன்னால் அது ஒரு கோடி உருவாகும். மேலுக்கு மேலும், கீழுக்குக் கீழும் மணிகளைக் கொண்டு தொடுக்கப்படும். செபமாலையில் 108-54-27 மணிகள் அமையலாம். மேருமணியை மேலே தொடுத்து அதை இலக்கமிடாமல் துறவிகள் மேல்முகமாகவும், இல்லறத்தோர் கீழாகவும் மணிகளை உருட்டி ஜபம் செய்தல் வேண்டும். கட்டை விரலாற் தள்ளினால் முக்தி; ஆள்காட்டிவிரல் - பகைவர்களின் அழிவு; நடுவிரல் - திரவியம், மோதிர விரல் - வியாதி நிவாரணம்; சுண்டுவிரல் - சுகல நன்மைகளும் உண்டாகும்.

ஜபமாலையை ஏந்தி வீட்டில், பசுத்தொழுவத்தில், சோலையில், ஆலயத்தில், காட்டில், மலையில், சிவபிரான் சந்நிதியில் அமர்ந்து ஜெபிக்கின் முறையே ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரம், லக்ஷம், கோடி அளவற்றன என்ற பலன்கள் உண்டாகும்.

கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு நோக்கி ஜபம் செய்தால் முறையே விரும்பியவற்றை அடைதல், நினைத்த காரியம் கைகூடல், அபிசார பலிதம், வியாதி நீக்கம் என்பவை உண்டாகும்.

உருத்திரர் :

பிரமன் வேண்டுகலால் சிவமூர்த்தியால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டுப் பிரம நெற்றியில் தோன்றிச் சிருஷ்டி செய்த உருத்திரர் பதினொருவர் (11). இவர்கள் உலக பாலகராயினர். இவ்வுருத்திரரைப் பிரமன் கண்டு வினைக்கீடாகப் படைத்தல் வேண்டும். முடியாச் சிருஷ்டி செய்தல் கூடாதென வேண்ட சிவசொரூபந் தாங்கித் தேவர்கள் கூட்டத்தில் இணைந்தனர். இவர்களில் திக்குப் பாலகர் உருத்திரர்கள்.

பதினொரு உருத்திரர்கள் :

மாதேவன், ஆரன், உருத்திரன், சங்கரன், நீலலோகிதன், ஈசானன், விசயன், வீமதேவன், பவோற்பவன், கபாலி, செளமியன்.

திக்குப்பாலக உருத்திரர்கள் :

இந்திர திக்கில் (கிழக்கு) :

கபாலீசன், அசன், புதன், வச்சிரதேகன், பிரமத்தன், விபூதி, அவ்வியன், சாத்தா, பினாகி, திருசோதியன்.

அக்ஷிதிக்கில் (தென்மேற்கு) :

உருத்திரன், உதாசனன், பிங்கலன், காதகன், அயன், சுவலன், தகனன், வெப்பரு, பிரமாந்தகன், கஷ்யாந்தகன்.

இயமதிக்கில் (தெற்கு) :

யாமியன், மிருத்தியன், அரன், தாதா, விதாதா, கத்துரு, காலன், தன்மன், சங்குயோத்தா, வியோகிருதன்.

நிருதிக்கில் (தென்மேற்கு) :

நிருதி, மாரணன், அரந்தா, குரூரதிருட்டி-பயாந்தகன், ஊர்த்துவகாயன், விருபாஷன் துமிரு, லோகிதன், தெங்கிருஷ்ணன்.

வருணதிக்கில் (மேற்கு) :

பலன், அதிபலன், மகாபலன், பாசத்தன், சவேதா, செயபத்திரன், தீர்க்கவாகு, பஞ்சசிகன், கபத்தி, மேகவாகனன்.

வாயுதிக்கில் (வடமேற்கு) :

சீக்கிரன், இல, வாயுவேனன், தீஷ்ணன், குக்குமன், கஷ்யாந்தகன், பஞ்சாரந்தகன், பஞ்சசிகன், கபத்தி, மேகவாகனன்.

குபேரதிக்கில் (வடக்கு) :

நிதீசன், ரூபவான், தன்யன், செளமியன், செளமிய தேகன், பிரமத்தன், சுப்பிரகடன், பிரகாசன், இலக்குமி வாகன், சோமன்.

சசான திக்கில்(வடகிழக்கு) :

வியாத்தியா தீபன், ஞானபுகன், சர்வன், வேதபாரகன், மாத்துருவிருத்தன், பிங்கலாகஷன், பூதபாலன், பவிப்பிரியன், சர்வவித்தியாதீபன், தாதா.

அண்டகடா ஒட்டுக்குக்கீழ் விஷ்ணுதிக்கில் :

அனந்தன், பாலகன், வீரன், பாதாளாதிபதி, விபு, இடபத்துவகன், உக்கிரன், சுப்பிரன், உலோகிதன், சர்வன்.

அண்டகடாகத்தின்றாமல் பிரமதிக்கில் :

சம்பு, பிபு, கணாத்திக்ஷன், திருயன், திரீதேசவாகனன், சன்வாகன், விவாகன், நபன், வீபக, விலட்சணன்.

மேற்குறித்த பத்து திக்குகட்கும் நூற்று வரான உருத்திரர்க்கு அவ்வத்திக்கின் பாலகரான உருத்திரர்கள் தலைமையுடைய வராவர். கிழக்கு இந்திரன், தென்கிழக்கு அக்கினி, தெற்கு இயமன், தென்மேற்கு அசுவினிதேவர், மேற்கு வருணன், வடமேற்கு வாயுபகவான், வடக்குக் குபேரன், வடகிழக்கு சசானன் என்ற முறையில் அமைவு பெறுவர்.

உருத்திரபகபதி நாயனார் :

இவர் அறுபத்தி மூன்று நாயன்மார்களுள் ஒரு வராவர். நாயன்மார் நால்வரின் கால எல்லை தவிர ஏனையோரின் காலம் இன்னும் தெளிவாக ஆராயப்படவில்லை.

திருமுறை ஆராய்ச்சிக்கலைஞர் பேராசிரியர் திரு.க. வெள்ளைவாரணனார் அவர்கள் நாயன்மார்களின் காலம் பொதுவாக கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். எனவே உருத்திரபகபதியாரும் இக்கால எல்லைக் குட்பட்டவராவார்.

இவரைப் பற்றி முதலில் குறிப்பிடுபவர், திருத்தொண்டத் தொகை பாடிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாவர். அவர் திருத்தொண்டத் தொகை மூன்றாம் பாடலில்,

“மும்மையால் உலகாண்ட மூர்த்திக்கும்
அடிபேன்
முருகனுக்கும் உருத்திர பகபதிக்கும்
அடியேன்”

எனப் பாடியுள்ளமையால் இவர் பெருமை புலனாகும். இதனைத் தொடர்ந்து திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி பாடிய நம்பியாண்டார்நம்பி,

“அந்தாழ் புனலிடை அல்லும் பகலும்நின்
றாதரத்தால்
உந்தாத அன்பொடு உருத்திரம் சொல்லிக்
கருத்தமைந்த
பைந்தார் உருத்திர பகபதி தன்நற்பதிவயற்கே
நந்தார் திருத்தலை ஊரென்று உரைப்பர் இந்
நானிலத்தே”

என நாயனார் உருத்திரம் சொல்லியதையும் அதனால் பெயர் பெற்றதையும் அவர் பிறந்த இடம் திருத்தலை என்னும் ஊர் என்பதையும் கூறியுள்ளார்.

திருத்தொண்டத் தொகையையும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியையும் மூலமாகக் கொண்டு திருத்தொண்டர் புராணம் பாடிய சேக்கிழார், பத்துப் பாடல்களில் உருத்திர பகபதி நாயனார் புராணத்தைப் பாடி முடித்துள்ளார்.

அவர் குலத்தின் ஓங்கிய குறைவிலா நின்றகுடி
குழுமித்
தலத்தின் மேம்படு நலத்தது பெரும் திருத்
தலையூர்

என நாயனார் பிறந்த ஊரினையும் புகழினையும் பாடியுள்ளார்.

மேலும் “துங்க வேதியர் குலத்தினில் தோன்றிய தூயோர்” என அவர் வேதியர் குலத்தில் பிறந்தவர் என்பதையும் “வல்லிபங்கனார் அடிமைத்திறம்புரி பகபதியார்” என அவர் பக்தித் திறனையும் கூறிய சேக்கிழார் அருமறை உருத்திரம் கொண்டு அன்பொடு சேவடி வழத்தும் தொழில் தலைநின்றார் என அவர் தொண்டு இதுவெனவும் பாடியுள்ளார்.

நாயனார் உருத்திரம் சொல்லித் துதித்தலை ஒரு தவமாக மேற்கொண்டு வாழ்ந்தவர்.

நீர்ப்பொய்கையுள் கழுத்தளவு நீரினுள் நின்று, கைகளை உச்சிமேற் குவித்து உருத்திர மந்திரத்தினை பகலும் இரவும் வழுவாமல் உச்சரித்து

சிவபூசை புரிந்து வரும் நாளில், இறைவன் அன்பரை ஒருமை உய்த்திட்டு வலயம் போற்ற நிலை பெற்றதென்றும் பெரியபுராணம் கூறுகின்றது.

உருத்திரசன்மர் :

இவர் குமார்க் கடவுளின் அவதாரம் என்பது ஐதிகம். மதுரை மாநகரிலே உப்பூரிக்குடிகிழார் குலத்திலே தோன்றியவர். கடைச்சங்க காலத்துப் புலவர்களுள் ஒருவர். சர்மா என்பது பிராமண சாதிக் குரிய சிறப்புப் பெயர். எனவே உருத்திரனாகிய சர்மன் எனவும் உரைக்கப் பெறுவர். எனவே இவர் வைசியப் பிராமணர் எனக் காட்டுவர்.

உருத்திரனால் அடைந்த சன்மத்தை உடையவர் எனவும் பொருள் விரிப்பார் சிலர். சிவபெருமானும் உமாதேவியாரும் பிரணவ உபதேசம் செய்தருளிய காலத்தில் குமாரனார் அதனை ஒளித்திருந்து கேட்டார். உடனே சிவனார் அவரை மதுரையில் மூங்கைப்பிள்ளையாகப் பிறக்குமாறு சபித்தார். அதனாலே குமாரர் பூமியிற் தோன்றினார் எனவும் கூறுவர்.

அன்பினைநினையென்னும் அகப்பொருள் இலக்கண நூலின் மெய்யுரை இதுவெனத் தெரிவித்தவரும் இவரே. அகநானூறு என்னும் தொகை நூலைத் தொகுத்தவர் இவரே. திருவிளையாடற் புராணத்திலே இவர் கணபதி என்னும் வணிகரின் தவத்தால் அவர்க்குப் பிள்ளையாகச் சென்று வளர்ந்தனர் எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

திருவள்ளுவ நாயனார் திருக்குறளை அரங்கேற்றியபோது அவருடன் சங்கப் பலகையில் கூட இருந்தவர். அவ்வாறு அமரும் தகுதியை அசரீரியாற் குறிக்கப்பட்டவரும் இவரே.

உருத்திர சன்ம கண்ணர் :

கடைச்சங்கப் புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மருள் ஒருவர். திருவள்ளுவ மாலையுள் இவர் செய்த செய்யுள் ஒன்று அடங்கும்.

உருத்திரகோடி தீர்த்தம் :

இது வேதாசலத்திலுள்ள புண்ணிய தீர்த்தம். பாண்டவர்கள் வனவாசத்தின்போது நீராடிய இடமாகும்.

உருமிளை :

யமனின் பாரி.

இருக்கு வேதத்தில் சம்வாத சூத்தங்களில் சம்பாஷணைகள் காணப்படுகின்றன. இச்சம்வாத சூத்தங்களுள் யமனுக்கும் உருமிளைக்குமிடையே நிகழ்ந்த சம்வாதம் சிறந்தது.

உருக்குமணி :

இருக்குமணியெனவும் பெயரினர். பிரத்துயும் நனின் தாயாவாள். பீஷ்மகனின் குமரி. தமையன் இலக்குமி இவளைச் சிகபாலனுக்கு மணப்பிக்க இருந்தான். உருக்குமணி இவ்விடயத்தைக் கண்ணனுக்கு ஒரு பிராமணர் மூலமாக அறிவித்தார். கௌரிபூசை மேற்கொண்டு கண்ணனுடன் துவாரகை சென்றனர். போரிலே கண்ணன் இலக்குமியின் சிரத்தைக் கொய்யச் சரமெடுத்தான். அந்த நேரத்தில் உருக்குமணி கண்ணனைத் தடுத்துத் தமையனைக் கொல்லாது காப்பாற்றினள். இவளுக்குப் பிரத்துயும், நன்முதலிய பத்து (10) குமரர்கள் பிறந்தனர்.

உருத்திரசிங்கன் :

உருத்திரசிங்கன் என்னும் பெயருடைய மூவர் கார்தமக குலத்தைச் சேர்ந்த க்ஷத்திரப்பராய் விளங்கினர். அவர்களுள் முதலாம் உருத்திரசிங்கன் என்பவன் உருத்திர தாமனுடைய புதல்வனாவான். அவனுக்கு தமயத ஸ்ரீ என்ற சகோதரனிருந்தான். உருத்திரதாமன் மகாக்ஷத்திரப்பனாக விளங்கிய காலத்திலே தமயதஸ்ரீக்ஷத்திரப்பதவியைப் பெற்றிருந்தான். கி.பி.151 ஆம் ஆண்டளவில் அவன் மகாக்ஷத்திரப்ப என்னும் பதவியைப் பெற்றான். அவன் மறைந்த பின் அவனுடைய சகோதரனாகிய உருத்திரசிங்கன் அதிகாரம் பெற்றான். கி.பி.180 இற் க்ஷத்திரப்பனாகவிருந்து உருத்திரசிங்கன் வெளியிட்ட நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. அதற்கடுத்த வருஷத்திலே, குண்டா சாசனம் எழுதப் பெற்ற சமயத்திலும், அவன் க்ஷத்திரப்பனாகவே இருந்தான்.

உருத்திரசிங்கன் கி.பி.181-2 இல் மகாக்ஷத்திரப்ப பட்டத்தைப் பெற்றிருந்தான். என்பதை அவன் வெளியிட்ட நாணயங்கள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. அவன் தொடர்ச்சியாக ஏழு வருடங்களுக்கு மகாக்ஷத்திரப்பனாகவிருந்து 188 ஆம்

ஆண்டு வரை நாணயங்களை வெளியிட்டிருந்தான். அதற்குப் பின் மூன்று வருடங்களுக்கு அவன் மகாஷுத்திரப்பனாக இருக்கவில்லை; அந்நாட்களிலே அவன் ஷுத்திரப்பனாகவிருந்து நாணயங்களை வெளியிட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அக்காலத்தில் மகாஷுத்திரப்ப பதவியினை வேறொருவன் அடைந்திருக்க வேண்டும்.

உருத்திரசிங்கன் மீண்டும் 191 ஆம் ஆண்டளவில் மகாஷுத்திரப்ப என்னும் பதவியைப் பெற்றுக்கொண்டான். அதன்பின் அவனுடைய ஆட்சி ஆறாண்டுகளுக்கு நிலைபெற்றது. சேனாதிபதி வாபகன் என்பவனின் மகனாகிய ஆபிர உருத்திரபதி உருத்திரசிங்கனின் சேனாதிபதிகளுள் ஒருவனாக விளங்கினான். அவன் புரிந்த தர்மமொன்றைக் குண்டா சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. உருத்திரசிங்கனின் அதிகாரம் மாளவம், இராசபுதனம், கத்தியவார் ஆகியவற்றிலே நிலவியமைக்கு நாணயங்களும் சாசனங்களுள் சான்றாயுள்ளன.

ஜீவதாமன் என்பவனின் மகனான இரண்டாம் உருத்திரசிங்கன் கி.பி.304 ஆம் ஆண்டளவிலே கார்தமகரின் இராச்சியத்திலே ஷுத்திரப்பபதவியைப் பெற்றான். அவனோடு யசோதாமன் என்பவனும் 27 ஆண்டுகளாகச் ஷுத்திரப்பனாக இருந்தான். மகாஷுத்திரப்ப என்ற பட்டத்தை இவர்களிருவரும் சூடிக்கொள்ளவில்லை. இவர்களின் ஆட்சிக்காலத்திற் கார்தமகரின் இராச்சியத்திலே குழப்பங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. ஸ்ரீதரவர்மன் என்னுமொருவன் இவர்களின் அதிகாரத்துக்குப் பணியாது கிளர்ச்சி புரிந்து சுதந்திரமாக ஆட்சி புரிந்தான். அத்துடன் அவன் மகாஷுத்திரப்ப என்ற பட்டத்தையுஞ் சூடிக்கொண்டான். கி.பி.318 இல் நிறுவப்பட்ட ஏரான் சாசனம் ஸ்ரீதரவர்மனை மகாஷுத்திரப்ப என்று வர்ணிக்கின்றது. கி.பி.332 இன் பின்னர் 16 வருடகாலம் ஷுத்திரப்பர் நாணயங்களை வெளியிடவில்லை.

மூன்றாம் உருத்திரசிங்கன் என்ற கார்தமக அரசன் கி.பி.388 இல் அதிகாரம் பெற்றான். இவன் மகாஷுத்திரப்ப என்ற பட்டத்தைப் பெற்றிருந்தான். உருத்திரசிங்கன் மகாஷுத்திரப்ப ஸ்வாமி சத்தியசிங்கனின் மகனாகவிருந்தான் என்பதை நாணயங்கள் மூலமாக அறிய முடிகின்றது. உருத்திரசிங்கனின் ஆட்சியோடு கார்தமக குலத்தவரின் ஆதிக்கம் மேற்கிந்தியாவிலே முடிவுற்றது. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலே குப்தப் பேரரசனாகிய இரண்டாம் சந்திரகுப்தன் மாளவம், சுராஷ்டிரம், கத்தியவார் முதலிய பகுதிகளைக் கைப்பற்றி குப்தப்பேரரசுடன் இணைத்துக்கொண்டான்.

உருத்திரசேனன் I

உருத்திரசேனன் என்னும் பெயருடைய நால்வர்கார்தமக குலத்து அரசராயிருந்தனர். முதலாம் உருத்திரசிங்கனின் குமாரர்களுள் ஒருவனான முதலாம் உருத்திரசேனன் கி.பி. 199-200 ஆகிய வருடத்திலே ஷுத்திரப்பனாகவிருந்து நாணயங்களை வெளியிட்டான். அதற்கடுத்த வருடத்தில் அவன் மகாஷுத்திரப்ப பதவியைப் பெற்றிருந்தான் என்பதைத் துவராகாவிற்கு அண்மையிலுள்ள முல்வலார் என்னுமிடத்துக் கல்வெட்டின் மூலமாக அறிய முடிகின்றது. கி.பி. 205 இல் எழுதப் பெற்றதும், கத்தியவாரிலுள்ள ஐஸ்தான் என்னுமருக்கு அண்மையிலுள்ளதுமான கார்வா சாசனமும் மகாஷுத்திரப்ப உருத்திரசேனனைக் குறிப்பிடுகின்றது.

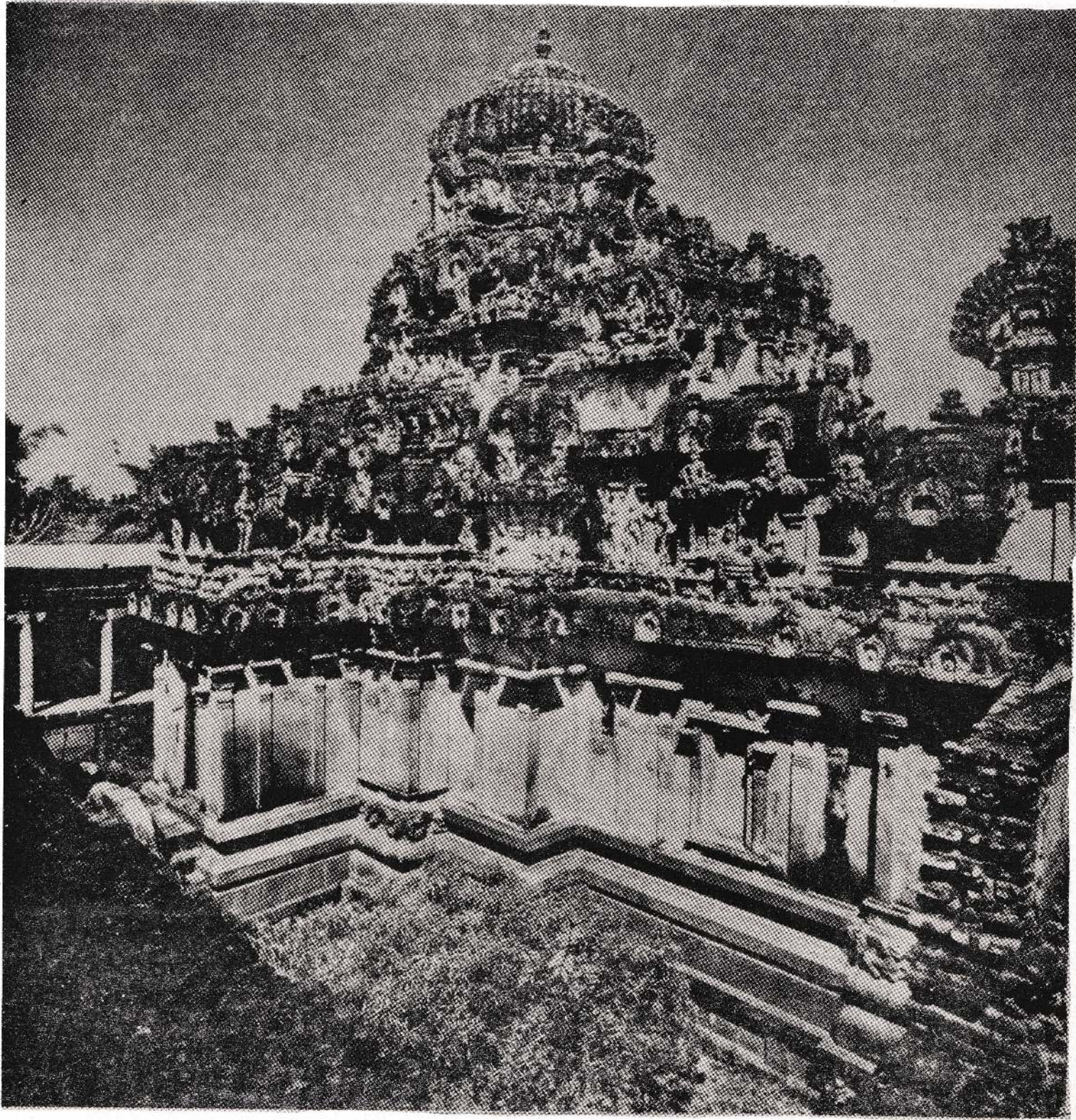
வைசாலியிலுள்ள முத்திரையொன்று உருத்திரசேனனின் சகோதரியான மகாதேவி பிரபுதாமா என்பவளைப் பற்றி கூறுகின்றது. அவளை மகாஷுத்திரப்ப உருத்திரசிங்கனின் குமாரியென்றும் மகாஷுத்திரப்ப உருத்திரசேனனின் சகோதரி என்றும் வர்ணிக்கும் முத்திரையானது விச்சவிகுலத்தவரின் இராசாதானியாகவிருந்த வைசாலியிற்காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. பிரபுதாமா மகாதேவி எனப்படுவதால் அவள் மன்னனொருவனின் பெருந்தேவி என்பதும் வைசாலியிலே அவளைப்பற்றிய முத்திரை காணப்பெற்றதால் அவள் விச்சவிகுலத்து அரசனொருவனை மணம் முடித்திருந்தாள் என்பதும் அறியப்படுகின்றன.

உருத்திரசேனனுக்கு சங்காதாமன், தாமசேனன் என்ற சகோதரரும், பிருதிவிசேனன், தாமஜதஸ்ரீ என்னும் புதல்வருமிருந்தனர். அவனுக்குப் பின், கி.பி.222 ஆம் ஆண்டிலே சங்காதாமன் மகாஷுத்திரப்ப பதவியைப் பெற்றான். உருத்திரசேனனின் மகனாகிய பிருதிவிசேனன் சங்காதாமனின் கீழ் ஷுத்திரப்பனாக அமைந்திருந்தான்.

மகாஷுத்திரப்பனாக விருந்த சங்காதாமனின் பதவிக்காலம் ஈராண்டுகளிலே முடிவுற்றது. அதற்குப்பின் அவனுடைய சகோதரனாகிய தாமசேனன் மகாஷுத்திரப்ப என்னும் பதவியைப் பெற்றான். உருத்திரசேனனின் மகனான இரண்டாம் தாமஜதஸ்ரீ தாமசேனனின் ஆட்சிக்காலத்திற் ஷுத்திரப்ப பதவியைப் பெற்றான். கி.பி.233 ஆம் ஆண்டிலே ஷுத்திரப்ப பதவியிலிருந்து தாமயதஸ்ரீ வெளியிட்ட நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன.

முதலாம் உருத்திரசேனனின் குமாரர்களுள் ஒருவனாகிய தாமசேனனுக்கு வீரதாமன் யசோதாமன், விஜயசேனன், தாமஜதஸ்ரீ (111) என்னும்

Digitized by Noolaham Foundation.

உருத்திர மேனார் சிவனாலயம் (பக்கம்-90)

நான்கு புதல்வர்களிருந்தனர். இவர்கள் அனைவருக்கும் ஷத்திரப்ப பதவி கிடைக்கப் பெற்றது. வீராதாமனைத் தவிர்ந்த ஏனையோர் மகாஷத்திரப்ப பதவியினையும் பெற்றனர்.

மகாஷத்திரப்பனாக விளங்கிய மூன்றாம் தாமஜதமூர் என்பானின் பதவிக்காலம் முடிந்ததும் வீரதாமனின் மகனான இரண்டாம் உருத்திரசேனுக்கு மகாஷத்திரப்ப பதவி கிடைத்தது. அவனுடைய ஆட்சி பல வருடங்கள் (கி.பி.255-77) நடைபெற்றது. உருத்திரசேனனின் காலத்திலே கார்தமகருக்கும் ஆந்திரதேசத்து இக்ஷ்வாகு குலத்தவருக்கு மிடையில் மணத்தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்தது. இக்ஷ்வாகு குலத்து அரசனான வீரபுருஷத்தன் உஜ்ஜயினி மகாராசனின் மகளாகிய உருத்திரதரபட்டாரிகா என்பவளை மணம் முடித்திருந்தான் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

இரண்டாம் உருத்திரசேனுக்கு விஸ்வசிங்கன், பத்திரிதாமன் என்னுமிரு குமாரரிருந்தனர். அவர்களுள் விஸ்வசிங்கன் 275 ஆம் ஆண்டு முதல் நான்கு வருடங்களாகச் ஷத்திரப்பனாக விளங்கினான். அவன் மகாஷத்திரப்ப பதவியைப் பெற்ற போது பத்திரிதாமனுக்குக் ஷத்திரப்பபதவிகிடைத்தது. பின்பு கி.பி.282-95 ஆகிய காலப்பகுதியிலே பத்திரிதாமன் மகாஷத்திரப்பனாக விளங்கினான்.

கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், 348 ஆம் ஆண்டளவிலே, மூன்றாம் உருத்திரசேனன் என்னும் அரசன் கார்தமகரின் இராச்சியத்திலே அதிகாரம் பெற்றான். அவன் நானையங்களிலே மகாஷத்திரப்பஸ்வாமி உருத்திரதாமனின் மகனென வர்ணிக்கப் பெற்றுள்ளான். 348-51 ஆகிய காலப்பகுதியில் இவனால் வெளியிடப் பெற்ற வெள்ளிக்காசுகள் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. அதன் பின்னர் 360 ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஏறக்குறைய முப்பது வருடங்களாக இவனால் அத்தகைய காசுகள் வெளியிடப் பெற்றன. மூன்றாம் உருத்திரசேனனின் ஆட்சியின் முடிவிலே அவனுடைய மருமகனாகிய ஸ்வாமி சிங்கசேனன் மகாஷத்திரப்ப பதவியினைப் பெற்றிருந்தான். ஒரே காலத்தில் இருவர் மகாஷத்திரப்ப பதவியைப் பெற்றிருந்தமை ஆட்சியுரிமை குறித்து அவர்களிடையே தகராறு ஏற்பட்டிருந்தமையினையும் அதன் விளைவாக இராச்சியம் பிரிவுற்றமையினையும் குறிப்பதாக அமையலாம்.

இவர்களுக்குப் பின் நான்காம் உருத்திரசேனன் ஆட்சியதிகாரத்தைப் பெற்றான். இவனுடைய காலத்து நாணயமொன்றிலே இவன் சிங்கசேனனின் மகனென்றும் மகாஷத்திரப்ப என்றும்

வர்ணிக்கப் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. உருத்திரசேனனின் ஆட்சி குறுகிய காலத்திற்கே நிலைபெற்றது. கார்தமக மன்னரில் இறுதியரசனாகிய மூன்றாம் உருத்திரசிங்கன் 388 ஆம் ஆண்டிலே மகாஷத்திரப்ப பதவியைப் பெற்றான்.

உருத்திர கணிகையர்

உருத்திரனாகிய பகபதி எழுந்தருளியுள்ள ஆலயங்களிலே ஆடல், பாடல் புரியுங் கணிகையர் உருத்திரகணிகையர் ஆவர்.

தாருகாவனத்து முனிவர்களின் பயனற்ற தவத்தையும் அவர் மனைவியரது வீண் கர்வத்தையும் துடைத்து ஆட்கொண்ட உருத்திரனது திருவருட்பார்வை மாத்திரையாற் கருப்பம் தரித்த ரிஷிபத்தினிகள் வயிற்றிற் பிறந்த பெண்களே உருத்திரகணிகையரென்பது ஐதிகம். திருவிளையாடற் புராணம் இவர்களைப் பற்றி மேல்வருமாறு கூறும்.

“உருத்திர கணிகை ஆதி எழுவர் பேர் ஒதுங்காலை அருத்தியர் உதவும் தெத்தை அரும்பொருட்கிரீதை சீவன் இருந்திட எண்ணி எய்தும் பிருதை அன்பேறுபத்தை திருத்திய விருதையோடு திகழ் அங்கார தாசி”.

என்று கன்னியர்கள் ஆதி எழுவகைப் பெயரும் சொன்னோம். நன்றிவர் வந்தவாறு நவிறுவமடைவனாலே அன்று தாருக வனத்தில் அரசன் அருட்பார்வையால் சூல் ஒன்று பன்னியர் பால் வந்தார். உருத்திர கணிகைமார்கள் என்பது திருவிளையாடற் புராணம் கூறும் செய்தி. இவர்கள் திருக்கோவில்களில் கீதம் பாடலும், பூமாலை தொடுத்தல், திருப்பொற் சுண்ணம் இடித்தல், முதலிய திருத்தொண்டுகள் செய்தலுமாகிய கடமைகளைச் செய்து வருவர். இவர்கள் சிவனுக்கு அடிமை பூண்டவர்களாய்த் திருமணம் செய்யாது வாழ்வதும் உண்டு. சிலர் மணம் புரிந்து வாழ்வர்.

இவர்களுள் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருமணம் புரிந்த பரவை நாச்சியார், திருவண்ணாமலையில் வாழ்ந்த பன்னீராயிரவர், திருப்பூவனம் என்னும் திருப்பதியில் திருத்தொண்டு புரிந்த பொன்னையார், மதுரையில் வாழ்ந்த மாணிக்கவல்லினம் அவர் புத்திரிகளும் மானந்தை திருவாரூர் மாணிக்கநாச்சியார், காவிரிப்பூம்பட்டினத்து ஞானவல்லி, அருணகிரிநாதரின் தாயார் திருவாரூர் கொண்டியம்மாள், திருவருணைக்கணிகை, திருக்குடந்தை மோகனாங்கி விலாசவதி, அபிராமி, திருப்புகலூர் சிந்தாமணி ரத்தினம், திருச்செங்காட்டங் குடிச் சிலம்பி, தஞ்சாவூர் அஞ்சனாட்சி, உறையூர் சண்பகவடிவு, ஆற்றூர் சோமி, மாதவி, மணிமேகலை

சீர்காழிக் கணிகை, திருக்குடந்தை அம்பொற் சிலம்பி, மதுரைப்பூங்கோதை, கூத்தாள், அபிஷேக வல்லியும் அவர் சந்ததியாரும் ஆகிய இவர்களைப் பற்றிய செய்திகள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இத்தகைய மரபுப்பெருமையும் வரலாற்றுச் சிறப்புமுடைய இவர்கள் சீரழிந்து தமிழ்நாட்டிலும் ஈழத்திலும் இன்று வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

இறைவன் திருத்தொண்டுக்கே தம்மை அர்ப்பணித்து வாழ்வதற்கு அறிகுறியாகத் திருப்பொட்டுத்தாரணம் செய்வது இவர்கள் வழக்கமாகும். இசை, பரதம் முதலிய கலைகளைப் பண்டு தொட்டுப் பயின்று கலையரசிகளாய் விளங்கிய இவர்கள், பல செல்வர்களின் காமக்கிழத்திகளாய் வாழ்க்கைப்பட்டு வாழ்வை நடத்தி வந்துள்ளனர்.

கணிகையர் குலத்துதித்த மாதவி கோவலனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டது தொடக்கம் இவ்வரலாறு நீண்டு செல்கின்றது. இம்மரபு ஈழத்திலும் சமீப காலம் வரை நிலவியதற்குச் சான்றுகள் உள்.

அபிஷேகவல்லி என்னும் கணிகைமாதின் சந்ததியில் வந்த அஞ்சகம் என்னும் அம்மையார் கொழும்பில் உள்ள பொன்னம்பலவாணேசுரப் பெருமானுக்கு அடிமைபூண்டு பொட்டுக்கட்டி வாழ்ந்த கமலகம்பிகை என்னும் கணிகைமாதின் மகளாவார். தமிழறிவும் இசை, பரதம் முதலிய கலைகளையும் நன்கு கற்ற இவர், பொன்னம்பலவாணருக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்து வரும்நாளில், கொழும்பு வணிகச்சீமான், சின்னையாபிள்ளையின் ஆசைநாயகியாய் வாழ்க்கை நடத்தி வந்துள்ளார். இவர், உருத்திர கணிகையர் கதாசாரத் திரட்டு என்னும் நூலினை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூல் உருத்திர கணிகையர் பற்றியும் நூலாசிரியர் பற்றியும் பல தகவல்களை நமக்குத் தருகின்றது.

இந்நூல் சாதாரண வருடம் புரட்டாதி மாதத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. எனவே, இந்நூலாசிரியர் காலமும் இந்நூலின் காலமும் ஒன்றேயாகும்.

உருத்திரதாமன் :

கார்தமக ஷுத்திரப்ப அரசர்களிலே மிகப் பிரசித்திப் பெற்றவன் உருத்திரதாமன் ஆவான். முதலாம் நூற்றாண்டிலே, மேற்கிந்தியாவிலே ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த ஷஹராத ஷுத்திரப்ப வம்சத்தின் இராச்சியம் சாதவாகனப் பேரரசனாகிய கௌதமீபுத்திர சாதகர்ணியினால் அழிக்கப்பட்டது. ஆயினும் சக இனத்தைச் சேர்ந்த வேறொரு வம்சத்தவரான கார்தமக குலத்தவர் மேற்கிந்தி

யாவிலே எழுச்சி பெற்றனர். யசமோதிகளின் மகனாகிய சஷ்டனன் சகரின் ஆதிக்கத்தை மேற்கிந்தியாவிலே மீண்டும் ஏற்படுத்திக் கொண்டான். கார்தமகர் காலப்போக்கிலே முன்பு ஷஹராதர்களிடமிருந்து சாதவானர் கைப்பற்றிய பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை, ஏறக்குறைய நான்கு நூற்றாண்டுகளாக அவர்களின் ஆதிக்கம் சுராஷ்டிரம், குஜராத், மாளவம் ஆகியவற்றிலே நிலைபெறலாயிற்று.

கார்தமகர் சகவினத்தைச் சேர்ந்த அந்நியர்களாயிருந்தும் காலப் போக்கிலே இந்து சமுதாயத்திலே சங்கமமாகினர். சைவம், வைணவம் ஆகிய சமயங்களை அவர்கள் பின்பற்றினார்கள். அர்த்த சாஸ்திரம், தர்ம சாஸ்திரம் முதலானவற்றிலே சொல்லப்படுகின்ற இராகதர்மமே அவர்களின் அரசியல் நெறியாகியது. அவர்களின் ஆட்சியிற் சமஸ்கிருத மொழியும் இலக்கிய மரபுகளும் மேற்கிந்தியாவிலே பெருஞ் செல்வாக்குப் பெற்றன. சாலிவாகன சகாப்தம் என்று இந்நாட்களில் வழங்கும் சகாப்தம் என்னும் ஆண்டுக் கணிப்பு முறையானது சகரான கார்தமகரினால் உருவாக்கப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவர்களின் நிர்வாக முறையிலே காணப்பெற்ற குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் இணைப்பாட்சி முறையாகும். அரசபதவியினை அவர்கள் மகாஷுத்திரப்ப என்று வழங்கினார்கள். துணையரசனாக விளங்கியவனைச் ஷுத்திரப்ப என்று வர்ணிப்பது வழக்கம். கார்தமகர் பெருந்தொகையான நாணயங்களை வெள்ளி, வெண்கலம், ஈயம் ஆகிய உலோகங்களிலே வெளியிட்டார்கள். அவற்றிலே இளம்பிறை, விண்மீன், மலை ஆகியவற்றின் வடிவங்கள் பெரும்பாலும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இவை சைவசமயச் சின்னங்கள் என்பதாற் கார்தமகர் சைவசமயச் சார்புடையவராய் விளங்கினர் என்று கருதலாம்.

கார்தமக குலத்தரசருள் முதல்வனாகிய சஷ்டனன் முன்பு சகரிடமிருந்து சாதவாகனர் கைப்பற்றியிருந்த பிரதேசங்களுட் பெரும்பாலானவற்றைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலே தொலெமி என்ற மேனாட்டவரால் எழுதப் பெற்ற ஜீயோகிறபியா என்னும் நூல் உஜ்ஜயினியிலே சஷ்டனன் அரசனாக விருந்தான் என்று கூறுகின்றது. சஷ்டனின் ஆட்சிக் காலத் தொடக்கத்திலே அவனது மகனாகிய ஜயதாமன் துணையரசனாக விளங்கினான். ஜயதாமன் வெளியிட்ட நாணயங்களிலே அவன் ஷுத்திரப்ப என்றும் ராஜன் என்றும் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஷுத்திரப்ப என்ற பட்டத்துடன் துணையரசனாகவிருந்த ஜயதாமன் இறந்து

விட்டதால் அவனுடைய மகனாகிய உருத்திர தாமன் க்ஷத்திரப்ப என்னும் பதவியைப் பெற்றான். கச்சத்திலுள்ள அந்தெள என்னும்மிடத்துச் சாசனம் சக வருஷம் 52 இல் (கி.பி.130-1) சஷ்டனன், அவனது பேரன் உருத்திரதாமன் ஆகிய விருவரும் முறையே மகாக்ஷத்திரப்ப, க்ஷத்திரப்ப என்னும் பட்டங்களுடன் விளங்கினர் என்பதை உணர்த்துகின்றது.

மாளவம், சுராஷ்டிரம் குஜராத் இராசபுதனம் ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றி அங்கு காரதமகரின் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டியமையும் சுராஷ்டிர தேசத்திலுள்ள சுதர்சன தடாகத்தைப் புனரமைத்தமையுமே உருத்திரதாமனின் பிரதான சாதனைகளாகும். சக வர்ஷம் 72 இல் (கி.பி.150) உருவாக்கப்பெற்ற ஜானகார் சாசனம் கார்தமகரினதும் குறிப்பாக உருத்திரதாமனதும் வரலாறு பற்றிய மூலங்களிலே மிகப் பிரதானமானதாகும், சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப் பெற்ற அரசர்களைப் பற்றிய பிரஸஸ்திகளில் அதுவே காலத்தால் முற்பட்டதாகும். காவிய நடையில் எழுதப் பெற்ற அச்சாசனம் ஆறு மிக நீளமான வசனங்களில் அமைந்துள்ளது. அதிலே சமரசங்கள் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. அதன் வசனநடையிலே காணப்படும் சிறப்பம்சம் சப்தாலங்காரமாகும். உருத்திரதாமனின் ஆட்சிக் காலத்திலே உஜ்ஜயினியிற் சமஸ்கிருத இலக்கியங்கள் போதிக்கப்பட்டமைக்கும் அவற்றிலே பாண்டியத்தியமுள்ள இலக்கிய விற்பன்னரிருந்தமைக்கும் அச்சாசனம் சான்றாயுள்ளது.

இதிகாசங்களிலும், மகாகாவியங்களிலும் வரும் காவியத் தலைவர்களுக்குரிய பண்புகளைக் கொண்டவொருவனாகவே உருத்திரதாமன் அச்சாசனத்திலே வர்ணிக்கப்படுகின்றான். அன்பு, பண்பு, அழகு, ஆண்மை, அறிவு, வல்லன்மை, வீரம் ஆகியவற்றின் உறைவிடமாக அமைந்த மன்னனே உருத்திரதாமன் என்பது பிரஸஸ்தியின் சாராம்சமாகும். ஜானகார்ச் சாசனம் உருத்திரதாமனின் சிறப்புமிக்க சாதனைகளை மிகைப்படுத்திக் கூறுகின்றது. ஆகர, அபராந்த, அனூப, ஆனர்த்த, அவந்தி, சுராஷ்டிர, சிந்து செளவிர, மரு, சுவப்ர, கச்ச ஆகிய பிரதேசங்களை உருத்திரதாமன் கைப்பற்றி ஆட்சி புரிந்தான் என்று இச்சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. அவனுடைய காலத்திலே மாளவம், வட கொங்கணம், சுராஷ்டிரம் கத்தியவார், இராசபுதனம் ஆகிய பகுதிகளிலே கார்தமகரின் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது.

பஞ்சாபின் ஒரு பகுதியிலே ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தவரும் பேராற்றல் மிக்கவருமான யௌதேயர்களைத் தோற்கடித்தமை உருத்திரதாமனின் சாதனைகளுள் ஒன்றாகும். க்ஷத்திரிய குலத்தவருட்

தாமே மேலானவர் என்ற இறுமாப்பினாற் பகைமை பூண்டிருந்த யௌதேயர்கள் மீது படையெடுத்து அவர்களை உருத்திரதாமன் வென்றடக்கினான் என்று சாசனம் புகழ்ந்துரைக்கின்றது. தஷிணாபதபதி என்னும் பட்டத்தைப் பெற்றிருந்த சாதவாகனப் பேரரசனை இரு தடவைகளிலே வெற்றி கொண்டும் உறவினன் என்ற உணர்வினாற் சாதகர்ணியின் இராச்சியத்தை முற்றாக அழிக்காது விட்டான் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. மகாக்ஷத்திரப்ப உருத்திர தாமனின் மகனாகிய இளவரசி சாதவாகனகுலத்து வசிஷ்டிபுத்திர சாதகர்ணியின் தேவியாக விளங்கினாள் என்பதை கான்ஹேரிக் கல்வெட்டொன்றினால் அறிய முடிகின்றது என்பதுங் குறிப்பிடத்தக்கது.

எல்லா வர்ணத்தவராலுந் தமது மன்னனாகப் போற்றப்பட்டவனும் தர்மத்தைக் காக்கின்றவனுமாகிய உருத்திரதாமனின் ஆட்சியில் நகரங்களிலும், நிகமங்களிலும், கிராமங்களிலும் வாழுகின்றவர்கள் சோர பயமின்றியும் வனவிலங்குகளினதும், சர்ப்பம் முதலிய விஷ சந்துக்களினதும் பயமின்றி புருஷார் த்தங்களாகிய தர்மம், அர்த்தம், காமம் என்பவற்றை உரியவாறு அடைந்தனர் என்று சாசனம் கூறுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இலக்கணம், இசை, நியாயம் முதலான வித்தைகளிலே விற்பன்னனாக விளங்கிய உருத்திரதாமன் அணி, அலங்கரங்களிற்கிறந்த இனிமையான இலக்கியங்களை இயற்ற வல்லவனாகக் காணப்பட்டான் என்ற வர்ணனையுங் கவனித்தற்குரியது.

ஜானகார் சாசனத்தின் பிரதான அம்சங்களிலொன்று அதிலே கூறப்படும் சுதர்சன தடாகத்தின் வரலாறாகும். சுராஷ்டிரத்தில் அமைந்திருந்த அத்தடாகம் கிரீநகரிலே ஊர்ஜயத் குன்றுகளிலிருந்து ஊற்றாகிப் பாய்கின்ற கவர்ண சிகா, பாலாசினி என்னும் ஆறுகளின் நீரினைத் தேக்கி அமைக்கப் பெற்றதாகும். மோரியப் பேரரசனாகிய சந்திரகுப்தனின் ஆட்சிக் காலத்திலே சுராஷ்டிரத்தில் ஆளுனராகவிருந்த வைஷ்ய புஷ்யகுப்த என்பவனாலே சுதர்சன தடாகம் உருவாக்கப் பெற்றது. அதிலிருந்து நீர்ப்பாய்ச்சுவதற்கான கால்வாய்கள் அசோகச் சக்கரவர்த்தியின் காலத்திலே கிரீநகரத்தில் ஆளுநராகவிருந்த யவன தூஷஸ்பனாலே அமைக்கப் பெற்றன என்பதை இச்சாசனம் மூலமாக அறிய முடிகின்றது.

உருத்திரதாமனின் ஆட்சியில், சகவர்ஷம் 72 ஆம் ஆண்டு மார்கழித் திங்களிற் கிருஷ்ணபக்ஷத்து முதலாம் நாளிலே பிரளய காலத்துச் சூறாவளி போல ஏற்பட்ட புயற்காற்றினால் வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்பட்டு நாற்பது பாகம் நீளமாகவுள்ள

அணைக்கட்டு உடைப்புற்றதனால் வெள்ளம் பரவிப் பேரழிவேற்படலாயிற்று. அதன் விளைவாகச் சுதர்ஷனம் துர்தர்ஷனமாகியது. அழிந்து போன தடாகத்தைக் குடிகளின் நலனின் பொருட்டுப் புரளமைக்க வேண்டுமென்று உருத்திரதாமன் நிச்சயித்தான். அரசாங்க அதிகாரிகள் பலர் அத்திட்டம் நிறைவேற்ற முடியாதவொன்று எனக் கருத்துத் தெரிவித்தனர். ஆயினும் உருத்திரதாமனின் பிரதிநிதியாகக் கிரிநகரத்திலிருந்து சுராஷ்டிரத்திலே அதிகாரஞ் செலுத்தியவனும் குலைப என்பவனின் மகனுமாகிய பாலவ சுவிசாகன் மேற்கொண்ட ஒழுங்குகளின் பயனாகச் சுதர்ஷன தடாகம் மீண்டும் நன்கு அமைக்கப் பெற்றது.

உருத்திரசேனன் : II

உருத்திரசேனன் என்ற பெயரினையுடைய வாகாடக (வாகாடகர்) மன்னரிருவர் இருந்தனர். சாதவாகனப் பேரரசு நிலைகுலைந்தமையின் விளைவாக மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே எழுச்சி பெற்ற வாகாடக வம்சம் 4 ஆம், 5 ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே தக்கிணத்து அரசியலிலும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியிலும் பிரதான பங்கினைக் கொண்டிருந்தது. சுதம்பர், விஷ்ணுகுண்டினர், நாகர், குப்தர், முதலான சமகாலத்துப் பிரதானமான அரசர்களுடனும் அவர்கள் மணத்தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. வட—மேற்குத் தக்கிணத்திலும் குறிப்பாக அஜந்தாவிலும், வாகாடகரின் ஆட்சியிலே பல கட்டடங்களும் ஓவியங்களும் உருவாக்கப்பட்டன. அவர்களின் ஆட்சியின் கீழமைந்த பிரதேசங்களிலே சைவ, வைணவ சமயங்களும் சமஸ்கிருதமொழி மூலமான கல்வியும் பெரு வளர்ச்சி அடைந்தன.

மத்தியப் பிரதேசம், மகாராஷ்டிரம் ஆகிய மாநிலங்களிலுள்ள பெரும்பாலான பகுதிகள் வாகாடகரின் ஆதிக்கத்தின் கீழமைந்திருந்தன. விந்திய சக்தி என்பவனின் காலத்திலே வாகாடக இராச்சியம் உருவாகிய தென்றும் விதர்ப்ப தேசம் அதன் நடுவண் அமைந்திருந்தது என்றும் புராணங்கள் கூறுகின்றன. வடக்கே விதினாவரை வாகாடகரின் ஆதிக்கம் பரவியிருந்தது. விந்திய சக்தியின் புதல்வனும் இரண்டாவது அரசனுமாகிய முதலாம் பிரவரசேனனின் காலத்தில் வாகாடகரின் இராச்சியம் பெரு வளர்ச்சி பெற்றுப் பேரரசாகியது. பிரவரசேனன் நான்கு அஸ்வமேதயாகங்களையும் வாஜபேஜம் ஒன்றினையும் செய்து சக்கரவர்த்தி என்னும் பட்டத்தையும் சூடிக்கொண்டான். பிரவரசேனனின் காலத்திலே (280 - 340) கார்தமக ஷுத்திரப்பர் வசமாயிருந்த மாளவ

தேசத்தின் பகுதிகளை வாகாடகர் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். ஷுத்திரப்பரின் ஆதிக்கம் வலிகுன்றியதனால் 304-345 ஆகிய காலப்பகுதியிலே அவர்கள் மகாஷுத்திரப்ப என்ற பட்டப் பெயரைச் சூடிக்கொள்ளவில்லை. அத்துடன் 332-348 ஆகிய காலப்பகுதியிலே ஷுத்திரப்பர் நாணயங்கள் எவற்றையும் வெளியிடவில்லை.

பிரவரசேனனுக்கு நான்கு புதல்வர்களிருந்தனர். அவர்களுள் மூத்தவனான கௌதமி புத்திரன் தந்தையின் ஆட்சிக்காலத்திலே இறந்து விட்டான். அவனுடைய சகோதரர்கள் இராச்சியத்தின் பிரிவுகளிலே அரசுப் பிரதிநிதிகளாக அதிகாரஞ் செலுத்தினார்கள். சர்வசேனன் என்பவன் விதர்பத்தின் தென்பகுதியினையும் மகாராஷ்டிரத்தின் தென் கிழக்குப் பகுதிகளையும் ஆட்சி செய்தான். பிரவரசேனன் இறந்த பின் அவனுடைய மூத்தமகனது குமாரனாகிய முதலாம் உருத்திரசேனன் (340-365) அரசனாக முடிசூடிக்கொண்டான். கௌதமி புத்திரனுடைய சகோதரர்கள் மூவரும் அவனுக்கடங்காது சுதந்திரமாக ஆட்சிபுரிய முற்பட்டனர். ஆயினும் உருத்திரசேனன் தனது தாய்வழிப் பேரனும் மத்திய பாரதத்திலுள்ள பாரசிவ குலத்து அரசனுமாகிய பவநாகனின் ஆதரவுடன் அவர்களுள் இருவரை வென்றடக்கினான். சர்வசேனன் என்பவனை அவனால் அடக்க முடியவில்லை. அவனும் அவனது சந்ததியினரும் சுதந்திரமாகவே நெடுங்காலம் ஆட்சிபுரிய முடிந்தது. உருத்திரசேனனின் காலத்தில் வட—இந்தியாவிலே சமுத்திர குப்தனின் தலைமையிலே குப்தப் பேரரசு எழுச்சி பெற்றது. குப்தப் பேரரசின் எழுச்சியினால் வாகாடகர் எந்த வகையிலும் பாதிப்படையவில்லை. உருத்திரசேனனுக்குப் பின் அவனுடைய மகனாகிய முதலாம் பிருதுவிசேனன், அரசனானான். சர்வசேனனின் பின்னோர்கள் குத்தளதேசத்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்வதற்கும் பிருதுவிசேனன் உதவி புரிந்தான்.

பிருதுவிசேனனின் மகனாகிய இரண்டாம் உருத்திரசேனனுக்கு குப்தப் பேரரசன் இரண்டாம் சந்திர குப்தனுடைய குமாரியாகிய பிரபாவதி குப்தா என்பவளை மணம்முடித்து வைத்தார்கள். குப்தர்களுக்கும் வாகாடகர்களுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட உறவானது கார்தமக ஷுத்திரப்பரின் ஆதிக்கம் மேற்கிந்தியாவிலே அழிவதற்கு ஏதுவாகியது. இரண்டாம் சந்திர குப்தன் வாகாடகரின் நல்லுறவினைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு மாளவதேசத்தைக் கைப்பற்றிவிட்டு அங்கிருந்து படை யெடுத்துச்

சென்று ஷுத்திரப்பர் வசமாயிருந்த பிரதேசங்கள் அனைத்தையுங் கைப்பற்றி அவற்றை குப்தப் பேரரசுடன் இணைத்துக் கொண்டான்.

உருத்திரசேனன் இளமையிலே இறந்துவிட்டமையாலும் அவனுடைய குமாரர்கள் பாலிய பருவத்தினராய் இருந்தமையாலும் பிரபாவதி-குப்தா 13 ஆண்டுகளாக வாகாடக இராச்சியத்தைப் பரிபாலித்தாள். பாடலிபுரத்திலிருந்து சென்ற அதிகாரிகளின் துணையுடன் அவள் அரசாங்கத்தை நடாத்தினாள். மூத்த குமாரனாகிய திவாகரசேனன் பருவமடைவதற்கு முன்பு இறந்துவிட்டதால் இளைய குமாரனாகிய தாமோதரசேனனின் பேரால் அவள் மேலும் சில ஆண்டுகளுக்கு அரசாங்கத்தை நடத்தி வந்தாள். கி.பி. 410 இல் தாமோதரசேனன் அரசனாக முடிசூடிக்கொண்டான். வைணவசமயத்தில் மிகுந்த அபிமானங்கொண்டிருந்த தாமோதரசேனன் பிராகிருத மொழியிற் சேதுபந்தம் என்ற நூலைச் செய்யுள் நடையில் எழுதினான். இராமபிரானின் சாதனைகளைச் சிறப்பிக்கும் இந்நூலின் பிரதியினை மகாகவிகாளிதாசர் செம்மைப்படுத்தினார் என்பது ஐதிகம். தாமோதரசேனன் பிரவரபுரம் என்ற புதியவோர் இராசதானியை அமைத்து அங்கிருந்து ஆட்சி புரிந்தான்.

தாமோதரசேனனின் மகனாகிய நரேந்திரசேனன் கதம்பகுலத்துக் ககுஸ்தவர்மனுடைய மகளை மணம் முடித்தான். அவனுடைய ஆட்சியில் (445-465) வாகாடக இராச்சியம் அயல்நாட்டு அரசர்களின் படையெடுப்புக்களுக்கு இலக்காகியது. நள வம்சத்தைச் சேர்ந்த பவதத்தவர்மன் வாகாடகர்களைத் தோற்கடித்து அவர்களின் ஆதிக்கத்தைச் சிலகாலம் நிலைகுலையச் செய்தான். ஆயினும், காலப்போக்கில் நரேந்திரசேனன் தனது ஆதிக்கத்தை மீண்டும் நிலைநாட்டிக்கொண்டு மாளவம், மேகலா, கோசலம் என்பவற்றிலும் அதிகாரம் பெற்றான். அவனுடைய மகனாகிய இரண்டாம் பிருதுவிசேனனின் காலத்துடன் வாகாடகரின் ஆதிக்கம் அழிவுற்றது.

உருவசி :

இவள் தேவதாசி. ஒருமுறை நரநாராயணன் பதவியில் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். இந்திரன் அவர்களுடைய தவத்தைக் கெடுக்க அநேக தாசிகளை அனுப்பினர். நரநாராயணர் சற்றும் கலங்காது இருந்தனர். தாசிகளை

மயக்க நரநாராயணர் தமது தொடையாகிய ஊருவில் ஊர்வசி முதல் அநேக தாசிகளைப் பிறப்பித்தனர். இவர்களைக் கண்டு அப்பெண்கள் மயங்கி ஊர்வசி முதலியவரைத் தங்களுக்கு நாயகிகளாகக் கொண்டு தெய்வ லோகம் அடைந்தனர்.

இந்திர சபையில் உருப்பசி நடனம் செய்ய வியலாது போயினள். காரணம் அவள் சென்று மானிட மகளாகப் பிறக்க என இந்திரனாற் சாபம் பெற்றனள். ஊர்வசி அச்சாபத்தால் மாதவி என்னும் நடன மாதாகப் பூமியிலே பிறந்தாள் எனச் சிலப்பதிகாரத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது. கடலாடு காதையில்

“நாடகம் உருப்பசி நல்காள் ஆகி மங்கலம் இழப்ப வீணை மண்மிசைத் தங்குக இவள் எனச் சாபம் பெற்ற மங்கை மாதவி வழிமுதல் தோன்றிய” என வருவதிலும் காண்க.

ஒருமுறை இவள் தெய்வ லோகத்திற்குக் காலகேயரது வதை நிமித்தஞ் சென்ற அருச்சுணனைக் கண்டு காதலித்தனள். தன்னைச் சேருமாறு வேண்டினள். ஆனால் அவன் அதற்கு இசையாது மறுத்தனள். கோபங்கொண்ட உருப்பசி அவனைப் பேடியாகச் சபித்தனள்.

இவள் சதாநந்திரிஷியை மயக்கினாள்.

இவள் ரைப்பிய முனிவரைத் தேவரேவலால் மயக்கச் சென்று அவரால் விகாரவடிவமடைந்தனள்.

விகவாமித்திரனின் வேள்வியை அழிக்கச் சென்று கல்லாகச் சபிக்கப்பட்டவள். பின்னர் சுவேத முனிவரால் சாபம் நீங்கியவள்.

மித்திரனால் புதனுக்குப் பாரியாகச் சபிக்கப்பட்டவள்.

ஒருமுறை இவள் மித்திரனால் அழைக்கப்பட்டு அவனிடம் சென்றனள். அவ்வாறு செல்லுகையில் வருணன் இவளை அழைத்தனள். அதனிடையில் மித்திரன் தன் தேஜசைக் குடத்திலடைத்தனள். பிறகு அகத்தியனும் தன் தேஜசைக் குடத்தில் அடக்கினன். இதனால் வசிட்டனும் பிறந்தான். இதனை உருப்பசியெனவும் கூறுவர்.

இவள் அகத்தியர் சாபத்தால் மானிட மகளாய் மாதவியாயினாள்.

இவள் சயந்தனை விரும்பிய காரணத்தால் அகத்தியரால் காஞ்சியில் கணிகை மகளாக கவும் சாபம் பெற்றனள், சயந்தன் விந்த மலைக்கண் மூங்கிலாகச் சாபம் பெற்றனள்.

உருமண்ணுவா :

உதயணனுடைய மந்திரிகள் நால்வரும் ஒரு வன் உயிர்த்தோழன். இவன் பலவகைப் பெருமையும் உயர்குடிப்பிறப்பும் வாய்ந்தவன். வயந்தகனுடன் சேர்த்தே பெரும்பாலும் வழங்கப்படுவான். யூகிக்கு அடுத்தபடியில் வைத்து எண்ணத்தக்கவன். சேனைகளைப் போரில் நடத்துவதில் மிக்க ஆற்றலுள்ளவன். எந்தச் சமயத்திலும் மனநடுக்கம் கொள்ளாதவன். விசேட குணங்கள் பல நிறைந்தவன்.

வாசவத்தையை வலிந்துகொண்டு வந்த உதயணனை மிக உபசாரத்துடன் வரவேற்று சமந்தி நகரில் அவனைப் பாதுகாத்து மகிழ்வித்து வந்தவன். உதயணனின் உண்மை அன்பினன். இராசகிரிய நகரத்தில் உதயணன் மறைந்திருந்த போது தானும் மறைந்து அவனைப் பாதுகாத்து வந்தவர்களில் ஒருவன். உதயணனுக்காகத் தன் வாழ்வையே அர்ப்பணித்துப் போரில் அவனுக்கு முன் சென்று பகைவராற் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டவன். மிகவும் சிக்கலான வழக்கைத் தீர்த்தலில் வல்லவன். உதயணன் விரும்பியவாறு பதுமாபதியின் தோழியாகிய இராசனை என்பவனை மணஞ் செய்து கொண்டவன். துறவறம் பூண்டு தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த தன் தந்தைக்கு யாதொரு துன்பமும் நேராது வேண்டியவற்றை அளித்து வழிபாடு செய்து ஒழுகியவன். இவனுடைய புதல்வன் பூதியாவன்.

உருத்திரமன்ய முனிவர் :

இவர் தாய்க் கருவிருந்து உக்கிரகோபத்தால், கவரப்பட்டுப் பூதேவியாரால் வளர்க்கப்பட்டவர். இதன் காரணமாகவே உருத்திரமன்ய முனிவர் எனப் பெயர் பெற்றனர்.

இரேவணசித்தர் என்பவர் சோழராசன் புத்திரி முதலிய மங்கையரை மணந்திருந்தார். அவர் ஒரு தடாகம் அமைக்க விரும்பினர். அப்பொழுது அம்மங்கையரையும் உடனிருந்து அத்தொழிலை இயற்றுமாறு பணித்தனர். அம்

மங்கையரும் அதற்கிசைந்து அப்பணியை இயற்றினர். அவ்வாறு இயற்றுகையில் சேரன் புதல்வி கருக் கொண்டிருந்தமையால் முடியாதென்றனர். சித்தர் தம் கட்டளையை மறுத்ததால் கோபங்கொண்டனர். எனவே, அம்மங்கையிடம் என் கருவைத் தந்து நின் தந்தை பாற் செல்க என்றனர். அரசகுமாரி கருவை எவ்வாறு தருவேன் என்றனர். சித்தர் அவள் வயிற்றை நகத்தால் கீறிக் கருவை எடுத்து பூதேவிபால் அளித்தனர். அவளும் பூமியைப் பிளந்து வந்த சிசுவை எடுத்துச் சென்று வளர்த்தனர் என்பது ஐதிகம்.

உருத்திரவ் கண்ணனார் :

இவர் கடியலூரில் பிறந்தவர். அதன் காரணமாகக் கடியலூர் உருத்திரவ் கண்ணனார் எனப் பெயர் பெறுவர். இவர் பத்து பாட்டுள் ஒன்றாய் பெரும்பாளாற்றுப்படையைச் செய்தனர். அது 500 அடிகளைக் கொண்டது. இதன் பாட்டுடைத்தலைவன் தொண்டைமானிளந்திரையன். பெரும்பாளாறு இளந்திரையன், நாட்டின் வளத்தையும் அவன் கொள்கையையும் புகழ்வது. இவர் காலம் கடைச்சங்கத்தார் காலமே. இவர் செய்த நூலுக்கு மதுரை ஆசிரியர் பாரத்து வாசி நச்சினார்க்கினியர் உரை செய்துள்ளார்.

உரோதயித்திரி :

சிவபிரானின் பத்து ஆயுதங்களுள் சூலமும் ஒன்று. இம்முத்தலைச் சூலம் முறையே ஆரிணி, செந்நி உரோதயித்திரி என்னும் மூன்று சக்திகளாகும்.

சங்காரம் அநுக்கிரகம் (அழித்தல்—அருளல்) என்னும் தொழில்களைச் செய்யும் சக்தி ஆரிணி (ஹரிசினிவற்கு — அழித்தல்)

உலகைத் தோற்றுவிக்கும் சக்தி (படைத்தல்) செந்நியாகும்.

உலகைக் காத்து, மறைக்கும் சக்தி (திதி திரோபவம்) உரோதயித்திரியாகும். (ருத்.-தடை செய்தல் - மறைத்தல்).

உரோதயித்திரி விட்டுணுவை அதிட்டித்து நின்று ஆன்மாக்களுக்கு போக நியமனஞ் செய்யும்.

உரோமயதன் :

இவன் அங்க தேசத்தரசன். தர்மரதன் என்பவனின் குமாரன். இவன் தசரதன் குமாரியாகிய சாந்தையைச் சுவீகாரம் கொண்டவன். இவ்

னது குமரன் சதுரங்கள். தசரதர் கோசல இராச்சியத்தை ஆளும் காலத்தில் அங்கதேச அரசனாக இருந்தவன். கொடுங்கோலான இவன் நாட்டில் மழை வளம் குன்றியது. அதனால் பெரியோரிடம் இது பற்றி உசாவினான். அவர்கள் காட்டில் தவம் மேற்கொண்டிருந்த ரிசிய சிருங்க ரென்னும் கலைக்கோட்டு முனிவரை அழைத்து வந்து மன்னன் மகளாகிய சாந்தையையும் அவருக்கு மணம் செய்து கொடுத்தால் மழை பொழியுமென்றனர். இருடியின் சாபத்துக்கு அஞ்சிய மந்திரிகள் முனிவரை அழைக்கத் தயங்கினர். மன்னன் பெண்களைக் கொண்டு தந்திரத்தால் முனிவரை வரவழைத்தான். மகளையும் மணம் செய்து கொடுத்தான். மழை பொழிந்தது. இச்செய்தியறிந்த தசரதன் உரோமபாதனுடைய இசைவுடன் முனிவரையும் சாந்தையையும் தன் நாட்டுக்கு அழைத்தேகினன். கலைக்கோட்டு முனிவரைக் கொண்டு புத்திரகாமேஷ்டிவேள்வி இயற்றி இராமன் முதலானோரை மக்களாகப் பெற்றான்.

உரோமதத்தன் :

இவன் ஒரு வேடன். வழிபறித்துத் திரிந்தவன். எனினும் ஒரு வேதியனின் நட்பால் சிதம்பர தலத்திற்குச் சென்று கோபுர தரிசனம் செய்தவன். அவன் அவ்வாறு தரிசனம் செய்கையில் ஐந்து நாழிகை வழி தூரத்தில் நின்று கோபுர தரிசனம் செய்தனன் என்பர். கோபுரதரிசனத்துடன் அவ்வாறு செய்வாரைப் போற்றினன். ஈற்றில் அவற்றின் பயனாக முத்தியின்பம் பெற்றனன்.

உரோமசன்மர் :

இவர் ஓர் இருடி. தெய்வலோகத்தில் அருச்சுனன் செய்த வீரத்தை கண்டவர். அதனைத் தருமன் முதலிய சகோதரர்களுக்கு இந்திரனின் வேண்டுகோளின்படி அறிவித்தவர். தருமன் வனத்திலிருந்தபோது அவனுக்கு நளன் கதையை உரைத்தவர்.

உரோமமுனி :

இவர் புகண்ட மாமுனிவர் குமரர். இவர் செய்த நூலைச் சட்டைமுனி கிழிக்க முனைந்தார். இவர் அதனைப் புகண்டர் சடையில் ஒளித்து வைத்தனர். பின்னர் அதனை அகத்

தியருக்குக் காட்டினர். அவர் நெடுநாள்களின் பின்னர் மீண்டும் உரோமமுனியிடம் கொடுத்தனர். இவர்க்கு உடம்பெல்லாம் மயிர். ஒரு பிரமன் இறந்தால் ஒருமயிர் உதிரும். அப்படி மூன்றரைக் கோடி பிரமர்களிறந்தால் ஆயுள் முடிவு. இவர் இறந்தால் அட்டகோண இருஷிக்கு ஒரு கோணம் நிமிரும் என்பர்.

உரோகிதன் :

உலோகிதாசுவன் எனவும் பெயரினன். அரிச்சந்திரனின் குமரன். இவன் புருஷ மேதத்திற்குப் பயந்து ஆறு வருஷம் தீர்த்தயாத்திரை செய்தவன். அசிகிரதனிடத்தில் கனச்சேபனையாகத்திற்குக் கிரய தந்தை நகர் நீங்கிய காலத்தில் உடன் சென்று துன்பங்கள் பல அடைந்தவன். பாம்பு கடித்து இறந்தவன். மீண்டும் தேவர்களால் பிழைத்து நகரடைந்தவன்.

உரோகிதாசர் :

இவர் தாழ்ந்த குலத்துள் பிறந்தவர். அரிபக்தியால் உயர்ந்தவர். இவர் விடியற் காலத்தில் எழுவார். ஸ்நானம் முதலியவை முடிப்பார். பின்னர் தோலினால் ஆசனம் முதலியவை அமைத்து துளசிவனம் அடைவார். சாளக்கிராமமாகிய திருமால் வடிவை வந்தனை செய்வார். இவ்விடத்தே வந்து இதனைக் கண்ட வேதியன் தோலின்மேல் சாளக்கிராமத்தை வைத்துப் பூசித்தல் சத்தமுடைய தோ? என்றனன். தாசர் எக்காலத்தும் எப்பொருளிலும் நிறைந்திருக்கும் திருமாலைத் தியானிக்கும் மனம் தோலல்லவா? துதிக்கின்ற நான் தோலல்லவா? என விளக்கினார். தன்னிடமும் வேதியருக்குரிய உபவீதம் இருக்கின்றது. எனத் தமது மார்பைப் பிளந்து விளங்குகின்ற நூலை வெளியாகக் காட்டியவர். வேதியனை வாயடைக்கச் செய்தவர். உரோகிதாசர் திருமால் அருளால் துன்பமில்லாது எழுந்து பெருமாளை வாழ்த்தினர்.

உல்முன் :

இவன் கிருஷ்ணனின் சகோதரனாகிய பலராமனின் மைந்தன் என மகாபாரதம் கூறும்.

உல்லோப்பியகம் :

இது உல்லாப்பியகம் எனவும் கூறப்படும். உபருபகங்களுள் ஒன்று. மாண்புடை

நாயகனையும் நாயகியினையும் பாத்திரங்களாகக் கொண்ட ஓரங்க நாடகமிதுவாகும். யுத்தக் காட்சிகள் இதில் இடம் பெறுகின்றன. சிருங்காரம், ஹாஸ்யம், கருணை எனும் ரசங்கள் மிக்கது. மூன்று பகுதிகளைக் கொண்ட உல்லோப்பியகம் என்ற பாடல் இங்கு நடனத்திற்குப் பின்னணியாகவுள்ளதால் இந்நாடகம் உல்லோப்பியகம் எனப்பட்டது. சில நூல்களில் இது மூன்று அங்கங்களையுடையதாய்க் கூறப்படுகின்றது. தேவிமகாதேவம், உதாத்த குஞ்சரம் என்பன இதற்கு எடுத்துக் காட்டுகளாகும்.

உலகம் :

சிவபுராணங்களில் சிவசக்தி சங்கற்பத்தால் உலகம் உற்பத்தியெனவும், விஷ்ணு புராணங்களில் விஷ்ணு பிரமனைப் படைத்து உலகைப் படைத்தார் எனவும் புராணங்கள் பல வகையாகக் கூறும்.

இது பதினான்கு எனப் புராணங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இப்பதினான்கு உலகினையும் கீழேமு உலகம், மேல் ஏழு உலகம் என வகுத்துள்ளனர். கீழேமுலகம்:— அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், இராசதலம், மகாதலம், பாதாளம் என்பனவாகும்.

மேலேமுலகம் :— பூலோகம், புவர்லோகம், சுவர்லோகம், சனலோகம், மகலோகம், தவலோகம், சத்தியலோகம் என்பனவாகும்.

இவ்வுலகப் பெயர்களை மேல்வரும் முறையிலும் புராணங்கள் வகுத்துள்ளன. சுவர்க்கம், மத்திபம், பாதாளம், பூலோகம், புவர்லோகம், சுவர்லோகம், ஜனலோகம், தபோலோகம், மகாலோகம், சத்தியலோகம், இவை பத்தும் மேல் உலகங்கள். அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், இராசாதலம், மகாதலம், பாதாளம் இவை ஏழும் கீழ்உலகம். இரண்டாவது பட்டியலில் மேலுலகங்களில் மூன்று மிகுதியாக உள்ளன.

புராண இதிகாசங்கள் கூறும் உலகின் தோற்றத்தை அறிவியல், தத்துவம் என்பன ஆய்வுக்கண்கொண்டு நோக்குகின்றன. நாதம்-விந்தாகி அவ்விந்து வெடிப்பொலியாய் அனாகரம்நாதம் என்ற பாங்கில் விரிவடைந்து அதில் இருந்து எழும் பேராற்றலின் இயக்க விரிவே உலகம் எனக்கொள்வர். இது அண்டப் பெருவெளியில் விரிந்து செல்கின்றது என அறிவியல் பகரும்.

“அண்டப் பகுதியின் உண்டப் பிறக்கம் அளப் பெருந்தன்மை வளப் பெருங்காட்சி ஒன்றனுக்கொன்று நின்றொழில் பகரின் நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன”.

என்ற திருவண்டப்பகுதியில் மணிமொழி யுடையார் நயந்துரைப்பர்.

இதனால் இவ்வுலகுக்கு மலர்தலையுலகு எனப் பெயர் அமைவு பெறலாயிற்று. உலகம் தன்னுட்பல்வகை உருவமைப்புக்களை, உயிர்ப்பியக்கங்களைக் கொண்டு, அண்டப் பெரு வெளியில் ஒரு கோளமாகச் சூரியனைச் சுற்றும் கோள்களில் ஒன்றாக அமைவு பெற்றுள்ளது.

இவ்வுலகம் வான்-தீ-காற்று-நீர்-நிலம் என்ற ஐம்பூதங்களின் இணைவினால் உருவானதென்பர். இப்பூதங்களில் உள்ளார்ந்த ஆற்றல் செறிவுற்றிருப்பதால் அவை இயக்கம் பெற்றும் படைப்பாற்றலை உலகுக்கு அளிக்கின்றன. அதனால் இவ்வுலகுக்குப் பிரமம் என்ற பெயருண்டு. உலகின் செயற்பாடுகள் அனைத்திலும் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், அருளல், மறைத்தல் என்ற ஐந்தொழில்களும் இயற்கையாக அமைந்துள்ளன. “நீர்-நிலம்-தீ-கால் ஆயவையல்லவையாய் ஆங்கேகரந்ததோர் உரு” இவ்வுலகமாக விரிந்துள்ளதனால் இந்துக்கள் இவ்வுலகைப் பூமிதேவி என்றும் பூதேவி என்றும் சக்தி வடிவாக வணங்குவர். உலகம் ஆற்றலின் வடிவாக அமைந்துள்ளது. அது உயிர்கள் அனைத்தும் பகுத்தறிவு பெற்றுக் கூர்பறத்தால் நிலை பேறடைய உதவுகின்றது. இதனைச் சிவபுராணத்தில் தென்னவன் பிரமராயராக வாழ்ந்த மணிவாசகர்,

“புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப் பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகி கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய் கணங்களாய் எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன்”

எனப் பகர்வர். எனவே உலகம் என்பது ஐம்பூதங்களின் இயக்கத்தால் இணைவு பெற்று— சிற்றுயிர் தொடங்கிப் பேருயிர் ஈறாக அதாவது விளக்கமுறா நுண்ணுயிர் அணுவில் இருந்து பகுத்தறிவுடைய மனிதர் ஈறாக—உள்ள அனைத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டு பிரம சொரூபமாய் விளங்கும் இயற்கையே உலகம் எனலாம்.

உலகளந்தான் :

திருமால் ஈரடியாலே மூவுலகளந்தான் என்பது பெளராணிக மரபு. திருமாலின் அவதாரபுருஷர் என அரண்மனையிலுள்ள பாவலரினாலும் பிறகவி

வாணராலும் பாராட்டப் பெற்ற இராசராசன் முதலாகவுள்ள சோழப்பேரரசர் காலத்திலே சோழச் சக்கரவர்த்திக்கும் அரசியலதிகாரிகள் சிலருக்கும், நீட்டலளவை, முகத்தலளவை ஆகியவற்றுக்குப் பயன்படுத்தப் பெற்ற சில கருவிகளுக்கும் உரிய வொரு சிறப்புப் பெயராக "உலகளந்தான்" என்பது வழங்கி வந்தது. இப்பெயரால் வழங்கிய நகரம், பிரமதேயம், மடம் முதலியனவுமிருந்தன.

சோழவிராச்சியத்திலுள்ள நிலங்கள் மூன்று தடவைகளாக, முதலாம் இராசராசன் (985-1016) முதலாம் குலோத்துங்கன் (1070-1122), மூன்றாம் குலோத்துங்கன் (1178-1216) ஆகியோரின் காலங்களிலே அளக்கப் பெற்றன. நிலங்களை நிலவளம், நீர்வளம் என்பவற்றிற்கேற்ப வகை செய்து வரி மதிப்பீடு செய்வதற்கும், அவற்றைப் பற்றிய விபரங்களை அரசாங்கத்தார் வசமுள்ள வரிப்பொத்த கங்களிலே பதிவுசெய்து, அவற்றிலுள்ள கணக்குகளின்படி, குடிகளிடமிருந்து வரிகளை முறையாகப் பெற்றுக் கொள்வதற்கும், நிலங்களைக் காலாகாலம் அளந்து கணக்கெடுத்துக் கொள்வது ஆட்சியாளரின் பிரதான தேவைகளுள் ஒன்றாகும்.

முதலாம் இராசராசன் தனது பதினாறாம் ஆட்சியாண்டிலே (கி.பி.1001) சோழ இராச்சியம் முழுவதையும் அளந்து கணக்கெடுக்குமாறு தனது அதிகாரிகள் சிலரைப் பணித்தான். அவனுடைய அக்கட்டளையானது ஈராண்டுகளிலே நிறைவேறியது. சோழப்பேரரசிலுள்ள நிலங்களை அளப்பீடுக் கொண்டமையால் உலகளந்தான் என்பது அப்பேரரசனுக்குரிய சிறப்புப் பெயர்களுள் ஒன்றாகியது. குரவன் இராசராச மாராயன் என்னும் படைத்தலைவனும் திருவடிகள் சாத்தனும் நிலங்களை அளக்கும் பணிக்குப் பொறுப்பேற்றிருந்தனர். அவர்களிருவரும் தங்கள் பணியினை இனிது நிறைவேற்றியமையால் அவர்களுக்கு, 'உலகளந்த மாராயன்' என்னும் சிறப்புப் பெயரை இராசராசன் வழங்கினான்.

முதலாம் குலோத்துங்க சோழனது பதினாறாம் ஆட்சியாண்டிலே சோழ இராச்சியத்திலுள்ள நிலங்கள் இரண்டாவது தடவையாக அளந்து கணக்கெடுக்கப் பெற்றன. "நம் உடையார் சுங்கத்த விர்த்தருளிய சோழ வேர்க்குயாண்டு 15 ஆவது திருவலகளந்த கணக்குப்படி" எனவரும் சாசனத் தொடராலே இது தெளிவாகின்றது. குலோத்துங்க சோழனின் கட்டளைப்படி மேற்கொள்ளப்பட்ட நில அளவுப்பணியும் ஈராண்டுகளிலே நிறைவேற்றி முடிந்தது. சோழமண்டலத்துத் திருவழுந்தூர் நாட்டுத் தேவூரினான திருவேகம்பமுடையானும் குளத்தாருடையான் திருவரங்கதேவனும் இப்பணிக்குப் பொறுப்பாயிருந்தனர். இவர்களிருவரும்

முறையே "உலகளந்த சோழப் பல்லவரையன்", 'உலகளந்தான்' என்னும் பட்டங்களைப் பெற்றிருந்தனர். முதலாம் இராசாதிராசனுடைய (1044-1054) குருதேவராக விளங்கிய அதிகாரிகள் பாராசிரயன் வாசுதேவ நாராயணன் என்பவருக்கு உலகளந்த சோழ பிரம்மமாராயர் என்னும் பட்டம் உரியதாகவிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

உலகளந்த சோழபுரம் என்னும் நகரமொன்றினைப் பற்றி முதலாம் இராசேந்திரன், முதலாம் இராசாதிராசன் ஆகியோரின் காலங்களுக்குரிய கல்வெட்டுக்கள் இரண்டினால் அறியமுடிகின்றது. இவற்றிலொன்று திருக்கழுக்குன்றமான உலகளந்த சோழபுரம் ஒரு தனியூராக அமைந்திருந்ததென்று கூறுகின்றது. இராசாதிராசனின் 26 ஆவது ஆட்சியாண்டிலே உலகளந்த சோழ புரத்து நகரத்தார் நிலமொன்று 'காற்கோளாய்க் கிடந்தமையால்' அதனைத் திருக்கழுக்குன்றமுடையார் கோயிலுக்கு விற்று அர்ச்சனா போகத்திற்கெனக் கொடுத்தார்கள். இது தொடர்பாக நகரத்தார் "நிலலிலை ஆவணக்கையெழுத்து" இட்டுக் கொடுத்தார்கள்.

உலகளந்த சோழ சதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் பிரமதேயமொன்றினைப் பற்றி வட-ஆற்காட்டு மாவட்டத்துக் கலவை என்னுமூரிலுள்ள சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. அதிராசேந்திரனின் 3 ஆவது ஆட்சியாண்டிலே அவ்வூரிலுள்ள திருக்காரீஸ்வரம் என்னும் ஆலயத்திற்கு மகா சபையானது நிலமொன்றினை விலையாக விற்றுக் கொடுத்திருந்தது.

உலகளந்தான் என வழங்கிய மண்டபமொன்று திருவாவடுதுறையிலுள்ள கோயிலின் வடபுறத்தே அமைந்திருந்தது. சாத்தனூரான அபயாஸ்ரய சதுர் வேதிமங்கலத்துச் சபையார் அதிலே கூடுவது வழக்கம். முதலாம் இராசேந்திர சோழனின் ஆறாம் ஆட்சியாண்டில், ஒருநாள், அங்கு கூடியிருந்த மகாசபையார் ஊர்ப்பொதுவான நிலத்தில் நன்செய், புன்செய் என்பவற்றுள் ஒவ்வொரு வகையிலும் 2 வேலி, 8 மா நிலத்தைத் திருவாவடுத்துறைக் கோயிலொன்றுக்கு இறையிலியாக விற்றுக் கொடுத்தார்கள்.

நிலங்களை அளப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட கோலொன்றும் உலகளந்தான் என்னும் பெயரால் வழங்கியது. சரியான அளவினைக் கொண்ட அதனுருவமொன்று தஞ்சைப்பெருவுடையார் கோயிலில் வரையப்பட்டிருந்தது. அதற்குச் சமமான நீளமுள்ள உலகளந்தான் என்னும் கோலினால் நிலங்கள் அளக்கப்படவேண்டும் என்ற ஏற்பாடொன்றினைத் தஞ்சை மாவட்டத்து திருவாலங்காட்டுச் சாசனமொன்று குறிப்பிடுகின்றது.

உலகமாதேவி - ஈஸ்வரம் :

உலகமாதேவி முதலாம் இராசராசனின் தேவியருள் முதன்மை பெற்றவளாய் விளங்கினாள். அவ்வேந்தனின் ஆட்சிக்காலம் முழுவதிலும் அவளே பட்டத்தரசியாக இருந்தாள். தந்திசக்திவிடங்கி என்பது உலகமாதேவியின் இயற்பெயராகும். இராசராசன் தனது 29 ம் ஆண்டிலே, திருவியலூர்க்கோயிலிலே, துலாபாரம் புகுந்த போது உலகமாதேவி இரணியகருப்பம் புகுந்தாள். தஞ்சையில் இராசராசன் அமைப்பித்த பெருங்கோயிலுக்கு உலகமாதேவியாலும் சில பொருள்கள் தானமாகக் கொடுக்கப்பட்டன.

வடகரை இராசேந்திரசிங்க வளநாட்டு பொய்கை நாட்டுத் திருவையாற்றிலே உலகமாதேவி - ஈஸ்வரம் என்னுஞ் சிவாலயம் சுற்றளியாக உலகமாதேவியினாலே அமைக்கப் பெற்றது. அத்துடன் அக்கோயிலிலுள்ள உலோகவிடங்கதேவர், உலகமாதேவி ஈஸ்வரம் உடைய மகாதேவர் என்னும் படிமங்களுக்கு பொன்னாபரணங்களும் திருப்பரி கலங்களும் இவ்வரசியாரால் வழங்கப்பட்டன. இராசராசன் சதயநாளிற் பிறந்தமையால் அவன் பேரால் இக்கோயிலிலே திங்கள் தோறும் சதயநாள்விழா நடைபெறுவதற்கு நிவந்தங்கள் விடப்பட்டிருந்தன. உலகமாதேவி ஈஸ்வரமானது இந்நாட்களில் உத்திரகலையம் என்று வழங்குகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

உலகமாதேவிபுரம் :

உலகமாதேவிபுரம் என்ற பெயருடைய நகரமொன்று சோழரின் கல்வெட்டுக்களிலே குறிப்பிடப்படுகின்றது. தென்னாற்காட்டு மாவட்டத்தில் அமைந்திருந்த இந்நகரமானது இந்நாட்களில் ஓலகபுரம் என்னும் பெயரால் வழங்குகின்றது. இவ்வூரின் தெற்குவாசலில் மகாசாத்தனார் கோயில் என்னும் ஆலயம் ஒன்றிருந்தது. உலகமாதேவி புரத்து நகரத்தார் அக்கோயிலுக்கு நிவந்தமாக நிலங்கொடுத்திருந்தனர். கங்கரசாயிருப்பற்றிலுள்ள குவளாலம் என்னும் ஊரினைச் சேர்ந்த கங்கன் அம்பலவனான சுண்டராதித்த விருப்பரையன் என்பான் உலகமாதேவிபுரத்து கோயிலொன்றுக்கு நந்தாவனம் அமைப்பதற்கு நிலங்கொடுத்திருந்தான். உலகமாதேவிபுரத்து நகரத்தார் இந்நிலத்தை அவனுக்கு விலைக்கு விற்றிருந்தனர் என்பதைத் திருச்சிராப்பள்ளியைச் சேர்ந்த கீழ்ப்பழு வூரிலுள்ள இராசகேசரிவர்மன் ஒருவனுடைய சாசனத்தால் அறியமுடிகின்றது. அக்கோயிலைச் சேர்ந்த சாலையொன்றிலுள்ள 25 அந்தணர்களுக்கு உணவு கொடுப்பதற்காக அவ்வூர் நகரத்தார் நிலதானஞ் செய்தனர்.

அரிசுலகேசரி ஈஸ்வரம் என்னும் கோயிலொன்று உலகமாதேவிபுரத்திலிருந்தது என்பதை இராம

கேந்திரன் காலத்துக் கல்வெட்டொன்றின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

உலகமுழுதுடையாள்-

வீரராசேந்திரன் கால முதலாக உலகமுழுதுடையாள், புவனமுழுதுடையாள் என்பன சோழப் பேரரசரின் தேவியருக்குரிய பட்டப் பெயர்களாக வழங்கி வந்தன. அதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் உலகமாதேவி வானவன்மாதேவி, திரிபுவனமாதேவி என்ற சிறப்புப் பெயர்களே வழக்கிலிருந்தன. உலகமாதேவி என்னும் சிறப்புப்பெயர் முதலாம் இராசராசனது தேவியர்களுள் ஒருவருக்குரியதாயிருந்தது. உலகமாதேவி தஞ்சைப் பெருவுடையார்கோயிலுக்கும் வேறு ஆலயங்களுக்கும் அறங்கள் பல செய்திருந்தாள். அவளின் பெயரால் வழங்கிய உலகமாதேவிபுரம் என்னும் நகரமொன்றும், உலகமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற சில பிரமதேயங்களும், உலகமாதேவி-ஈஸ்வரம் என்ற ஆலயமொன்றும் இராசராசன் காலத்தில் அமைக்கப் பெற்றிருந்தன. சுந்தரசோழனுடைய பட்டத்தரசியும் இராசராசனது தேவியருளொருவரும் வானவன்மாதேவி என்னும் பட்டப்பெயருடன் விளங்கினர்.

முதலாம் ஆதித்தன் (871-907), பராந்தக சோழன் (907-953) உத்தமசோழன் (970-985) ஆகியோரின் தேவியர் திரிபுவனமாதேவி என்னும் பட்டப் பெயரினைக் கொண்டிருந்தனர்.

“மூவுலகுக்கும் நாயகன்” என்பதைக் குறிக்கும் திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டப்பெயர் சோழப்பேரரசருக்கு உரியதாகிய காலத்திலிருந்தே அவர்களின் தேவியருக்கும், உன்னதமான நிலையினைக் குறிப்பனவாகிய உலகமுழுதுடையாள், புவனமுழுதுடையாள் என்னும் பெயர்கள் பட்டாபிஷேகம் நடந்த வேளையில் வழங்கப்பட்டன. உலகமுழுதுடையாள் என்ற பட்டத்தை முதன்முதலாகப் பெற்றவள் வீரராசேந்திரனின் தேவியாவள். வீரராசேந்திரன் வீராபிஷேகம் செய்து வீரசிங்காதனமேறி உலகமுழுதுடையாளுடன் கொலுவிருந்த காட்சியை அவனுடைய மெய்க்கீர்த்தி மேல்வருமாறு சிறப்பித்துக் கூறுகின்றது:

“வீரசிங்காதனம் பார்தொழ வேறி எழிறவுலக முழுதுடையாளொடும் விசையமணி மகுட மேய்ந்து வேத நீதியை விளக்கி மீதுயர் வீரத் தனிக்கொடி தியாகக் கொடியொடும் ஏற்பவர் வருகென்று நிற்பக் கோத்தொழில் உரிமையி னெய்தி அரைசு வீற்றிருந்து மேவரு மனுநெறி விளக்கிய கோவிராசகேசரி வர்மரான உடையார் ஸ்ரீ வீரராசேந்திர தேவர்”

முதலாங் குலோத்துங்க சோழனுக்குத் தியாக வல்லி, ஏழிசைவல்லபி என்னுமிரு தேவியரிருந் தனர். அவர்களிருவரும் முறையே உலகமுழுது டையாள், ஏழுலகமுடையாள் என்னும் பட்டப் பெயர்களுடன் விளங்கினர் என்பதை மேல்வரும் சாசனப்பதியால் அறியலாம்.

“ஆரமுந் திருப்புயத் தலங்கலும் போல வீரமுந் தியாகமும் விளங்கப் பார்தொழச் சிவனிடத் துமையெனத் தியாவல்லி உலமுடையா ளிருப்ப வவளுடன் கங்கைவீற்றிருந்தென மங்கையர் திலகம் ஏழிசை வல்லபி யேமுலகு முடையாள் வாழி மலர்ந்தினி திருப்ப ஓழியுந் திருமாலாகத்துப் பிரியா தென்றும் திருமக ளிருந்தென வீரசிம் மாசனத்து வீற்றிருந்தருளின கோவிராசகேசரி வன்மரான திரிபுவனச் சக்கர வர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழதேவர்”.

விக்கிரமசோழனின் (1118-1135) மெய்க்கீர்த்தி திருபுவனமுழுதுடையாள், தரணிமுழுதுடையாள் என்னும் அவனுடைய தேவியரிருவரைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. புவனமுழுதுடையாளின் இயற்பெயர் தியாகபதாகை என்பதாகும். “தெரிவையர் திலகம்” “புரிகுழல் மடப்பிடி”, “புனிதகுண வனிதை” என்னும் அடைமொழிகளால் அவளை வர்ணித்துள்ளனர். “அரணியல் கற்பின் மாதர் மடமயில் பூதலத்தருந்ததி” என்றவாறு தரணி முழுதுடையாளைப் புகழாரம் செய்தனர்.

முக்கோக்கிழானடிகள், தியாகவல்லி என்போர் இரண்டாம் குலோத்துங்கனின் (1133-1150) தேவி யராவர். இவர்களுள் தியாகவல்லி புவனமுழுது டையாள், உலகமுழுதுடையாள் என்னுமிரு பட் டப் பெயர்களையும் பெற்றிருந்தாள். இரண்டாம் இராசராசன் (1147-1173) மூன்றாம் இராசராசன் ஆகியோரின் மெய்கீர்த்திகளிலே தேவியரைப் பற்றிய பகுதிகள் மிக நீளமாகவும் கற்பனைநயம் பொருந்தியனவாகவுங் காணப்படுகின்றன. இரண் டாம் இராசராசனுக்குப் புவனமுழுதுடையாள், தரணிமுழுதுடையாள், அவனிமுழுதுடையாள், தென்னவன் கிழானடிகள் என்னுந் தேவியர் இருந் தனர். அவர்களைக் குலோத்துங்கனின் மெய்க் கீர்த்தி மேல்வருமாறு சிறப்பிக்கின்றது.

“பூமகனும் ஐயமகனும் புகழ்மகனும் புனிமகனும் நாமகனுந் தனித்தேவி நரதுங்கற் சிவனென்ன பேரரசு தனிநடாத்திப் பெண்ணரசாய் முடி சூடி உடனானையு முடனிருக்கையு முடனர சும் உடன்கிறப்புங் கடனாகவே படைத்தருளி அறம்புரக்குங் கரு ணைவல்லி

ஞானமுதற் குலநான்கும் நல்லொழுக்கமும் பெருங்கற்பும் பேணுமயில் ராஜராஜன் பிரியா வேலைக்காரி அகலாத மாதாரரிவள் நாரணங்க ளொரு நான்கும் புகலவருந் தனிநாயகி புவனமுழுதுடையா ளும், வையகமேத்துஞ் சமத்தகமணி மாதவன் புனை கவுத்துமணி தையலர்க்கொரு குளாமணி சதுர்வேத சிந் தாமணி புண்ணியமொரு வடிவுகொண்டு புகழென்னு மணிபுனைந்து பெண்ணியல்பு தனதாகப் பிறந்ததெனச் சிறந்தபேதை மன்னவர்தந்தேவியர் நின்வழியடிவோ மடி யோமென முன்னின்று தொழுதேத்த முதன்மைபெற்ற மூலநாயகி இசைமுழுதுங் குடைமுழுதுந் திருமுழுது முடையாளொரு முந்தை முழுதுலுசும்ப முடிசூடும் ராஜபண் டிதன் தன் (மன) முழு ஒரு சீர்த்துடைய தேவி தரணிமுழுதுடையாளும், பார்வாழவும் மன்வாழவும் பனுவல்வாழவும் மனுவாழவும் சீர்வாழவும் மலாடர்குலத் தவதரித்த திசை விளக்கு மேன்மையுடன் பெருங்கீர்த்தி மண்மிசை வளர்க்கும் குயில் உலகுடை முக்கோக்கிழானடிகளென்னு மல கில் கற்பிலரவிந்த மடையுந் திருத்தியதன் பெருங்குணத்திற்கிறந்தோங்கி யறந்தழைக்கும் அருந்ததியாமென்ன வரும்பெருமையும் அவனிமுழுதுடையாளும் மன்னிய பெரும் புகழ்படைத்த தென்னவன் கிழானடிகளும்”.

யாதவகுல மரபிலான உலகுடைமுக்கோக்கிழா னடிகள் இரண்டாம் இராசாதிராசனுடன் பட்டம் புனைந்து சிங்காசனமேறிய பட்டத்தரசியாவாள். மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழனின் பட்டத்தரசி யாக விளங்கியவள் புவனமுழுதுடையாள் என்னும் அபிஷேக நாமத்தைக் கொண்டிருந்தாள். மூன்றாம் இராசராசனின் பட்டத்தரசியாக விளங்கிய புவன முழுதுடையாள் “உரை சிறந்த தனியானை உறனானை பெற்றுடையாள்” என்றும், “வானல் குல நிலைவிளக்கு” என்றும் “ராஜராஜன் பிரியா வேலைக்காரி” என்றும் மெய்க்கீர்த்தியில் வர்ணிக்கப் பெற்றுள்ளமை சிந்தனைக்குரியதாகும்.

உலகம்மைய அந்தாதி :

சிறுநிலக்கியங்களுள் ஒன்றாகிய உலகம்மைய அந்தாதியின் ஆசிரியர் பெயர் நமச்சிவாயர் என்பதாகும். இவர், பொதிய மலைச் சாரலிலுள்ள விக்கிரம சிங்கபுரமென்னும் ஊரிலே வாழ்ந்தவர். தந்தையார் பெயர் முக்களாவிங்கர் என்பதாகும்.

பழைய பிரதிகளில் "பாவநாசத் தலபுராணம் பாடிய முக்களாவிங்க முனிவர் புதல்வரும் ஆனந்தக் கூத்தரின் இளைய சகோதரருமாகிய நமச்சிவாயக் கவிராயரவர்களியற்றிய பிரபந்தங்கள்" என எழுதப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு இப்புலவர் பெருமகன் மாதவச் சிவஞான யோகிகளுக்குச் சிறிய தந்தையாயிருக்க வேண்டுமென ஊகிக்கின்றனர். இவர்காலம் ஏறக்குறைய இற்றைக்கு 180 ஆண்டுகளுக்கு முன் என்பர்.

இந்நூல் கவித்துறையில் எதுகை நயத்தோடு அமைந்துள்ளது. காப்புச் செய்யுளோடு 101 செய்யுட்களைக் கொண்டது.

பாவநாசத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் உலகம்மையை வழிபடு தெய்வமாகக் கொண்டு இந்நூல் பாடப்பட்டுள்ளது.

அம்பிகையைச் சமங்கலை, பராபரை, உலகம்மைய, மாதங்கி, சாமனை என்னும் பெயர்களால் அழைக்கின்றார் இந்நூலாசிரியர்.

இந்நூலிலே தென் பொதியில் கலசந்தரு மாமுனிக்கு மணக்கோலங் காட்டியது, சீர்காழியில் ஞான சம்பந்தருக்குப் பாலூட்டியது, இறைவனின் பாகம் பெற்றது, இருநாழி நெல் பெற்று அறம் வளர்த்தது, காஞ்சியில் இறைவன் மேனி குழையத் தழுவி யது, காவிரி பிறந்த கதை ஆகிய செய்திகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

"இருதாள் குடிச் சிவந்த தலையும் எக்காலமும் தோத்திரங்கள் பாடிச் சிவந்த கவிநாவும் பெற்ற தென் பாக்கியமே" எனவும்,

"அறியாதது ஒன்றை அறிந்து அனுபூதிவந்து ஆனந்தமாய்ப் பிரியாது நின்று பிரபஞ்சமெல்லாம் தள்ளிப்பின்னை ஒன்றும் குறியாது இருந்து உனைக் காணாவிடில் பிழைக்கும்படிக்கோர் நெறியாதும் கண்டதுண்டோ உலகே சொல்லு நீ எனக்கே" எனவும் வரும்பாடல்கள் ஆசிரியர் அனுபூதிச் செல்வர் என்பதையும் காட்டுகின்றன.

உலகமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலம்

தமிழ்நாட்டுச் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்துக் காஞ்சிபுரம் தாலுகாவிலுள்ள மணிமங்கலம் என்னும் ஊரானது பல்லவர் காலமுதலாகச் சிறப்புற்றிருந்தது. இரண்டாம் புலிகேசியின் காலத்திலே தொண்டை நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்ற சாளுக்கியரின் சேனைகளைப் பல்லவ அரசனாகிய நரசிம்மவர்மன் (630-668) மணிமங்கலம், சூரமாரம், பெருவனநல்லூர் என்னுமூர்களிலே தோற்கடித்துத் துரத்தினான் என்பதைப் பல்லவரின் ஆவணங்கள் மூலமாக அறியமுடிகின்றது.

சோழப்பேரரசர் காலத்திலே அது 'தன்கூற்' என்னும் வகையினைச் சேர்ந்த வளமிகு நல்லூராக விளங்கியது. செல்வச் செழிப்பும், வித்தியா விருத்தியும் வாய்க்கப்பெற்ற மணிமங்கலம் சமஸ்கிருத மொழியில் இரத்தினக்கிராமம், இரத்தினாக்கிரகாரம் என்னும் பெயர்களால் வழங்கியது. உலகமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் சிறப்புப்பெயர் முதலாம் இராசராசனின் காலத்திலே அதற்கு உரியதாகியது. 'ஐயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துச் செங்காட்டுக் கோட்டத்து ஆன் கூற்று மணிமங்கலமான உலகமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலம்' என அதனை இராசராசன் காலத்துச் சாசனங்கள் வர்ணிக்கின்றன.

முதலாம் இராசாதிராசனின் ஆட்சியில் (1018-1054) இராஜஞானாமணிச் சதுர்வேதிமங்கலம் என்பது மணிமங்கலத்தின் சிறப்புப்பெயராகியது. முதலாங் குலோத்துங்க சோழனின் காலத்து கல் வெட்டுக்களிலே அது 'ஐயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துப் புலியூர்க்கோட்டமான குலோத்துங்க சோழ வளநாட்டுக் குன்றத்தூர் நாட்டு மணிமங்கலமான பாண்டியனை இருமடிவெண்கண்ட சோழ சதுர்வேதிமங்கலம்' என்று குறிப்பிடப்பட்டது. எனவே குலோத்துங்க சோழனின் காலத்திலே அது புதியவொரு சிறப்புப் பெயரினைப் பெற்றதோடு மாகணூர் நாட்டிலிருந்து நீக்கப் பெற்று அதற்கருகிலமைந்த குன்றத்தூர் நாட்டுடன் இணைக்கப் பெற்றது என்பது தெளிவாகின்றது. குன்றத்தூர் நாடு பிறிதொரு வளநாடாகிய புலியூர்க் கோட்டத்தைச் சேர்ந்ததாகும். மூன்றாம் இராசராசன் காலம் (1216-1256) முதலாக அதனை கிராமசிகாமணிச் சதுர்வேதிமங்கலம் என்று குறிப்பிட்டார்கள். இப் பெயரானது பல நூற்றாண்டுகளுக்கு நிலைபெறலாயிற்று.

மணிமங்கலத்திலுள்ள கோயில்களிலே சோழ ராட்சியிலும், பாண்டியராட்சிக் காலத்திலும் விஜய நகரப் பேரரசர் காலத்திலும் பொறிக்கப்பெற்ற வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சாசனங்கள்

பலவள்ளன. அவற்றுட் பெரும்பாலானவை சேர்ழப் பேரரசர் காலத்துக்குரியவை என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. இவற்றின் மூலம் மணிமங்கலத்து மகா சபை, ஆலயங்கள், தேவதானங்கள், திருப்பணிகள் முதலியவற்றைப் பற்றிப் பல செய்திகளைப் பெற முடிகின்றது. மணிமங்கலத்திலே வண்துவாராபதி, திருவாய்பாடி, வைகுண்டபெருமான் என்னும் வைணவக் கோயில்களும், தர்மீஸ்வரம், கைலாச நாதர் கோயில் என்னும் சிவாலயங்களும் அமைந்திருந்தன.

மாகாணூர் குளத்தூர், புல்வாய்ப்பான் குளத்தூர், பேரூர், பழுலூர், இராயூர், குண்டூர், அரணைப்புறம் ஆத்தனஞ்சேரி அமண்பாக்கம் ஆகிய சிற்றூர்கள் மணிமங்கலமான சதுர்வேதிமங்கலத்தைச் சேர்ந்தனவாகும். இவற்றுள் மாகாணூர், புல்வாய்ப்பான் குளத்தூர் என்பன மேற்பிடாகை என்னும் பேரூர், அமண்பாக்கம் ஆகியன தென்பிடாகை என்றும் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன. புத்தேரி, பெரியபுத்தேரி, நக்கம்புத்தேரி, அரைச்சங்குட்டம் சுண்டிலேரி என்னும் நீர்நிலைகள் மணிமங்கலத்திலிருந்தன. இவற்றிலிருந்து வயல்நிலங்களுக்கு நீர்ப்பாசனஞ் செய்வதற்கான வசதிகள் நன்கமைக்கப்பட்டிருந்தன. வாய்க்கால், தூம்பு, கால், கண்ணாறு முதலிய நீர்ப்பாசனத் துறையோடு தொடர்பான சொற்கள் மணிமங்கலத்துச் சாசனங்களிலே மிகுந்து காணப்படுகின்றன.

கருணாகர வாய்க்கால், ஜயங்கொண்ட சோழ வாய்க்கால், தலை - அணை வாய்க்கால், மனையறுதி வாய்க்கால், பாரதவாய்க்கால், பாவைதுரை வாய்க்கால் என்பன அங்கிருந்த வாய்க்கால்களாகும். 'இவ்வூர்ப் பெருந்தூம்பினின்றும் போன பெருங்கால்' என்ற தொடரானது பல ஆவணங்களிலே வருகின்றது. குளக்கட்டிலமைந்த நீர்பாயும் வாசலையே தூம்பு என்றும் பெருந்தூம்பு என்றும் குறிப்பிட்டனர் எனக் கருதலாம். வாய்க்காலைப் பெருங்கால் எனவும் வழங்கினர். வாய்க்காலின் கிளைகளைக் கால் என்றும் அவற்றின் சிறுகிளைகளைக் கண்ணாறு என்றும் குறிப்பிட்டனர்.

சோழப்பேரரசர் காலத்திலும் அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலும் மணிமங்கலத்திலிருந்த வழிகள் சிலவற்றின் பெயர்கள் கல்வெட்டுக்களிலே காணப்படுகின்றன. ஆலவதி, அரிவான்வதி, பெருவதி, பெருநல்வதி, கன்னரவதி, பனங்காட்டு ஏரிவதி என்பவை அவற்றுட் குறிப்பிடத்தக்கவனவாகும். 'பனங்காட்டு ஏரிவதி' நாலாந்தெரு' என்னுஞ் சாசனத் தொடரானது வதிகள் ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் கிளைகளாகச் சென்ற தெருக்கள் பல விருந்தன என்பதை உணர்த்துகின்றது.

மணிமங்கலத்திலுள்ள நிலங்கள் தோட்டம் வயல் என்னுமிரு வகைகளுக்குரியனவாயிருந்தன. மத்திய காலத்திலே அங்கு அடைக்காய் மிகுதியான அளவிலே உற்பத்தியாகியது. குறிப்பிடத்தக்க அளவிலான நிலங்கள் கழகத் தோட்டங்களாயிருந்தன. திருவிடையாட்டம், அர்ச்சனபோகம், அமாவாசைப்புறம், மடப்புறம், சிவபிராமணக்காணி, திருநாமத்துக்காணி, தச்சக்காணி, ஜீவிதம், ஊர் பொது முதலிய வகைகளுக்குரிய நிலங்கள் அங்கு காணப்பட்டன. இவற்றைவிடத் தனியார் வசமான நிலங்களும் இருந்தன. நிலங்களை உரிமையாளர் விலைக்கு விற்றுக் கொள்ளவும் முடிந்தது. நிலவகைகள், அவற்றின் உரிமையாளர் அவர்கள் செலுத்த வேண்டிய கடமைகள், நிலங்களின் எல்லைகள் ஆகியன பற்றிய விபரங்கள் அடங்கிய பொத்தகங்கள் ஊர்ச்சபையாரிடமிருந்தன. நிலங்களைப் பற்றிய எல்லாவிதமான நடவடிக்கைகளுக்கும் சபையாரின் அனுமதியைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்பது நியதி. அவ்வூரிலுள்ள நிலங்களிலே குறிப்பிடத்தக்க அளவிலானவை கோயில்கள் வசமாயிருந்தன.

கோயில்கள் :

சோழர் காலத்திலிருந்த கோயில்களுள் ஒன்றான தர்மீஸ்வரம் என்னும் சிவாலயமானது இன்றுவரை அதே பெயருடன் வழங்கிவருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதிலே தானத்தார் திருவுண்ணாழிகையார் தனியிலார் என்னும் மூன்று பிரிவினரும் அமைக்கப்பெற்றிருந்த கோயில் விவகாரங்களைக் கவனித்து வந்தனர். மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழனின் (1178-1218) 29 ஆவது ஆட்சியாண்டிற் செங்காட்டுக் கோட்டத்துப் பெருங்குன்றம் என்னும் ஊரிலுள்ளவளாகிய கண்ணந்தை குப்பன் என்பான் தர்மீஸ்வரம் உடையார் கோயிலுக்குச் சந்திவிளக்கு இரண்டினைத் தானஞ் செய்தான். அவற்றை நாள்தோறும் எரிப்பதற்குப் பழங்காசு இரண்டும் நான்கு பசுக்களும் திருவுண்ணாழிகையாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன.

மூன்றாம் இராசராச சோழனுடைய (1216-1256) 18 ஆவது ஆட்சியாண்டிலே மணிமங்கலத்து மகாசபைக் கணக்கனான பஞ்சநதி லக்ஷ்மணன் மலைக் கினிய நின்றான் பெரிய பிள்ளையான பிரம்பப் பிரியனும் அவனுடைய தம்பியான ஆகரமல்லி தேவனும் காலைச்சந்தி விளக்கு இரண்டினை இக் கோயிலுக்குத் தானம் பண்ணினார்கள். கோயிற் சிவப்பிராமணக் காணியுடைய கௌதமன் அம்பலக் கூத்தப்பட்டனும், காஸ்யபன் கங்காதரப்பட்டனும், காஸ்யபன் திருச்சிறும்பல பட்டனும், செம்பொன் இரண்டினைப் பெற்றுக்கொண்டு விளக்கெரிப்பதாகச் சம்மதித்துத் சிலாசாசனஞ் செய்து கொடுத்தனர்.

சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனுடைய (1251-1268) 14 ஆவது ஆட்சியாண்டிலே தனியிலாரான பெண்கள் பரம்பரை முறையாகக் கோயிலுக்குச் செய்யவேண்டிய பணிகளைத் தானத்தார் வரையறை செய்தமை பற்றி ஒரு சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. விஜயநகரப் பேரரசரின் காலத்தில், அச்சுதராயரின் ஆட்சியில், உருதோற்காரி வருஷத்திலே, தர்மீஸ்வரமுடையார் கோயிலில், மார்சுழி மாதத் திருப்பள்ளி எழுச்சி விழாவினைக் குறித்து.

'ஐஞ்நூற்று நாற்பது சபையும்' மூன்று கோயில் தானத்தாரும் திருப்பணிப்பிள்ளை அதிகாரியார் மல்லநாயக்கரும் மணிமங்கலமுடையவர்களும் ஏற்பாடு ஒன்றினைச் செய்தனர். அதன் பிரகாரம் வகை அதிகாரியர், சபையார், தானத்தார், மணிமங்கலமுடையார் ஆகியோர் முறையே 1,2,2,1 என்ற படியாகச் சிறப்புச் செய்தல் வேண்டும், வெள்ளாளர், கைக்கோளர், தேவரடியார், தலையாரிகள், எண்ணைவாணியர், 'மலையான் தாங்கல்' ஆகியோர் முறையே 1,2,2,1,1,1 என்ற படியாகச் சிறப்புச் செய்தல் வேண்டும்.

திருக்கைலாசமுடையார் கோயிலுக்கு இராசராசன் காலத்திலே செய்த திருப்பணிகளைக் கூறும் சாசனம் சிதைவுற்றுள்ளபடியால் அவற்றைப் பற்றி எதனையும் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. விக்கிரம சோழனின் 5 ஆவது ஆட்சியாண்டிலே காராம் பிச்செட்டு சீரிளங்கோ சகஸ்ரன், இராயூர் திருவேங்கட கிரமவித்தன் ஆகியோர் வசமாயிருந்த நிலங்கள் மணிமங்கலத்துச் சபையாரினாலே திருக்கைலாசமுடையார் கோயிலுக்குத் தானமாகக் கொடுக்கப்பட்டன. பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் நீலகங்கரையன் என்னும் பிரதானி மணிமங்கலத்திலுள்ள பலதனித் தேவதானம் என்னும் வரிசையிலுள்ள 12 வேலி நிலத்திற்குமான ஆயம், காசுகடமை, பொன்வரி, வெட்டி, செக்குக் கடமை, தறிக்கடமை, ஸ்ரீகாரியப்பேறு முதலான இறை கடமைகளைத் தர்மீஸ்வரம், திருக்கைலாசமுடையார் கோயில் ஆகியவிரண்டினதும் திருப்பணிக்கென விட்டிருந்தான்.

விஜயநகரப் பேரரசரின் காலத்திலே தர்மீஸ்வரத்திற்போல திருக்கைலாசநாதர் கோயிலும் மார்சுழித் திங்களிலே திருப்பள்ளியெழுச்சி விழா கொண்டாடப் பெற்றது. திருப்பணிப்பிள்ளை அதிகாரியார் மல்லநாயக்கரும் அஞ்நூற்று நாற்பது சபையும் தானத்தாரும் மணிமங்கலம் உடையானுங் கூடி, வகை - அதிகாரியார், சபையார், தானத்தார் ஆகியோர் முறையே 1,1,2 என்ற படியாகச் சிறப்புச் செய்வதென்று தீர்மானித்தமையினை ஒரு சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. அச்சுத தேவ மகாராயரின் காலத்தில், சாலிவாகன சகாப்தம்

1449 (கி.பி.1527) விரோதி வருஷத்திலே கைலாசநாதர் கோயில் தொடர்பாக அறக்கட்டளையொன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. இம்மடிதொராத் சிந்தையதேவ மகாராயர் என்னும் பிரதானி தன் குமாரன் பேராலும், அதிகாரி நரசையர் பேராலும் பூசையும், திருப்பணியும் நடாத்துவதற்கென 120 காசும் மணிமங்கலத்துச் சூலக்கல்லுக்கு வடக்கிலுள்ள முகட்டுவரி, காம்பறைகாலை என்பவற்றிலுள்ள 500 குழிநிலமும் தானமாகக் கொடுத்தான். பாண்டிராசாக்கள் சந்தான பரம்பரையினரே இவ்வறக்கட்டளையை நடப்பிக்க வேண்டுமென்றும் விதிக்கப்பட்டது.

சாலிவாகன சகாப்தம் 1452 இலே (1530) மணிமங்கலத்துக் கைலாசநாதர் கோயிலிலுள்ள நரசையர் மண்டபம், தர்மீஸ்வரத்துச் சிந்தம இராஜாவின் மண்டபம், வண்டுவாராவதி 'எப்பெருமான் பாடிவேட்டை' மண்டபம், வீற்றிருந்த பெருமான் கோயிற் குமாரவசுப்பர் மண்டபம் ஆகியன இம்மடிதொராத் சிந்தையதேவ மகாராயரின் ஆணையால் வேயப்பட்டன. அத்துடன், கங்காகுளத்திற்கு மேற்கிலிருந்து கங்காராஜாவின் மண்டபம்வரை வீதியின் இருமருங்கிலும் மரங்களை நடுவித்து மண்டபத்தின் முன்பு தோப்பு உண்டாக்கி மரங்களைப் பயிரிடுவதற்கும் சந்தன குப்பத்து ஊரவருக்குக் கட்டளை இடப்பட்டது. வஸவப்பர் வர்த்தனை, நரசையர் வர்த்தனை, கரணிக்கர் வர்த்தனை, முதலான வர்த்தனைக் கெனச் செலுத்தும் 24 பணம் காசினையும் தாங்களே எடுத்துக்கொண்டு நான்கு மண்டபங்களுக்கு முரிய சாலைப்புறங்களில் இவ்வூரவரே தோப்புச் செய்ய வேண்டுமென்றும் பணிக்கப்பட்டனர். இத்தர்மத்தைப் பாண்டிராசாக்கள் சந்தான பரம்பரையினரே நடத்துவிக்க வேண்டுமென்றும் விதிக்கப்பட்டது.

வண்டுவாராபதி எனச் சோழப்பேரரசர் காலத்தில் வழங்கிய விண்ணகரம் இந்நாட்களில் இராஜகோபாலசாமி கோயில் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. மணிமங்கலத்திலுள்ள சாசனங்களிற் பெரும்பாலானவை இக்கோயிலிற் காணப்படுகின்றன. பெருமளவிலான நிலங்கள் வண்டுவாராபதி ஆலயத்தின் வசமாயிருந்தன. மணிமங்கலத்துச் சபையார் இராசராசனது 6ஆவது ஆண்டிலே 4,600 குழி நிலத்தை இறையிலியாகக் கோயிலுக்கு விற்றுக்கொடுத்தார்கள். அந்நிலம் அளவிலே சமமான இரு பிரிவுகளாயிருந்தது. அவற்றுளொன்று மேற்கிலே கலிச்சங்காலையும், கிழக்கிலே மாகாணாரையும் எல்லைகளாகக் கொண்டிருந்தது; தெற்கிலே பெரியபுத்தேரியும், வடக்கிலே குளத்தாரும் அதன் எல்லைகளாயிருந்தன. மற்றைய 2,000 குழி நிலத்திற் வடக்கிலும், தெற்கிலும் முறையே

ஏரிகரை, மண்ணிக்கால் என்பன எல்லைகளாயிருந்தன. மேற்கிலும், கிழக்கிலும் முறையே அமண பாக்கம், குடுப்பிடு பாடகம் என்பன எல்லைகளாயிருந்தன.

முதலாம் இராசாதிராசனின் காலத்திலே (1018-1054) மணிமங்கலத்துச் சபையார் 100 காசு பணத்தைக் கோயிலரிடமிருந்து கடனாகப் பெற்றுக் கொண்டு அதற்குரிய பொலிவட்டிக்கு ஈடாக 2,200 குழி நிலத்தை இறைகரத்துட்டாகத் துவாராபதியான ஸ்ரீகாமக்கோடிவிண்ணகரத்துக்குக் கொடுத்தனர். 8 பிரிவுகளாயிருந்த அந்நிலத்தின் விபரங்கள் மேல்வருவனவாகும்:

பெருநல்வதிக்கு வடக்கு, பாதிரிக்கழனி மேலைக்காலுக்குக் கிழக்கு - 100 குழி.

பாதிரிக்கழனி நடுவிற்காலுக்கு மேற்கு - 200 குழி.

பெருநல்வதிக்குத் தெற்கு, ஆலைமேட்டில் மனையறுதி வாய்க்காலுக்கு கிழக்கு - 180 குழி.

ஆலைமேட்டில் நந்தாவனத் தோட்டக்காலுக்கு மேற்கு - 400 குழி.

இக்காலுக்கு கிழக்கு - 200 குழி.

தெத்திரிய மரத்தின் மேலைக்காலுக்கு மேற்கு - 300 குழி.

சண்டிலேரிவதிக்குக் கிழக்கு - 400 குழி.

பானவத்துறை வாய்க்காலுக்கு வடக்கு திருவயோத்திதேவர் நிலம் 250 குழிக்கு கிழக்கு - 200 குழி.

சபையார் மட்டுமன்றி மணிமங்கலத்திலே நில வரிமையுடைய தனியார் சிலரும் கோயிலுக்கு நிலங்களைத் தானம் பண்ணியிருந்தனர். சேனாதிபதிகள் ஜயங்கொண்ட சோழ பிரம்மாதிராயரின் தாயாரான காமக்கவ்வையார் இரண்டாம் இராசேந்திரரனின் (1051-1063) நாலாவது ஆண்டிலே வண்டு வாராபதி விண்ணகரத்துக்குத் தன் வசமாயிருந்த நிலத்தைத் தானம் பண்ணினார். தென்பிடாகை அமணபாக்கத்திலுள்ள அந்நிலத்தின் எல்லைகளாவன. கிழக்கில் மண்ணிக்கால்; தெற்கில் மண்ணிக்கால்; வடக்கில் பழுவூர் நக்கம்புத்தேரிக்கரை; மேற்கில் அரைசங்குட்டம்; கங்காசியென்னும்புலம்.

வீரராசேந்திரரனின் ஆட்சியில் (1063 - 1076) 5 ஆவது ஆண்டில், மணிமங்கலத்திலே ஜீவிதம் பெற

றிருந்தவரான சேனாதிபதிகள் ஜயங்கொண்ட சோழ பிரம்மாதிராயர் கமுகந் தோட்டமொன்றும் விளைநிலமும் என 4,450 குழி நிலத்தைக் கோயிலுக்கு அர்ச்சனா போகமாகக் கொடுத்தார். இந்நிலம் முழுவதும் முன்பு அவருடைய தகப்பனார் ஜயசிங்குலாந்தக பிரம்மராயரான் மஞ்சிப்பையனார் சபையாரிடமிருந்து விலை கொடுத்து வாங்கிய நிலமாகும். 250 குழி அளவினதான கமுகந் தோட்டம் பெருந்தூம்பினின்றும் போன பெருங்காலுக்குக் கிழக்கிலும், பாரத வாய்க்காலுக்கு வடக்கிலும், அமைந்திருந்தது. மிகுதியான 2,200 குழி நிலத்தின் நான்கெல்லைகளாவன:-

மேற்கிலே பெரியேரிகரை; வடக்கிலே கொரஞ்சி உருத்திர கிரமவித்தன் தோட்டம்; கிழக்கிலே பெருவதி; தெற்கிலே பனையந்தஞ் சேரித்தூம் பக்கல்.

இராஜேந்திர சோழ வளநாட்டு அம்பத்தூர் நாட்டு நுளம்பியாற்று, நுளம்பியாற்றுக் கிழான் வேளான் பேராயிரமுடையானான தண்டக நாடுடையான் முதலாங் குலோத்துங்க சோழனின் (1070-1122) 48 ஆவது ஆண்டிலே 1050 குழி நிலத்தை வண்டுவாராவதி விண்ணகரத்துக்கு அமாவாசிப்புறமாகத் தானம் பண்ணினான். ஆலயத்திலே அமாவாசை தோறும் விழாவெடுத்தற்கென இந்நிலம் கொடுக்கப்பட்டது. பல கூறுகளாகவுள்ள இந்நிலம் பலரிடமிருந்து விலைக்கு வாங்கியபின் கோயிலுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அதன் விபரங்கள் மேல்வருமாறு உள்ளன:

குண்டுர் தோணயக்கிரமவித்தன் பக்கல் ஆலைமேட்டில் விலைகொண்ட நிலம் - 125 குழி.

மணிமங்கலத்து மத்தியஸ்தன் உறப்போந்தன், அவனது தம்பிமார் ஆகியோரிடமிருந்து வாங்கிய நிலம் - 115 குழி.

இராயூர் திருப்பொரிக்கிரமவித்தன் பக்கல் விலைகொண்ட, திருப்பாதிரிக் கழனி மேலைக்காலுக்குக் கிழக்கிலுள்ள நிலம் - 12 (3) குழி.

இராயூர் விஷ்ணு திருவேங்கட கிரமவித்தன் பக்கல் விலைகொண்ட நிலம் - 117 குழி

ஜயக்கி வண்டுவாராபதிப் பிச்சர் பக்கல் விலைகொண்ட நிலம் - 110 குழி.

இராயூர் யக்ஞநாராயண கிரமவித்தன் பக்கல் விலைகொண்ட நிலம் - 127 குழி

வீரவளி திருவரங்கமுடையான் சகஸ்ரன் பக்கல் விலைகொண்ட ஆலவதிக்கு வடக்கு 2ஆம் கண்ணாற்றிலுள்ள நிலம்-120 குழி.

இராயூரன் நந்தி கிரமவித்தன் பக்கல் விலைகொண்ட ஆலவதி மூன்றாங் கண்ணாற்றில் வடக்கடையவுள்ள நிலம் - 108 குழி.

காராம்பிச்செட்டு நாணமாலை கிரமவித்தன் பக்கல் விலைகொண்ட அரிவாள் வதிக்குக் கிழக்கே முதலாங் கண்ணாற்றிலுள்ள நிலம்-115 குழி.

முதலாங் குலோத்துங்க சோழனின் 48 ஆவது ஆண்டில் மணிமங்கலத்து வீரவளித் திருவரங்க முடையான் சஹஸ்ரன் என்பான் இராயூர் தாமோ தரக்கிரமவித்தன் குண்டர் சந்திரதேவ கிரமவித்தன் என்பாரிடமிருந்து 266 குழி விளை நிலத்தை விலைகொடுத்து வாங்கி வண்டுவாரவதி ஆலயத்துக்குத் தானம் பண்ணினான். நாள் தோறும் திருப்பலி அமுது செய்வதற்கென நிலதானஞ் செய்யப்பட்டது. அந்நிலமானது ஆலைமேட்டு மனையறுதி வாய்க்காலுக்கு கிழக்கிலிருந்தது. கிழக்கிலே மூன்றாங் கண்ணாறு, தெற்கிலே கிழக்கு நோக்கிப் போனதால், மேற்கிலே இரண்டாங் கண்ணாறு, வடக்கிலே பெருநல்வதி ஆகிய நான்கெல்லைகளினுள் அந்நிலம் அமைந்திருந்தது.

விக்கிரமசோழனின் (1118-1136) ஆம் ஆண்டில் மணிமங்கலத்துச் சபையார் புளங்கோட்டமான இராஜேந்திர சோழ வளநாட்டு அம்பத்தூர் நாட்டு நுளம்பியாற்றுக்கிழான் கேசவன் பேராயிரமுடையானான தண்டக நாடுடையானுக்கு 1,500 குழி விளைநிலத்தை விற்றுக் கொடுத்து 'நிலவிலையா வணம்' செய்தனர். பேசாயிரமுடையான் அந்நிலத்தின் வண்டுவாராவதி விண்ணகரத்திற்குத் தானம் பண்ணினான். மாதந்தோறும் உரோகிணித் திருநாளன்று நடைபெறும் விழாவிலே எழுந்தருளாகின்ற பெருமானை மஞ்சனமாட்டி, திருமுற்றலில் அமுது படைக்க வேண்டும் என்பது நிலதானத்தோடு கூடிய அறக்கட்டளையாகும். இந்நிலமானது மேற்கிலே மடுவினையும், தெற்கிலே மாகணூர் எல்லையினையும், கிழக்கிலே கருங்கழினை யும், வடக்கிலே இடையன் காட்டுக் குளத்தையும் எல்லைகளாகக் கொண்டிருந்தது.

இரண்டாங் குலோத்துங்கனின் ஆட்சிக்காலத்திலே (1133-1150) 8ஆம் ஆண்டிலே, சபையார் முன்பு தாம் திருவிடையாட்டமாக வண்டுவாராவதி கோயிலுக்குக் கொடுத்த இரு நிலங்களை 'இறையிவி' நிலங்களாக வகைசெய்தனர். கோயிற்

ழீகாரியஞ் செய்வானும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவக் கண்காணியும் விடுத்த வேண்டுகோளின் பலனாகவே திருவிடையாட்டமான இரு நிலங்களும் 'இறை விழித்துக்' கொடுக்கப்பட்டன. அவற்றிலொன்று சாஹணை மாதவபட்டனிடமிருந்து பொன்கொடுத்து வாங்கப்பெற்றதும் ஆலைமேட்டு மனையறுதி வாய்க்காலுக்குக் கிழக்கே இரண்டாங் கண்ணாற்றிலுள்ளதான 210 குழி நிலமாகும். மற்றையது 1693-4 குழி 2 மா 11 காணி அளவினைக் கொண்ட தோட்ட நிலமாகும். அது விக்கிரம சோழனின் 13 ஆவது ஆண்டிலே வீரவளி உய்யக்கொண்டான் பட்டர் முதலானாரிடமிருந்து விலைகொடுத்து வாங்கித் திருவிடையாட்டமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. அதன் எல்லைகளாவன: மேற்கிலே பெருந்தூம்பின்றும் வடக்கு நோக்கிப்போன பெருங்கால், தெற்கிலே இரண்டாங் கண்ணாற்றுத் திருவிடையாட்டம், கிழக்கிலே ஆலவதி, வடக்கிலே கிழக்குக் கண்ணாறு.

மூன்றாம் இராசராசனின் (1216-1256) 8ஆவது ஆண்டிலே ஊற்றுக்காட்டுத் தோட்டத்து ஊற்றுக்காட்டு நாட்டு ஊற்றுக்காடான அழகிய சோழ நல்லூர் மங்கலங்கிழான் வேளானான மலைக்கினிய நின்றான் 612½ குழி நிலத்தை வண்டுவாராவதிப் பெருமானுக்கு நாள்தோறும் நானாழி அரிசி வீதமாக சிறுகாவைச் சந்திக்கு முன்பாகத் திருமந்திர போனகஞ் செய்வதற்கெனக் கொடுத்தான். நான்கு பிரிவுகளாயுள்ள அந்நிலத்தின் விபரம் 'பொத்தகப்படி' மேல்வருமாறிருந்தது.

மணிமங்கலத்து மாதவபட்டனிடமிருந்து வாங்கிய நிலம் 205½ குழி; முன்பு அது காக்கம்பிரால் கருணாகர பட்டனிடமிருந்து மாதவபட்டன் வாங்கியது. காக்கம்பிரால் சீராம சீரிளங்கோ என்னும் நிலமானது ஆலவதிக்கு வடக்கே, பெருந்தூம்பின்றும் போன பெருவாய்க்காலுக்கு கிழக்கே இரண்டாங் கண்ணாற்றிலிருந்தது. ஆலவதிக்கு வடக்கு நாலாங்கண்ணாயுற்று காக்கம்பிரால் சீராம சீரிளங்கோக்குழி - 217.

அதன் கிழக்கேயுள்ள நிலம் 109 குழி. இதற்கு வடக்கிலும், சாஹணை பட்டரையன் புலத்திற்குத் தெற்கிலுமுள்ளதும், திருவேங்கட பட்டனிடமிருந்து மாதவபட்டன் வாங்கியதுமான நிலம்-80 குழி.

மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழனுடைய (1178-1218) 12 ஆவது ஆண்டிலே ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துக் குலோத்துங்க சோழ வளநாட்டு கீழ்மாங்காட்டு நாட்டு திருச்சுரத்துக் கண்ணப்பன்

தூசி ஆதிநாயகன் நீலகங்கரையன் வன்னியநாயனான உத்தமநிதிக் கண்ணப்பன் என்னும் பிரதானிகோயிலுக்கு 600 குழி நிலத்தைத் தானமாகக் கொடுத்தான். திருவாய்குலத்து எப்பெருமானுக்கு நாள்தோறும் நானாழி அரிசியாலே திருப்போனகம் அமுது படைப்பதற்கென நிலம் கொடுக்கப்பட்டது. உறப்போந்தானான் அலங்காரபட்டி என்னும் அந்நிலம் மத்தியஸ்தன் மணிமங்கலமுடையான் வானவாரீசன், மகாலுனப்பிரியன், மணிமங்கலமுடையான் சீராமதேவன் ஆகியோரிடமிருந்து விலை கொடுத்து வன்னியநாயனால் வாங்கப்பெற்றது. அதன் எல்லைகள் மேல்வருவனவாகும்: மேற்கிலே ஆலைமேட்டு மனையறுதி வாய்க்கால்; தெற்கிலே முதற் கண்ணாற்றுத் தெற்குக் கண்ணிக்கால்; கிழக்கிலே இக்கோயிலுக்குரிய திருவிடையாட்டம்; வடக்கிலே பெருங்கால்.

குலோத்துங்கனின் 28 ஆவது ஆண்டிலே திருச்சுரக்கண்ணப்பன் பஞ்சநதி நீலகங்கரையர் வண்டு வாராபதியில் விளக்கெரிப்பதற்கு அறக்கட்டளை ஒன்றினை ஏற்படுத்தியிருந்தான். அதற்கென 7 காசு, 7 மா பணம் நிலைப்பொலியூடாகக் கொடுக்கப்பெற்றது. அதனைப் பெற்றுக்கொண்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவக் கண்காணி அரட்டமுக்கி தாசனும் 'நடுவிற்கோயிற் திருவடிபிடிக்கும்' ஸ்ரீ தரபட்டனும் நாலு விளக்கு நாள்தோறும் எரிப்பதற்கு ஒப்புக்கொண்டனர். மூன்றாம் இராசராசனின் 13 ஆம் ஆண்டிலே இராயூர் அருளாளப்பட்டனும், மத்துவலிச் சீரழங்கோ பட்டனும், மிஞ்சூர் பெருமான் அடியாள விளங்க வந்தாரும், பெருங்குன்றத்துக் கண்ணந்தை குப்பனும் விளக்கெரிப்பதற்கெனக் கோயிற் பண்டாரத்திலே காசு கொடுத்தார்கள். நன்கொடைகளுக்குத் தானத்தார் பொறுப்பேற்றனர்.

மூன்றாம் இராசராசனின் 18 ஆவது ஆண்டிலே குண்டூர்வாகியும் வாதுளகோத்திரத்துச் சகலாகம விற்பன்னருமான கிருஷ்ணசூரிபட்டர் விண்ணகரத்தில் எரிப்பதற்கு இரண்டு விளக்கினையும் இரு கழஞ்சு செம்பொன்னையுந் தானமாகக் கொடுத்தார். கோயிலிலே திருவாரதனை செய்கின்ற ஸ்ரீ ராமபட்டனும், அவர் தம்பியாகிய வீற்றிருந்தான்பட்டனும் இத்தர்மத்துக்குப் பொறுப்பேற்றனர்.

இராசராசனின் ஆட்சியிலே, 18 ஆவது வருஷத்தில், வண்டுவாராபதியிலுள்ள அபிஷேக மண்டபத்துக் கிழக்குப்புறத்துப் புலிமுகச்சோபானம் புதிதாக அமைக்கப் பெற்றது. அது மணிமங்கலமுடையான் பஞ்சநதி இலக்ஷ்மணனான மலைக்கினிய நின்றான் பிரம்மப்பிரியன் பெரியபிள்ளையும் அவன் தம்பி ஆகவமல்லதேவனுங் வழங்கிய பொன்கொண்டு செய்யப்பெற்ற திருப்பணியாகும்.

திருவாய்பாடி எனப் புராதன காலத்திலே வைகுண்டப்பெருமான் கோயில் என்னும் பெயரால் வழங்குகின்றது. அது சோழப்பேரரசர் காலத்துச் சாசனங்களிலே திருவாய்பாடிக் கிருஷ்ணப்பர் கோயிலென்றும் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. மணிமங்கலத்து மகாசபையானது முதலாம் இராசராசனின் 15 ஆவது ஆண்டில், ஒருநாட்பகல்வேளையில், கோயிற்புறமாகவுள்ள தண்ணீர்ப் பந்தலிற் கூட்டமாகக் குறைவறக் கூடியிருந்து திருவாய்பாடிக் கிருஷ்ணப்பெருமானுக்கு நாள்தோறும் படிநாட் பெருமானும் ஒரு நுந்தாவிளக்கும் கரணப்பெருமக்கள் வைத்தல் வேண்டுமென்று பணித்தனர். இத்தர்மத்தைச் ஸ்ரீ காரியஞ் செய்வோரின் கண்காணிப்பிலே நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றும் விதித்தனர். அத்துடன் மகாசபையானது அச்சந்தர்ப்பத்திலே கோயில்வசமாகவிருந்த சில நிலங்களைப் பற்றிய விபரங்களையும் ஆராய்ந்தது. மேல்வருவன அந்நிலங்கள் பற்றிய விபரங்களாகும்: கோயிலார் விலைக்கு வாங்கியதும் பாதிரிக்கழனி மேலைக்காவின் கீழ்ச்சிறுகிலுள்ளதுமான இறைநிலம் - 100 குழி, பனங்காட்டு ஏரிவதியின் மேல்சிறகு சாணாரமாத் தெருமான் சோமையாஜியாரிடமிருந்து வாங்கிய இறைநிலம் 100 குழி.

தென்பிடானக ஆத்தனஞ்சேரி கருணாகரவாய்க்கால்..... ற்று கன்னரவதிக்குக் கிழக்கு மூன்றாங் சதுரத்து ஸாஹணை ஆதிச்சகுமாரகிரமவித்தன் பக்கல் கோயிலார் வாங்கியுள்ள இறைநிலம் 100 குழி.

நாலாஞ் சதிரத்து பத்தங்கி இளைகுமாரதோண கிரமவித்தன் பக்கல் கோயிலார் விலை கொண்டுடைய நிலம் 400 குழி.

முதலாம் இராசேந்திர சோழனின் ஆட்சியில் (1012 - 1044) 5 ஆம் ஆண்டில், மணிமங்கலத்துச் சீரடி கண்ணன் மகனான ஏழுகிளை சிங்க மன்றாடி திருவாய்பாடிக் கிருஷ்ணப் பெருமானுக்கு நுந்தா விளக்கொன்றினை எரிப்பதற்கு 90 ஆடுகளைத் தானஞ் செய்தான். அவனும், மக்களும், மருமக்களும், அவர்களின் பரம்பரையாரும் நாள்தோறும் ஒருமுக்கு என்ற வகையாக நெய் ஆட்டுவதாக ஒப்புக்கொண்டனர். கோயிலுக்குத் தானம் பண்ணின ஆடுகளை அவர்களே பொறுப்பேற்றனர். கோயிலிற் ஸ்ரீ காரியஞ் செய்யும் கணப் பெருமக்கள் இத்தர்மத்தை நடத்துவிக்கும் பொறுப்பினை மேற்கொண்டனர்.

பாண்டியப்பேரரசன் மாறவர்மன் குலசேகரனின் காலத்திலே (1268 - 1310) திருவாய்பாடிக் கோயிலைச் சேர்ந்த மடமொன்றிருந்தது. மட

பதி பிள்ளையான பெருமாள் தாதர்க்கு இறையிலி மடப்புறமாக 1,500 குழி தோட்டநிலம் கொடுக்கப்பட்டது. அந்நிலம் பிள்ளையார் நிலகங்கரையர் என்னும் பிரதானியின் பண்ணையிலுள்ளதாகும். நிலகங்கரையனின் கட்டளைப் பிரகாரம் மணிமங்கலத்துச் சபையார் அந்நிலத்தை இறையிலி மடப்புறமாக வகை செய்து கொடுத்தனர். மடப்புறமாகிய நிலத்தின் ஒரு பகுதியான 800 குழி ஆலவதிக்குத் தெற்கு மூன்றாங் கண்ணாற்றிலுள்ள தோட்ட நிலமாகும்.

சுந்தரபாண்டியனுடைய ஆட்சிக்காலத்தில் 'இளையபெருமாள்' என்னும் பாண்டிய இளவரசனொருவனின் ஆணையின்படி 'நாராயணன்' என்னும் பெயரால் வழங்கிய 16 அடிக் கோலின் சரியான அளவினைக் காட்டும் உருவம் திருவாய்பாடிக் கோயிற் சுவரொன்றிலே பொறிக்கப்பட்டது. புலியூர்க் கோட்டத்துப் பிரதானியான வாணராயதேவர் என்னும் பிரதானி விண்ணப்பஞ் செய்தமையால் இளையபெருமானினால் இக்கட்டளை பிறப்பிக்கப் பெற்றது என்பதுங் குறிப்பிடக்குரியதாகும்.

விஜயநகரப் பேரரசர் அச்சதராய மகாராயரின் காலத்திலே திருவாய்பாடி ஆழ்வார் கோயிலில் மார்சுழி மாதத் திருவிழா குறித்து திருப்பணிப்பிள்ளை அதிகாரியார் மல்லநாயக்கரும், மகாசபையாரும், தானத்தாரும் மணிமங்கலமுடையானும் கூடிச் சிறப்புக்கட்டளை ஒன்றினை ஏற்படுத்தினார்கள். அதன் பிரகாரம் மல்லநாயக்கர், சபையார், தானத்தார், கோயிற் கணக்கப்பிள்ளை, அடியார்கள் என்போர் முறையே 3, 1, 2, 1, 1 என்ற படியாக உபயஞ் செய்ய வேண்டும்.

மணிமங்கலத்தில் வாழ்ந்த பிராமணர்களிற் காஸ்யப கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர்களும், வாதுளகோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் காணப்பட்டனர். காஸ்யப கோத்திரத்தார் சிவப் பிராமணராயிருந்தனர். ஸ்ரீ வைஷ்ணவப் பிராமணர் வைகானஸ சம்பிரதாயத்தைப் பின்பற்றியவராவர். அக்கிரகத்திலுள்ள குடியிருப்புக்கள் நேரான வதிகளின் நடுவில் அமைந்த சதுரங்களாய் இருந்தன. குடும்பங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனியுடமையான நிலங்கள் இருந்தன. மணிமங்கலத்திலே பலசாதி மக்களும் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதை 'மணிமங்கலம் உள்ளூர் பல பட்டடைக் குடிமக்கள்' எனவரும் சாசனத் தொடரினால் அறியமுடிகின்றது. வெள்ளாளர், கைக்கோளர், எண்ணை வாணியர், மலையான், தங்கல் முதலியோர் அங்குள்ள கோயில்களில் விழாக்காலங்களிற் சிறப்புச் செய்வதற்கு ஏற்

பாடாகியிருந்தமையும் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது. மணிமங்கலத்திலே திருவாய்பாடி என்னும் தலமிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆயர் வாழ்ந்தவிடம் ஆய்பாடி என வழங்கியது என்று கருதலாம்.

மணிமங்கலம் தன்கூறு என்று வர்ணிக்கப்படுவதால் அது கூற்றம் என்பதை ஒத்தவொரு வகைப் பிரிவாகவிருந்ததென்றும் சில சிறப்புரிமைகளைப் பெற்றிருந்த நிர்வாக அமைப்பாக விளங்கியதென்றுங் கருதலாம். சோழப்பெரு மன்னர் காலத்திலே அரசாங்கத்திற்கும் மணிமங்கலத்திற்கு மிடையிலே நெருங்கிய உறவுகளிருந்தன. பொதுவாக எல்லாச் சோழ மன்னர்களின் மெய்கீர்த்திகளும் மணிமங்கலத்துச் சபையாரின் சாசனங்களிலே சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அங்குள்ள அந்தணரிற் சிலர் அரசாங்கத்தில் உயர்பதவிகளைப் பெற்றிருந்தனர். ஜயங்கொண்ட சோழ பிரம்மாதிராயர் வீரராசேந்திரனின் ஆட்சிக்காலத்திலே சேனாதிபதிகளாக விளங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவனுக்கு ஜீவிதமாக மணிமங்கலத்திலே நிலம் கொடுக்கப்பெற்றிருந்தது. அச்சேனாதிபதிகளின் தகப்பனாரான மஞ்சிப்பையனார் அரசாங்க சேவையிலிருந்தவர் என்பது அவருடைய ஜயசிங்ககுலாந்தக பிரம்மராயர் என்னும் சிறப்புப்பெயரால் அறியப்படுகின்றது.

மணிமங்கலத்து மகாசபையானது தர்மஸ் தானத்துப் பெரிய மண்டபத்திலே கூடுவது வழக்கம். சில சமயங்களில் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப வேறிடங்களிலும் கூட்டத்தைக் கூட்டினார்கள். முதலாம் இராசராசனது காலத்தில், ஒரு சமயத்திலே திருவாய்பாடிக் கோயிற் புறத்துத் தண்ணீர் பந்தலிலே மகாசபை, பகல் வேளையிலே கூடியது. கரணத்தான், கணக்கன், மத்தியஸ்தன், வாரியன் முதலிய பதவிகளைக் கொண்டவர்கள் சபைப்பணிகள் பலவற்றை நிறைவேற்றினார்கள்.

முதலாம் இராசராசன், முதலாம் குலோத்துங்க சோழன், விக்ரமசோழன் ஆகியோர் காலங்களிலே முறையே அத்தக்கூர் ஸ்ரீமாதவன், மணிமங்கலமுடையான் வேளான் வேரான், மணிமங்கலமுடையான் இலக்குமணன் இராமதேவன் என்போர் மத்தியஸ்தராய் விளங்கினர். மணிமங்கலமுடையான் ஆனந்தபோதன் வேளான் சராமதேவன், மணிமங்கலமுடையான் ஆளும் பிரான் ஆகியோர் முறையே இரண்டாம் இராசராசன், மூன்றாம் இராசராசன் ஆகியோரின் காலங்களிலே மத்தியஸ்தராயிருந்தனர். இவர்களிற் சிலர் பிராமணரல்லாதார் என்பதால் மத்தியஸ்தர் பதவியிலுள்ளவர்கள். அரசாங்கத்தி

னால் நியமிக்கப்பெற்றனர் என்றும் கருதலாம். உடையான் என்னும் பதவியினைப் பெற்றிருந்தவர்கள் மத்தியஸ்தராய்வினங்கியமையுங் கவனத்திற்குரியது

இரண்டாம் இராசேந்திரன், வீரராசேந்திரன் ஆகியோரின் காலங்களில் முறையே அலங்காரன், சீராமன், வடுகன், பாசுரன், என்போர் மணிமங்கலத்திலே கரணத்தான் என்னும் பதவியினைப் பெற்றிருந்தனர். பஞ்சநிதி ஆளும் பிரானான மகாஜனப்பிரியன், ஆடவல்லான் சிலவாக்கிய தேவனான உத்தமப்பிரியன், பஞ்சநிதி லக்ஷ்மணன் மலைக்கரணிய நின்றான் பெரியபிள்ளையான பிரம்மப்பிரியன் என்போர் முறையே இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன், மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் ஆகியோரின் காலங்களிற் கணக்கராயிருந்தனர். நீலங்கரையர் என்னும் பிரதானியின் கட்டளை ஒன்றினைப் பதிவு செய்கின்ற கல்வெட்டிலே 'மணிமங்கலத்து வாரியனுங் கரணத்தானுங்கண்டு' என்னும் தொடர் வருகின்றது. அதனால் வாரியம் என்னும் நிறைவேற்றுக்குழு மணிமங்கலத்தில் இருந்ததென்பது உணரப்படுகின்றது. ஆயினும், அவ்விதமான குழுக்கள் எத்தனை அங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தன என்பது தெரியவில்லை. மணிமங்கலத்துச் சாசனங்களிலே கோயில்கள் பற்றிய விடயங்கள் தொடர்பாக 'வாரியன்' குறிப்பிடப்படுவதால் அங்குள்ள வாரியமொன்று கோயில்களைப் பற்றிய விடயங்களைக் கவனித்து வந்தது எனலாம்.

மணிமங்கலத்துச் சபையார் கோயில்களிடமிருந்து காசினைக் கடனாகப் பெறுவதும், அதற்கு ஈடாக நிலங்களைக் கொடுப்பதும், தம்வசமாயுள்ள நிலங்களைக் குறிப்பிட்ட சில திருப்பணிக்களுக்கென தானம் பண்ணுவதும் வழக்கமாயிருந்தது. நிலங்கள் தொடர்பான எல்லா நடவடிக்கைகளும், சபையாரின் கண்காணிப்பிலிருந்தன. நிலங்களைக் கோயில்களுக்கு தானம் செய்வோர் அவற்றை இறையியலியாக வகைசெய்வதற்கு குறிப்பிட்டவொரு தொகைப்பணத்தைச் சபையாருக்குக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. அரசாங்கத்துக்குரிய இறை கடமைகளையும் சபையாரே சேர்த்துக் கொடுத்தனர். சோழ மன்னருக்கும் மணிமங்கலத்துச் சபையாருக்கும் நெருங்கிய தொடர்புகளிருந்த போதிலும் சபையாரின் விவகாரங்களிலே அரசர்கள் தாம் விரும்பியவாறு தலையிட்டமைக்குச் சாசனங்களிலே சான் நிலை. மணிமங்கலமானது 'தன்கூற்று' என்னும் அதற்குரிய நிலக்கேற்பச் சயாட்சியுரிமை கொண்ட உள்ளூர் அமைப்பாகவிருந்தது என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

உலகய்யவந்தான் :

உலகய்யவந்தான் என்பது முதலாம் குலோத்துங்க சோழனுக்குரிய விருதுப் பெயர்களுள் ஒன்றாகும். உலகம் உய்வதற்காக கருங்கலி நீக்கி

மறங்கடிந்து அறம் நிலைநிறுத்துவதற்கென திருமால் நிலவுலகிலே அவதரிப்பான் என்பது இந்துசமய மரபாகும். முன்பு இராமனாகி இலங்கையிலே இராவணனைக் கடிந்தவனும் கண்ணனாகிப் பாரதப்போர் முடித்தவனுமாகிய திருமாலே சயதரனாக வந்தவதரித்துள்ளான் என்று கலிங்கத்துப் பரணி புகழ்ந்துரைக்கின்றது. இக்கருத்தினையே 'திருமன்னி விளங்கு மிருகுவடனைய' எனத் தொடங்கும் குலோத்துங்க சோழனுடைய மெய்க்கீர்த்தி சுவைநயம் பெற மேல்வருமாறு வர்ணிக்கின்றது:

“அருக்க னுதயத் தாசையி லிருக்கும்
கமல மனைய நிலமக டன்னை
முந்நீர்க் குளித்த வந்நா னாதிக்
கேழ லாகி யெடுத்த திருமால்
யாதுஞ் சலியா வகையினி தெடுத்துத்
திகிரியும் புலியுந் திசை தொறும் நடாத்தி”.

உய்யவந்தான் என்னும் சிறப்புப் பெயரானது முதலாம் குலோத்துங்கன் (1070 - 1122) திருமாலின் அவதாரமாக வந்துள்ளான் என்பதை உணர்த்தலாயிற்று. “முந்தை முழுதுலகமுய்ய முடிசும் ராஜபண்டிதன்” என இரண்டாம் இராசராசனும் (1146-1163) அவனுடைய மெய்க்கீர்த்தியிலே வர்ணிக்கப் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மூன்றாம் இராசராசனது மெய்க்கீர்த்தியும் அவனை உலகய்யவந்த பெருமான் என வர்ணிக்கின்றது. உலகய்யவந்த சோழ வளநாடு என்பது முதலாம் குலோத்துங்கன் காலத்திலே சோழ மண்டத்திலிருந்த பிரிவுகளுள் ஒன்றாகும். அவனது ஆட்சியிற் காவிரியாற்றுக்கு வடக்கேயிருந்த இராசேந்திரசின்க வளநாடு இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அவற்றுள், மேற்கிலுள்ள பகுதி உலகய்யவந்த சோழ வளநாடு எனவும், கிழக்கிலுள்ள பகுதி விருதராச பயங்கர வளநாடு எனவும் வழங்கப்பட்டன.

குலோத்துங்கனுடைய காலத்திலே உய்யவந்தான் திருவண்ணாமலையன் விஜயவாகு மாசாத்துவநாயன் என்றவொரு பிரதானியிருந்தான். ஆந்திர தேசத்திலே, கோதாவரிக் கரையிலுள்ள நரேந்திர-ஈஸ்வரம் என்னுந் தலத்திலே, தீர்த்தக் கரையிலே, பன்மாகேஸ்வரன் என்னும் பெயரால் வழங்கிய மடமொன்றினை அவன் அமைத்தான். அங்கு 15 தவசிகளுக்கு உணவளிப்பதற்கென நிலமும் வழங்கியிருந்தான்.

உலகய்யவந்த சோழ சதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் பிரமதேயமொன்று தொண்டை மண்டலத்திலிருந்தது. செங்கற்பட்டுத் தாலுகாவைச் சேர்ந்த மாடம் பாக்கத்திலுள்ளதும் மூன்றாம் இராசராசனுடைய இரண்டாம் ஆட்சியாண்டுக்குரியதுமான ஆவணமொன்று மாடம்பாக்கமான

உலகய்யவந்த சோழ சதுர்வேதிமங்கலத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது.

உலகசாரங்கமுனி :

இவர் திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருந்த பாகவதர். திருவரங்கம் பெரிய கோயிலென்றும் பெயருடைத்து. இவர் பெருமாள் உத்தரவால் திருப்பாணாழ்வாரைத் தோளிலே தூக்கி வந்து பெருமாள் முன்விட்டவர். சம்பாதி இறகுதிர்ந்து வந்தபோது அவனை ஆதரித்தனர் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

உலகநாத சுவாமிகள் :

சென்ற நூற்றாண்டிலே திருவிடை மருதூரில் வாழ்ந்த அந்தணப் பெரியார், அத்வைத வேதாந்த ஞானியாய் விளங்கியவர். தமிழும் வடமொழியும் வல்ல இவர் சாத்திர தோத்திரநூல்கள் பல எழுதியுள்ளார்.

இவருடைய ஞான குரு முத்துராமலிங்க அருணாசல சிதம்பர தேசிகர். இக்குருவின் பெயரால் அமைந்ததே கோயிலூர் ஸ்ரீ முத்துராமலிங்க சுவாமிகள் ஆதினமாகும்.

சங்கராச்சாரியார் வடமொழியில் எழுதிய சில நூல்களைத் தமிழில் எழுதியுள்ளார். சிறப்பாகச் சங்கராச்சாரியாரின் விவேக சூடாமணி குறிப்பிடத்தக்கது. ரிபு முனிவர் இயற்றிய ரிபு கீதையைத் தமிழில் கவிதையாக யாத்துள்ளார். சீவன் முக்தப் பிரகரணம் என்பது தமிழில் இவர் மொழி பெயர்த்த வடமொழி உரைநடை நூலாகும்.

உலகநாதபிள்ளை :

(18 ஆம் நூ.பிற்பகுதி)

இவர் உலகநீதியென்னும் நீதி நூலைச் செய்தவர். உலகநீதி என்பது நீதிகளைத் திரட்டி எளிய நடையிலே செய்யப் பெற்ற ஒரு நூல். இவர் பாடிய ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும் மனத்தை நோக்கி முருகக் கடவுளை வழிபடுவாயாக என்று கூறியிருக்கிறார். சாதிபேத விளக்கம் எனும் நூலின் ஆசிரியருமாவார்.

உலகாசீதம் :

கிரகங்கள் அல்லது கோள்கள் அண்டப் பெரு வெளியில் - அயன மண்டலத்தில் இயங்கும் தம்மியல்பு கெட்டு, ஆற்றல் அழிந்து போகும்பொழுது ஏற்படும் காலநிலையே உலகாசீதம். இந்நிலை உகக்கனலாகிய ஊழிக் காலத்தின்பின் தோன்றுவது. இது தோன்றி ஏறக்குறைய இரண்டரைக் கோடி ஆண்டுகளின்பின் தோன்றும் குளிர்நிலை. இக்காலத்தின் பின்பே மீண்டும் பிரபஞ்ச உயிர்ப்புத்

தோன்றும். அதனை இந்து வானியல், உகக்கனல் தோன்றி 2 கோடி 59 லட்சத்து 20 ஆயிரம் ஆண்டு காலத்தின்பின் ஏற்படும் பிரபஞ்ச இயற்கையெனக் கூறும்.

உலகதோற்றம் உலககிருஷ்டி :

புராண இலக்கணங்களில் ஐந்தில் ஒன்று உலக உற்பத்தியைப் பற்றிக் கூறுவது. முதல்வன் ஆணையினால் சுத்தமாயையில் நின்று அசுத்தமாயையும், அதில் நின்று கால தத்துவமும் முறையே தோன்றும். இக்கலையினின்றும் வித்தியா தத்துவம்தோன்றி அறிவினைச் சிறிது உதிக்கப்பண்ணும். வித்தை - அராகம் - புருடன் என்பன முறையே தோன்றும். மூலப்பிரகிருதியானது கலையில் நின்று வருகின்ற அவ்வியத்த குணவடிவாய் முதல்வன் ஆணையினாலே தோன்றிக் குண தத்துவத்தை யுண்டாக்க - அதில் நின்று அத்தி தத்துவமும் அதின்நின்று அகங்காரத்தவமும் உதிக்கும். அது குண வேற்றுமை பற்றிப் பூதாதி அகங்காரம், வைகரி அகங்காரம், தைசத அகங்காரம் என மூவகைப்படும். அவற்றுள் தைசத அகங்காரத்தின் நின்று மனமும் ஞானேந்திரியங்களும் தோன்றும். வைகரி அகங்காரத்தினின்று கன்மேந்திரியங்கள் தோன்றும். ஞானேந்திரியங்கட்கு விடயமாகச் சத்தம் - பரிசம், ரூபம், இரசம், கந்தம், என்பவை பொருந்தும். பூதாதி அகங்காரத்தினின்றும் மேற் சொல்லப்பட்ட சத்தாதி பஞ்ச தன்மாத்திரைகளும் தோன்றும். இதன் மாத்திரைகளிலிருந்து பிரகிருதி முதலிய தூல பூதங்கள் தோன்றும். இது சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடாகும்.

மேற்குறித்த கருத்து வேறொரு பாங்கிலும் பகரப்படுகின்றது.

இவ்வுலகம் ஆதியில் ஆத்மாவாக இருந்தது. சராசரமாகிய அனைத்தும் அதைவிட வேறு இல்லை. கடவுள் உலகத்தைச் சிருஷ்டிப்பேன் என நினைத்தார். அதனால் நீர்-ஒளி-உயிர் என்பவற்றை உண்டாக்கினார். நீரில் இருந்து பிண்டமான ஒன்றை உண்டாக்கினார். கடவுள் அதை நோக்கிப் பார்த்தார். அது முட்டையைப் போல் வாய் திறந்தது. அந்த வாயிலிருந்து வாக்குப் பிறந்தது. வாக்கில் இருந்து அக்கினி உண்டாயிற்று. நாசிகள் பரவின. அவற்றில் இருந்து மூச்சு உண்டாயிற்று. மூச்சிலிருந்து வாயு உண்டாயிற்று. கண்கள் திறந்தன. கண்களில் இருந்து நோக்கம் பிறந்தது. அக்கண்ணோக்கில் இருந்து சூரியன் பிறந்தான். காதுகள் விரிந்தன. காதுகளில் இருந்து மண்டலங்கள் பிறந்தன. சருமம் விரிந்தது. சருமத்தில் இருந்து உரோமம் உண்டாயிற்று. அதில் இருந்து பூண்டுகளும் விருட்சங்களும் உண்டாயின. மார்பு

திறக்கப்பட்டது. மார்பில் மனது பிறந்தது. மனதில் இருந்து சந்திரன் உண்டாயினான். தொப்புள் வெடித்தது. அத் தொப்புளில் இருந்து விழுங்குகை பிறந்தது. அதில் இருந்து மரணம் பிறந்தது. பிறப்பிக்கின்ற அவயவம் வெடித்தது. அதில் இருந்து உற்பீசம் பிறந்தது. அதில் இருந்து அதன் மூலமான ஜலங்கள் பிறந்தன. இவ்வண்ணமாக தேவர்கள் உண்டாக்கப்பட்டு இந்த விரிந்த சாகரத்தில் விழுந்தார்கள். கடவுளிடத்து அவர்கள் பசி தாகத்தோடு வந்தார்கள். அவர்கள் அவரை நோக்கி எங்களுக்கொரு வடிவத்தைக் கொடும். அதில் நாங்கள் அடங்கி உண்டு வாழ்வோம் என்றனர். அவர் அத் தேவர்கட்குப் பசுவடிவினைக் கொடுத்தார். போதாதென்றனர். குதிரை வடிவினைக் காட்டினார். அதனையும் மறுத்தனர். பின் அவர் மனித வடிவினைக் காட்டினார். மிக்க மகிழ்வெய்தினர். அதனால் மனிதர் மாத்திரமே நல்ல வடிவமாக அமைந்தனர் எனச் சொல்லப்படுகின்றது.

இருக்கு, யசுர் வேதங்கள் இவ்வுலகம் ஆதியில் நீராக இருந்தது. அதில் சிருஷ்டி முதல்வர் வாயு வடிவு கொண்டு ஆடிக்கொண்டிருந்தார். பின் பிரபஞ்சச் சிற்பியாகிய விசுவகர்மனாகி இப்பூமியை உருவாக்கினார். அது பூமி ஆகிற்று. (பிருதுவி), சிருஷ்டி கர்த்தா பூமியைக் குறித்து ஆழ்ந்த சிந்தையாய்த் தியானித்துப் பார்த்துத் தேவர்களையும், உருத்திரர்களையும், ஆதித்தர்களையும் சிருஷ்டித்தார். அத்தேவர்கள் சிருஷ்டி கர்த்தாவை நோக்கி சீவகோடிகளை எவ்வாறு சிருஷ்டிப்போம் என வினாவினர். தியானத்தால் சிருஷ்டிப்போம் என்று தேவாக்கினியைக் கொடுத்து தேவபக்தியை முடியுங்கள் என்றார். அதைக் கொண்டு அவர்கள் தவஞ் செய்தனர் எனக் கூறப்படுகின்றது.

அன்றியும் இன்னொரு விதமாகவும் இச்சிருஷ்டி கூறப்படுகின்றது.

கடவுள் தமது உடம்பில் பிரசைகளைச் சிருஷ்டிக்க விரும்பி முதலில் தியான மந்திரத்தால் நீரைச் சிருஷ்டித்து அதில் பீஜத்தை விட்டார். அது தாமே பிரவேசித்துப் பிரம்மனானார். அம்முட்டையில் தம் பிரமாணத்தின்படி ஓராண்டு காலம் இருந்து அதனை இரு பங்காக்கி ஒரு பங்கினால் சுவர்க்கத்தையும் மற்றொன்றால் பூமியையும் உண்டாக்கினார். பின் தத்துவங்களையும் கூட்டங்களையும் சராசரங்களையும் யாகத்தையும் தம் முகம், கை, தொடை, பாதம் முதலிய உறுப்புகளில் இருந்து முறையே பிரம்ம - சத்திரிய - வைசிய சூத்திரர்களையும் படைத்தார். தமது உடலை இரு பிரிவாக்கி ஒன்றை ஆணாகவும் மற்றொன்றைப் பெண்ணாகவும் செய்தார். அதன் மூலம்

விராட் என்னும் புருடனைப் படைத்தார். அப்புருடனே நான். அப்புருடனில் இருந்து பத்துப் பிரமாக்கள் தோன்றினர். அவர்களிடமிருந்து பலவித சிருஷ்டிகள் உண்டாயின எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

உலகாயதம்:

உலகாயதம் என்பது இந்தியாவிலே தோன்றிய ஒரு தத்துவப் பிரிவாகும். வேதத்தின் மேலாண்மையை ஏற்றுக்கொண்டுள்ள தத்துவப் பிரிவுகள் வைதீக தத்துவங்கள் எனவும் அதனை ஏற்காதவை அவைதீக தத்துவங்கள் எனவும் வழங்கப்படும். உலகாயதம் அவைதீக தத்துவங்களுள் ஒன்றாகும்.

தத்துவம் அறிவியல் சிந்தனையாதலால், தத்துவவாதிகள் தம்கோள் நிறுவுவதற்கு அளவைகள் இவையென வகுத்துள்ளனர். இந்திய தத்துவவாதிகள் பத்து அளவைகளைக் கொண்டுள்ளனர். இவற்றுள் காண்டல் அளவை, கருதல் அளவை, நூல் அளவை எனும் மூன்றினுள் ஏனைய ஏழினை யும் அடக்கி விடுவர் சைவ சித்தாந்திகள்.

இவற்றுள் காண்டல் எனப்படும் பிரக்தியட்சப் பிரமாணம் ஒன்றினையே உலகாயதர் ஏற்று, ஏனையவற்றைப் புறக்கணிப்பர். கண்ணாற்காணப்படும் காட்சியே இவர்க்குப் பிரமாணம். எனவே, உலகே பிரமாணம். அதனால் உலகாயதர் எனப்பட்டனர்.

தத்துவவாதிகளின் முக்கிய ஆய்வுப் பொருளாக இருப்பவை உலகு, உயிர், இறை எனும் மூன்றுமே.

இவற்றுள் உலகினைத் தவிர மற்றைய இரண்டும் கட்புலனாகாதவை. அவற்றைக் கருதல், நூல் எனும் இரு அளவைகளாலுமே தத்துவவாதிகள் நிறுவியுள்ளனர்.

வைதீகவாதிகளுக்கு உரை அளவே ஏனைய இரண்டினும் வலிமையுடையதாகும். தத்துவ நூல்களை அருளிய அருளாளர்களின் அக அனுபவமே உரையளவையாகும். அவர்களின் அகக் கண்ணுக்கும் அகச் செவிக்கும் புலப்பட்ட அருங்காட்சிகள் அவை.

இத்தகைய அக அனுபவங்களை ஏற்காத உலகாயதர் நூல் அளவை ஏற்காமை வியப்பன்று.

அதனால் கருதல், நூல் என்னும் இரு அளவைகளையும் ஏற்காத உலகாயதருக்குக் கண்டதே காட்சி, உலகும் உடலுமே மெய் காணப்படும். உலகு தவிர்த்த ஏனைய எல்லாம் பொய் என்பவர்க்கு இறைவன் பொய். உயிரும் பொய். எனவே

பாவம், புண்ணியம் இல்லை. கன்மங்கள் இல்லை, மறுபிறப்பு இல்லை. ஆதலால் இறைவன் பொருட்டும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்கங்கள் தழுக்கக், கோட்பாடுகள் எதுவுமில்லை.

இத்தகைய தத்துவக் கோட்பாட்டை வகுத்தவர் சர்வாகர் என்னும் தத்துவவாதி. இதனால் இது சார்வாகம் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது.

மூவகை அளவைகளுள் காண்டல் அளவை, பல தடவைகளில் பிழையான மயக்கத் தோற்றத்தைத் தருவதினால் அது அவ்வளவு வலிமையுடைய அளவையன்று கயிற்றைப் பாம்பாகவும் குற்றியை மகனாகவும் மயங்கக் காண்கின்றோம்.

ஆனால் அத்தகைய வலியற்ற காட்சியளவையே வலியுடைய அளவையாகக் கொண்டு ஏனைய இரண்டையும் ஒதுக்குவதால் உலகாயதம் பாரிய விளைவுகளை எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

பிழையான அளவு கருவிகளால் அளப்போர், பிழையான முடிவு காணல் வியப்பல்ல. ஐம்பூதங்களுட் காட்சிக்குப் புலனாகாத ஆகாயத்தை இவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. அனுமானத்தால் உணரப்படுவதாகிய ஆகாயத்தை, அனுமான அளவை ஏற்காத இவர்கள் ஏற்காதது வியப்பல்ல. எனவே, ஆகாயம் தவிர்ந்த மண் முதல் நான்கினையுமே உலகாயதர் மெய்ப்பொருளாகக் கொள்வர். இவற்றின் சேர்க்கையாலே தோன்றியனவே இவ்வுடலும் இவ்வுலகும் என்பது இவர் கோட்பாடு.

திரிகை மேல் வைத்த மண்ணில் பல்வேறு பாண்டங்கள் உற்பத்தியாவது போலத் தோன்றியதே இவ்வுலகு என்பர். இக்கலப்பு நீங்க பொருள்கள் அழிந்து நால்வகைப் பூதங்களோடும் சேரும். இங்ஙனம் தோற்ற அழிவுக்குக் காரணம் என்ன என வினவின் அது அவற்றின் இயல்பு என்பர். மண்தானாக மட்பாண்டம் ஆவதில்லை. குயவன் எனும் இயற்றுதற் கருத்தாவே அவற்றை ஆக்குகிறான். அதுபோலப் பூதங்கள் நான்கினையும் இயக்க, ஓர் இயற்றுதற், கருத்தா வேண்டாமோ என வினவின் அவ்வியக்கம் அவற்றின் இயல்பு, சுபாவம் என்பர். எனவே கருத்தா என ஒருவன் வேண்டாம் எனக் கூறுவர். உலகின் தோற்றமும் இயக்கமும் இயற்கையாயின் ஓர் ஒழுங்கோ கட்டுப்பாடோ இருக்க நியதியில்லை. ஆனால் நியதிக்குட்பட்டு இவ்வுலகு இயங்குவதைப் பார்க்கின்றோம். இப்பாரிய உலகினை இவ்வளவு ஒழுங்குடன் இயக்க ஒரு சக்தி, ஒருவன் வேண்டுமே யெனின், அது தற்செயலாய் ஏற்பட்டதென்பர்.

உலகு பற்றிய இவர் கருதுகோள் இப்படியிருக்க உயிர் பற்றிய இவர் கோட்பாட்டினை எடுத்துக்

கொண்டால், உயிர், காட்சியளவைக்குப் புலப்படாததால் உயிர் என ஒன்று இல்லை எனச் சுலபமாக மறுப்பர். எனவே உயிர் என ஒன்று உடலின் வேறுபட்டதாயில்லை என்பது அவர்களின் கோட்பாடாகும்.

பூதங்களின் சேர்க்கையால் உடல் தோன்றும் போது அவ்வுடலுக்கு உணரும் சக்தி ஒன்று தோன்றுகின்றது. அதுவே உயிர் எனப்படுவது. இதனை உவமையால் விளக்குவர்.

வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு முதலியவற்றை மெல்லும்போது அவை எவற்றிலும் இல்லாத செம்மை தோன்றுகின்றது. அதுபோலவே பூதங்கள் சேரும்போது அறியும் சக்தியும் சிந்திக்கும் சக்தியும் தோன்றுகின்றன.

இதனால் உயிர் உண்டு என்பதும் அது கன்மத்திற்கேற்பத் தனு, கரண, புலன, போகங்களை எய்கிறதென்பதும் சமயவாதிகள் நம்மை ஏமாற்றுவதற்குச் சொல்லும் வித்தைகள் என்பர். இதனை, மலடி பெற்ற மகனொருவன் முயற்கொம்பில் ஏறி ஆகாயத்தில் பூத்த பூவைப் பறித்தான் என்று சொல்வது எவ்வளவு வேடிக்கையானதோ அத்தகைய வேடிக்கையானது எனக் கூறுவர்.

அப்படியாயின் பூதங்கள் சேருவதினால் தோன்றும் உடல்களில் ஆண், பெண் வேறுபாடு மனிதர், விலங்கு போன்ற வேறுபாடு காண்கின்றோம். மேலும் நல்லோர் துன்புறவும் அல்லோர் இன்புறவும் காண்கின்றோம். உயிரும் இல்லை முற்பிறப்பும் பிற்பிறப்பும் இல்லை என்றால் இவற்றிற்குக் காரணங்கள் எவை எனில்,

ஒரு கையில் தோன்றும் விரல்கள் வெவ்வேறு விதமாயமைந்துள்ளனவே. அப்படியமைய இவை என்ன கன்மங்கள் செய்தன. இவையெல்லாம் இயற்கை சுபாவம், அதுபோல இன்பமும் துன்பமும் இயற்கை. மயிலைச் சித்திரிக்கவும், சூயிலைக் கூவுவிக்கவும் கடவுள் தேவையா? புனலில் தண்மையும், அனலில் வெம்மையும் அமைக்க இறைவன் வேண்டுமா? அவை எல்லாம் அவற்றின் இயற்கை இயல்பு. அதனால் இவர்களை இயற்கைவாதிகள், சுபாவாதிகள் எனவும் அழைப்பர்.

உலகாயதரின் இம்முடிவுகளின்படி சடப்பொருள்களே இவ்வுலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும்; அவை தாமாகவே இயங்குகின்றன. சுயாதீனமுடைய உயிர்த்தத்துவம் எல்லாவற்றையும் இயக்கும். இறைத்தத்துவம் எதுவும் இல்லை. எனவே, மனித முயற்சிக்கும் முன்னேற்றத்திற்குமிடமில்லை மேலும் உயிர், இறை, மறுமை, பாவம், புண்ணி

யம் எதுவும் இல்லையாதலால் உலகிற் பெறும் இன்பமே பேரின்பம். பெண்ணிடம் பெறும் இன்பமே இன்பம். அதைப் பெறவும் ஒழுங்குமுறை தேவையில்லை. பெண்ணுக்குக் கற்பு எனப் பேசுவதெல்லாம் வல்லமை இல்லான் சூழ்ச்சி. மாதரை மகிழ்விக்க மேற்கொள்ளும் முயற்சிதான் தவம். மாதரோடு அறிவு மயங்கிக் கூடுவதே முத்தி. மெய்யாக இவ்வுலகில் கிடைக்கும் மாதரின் பத்தை விடுத்து மறுமையை நம்பி அலைவது கண்ணெதிரே காணும் தண்ணீரை அருந்தத் தாகம் தீராது கானல் நீருக்கு அலைவதை ஒக்கும்.

உலகாயதரின் இம்முடிவுக்குக் காரணம் காட்சி அளவை ஒன்றை மாத்திரம் கொண்டமையாகும். பிழையான கருவியால் பொருளை அளந்து பிழையான முடிவுக்கு வந்தார்கள்.

இந்திய தத்துவ உலகில் இறைவனைத் தவிர மற்றவை எல்லாம் மாயை (மயக்கம்) என்போரும் உலகு, உயிர், இறை மூன்றும் உண்மை என்போருமாக ஒருமை, பன்மை வாதிகள் உளர். உலகாயதருக்குச் சடமே மூலப்பொருள்; சித்து என ஒரு தனிப்பொருள் இல்லை. சித்து என்பது அந்தச் சடத்தைத் தனக்கு நிலைக்களனாக உடைய சார்புப் பொருள்.

கருதல் அளவையை ஏற்காத அவர்கள், ஏனையோர் கருத்துக்களை மறுக்கும் போதும் தம்மதம் நிறுவும்போது கருதல் அளவையை மேற்கொள்ளுகின்றனர். கடவுள் உண்டு என்பது அறியாமை, சூழ்ச்சி என்றால் இந்த அறியாமை, காட்சி அளவையால் கண்டனரா? இல்லையே கருதல் அளவையால் உணர்ந்துதானே பேசுகிறார்கள்.

ஆன்மா ஒரு தனிப்பொருளல்ல. உடலின் குணமே அது என்றால், உடல் குணம் உயிர் குணம் ஆகும். குணம் பிரிந்து தனியே நின்று குணியை உணர மாட்டாது. ஆனால் ஆன்மா உடலைத் தன் உடல் என உணர்கின்றது.

இதிலிருந்து ஆன்மா உடலின் குணம் அல்ல, பிறிதொன்று என்பது புலனாகின்றது. வெற்றிலைக் கூட்டால் உண்டாகும் செம்மையை உண்டாக்க ஒருவன் வேண்டும். அவை தாமாகக் கூடிச் செம்மை பிறப்பதில்லை. அங்ஙனமே கூட்டுவான் ஒருவன் உலகுக்கும் தேவை என்பதை மறுப்பது எங்ஙனம்?

முடிவாக இந்தத் தத்துவத்தில் உள்ள ஒவ்வாமைகள் ஒருபுறமிருக்க, இத்தத்துவம் இவ்வித எதிர்விச்சுச் சிந்தனை தோன்றுவதற்குரிய

காரணங்கள் அன்றும் இன்றும் உள்ளன என்பதை உணர வேண்டும்.

இவர்கள் வேதத்தின் மேலாண்மையை, கருதல், நூல் அளவைகளை ஏற்க மறுத்ததற்குக் காரணம், அவற்றிலுள்ள வெறுப்பாலல்ல. மேலாண்மையாளர் தன்னலத்தோடு செய்த சூழ்ச்சி திறத்தலாகும். அவற்றில் சிக்கி இவ்வுலக வாழ்வை இழந்தவர்கள் இறைவனின் பேரால், வேதம் எனும் உரையளவையின் பேரால் கன்மக் கோட்பாட்டின் பேரால், சொல்லொணாத் துன்பப்பட்டவர்கள், அவர்களுள் புரட்சிகரமான சிந்தனையாளர்கள், எதிர்விச்சாளர்களாக மாறியதில் வியப்பில்லை.

ஒரு மதத்தின் பிடியில் சிக்கி உலக வாழ்வை இழந்தவர்கள், வாழ்வு தேடி எந்த மதத்திலும் எந்தத் தத்துவத்திலும் விடிவில்லை என்னும் முடிவுக்கு வந்தவர்கள் உலகாயதராக மாறுவதற்குக் காரணங்கள் இருக்கின்றன.

வேதமறுப்பு மதங்களுள் உலகாயதமும் ஒன்று. இந்த உலகாயதமும் உண்மையாய் ஒருபடியில் உள்ளது எனவும் இப்படியில் நின்று வளர்ச்சியுற்றோர் அகச்சமயத்துள் வருவர் எனவும் கொண்டு உலகாயதத்தையும் ஒரு சமயமாக உரையளவையை மேலான அளவையாகக் கொண்டு வேதத்தின் மேலாண்மையைத் தொழும் சைவசித்தாந்தம் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது.

உலவாக்கிழி:

உலவா - எடுக்க எடுக்கக் குறையாத, கிழி - பொன் பொதிந்த பொட்டணம். மதுரையில் ஆலவாயான் நடத்திய திருவிளையாடல்களுள், உலவாக்கிழி ஒன்றினைப் பாண்டியனுக்கு அருளியமையும் ஒன்றாகும்.

“பெற்ற கிழியை மன்னன் வழங்க வழங்க, கொடுக்கக் குறையாவீட்டின்பமாயிற்று, ஐயர் கொடுத்தகிழி”

எனப் பரஞ்சோதியார் புகழ்வார்.

உலாபி:

அருச்சுனன் தேவி. கௌரவியன் எனும் நாகன் மகள். இவளது குமரன் இராவான் அல்லது இளாவந்தன் இராவான் எனவும் பெயர் பெறுவன்.

உலாகன்:

உலாகமுனி என சிறப்பிக்கப்பட்டவன். சகுனியின் மூத்த புதல்வன். பாண்டவரிடம் துரியோதனன்

ஏவலால் தூது சென்றவன். உலுகன் தூது என பாரதத்தில் இது இடம் பெற்றுள்ளது. பாஞ்சாலத் துக்குக் குருவான இவன் பாரதப் போரில் சகா தேவனால் இறந்தான். அசரீரி வசியம் உடைய வன் இவன் எனப் பேசப்படுகிறான்.

உலோக பிரகாசர்:

இவர் சூரியமுர்த்தி, கறுப்பு நிறம், ஐந்து முகம், பத்துக்கைகள், இரண்டு கைகளில் இரண்டு தாமரைகள், சூலம், அங்குசம், தண்டம், சபமாலை, கமண்டலம் வல இடக்கைகளில் அம்பும், வில்லும், சின்முத்திரையும் உடையவர். நீல ரத்னாபரணங்கள், நீலவஸ்திரம் உடையவர்.

உவற்பவம்:

சிரிப்பு, ஆசை, வெறுப்பு, சோர்வு, அச்சம், அருவ ருப்பு என்ற மெய்ப்பாடுகள் ஆறும் உவற்பவம் ஆகும்.

இழிந்த பிறப்பையும் உவற்பவம் என்பர்.

உவரி சுயம்புலிங்க சுவாமி:

இத்திருத்தலம் சுமார் நானூறு ஆண்டு பழைமையுடையது. இது தாலுகா மாவட்டத்தில் திருச்செந்தூர் - கன்னியா குமரி வீதியில் அமைந்துள்ளது.

சாத்திர விதிப்படி சிற்பிகளால் அமைக்கப்பட்ட இலிங்கங்கள் பல இக்கோயிலில் உள்ளன. அவ்வாறு வரையறுக்கப்பட்ட விதி முறைகளுக்குக் கட்டுப்படாது தாமாகத் தோன்றிய இலிங்கங்கள் சுயம்புலிங்கங்கள் எனப்படும்.

இத்தலத்தில் முன்னர் அடம்பன் கொடிகள் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்தன. பால்கொண்டு செல்லும் ஆய்ச்சியர் மகள் ஒருத்தி இக்கொடியில் இடறிக் கீழே விழுந்ததால் பால் சிதறியது. இங்ஙனம் பலமுறை நடந்ததால் சினமுற்ற ஊர்ப் பெரியவர் சிலர் அக்கொடிகளை வெட்டினர். வெட்டிய கொடிகளில் இருந்து உதிரம் பெருகியது. வியப்பும் அச்சமும் அடைந்த மக்களிடையே ஒருவனுக்கு வெறியாட்டம் ஏற்பட்டது. ஈசனே சுயம்புவாகத் தோன்றியதால் வெட்டுண்ட பகுதியிற் சந்தனத்தைப் பூசுமாறு கூறினன். அங்ஙனம் சந்தனம் பூசியவுடன் உதிரப் பெருக்கு நின்றது. இந்த அற்புதத்தைத் தொடர்ந்து அத்தலம் வழிபடுதலமாக மாறிற்று. இத்தலத்தின் பெருமையை உவரி யூர்த்தல புராணம் கூறுகின்றது.

உழவாரப்பணி:

உழவாரப்பணி என்பது ஆலய வெளிவீதிகளில் ஆலயத் தூய்மையைக் கொடுக்கும் வண்ணம் வளர்ந்திருக்கும் புல்லைச் செதுக்குதலும் முள்ளையும் கல்லையும் களைதலும் ஆகிய திருப்பணியாகும். இவற்றினோடு கோவிலைத் திருவலகிடுதல், திருமெழுக்கிடுதல், திருவிளக்கேற்றுதல், நந்தவனம் வளர்த்தல், மலர்மாலை கட்டியளித்தல், கோயில் மதில்களில் வளரும் செடிகளை வேரறக்களைதல் போன்ற பணிகளும் உழவாரப்பணிகளே ஆகும்.

திருநாவுக்கரசர் இத்தொண்டில் இறையடி சேர்ந்த வராவர். திருவீழிமிழலை இறைவர் நாவுக்கரசருக்கு வாசியில்லாப் பொற்காசு நல்கி அருள் புரிந்தமைக்குக் காரணம் அவர்தம் உழவாரப் பணியைச் சிறப்பிக்கவே ஆகும்.

“உழவாரத் தனிப்படையும் தரமும் ஆகி பார்வாழத் திருவீதிப் பணிசெய்து பணிந்தேத்திப் பரவச் செல்வார்”.

எனச் சேக்கிழார் போற்றிப் பாடியுள்ளார்.

உள்ளம்:

“உள்ளத்தால் உள்ளுந் தீதே பிறன்பொருளைக் கள்ளத்தாற் கொள்வோ மெனல்”

உள்ளுவதாகிய நினைவுக்கு அல்லது எண்ணத்திற்கு உள்ளமே அடிநிலை. இதன் இயல்பு பற்றி உள்ளியற் புலவரும் சமயச் சான்றோரும் பலவிதக் கருத்துக்களைக் பகர்ந்துள்ளனர்.

வெள்ளத்தனையது மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம் உள்ளத்தனையது உயர்வு

எனத் திருக்குறள் பகரும். உள்ளம் என்பது பஞ்சபூதச் செயற்பாட்டினை உணர்வதற்கு ஏதுவான மெய்-வாய்-கண்-மூக்கு-செவி என்ற புலன்களின் அனுபவ நிலையினால் ஏற்படும் எண்ணக் கோலங்களின் படிம நிலையாகும். அதாவது சுவரில் புகைபடிவது போல் ஆத்மனின் பஞ்சபூதச் செயற்பாடுகள் படிவு பெறும்பொழுது அப்படிவு உள்ளம் என்றும் மனம் என்றும் பெயர் பெறுகின்றது.

உள்-அம். இதன் பொருள் உள்அழகு. மன்-அம்-நிலையான அழகு. எனவே சொல்லும் பொருளும் உணரவைப்பது பஞ்சபூதச் செயற்பாடுகளை உணர்ந்து அதனை உள்வாங்கி நிலையான அழகு பெறுவதற்கு ஆத்மனின் அல்லது உயிரின அனுபவ-

எண்ணக் கோலங்களின் கூட்டமைப்பாகும். இவ்வுள்ளம் அழிவுபடுதல் இல்லை. மாற்றம் அடையும். இல்லது பிறப்பதில்லை. உள்ளது அழிவதில்லை. இது இயற்கை நியதி.

உப்புநீரை ஆவியாக்கி நீரையும் உப்புப் படிவத்தையும் வேறாக்குவது போன்று உள்ளமாகிய மனத்தை ஆத்மனில் இருந்து வேறாக்கலாம். செயலறச் செய்யலாம். இதுவே பிரமநிலையெனப்படும். இதனைத் தாயுமானவர் சிந்தையை அடக்கியே சும்மாய் இருத்தல் எனப் பகர்வர். அந்நிலை கனிவு பெறும் பொழுது ஏகோமயானந்தமான இன்பநிலை வாய்க்கப்பெறுகின்றது.

உள்ளத்தை இயக்கமாகிய வாழ்வு நிலைக்கு ஆத்மன் பயன்கொள்ளும் பொழுது பிரமநிலையான சும்மாய் இருக்கும் நிலையில் மாற்றம் ஏற்படுகின்றது. அனுபவ எண்ணக் கோலங்கள் உள்ளம், உள்ளம் என்று தம் நிலைப்பாட்டில் கூர்ப்பு பெறுகின்றது. இக்கூர்ப்பு எழுகின்ற எழுவகைப் பிறப்புத்தோறும் வனப்புப் பெறுகின்றது.

ஒருமைக்கட் தான்கற்ற கல்வி ஒருவற்கு
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து

என்ற குறட்பா மூலம் உள்ளத்தின் இயல்பு விளக்கமுறக் காண்கின்றோம்.

உள்ளமுடையான்:

உள்ளமுடையான் என்பது ஒரு பழைய சோதிட நூல். இந்நூலாசிரியன் உள்ளமுடையான் பெயரால் வழங்கி வருகின்றது.

உற்சவம்:

உற்சவம் என்பது உத்தமயாகம் எனவும், ஐந்தொழில்களின் சிறப்பைக் குறிப்பது எனவும், இகபர இன்பங்களைக் கொடுப்பது எனவும் பொருள்படும்.

விதிப்படி உற்சவம் செய்பவர்களுக்கும், செய்விப்பவர்களுக்கும், பாவம்நீங்கி, ஞானம் உண்டாகும். எல்லாவித மங்கலங்களும் உண்டாகும். அரசர்களின் அழிவிற்காகவும், சர்வதோஷ நீக்கத்திற்காகவும், மக்கள் பிராணிகளின் நலத்திற்காகவும், அரசர்களது வெற்றியைக் குறித்தும் உற்சவம் செய்யப்பட வேண்டும் என்று ஆகமங்கள் கூறும். திருமுறைகளும் சூதனொலிமாலை முதலிய புராணங்களும் உற்சவச் சிறப்பை விரிவாகக் கூறுகின்றன.

உற்சவம் “நித்தியோற்சவம்” “நைமித்தியோற்சவம்”, “காமியோற்சவம்” என மூவகைத்து. நாள்தோறும் செய்யும் பூசையின் நிறைவிற செய்வது “நித்தியோற்சவம்”, ஆண்டுதோறும் குறித்த மாதத்தில் வரும் திதி, நக்ஷத்திரம், சங்கிராந்தி, (மாதப்பிறப்பு) என்பவற்றுள் ஒன்றை அந்தமாகக் கொண்டு செய்வது “நைமித்தியோற்சவம். குறிப்பிட்ட பலனை விரும்பி அந்தந்தக் காலத்துச் செய்வது “காமியோற்சவம்”.

உற்சவமாவது நித்தியோற்சவம், மிசோற்சவம் வருசோற்சவம் என அருணாசலோற்சவ பத்ததிகூறும். வாரோற்சவம், பகோற்சவம், மாசோற்சவம் என உற்சவம் மூவகையாமெனவும் கூறுவர்.

வாரோற்சவம் புண்ணியத்தையும், பகோற்சவம் புஷ்டியையும், மாசோற்சவம் வெற்றியையும், கொடுக்கும்.

ஆதித்யவாசோற்சவம் (ஞாயிறு) உருத்திர பதவியையும், சோமவாரோற்சவம் (திங்கள்) சுகந்தையும், மங்களவாரோற்சவம் (செவ்வாய்) கிராம நலத்தையும், புதவாரோற்சவம் (புதன்) விருப்பப் பூர்த்தியையும், குருவாரோற்சவம் (வியாழன்) வித்தையையும், சக்கிரவாரோற்சவம் (வெள்ளி) மிகுந்த செல்வத்தையும், மந்தவாரோற்சவம் (சனி) அகாலமரண நீக்கத்தையும் உண்டாக்கும்.

ஆதிதைவிகம் (நோய் முதலியவற்றால் வரும் துன்பம்) ஆதிபௌதீகம் (பஞ்சபூதங்களால் வரும் துன்பம்) ஆதியான்மிகம் (பாம்பு, தேள், பகைவர் முதலிய உயிர்கள் மூலம் வரும் துன்பம்) என்னும் மூவகைத் துன்ப நீக்கத்தின் பொருட்டு “பவித்திரம்” சாத்தி இவ்வுற்சவத்திற் செய்வதால் “பவித்ரோற்சவம்” எனப்பட்டது.

“கருஞ்சோலை சூழ்ந்த கபாலிச் சரம்மர்ந்தான் பெருஞ்சாந்தி காணுதே போதியோ பூம்பாவாய்” என்ற திருமயிலைத் திருப்பதிகத்தில் வரும் “பெருஞ்சாந்தி” என்று கூறப் பெறுவது பவித்திரோற்சவமே.

நாள்தோறும் பூசையில் நிகழும் மந்திர லோபம், திரவிய லோபம், கிரியா லோபம் முதலியவற்றினாலும், அறியாமை, இராஜ லோபயம் முதலியவற்றினாலும் நேர்ந்த குறைகளை நீக்கும் பொருட்டு பவித்திர சமர்ப்பணம் செய்தல் வேண்டும். நாள்தோறும் செய்வதை ‘தைவசிகம்’ என்றும் வருடத்தில் செய்வதை ‘வார்வசிகம்’ என்றும் கூறுவர். ஆடி முற்பக்கத்து சதுர்த்தசியிலும், ஆவணி புரட்டாதிகளில் வரும் எட்டு, பன்னிரண்டு நாட்களிலும் பவித்திரம் சார்த்தல் வேண்டும் என்று சோமசம்பு பத்ததி கூறும்.

உற்சவ மாதங்கள் சாஷன மாசம், சாந்திர மாசம், நக்ஷத்திர மாசம், சென்ற மாசம் என நான்கு வகைப்படும். இந்த நான்கு மாதங்களிலும் உற்சவம் செய்யலாம்.

அரசனுடைய பிறந்தநாள், அரசேற்ற நாள், எஜமானுடைய நக்ஷத்திரம், கிராம நக்ஷத்திரம் முதலியவற்றை தீர்த்தாந்தமாகக் கொள்வது 'சாவனோற்சவம்', பிரதிஷ்டா நக்ஷத்திரத்தை அந்தமாகக் கொள்வது பிரதிஷ்டோற்சவம்'. இவ்வுற்சவங்கள் மன அமைதிக்கு மருந்தாம்.

எல்லா மாதங்களிலும் பூரணையையும், அமாவாசையையும் வைகாசியில் கிருஷ்ண சதுர்த்தசியையும், மாசியில் சஷ்டியையும், ஆனியில் அட்டமியையும், அந்தமாகக் கொண்டு தீர்த்தோற்சவம் செய்வது 'சாந்திரமாச உற்சவம்'. இது உத்தமோத்தமமாகும்.

தை மாதத்தில் பூசத்தையும், மாசியில் மகத்தையும், பங்குனியில் உத்தரத்தையும், சித்திரையில் சித்திரையையும், வைகாசியில் விசாகத்தையும், ஆனியில் மூலத்தையும், ஆடியில் உத்தராத்தையும், ஆவணியில் திருவோணத்தையும், புரட்டாதியில் பூரட்டாதியையும், ஐப்பசியில் அச்சுவினியையும், கார்த்திகையில் கார்த்திகையையும், மார்சியில் திருவாதிரையையும், எல்லா மாதங்களிலும், திருவாதிரை, திருவோணம், உரோகினியை அந்தமாகக் கொள்வதும் நக்ஷத்திரமாச உற்சவம் எனப்படும்.

ஒரு மாதத்தில் இருமுறை திதியாவது நக்ஷத்திரமாவது வரின் முன்னதை விட்டு பிந்தியதில் தீர்த்தோற்சவம் செய்ய வேண்டும். பிந்தியதில் சங்கிராந்தி வந்தால் முந்தியதிற் செய்ய வேண்டும். முந்திய நக்ஷத்திரம் பூரணையோடு கூடிவரின் பிந்தியதை விட்டு முந்தியதிற் செய்ய வேண்டும்.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் எந்த மாத, திதி, நக்ஷத்திரத்தில் உற்சவம் செய்யப்பட்டு வந்ததோ அதனையே கைக்கொள்ள வேண்டும். உற்சவங்கள் மூன்று, ஐந்து, ஏழு, ஒன்பது, பதினமூன்று, பதினைந்து, பதினேழு நாட்கள் பிரிவுகளை உடையன. ஏழு நாட்கள் முதற்கொண்ட விழாக் களுக்கே துவஜாரோஹணம் செய்ய வேண்டும்.

உற்சவ பேதங்கள் நான்கு வகைப்படும். அவை சாகல்யம், பாவனம், சாந்தி, மாங்கல்யம், எனப்படும். துவஜாரோஹணம் துவங்கி, தீர்த்தம் முடியவுள்ள உற்சவம் 'சாகல்யம்' எனப்படும். துவஜாரோஹணமின்றி மற்றெல்லாக் கிரியை

களையும் சாகல்யத்தில் கூறியவாறு செய்வது 'பாவனம்' எனப்படும். ஹத் காலையில் ஹோமமும் பலியும் மாலையில் உற்சவமும் செய்வது 'சாந்தி' எனப்படும். எஜமானும், குருவும் ஒரு தினத்தை அந்தமாக நியமித்துச் செய்யும் சிவோற்சவம் 'மாங்கல்யம்' எனப்படும். சாகல்ய உற்சவமானது செளரம், சாந்திரம், சாவித்திரம், பௌமாரம், தைவிகம், பௌவனம், பௌதிகம், கௌனம், சைவம் என ஒன்பது பிரிவாக உத்தரகாரணாகமத்திற் சொல்லப்படுகிறது. குமார தந்திரத்தில் பைத்ருகம், செளக்கியம், ஸ்ரீகரம், பௌதிகம், சாத்துவிகம், சிவம் என ஆறு வகையாக மகோற்சவம் கூறப்படுகிறது.

பைத்ருகம்	—	11 நாள் உற்சவம்
சௌக்கியம்	—	9 நாள் உற்சவம்
ஸ்ரீகரம்	—	7 நாள் உற்சவம்
பௌதிகம்	—	5 நாள் உற்சவம்
சாத்துவிகம்	—	3 நாள் உற்சவம்
சிவம்	—	1 நாள் உற்சவம்

உற்சவ காலத்தில் செய்யப்படும் ஒவ்வொரு கிரியையும் படைத்தல் முதலாகிய ஐந்தொழில்களைக் குறிக்கும்.

அனுக்ரை, வாஸ்துசாந்தி, மிருத்சங்கிரணம், அங்குரார்ப்பணம், பேரீதாடனம், இரட்சாபந்தனம், விருஷபயாகம், அஸ்திர தேவதாவாகனம், துவஜாரோஹணம், துவஜபீடபனா சந்தியாவாகனம், கிராமப்பிரதக்ஷணம், கோபுரத்துவார நீராஞ்சனம், யாகமண்டபபூஜை, பிரமதானத்திலும் எட்டு திக்கிலும் போடும் பலி, திருக்கல்யாணம் ஆகியன படைத்தலைக் குறிக்கும்.

வாகனோற்சவம், ஹோமம், பலி என்பன காத்தலைக் குறிக்கும்.

மிருகயாத்திரை (வேட்டைத்திருவிழா) இரதாரோஹணம் கிருஷ்ண கந்தார்ச்சனை அழித்தலைக் குறிக்கும்.

சூர்ணோற்சவம், தீர்த்தம், அங்குர விசர்ச்சனம், யாக கும்பாபிஷேகம், துவஜ அவரோஹணம், மௌனோற்சவம், இரட்சாபந்தன விசர்ச்சனம், சண்டயாகம் என்பவை மறைத்தலைக் குறிக்கும்.

திரு ஊடல் சண்டேசுவர உற்சவம், ஆட்சாரியோற்சவம் அருளலைக் குறிக்கும்.

குறிப்பு:— வைணவ உற்சவமரபினை 'ஆ' பிரிவில் ஆண்டுவிழா — (இந்துக்கலைக்களஞ்சியம் பகுதி-1 பிரிவில் காண்க).

உற்படர் :

இவர் வீரசைவ தேசிகர், இவர் இறந்தபின் இவரைப் பற்றி வேதியர் சிலர் அரசன் முன் சென்று சோமவ்வை என்ற பாணிச்சியைச் சேர்ந்தனனென்று குறைகூற அரசன் வேதியருக்கு அவர் பெருமை கூறும் நோக்குடன் மறுநாள் சபையைக் கூட்டினான். அச்சபைக்கு அருகிலிருந்த ஓர் ஆலமரத்திற் பேரொளியொன்று உண்டாயிற்று. அரசன் அதனை நோக்கி நீ யார் என வினவ அதுநான் ஒரு பூதம். என்னுடன் சேர்ந்த எழுநூறு பூதங்கள் பன்னீர் ஆண்டுகளாய் உற்படர் மூலம் கலையடையக் காத்திருந்தோம். அவர்கள் உற்படர் உடம்பில் உண்டான புகையால் கலையடைந்தனர். நான் பசியால் வருந்தி உணவு வேண்டி அயல் ஊருக்குச் சென்றதால் கலை அடையவில்லை. இப்பொழுது நீ அவர் எலும்பைப் புகைத்தால் கலையடைவேன் என்று கூறிற்று. அரசன் அதனை நோக்கி நீ பூதம் சிவகிரி அடைதற்கு அடையாளம் என்ன என்று வினவ, அது தான் இருந்த கலையைப் பிடுங்கிக் காட்டியது. அரசன் தன் சுற்றத்துடன் வந்து உற்படர் எலும்பைப் புகைக்கப் பூதமும் அரசனும் சுற்றத்தவரும் கலையடைந்தனர். இங்கே கலையென்பது வீடுபேற்றின்பத்தையாகும்.

உறாவழர்த்தி :

எழுந்தருளி, உற்சவர், உற்சவமூர்த்தி என்னும் பெயர்களாலும் அழைக்கப்படுவர்.

இந்து சமயம், இறைவனை உருவ, அருவ, அரு உருவமாகிய முந்திலைகளில் வைத்து வழிபட்டு வருகின்றது. அருவ, அருஉருவ வழிபாடு ஞான முதிர்ச்சி உடையார்க்கு உரியது. ஏனெனில் 'ஞானத்தால் தொழுவார் சில ஞானியர்' மற்றவர்க்கு இலகுவானது உருவவழிபாடாகும்.

திருக்கோவில்களில் உருவமாக மூலத்தானத்தில் வைத்து வழிபட்டுவரும் இறைவன் திருவிழாக்காலங்களில் அடியாரைத் தேடித்தானே எழுந்தருளி வந்து வாகனமேறி உள்வீதியிலும், புறவீதியிலும் உலா வந்து அருள் செய்வான். இவ்விழாக்களின் போது விதவிதமான அலங்காரங்களோடு அவன் எழுந்தருள்வான். அங்ஙனம் எழுந்தருளும் திருவுருவையே எழுந்தருளும் நாயகர் என்பர்.

உற்பலாங்கி :

துங்கபத்திரை நதிக்கரையில் வாழ்ந்த கோபாலன் என்னும் வேதியனின் மகள். இவள் தந்தை

இவளுக்குத் திருமணம் செய்ய நிச்சயித்த போது அவளுடைய மணமகன் இறந்தான். இங்ஙனம் இருபது பேரை நிச்சயித்தும் அத்தனை பேரும் ஒருவர் பின் ஒருவராய் இறந்தனர். இதனால் துயருற்ற தந்தையும் இறந்தான்.

இதன்பின் உற்பலாங்கி திருப்பூவணம் என்னும் திருத்தலத்துக்குச் சென்று மணிகர்ணிகை என்னும் துறையில் நீராடினாள். அங்கே காலமுனிவர் என்னும் ஞானியைக் கண்டு வணங்கினாள்.

அவர் இவளது துயரறிந்து, நீ கௌரிவிரதம் அனுட்டிக்காததால் இவ்விடுக்கண் வந்ததெனச் சொல்லி இத்தீர்த்தபலத்தால் பாவம் நீங்கினை, இனிக்கௌரி விரதம் மேற்கொண்டு பூசை செய்க எனப் பணித்தனர். அவள் அங்ஙனம் செய்து மணப்பேறு பெற்றனள் என்பது புராணக்கதை.

உற்பலன் :

வசிட்ட மாமுனிவரின் மகனான இவன் திருமால் பக்தன். திரிசங்கு என்னும் மன்னன், தன்னை உடலுடன் சுவர்க்கம் அனுப்புமாறு இவனைக் கேட்க கருவன் மறுத்தான். அதனால் கோபம் அடைந்த மன்னன், விசுவாமித்திரரின் உதவியை நாடினான். அவர் சொல்லையும் மறுத்ததினால், அவரால் பிணந் தின்னியாகப் போகக் கடவன் என உற்பலன் சபிக்கப்பட்டான். இவன் தாய் அருந்ததி. மனைவி பெயர் துச்சந்தை. பராசர் இவன் மகனாவார்.

உறையூர் :

'ஊரெனப்படுவது உறையூர் என்று புகழ்ப் பெற்ற உறையூரானது பழங்காலத்திலே சோழநாட்டிலிருந்த பிரதான நகரங்களுள் ஒன்றாகும். உரக புரம், உறந்தை, கோழி என்பன அதன் பிற்பெயர்களாகும். சங்க காலத்திலே சோழமன்னர்களின் இராசதானிகளுள் ஒன்றாக அது விளங்கியது. அங்கிருந்து ஆட்சி புரிந்த சோழ — மன்னர் பலரைப்பற்றிய பாடல்கள் பல சங்க காலத்து நூல்களிலே காணப்படுகின்றன. சங்க காலப் புலவரிற் பலர் உறையூரில் வாழ்ந்தவராவர். உறையூர் நகரிலே பருத்தித் துணிகளின் காரணமாகச் சிறப்பெய்திய விற்பனை நிலையங்கள் அமைந்திருந்தன என்பதை பெரிப்புளஸ் என்னும் மேனாட்டு நூல் மூலமாக அறியமுடிகின்றது.

கரிகாலன், குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், கோப்பெருஞ்சோழன், நெடுங்கிள்ளி, தித்

தன், புகழ்ச்சோழனார் முதலிய அரசரின் இராச தானியாக உறையூர் விளங்கியது. சோழ நாட்டிலே பல்லவரின் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டுச் சோழர் வலியுழந்த பின்பும் சோழ வம்சத்தவர்களிற் சிலர் உறையூரிலே வாழ்ந்து வந்தனர். உறையூரைச் சூழ்ந்துள்ள பகுதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலே விசயாலய சோழன் காலம் முதலாக மீண்டும் சோழராதிக்கம் தமிழகத்திலே உதயமாகியது.

உறையூரிச் சோழர்களின் கிளையினரான தெலுங்குச் சோழர்கள் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தெலுங்கு தேசத்தின் தென்பகுதிகள் சிலவற்றை ஆண்டு வந்தனர். தெலுங்குச் சோழரின் வம்சாவழியினர் காலப்போக்கிலே தமிழகத்திலும் கர்நாடகத்திலும் உயரதிகாரிகளாகச் சேவை புரிந்தனர். அத்தகையோரிற் பலர் 'உறையூர் புரவ — ராதீஸ்வதன்' என்னும் சிறப்புப் பெயரினைக் கொண்டிருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மைசூரைச் சேர்ந்த ஹேமாவதியிலுள்ளதும் மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனின் இரண்டாம் ஆண்டிற்குரியதுமான சாசனமொன்று மகாமண்டலேஸ்வரனாகிய திரிபுவனமல்லன் மல்லிதேவசோழன் என்னும் தெலுங்குச் சோழனை உறையூர் புரவராதீஸ்வரன் என வர்ணிக்கின்றது. ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ளதும் கிருஷ்ண தேவராயர் காலத்துமான கல்வெட்டொன்றின் மூலமாகச் சென்னையவாலயதேவன் என்பவன் உறையூர் புரவராதீஸ்வரன் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயரினைக் கொண்டிருந்தான் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

சோழப் பெருமன்னரின் காலத்திலே உறையூர்க் கூற்றம் என்ற நிர்வாகப் பிரிவு ஒன்றிருந்தது. உறையூர் அப்பிரிவின் பிரதான நகரமாக விளங்கியது. (திரு) உறையூரிலே திரு—உடைதலை மகாதேவர் கோயில் என்னும் சிவாலயமொன்று அமைந்திருந்தது. இராஜாஸ்ரயன் சதுர்வேதிமங்கலம் என்பது உறையூர்க் கூற்றத்தில் அமைந்த பிரம்மம் — தேயங்களில் ஒன்றென்பது, இரண்டாம் இராசராசசோழன் காலத்துக் கல்வெட்டொன்றால் அறியமுடிகின்றது.

உறையூரில் வாழ்ந்த புலவர்கள் பலர் பாடிய பாடல்கள் சங்ககாலத்து நூல்களிலே காணப்படு

கின்றன. முதுகண்ணன் சாத்தனார், இளம்பொன் வாணிகனார், ஏணிச்சேரி முடமோசியார், கதுவாய்ச்சாத்தனார், சல்லியன் குமாரனார் சிறுகத்தனார், முதுகூத்தனார், முதுகொற்றனார் ஆகியோர் உறையூரினராவர்.

அறிவுரை கூறுவதிற் சிறந்தவரான முதுகண்ணன் சாத்தனார் சோழமன்னருள் ஒருவனாகிய நலங்கிள்ளியனைப் பற்றிப் பாடியுள்ளார். இவருடைய பாடல்கள் புறநானூற்றிலுங் குறுந்தொகையிலுமுள்ள புறம்: 27 — 30 — 325: குறுந்-133) வணிகர் குலத்தவரான இளம்பொன் வணிகனாரின் பாடலொன்று புறநானூற்றிலுள்ளது. (புறம் 254) அந்தணர் குலத்தவரான முடுமோசியார் உறையூரிலுள்ள ஏணிச்சேரி என்னுமிடத்திலே வாழ்ந்தவர். முடித்தலைக்கோய் பெருநற்கிள்ளி, ஆய், ஆகியோரைப் பற்றிய இவரது, பாடல்கள் புறநானூற்றிலடங்கியுள்ளன. (புறம் 13, 127 — 135, 241, 374, 375) குறுகிய மன்னனாகலை ஆய் ஒருவனின் வீரம், கொடைச் சிறப்பு என்பன குறித்து முடமோசியர் பாடிய பாக்கள் சிறப்புமிக்கவை. அதனாலே இவர் பெருஞ்சித்திரனாராலே 'திருந்து மொழி மோசி பாடிய ஆய்' என்று பாராட்டப் பெற்றுள்ளார். முடமோசியார் சேரமான் இந்துவன் சேரல் இரும் பொறையுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தவர். உறையூர்ப் பல்காயனார் யாப்பிலக்கணம் பாடினாரென்று சொல்லப்படுகின்றது. மருத்துவன் தாமோதரனார் சூராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன், பிட்டங்கொற்றன் ஆகிய இருவரைப் பற்றி பாடியுள்ள பாடல்கள் புறநானூறு, அகநானூறு ஆகிய நூல்களிலே காணப்படுகின்றன. (புறம் 60, 170, 321 அகம் 133, 257).

உன்மத்தராகவம்:

இவ் ஓரங்க நாடக நூலை பாஸ்கரகவி கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டில் இயற்றினர். இந்நாடகம் காளிதாசரின் விக்ரமோர்வசியத்தின் நான்காம் அங்கத்தின் தழுவலாகும்.

இதில் இராமலக்ஷ்மணர் துர்வாச முனிவரின் சாபத்தினால் பெண் மானாக உருமாறிய சீதையினைத் தேடிச் செல்கின்றனர். இறுதியில் அகத்திய முனிவரின் உதவியினால் இராமன் சீதையை மீள்பெறுகின்றான்.

ஊர்த்துவ தாண்டவம் :

இறைவனின் அருள் செயல்கள் ஐந்து. அவற்றுள் ஒன்று அருளல். இவ்வருள் செயல்களை அவன் விளையாட்டாகச் செய்கின்றான் என்பதனை உணர்த்துவனவே ஐம்பெருங் கூத்துக்கள் என்பனவாகும். அவற்றுள் ஒன்றே ஊர்த்துவ தாண்டவம். இத்தாண்டவம் அருளலைக் குறிக்கின்றது.

இதற்குக் காளி தாண்டவம் என்றும் பெயர் உண்டு. இது ஐந்தாவது செயலாகிய அருளலைக் குறிப்பது. காளிகா தாண்டவம் வேறு. இது முதலாவது செயலாகிய ஆக்கலைக் குறிப்பது.

காளியுடன் ஆடினபடியால் காளிதாண்டவம் என்றும், மிக வேகமாகச் சுழன்று ஆடுவதாகையால் சண்டதாண்டவம் என்றும், ஒருகாலைத் தலைக்கு மேலே தூக்கி ஆடுவதாகையால் ஊர்த்துவ தாண்டவம் என்றும், வீடுபேறும் தருவதாகிய அனுக்கிரகத்தின் பொருட்டுச் செய்வதாகையால் அருள்நாட்டம் அல்லது அனுக்கிரக தாண்டவம் என்றும் இது அழைக்கப்படும்.

ஞானத்தால் உணர வேண்டிய இஞ்ஞான நடனத்தை ஊனக்கண்ணால் கண்டு களிக்க இறைவன் திருவாலங்காடென்னும் திருப்பதியில் இந்தத் தாண்டவத்தை ஆடுவதாகப் புராணங்கள் கூறும்.

நடனத்தில் தனக்கு நிகராவர் எவரும் இலர் எனக் களித்திருந்த காளி நாணித்தோற்கச் சிவன் இதனை ஆடினான் எனப் புராணம் கூறும். சைவ சித்தாந்த தத்துவம் நிறைந்தது இக்கதை.

“ அண்டமுற நிமிர்ந் தாடும் எங்கள் அப்பனிம் திரு வாலங்காடே ”

என்பது காரைக்காலம்மையார் மூத்த திருப்பதிகம். “அறவாநீ ஆடும்போது நின் அடியின் கீழிருக்க வேண்டும்” என்று வரம் பெற்று இந்த நடனங் கண்டவர் அம்மையாராவர்.

இந்நடனத்தின் பயனை “வீறு பாசம் மாற்ற, அருள் அளித்து ஈசன் மலரடிக்கீழ்ப், பேரின்ப வாழ்வு சேர்க்கும் என்று திருமால் கூறுவதாகவும்,

“அடியவர்கள் மலமாயை முடிந்து நீங்கத் தொண்டர் கணம் கதிமேவ, அண்டமெலாம் இருள்நீங்க, ஆடல் செய்வோம் ஆலவனத்து உறுதி என்றும்” என்று சிவபெருமான் கூறுவதாகவும் திருவாலங்காட்டுப்புராணம் கூறும்.

ஊர்த்துவதாண்டவ மூர்த்திக்கு எட்டுக் கைகள் அமைந்திருக்கின்றன. இறைவன் இடது காலைத் தலைவரையில் உயரத் தூக்கித் தாண்டவம் புரிகிறான். தாண்டவ வேகத்தில் சடைகள் அவிழ்ந்து பரந்து அலைகின்றன. சிற்ப உருவத்தில் இது நன்றாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. திருவடியின் கீழே முயலகன் உயிர்ப்பின்றிச் செயலற்று விழுந்து கிடக்கின்றான். சிறுபாம்பு ஒன்று அரன் அருகில் காணப்படுகின்றது.

இத்தாண்டவ தத்துவத்தைச் சைவசித்தாந்தம் பின்வருமாறு விளக்குகின்றது. காலடியிற் கிடக்கும் முயலகன் உயிர்ப்பின்றிக் கிடக்கின்றான். மும்மலத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட ஆன்மா ஊர்த்துவ பாதத்தால் உயர்த்தப்பட்டு ஞானத்தின் அடையாளமாகிய சடையின் அருகில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நுண்சிகைஞானமாம் என்பது திருமந்திரம்.

மும்மலத்துடன் சேர்ந்து அஞ்ஞானத்தில் படிந்திருந்த உயிரை இறைவன் தமது திருவருளாகிய பாதங்களினால் பக்குவப்படுத்தி ஞானமாகிய சடையுடன் திருவடியினால் உயர்த்தி வைக்கிறார். எனவே, ஆன்மா வீடுபேறு பெறுவதை இந்தத் தாண்டவம் உணர்த்துகின்றது.

ஊர்வசி:

இவள் இந்திரன் சபையில் நடனமாடும் பொது மகள். நாராயணர் தவஞ் செய்கையில் அவர் தவத்தைக் கெடுக்க இந்திரனால் அனுப்பப்பட்டவள். அருச்சுனனைக் கண்டு காமுற்ற இவளை அருச்சுனன் ஏற்காமையால், அவனைப் பேடியாகச் சபித்தனள். விசுவாமித்திரனின் யாகமழிக்கச் சென்று கல்லாய்ச் சபிக்கப்பட்டவள்.

அகத்தியர் சாபத்தால் மாஸிட மகளாய் மாத வியாய்ப் பிறந்தனர். இவள் இந்திரன் மகன் சயந்தனை விரும்பிய காரணத்தால் சாபத்தால் காஞ்சியில் கணிகை மகளாகப் பிறந்தாள்.

ஊர்காவற்றுறை:

இலங்கையின் வடபகுதியிலுள்ள யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற்கு அருகிலுள்ள காரைதீவுக்குத் தென்கிழக்கிலும், எழுவைதீவு, அனலைதீவு என்பவற்றிற்கு வடகிழக்கிலும் அமைந்துள்ள தீவும் குறிப்பாக அதன் மேற்குப் பகுதியிலுள்ள துறைமுகம் சார்ந்த பகுதியும் ஊர்காவற்றுறை என வழங்குகின்றன. யாழ்ப்பாண நகருக்கான கடல் வழிப் பாதையிலே காரைதீவும் ஊர்காவற்றுறையும் அமைந்திருப்பதால் அவை புராதன காலத்திலிருந்தே கேந்திர முக்கியத்துவங் கொண்ட இடங்களாகக் கருதப்பட்டு வந்தன. எனவே யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டை அரசுபுரிந்தவர்கள் அவ்விரு தீவுகளுக்கும் இடையிலான கடல்வழிப் பாதையினைக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருப்பதற்குக் காவல் நிலையங்களை அமைத்துக் கொள்வது வழமை.

புகையிரத சேவையும் மோட்டார் வாகனப் போக்குவரத்தும் ஏற்படுவதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டவர்கள் கடல் வழியாகவே பிற பிராந்தியங்களோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். அதனாலே குடாநாட்டிலுள்ள துறைமுகங்கள் அக்காலத்திலே மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தன. அவற்றின் மூலமாகப் பயணிகளின் போக்குவரத்தும் பொருட்களின் ஏற்றுமதி, இறக்குமதிகளும் நடைபெற்று வந்தன. அத்தகைய பிரதானமான துறைமுகங்களுள் ஊர்காவற்றுறையும் ஒன்றாகும். உரு என்று சொல்லப்படும் பெரிய கப்பல்கள் இந்நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரை அங்கு வந்து தரித்துச் செல்வது வழக்கம். அத்தகைய கப்பல்கள் வந்து தங்கும் துறை என்பதால் ஊராத்துறை என்ற பெயர் உருவாகியது என்பது சிலரின் சிந்தனையாகும். ஊர்காவற்றுறையானது நாட்டார் வழக்கிலும் புராதனமான ஆவணங்கள் சிலவற்றிலும் ஊராத்துறை என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஊராத்துறை என்ற பெயரானது பன்றி எனப்பொருள்படும். ஊரா (வராகம்) என்னும் சிங்களச் சொல்லின் அடிப்படையாக உருவாகியதென்று கொள்வோருமுள்ளர்.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலே ஊர்காவற்றுறை ஒரு பிரதான துறைமுகமாக விளங்கியது என்பதற்குப் முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் (1253-86) நயினாதீவுச் சாசனம் சான்றாயுள்ளது.

ஊர்காவற்றுறையிலே வைக்கப்பட்டிருந்த அச்சாசனம் பின்னொரு காலத்திலே நயினாதீவுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டுள்ளது. இந்நாட்களில் அது அங்குள்ள நாகபூஷணி ஆம்மன் கோயிலிற்காணப்படும் தீர்த்தக் கிணற்றின் அருகிலே வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஊர்காவற்றுறையில் நடைபெற்ற வாணிபம் பற்றி அச்சாசனத்திலுள்ள மேல்வரும் பகுதி சில ஆரிய செய்திகளைக் கொண்டுள்ளது.

ஊராத்துறையில் பரதேசிகள் வந்து இருக்க வேணுமென்றும் அவர்கள் ரகஷப்பட வேணுமென்றும் பல துறைகளில் வந்து நம் துறையில் கூடவேணுமென்றும் நாம் ஆனை குதிரைமேற் ஸ்நேகமுண்டாதலால் நமக்கு ஆனைகுதிரை கொண்டு வந்த மரக்கலங் கெட்ட துண்டாகில் நாலத்தொன்று பண்டாரத்துக்குக் கொண்டு மூன்று கூறும் உடையவனுக்கு விடக்கடவதாகவும்."

ஊராத்துறைக்குப் பரதேசிகள் வரவேண்டும், அவர்கள் அங்கிருந்து வாணிபஞ் செய்யவேண்டும், அவர்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பன அரசனுடைய எண்ணங்களாயிருந்தன என்பது சாசனத்தின் மூலம் தெளிவாகின்றது. துறைமுகத்துக்கு வரும் நாவாய்கள் சேதமடையுமிடத்து அவற்றிலுள்ள வாணிபப் பொருட்களை எவ்வாறு பங்கிட வேண்டுமென்றும் அரசன் தனது கட்டளையிலே குறிப்பிட்டிருந்தான். 'நமக்கு ஆனை குதிரை கொண்டுவந்த மரக்கலங் கெட்ட துண்டாகில் நாலத்தொன்று பண்டாரத்துக்கு கொண்டு மூன்று உடையவனுக்கு விடக்கடவதாகவும்' என்ற சாசனத் தொடரானது அரசனுடைய கட்டளை துறைமுக அதிகாரிகளுக்கு அனுப்பப்பெற்றது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. வணிகர், துறைமுகவாசிகள், துறைமுகவதிகாரிகள் ஆகிய எல்லோரும் அரசனுடைய கட்டளையினை அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக அது கல்லிலும் பொறிக்கப் பெற்றது. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலே பிறநாட்டு வணிகர் ஊராத்துறைக்கு வந்தனர் என்பதும் அவர்களின் சிலர் அரசனுக்குத் தேவையான யானை, குதிரை முதலியவற்றை ஏற்றி வந்தனர் என்பதுங் குறிப்பிடத்தக்கது. பராக்கிரமபாகுவின் படைநிலைகள் ஊர்காவற்றுறையில் இருந்தன என்பதும் அவற்றை இரண்டாம் இராசாதிராசன் (1168 - 78) காலத்திலே சோழர்கள் அழித்தனர் என்பதும் திருவாலங்காட்டுக் கல் வெட்டின் மூலம் அறியப்படும் செய்திகளாகும். அக்கல்வெட்டின் மேல்வரும் பகுதி கவனித்தற்குரியதாகும் :

' இவன் தன் படை நிலையான ஊராத்தூறை புலைச்சேரி, மாதோட்டம், வலிகாமம், மட்டிவாழ் உள்ளிட்ட ஊர்களிலே படைகளும் புகுதவிட்டுபடவுகளுஞ் செய்விக்கிறபடி கேட்டு இதுக்குப் பரிகாரமாக ஈழத்தான் மருமகனாராய் ஈழ ராச்சியத்துக்குங் கடவராய் முன்பே போந்திருந்த சீவல்லபரை அழைப்பித்து இவர்க்கு வேண்டுவனவுஞ் செய்து இவரையும் இவருடனே வேண்டும் படைகளும் ஊராத்தூறை வல்லிகாமம் உள்ளிட்ட ஊர்களிலே புகவிட்டுப் புலைச்சேரி மாதோட்டம் உள்ளிட்ட ஊர்களும் அழித்து ஈழத்தானினவாய் இவ்வூர்களில் நின்ற ஆனைகளும் கைக்கொண்டு

பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டிலே இலங்கை மீது படையெடுத்துச் சென்ற கலிங்கமாகத் தலைநகரான பொலநறுவையைக் கைப்பற்றி அங்கிருந்து கொண்டு மாதோட்டம், ஊராத்தூறை (சிங்களத்தில் ஊராத்தோட்ட என அந்நாட்களிலே குறிப்பிட்டனர்.) கோகர்ணம் முதலான இடங்களிலே படைநிலைகளை அமைத்து நெடுங்காலம் இராசரட்டை என்னும் இலங்கையின் வடபகுதியினை ஆட்சி புரிந்தான். பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலே வட இலங்கையில் உருப்பெற்றிருந்த இராச்சியத்திற் பாண்டியர்களின் சாமந்தர்களான ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் தமது ஆட்சியை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். அவர்களின் ஆட்சி நிலைபெற்ற நான்கு நூற்றாண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட காலத்திலே தென்னிந்தியாவிற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் இடையில் நடைபெற்ற வாணிபத்திலே ஊர்காவற்றுறை குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றிருந்தது.

பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டிலே யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைப் போர்த்துக்கேயர் கைப்பற்றியதும் ஊர்காவற்றுறை அவர்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழமைந்தது. கி. பி. 1658 ஆம் ஆண்டிலே யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் பகுதிகள் யாவும் ஒல்லாந்தர் வசமாகின. அவர்கள் ஊர்காவற்றுறைக்குக் கைநஸ் (Kayts) என்று பெயரிட்டு வழங்கினார்கள். இந்நாட்களிலும் அது ஆங்கிலத்தில் அப்பெயரால் வழங்குகின்றது. ஊர்காவற்றுறையிலும் அதன் அருகிலுள்ள ஊர்களிலும் புராதன காலத்து இந்து ஆலயங்கள் யாவும் போர்த்துக்கேயரால் அழிக்கப்பட்டன. ஊர்காவற்றுறைத் தூறைமுகத்துக்குச் சமீபத்திலே ஒரு சிறிய கோட்டையினை அமைத்து அதற்கு ஹம்மென்சீல் எனப் பெயரிட்டார்கள். இக்கோட்டை இந்நாட்களிலே இலங்கைக் கடற்படையினராலே அவர்களின் தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

இக்கோட்டையிலே சோழர் காலத்துச் சாசனமொன்று உளது. ஈழத்து அரசனையும் அவனுடைய தேவியரையும் ஐயங்கொண்ட சோழ மூவேந்த வேளான் என்ற சேனாதிபதி பிடித்துக் கொண்டு போனான் என்ற செய்தியினை அது குறிப்பிடுகின்றது. மாதோட்டத்திலுள்ள கோயிலொன்றிலே அவன் புரிந்த அறம் பற்றியுஞ் சாசனத்திலே கூறப்பெற்றுள்ளது. இச்சாசனம் ஒல்லாந்தர் காலத்திலே மாதோட்டத்திலிருந்து ஊர்காவற்றுறைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டுள்ளது.

ஊர்காவற்றுறைக்குத் தெற்கிலே கரம்பன், சரவணை, வேலணை என்னும் இடங்கள் உள்ளன. இவற்றிலே சிவன், விநாயகர், ஐயனார், முருகன், கதிரேசன், மாரியம்மன் என்னுந் தெய்வங்களை மூலமூர்த்தியாகக் கொண்ட கோயில்கள் உள்ளன. இவற்றிலே சித்திரை, வைகாசி, ஆனி, ஆடி மாதங்களிலே திருவிழாக்கள் நடைபெறுவதுண்டு.

சிவனை மூலமூர்த்தியாகவும் பிள்ளையார், முருகன், மகாவிஷ்ணு, இலக்குமி, வைரவர், நவக்கிரகங்கள் என்போரைப் பரிவார மூர்த்திகளாகவும் கொண்டுள்ளதும் சுருவில் வீதியிலுள்ளதுமான கணபதிஸ்வரம் என்னும் ஆலயத்தில் நாள்தோறும் ஐந்து காலப் பூசையும் ஆண்டுதோறும் பங்குனி மாதத்திற் 15 நாட்களுக்குத் திருவிழாக்களும் நடைபெறுகின்றன. அங்கே அழகிய சித்திர வேலைப்பாடு கொண்ட தேரொன்று உள்ளது.

சுருவில் ஐயனார் கோயிலிற் பூரணை, புஷ்கலை சமேத ஐயனாரை மூலமூர்த்தியாகவும் நடேசர், விநாயகர், சுப்பிரமணியர், வைரவர் ஆகியோரைப் பரிவாரமூர்த்திகளாகவும் வைத்துள்ளனர். இக்கோயிலில் நாள்தோறும் நான்கு காலப் பூசையும், குருபூசைகள், தேவார வகுப்புக்கள் ஆகியவும் நடத்தப்படுகின்றன. அங்கு ஆனி மாதத்திற் பத்துத் தினங்களுக்குத் திருவிழா நடைபெறுவது வழக்கம்.

நாரந்தனையில் உள்ள ஸ்ரீ முத்துவிநாயகர் கோயிலில் விநாயகரை மூலமூர்த்தியாகவும் வைரவரைப் பரிவாரமூர்த்தியாகவும் வைத்து வழிபடுகின்றனர். தினமும் மூன்று காலப் பூசைகள் நடைபெறுவதோடு வருடாந்த உற்சவம் சித்திராபௌர்ணமியன்று நிறைவுபெறுவது வழக்கம்.

ஊர்காவற்றுறையிலுள்ள வேரப்பிட்டி, பருத்தியடைப்பு பகுதிகளிலுள்ள முருகமூர்த்தி கோயில், ஸ்ரீ கதிரேசன் கோயில் ஆகியன முருக வழிபாட்டிற்குரிய தலங்களாகும். பருத்திய

டைப்பு ஸ்ரீ கதிரேசன் கோயிலில் மூலமூர்த்திக்குப் பதிலாக வேலை வைத்து வழிபடுகின்றனர். இவ்விரு ஆலயங்களிலும் ஆடி மாதத்தில் உற்சவம் நடைபெறுவது வழக்கம்.

புளியங்குடல் மகாமாரியம்மன் கோயில் இற்றைக்கு நூறு வருடங்களுக்கு முன் அமைக்கப்பட்டதாகும். அதிலே மகாமாரியம்மனை மூலமூர்த்தியாகவும், விநாயகர், சுப்பிரமணியர், வைரவர், நவக்கிரகங்கள் ஆகியோரைப் பரிவாரமூர்த்திகளாகவும் வைத்துள்ளனர். நாள்தோறும் ஐந்து காலப் பூசைகள் நடைபெறும். வருடந்தோறும் வைகாசி மாதம் இறுதி வெள்ளிக்கிழமை கோடியேறிப் பத்னா நாட்களுக்கு திருவிழா நடைபெறுவது வழக்கம்.

ஊரன் அடிகள்:

வடலூரில் உள்ள சுத்த சமரச சன்மார்க்கத்தின் தலைவராக இருந்து தொண்டாற்றி வருகிறார். மூப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகச் சமயத் தொண்டாற்றி வரும் அவர், சைவசமயத்திலும் சிறப்பாக சன்மார்க்க அடிப்படையிலும் அரும்பணியாற்றி வருகின்றார். இராமலிங்க அடிகளாரைப் பற்றியும் வள்ளலார் நிறுவிய தெய்வ நிலையங்களைப் பற்றியும் நூல்கள் எழுதியுள்ளார்.

(திரு) ஊரகம்:

வைணவத் திருத்தலமாகிய இது பெரிய காஞ்சி புரத்தில் பேருந்து, நிலையத்திற்கு அருகில் உள்ளது. இக்கோயிலின் பிரகாரத்துக்குள்ளாகவே நீரகம், காரகம், கார்வாளம் என்னும் வேறு மூன்று சந்திதிகள் உள்ளன. இங்குப் பெருமாள் ஊரக (பாம்பு) வடிவமாய்க் காட்சி தருதலால், இதற்கு ஊரகம் என்ற பெயர் அமைவதாயிற்று. இறைவன், உலகளந்த பெருமாள், இறைவி, அமுத வல்லி நாச்சியார்.

ஊழ்:

இந்திய தத்துவவாதிகளுள் உலகாயதத்துவவாதிகளைத் தவிர மற்றெல்லோரும் கன்மக் கோட்பாட்டினை ஏற்றுள்ளனர்.

ஒருவனது கன்மவினை, நல்வினை, தீவினையாகச் செய்தானையடையும் முறையாகிய ஊழினையும் உலகாயதரைத்தவிர எல்லோரும் ஏற்றுள்ளனர்.

ஊழ் என்பது இருவினைப்பயன்; செய்தவனையே சென்றடைதற்கேதுவாகிய நியமி எனப் பரிமேலழகர் விளக்குவார். ஊழ், பால், நியதி, முறை, உண்மை தெய்வம், விதி என்பன ஒரு பொருளையே குறிக்கும் சொற்களாகும்.

ஊழின் தன்மை வன்மைகளை வள்ளுவர் ஊழ் என்னும் அதிகாரத்தில் விளக்கியுள்ளார். அவர் ஆகூழ் (ஆகு- ஊழ்) போகூழ் (போகு- ஊழ்) என ஊழினை இரண்டாக வகுத்து ஆகூழால் ஒருவற்கு அசைவன்மை (முயற்சி) தோன்றும் என்றும் போகூழால் மடி (சோம்பல்) தோன்றும் என்றும் கூறுவர்.

ஒருவனது உயர்வு தாழ்வு அவனது முயற்சி, முயற்சி இன்மையைப் பொறுத்தே அமைவதால், அம்முயற்சி, முயற்சி இன்மைக்கும் ஊழே காரணமென்பது வள்ளுவர் கருத்தாகும்.

மேலும் ஒருவற்கு இழவு ஊழ் உற்றக்கடை, அது அவனை பேதைப் படுத்தும் என்றும் அவன் நுண்ணிய நூல் பல கற்றிருப்பினும் அவற்கு ஊழால் உற்ற (உண்மை) அறிவே மிகமென்றும் உய்த்துச் சொரியினும் தம் போகா எனவும் ஊழின் தன்மை, வன்மைகளை விளக்கி முடிவில்,

ஊழிற் பெருவலியாவுள மற்றொன்று
சூழினும் தான் முந்துறும்
என அதன் பெருவலியினைக் கூறி முடிப்பார்.

உமாபதி சிவாசாரியார் சிவப்பிரகாசம் என்னும் நூலில்

கன்மநெறி திவிதம்நற் சாதி ஆயுப் போகக்
கடன் அது என வரும் மூன்றும் உயர்ஒன்றில்
காத்தல்
தொன்மையது ஊழ் அல்லது உணவாகா தானும்
தொடங்கு அடைவில் அடையாதே தோன்றும்
மாசித்
தன்மை தருதெய்வகம் முற்பெளதிகம் ஆன்மிக
மாம்
தகையில் உறும் அசேதன சேதனத்தாலும்
சாரும்
நன்மையொடு தீமைதரு சேதனனுக்கு இவண்
ஊண்
நாடில் அதன் ஊழ்வினையாய் நணுகும்
தானே.

எனக் கூறுவர். ஒருவருடைய சூழல், ஆயுள், போகம் ஆகியவற்றிலிருந்து அவருடைய வினைப் பயனை அறியலாம். ஊழ் அல்லாத வேறொன்றும் ஆன்மாவுக்கு அனுபவமாய் வருவதில்லை. முன் செய்தது பின்னும் பின் செய்தது முன்னுமாய்ப் பக்குவ முறையில் வந்துசேரும்.

மேலும் ஊழ் ஆனது தெய்வீகம், பௌதீகம், ஆன்மிகமாகிய சேதன, அசேதனங்களால் ஒருவனை வந்தடையும். தெய்வீகம், தெய்வர் காரணமாக வரும் ஆகூழ், போகூழ் என்பன பௌதிகம்,

வெப்பம், தட்பம், இடி, மின்னல் முதலிய இயற்கை வழியில் வரும் ஆகும், போகும் என்பன ஆன்மீகம் என்பது பிற உயிர்களால் வரும் ஆகும் போகும் என்பன இவ்வழிகளால் வரும் ஊழினை வெல்வது அரிது என்பதனை வினைப்பயனை வெல்வதற்கு வேதம் முதலாய அனைத்தாய நூலகத்தும் இல்லை எனக் கூறி இருப்பினும் கவலைப்படேல் நெஞ்சே விண்ணுறுவார்க்கு இல்லை. விண்ணுறும் தகுதியுடையாரை விதி ஒன்றும் செய்வதில்லை எனத் தெளிவுபடுத்தி இந்த முடிவினை அடைவதற்கு

“சிவாய நம என்று சிந்தித்திருப்போர்க்கு அபாயம் ஒரு நாடும் இல்லை” என வழியினையும் ஓளவையார் கூறியுள்ளார்.

ஞானசம்பந்தர் நாள் கோள் முதலியவற்றின் தாக்கங்கள் தமக்கு இல்லை என்பதனை,

“வேயுறு தோழிபங்கன்” எனத் தொடங்கும் பதிகங்கள் மூலம் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

ஊழ்வாதிமதம்:

இம்மத நெறியாளர் கன்மமே தெய்வமென்பர். இக்கன்மத்தை அவர்கள் ஊழ் என்பர். ஊழ் தான் தெய்வம் என்பது அவர் கோட்பாடு. ஊழ் என்பதற்குத் தெய்வம் என்றும் பெயருண்டு. தெய்வம் வேறு. கடவுள் வேறு.

கடவுளாலும் வேதத்தாலும், யோகத்தாலும், வேதாந்த சித்தாந்தங்களாலும், பஞ்ச யக்ருங்களாலும், சோடசதானங்களாலும், சிவ விஷ்ணு பூசைகளாலும், கந்தவனம், தண்ணீர்ப்பந்தல், குளம், ஏரி, தீர்த்தயாத்திரை, தேசாந்திர யாத்திரை என்பவற்றாலும் யாது பயன் என வினவுவர். சிவன் கன்மத்தைக் கொண்டு எல்லாக் காரியங்களையும் நடத்துவதாற் கன்மத்தைத் தெய்வம் என்பர்.

இதம், அகிதம், சுகம், துக்கம், தரித்திரம், சம்பத்து அனைத்திற்கும் காரணம் கன்மம் ஆகையாற் கன்மமே பிரமம் என்பர்.

கர்மம் என்பது செயலினைக் குறிப்பது. இச் செயலால் விளையும் பயனே ஊழ். ஊழ் பிரமமாவதில்லை. அல்லது கன்மம் பிரமமாவதில்லை. பிரமம் தன்னில் தானாய் இருப்பது. செயலால் விளையும் பயனை யாரும் விலக்குதல் இயலாது என்பதனாற் கன்மத்தை - அதனால் அமைவு பெறும் ஊழைப் பிரமமெனல் பொருந்தாது.

“ஊழிற் பெருவலி யாவன மற்றொன்று சூழினும் தான் முந்தறும்”.

என்று தமிழ் மறையில் ஊழின்வலி கூறப்பட்டதேயன்றிப் பிரம நிலை கூறப்படவில்லை. பிரம நிலை மாற்றத்துக்குள்ளாகும் எனத் எந்தத் தத்துவ தரிசனமும் பகரவில்லை. ஆயின் ஊழ் மாற்றம் அடையக் கூடியது.

“ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித் தாழாது உருற்றுபவர்”

உப்பு என்பது வலி அழிதல்-அல்லது அதன் தாக்கத்திலிருந்து மீழுதல் என்பது பொருள். ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடுடையார் ஊழின் வலியைச் செமிபாடடையச் செய்வார். ஊழால் வருந்துவது ஆன்மாவன்று. ஆன்மா எடுத்த உடலே அதற்கு உட்படுகின்றது. நான் அது என்ற பிரம நிலைக்குட்படும்பொழுது ஊழ் உப்பு ஆத்மன் நிலை பேறடைகின்றான். ஆத்மன் உடலைத்தான் என்று எண்ணுகின்றபொழுதே ஊழின் தாக்கத்துக்கு உட்படுகின்றான்.

மனிதர்கள் தாம் அணியும் உடைகளை - அணிவகைகளை எந்த நிலையிலும் தாம் என்று எண்ணுவதில்லை. அவை வேறு, தாம் வேறு என்றே எண்ணுகின்றனர். உடைகள் அழுக்காகலாம். கந்தலாகலாம். அணிகள் கெட்டுப்போகலாம். மனிதர்கள் அதனால் ஊனம் அடைவதில்லை. தமது உடமை-உடமையேதாம் என்று எண்ணுகின்ற அறியாமையே மனிதரை வருத்துகின்றது. அஃதே போன்றதுதான் ஊழ் அல்லது கன்மம்.

ஊற்றடிப்பிள்ளையார் கோவில்:

இத்திருக்கோவில் திருக்கோணமலைப் பட்டினத்திலுள்ள சின்னக்கிண்ணியா என்னும் கிராமத்திலமைந்திருக்கின்றது. ஊற்றடி என்னுமிடத்தில் அமைந்திருப்பதால் இப்பெயர் பெற்றது.

இன்று இஸ்லாமியக் குடியேற்றம் பெற்றுள்ள இக்கிராமம் ஒரு காலத்தில் சைவமக்கள் நிரம்பி வாழ்ந்த கிராமமாகும்.

காரியப்பர் குடியைச் சேர்ந்த காசிநாதர் காடு திருத்தி வாழ்ந்து வந்தார். அவரும் அவர் சந்ததியினருமே இக்கோயிலை அமைத்து வழிபட்டு வந்தனர். இங்குள்ள மூலவர், முன்னே அழிக்கப்பட்ட தீநகரி என்ற கிராமத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டவராவர். இப்போது இத்திருக்கோவிலில் திருத்த வேலைகள் நடைபெற்று வருகின்றன.

ஒருநேர நித்திய பூசையும் ஆவணிச்சதுர்த்தி, பிள்ளையார் கதை நவராத்திரி, திருவெம்பாவை முதலிய விசேட பூசைகளும் இத்தலத்திலே நடைபெற்று வருகின்றன.

ஊறல் :

திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரின் பாடல் பெற்ற தலம். தொண்டை நாட்டுத் திருத்தலங்களுள் ஒன்று. இக்கோயில் தக்கோலம் புகையிரத நிலையத்திலிருந்து கிழக்கே ஒரு மைல் தூரத்திலுள்ளது. இத்தலத்தினைத் தக்கோலம் என்றுஞ் சொல்வர். இறைவனது திருவடியிலிருந்து நீர் சுரப்பதாலும், நந்திதேவரது வாயினின்றும் நீர் சுரப்பதாலும் ஊறல் என்னும் பெயர் உருவாகியது என்பது ஓர் ஐதீகம். இங்கு எழுந்தருளியுள்ள பெருமானை உமாபதிஸ்வரர், ஜலநாதேஸ்வரர் என்னும் பெயர்களாலும், அம்மனை உமையம்மை என்றுங் குறிப்பிடுவர். கோயிலுக்குரிய தீர்த்தம் பார்வதி தீர்த்தம் எனப்படும். விசயநகர அரசர் காலத்தில் அது நந்திதீர்த்தம் என வழங்கப் பெற்றது.

தேவார முதலிகளின் காலத்திலே ஊறல் நீர் வளம் மலிந்த ஊராக விளங்கியது. தலத்தினைப் பொழில் களும் வயல்களுஞ் சூழ்ந்திருந்தன. சிவனடியார்களான ஆண்களும் பெண்களும் பல ராகக் கூடிச் சென்று அங்கு வழிபடுவது வழமை. புராதன காலத்திலே சண்டி தொழுது பேறுபெற்ற தலம் திருஆறல் என்ற புராணக்கதையினைச் சம்பந்தர் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஊறலின் சிறப்புக்களை மேல்வருந் தேவாரத் தொடர்கள் விளக்குகின்றன:

மாறில் அவுணர் அரணம் அவைமாய ஓர் வெங்களை யாலன்று

நீறெழ எய்த எங்கள் நிமலனிடம் வினவில்

“ தேற விரும் பொழிலுந் திகழ் செங்கயலும்
பாய்வயலுஞ் சூழ்ந்த
ஊறல் அமர்ந்த பிரான் ஓலியார் கழல் உள்குதுமே

“மையணி கண்மடவார் பலர் வந்திறைஞ்ச—
மன்னிநம்மை
உய்யும் வகைபுரிந்தான் திருஆறலை யுள்
குதுமே”.

“ எண்டிசையோர் மகிழ வெழின் மாலையும்
போனகமும் பண்டு
சண்டி தொழ வளித்தா நவன்றாமு மிடம்
வினவில்
கொண்டல்கள் டங்கு பொழிற் குளிர் பொய்
கைகள் சூழ்ந்து நஞ்சை
உண்டபிரானமருந் திருஆறலை யுள்குதுமே”.

“பாரின் மிசையடியார் பலர் வந்திறைஞ்ச
மகிழ்ந்தாகம்
ஊருமரவசைத்தான் திருஆறலை யுள்குதுமே”
“தென்னென வண்டினங்கள் செறியார்
பொழில் சூழ்ந்தளகர் தன்னை
உன்ன வினைகெடுப்பான் திருஆறலை யுள்
குதுமே”.

ஊறலிலே காணப்படும் கல்வெட்டுக்கள் நித்திய நைமித்திய கருமங்களுக்குப் பொன், பணம், நிலம், விளக்குகள், ஆடுகள் முதலிவற்றைத்தானம் பண்ணிய செய்திகளைக் கூறுகின்றன. அங்குள்ள சாசனங்களில் மிகப் பழைமையானவை பல்லவர் காலத்துக்குரியனவாகும். கோ/பார்த்திவேந்திர வர்மனின் ஆட்சியிலே தூர்க்கையார் சந்நிதியிலே எரிப்பதற்கெனப் பல விளக்குகள் கொடுக்கப் பட்டன. முதலாம் இராசராசனது காலத்திற் கங்க மன்னனாகிய பிருதுவீபதி வெள்ளிப் பாத்திர மொன்றைக் கோயிலுக்குத் தானம் பண்ணினான். அவனுடைய தேவியான அருள்மொழிநங்கை கோ தானஞ் செய்தாள். குலோத்துங்க சோழனின் காலத்திலே திருக்காளாத்தி தேவனாகிய யாதவன் நிலத்தைக் கோயிலுக்குத் தானஞ் செய்தான்.

எக்ஸ்சுவரர் :

எக்ஸ்சுவரர் என்பது வேள்வி எனப் பொருள்படும். அறச்செயல்கள் எல்லாம் வேள்விகளே. இறை வழிபாட்டிற்குப் பல வேள்விகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவை, கன்மவேள்வி, தவ வேள்வி, செபவேள்வி, தியான வேள்வி, ஞான வேள்வி என்பன. இவ்வேள்விகளின் தலைவனாய் அவற்றின் பயனை அளிக்கும் நிலையில் இறைவன் எக்ஸ்சுவரர் என அழைக்கப்படுகின்றார். அந் நிலையில் அவர் கருணை பொங்கும் திருமுகங்கள் இரண்டும், திருவடிகள் மூன்றும், கூரிய நீண்ட கோடுகள் நான்கும், அடியவர் மலம் போக்கும் திருக்கைகள் ஏழும் உடையவராக விளங்குகின்றார்.

எக்யசர்மர் :

இவன் அங்கதேசத்து வேதியனாவான். இவன் மகன் பெயர் தரும சருமன் என்பது. தரும சருமன் தீயோம்பலுக்காக தருப்பை முதலியன சேர்க்க வனம் சென்றான். வனத்தில் தவம் செய்து கொண்டிருந்த வைகானசமுனிவரின் குமாரனான மாலுதான முனிவன்மீது கல், மண் முதலியவற்றை எறிந்து துன்பம் செய்தமைக்காக முனிவரால் பாரையாகுமாறு சபிக்கப்பட்டான். இச்சாப விளைவறிந்த எக்யசருமன் பாரையைத் தலை மீது சுமந்து பவானிக்கூடத்தீர்த்தத்தில் இட்டுச் சாபம் நீக்கினான்.

எக்ருத்தர் :

சண்டேசுரநாயனாரின் திருத் தந்தையார் இவராகும். பெரியபுராணம் இவர் பெயரை எச்ச தத்தன் எனக்குறிக்கும். இவர் காசிபகோத் திரத்தைச் சேர்ந்தவர்.

அரிய மணியைத் தந்த நாதமே, நஞ்சையும் அளிப்பதுபோல இவரும் இருமைவினைக்கும் வடிவாக விளங்கினார் என்பதை,

“ பெருமைபிறங்கும் அப்பதியின் மறையோர் தம்முள் பெருமனை வாழ் தருமம் நிலவு காசி பகோத்திரத்துத் தலைமைசால் மரபில் அருமை பணியும் அறித்ததுவே நஞ்சம் அளிக்கும் அரவு போல் இருமை வினைக்கும் ஒரு வடிவாம் எச்சதத் தன் ஊனானான்” எனப் பெரிய புராணம் கூறும்.

எட்டெட்டந்தாதி :

இது காஞ்சிமாநகரில் எழுந்தருளியிருக்கும் காமாட்சி மீது அந்தாதியாகப் பாடப்பட்ட பக்தி நூலாகும். வகைக்கு எவ்வெட்டாக எட்டுவகையான பாடல்களமைந்த (64) செய்யுட்களால் பாடப்பட்டது. சில பாவும் சில பாவினமுமாக இருக்கின்றன. அன்றியும் முதலில் விநாயக வணக்கமாக ஒரு பாடலும் ஈற்றில் நூற் பயனாக ஒரு பாடலுமுள்ளன.

எட்டுச்செலவு :

நீத்தார் கடன்களுள் ஒன்று. ஒருவர் இறந்த பின் செயற்பாலதாய நீத்தார் கடன்கள் இவை எனவும் அவற்றை இன்னின்ன வகைகளில் நிறைவேற்ற வேண்டுமெனவும் சைவ ஆகமங்களுள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒருவர் இறந்து எட்டாவது நாள் செய்யப்படுவதால் இப்பெயர் பெற்றது. அன்று நீத்தாரை நினைவு கொண்டு இரத்த உரித்துள்ள உறவினர், குடி மக்கள் எல்லோரும் கூடி, இறந்தவர்க்கு விருப்பமான உணவு முதலியவற்றைச் சமைத்து அவர் உருவத்தின் முன்படைத்து எல்லோர்க்கும் வழங்கித் தாமும் உண்பர். இந்நிகழ்ச்சி பெரும்பாலும் இரவில் நடைபெறும். இவ்வழக்கம் ஈழத்தமிழரிடையே நிலவி வருவதை இன்றும் காணலாம்.

எட்டுப்பந்தனம் (அட்டபந்தனம்) :

திருக்கோவில்களில் கடவுள் மங்கலம் (பிரதிஷ்டை) செய்யப்பெறும் கல்லால் ஆன தெய்வப்

படிமங்கள் ஆடாமல் நிலைபெற, இருப்பிடம், (பீடம்) படிமத்தின் அடிப்பகுதி ஆகிய இரண்டையும் பொருத்திப் படிமச் செய்யும் ஒரு கூட்டுக் கட்டுப்பொருளை எட்டுப்பந்தனமாகும். எட்டுப் பொருட்களின் கலவையாதலாலும் இருப்பிடத்தையும் தெய்வப் படிமத்தையும் இணைத்துப் பிணைப்பதாலும் இது எட்டுப் பந்தனம் (அட்டபந்தனம்) எனப் பெயர் பெறுவதாயிற்று. இப்பந்தனத்தில் கலக்கும் பொருள்களாவன:

1. கொம்பரக்கு
2. சுக்கான் தூள்
3. குங்கிலியம்
4. கருங்காசி
5. செம்பஞ்சு
6. சாதி இலிங்கம்
7. தேன் மெழுகு
8. எருமை வெண்ணெய்

இவை எல்லாவற்றையும் மர உரலில் இட்டு முறைப்படி இடித்துக் கலவையினைச் செய்வர்.

எட்டுக்குடி :

எட்டுக்குடி என்பது முருகப் பெருமானின் திருத்தலங்களுள் ஒன்று. இத்திருத்தலம் திருவாரூர் நாகப்பட்டினம் திருத்துறைப் பூண்டி ஆகிய ஊர்களுக்கு அண்மையில் உள்ளது.

எட்டி (காஞ்சிரமரம்) மரங்கள் நிறைந்த பகுதியாக இவ்வூர் விளங்கியதால் எட்டிக்காடு என முன்னர் அழைக்கப்பட்டது. பின்னர் அதுவே எட்டிக்குடி என்றும் எட்டுக்குடி என்றும் மருவியதாக ஒரு கருத்து வழங்கப்படுகிறது. எட்டுத்திக்குகளிலும் குடிகொண்டுள்ள மக்கள் உள்ளங்களில் இம்முருகன் குடிகொண்டுள்ளதால் எட்டுக்குடி எனப்பெயர் கொண்டதெனவும் கூறுகிறார்கள்.

இத்திருக்கோவில் சுமார் 1100 ஆண்டுகளுக்கு முன் முத்தரையர் காலத்தில் தோன்றியிருக்கலாமென நம்பப்படுகிறது. சித்திரை மாதத்தில் பத்து நாட்களுக்கு நடைபெறும் பெளர்ணமி விழாவே இங்கு நடைபெறும் பெருவிழாவாகும். இவ்விழாவின் போது இரவு பகல் ஆகிய இரு வேளைகளிலும் சுவாமி வீதிவலம் வருதல் வழக்கம்.

அருணகிரிநாதர் இத்தலத்தின்மீது பாடிய திருப்புகழ் வருமாறு :—

“செழுநத்து மிகமுத்து வயலுக்குள் நிறை பெற்ற திகழ் எட்டுக்குடி”

“பரிவுற்றவருக்கு அருள் வைத்து அருள் வித்தக முத்தமிழைப் பகர்வோனே”.

“பழனத் தொளிர் முத்தணி எட்டுக்குடிப் பதியிற்குமரப் பெருமானே”.

அழகிய சரவணப் பொய்கை என்னும் திருக்குளம் கோயிலுக்கு முன்பாக அமைந்துள்ளது. சுமார் 1.15 ஏக்கர் பரப்பில் அமைந்துள்ள இக்கோவிலின் சிறிய கோபுரம் சுமார் 50 அடி உயரமுடையதாகும்.

பன்னிரண்டு கரங்களுடனும் ஆறு திருமுகங்களுடனும் காட்சியளிக்கும் முருகப்பெருமான் 5 அடி 5 அங்குல உயரமுள்ளவராகக் காட்சி தருகிறார். இவர் அமர்ந்திருக்கும் மயிலின் கால்மட்டும் பூமியைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்க, திருவாசியுடன் கூடிய முருகப் பெருமானின் உருவம் ஒரே கல்லால் செய்யப்பட்டுள்ளது. மயிலின் இரு மெல்லிய கால்களின் பலத்தை மட்டுமே ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்த அமர சிற்பம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இத்திருக்கோவிலைப் பற்றிய சுவைமிக்க செய்தி ஒன்றுண்டு. சிற்பக்கலைவல்ல சிற்பி ஒருவன். முருக பக்தனான அவன் முருகப் பெருமானை மனதில் இருத்தி வழிபட்டவாறே பெருமானைக் கல்லிலும் சமைக்க விழைந்தான். அங்ஙனம் முருகன் திருவுருவினைச் சமைத்த சிற்பி, முருகனின் வாகனமாகிய மயிலினையும் உருவாக்கினான். முருகப் பெருமானின் உடலால் இரத்த ஓட்டம் போன்ற வியர்வையும் நெருப்புப் பிழம்பும் எழுந்தன. மயிலின் உருவம் செதுக்கி முடிந்தவுடன் அப்பறவை பறந்து செல்லத் துவங்கியது. உடனே சிற்பி மயிலின் கால்களைத் தனது உளியால் பின்னப் படுத்தி அதனை நிறுத்தினான், என்பது ஒரு சுவையான கதை.

எட்டுவித பாவங்கள் :

தர்மம் - ஞானம் - வைராக்கியம் - ஐஸ்வரியம் ஆகிய நான்கும் சாத்வீக பாவங்கள் என்றும்,

அதர்மம் - அஞ்ஞானம் - அனைச்சுவர்யம் என்ற மூன்றும் தாமத பாவங்களென்றும்,

அவைராக்கியம் ராஷதபாவம் என்றும் பகர்வார். இவை புத்தியினால் வாகனா ரூபமாய் இருக்கும் என்பர்.

வேண்டாமையென்ன விழுச் செல்வம் ஈண்டில்வையாண்டும் அஃதொப்பதில்.

என்பது தமிழ்மறை, இக வாழ்விலாயினுஞ்சரி பரவாழ்விலும் சரி அதாவது உலகியல் வாழ்

விலாயினும் சரி ஆன்மீக வாழ்விலாயினும் சரி வேண்டும் என எண்ணும் பொழுதே துன்பம் ஏற்படுகின்றது.

நல்வினை பொன்விலங்காகும். தீவினை இரும்பு விலங்காகும். இரண்டும் விலங்குகளே. பொன்வாளால் வெட்டினாலும் மரணம்தான்— இரும்பு வாளால் வெட்டினாலும் மரணம்தான்.

“வேண்டி வினை செய்யாதே” என்பது தமிழ் முதுமொழி. சாத்வீக இயல்பு பெற்று தர்மம் ஞானம் — வைராக்கியம் ஐஸ்வரியம் என்பவற்றைத் தேடும்பொழுது வினை ஆத்மனைச் சூழ்கின்றது. அதுநலமாக இருந்தாலும் பந்தமே.

அதர்மம்-அஞ்ஞானம் அனைச்சுவர்யம் ஆகியன தமோகுண இயல்பாலும், அவைராக்கியம் இராஷத குண இயல்பு ஏற்படுகின்றபொழுது துன்பமயமான பந்தம் ஏற்படுகின்றது. எந்த நிலையிலும் இரண்டும் வினையே. இருவினை ஒப்பு ஏற்படும் பொழுதே மலபரிபாகம் ஏற்படும். எனவே முன்கூறிய எட்டும் பாவமே.

எண்வகைக் காட்சி :

அவை அறத்தை ஐயப்படாது செய்தல், அவா சிறிதும் இல்லாமை, உவர்ப்பிலா அறிவுடைமை, மூடமறுத்தல், பழிமறுத்தல், அழிந்தோரை நிறுத்தல், அறத்தை விளக்குதல், எல்லோர்க்கும் அன்பு செய்தல் என்பனவாகும்.

எண்வகைக் கணவகை :

அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும் உறுதிப் பொருள் நான்கின் பாகுபாடமைய ஒரு ஞானைச் சொல்லுங்கால் நிலம், நீர், தீ, காற்று, வான், இயமானன், சந்திரன், சூரியன், என்னும் எண்வகைக் கணங்களும் செய்யுளின் முதலில் அமையக் கூறுவது.

எண்ணெய்க்காப்பு :

இறை உருவ வழிபாட்டில் திருமுழுக் காட்டுதலும் ஒன்றாகும். இதற்காக உலோகத்தாலான திருவுருவங்களே பயன்படுத்தப்படுவது வழக்கம். இதனை அபிஷேகம் செய்தல் எனவும் வழங்குவர். திருவுருவத்திற்கு எண்ணெய் இட்டுத்திருமுழுக் காட்டுதலையே எண்ணெய்க்காப்பு என்பர்.

எண்கண் :

தஞ்சையிலிருந்து நாகப்பட்டினம் செல்லும் பாதையில் முகந்தனூர் என்ற ஊரின் அருகே உள்ளது. திருவாரூரிலிருந்து நகர பஸ்ஸிலும்

செல்லலாம். சாலையோரம் வளைவுடன் கூடிய நுழைவாயில் உண்டு. எட்டிக்குடி முருகனைப் போலவே இங்கு பெருமான் ஆறுமுகமூர்த்தியாக வள்ளி தேவசேனா சமேதராய்க் காட்சி தருகிறார்.

இத்தலத்திற்கு எண்கண் என்று பெயர் ஏற்படுவதற்கு வரலாறும் உண்டு.

தஞ்சையை ஆண்ட சோழ மன்னன் ஒருவன் முருகப் பெருமானுக்கு மிக அற்புதமான சிலை ஒன்றைச் செய்யத் தீர்மானித்தான். ஒரு சிற்பியிடம் அப்பொறுப்பை ஒப்படைத்து கூடிய விரைவில் சிலையைச் செய்துதரும்படி கூறினான்.

மன்னனின் ஆணையின்படி சிற்பியும் சிங்கார வேலனுக்கு சிலை வடித்தான். முன்னும் பின்னும் ஆறு திருமுகங்களுடன் கந்தனைச் சிலை வடித்தான். பெரிய மயில்மீது இடது திருக்காலை மடித்து வலக்காலை தொங்கவிட்ட நிலையில் மயில்மீது வள்ளி தேவசேனா தேவியும் எழுந்தருளச் செய்தான். மயிலின் இரு மெல்லிய கால்களின் பலத்தை மட்டும் ஆதாரமாக வைத்து அமர சிற்பத்தை செதுக்கினான் சிற்பி.

வேலைப்பாடுகள் மிக்க சிற்பத்தைக் கண்டு மன்னன் வியந்தான். வியந்தவன் உள்ளத்தில் ஒரு விபரீத எண்ணம் ஏற்பட்டது. இத்தகைய சிற்பம் ஒன்றே ஒன்றுதான் இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் தனக்குப் பெருமையும் கீர்த்தியும் ஏற்படும் என்று எண்ணினான். இனிமேல் அச்சிற்பி இது போன்ற மற்றொரு சிற்பத்தைச் செதுக்கிவிடக்கூடாது என்பதற்காக சிற்பியின் கட்டை விரலை எடுக்க உத்தரவு பிறப்பித்தான்.

கட்டை விரலை இழந்த சிற்பி முருகனின் திருவருளால் மீண்டும் எட்டிக்குடியிலுள்ள சிற்பத்தைச் செய்தான். விபரம் அறிந்த மன்னன் கோபம் கொண்டு சிற்பியின் கண்களைக் குருடாக்கிவிட்டான். சிற்பி சஞ்சலம் கொள்ளவில்லை. செந்திலாண்டவனை எண்ணத்திலே கொண்டான். தான் முன் செய்த மூர்த்தங்களின் எண்ணங்களையே தம் கண்களாக்கினான். முன்போல் அற்புதமான ஆறுமுகமூர்த்தியின் சிலையைச் செய்தான். முருகன் அருளால் கண்களையும் பெற்றான்.

எண்ணமே கண் ஆனதால் அத்திருத்தலத்திற்கு எண்கண் என்று பெயர் ஏற்பட்டது.

எண்மர் நன்மாலைகள் :

வேதங்களுக்கு உபவேதங்கள், உப அங்கங்கள் இருப்பது போல, நம்மாழ்வார் அருளிய தமிழ் வேதங்களுக்கும் உபவேதங்களும் உப அங்கங்களும் உண்டு. அவையே எண்மர் நன்மாலைகள். அவை.

1. பொய்கையாழ்வார் பாடிய முதல் திருவந்தாதி.
2. பூதத்தாழ்வார்பாடிய இரண்டாம் திருவந்தாதி
3. பேயாழ்வார் பாடிய மூன்றாம் திருவந்தாதி.
4. திருமழிசையாழ்வார் பாடிய நான்காம் திருவந்தாதி.
5. குலசேகராழ்வார் பாடிய பெருமாள் திருமொழி.
6. பெரியாழ்வார் பாடிய பெரியாழ்வார் திருமொழி, திருப்பல்லாண்டு.
7. தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பாடிய திருமாலை, திருப்பள்ளி எழுச்சி.
8. திருப்பாணாழ்வார் பாடிய அமலனாதி பிரான் என்பன.

எண்ணாங்கு தர்மங்கள் :

முப்பத்திரண்டு அறங்கள் சிறப்பாகப் பேசப் படுகின்றன. காஞ்சியில் வீற்றிருக்கும் காமாட்சி, அறம் வளர்த்த நாயகியாவாள். அவள் வளர்த்த முப்பத்திரண்டு அறங்கள் மேல்வருவனவாகும்.

1. அன்னதானம்
2. ஓதுவித்தல்
3. சிறைப்பட்டோர்க்குத் தின்பண்டம் கொடுத்தல்.
4. ஊருக்கு உணவளிப்பது
5. கண்ணோயகற்றல்
6. பசுவுக்கு வாயுறை கொடுத்தல்.
7. ஆவனம் பெருகச் சேவனம் விடுதல்
8. தர்மக் கல்யாணம்
9. நோய்க்கு மருந்து
10. எண்ணெய் ஈதல்.
11. கடன் தீர்த்தல்
12. மடம் கட்டுதல்
13. மயிர்வினைஞர் நல்குதல்
14. வண்டிப்பாதை அமைத்தல்
15. சோலைவைத்தல்
16. சிறகினம் சிறைநீக்கல்
17. ஈமக்கடன் கழித்தல்.
18. கன்னிகாதானம்
19. சிறுவர்க்குச் சிற்றுண்டி
20. ஆவுரோஞ்சுதல்
21. காதோலையீதல்
22. மகப்பேறு பார்த்தல்

23. கண்ணாடி கொடுத்தல்
24. தண்ணீர்ப்பந்தல் அமைத்தல்
25. ஆடை அழுக்குக் களைதல்
26. சாலை அமைத்தல்.
27. இல்லறம் இனிது நடாத்துதல்.
28. குடிதண்ணீர்குளம் அமைத்தல்
29. செழுங்களை தாங்குதல்.
30. சுண்ணம், இலை, பாக்கு ஆகியன அளித்தல்.
31. குழந்தைகளுக்குப் பால் கொடுத்தல்.
32. சுமை இறக்கச் சுமைதாங்கி அமைத்தல்.

எதிர்கொள்பாடி :

இன்று இத்திருத்தலத்தினை, மேலைத்திருமணஞ்சேரி என அழைக்கின்றனர். வேள்விக் குடியில் திருமணம் செய்துகொண்டு அத்திருமணக்கோலத்துடன் வந்த தன் அடியவரான அரச குமாரனை அவனுடைய அம்மாணைப்போல இறைவன் வந்து எதிர்கொண்டழைத்துச் சென்றமையால் இத்தலம் எதிர்கொள்பாடி என்றாயிற்று. இறைவன் மதயானேஸ்வரர். இறைவி மலர்க்குழல் மாது.

“மத்தயானை யேறி மன்னர் சூழ வருவீர்காள்
செத்த போதிலாருமில்லை சிந்தையுள்
வைம்மின்கள்
வைத்தவுள்ள மாற்ற வேண்டாவம் மின் மனத்
தீரே
அத்தர் கோயிலெதிர் கொள் பாடியென்
பதடைவோமே”

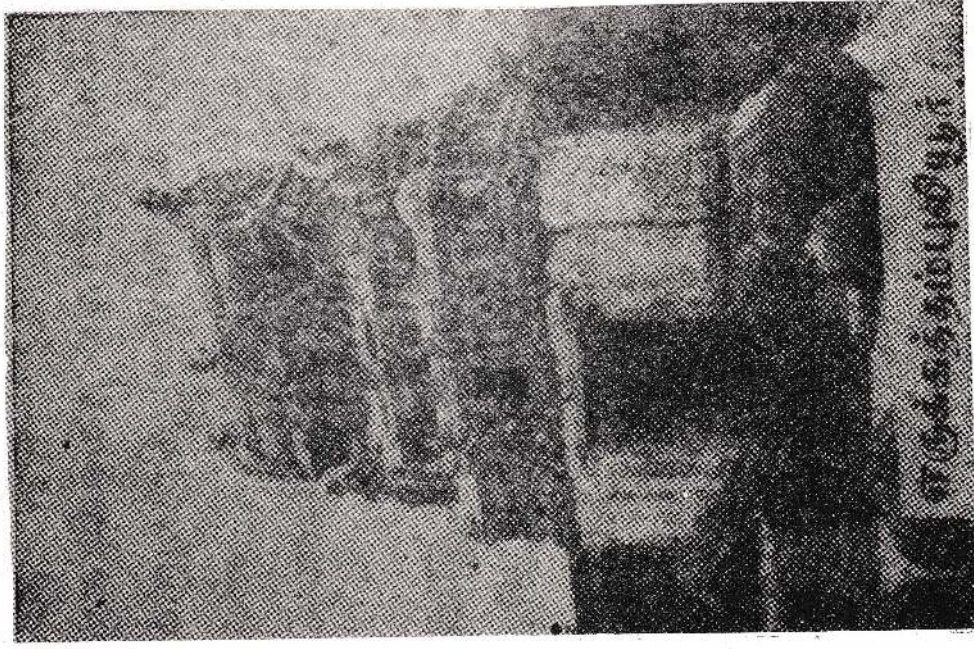
இத்தலம் மயிலாடுதுறையிலிருந்து குற்றாலம் வழியாக பந்தநல்லூர் செல்லும் பேருந்துச்சாலையில் வலப்புறமாகவுள்ள திருமணஞ்சேரிப்பாதையில் அமைந்துள்ளது.

எம்பார் :

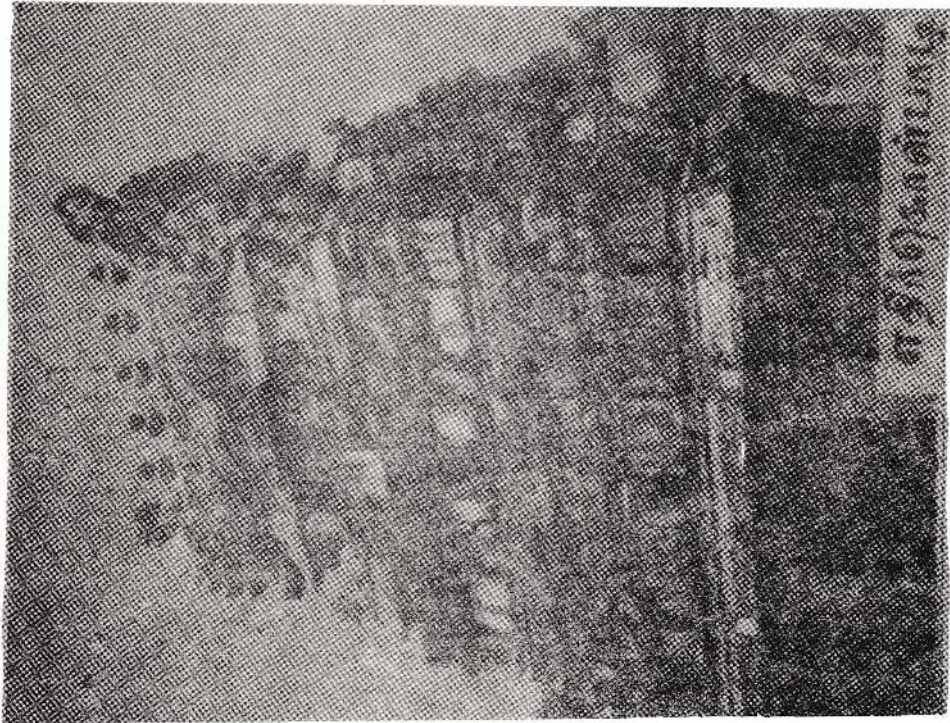
எம்பார் என்பது ஒரு பட்டப் பெயராகும். வைணவ அடியாராகிய பெரியதிருமலை நம்பியின் குமாரரை, அவர் தந்தையார், உடையவர் என அழைக்கப்படும் இராமானுசரிடம் கையளித்தனர். உடையவர் இவருக்கு எம்பார் எனத் திருநாமம் இட்டனர். இவர் ஒரு திரிதண்ட சந்நியாசியாவார்.

எயினனார் :

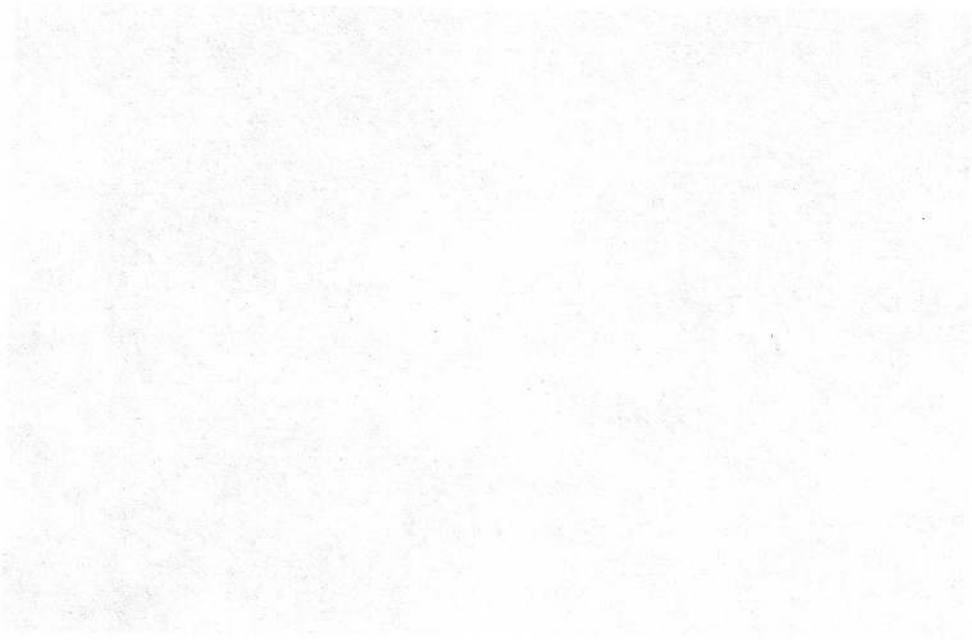
இத்தலம் ஈழச் சான்றார் குலத்தில் தோன்றி மன்னர்க்கு வாட்படை பயிற்றும் கலையின் தலைமை நிலையினால் ஏனாதி என்னும் சிறப்புப் பட்டப் பெயர் பெற்று விளங்கி, அழகாறு கொண்ட தொழிலுரிமைத் தாயத்தானாகிய அதிசூரன் என்பவன் தம்மைப் போருக்கு அறைகூவி அழைத்து வஞ்சனையால் கொல்ல முயன்றபோது,

எருக்கத்தம்புலியூர் திவனாலயம்
(பக்கம்-129)

எதிர்கொள்பாடி திவனாலயம்
(பக்கம்-128)

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

அவன் பசி வந்த திருநீற்றைக் கண்டு அடியார் என மதித்து போர் புரியாது உயிர்துறந்த உத்தமர் ஏனாதி நாயனார் அவதரித்த தலம் கும்பகோணத்துக்குத் தெற்கே ஐந்துகல் தொலைவில் அரிசிலாற்றங்கரையின் தென்கரையில் அமைந்துள்ளது. இப்போது ஏனநல்லூர் என வழங்குகின்றது.

எரியோம்பல் :

இதனை அக்கினிகாரியம் என்பர். தூயமணலில் உயிபரப்பி ஆல், அரசு, மா, புரசு, முருக்கு முதலியவற்றின் குச்சிகளை வைத்துத்தீமூட்டி நெய், பொதி, தானியம் முதலியன பெய்து எரியும் தீயை இறைவனாகக் கருதி வழிபடுவதே எரியோம்பலாம்.

“கற்றாங்கு எரியோம்ப, கலியை வாராமே செற்றார் வாழ்தில்லை”, என இதனை ஞானசம்பந்தர் சிறப்பித்துள்ளார்.

இக்காலத்தில் விஞ்ஞான ரீதியாகவும் இம்முறை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

இந்து மதத்தில் மனித வாழ்வின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை எல்லா நிகழ்வுகளும் அக்கினி சாட்சியாகவே செய்யப்படுகின்றன. அக்கினி தூய்மையின் வடிவம். மூன்றாக வளர்க்கப்படுதலினால் இதனை முத்தீ எனவும் வழங்குவர். அக்காலத்தில் அந்தணர் உலக நலன் கருதித்தம் வீடுகளில் எரிஓம்பி வந்தனர்.

எரிந்த அம்மன் :

எரித்த அம்மன் என்பது கண்ணகி அம்மனின் மறு பெயராகும். பேச்சு வழக்கில் எரிஞ்ச அம்மன் என வழங்குகிறார்கள்,

எரிஞ்ச, எரிந்த, எரித்த என வினைமாற்றம் செய்யும்போது தான் இதன் உண்மைப் பொருள் அறியவரும்

மதுரையைக் கொங்கைப்பூசலால் எரித்த கண்ணகி வழிபடுதலுக்குரியவர் எனக்கண்ட சேரன் செங்குட்டுவன், இமயத்துக்கல் கொணர்ந்து கண்ணகிக்குப் படிமம் சமைத்து விழா எடுத்தான். அவ்விழா வந்து வழிபட்டோருள், இலங்கைக் கயவாகு மன்னனும் ஒருவனாவான். அவன் இலங்கை மீண்ட பின்னர் இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் கண்ணகிக்குக் கோயில் எடுத்தான். இதிலிருந்து கண்ணகி வழிபாடு இலங்கையிற் பரவலாயிற்று.

இம்முறையைப் பின்பற்றி எடுக்கப்பட்ட கோயிலே இந்த எரிந்த அம்மன் கோயிலாகும். எரித்த என்பது மக்கள் வாயில் எரிந்த, எரிஞ்ச என்றாயிற்று.

இக்கோயில் புலோலி மேற்கில், பருத்தித்துறையிலிருந்து வல்வெட்டித்துறைக்குக் கடற்கரை வழியாகச் செல்லும் பெருந்தெருவில் தரை நோக்கிச் சிறிது தூரத்தே அமைந்துள்ளது.

திரு எருக்கத்தம்புலியூர் :

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரின் பாடல் பெற்ற தலம். இது நடு நாட்டிலுள்ள ஈஸ்வரங்களுளொன்று. தென் ஆற்காடு மாவட்டத்திலே, திருமுது குன்றத்துக்குத் தெற்கே ஏழு மைல் தூரத்திலுள்ளது. திரு நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் பிறந்த பதி. இங்குள்ள கோயிலை “எருக்கத்தம்புலியூர் தருகோயில்” என்றும் “எருக்கத்தம்புலியூர் திகழ் கோயிலென்றுத் திருஞானசம்பந்தர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“எண்ணார் எருக்கத்தம்புலியூர் உறைகின்ற அண்ணா என வல்லார்க்கு அடையாவினைதானே” என்பது சம்பந்தர் தேவாரம்.

இக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானை நீலகண்டர் எனவும் அம்மனை நீலமர்க் கண்ணியார் என்றுங் குறிப்பிடுவது வழக்கம். வெள்ளெருக்கஞ் செடி கோயிலின் தலவிருட்சமாகும்.

எருது :

எருது சிவபெருமானது வாகனமாகும். இதனால் இது சைவசமயத்தில் முக்கிய இடம் பெறுகிறது. எருதேறி, ஏறுர்ந்தான் எனச் சிவபெருமான் தொழப்படுவதைத் திருமுறைகளிலும் புராண இதிகாசங்களிலும் காணலாம்.

விவசாயத்தை முக்கிய தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்த காலத்தில் எருதின் முக்கியத்துவம் மக்களால் நன்கு உணரப்பட்டது. அதனால் அது போற்றலுக்கும் வணக்கத்துக்கும் உரியதாகியது.

மாட்டுப் பொங்கலும் எருதின் உடலில் தேவர்கள் இருப்பதாகக் கருதுவதும் அது மக்களிடம் பெற்றுள்ள மதிப்பைக் காட்டுவதாகும். தமிழ் மக்கள் பண்டுதொட்டு தெய்வத்தன்மையோடு மிகவும் போற்றிய மிருகம் இதுவொன்றேயாகும்.

எருது வாகனம் நீதியின் சின்னமாகக் கருதியே சைவசமயம் அதனைச் சிவபெருமானின் வாகனமாக ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது.

நீதியின்மீதே இறைவன் வீற்றிருப்பான். “இறைவன் வடிவே நீதிதான்”. என்கிறது தேவாரம். “நீதியே நெற்றிக்கண்ணுடைய தோர் நெருப்பே” என்பது அப்பர் வாக்கு. சிவனை அவ்வாகனத்தின்மீது எழுந்தருளப் பண்ணி எல்லோரும் காணுமாறு வீதிவலம் செய்விக்கப்படுவதன் பொருளே மக்கள் நீதியின் முக்கியத்துவம் உணர வேண்டுமென்பதாகும். நீதியுள்ளார் நெஞ்சமே இறைவன் விரும்பி வரும் வாகனமாகும். ஏறார்ந்த கதையினை விளக்கப் பல புராணக்கதைகள் உள்ளன.

ஊழிக்காலத்தில் உலகோடு தானும் அழிய நேருமோ என அஞ்சிச் சிவனைத் தஞ்சமடைந்த அறக்கடவுளைச் சிவன் ஏற்றுவாகனமாக்கிக் கொண்டான் எனக் கூறப்படுவதும் அவற்றுள் ஒன்றாகும்.

எல்லப்ப பூபதி :

இவர் திருவண்ணாமலைக்கு 25 மைல் தூரத்திலுள்ள தாழை நகரீர் பிறந்தவர். இவர் இயற்றிய நூல்கள் அருணாசலபுராணம், திரிவிதிஞ்சைப்புராணம், அருணை அந்தாதி, திருவாரூர்க்கோவை, செளந்தரியாகா உரை, திருப்பனந்தாள் உலா முதலியன. இவர் பெயர் எல்லப்பநயினார் எனவும் வழங்கும். இவர் 16 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்.

எல்லைக் காளியம்மன் கோவில் :

கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள திருகோணமலை மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ளது. இதனைப் பறையன் குளம் எல்லைக்காளியம்மன் கோவில் என வழங்குவர். திருகோணமலையிலிருந்து அனுராதபுரம் செல்லும் நெடுஞ்சாலையில் முதலைக்குளம் சந்தியிலிருந்து பத்துக் கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் நல்லபிட்டி என்னும் கிராமம் இருக்கின்றது. அங்கிருந்து காட்டுப்பாதையூடாகச் சென்றால் பறையன் குளம் எல்லைக் காளியம்மன் கோவிலையடையலாம்.

காளியம்மன் கோவில் கொடியமிருகங்கள் வாழும் காட்டின் மத்தியில் களிமண்ணால் கட்டப்பட்ட ஒரு சிறுகோவிலாகும். இங்கு பத்திரகாளி அம்பாளின் கல் விக்ரகம் ஒன்று உள்ளது. சைவ மக்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் போற்றப்பட்ட கோவில் இன்று சிறப்பிழந்து கிடக்கின்றது.

இக்கோவில் அமைந்த இடம் எல்லைக் காளியாக அமைந்ததால் இப்பெயர் பெற்றதென்று கூறுவதுண்டு.

இக்கோவிலைத் தவிர திருகோணமலை பங்குளத்திலும் ஓர் எல்லைக்காளி கோவில் ஒன்று உண்டு.

பங்குளம் எல்லைக்காளி கோவிலிலே தைப் பூசத்திருவிழா பொங்கலாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது. இவ்வாலயத்திற்கான கல்வெட்டுக்களும் காணப்படுகின்றன.

எல்லப்பநாவலர் :

இவரைச் சைவ எல்லப்பநாவலர் எனவும் வழங்குவர். இவர் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் எனவும் கருதப்படுகின்றது. பிள்ளைப் பெருமானையங்கார் காலத்தவர் என்பதால் இவர் திருமலை நாயக்கர் மதுரையை ஆண்ட காலத்தவர் என்பது புலனாகின்றது. இவர் தருமபுர ஆதினத்தில் கல்வி கற்றவர். இவர் இயற்றிய நூல்கள் சைவசமயம் பற்றியன. அவை வருமாறு :

அருணாசல புராணம், திருவரிஞ்சைப் புராணம், செவ்வந்தி புராணம், தீர்த்த கிரிபுராணம், திருச்செங்காட்டங்குடிப்புராணம், திருவெண்காட்டுப்புராணம், அருணையந்தாதி, அருணைக் கலம்பகம், செளந்தரியலகரி உரை என்பனவாகும்.

எல்லோரா :

இந்துகலாசார வளர்ச்சி பற்றிய வரலாற்றிலே சிறப்பிடம் பெறுகின்ற பிரதானமான தலங்களுள் எல்லோரா என்பதும் ஒன்றாகும். அங்கு பல குகைக் கோயில்களும், குடவரைக் கோயில்களும், ஓவியங்களும் காணப்படுகின்றன. இராஷ்டிரகூட மன்னரின் சில சாசனங்களும் அங்கு காணப்பெற்றன. எல்லோரா என்பது புராதன காலத்திலே எல்லாபுரம் என வழங்கியது என்பது தந்திதூர்க்கனுடைய (735-57) எல்லோராச் செப்பேடுகள் மூலமாக அறியப்படுகின்றது. பிரஸஸ்தி வடிவிலமைந்த அச்சாசனம் தந்திதூர்கனதும் அவனுடைய முன்னோர்களதும் வரலாறு பற்றிய சில செய்திகளைச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றது. பஞ்சமகாசப்த, சாமந்தாதிபதி என்ற விருதுகளையுடைய தந்திதூர்க்கன் கர்க்கராஜனின் பேரனென்றும் இந்திரராஜனின் மகனென்றும் இச்செப்பேடுகளிலே வர்ணிக்கப்படுகின்றான். மேலும், இராஷ்டிரகூட வம்சத்தின் அணியாக விளங்கிய இம்மன்னன் பருத்த தந்தங்களையுடைய வேழங்கள் பல பங்குகொண்ட போர்களிலே வெற்றிசுட்டிய பெருவீரன் என்றும் புகழப்பெற்றுள்ளான். மகாராஷ்டிரத்திலுள்ள சந்தனபுரி 84 என்னும் விஷயத்திலே பிப்பலால என்ற கிராமத்தை நவசாரி என்னுமூரிலிருந்து சென்றிருந்த பிராமணருக்குத் தானம் பண்ணிய மையினை இச்செப்பேடுகள் வர்ணிக்கின்றன. குகேஸ்வர தீர்த்தத்திலே நீராடிய பின்பு வதரிகா வாசம் என்னும் தலத்திலிருந்து தந்திதூர்க்

கன் செப்பேடுகளை வழங்கினான் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. எல்லோராலிலுள்ள தசாவதாரக் குகையிலே தந்திதுர்க்கனுடைய கல் வெட்டொன்றுள்ளது. அது அவனுடைய போர்களைப் பற்றியும் அவனது காலத்திலே மத்திய இந்தியாவிலே இராஷ்டிரகூடரின் மேலாதிக்கம் வளர்ச்சியுற்றமையினையும் விளக்குகின்றது. தந்திதுர்க்கன் உஜ்ஜயினீ நகருக்குப் படையெடுத்துச் சென்று பெரு வெற்றியீட்டி அதன் பயனாக அங்கு உஹிரண்யகர்ப்ப மகாதானஞ் செய்தான் என்று இக்கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.

கோயில்களும் கட்டிடங்களும் :

குகைகளைக் குடைந்து கட்டிடங்களை அமைக்கும் முறையானது அஜந்தா, பாக், எல்லோரா முதலிய வடமேற்குத் தக்கிணத்திலுள்ள தலங்களிலே பல நூற்றாண்டு காலமாக வழக்கிலிருந்தது. கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலே அங்கு ஆரம்பமாகிய இக்கட்டிடக்கலை மரபானது எல்லோராலிலும், புரியிலும் (எலிபந்தா) இராஷ்டிரகூடரின் ஆட்சியிலே, எட்டாம், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளிலே பூரண வளர்ச்சி அடைந்தது. எல்லோராலிலுள்ள குகைக் கோயில்கள் யாவும் அங்குள்ள ஒரு மைல் நீளமான மலையொன்றிலே அமைந்துள்ளன. வயல் நிலங்களின் ஓரமாக அமைந்துள்ள அம்மலையிலே வாதாபிச் சாளுக்கியரதும் (550—750) இராஷ்டிரகூடரதும் (750-975) காலங்களுக்குரிய பௌத்த சமணப்பள்ளிகளாகவும் சைவ, வைணவக் கோயில்களாகவும் அமைந்த கட்டிடங்கள் உள்ளன. அவற்றுட் காலத்தால் முற்பட்டனவாகிய பௌத்தக் கட்டிடவமைப்புக்கள் மலையின் தென்பகுதியிலே காணப்படுகின்றன. இங்கு பௌத்த சமயச் சார்புடைய 12 கட்டிடவமைப்புக்கள் குகைகளைக் குடைந்து அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவை கி. பி. 550—750 ஆகிய காலப் பகுதிக்குரியவை. இவை இரண்டு வகையினவாகக் காணப்படுகின்றன. இக்குகைகளை இலக்கமிட்டுக் குறிப்பிடுவது நவீனகாலத் தொல்லியலாளர் ஏற்படுத்திய வழக்கமாகும். முதலைந்து குகைகளும் ஒரு வகையிலுள்ளனவாகும். ஏனையவேழும் இன்னொரு வகைக்குரியனவாகும். முதலாம் வகையினைச் சேர்ந்த குகைகளினுள்ளே ஒரு மண்டபம் காணப்படும். மண்டபத்தின் பின்புறச்சுவரின் நடுவிலே உட்புறமாகப் புத்தரின் படிமத்தினை வைப்பதற்கெனப் படிமாகரம் அமைந்திருக்கும். மண்டபத்தின் இருபக்கங்களிற் சங்கத்தவர் தங்கியிருப்பதற்கான கூடங்கள் குடையப்பட்டிருக்கும். அதன் முற்புறமாக நுழைவாயிலொன்று காணப்படும். மகாவாடா எனப்படும் 5 ஆம்

குகையானது அஜந்தாலிலுள்ள குகைகளைப் பெரிதும் ஒத்துள்ளது. இரண்டாம் வகையினைச் சேர்ந்த கட்டிடங்கள் அளவிலே முன்னையவற்றைக் காட்டிலும் பெரியவை. தொண்டால், தீன்-தால் என வழங்கும் 11 ஆம், 12 ஆம் கட்டிடங்கள் மூன்று மாடிகளைக் கொண்டவை. அவற்றின் ஒவ்வொரு மாடியிலும் மண்டபத்தின் அருகே எட்டுத் தூண்கள் பொருந்திய சாலையொன்று காணப்படுகின்றது.

எல்லோராவிற 16 இந்துக்கட்டிடவமைப்புக்கள் குகைக் கோவில்களாக அமைந்துள்ளன. அவை அனைத்தும் மலையின் மேற்குப்புறத்திலே அரைமைல் தூரத்தினுள் அடங்கியுள்ளன. சைவ, வைணவச் சார்புடைய குகைக் கோயில்கள் மூன்று வகையினவாகக் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் முதலாவது வகையினைச் சேர்ந்தவை அளவிலே சிறியனவாகவும் பௌத்த சைத்திய மண்டபங்களைப் பின்பற்றி உருவாக்கப்பட்டனவாகவும் காணப்படுகின்றன. இவற்றிலே தூண்களையுடைய மண்டபமொன்றும் அதன் பிற்புறமாக இறையகமொன்றும் குடையப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் தசாவதார (15) என இந்நாட்களிலே வழங்கும் ஆலயம் அளவிலே பெரியதும் பிரதானமானதும் ஆகும். குகையின் முகப்பினைக் குடைந்தமைக்கப்பெற்ற நுழைவாயிலும் உள்ளே மண்டபமொன்றுங் காணப்படுகின்றன. அவற்றிற்குப் பின்னால் இரண்டு மாடிகளைக் கொண்ட அமைப்பொன்றுள்ளது. அதன் ஒவ்வொரு மாடத்திலும் இரு தூண்வரிசைகள் காணப்படுகின்றன. சதுரமான வடிவிலமைந்த தூண்களின் மேற்புறத்திற் பலகை போன்ற உருவம் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டிடத்தினைச் சுற்றியுள்ள சுவர்களிலே புராணக் கதைகளைச் சித்திரிக்கின்ற பிரமாண்டமான தோற்றமுடைய சிற்பங்கள் குடையப்பட்டுள்ளன. ஒரு பக்கத்துச் சுவரிலுள்ள சிற்பங்கள் வைணவ சமயச் சார்புடையனவாகவும் மறுபக்கத்திலுள்ளவை சைவ சமயச் சார்புடையனவாகவும் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன.

இரண்டாவது வகையிலுள்ள ஆலயங்களும் எளிமையான அமைப்பினைக் கொண்டவை. அவற்றிலுள்ள இறையகத்தினைச் சுற்றிப் பிரதக்ஷிண பாதை அமைந்திருப்பது அவற்றின் சிறப்பம்சமாகும். ராவண-கா-கை, ராமேஸ்வர என வழங்கும் ஆலயங்கள் இந்த வகைக்குரிய அம்சங்களை நன்கு பிரதிபலிக்கின்றன. ராவண-கா-கை என்பதன் இறையகத்திலே தூர்க்கையின் படிமமொன்று உடைந்த நிலையிலே காணப்படுகின்றது. அதன் வாயிலின் இரு பக்கங்களிலும் துவாரபாலகரின் உருவங்களும் வேறு சிற்பங்களும் மிகுந்த வனம்

புடன் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. தூண்களுடன் அமைந்துள்ள மண்டபத்தின் சுவர்களிரண்டிலும் கம்பீரமான தோற்றமுடைய சிற்பங்கள் அமைந்துள்ளன. தென்புறச் சுவரிலே சைவசமயச் சார்புடைய சிற்பங்களும் வடப்புறச்சுவரிலே வைணவ சிற்பங்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

மூன்றாம் வகைக்குரிய துமார்-லென என வழங்கும் ஆலயம் அமைப்பிலே முன்னைய வற்றிலும் முற்றிலும் வேறுபட்டதாகும். குருசுவடிலே உருவாக்கப் பெற்ற தளவமைப்பினைக் கொண்டுள்ளன. அளவிலே பெரிதான அக்கோயிலுக்கு மூன்று நுழைவாயில்கள் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. அதனாற் காற்றோட்டமும் வெளிச்சமும் போதிய அளவிலே ஆலயத்திற்கு காணப்படுகின்றன. வெளிச்சத்தின் காரணமாகக் கோயிற்சிற்பங்கள் பிரகாசத்துடன் விளங்குகின்றன. பிரமாண்டமான தோற்றமுடைய இறையகமே இக்கோயிலமைப்பின் பிரதானமான அம்சமாகும். அதற்குப் படிக்கட்டுகள் பொருந்திய நான்கு நுழைவாயில்களுள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றின் இரு பக்கங்களிலும் அளவிலே பெரிய துவாரபாலகர் உருவங்கள் நன்கமைந்துள்ளன. இறையகத்துக்கு முன்பாக 150 அடிநீளமும் 50 அடி அகலமுங்கொண்ட பிரமாண்டமான மண்டபமுள்ளது. இருவரிசைகளாகவுள்ள பருத்த பத்துத் தூண்கள் மண்டபத்தினை நடுப்பகுதி, இருசாலைகள் என்ற விதமாகப் பிரிப்பனபோல அமைந்துள்ளன. வடக்கிலும் கிழக்கிலுமுள்ள நுழைவாயில்கள் அந்தராலங்களினாலே மண்டபத்துடன் இணைக்கப்பெற்றுள்ளன. ஆலயத்தின் மூன்று நுழைவாயில்களிலும் தூண்கள் கூடிய முகப்பு மண்டபங்கள் உள்ளன. அவற்றிலுள்ள படிக்கட்டுக்களின் இரு பக்கங்களிலும் பீடத்தில் அமைந்த சிங்கங்களின் உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆலயத்தினுட் காணப்படும் தூண்கள் 15 அடி உயரமும் 5 அடி அகலமுங் கொண்ட பெரிய அளவினையுடையனவாகும். துமார் - லென வினைப் போன்ற அமைப்பிலுள்ள கோயில்கள் எளிபந்தாலிலும் சோல்செற் தீவிலுமுள்ளன. இவற்றுட் பின்னைய தலத்திலுள்ள யோகேஸ்வரி கோயில் கி.பி. 800 ஆம் ஆண்டளவிலே உருவாகியது. 250 அடி நீளமுடைய அக்கோயிலானது தக்கிணத்திலுள்ள பிறகுகைக் கோயில்களைக் காட்டிலும் அளவிலே பெரியதாகும்.

தக்கிணத்துக் கோயில்களிலே உன்னதமான தோற்றமுடையது இராஷ்டிரகூடப் பேரரசன் முதலாம் கிருஷ்ணனால் (756-775) அமைக்கப் பெற்ற எல்லோராவிலுள்ள கைலாசநாதர் கோயிலாகும். மலையினை வெட்டிக் குடவரைமுறை

யில் அமைக்கப்பெற்ற இக்கோயிலானது கட்டிடக்கலை வரலாற்றிலே ஒரு அற்புதமான சாதனையாகும். அது தளவமைப்பிலே பட்டதகல்வில் உள்ள விருபாக்ஷராலயத்தை ஒத்துள்ளது. ஆயினும், தோற்றத்திலே அதனைக் காட்டிலும் மிகப்பெரிதாகும். கைலாசநாதர் கோயில் திருவாசல் மண்டபம், நந்திமண்டபம், பிரதான ஆலயம், பரிவாரதேவர் கோட்டங்கள் என்னும் நான்கு பிரதான அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது. நுழைவாயில் மேற்குப் பக்கத்தில் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆலயத்தின் பிரதான பகுதி 150 அடி நீளமும் 100 அடி அகலமுங் கொண்டதும் 25 அடி உயரமான பீடத்தில் அமைக்கப்பட்டதுமான விமானஞ்சேர்ந்த பகுதியாகும்.

உபபீடங்கள் பல தளங்களாக ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக அமைந்துள்ளன. அவற்றிலே நடுவிலுள்ள தளத்திலே கம்பீரமான தோற்றமுடைய வேளங்களினதும் சிங்கங்களினதும் உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. 90 அடி உயரமும் மூன்று தளங்களையும் கொண்ட விமானமானது மிகுந்த வளப்புடன் உருவாக்கப்பெற்றுள்ளது. அதன் உச்சியிலே கபோதம் காணப்படுகின்றது. விமானத்தின் நான்கு பக்கங்களிலும்—புராணக் கதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட சிற்பங்கள் அமைந்துள்ளன. விமானத்தின் பீடத்தின் சுற்றுப் புறங்களிலே அழகிய ஐந்து பரிவார-தேவர் கோயில்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. அவை அளவிலே சிறியனவாயினும் அமைப்பிலே விமானம் பொருந்திய இறையத்தினை ஒத்துள்ளன.

கைலாசநாதர் கோயிலிலுள்ள மண்டபம் 70 அடி நீளமும் 62 அடி அகலமுங் கொண்டது. அதிலே 16 தூண்கள் காணப்படுகின்றன. மண்டபத்தின் நடுப்பகுதியானது குருசுவடிலே காட்சியளிக்கும் படியாக ஒவ்வொரு திசையிலும் நான்கு தூண்கள் என்றவிதமாக அவை அமைந்துள்ளன. இறையகத்திற்கும் மண்டபத்திற்கும் இடையிலே அந்தராலமொன்று அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. மண்டபத்தின் முன்பாக நந்திபீடமும் அதன் இரு பக்கங்களிலும் 51 அடி உயரமுடைய இரு துவஜஸ்தம்பங்களும் காணப்படுகின்றன. கைலாசநாதர் கோயிலானது இந்து ஆலயமொன்றிற்குரிய பிரதான அம்சங்கள் எல்லாவற்றையும் கொண்டிருப்பதோடு அதன் பகுதிகள் ஒவ்வொன்றும் பொருத்தமான அளவுகளில் நிர்மாணிக்கப்பெற்றுக் கவர்ச்சிகரமான முறையிலே நன்கிணைக்கப்பட்டுள்ளன. கட்டடவ

மைப்பின் எல்லாப் பாகங்களும் மலையினை வெட்டிக் குடவரைமுறையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளமை ஒப்பற்றவொரு சாதனையாகும். பல்லவர் கலைப்பாணியின் அம்சங்களும் சாளுக்கியர் கலைப்பாணியிலுள்ள அம்சங்களும் கலப்புற்றுத் தக்கிணத்திலே கட்டடக்கலை முன்னேற்றம் பெற்றுள்ளமையினை எல்லோராக் கைலாசநாதர் கோயில் குறித்து நிற்கின்றது.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலே எல்லோராவிலே சமணர்களால் அமைக்கப்பெற்ற ஆலயங்களிலே சோடா - கைலாச, இந்திர சபா, ஜகந்நாத சபா ஆகிய மூன்றும் பிரதானமானவை. இவற்றுள் முன்னையது கைலாசநாதர் கோயிலைப்போன்று அமைக்கப்பெற்றதாகும். ஆனால் அளவிலே அது மிகச்சிறியதாகும். ஏனையவிரண்டும் இரண்டு மாடிகள் கொண்ட கட்டடங்களாகும். சமணமரபிலுள்ள கதைகளைப் பொருளாகக் கொண்ட சிற்பங்கள் இவற்றிலே மிக அழகாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

எல்லோராவிலுள்ள கோயில்களிலே மிகுந்தளவிலான சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. சைவம், வைணவம், ஆகிய சமயங்களைச் சார்ந்த புராணக் கதைகளும் இறைக்கோட்பாடுகளும் இவற்றிலே பிரதிபலிக்கப்படுகின்றன. இந்துமரபிலுள்ள சிந்தனைகளை ஈடும் எடுப்பும் அற்றவகையிலே மலைப்பாறைகளை வெட்டி வனப்புமிக்கவாகப்பொழிந்த கலைஞரின் கைவண்ணமும் கற்பனைத் திறனும் வியப்பிற்குரியனவாகவே எல்லோராவிலே காணப்படுகின்றன. இந்துமரபிலுள்ள படிமக்கலையின் முதிர்ச்சி நிலையினை இங்கு காணமுடிகின்றது. சிவனுடைய தாண்டவமூர்த்தங்களும் அனுக்கிரக மூர்த்தங்களும் உக்கிரமூர்த்தங்களும் மிகச்சிறப்பாக அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. கடிசமம், லலிதம், லலாடதிலகம், தலசம்ஸ்போடிதம் ஆகிய தாண்டவக் கோலங்களைச் சித்திரிக்கும் படிமங்கள் சைவ சமயங்கூறும் பதி இலக்கணங்களைக் கலைவனப்புடன் கற்பனையைத் தூண்டும் வகையிலே அமையப்பெற்றுள்ளன. எல்லோராவிலுள்ள அனுக்கிரக மூர்த்தங்களிலே இராவணானுக்கிரக மூர்த்தமானது சாலச்சிறந்ததாகும். இந்தியச் சிற்பங்களிலே உத்தமவர்க்கத்தைச் சேர்ந்தனவற்றுள் அதுவுமொன்றாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

திரிபுரந்தகர், அந்தகாசுரமர்த்தனர் ஆகிய வடிவங்களும் வைரவர் மூர்த்தங்களும் எல்லோராவிலே காணப்படுகின்றன. அங்குள்ள வைரவ மூர்த்தங்களிலே மிகப் பிரதானமானது அதிரித்த வைரவமூர்த்தமாகும். சிவனுடைய மிகமெலிந்த தோற்றமானது இதிலே ஊன்றிய வண்ணமா

யுள்ள மூன்று கால்களுடன் காணப்படுகின்றது. அருகிலே காளியுடன் கூடிய கணங்களின் உருவங்களும் மிகமெலிந்த வடிவுடன் காணப்படுகின்றன.

எல்லோராவிலுள்ள சிற்பங்களுட் கௌரியின் வடிவங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை. அதிலொன்று பார்வதியின் வடிவமாகும். அதிலே கீழ் வலக்கரத்தில் அக்ஷமாலையும் மேல்வலக்கரத்திற் சிவலிங்கமும் காணப்படுகின்றன. கீழிடக்கரத்திலே கலசமும் மேலிடக்கரத்திலே கணபதியின் உருவமும் உள்ளன. பார்வதியின் இப்படிமானது ரூபமண்டனம் என்னும் சிற்ப நூலிற் கூறப்பட்டுள்ளவாறு அமைந்திருப்பதுங் குறிப்பிடத்தக்கது.

தசவதாரக் கோயிலிலே விஷ்ணுவின் வாமன, திரிவிக்கிரம, வராக, நரசிம்ம அவதாரங்களின் காட்சிகள் சிறப்பு மிக்கனவாய் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

ரங்-மகால் என வழங்கும் கோயிலின் இரண்டாம் மாடியிலுள்ள முகமண்டபத்தின் முகட்டிலே இரு வேறு காலங்களில் வரையப்பட்ட ஓவியங்களின் சில பகுதிகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுட் காலத்தால் முற்பட்டவை, எட்டாம் நூற்றாண்டிலே ஆலயம் அமைக்கப்பட்டபொழுது வரையப்பட்டனவாகும். இவை அஜந்தாவிலுள்ள கலைப்பாணியுடன் தொடர்புள்ளவை. வானத்தில் முகில்களுக்கடாக இலக்குமியுடன் திருமால் நரவடிவிலுள்ள கருடவாகனத்திலே போதல், கொம்புகளையுடைய சிங்கம் மனிதனைத் தாங்கிச் செல்லுதல், கந்தருவர் இருவர் இருவராகக் கூடி முகில்களுடாகச் செல்லுதல் போன்ற காட்சிகளை இவ்வோவியங்களிடையே காணமுடிகின்றது. அத்துடன் தாமரைத் தடாகமொன்றில் யானைகளும், மீன்களும், புள்ளினங்களும் தங்கிநிற்கும் காட்சியும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. எல்லோரா ஓவியங்களுக்கும் மத்திய காலத்து குஜராத்திய ஓவியங்களுக்கும் இடையே சில அம்சங்களிலே தொடர்பிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

எலத்தூர் :

திருவண்ணாமலையிலிருந்து சுமார் பதினைந்து மைல் தூரத்திலுள்ள கலச பாக்கத்தருகே உள்ளது. பரந்த மலைமீது விரிந்த தோகையுடைய மயிலின்மேல் முருகப் பெருமான் காட்சி கொடுக்கின்றார்.

கோயிலை அடைவதற்கு நூற்று எண்பத்தாறு படிகள் உண்டு. முதற்படியிற் கோயில் கொண்ட

குள்ள செல்வ விநாயகரைத் தொழுது மலைமீது ஏற வேண்டும். இது ஒரு சுயம்பு ஷேத்திரம். நக்ஷத்திரக்கோயில் என்றும் இதற்குப் பெயர் உண்டு. கார்த்திகை நக்ஷத்திரத்தன்று இத்திருக்கோயிலிற் சிவபெருமான் சுயம்புவாக இலிங்க வடிவில் தோன்றினாராம். சுயம்பு இலிங்கத்தை அடுத்து மூலவரான முருகப்பெருமான் வள்ளி தேவசேனா சமேதராய் ஒரு திருமுகத் தோற்றத்துடன் அனைவர்க்கும் ஆனந்த தரிசனம் கொடுக்கின்றார். கர்ப்ப கிரகத்திற்குப் பக்கத்தில் தண்டாயுதபாணியாக காட்சி தரும் கந்தப் பெருமானுக்கு தனிச்சந்திதி உண்டு.

இக்கோயிலில் உள்ள முருகனுக்குச் சிவசுப்பிரமணியன் என்ற திருநாமமும் உண்டு.

எழுநரகம் :

இதனை ஏழ்நரகம் எனவும் கூறுவர். இந்து சமயம் சுவர்க்க உலகம், நரக உலகம் என இருவகை உலகு பற்றி விரிவாகப் பேசும். சுவர்க்கம் எல்லா இன்பங்களும் ஒருங்கே அமைந்த உலகென்றும் நரகம் கொடூரத்துன்பங்கள் நிறைந்த உலகென்றும் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன.

புண்ணியம் செய்வார் சுவர்க்கம் புகுவர் எனவும் பாவம் புரிவார் நரகம் புகுவர் என்பதும் வழக்கு.

சாதாரண மனிதரை அச்சப்படுத்தியேனும் ஆசைப்படுத்தியேனும் வழிப்படுத்தலாமெனும் உளவியல் அடிப்படையாக எழுந்ததே இக்கோட்பாடு.

இதனை, அச்சமே கீழ்களது ஆசாரம் எச்சம் அவாவுண்டேன் உண்டாம் சிறிது என்பர் வள்ளுவர்.

எனவே சுவர்க்கம் ஆசைப்படுத்துகிறது. நரகம் அச்சப்படுத்துகிறது. இந்நரகம் ஏழு வகைப்படும். அவை. கூட, சாலம், கும்பபாகம், அள்ளல், அதோகதி, ஆர்வம், பூதி, செந்து என்பனவாகும்.

எழுதாமறை :

இதனை எழுதாக்கிளவி எனவும் கூறுவர். சமஸ்கிருத மொழியில் உள்ள எழுதாமறை நான்காகும். அவை இருக்கு, யசூர், சாமம், அதர்வணம் என்பனவாகும்.

இறைவன் இம்மறையைப் பிரமனுக்கு உபதேசிக்க, பிரமன் இருடிகளுக்கும் அவ்விருடிகள் அதனைத் தம் சீடருக்கும் உபதேசித்தனர் என்பது வரலாறு.

மொழியானது எழுத்துருப் பெறுவதற்கு முன்பே, வேதக் கருத்துக்கள் தோன்றிப் பயிலப்பட்டு வந்துள்ளன. அதனால் அவை குருவிடமிருந்து சீடர்க்குச் செவி வழியாக உபதேசிக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. வரிவடிவம் தோன்றி எழுதப்படும் வரை இவை எழுதா மறைகளாகவே இருந்தன. பக்குவமுடையார்க்கன்றி மற்றையோர்க்கு மறைக்கப்பட்டமையால் அவை மறைகள் எனப்பட்டன.

எழு பிறப்பு :

வினைக்கேற்ப எடுக்கும் ஏழ்வகைப் பிறப்பு. அவை, தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்பன.

எழு நூற்று மங்கலம் :

மங்கலம் என்பது பண்டைய தமிழ் மன்னர், அந்தணர்க்கு இறையிலித் தானமாக அளித்த ஊரினைக்குறிப்பது.

இத்திருத்தலத்திலேதான், மாணிக்கவாசகர் பொருட்டு நரியைப் பரியாக்கி ஞானமெல்லாம் நடத்துவித்த திருவிளையாடல் நடை பெற்றது. ஆளுடைய நாயகர், எழு நூறு நரிகளைக் குதிரைகளாக மாற்றிய அற்புதம் நடந்தபடியால் இவ்வூர் இப்பெயர் பெற்றது. இது மதுரையில் ஆளுடையார் கோவிலுக்கு அண்மையில் உள்ளது.

எழுகூற்றிருக்கை :

இது நாயன்மார், ஆழ்வார் பாடல் வகைகளுள் ஒன்று. ஏழுகூறுகளால் தேர்போல் அமைந்து ஒன்று முதல் ஏழு வரையில் ஒவ்வோர் எண் மிகுத்தும் குறைத்தும் எண்ணலங்காரம் அமைய இணைக்குறள் ஆசிரியப்பாவால் பாடப்பெறுவது. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் திருமங்கையாழ்வாரும் திருமுறையிற் சம்பந்தரும், நக்கீர தேவநாயனாரும் இவ்வகையிற் பாடியுள்ளனர். ஒருங்கிய மனத்தோடு இருபிறப்பு ஒர்ந்து முப்பொழுது குறை முடித்து நான்மறை ஒதி வரன்முறை பயின்று எழுவான்தனை வளர்க்கும் பிரமபுரம் பேணின் இதன்கண் ஒருங்கிய இருபிறப்பு-முப்பொழுது-நான்மறை-ஐவகை வேள்வி — ஆறு அங்கம் — ஏழுவாள்” என்னும் சொற்றொடர்களின் ஒன்று முதல் ஏழு வரையுள்ள எண்ணின் பெயர்கள் முறையே வந்திருப்பதைக் காணலாம்.

எழுநா :

ஏழு நாக்குகள் — தீ நாக்குகள்—தீக்கொழுந்துகளையுடைய அக்கினியின் பெயராகும். அவற்

றின் பெயர் வருமாறு: கானி, கராவி, மனோ சபை, சுலோகிதை, சதும்பரவருணை, லுங்கினி, விசுவரூப என்பனவாகும்.

எறிபத்தநாயனார் :

இறைவனிடமுள்ள பக்தி ஈடுபாட்டினால் மதம் கொண்ட யானையின் துதிக்கையை வாளால் எறிந்து கொன்றவர் என்னும் காரணத்தால் இவர் எறிபத்தர் என அழைக்கப்படுகின்றார். இவரும் 63 நாயன்மார்களுள் ஒருவராவார். ஆனிலை என அழைக்கப்படும் திருக்கோயிலையுடைய கருஜர் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவர்.

நாள்தோறும் பூப்பறித்து அலங்கல் சாத்தும் பணிபூண்ட சிவகாசியாண்டார் என்னும் அடியார், பூக்கடையோடு திருக்கோவிலுக்குச் செல்லும் வழியில், புகழ்ச் சோழ மன்னனின் பட்டத்து யானை மதம் கொண்டு கூடையைப் பறித்துச் சிதறியது.

இதனால் பெருங்கவலையுற்ற சிவகாமியாண்டார் தம் தள்ளா வயதிலும் சிவனே சிவனே என யானையின் பின் ஓடினார் இதனைக் கண்ட எறிபத்தர், சிவனடியார்க்குற்ற துன்பத்தைப் போக்குவதையே தன் குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர். யானையின் தடக்கை வீழ வாளினாலே துணித்தார். யானையைன்றி யானையை நன்கு வழி நடத்தாத பாகர் முதலியோரையும் கொன்றார்.

காவலர் மூலம் இச்செய்தி அறிந்த புகழ்ச்சோழன், கொலை நடந்த இடத்துக்கு விரைந்தான். வாளோடு நின்ற அடியவரைக் கண்ணுற்றான். யானை மீதே பிழையென உணர்ந்த அவன் யானை அடியவர்க்கு ஒரு தீங்கும் செய்யாமையால் நான் தவமுடையவனேன் என மனம் தேறினான். மேலும் அடியவரை அணுகி இந்த யானை புரிந்த பிழைக்கு இதனை, இதன் பாகரோடு கொன்றது மட்டும் போதுமோ? அருள் செய்யும் எனத் தொழுது நின்றான். நடந்ததை எறிபத்தர் கூறக்கேட்ட மன்னன் என்னையும் கொல்ல வேண்டும், அடியவர் துயர் தீர்க்கும் தங்கள் கை வாளால் கொல்லப்படும் பேறு எனக்கில்லை. என் வாளால் கொல்லுக எனத் தன் உடைவாளை எறிபத்தரிடம் நீட்டினான். வணங்கா தொழியின் தன்னைத் தானே மாய்த்துக் கொண்டார். யானையின் பிழையைத் தன் பிழையாகக் கருதித் தண்டனை பெற முடிந்தும் புகழ்ச் சோழனுக்கு நான் தீங்கு செய்து விட்டேனே என வருந்தினார். வாங்கிய வாளால் தம் கழுத்தை அரியத் தொடங்கினார். அது கண்ட சோழன் அதனைத் தடுத்துக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டான். அந்நேரத்திலே தொண்டின் பெருமையை உணர்த்தக் கூத்தன் அருளால் இது நிகழ்ந்தது என்றொரு அசரீரீ எழுந்தது. சிந்திய பூக்கள் கூடை நிறைந்தன.

இறந்த பாகர் எழுந்தனர். யானையும் எழுந்தது. எறிபத்தர் வேண்டுகோட்கிணங்க குதிரையில் வந்த சோழன் யானைமீது அரண்மனை புகுந்தான். எறிபத்தரும் இறையருளை முன்னித்தம் திருப்பணி மேற்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்.

எறியாவாடை :

தெய்வங்கள் அடியவரைத் தேடி அருள் செய்யும் பெருங்கருணையின் அறிகுறியே வீதி உலாவருதலாகும். இவ்வுலாவின்போது பக்தி மேலீட்டினால் அடியவர் செய்யும் உபசாரங்கள் பல. அவற்றுள் ஒன்று எறிபாவாடை விரித்தலாகும்.

எறி-பா-ஆடை என இத்தொடர் பிரிக்கப்படும். எறிதலால் பரவச் செல்லும் ஆடை என்பது பொருளாகும். இறைவன் வீதிவலம் வரும்போது அவன் வழியில் நீளமாக இவ்வாடை விரிக்கப்படும். இறைவன் அதன்மீது இவர்ந்து செல்வான்.

இந்த உபசாரம் இன்றும் வழக்கிலுள்ளது. தெய்வங்களுக்கேயன்றி பெரியோர்க்கும் இவ்வுபசாரம் செய்யப்படுவதுண்டு.

திருமண ஊர்வலங்களிலும் இறுதி ஊர்வலங்களிலும் இந்நிகழ்ச்சி ஒரு கௌரவமாகக் கருதப்பட்டு நடைபெறுவதை இன்றும் காணலாம்.

எறும்பியூர் :

அப்பராற் பாடப் பெற்ற இத்திருத்தலம் தாலுகாமாவட்டம். திருச்சி - தஞ்சை நெடுஞ்சாலையில் உள்ளது. மலைமீதுள்ள இக்கோவில் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையின் பாதுகாப்பில் உள்ளது.

இந்திரனும் தேவர்களும் எறும்புவடிவங் கொண்டு வழிபட்ட தலமாதலின் இத்தலம் இப்பெயர் பெற்றது. இறைவன், எறும்பீஸ்வரர். இறைநிறங்குழல் நாயகி. தலமரம் வில்வமாகும். மலைமீதுள்ள 125 படிகளேறிக் கிழக்கு வாயிலால் உட்செல்ல வேண்டும்.

இக்கோயிலைப் பற்றிய புராணக் கதை மேல் வருமாறுள்ளது ;

தாருகாசுரனை அழிக்கத் தேவர்கள் வழிகேட்டுப் பிரமனை அணுகினர். அவர் சொல்லிய வண்ணம் இந்திரனும் தேவர்களும் தங்கள் உருவம் அசுரர்க்குத் தெரியக்கூடாதென்றெண்ணி எறும்புவடிவம் கொண்டு இத்தலத்திற்கு வந்துவழிபட்டனர். சிவலிங்கத்தின் மீதுருந்த எண்ணெய்ப்பசையால் எறும்புகள் மேலேறிப் பூசை செய்வதற்கு வசதியாக சொர சொரப்பான திருமேனியுடையவரானார். சாய்ந்து பூசையை ஏற்றுக் கொண்டார். இன்றும் சிவலிங்கத்தின் மீது எறும்புகள் ஊர்ந்த அடையாளங்கள் உள்ளன.

எறும்பியூர்த் தலபுராணம் இக்கோயிலைப் பற்றியதாகும்.

ஏ

ஏக்நாத் :

இவர் ஒரு விஷ்ணு பக்தர். மகாராஷ்டிர மாநிலத்தவர்.

பொறுமையும் அன்பும் அவரது இயற்கையான குணங்கள். அவரது ஊரில் இன்னொரு விஷ்ணு பக்தர் இருந்தார். ஏக்நாத்திடம் அவருக்குப் பொறாமை ஏற்பட்டது. அதைச் செயலிற் காட்டச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அதற்காக ஒரு ஏழைப் பிராமணரைப் பிடித்தார். உமக்கு 200 ரூபாய் தருகிறேன். ஏக்நாத் அன்பே வடிவானவன் என்று எல்லோரும் சொல்கிறார்கள். எப்படியாவது எல்லோரின் முன்னிலையிலும் அவர் கோபப்படும்படி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். வறுமையில் வாடிய அந்தப் பிராமணனும் அதனை ஒப்புக் கொண்டான்.

அவன் ஏக்நாத் வீட்டிற்குச் சென்று பலரின் முன்னிலையிலும் அவரை மிக இழிவுபடுத்திப் பேசினான். ஆயினும் ஏக்நாத் பொறுமையை இழக்க வில்லை. 200 ரூபாவை இழக்க வேண்டி வருமே என்ற எண்ணத்தில், ஏக்நாதை அவமானப்படுத்தக் கருதி அவர் பூசை செய்து விட்டு பக்தர்களுக்கு உணவு அளிக்கும் வேளையிற் போய்ச் சேர்ந்தார். அப்போது ஏக்நாத்தின் மனைவி எல்லோருக்கும் உணவு பரிமாறிக்கொண்டிருந்தார். குனிந்து பரிமாறிக் கொண்டிருந்த மனைவியின் முதுகில் பிராமணன் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டான். சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த பக்தர்கள் அனைவரும் பதறிப் போய்விட்டார்கள்.

ஆனால் ஏக்நாத் சிரித்துக்கொண்டே அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தி விட்டு மனைவியைப் பார்த்து, கவனம் பக்தர் பத்திரம் கீழே போட்டு விடாதே என்றார். கண்ணனுக்கேற்ற மனைவி அவள். பயப்படாதீர்கள் நம் குழந்தையை முதுகில் தூக்கி விளையாட்டுக் காட்டியதில்லையா? அது போலத்தான் இதுவும் பார்த்துக்கொள்கிறேன் என்றாள்.

அந்தணர் வெட்கத்தாலும் பயத்தாலும் பக்தியாலும் நெகிழ்ந்து, ஏக்நாத் அவர் மனைவி ஆகிய இருவர் காலிலும் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டார். நடந்த விபரத்தைச் சொன்னார் ஏக்நாத் பக்தரே இதற்காகவா இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டீர். இந்தாரும் என்று 200 ரூபாவை கொடுத்து அன்புடன் அனுப்பிவைத்தார். ஏக்நாத் என்பது ஏபுநாதன் என்பதே.

ஏகசக்கரன்

இந்து சமயத்திலே சூரியன் வணக்கத்துக்குரிய ஒரு தெய்வமாக மதிக்கப்படுகின்றான். அவனைப் பற்றிய பலபுராண வரலாறுகள் உண்டு. உலக இயக்க சுடரர்களுள் ஒன்றாகிய சூரியன் முழுமுதற் பொருளின் முக்கண்களில் ஒரு கண்ணாக வணங்கப்படுகின்றான். அவன் ஊர்ந்து செல்லும் தேர் ஒரு சக்கரத்தையுடையது என்பது புராணம். அதனால் அவன் ஏகசக்கரன் எனப்படுகின்றான்.

ஏகலிங்கேஸ்வரர் :

இக்கோவில் உதயப்பூருக்கு 13 மைல் தொலைவில் கைலாசபுரியில் அமைந்துள்ளது. கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் மேவாரின் அரியணையேறிய முதல் சிலோதிய அரசரான பாராவர் இந்த கோயிலைக் கட்டுவித்தார்.

ஏகலிங்கேசுவரர் கோவில் எல்லாவிதத்திலும் மற்றச் சிவன்கோவில்களிலிருந்து வித்தியாசமானது. மேவார்ராணாக்கள் ஏகலிங்கேஸ்வரைத்தான் தம் குலதெய்வமாக மதித்து ஆட்சி செலுத்தி வந்தனர். அப்போதே ஏகலிங்க மகாத்மியம் எழுதப்படத் துவங்கிவிட்டது. மேவாரின் நடப்புகள், நடந்த போர்கள், அவற்றின் விளைவுகள், கட்டப்பட்ட கோட்டைகள், நடத்தப்பட்ட குடமுழுக்குகள், அரண்மனையில் நிகழ்ந்த சலசலப்புகள், குடும்பப் பிளவுகள் கலைத்துறையில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்கள் எதுவுமேவிட்டுப்

போகாமல் ஏகலிங்கேஸ்வரர் முன் படித்துக் காட்டப்பட்டபின் இதில் பதிக்கப்பட்டன.

மேவார்ராணாக்களே இக்கோவிலுக்கான திருப்பணிகளை அவ்வப்போது புரிந்து வந்திருக்கின்றனர். இப்போது காணப்படும் கும்ப மண்டபமும் மின்னும் பொன் தோரணவாயிலும் அவர்கள் திருப்பணிகளே. நான்கு முகலிங்கம் இங்கு பிரதிஷ்டை பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. நான்கு முகங்களும் நான்கு வேதங்களைக் குறிப்பனவாகும். பொற்கிரீடங்களை வைத்து மன்னரைப்போல நான்கு முகங்களும் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளன. பாம்பு பாற்குடையாக விளங்குகின்றது.

திங்கள், பெளர்ணமி தினங்களில் விசேட அலங்காரங்களைப் பார்க்கலாம். சிவராத்திரி கோலாகலத்துடன் கொண்டாடப்படுகிறது.

தாங்கள் இறைவன் ஒருவருக்கே தலை குனிய வேண்டும் என்பது மேவார்ராணாக்களின் கொள்கையாகும்.

ஏகசக்கிரபுரம் :

பாஞ்சால நாட்டு தலைநகரங்களுள் ஒன்று. ஒற்றைச் சக்கரத்தை உடைய சூரியனின் பெயரால் ஏற்பட்ட ஊரின் பெயர். பாண்டவர்களும் குந்தியும் அரக்கு மாளிகை தீப்பற்றிய போது தஞ்சம் அடைந்த ஊர் இதுவாகும்.

(திரு) ஏகம்பர் அந்தாதி :

இந்நூலின் ஆசிரியர் மாதவச்சிவஞான முனிவராவர். இந்நூல் கம்பர் அந்தாதி எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது. இப்பெயரைச் சிவஞான முனிவரே குறிப்பிட்டுள்ளார். சிவஞான முனிவரே நூலில் அதனைக் கம்பர் அந்தாதி எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“என் சொல்—கம்பரந்தாதியும் கைக்கொண்வாகச்சிக் காவலனே” என்பது முனிவரின் வாக்காகும்.

இந்நூலுக்கு மதுரை இராமசாமிப்பிள்ளையவர்கள் பதவுரை எழுதியுள்ளார்.

இவ்வந்தாதி காஞ்சித் திருத்தலத்தில் திரு ஏகம்பம் என்ற கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவன் மேற்பாடப்பட்டது. அது கட்டளைக் கலித்துறைப் பாவலமைந்துள்ளது. இந்நூற் பிரதிகளிலே 94 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன.

அகப்பொருள் இலக்கிய மரபுக்கேற்பப் பாடுபொருளில் அகப்பொருட் செய்யுள்களையும் ஆசிரியர் இணைத்துள்ளார். தன்னைப் பெண்ணாக்கி இறைவனைக் காதலனாக்கி நாயகன் நாயகி பாவத்தில் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இந்நூலில் அமைந்துள்ள அகப்பொருட்துறைகள் நற்றாயிரங்கல் முதலாக வீடு பேறு பெறுதல் வரை அமைந்துள்ளன.

இவ்வந்தாதியின் 72 ஆம் பாடலில் வாவிநீரில் வாளை மீன்கள் துள்ளிக் குதிக்கின்றன. துள்ளிக்குதித்த மீன்கள் மாங்கனிகளுக்கூடே பாய்கின்றன. மாங்கனிகள் சிதைகின்றன. சிதைந்த கனிகளில் இருந்து தேன்வழிகின்றது. இவ்வாறு குதித்ததால் வந்த களைப்புத்தீர அந்த மீன்கள் மீண்டும் தாமரையில் உறங்குகின்றன என முனிவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

இக்கற்பனை உயிர்கள் இறைவனுடைய ஆணையினால் உலகில் தோன்றி வினைகளைச் செய்து அவ்வினைகளைச் செய்ததனால் இளைப்பாறும் பொருட்டு மீண்டும் இறைவனுடைய திருவடிகளைச் சாருகின்றன என்பதை உட்பொருளாகக் கொண்டு விளங்குதலைக் காணலாம்.

ஏகநாதசுவாமி :

வேதியர் குலத்தில் பிரதிஸ்தான நகரத்திற் பிறந்தவர். இளமையில் ஜனார்த்தனசுவாமியின் அடிமையாக வாழ்ந்தவர். ஜனார்த்தன சுவாமி இவர் தொண்டுக்கு மகிழ்ந்து தமது குருவாகிய தத்தாத்திரேயரிடம் சேர்ப்பித்தனர்.

இராமன் அருளால் எழுத மையும், எழுது கோலும் பெற்ற இவர் இராமாயணத்தைப் பிரகிருத மொழியிற் பாடினர். பெருமானே இவரிடம் ஏவலாளாகப் பணிபுரிந்த பெருமை பெற்றவர்.

ஏகதாளம் :

கர்நாடக சங்கீதத்திற் பயன்படுத்தப்படும் தாளங்களில் ஒன்று. இதனுடைய அங்கம் லகு மாத்திரமே ஆகும்.

லகுவின் ஜாதிபேதங்களினால் ஏகதாளம் ஐந்து வகையினதாகும்.

திஸ்ரஜாதி ஏகதாளம் — ஒரு தட்டும் இரண்டு விரலெண்ணிக்கையும்.

சதுஸ்ரஜாதி ஏகதாளம் — ஒரு தட்டும் மூன்று விரலெண்ணிக்கையும்.

கண்டஜாதி ஏகதாளம் — ஒரு தட்டும் நான்கு
விரலெண்ணிக்கையும்.
மிஸ்ரஜாதி ஏகதாளம் — ஒரு தட்டும் ஆறு
விரலெண்ணிக்கையும்.
சங்கீர்ணஜாதி ஏகதாளம் — ஒரு தட்டும் எட்டு
விரலெண்ணிக்கையும்.

(திரு) ஏகம்பர் ஆனந்தக் களிப்பு :

அளவில் சிறிய இந் நூலின் ஆசிரியர், சைவ சித்தாந்தத்தைத் தெள்ளிதின் உரைத்த மாதவச் சிவஞான முனிவராகும். இது காஞ்சித்திருநகரில் பிச்சாடனர் திருவிழாவைக் கண்டு களித்த இன்பப் பெருக்கால் முனிவரால் பாடப்பெற்ற நூலாகும். ஒன்று முதல் பத்து வரை அமைந்த எண்களை வரிகளின் தொடக்கமாகப் பெற்ற பத்து வரிகளையும் அதன்பின் ஐந்து வரிகளையும் கொண்டு ஆகப் பதினைந்து வரிகளில் அமைந்தது இந் நூல். பாட்டுடைத் தலைவி தோழியிடம் பேசுவதுபோல இந் நூல் அமைந்துள்ளது.

முனிவர் இறைவனின் திருக்கோலத்தைக் கண்டு இந் நூல் இயற்றினார் என்பதற்கு அகச்சான்றாக நூலின் தொடக்கத்தில் அமைந்துள்ள சந்தப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

ஆனந்தமானந்தந் தோழி — கம்பர்
ஆடுந்திருவிளையாட்டினைப் பார்க்கில்
ஆனந்த மானந்தந் தோழி

மேலும் தலைவியின் கூற்றாக இப்பாடல் இந் நூலில் அமைந்துள்ளது. இந் நூலில் இறைவனின் பெருமைகளும், இறைவனின் வடிவமுகம் பலவாறாகப் பாராட்டப் பெற்றுள்ளன. “மூன்று உலகம் படைப்பவராம் — அந்த மூன்றுலகும் உடனே துடைப்பாராம்” என்று இறைவனின் அந்த மாதிரிச் செயல்களை முனிவர் விளக்குகிறார். மேலும் “ஆறாது தத்துவக் கூட்டம்— உடன் அத்துவாக்களும் ஆதாரம் ஆறும் ஆறு குற்றங்களும் நீங்க இறைவன் அருள் புரிவான்” என்று கூறி இறைவனின் அருட் திறத்தைத் தத்துவ விளக்கத்தோடு புலப்படுத்தியுள்ளார்.

“எட்டுக்குளம் உடையவராம் பக்தி எட்டும் உடையோர் இதயத்தில் உள்ளவராம்” எனக் கூறி இறைவனின் எண்குணங்களையும் அடியவரின் இதயக் கமலத்தில் அவர் கொலுவிருப்பதையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இறைவனின் வடிவங்களை ஐந்து வரிகள் எடுத்தியம்புகின்றன. “கையிற் பிடிப்பது பாம்பு, கையிற் கபாலம். திருக்காலிற் பாதுகை, மெய்யில் திருநீறு, உடுப்பது காவி உடை, எடுப்பது பிச்சையமுது” என்று

இறைவனின் பிச்சாடன வடிவத்தை ஆனந்தமாகப் பாடிக்களித்தார்.

நூல் சிறிதாயினும் சைவசித்தாந்தத் தத்துவ விளக்கமும் கற்பனையும் பனுவல் அளவிற் பொதிந்த அருமையானவொன்றாகும்.

ஏகநாதர் :

இவர் காலம் 1533 — 1599. மகாராஷ்டிர அனுபூதி மான்களுள் ஒருவர். சிறு வயதில் பெற்றோரை இழந்தவர். தம் பன்னிரெண்டாம் வயதில் ஜனார்தன சுவாமி என்னும் பெரியாரை அடுத்து அவரின் சீடரானார். குருவின் ஏவற்படி திருமணம் செய்து தியான வாழ்வு வாழ்ந்தார்.

அனுபூதியடைந்தவர் வாழும் வாழ்வை மேற்கொண்டொழுகினார். பிறர் செய்த இன்னல்களைப் பொறுத்துக்கொண்டார். இவரின் அமைதியான போக்கு பொறுமைக்கு இலக்கணமாய் விளங்கியது. தான தருமங்களைச் செய்தார்.

பல அரிய நூல்களை இயற்றினார். அவற்றுள் தலையாயது பாகவகத்தின் பதினோராம் அத்தியாயத்துக்கு எழுதிய உரையாகும். அடுத்தது இவரெழுதிய பாபார்த்த இராமாயணமாகும். ஏகநாதர் மக்கள் உள்ளத்தில் எழும் உணர்ச்சிகளை கவிதாசக்தியுடன் வர்ணித்துள்ளார். உலகம் முழுவதையும் கடவுளாகக் காணுமாறு செய்த தம் குருவிடம் தீராத பக்தியுடைவர்.

கழிவிரக்கம் கொள்பவரே கடவுளைக் காண்பார் என்றும் நம்பிக்கை இன்மையே எல்லாப் பாவங்கட்கும் மூலம் என்றும் கூறுகிறார். பொருளாசை, பொன்னாசை அற்றவரே ஆன்மஞானம் பெற்றவர் என்றும் ஆன்ம வாழ்க்கைக்கு ஆரணியம் செல்ல வேண்டியதில்லை என்றும் கூறுகிறார்.

எல்லா உயிர்களிடமும் கடவுள் இயல்பு இருப்பதாக உணர்வதே பக்தி என்றும் கடவுளை நம்பியோர் கைவிடப்படார் என்றும் கூறிய இப்பெரியார் 1599 இல் சமாதியடைந்தார். மராட்டியர் சமுதாயத்திலே பக்தி மார்க்கம் பரவுவதற்கும் இந்துசமயாபிமானம் பெரிதும் வலுப்பெறுவதற்கும் இவரின் சாதனைகளுங் காரணமாயிருந்தன.

ஏகதந்தன் :

இப்பெயர் விநாயக் கடவுளைக் குறிப்பது யானைமுகக் கடவுளாகிய விநாயகர் ஓம் எனும் நாத தத்துவத்தை விளக்கும் தத்துவமாக விளங்குகிறார்.

இவரைப் பற்றிய சமய வரலாறுகள் பல உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று கயமுகாகரனை (கயம்-முகம்-அசுரன்)க் கொன்றது. பிள்ளையார், தம் கொம்புகளில் ஒன்றை முறித்து இவனைக் கொன்றார் என்பது புராணம்.

தவ வாய்மை முனிராசன் எனப்படும் வியாசன், நால் வேதங்களையும் வகுத்தவன். ஐந்தாம் வேதமாகிய பாரதத்தைச் சொன்னபோது அதனை விநாயக் கடவுளே தமது தந்தங்களுள் ஒன்றினை முறித்து எழுத்தாணியாகக் கொண்டு எழுதினார் என்பது மற்றுமொரு ஐதிகமாகும். இதனை வல்லபாரதக் கடவுள் வாழ்த்து, 'அக் கூர் எழுத்தாணி தன் கோடாக எழுதும் பிரான்' எனப் போற்றும்.

ஏகபாதம் :

நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் வளர்த்த ஞான சம்பந்தர் பாடிய பாடல் வகைகளுள் இதுவும் ஒன்று. ஒரு பாடலின் முதல் வரியாகிய ஓர் அடியே ஒரு சிறிதும் மாறாமல் ஏனைய மூன்று அடிகளாக முழுவதும் அமைந்து வெவ்வேறு வகையான வியத்தகு பொருள்களை விளக்கிக் கொண்டு நிற்பது. ஓர் அடியாகிய ஏகபாதமே ஏனைய மூன்று அடிகளாகவும் மீண்டும் மடங்கிவரப் பாடப் பெறுவதாகலின் இப்பதிகம் ஏகபாதம் எனப்படும்.

பிரம புரத்துறை பெம்மா எனம்மாள்
பிரம புரத்துறை பெம்மா எனம்மாள்
பிரம புரத்துறை பெம்மா எனம்மாள்
பிரம புரத்துறை பெம்மா எனம்மாள்

இதன்கண் நான்கு வரிகளும் ஒன்று போலிருப்பினும் இவற்றின் பொருள் நலம் வெவ்வேறாகும். இங்ஙனம் 12 பாடல்களைக் கொண்டது ஏகபாதம் என்னும் பதிகமாகும்.

ஏகன் :

ஏகம் என்னும் சொல் வடமொழியில் ஒன்று என்னும் பொருளையுடையது. அப்பொருளிலேயே தமிழிலும் வழங்கி வருகின்றது. மூலப் பரம் பொருளின் ஒரு நிலையை இச்சொல்லால் குறிப்பது மரபு. ஏகான்மவாதிகள் இரண்டாவது எதுவும் இல்லை என்னும் கொள்கையுடையவர். அந்நிலையில் இறைவன் ஏகன் எனப்படுகிறான். ஏகனாக இருக்கும் அவனே அனேகனாகவும் இருக்கிறான் என்பது சைவசித்தாந்தம். எனவே, சைவசித்தாந்தம் ஏகான்மவாதம் கூறும் ஏகனையும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. "ஏகன் அனேகன் இறைவன்" என்பது மணிவாசகம்.

ஏகபாதர் :

மூலப்பரம்பொருள், கேவலாவத்தையில் கிடக்கும் உயிர்களுக்கு அருளும் பொருட்டு ஐந்தொழில் புரிவர். அதன் பொருட்டு பிரமவிட்டுணுக்களை அதிட்டித்து நிற்பர். உயிர்கள் வினைப்பயன் நுகரும்புறம் பிறவிப்படுத்தி, இருவினைஒப்பு, மலபரிபாகம் வரப்பெற்ற ஆன்மாக்களை வீடு பெறச் செய்து மற்றைய உயிர்களையும் உலகங்களையும் ஒடுக்கித்தாம் முன்போல ஏகமாயிருப்பர். ஒடுக்கிய உலகை மீண்டும் தோற்றுவிப்பர். இவ்வகைத்தோற்ற ஒடுக்கங்களால் மூலப்பரம் பொருள் பாதிப்படைவதில்லை. அது ஏகமாகவே இருக்கும். இந்நிலையில் மூலப்பரம் பொருள் ஏகபாதர் என அழைக்கப்படுகின்றார். இந்நிலையினை அப்பர்,

பாதம்தனிப் பார்மேல் வைத்த பாதர்
பாதாளம் ஏழுருவப் பாய்ந்த பாதர்
ஏதம் படாவண்ண நின்ற பாதர்
ஏழுலகுமாய் நின்ற ஏகபாதர்
ஓதத்தொலி மடங்கி ஊர் உண்டு ஏறி
ஓத்து உலக மெல்லாம் ஒடுங்கியபின்
வேதத்தொலி கொண்டு வீணை கேட்பார்
வெண்காடு மேவிய விகிர்தனாரே.
என்று பாடுகின்றார்.

ஏகாதசி:

சுக்கிலபட்சம், கிருஷ்ணபட்சம் எனும் பட்சங்களிலும் வரும் ஏகாதசியன்று இருக்க வேண்டிய விரதம் ஏகாதசியெனப் பெறும். இதில் முக்கியம் ஏகாதசியன்று பட்டினியும் துவாதசியன்று பாராணையுமாம். இந்துக்கள் யாவரும் சைவர், வைணவர் சாக்தர் என்ற பேதமில்லாமல் நற்கதி வேண்டி ஏகாதசி விரதமிருப்பர். கருப்பினிகள் நோயாளர் நீங்கலாக எட்டு வயது முதல் என்பது வயது வரை யாவரும் கடைப்பிடிக்கலாம். விரதம் விலக்கப்பட்டவரும் ஒரு தடவை மட்டும் பகல் நேரத்தில் பால், பழம், பலகாரம், வடிக்காத அன்னம் இவற்றுள் ஏதேனும் உண்ண வேண்டும்.

பாராணையின்போது துளசியும் நெல்லிக்கனியும் உண்பதால் உபவாச நாளன்று ஏற்பட்ட சிறு குற்றம் குறைகள் நீங்கும்.

சிவன் ராத்திரி விரதம் எவ்வளவு சிவனுக்கு மகிமையானதோ வைகுண்ட ஏகாதசி திருமாலைத் துதிப்பதற்கு மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. பத்மபுராணத்தில் ஏகாதசியின் தோற்றம் பற்றி ஒரு கதை கூறப்படுகின்றது. கிருத யுகத்தில் முரன் என்ற அசுரன் ஒருவன் இருந்தான். இவனால் தேவர்களும் சாதுக்களும் பெரும் கஷ்டத்

துக்குள்ளாயினர். அவர்கள் சிவனை, சரணடைந்தார்கள். சிவபெருமான் திருமாலிடம்போய் அடைக்கலம் புகுந்தால் உங்களுக்கு நன்மைகள் உண்டாகும் என்றார். அவர்களும் திருமாலிடம் அடைக்கலம் புகுந்தபோது அவர்களை நோக்கிப் பயப்பட வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டு தமது சக்கராயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு முரனுடன் போர்புரியப் புறப்பட்டார். முரனுடன் ஆயிரம் ஆண்டுகள் திருமால் போர் புரிந்தார். திருமால் களைப்புற்றாலும் போர்க்களத்தில் களைப்பாற முடியாததால் பத்திரிகாச்சரமம் போய் ஒரு குகையில் படுத்துக் கொண்டார். முரன் அங்கு போய்த் தொந்தரவு செய்து சண்டைக்கு இழுத்தான். அப்போது திருமாலின் சக்தி அழகிய பெண் வடிவத்தில் வெளிப்பட்டது. அவள் அசுரேந்திரா'' நீயும் நானும் சண்டை போடுவோமா?'' என்று நகைத்தான். அந்த நகைப் பைக் கண்டதும் அசுரன் முகத்திலே அசடு வழிந்தது. அவளுடன் அவள் விளையாடிப் பொழுது போக்க விரும்பினான். அசுரன் அணுகியதும் ஹீம் என்றான். சக்திதேவியின் ஹீங்காரம் அசுரனை எரித்து நீறாக்கி விட்டது.

சுகமாய்த் தூங்கி விழித்தார் திருமால். முரனை நீறாக்கிய சக்திதேவிக்கு ஏகாதசி என்று பெயரிட்டார். "ஏகாதசியே உன்னை வழிபடுவோருக்கு வைகுண்டம் அளிப்பேன்" என்றார். இப்படி முதல் ஏகாதசி தோன்றியது மார்கழி திங்களில் தேய்பிறையில் ஆகும். முராசுரன் தமோகுண ராஷத குணங்களின் உருவம். திருமாலோ வாழ்க்கைத் தத்துவத்தின் நினைவுக்குறி. உண்ணாவிரதத்தால் தமோகுணத்தையும், ராஷத குணத்தையும் வென்றுவிட்டால் வாழ்க்கை உள்ள படியே பிரகாசிக்கும் என்பதுதான் கதையின் உட்பொருளாகும். ருக்மாங்கதன், அம்பர்ஷன் முதலானவர்கள் ஏகாதசி விரதம் அனுட்டித்துப் பேறுபெற்றவர்கள் ஆவர்.

ஒரு மாதத்தில் இரண்டு ஏகாதசிகள் வளர்பிறை, தேய்பிறைகளில் வருகின்றன. ஆண்டில் இருபத்தினாலு ஏகாதசிகளும் அவைகளுடன் சேர்ந்து வைகுண்ட ஏகாதசியுமாக இருபத்தைந்து ஏகாதசிகள் வருகின்றன. எல்லா ஏகாதசிகளும் வைகுண்டம் தரும் என திருமால் கூறுவதாக பதம்புராணம் கூறுகின்றது. வைகுண்ட ஏகாதசியில் உண்ணாவிரதம் இருந்து நோன்பு நோற்றால் அந்த அடியவர்களுக்குத் திருமால் இங்கேயே தாம் வைகுண்ட லோகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் காட்சியை அளிப்பாராம் என்று அப்புராணத்தில் மேலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இந்த நன்னாளில் இரவிலும், பகலிலும் உணவு உறக்கம் துறந்து பக்தி

பண்ணிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ருக்மாங்கத மன்னனின் கதை இந்த ஏகாதசி விரதத்தின் மகிமையை உணர்த்துகின்றது. முராசுரனைக் கொன்றதும் முராசுரனைக் கொல்வதற்காக வைகுண்டத்தில் இருந்து திருமால் இறங்கி வந்த தினமும் வைகுண்ட ஏகாதசி தினமாகும் எனக் கூறுவோரும் உண்டு.

வைகுண்ட ஏகாதசியை முக்கோடி ஏகாதசி என்றும் கூறுவர். மூன்று கோடி ஏகாதசிகளை அனுஷ்டித்த பலன் ஒரு வைகுண்ட ஏகாதசியை அனுஷ்டிப்பதன் மூலம் கிடைக்கின்றது எனவும் ஞானிகள் கூறுகின்றனர். திருமால் அசுர வதத்திற்கு இறங்கி வந்தபோது மூன்று கோடி விண்ணவர்களும் இப்பெருமானுடன் இறங்கி வந்தார்களாம். இந்தக் காரணத்தாலும் வைகுண்ட ஏகாதசி "முக்கோடி ஏகாதசி" எனப் பெயர் பெறுகின்றது.

ருக்மாங்கதனுக்குச் சொந்தமான ஓர் அழகிய நந்தவனம் இருந்தது. உலகத்திலுள்ள அழகு வாய்ந்த பூக்களையெல்லாம் அங்கே இந்த மன்னன் பயிர் செய்திருந்தான். அபூர்வமான பூஞ்செடிகளை உலகத்தின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் தேடிப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து இங்கே வளர்த்து வந்தான்.

ஒரு சமயம் தேவேந்திரன் தனக்குப் பூக்கள் வேண்டுமென்று கருதியபோது ருக்மாங்கதனின் தோட்டத்தைப் பற்றி கேள்விப்பட்டு தேவர்களை அனுப்பி அங்கிருந்து தேவலோகத்திற்கு பூக்களைக் கொண்டு வரச் செய்தான். இப்படிக் கொஞ்சக் காலம் நடந்து வந்தது. தன் தோட்டத்துப் பூக்களை ஒவ்வொரு நாளும் திருடி வருகிறவர்கள் யார் என்பதை ருக்மாங்கத அரசனால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. ஒருநாள் ஜாபாலி என்ற யோகி ருக்மாங்கதனின் பூந்தோட்டத்தை பார்த்தபோது "இங்கே எவ்வளவு சுகந்தமாக உள்ளது. தியானத்திற்கு மிகவும் பொருத்தமான இடம் எனக் கருதி" ஒரு மூலையிலிருந்து இறைவனைத் தியானித்துப் போகலாம் என்று எண்ணி பூந்தோட்ட மூலை ஒன்றில் அமர்ந்து கொண்டார். தியானத்தில் அமர்ந்து புற உலகை மறந்து இருக்கும்போது தோட்டக்காரர்கள் இவரைத் திருடன் எனக் கருதிப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து அரசன் முன் நிறுத்தினார்கள்.

ஜாபாலி முகத்தைக் கண்டதுமே அரசன் காலில் விழுந்து வணங்கி மன்னிப்பு வேண்டினான். பொறுமைக்கும் கருணைக்கும் பேர் போன யோகி அரசனை மன்னித்து சில மூலிகைகளையும் கொடுத்து இவற்றை உணவு நந்தவனத்தில் எரித்துப்

பார் திருட்டு வெளிப்பட்டு விடும்'' என்று சொல்லிப் போய் விட்டார். அரசன் அப்படியே தனது தோட்டத்தில் மூலிகைகளை எரித்த போது அதன் மகிமையால் விண்ணவர்கள் ஸ்தூலமாக அரசன் கண்ணுக்கு புலனாகிவிட்டனர். அவர்கள் இந்திரனே தோட்டத்தில் மலர்களைப் பறித்து வரச் சொன்னதாகவும் அதன்படி தாங்கள் நடந்துகொண்டதாகவும் கூறினர். அரசனிடம் விடைபெற்று சொர்க்கம் போகப் புறப்பட்டதும் யோகியின் மூலிகையால் சொர்க்க வாசிகளின் சூட்சும உருவில் ஸ்தூல அணுக்கள் புகுந்ததால் சொர்க்கம் போக முடியாது தவித்தனர்.

தக்கவர் ஒருவர் தம் புண்ணியத்தை எங்களுக்கு தானம் பண்ணினால் நாங்கள் எங்கள் சூட்சும மேனியில் பற்றிக் கொள்ள ஸ்தூல அம்சங்களை உதறித் தள்ளிவிட்டு மேலுலகம் போய் சேர முடியும். "ஐயோ அந்தப் புண்ணியத்தை யார் வழங்கப் போகிறார்கள்" என்று தவித்தார்கள்.

அந்தச் சமயம் தாழ்ந்த சாதியைச் சேர்ந்த பெண் ஒருத்தி அவர்களிடம் வந்து "நான் வைகுண்ட ஏகாதசி விரதத்தை அனுஷ்டித்திருக்கின்றேன். இதயபூர்வமாக பரமவிசுவாசத்துடன் அனுஷ்டித்துள்ளேன். அதற்கு ஏதாவது புண்ணியம் உண்டென்றால் அப்புண்ணியத்தை இப்போது இங்கேயே உங்களுக்கு வழங்குகின்றேன் எனச் சொன்னாள். உடனே தேவர்களுக்கு வைகுண்ட ஏகாதசி அனுஷ்டித்த புண்ணியத்தை தாரை வார்த்துக் கொடுத்தவுடனேயே சிறகு முளைத்தது போல் அரசனிடம் விடை பெற்று அப் பெண்ணுக்கு நன்றி செலுத்தி மறைந்துவிட்டனர். அந்தப் பெண்ணுக்கோ புண்ணியத் தியாகம் மேலும் அதிகமான புண்ணியத்தை குவித்துவிட்டது. இவள் மரணமடைந்த பின் சூட்சும உருவில் வைகுண்டத்திற்கே போய் விட்டாளாம் எனக் கதையுண்டு.

இத்தகைய சிறப்பு பொருந்தியது வைகுண்ட ஏகாதசியாகும். நமது பாவங்களையும் தொல்லைகளையும் நீக்கி இன்ப ஒளி தருவதோடு, சுவர்க்க வாசலுக்கு நம்மை அழைத்துச் செல்லும் என்பதில் ஐயமில்லை. விஷ்ணு ஆலயங்களில் அன்றைய தினம் அபிஷேகங்களுடன் வழிபாடுகள் இடம் பெறுகின்றன. தமிழ்நாட்டு ஸ்ரீ ரங்கம் ஆலயத்தில் வைகுண்ட ஏகாதசி அன்று மாபெரும் யாகமும் அபிஷேகமும் நிகழ்த்தப்பட்டு வருகின்றன. பல லட்சம் மக்கள் இதில் கலந்து அருள் பெறுகின்றனர். இலங்கையில் விஷ்ணு ஆலயங்களில் இவ்விரதம் மேலாக பூசிக்கப்படுவதுடன் விஷ்ணு அல்லாத ஆலயங்களிலும் அபிஷேக ஆராதனைகளும் நடந்தேறுகின்றன.

ஏகாம்பரபீடம் :

இந்துசமயத்தில், உருவவழிபாடு சிறப்பான ஓர் அம்சமாகும். இந்நிலையில் குணம் குறி கடந்த பரம்பொருள், உருவமுடைய இறைவனாக வழிபடப்படுகிறான். அப்போது அப் பரம்பொருள் சிவம் எனவும் சக்தி எனவும் வழங்கப்படுகின்றது. சிவபீடங்கள், சிவதலங்கள் போல சக்தி பீடங்களும் பல உள். அவை காசியில் உள்ள விசாலாட்சிபீடத்தில் இருந்து சித்தத்தில் வைத்து வழிபடப்படும் சக்திபீடம் வரை 108 ஆகும். இவற்றுள் ஏகாம்பரம் எனும் காஞ்சியில் எழுந்தருளியிருக்கும் காமாட்சியாகிய சக்திபீடமே ஏகாம்பரபீடமாகும்.

ஏகாதசிப் புராணம் :

இந் நூல் ஏகாதசி விரதத்தின் சிறப்பை விரித்துக் கூறுவதாகலின் இப்பெயர் பெற்றுள்ளது. இந் நூலாசிரியர் கன்னாகம் வரதராச பண்டிதராவார். இவர் காலம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டாகும்.

இந் நூல் யாழ்ப்பாணம், பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த திரு. ச. சுப்பிரமணிய சாத்திரிகள் இயற்றிய குறிப்புரைகளுடன் திரு. ச. சோமசுந்தர ஐயராற் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

காப்புச் செய்யுளாம் விநாயக வணக்கத்துடன் தொடங்கும் இந் நூல் பரம் பொருள் வாழ்த்து, மும்மூர்த்திகள் வாழ்த்து, மும்மூர்த்திகளின் தேவிமார் வாழ்த்து, சூரியன் வாழ்த்து, அடியார் வாழ்த்து எனக் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறி அவையடக்கம் பாயிரமாக நடந்து செல்கின்றது.

இது கால நிர்ணயச் சருக்கம், உருக்குமாங்கதச் சருக்கம், வீரமகாதசிச் சருக்கம் என முச்சருக்கங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்விரதத்திற்குரிய காலம் இதுவென நிர்ணயத்துக் கூறும்பகுதி கால நிர்ணயச் சருக்கமாகும்.

ஏகாதசி விரதத்தை முறைதவறாது அனுட்டித்த உருக்குமாங்கதன் என்னும் மன்னன் கதையைக் கூறுவது உருக்குமாங்கதச் சருக்கமாகும்.

பெரும்பசியுடையவனாகிய வீமன்கூட இவ்விரதத்தை அனுட்டித்துப் பெரும்பயன் பெற்றதைக் கூறுவது வீமேகாதசிச் (வீம-ஏகாதசி) சருக்கமாகும்.

இந் நூலிலுள்ள பாக்களின் தொகை இரு நூற்றி ஐம்பத்தெட்டாகும்.

திருமாவின் பெருமையைக் கூறும் இந் நூலா சிரியரே சிவராத்திரி புராணமும் பாடிய சான் ரோராவர் என்பது நோக்கத்தக்கது.

இந்துசமய உண்மைகளை எடுத்துக் கூறும் இப் புராணம் கவிச்சிறப்பு மிக்கது. அவையடக்கம் கூற வந்த ஆசிரியர்

“ ஆடகப் பொருப்பில் (பொன்மலையில்) கொடிகுறுகில் பசும்பொன்றிறம் கொள்ளும். அதுபோல என்புன்கவியும் கற்றவர்பால் உற்றால் நன்கவியாதல் புதுமையன்றே ” எனவும்,

உருக்குமாங்கதன் தன்விரதம்காத்தற்காகத்தன் ஒரு மகனை வாளால் வெட்டிய செய்தியை

“ஒருமழலை என்பது எண்ணாது, ஓதி உணர்ந்து அறநீதி ஒழுக்கமுள்ள பொருவு இல்மதவேள் அணையான் என்பது எனது மகன் கலை அற வாள் விதிர்த்து வெட்டினனால்” எனவும் கூறும்பகுதி இலக்கியத்தரம் வாய்ந்ததாகும்.

ஏகாழி :

இது வித்தியாதரரினால் கி. பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அல்லது கி. பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் எழுதப்பட்ட வட மொழி அலங்கார சாஸ்திர நூலாகும். இந்நூலில் உதாரண செய்யுட்களாக எடுத்தாளப் படுபவை யாவும் வித்தியாதரரினால் இயற்றப் பட்டவை ஆகும். இந் நூல் எட்டு உன்மேஷங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

காளிதாசரின் மேகதூதம் முதலிய நூல்கட்கு உரை எழுதிப் புகழ் பெற்ற மல்லிநாதர் இந் நூலுக்குத் ஷதரளம் எனும் உரையினை எழுதியுள்ளார்.

ஏகாவலி ஆசிரியர் கேளிரகசியம் எனும் காம சாஸ்திர நூலினையும் இயற்றியுள்ளார்.

ஏகாம்பர நாதருலா :

ஏகாம்பர நாதருலாவிற்கு ஆசிரியர் இரட்டையர் என்னும் புலவர் பெருமக்கள் ஆவர்.

இரட்டையர், காளி மேகப்புலவர், அதிமதுரகவி, சம்பந்ததாண்டான், அருணகிரிநாதர், வில்லிபுத்தூராழ்வார், வரந்தருவார் என்பார்கள் ஒரே காலத்தில் விளங்கினர். இவர்கள் காலம் கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டாகும். இவ்வுலா, காஞ்சிபுரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஏகாம்பரநாதர் மீதுபாடப்பட்டதாகும். இதனைத் தெய்வீக உலா என்றும் போற்றிப் புகழ்வர்.

ஏகாம்பர நாதருலாவின் அரங்கேற்றம் நடைபெற்ற போது காப்புச் செய்யுளில் கூறப்பட்ட ஆயிரங்கால் மண்டபமும் விகட சக்கரவநாயகரும் அங்கில்லாமையால் அவையோர் அரங்கேற்றத்திற்குத் தடை ஏற்படுத்தினர்.

அவைகளைக் கண்டன்றி நூலையரங்கேற்றுவதில்லை என்று இரட்டையர் சிவத்தலயாத்திரை செய்யத் தொடங்கினர். பின்னர், திருப்பணி செய்வோர் பூமியை வெட்ட மண்டபமும் விநாயகரும் தோன்றக் கண்டு இரட்டையரைக் குறையிரந்து அழைத்து வந்து நூலை அரங்கேற்றிச் சிறப்பித்தனர். இதனாலேயே ஏகாம்பர நாதருலா தெய்வீக உலா என யாவராலும் போற்றப்படுவதாயிற்று.

இத்தெய்வீக உலாவில் ஒன்று முதல் பதினேழுவரையிலான கண்ணிகள் உமாதேவியார் காஞ்சியில் இறைபூசை செய்ய இடம் பார்த்துச் சென்றதைச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றன. யானையை முயல் துரத்துமிடம், நிழல் சாயாத காஞ்சிமரம், செல்கின்றவரைப் பிறர் காண முடியாத பாடி செய்யுமிடம், ஒரு தண்டின் மூன்று தாமரை மலர்கள் மலரும் தடாகம், தூண்டா விளக்கு, பார்ப்பவரின் நிழல் காணாத கிணறு, கிழக்கிலிருந்து மேற்காக ஓடி மறையும் நதிகள், தேவருடன் அங்கு உண்டாகும் இன்பத்தைத் தரும் பிலத்துவாரம், ஞான நெறியில் நிற்போர் விரும்பித் தொட்டால் பொன்னிறமாகும் கல், ஐயனார் உலாவி வரும்வையாளி வீதி முதலிய பல வியத்தகும் இடங்களைக் கூறி, இவற்றையெல்லாம் உமாதேவியார் இறைபூசைக்கு உகந்த இடமாகக் கொண்டார் என இந் நூல் கூறுகின்றது.

அம்மை இறைவனைத் தழுவித் குழைய, இறைவன் வெளிப்பட்டு உலாப்போந்தார். அப்போது தேவார முதலிகளும் திருவாசகச் செல்வர் முதலான அடியார்களும் பூதகணங்களும் நாற்பத்தெண்ணாயிரவரும் நிபந்தக்காரரும் உடன் வந்தனர். இறைவனுடைய திருநீற்றுப்பவளத் திருமேனியைக் கண்டோர் கூறும் கூற்றுக்களும் பேதை முதல் பேரிளம்பெண் ஈறாக ஏழுபருவப் பெண்களும் காழுற்று வருந்துதலும் அவர்களின் செயலும் பேச்சும் மிக இனிமையாக இவ்வுலாவிற்கு கூறப்பட்டுள்ளது.

பல இதிகாச புராணச் செய்திகளை இந் நூல் இனிமையாக எடுத்தியம்புகின்றது.

தமிழ் நாட்டை, “சைவப் பெருமைத் தமிழ் நாடு” என ஓர் அடைகொடுத்துச் சிறப்பித்துள்ளார். இந்த அடி, “சைவப் பெருமைத் தனி

நாயகன் நந்தி” என்னும் திருமூலர் கூற்றை நினைவுபடுத்துவதாகும்.

நால்வரிடமும் அவர்கள் தமிழிடமும் இவர்க்குள்ள மெய்யன்பினை, கிட்டரிய, சைவப் பெருமை தமிழ் நாடறிவித்த தெய்வப்புவன் திருமுறையும் வெவ்வமணர் (சம்பந்தர்) ஈரும் மதயானைக்கு இடும்போது ஐந்தெழுத்தைத் தேரும் அரசன் திருமுறையும்- சேரனுடன் (நாவரசர்) அன்று கயிலைக்கு அதிபதி வெள்ளானையின் மேல் சென்ற பெருமான் திருமுறையும் தென்திசையின் (சுந்தரர்) மாடப் பெருந்துறையில் வந்த அருட்கோலம் தேடித்திரிந்தோன் திருமுறையும் — மாணிக்கவாசகர்) என்னும் அடிகளாற் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

இரட்டையர்களை ஆதரித்தவன், காஞ்சியை ஆண்ட சம்புவராயன் என்னும் மல்லிநாதனாவான், ஆதலால் இரட்டையர் தம் செய்ந்நன்றி மறவாமை தோன்ற அவன் செய்த அரிய திருப்பணிகளை 61, 102, 146, 151, 321 என்னும் எண்ணுள்ள கண்ணிகளில் குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளார்.

இங்ஙனம் இவ்வுலாவில் இரட்டையர் பற்பல அரிய செய்திகளை நயம்படவும் பக்திச் சுவை ததும்பவும் படிப்பார் உள்ளத்தில் சைவப் பற்றுத் தழைத் தோங்கவும் தமிழ்ச்சுவை ததும்பவும் கூறியுள்ளனர்.

ஏகாட்சிபிங்கலன் :

ஏக-அட்சி-பிங்கலம் எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். நிலைமொழி ஈற்று அகரம் வருமொழி அகரத்தோடு புணரும் போது ஆகாரம் தோன்றி ஏகாட்சி எனப்புணர்ந்துள்ளது. இது வடமொழிப் புணர்ச்சியாகும்.

இப்பெயரால் குறிக்கப்படுபவன் இந்திரனாவான். இவன் தன் கண்ணால் கபடமாய் உமையம்மையை நோக்கினான். அதனால் ஒரு கண் ஒளி மழுங்கி அக்கண் பிங்கல நிறம் பெற்றது. அதனால் இவன் பிங்கல ஒற்றைக் கண்ணன் எனப் பெயர் பெற்றான். பிங்கலம் என்பது சிவப்பு நிறத்தைக் குறிக்கும்.

ஏகான்மவாதம் :

உபநிடதத்தில் காணப்படும் அத்வைதம் என்னும் தொடருக்குப் பலர் பல பொருள் கொண்டனர். இத்தொடரில் உள்ள அகரம் அன்மை, இன்னை, மறுதலை என முப்பொருளைக் கொள்ளும். சங்கரர் இன்மைப் பொருள் கொண்ட

அத்வைதம் என்பது இரண்டாவது இல்லாதது எனப் பொருள் கொண்டார். எனவே, உள்ளது ஒன்றுதான் என்பது அவர் முடிவு.

அத்வைதம் என்னும் தொடருக்குப் பொருள் கொண்ட முறைமையினாலேயே ஏகான்மவாதம் எனப்படும் அத்வைத தத்துவம், துவைத தத்துவம், லிசிட்டாத் துவைத தத்துவம் எனப் பல தத்துவப் பிரிவுகள் தோன்றிப் பின்னர் அவை தனித்தனி மதங்களாகவும் தோற்றங் கண்டுள்ளன.

ஏகான்மவாதம் என்பது ஏக ஆன்மக் கொள்கை எனப் பொருள்படும் தொடராகும். இங்கு ஆன்மா என்பது பரமான்மாவாகிய இறைவனைக் குறிக்கும். இவ்வுலகில் கடவுளெனும் ஒரு பொருளைத் தவிர வேறு ஒரு பொருளும் இல்லை என்பது இதன் கருத்தாகும். இந்த முடிவு சங்கர வேதாந்தம் எனவும் வழங்கப்படுகின்றது.

சங்கரருக்கு முன்பிருந்த அவரது ஆசிரியர்களும் பிரம்ம சூத்திரம் செய்த பாதராயணர் எனப்படும் வியாசரும் சங்கரர் இந்த முடிவுக்கு வர வழிகாட்டிகளாக விளங்கினர்.

சங்கரரைப் பொறுத்த வரையில் அவர் காலச் சமயநிலையினை வரலாற்றுக் கண் கொண்டு பார்க்க வேண்டும்.

சமணம், பௌத்தம், உலகாயதம் ஆகிய கடவுள் மறுப்புக் கொள்கைகள், வேத மறுப்புக் கருத்துக்கள் பரப்பப்பட்ட காலம். வைதீக மதமாகிய இந்துமதம் தளர்வுற்றுத் தாக்கப்பட்ட காலம், உட்பகையினாலும் புறப்பகையினாலும் அழிந்துகொண்டிருந்த நேரம்.

இந்நிலையில், வேத உபநிடதங்களுள் மறைந்துகிடக்கும் ஞானச் செல்வத்தை அறிவிதிலுள்ள ஆர்வத்தோடு வைதீகத்தின் தாழ்வு நீக்கி வாழச் செய்யும் பணியும் சங்கரர் பணியாயிற்று.

வேதாந்தத்தை விளக்க முற்பட்ட முதல்வர் பாதராயணர் எனப்படும் வியாசராவர். இவரே உபநிடதத்துக்கு விளக்கமாக பிரம்மசூத்திரம் என்னும் நூலைச் செய்தவர். இவர் காலத்திலேயே மூலப்பொருள் ஒன்றா இரண்டா என்னும் விவாதம் தொடங்கிவிட்டது. சாங்கிய மதத்தினர் இரண்டு என வாதித்தனர். இதனை மறுத்து வியாசர் ஒன்று என நிலைநாட்ட முற்பட்டார்.

வீடுபெற்றைப் பெறக் கன்மமா, ஞானமா முக்கியம் என்ற பிரச்சினை எழுந்தபோது கன்மமே

மூக்கியமென்ற சாங்கியரை மறுத்து ஞானமே முக்கிய மென்றார்.

வேதாந்த சூத்திரத்துக்குப் பாதராயணர் கொடுத்த விளக்கமும் காலமாற்றத்தால் அவர் பின் வந்தோர்க்குத் தெளிவற்றிருந்த வேளையில் சங்கராச்சாரியார் என்னும் தலைசிறந்த ஞானி தமது கூர்ந்தமதியினால், இந்தப் பிரம சூத்திரத்துக்கு விளக்கம் எழுதினார். அதுவே சங்கர மாபாடியம் என வழங்கப்படுகின்றது.

இங்குதான் ஏகான்ம வாதம் தொடங்குகின்றது. சான்றவர் ஆய்பொருள் மூன்று என்பார்கள். அவை உலகு, உயிர், இறை என்பன. இவற்றுள் இறைதவிர மற்ற இரண்டும் இல்லாதவை எனக் கூறுவதே ஏகான்மவாதமாகும். இங்ஙனம் உலகு இல்பொருள், உயிர் இல்பொருள், எனக் கூறுவதற்கு விளக்கம் என்ன என்பதை அவர் வழியில் நின்று காண வேண்டும்.

உபநிடதங்களில் மூலப்பொருள் ஒன்றா? பலவா? என்பதற்கும் மூலப்பொருள் சித்தா? அல்லது சித்தும் அசித்துமா? என்பதற்கும் மூலப்பொருளுக்கும் இவ்வுலகுக்கும் உள்ள தொடர்பு எத்தகையது? என்பதற்கும் தெளிவான விளக்கங்கள் இல்லை எனப் பேசப்படுகின்றது.

இதனை இயல்பு என உணர்ந்து அந்த இயல்பின் மகத்துவத்தை உணராமல், முரண்பாடென நினைத்து இவற்றுள் ஒருமைப்பாடு காணச் சங்கரர் முயன்றார். இல்பொருளாகிய உலகம் கட்டிலுக்குத் தோன்றுகிறதே என்றால் அது மயக்கம், உண்மையல்ல. இப்படி தோன்றுவது எது? அது பிரமமே. பிரமமே இப்படித் தோன்றுகிறது. இப்படித் தோன்றுவதினால் பிரமத்தில் எவ்வித மாற்றமும் இல்லை.

ஒரு பொருள் மற்றொன்றாக மாறாமல் மாறி விட்டதாகக் காணப்படுவதே விவர்த்தவாதம் எனப்படும். ஏகான்மவாதத்தில் இந்த விவர்த்தவாதம் முக்கியமானதாகும். இதனை விளக்கவே கயிறு பாம்பாகக் காணுவதைக் காட்டுவர்.

கயிறு பாம்பாக மாறவில்லை. மாறிவிட்டதாகக் காணப்படுகிறது. அதுபோலவே பிரமமும் இவ்வுலகாகக் காணப்படுகிறது. எனவே உலகு என ஒரு பொருள் மூலப்பொருள் இல்லை.

காரணமாகிய கயிறு உண்மை. அதிலிருந்து தோன்றிய காரியமாகிய பாம்பு உண்மையல்ல, காரணமாகிய பிரமம் உண்மை. அதிலிருந்து தோன்றிய காரியமாகிய உலகம் உண்மையல்ல.

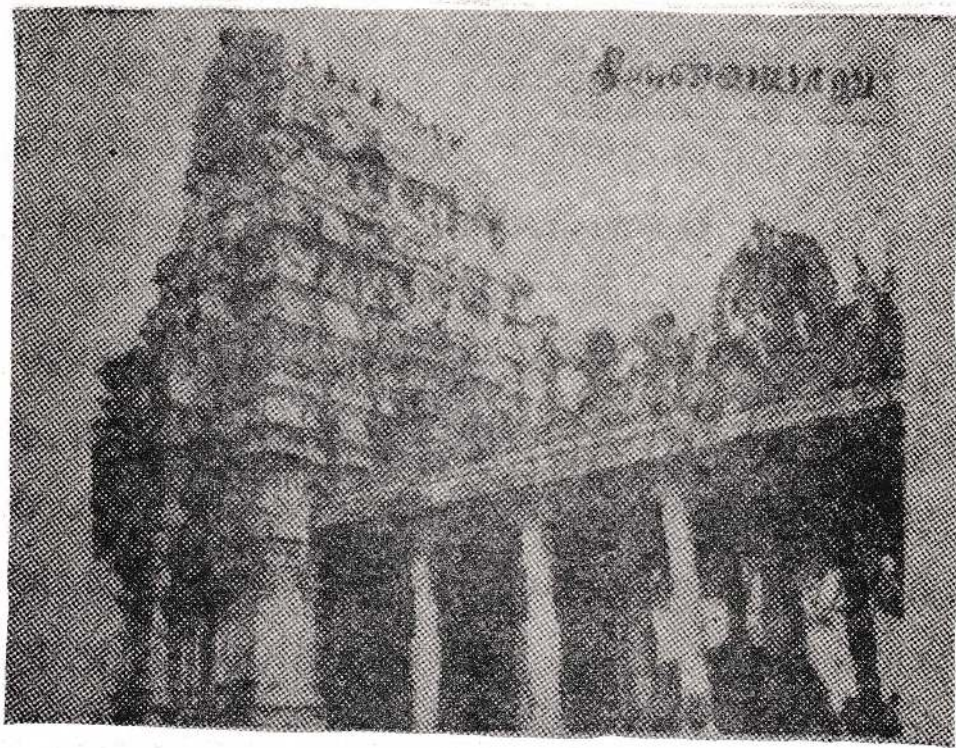
இது சங்கரர் விவர்த்தவாதத்தின் மூலம் உலகு இல்பொருள் நிறுவும் முறை. இனி, ஏகான்மவாதம், உயிர் என ஒரு பொருள் இல்லை என்று கூறுவதை எடுத்துக்கொள்வோம். இறுதி ஒடுக்கத்தில் உள் பொருள் ஒன்று என்றும் பல என்றும் உபநிடதம் பேசுகின்றது. பல என்பது பரமான்மா சீவான்மாக்களாகச் செயற்படும் நிலையில் என்பது சங்கரர்க்குத் து. எனவே ஏக ஆன்மவாகிய பரமாத்மாவே, பல கோடி சீவாத்துமாக்களாக விளங்குகின்றது. இரண்டும் ஒன்றென்பதை உணர்த்தவே பரமாத்மா சீவாத்துமா என்னும் சொல்லாட்சி வழங்குகின்றது. எனவே பிரமமே உயிர். பிரமம் உலகாவதற்கும் பிரமம் உயிர் ஆவதற்கும் வேற்றுமையுண்டு. இதனை விளக்க அவர்கள் ஓர் உவமையைக் கையாள்வர்.

பாம்பு கயிறாகத் தோன்றும்போது உண்மை தெரிந்ததும் பாம்பு என்னும் பொருளுக்கு அங்கு இடமில்லை. ஒரு வெண் நிறப்பூவை ஒரு செந்நிறக் கண்ணாடியினூடாகக் காணும்போது அப்பூவும் செந்நிறமாகவே தெரிகின்றது. இங்கு உண்மை தெரிந்தவுடன் அங்கு பாம்பு மறைந்தது போலப் பூ எனும் பொருளும் மறைவதில்லை. முன்னது பிரமம் உலகாகத் தோற்றுவதையும் பின்னது பிரமம் உயிராகத் தோற்றுவதையும் விளக்கச் சங்கரர் கையாளும் உவமைகளாகும்.

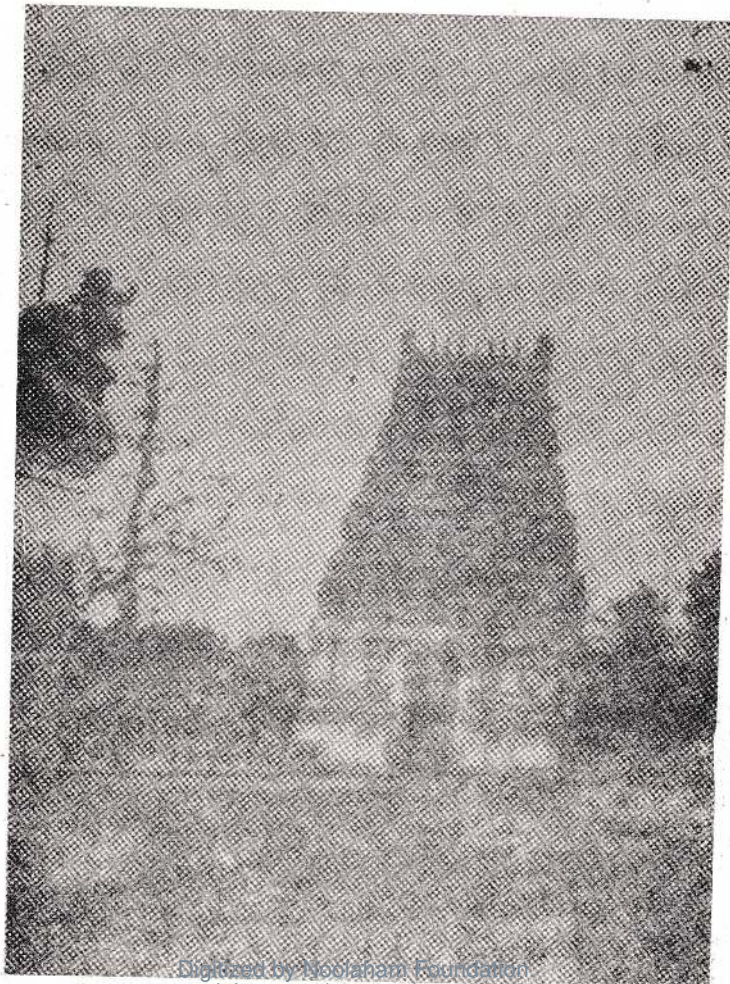
முதல் உவமையில் பொருள் ஒன்றல்ல. இரண்டாவது உவமையில் பொருள் ஒன்று. இயல்பில் தான் வேறுபாடு. அஞ்ஞானத்தால் கட்டுண்ட நிலையில் சீவாத்மா கட்டுண்ணாத நிலையில் பிரமம். தத்துவமானி, அகம்பிரமமாஸ்மி போன்ற மகா வாக்கியங்களுக்குப் பொருள் புலப்படும் போது இக்கருத்து மேலும் விளக்கம் பெறும்.

இனி மெய்யான பிரமம் பொய்யான உலகாகவும் ஞான வடிவமான பிரமம் அஞ்ஞானம் மிக்க பல ஆன்மாக்களாகத் தன்னை ஆக்கிக்கொள்ளக் காரணம் என்ன? என்னும் வினா எழுகின்றது. இதற்குச் சங்கரர் கூறும் காரணம் மாயை என்னும் ஒரு தத்துவம் என்பதாகும். இதனால் மாயாவாதம் எனவும் இவ்வேகான்மவாதம் அழைக்கப்படுகின்றது. எல்லை அறுபரம்பொருள் மாயையைப் பற்றி ஈஸ்வரனாகி அதாவது நிர்க்குணப் பிரமமாயிருந்த பரம்பொருள் சகுணப் பிரமமாகி உலகாகின்றது. எல்லையறுபரம் பொருள் அவத்தைப் பற்றி சீவான்மாக்களாக விளங்குகின்றது.

எனவே ஏகான்மவாதத்தில், ஏக ஆன்மா, உலகாகவும் உயிர்களாகவும், தோன்றுவதில்

திரு ஐயாறு சிவலயம் (பக்கம்-159)

திரு ஏடகம் சிவலயம் (பக்கம்-145)

மாயையும், அவத்தையும் முக்கிய இடம்பெறுகின்றன. எனவே, மாயை பற்றியும் அவத்தை பற்றியும் ஏகான்மவாத விளக்கத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இனி, ஏகான்மவாதத்தில் வீடுபேறு என்பது அவத்தையால் பலவாகத் தோன்றும். ஆன்மாக்கள் அவத்தை நீங்கி ஒன்றாவதே மோட்சமாகும். அதனை அடைவதற்கு வழி ஞானமாகும்.

இத்தத்துவத்தில் பல ஜயங்கள் தோற்றுவது இயல்பே. பிரமம் உலகாகத் தோன்றுகிறதெனில், யாருக்குத் தோன்றுகின்றது?. பிரமத்துக்கே தோன்றுகின்றதா? ஏனெனில் பிரமமே உயிர்களல்லவா? பலவாகிய ஆன்மாக்கள் பிரமத்தை அடைவதென்றால் பிரமமே பிரமத்தை அடைகின்றதா? இறைவனை ஆன்மாக்கள் வணங்குவதென்றால் பிரமமே பிரமத்தை வணங்குகின்றதா?

பாம்பு கயிறாகத் தோன்றுகின்றது. ஆனால் பாம்புபோலவே கயிறும் உள்பொருள். எனவே உலகாகத் தோன்றும் பிரமத்தைப் போல உலகம் உள்பொருளே. இத்தகைய வினாக்களுக்கும் பிரமம் உலகாகவும் உயிராகவும் தோன்றுவதற்குக் காரணம் கூறுவதற்கும் ஏகான்மவாதிகள் இடர்படுவர்.

ஏலமார் குழலியம்மை :

ஏலம் - வார் - குழல் - அம்மை என இத்தொடர் பிரிக்கப்படும். இது திருக்காஞ்சியிற் கோயில் கொண்ட அம்மையின் பெயராகும். ஏலம் என்பது பெண்களின் கூந்தலுக்குப் பூசப்படும் வாசனைக் குழம்பாகும். கந்தூரிக் குழம்பு, மான்மதக்கொழுஞ்சேறு என இதனை இலக்கியங்கள் வழங்கும்.

வாசனையையுடைய வார்-நீண்ட கூந்தல் எனப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

அம்மையின் கூந்தல் மானிட மகளிர் போலன்றிச் செயற்கையாக ஊட்டப்படாமலே இயற்கையான நறுமணம் உடையது என்பது நக்கீரனுக்கும் சிவனுக்கும் ஏற்பட்ட வாதத்தால் நிறுவப்பட்டது.

திருஏடகம் :

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரின் பாடல் பெற்ற தலம். திருச்சிராப்பள்ளி — மதுரைப் புகையிரதப் பாதையிற் சோழ வந்தான் நிலை

யத்திற்குத் தெற்கில் மூன்று மைல் தூரத்திலுள்ளது. ஞானசம்பந்தர் சமணர்களோடு புனல்வாதம் செய்த சமயத்திலே 'வாழ்க அந்தணர்' எனத் தொடங்கும் பாடலை ஏட்டிலே எழுதி வைகையாற்றிலே இட்ட பொழுது, அவ்வேடு ஆற்றில் எதிரேறிச் சென்று தங்கிய தலம் ஏடகம் என்னும் பெயரைப் பெற்றது என்பது ஐதிகம். " ஏடு சென்று அனைதரும் எடகத்து ஒருவனை" எனத் தேவாரத்திலே தலம் பற்றி வரும் வர்ணனையானது இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும் என்று கொள்வது வழமை. ஆயினும் ஏடகம் என்னும் பெயரானது திருஞானசம்பந்தர் காலத்துக்கும் முன்பிருந்தே வழங்கி வந்ததென்பதை அவரருளிய தேவாரப் பாடல் உணர்த்துவதாயுள்ளது.

தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானை ஏடகநாதர் என வழங்குவர். திருவேடகமுடைய நாயனார் என்பது சாசனங்களிலே காணப்படும் பெயராகும். ஏலமார் குழலி என்பது அம்மையின் பெயராகும். " ஏலமார் குழல் ஏழையொடு எழில் போலும் கோலமார் திருவிடைக் குழகர் " என்பது தேவாரத் தொடராகும்.

திருமால், கருடன், சேடன், சாத்தனார் என்போர் வழிபட்டுப் பேறு பெற்ற தலம் ஏடகம் என்பது புராணக்கதை. 'உன்னிமாலும் உவணனுஞ் சேடனும் மன்னு சாத்தனும் நான்குமாம் வாழ்ந்தகம்' எனத் திருவால் வாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம் திருவேடகத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றது.

"ஏடகங் கண்டு கைதொழுதலுங் கவலைநோய் கழலுமே",

"அடிபணிந்து அரற்றுமின் அன்பினால் இடுபடும் வினைகள் போய் இல்லையதாகுமே".

எனத் தலச்சிறப்பினைத் தேவாரம் பகரும்.

திரு வேடகத்திலே 14 சாசனங்கள் கண்டு எடுக்கப் பெற்றுள்ளன. அவை மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன், சடாவர்மன் விக்ரம பாண்டியன், சடாவர்மன் திருபுவனச் சக்கரவர்த்தி, ஸ்ரீ வல்லவ தேவன், கிருஷ்ண தேவராயர் ஆகிய அரசர்களின் காலங்களுக்குரியவை. மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் காலத்திலே திருஞானசம்பந்தர் திருமடம் எனப் பெயர் கொண்ட மடமொன்றிருந்தது. அதிலே நாள் தோறும் 20 தபசியர்க்கு உணவளிப்பதற்கு அறக்கட்டளையொன்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. கிருஷ்ண தேவராயர் காலத்துச் சாசனம் (கி.பி. 1526) பச்சைப் பெருமாள் கண்டிய தேவர் கோயிலுக்கு நிலங்கொடுத்தமை பற்றிக் கூறுகின்றது. திருவேடகம் பாக

ஊர்க் கூற்றத்தைச் சேர்ந்ததென்பதை ஸ்ரீ வல்லவன் காலத்துக் கல்வெட்டால் அறிய முடிகின்றது.

ஏடு தொடங்கல் :

கல்வி கற்கும் பருவத்தையடைந்த சிறுவர்க்கு குருமூலமாக நல்ல நேரத்தில் கல்வி தொடங்கு தலையே ஏடு தொடங்குதல் என்பர். சைவ சமயத்திலே இது ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சியாகக் கருதப்படுகின்றது. இதனை வித்யாரம்பம் என்பர்.

கலைமகள் விழா எனப்படும் நவராத்திரி விழா புரட்டாதி மாதத்தில் நடைபெறும். அவ் விழாவின் இறுதியில் இந்நிகழ்ச்சி நடைபெறும். இக்காலத்தைத் தெரிவு செய்வதற்கான காரணம் வருமாறு :—

சூரியன் கன்னிராசியில் நுழையும் காலம் புரட்டாதி மாதமாகும். அப்போது உலகிலுள்ள சக்திகள் எல்லாம் விருத்தியடைகின்றன. அதாவது புரட்டாதி மாதத்தில் சூரிய கிரணங்களின் பயனும் பூமியிலுள்ள பலவித பௌதிக சக்திகளும் சம்பந்தப்படுவதனால் எல்லாப் பொருள்களும் விருத்தியடைய ஆரம்பிக்கின்றன.

சூரியன் கன்னிராசியில் நுழையும் காலம் என்பது ஆன்மாவுக்குரிய சூரியன் புத்திக்குரிய புதன் வீடாகிய கன்னியில் இருக்கும் காலமாகும். ஆதலால் அக்காலமாகிய புரட்டாதி மாதத்திற் பிள்ளைகளுக்கு ஏடு தொடங்குதல் உத்தமமாக கருதப்படுகிறது.

ஏது நிகழ்ச்சி :

கன்மங்களாகிய காரணங்கள் தத்தம் பயனைக் கொடுத்தற்குத் தோற்றுதல் கன்மம் பயன் கொடுக்குங் காலம் வந்தவிடத்து அது நன்மையோ, தீமையோ அதனை உய்ப்பதற்குரிய வழியில் அவனையும் அறியாமல் அது அவனைச் செலுத்தி நிற்கும். மாமலர் நாற்றம் பருவம் வரும்வரை காத்திருந்து பருவத்தில் வெளிவருவதுபோல வினையும் கரந்திருந்து வெளிப்படும் ஏதுநிகழ்ச்சி எதிர்ந்துளதாகலின் மணிமேகலை மலர்வனம் புக்கள்.

ஏமகண்டன் :

சௌராஷ்டிர தேச மன்னனொருவனின் மகனாவான், இவன் மனைவி பெயர் சுதன்மை என்பதாகும். தொழுநோயாற் பீடிக்கப்பட்ட இவன், அரசை மகனிடம் ஒப்படைத்து பிரகு முனிவர் ஆச்சிரமம் சென்று தன் குறை கூற

முனிவர் அவன் முற்பிறப்பையும் அப்பிறப்பில் அவன் செய்த பஞ்சமா பாதகங்களையும் கூறி, புண்ணிய பலத்தால் அரசனானன். பாவபலத்தால் தொழுநோயால் துன்புறுகின்றனை எனக் கூறினர். பின்னர் முனிவர் அருளால் நற்பதம் பெற்றனன்.

ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயகர் ;

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவராகிய இவர் சோழ நாட்டில் உள்ள பெருங்கலம் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவர். வேளாளர் மரபில் ஏயர்கோன் குடியிற் பிறந்தவர். திருப்புன்கூர் சிவமூர்த்தியை வழிபடு கடவுளாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தவர்.

அந்நாளிற் சுந்தரர், சிவபெருமானைப் பரவையார் பொருட்டுத் தூது அனுப்பினார் என்னும் செய்தி கேட்டு மனம் வருந்திச் சுந்தரர்பால் வெறுப்புக் கொண்டிருந்தார்.

இதனை அறிந்த சுந்தரர் தம் பிழைக்கு வருந்திச் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டனர். சுந்தரரையும் கலிக்காமரையும் நட்பு செய்துவைக்கத் திருவுளம் கொண்ட இறைவன் கலிக்காமநாயகரைச் சூலை நோயால் வருந்தச் செய்தனர். வருந்திய கலிக்காமர் இறைவனிடம் முறையிட இந்நோய் சுந்தரனாலேயே தீரும் என அருளினார். அத்தோடு சுந்தரரிடமும் சென்று நீ, ஏயர்கோனுக்குற்ற சூலை நோயினைத் தீர்த்துவிடுக எனவும் அறிவுறுத்தினார்.

சுந்தரர் வரவைக் கேட்ட கலிக்காமர், சிவனைத் தூது அனுப்பிச் சிவ அபராதம் புரிந்த சுந்தரரால் தாம் நோய்தீர்வதைவிட இறப்பதே மேலெனக் கருதி, அவரைக் காணவும் விரும்பாதவராய், சூலையை வயிற்றினோடும் அழிப்பேன் என உடைவாளால் வயிற்றைக் கிழித்துக் குடல் சரிந்து இறந்தார். சூலையும் வயிற்றுடன் நீங்கிற்று. கலிக்காமரின் மனைவியார் இது கண்டு கணவனோடு தாமும் போக முயன்ற வேளையில், சுந்தரர் வந்தார் என்ற செய்தி கேட்டு, “ஒருவரும் அழுதல் செய்யாதொழிக” எனக் கூறி சுந்தரரைக் கும்பம் முதலியன வைத்து எதிர்கொண்டு அழைத்தார்.

வந்த சுந்தரர் கலிக்காமரின் நோய்தீர்க்கும் ஆவலில் அவரைக் காண விழைந்தார். துயர் ஒன்றும் இல்லை. அவர் உள்ளே துயில் கொள்கின்றார் என்று மனைவியார் கூறினார். இருப்பினும் நான் அவரைக் காண வேண்டுமென அவர் உள்ளே நுழைந்தார்.

அங்கே குடல் சரிந்து இரத்த வெள்ளத்துள் இறந்து கிடக்கும் கலிக்காமரைக் கண்ட சுந்தரர், நானும் இறப்பேன் என வாளினை எடுத்தார். அந்நிலையில் இறை அருளால் ஏயர்கோனார் உயிர் பெற்றெழுந்து சுந்தரர் கைப்பற்றிய உடைவாளைத் தாம் பற்றினார். சுந்தரர் அவர் அடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி இருவரும் நண்பராயினர்.

ஏரம்பையர் :

இவர் யாழ்ப்பாணத்தில் மாதகல் என்னும் ஊரிற் பிறந்தவர். காலம் 1847 — 1914 ஆகும். இவர் தந்தை பெயர் சுப்பிரமணிய சாத்திரி என்பதாகும். சேதுபுராணக்கதை, சிரார்த்தவதி, கனா நூல் சூரியனுடைய முற்பிறப்பின் சரித்திரம், நாகேசுவரி தோத்திரம், குவால லம்பூர் சிவபெருமான் ஊஞ்சல், கவணாவத்தை வைரவஞஞ்சல், மாதகற்பிள்ளையார் ஊஞ்சல் என்பன இவரியற்றிய நூல்களாகும்.

ஏரம்ப விநாயகர் :

ஏரம்பம் என்பது மலையின் பெயராகும். இம் மலையில் கபலநதி உற்பத்தியாகிறது. இங்குள்ள விநாயகர், இப்பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றார். பிரமன் பூசித்துச் சித்தி பெற்ற திருத்தல மிதுவாகும்.

(திரு) ஏரகம்:

திரு வேரகம் என்பது தமிழகத்திலுள்ள பிரதானமான முருகவழிபாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்றாகும். அது மிகப் பழமையானதாகும். நிலத்தை ஏரினைக் கொண்டு உழுது பண்படுத்தினால் விளைச்சல் நன்கு அமையும். அதுபோன்று அகமாகிய நிலத்தை ஓம் என்னும் எழுத்தாகிய ஏரினால் பண்படுத்தினால் திருவாகிய தெய்வத் திருவருள் கிட்டும் என்று முருகப் பெருமான் குருமூர்த்தியாக இருந்து உணர்த்துகின்றபடியால் சுவாமி மலைக்கு ஏரகம் என்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று.

ஆறுபடை வீடுகளில் இதுவும் ஒன்று. பிரணவ மந்திரத்துக்குப் பொருள் தெரியாத பிரமனைச் சிறைப்படுத்தி, அப்பொருளைக் கேட்ட சிவபெருமானுக்குக் குருவாக இருந்து பொருள் உரைத்த தலம் இதுவாகும். ஆதலால் இங்கு முருகன் குருநாதன், சுவாமிநாதன் என்னும் பெயர் பெறுகின்றான்.

உபதேசிக்கும் காட்சி இங்கு சிலைவடிவத்தில் அமைந்துள்ளது. இங்கு சுவாமி நாத மூர்த்திக்கு மயிலுக்குப் பதிலாக யானையே வாகனமாயமைந்

துள்ளது. சுவாமிநாதன் அருளால் தன்னை வலிகுறைத்த அசுரனை வென்ற இந்திரன், தன் ஐராவதம் என்னும் யானையைச் சுவாமிநாதனுக்குக் காணிக்கையாக வழங்கி வழிபட்டான். இதனால் முருகனுக்கு யானையும் வாகனமாயிற்று.

“தாரகத்துருவமாந்தமை எய்திய ஏரகத் தறுமுகன் அடிகள் ஏத்துவாம்” என்று சுந்தரபுராணம் கூறும்.

ஏழிசை :

மூலப் பொருளான நம் அறிவுக்குப் புலப்படும் வடிவங்களுள் ஒன்று இசையாகும். நாதாந்தமாக இருக்கும் மூலப்பரம் பொருள் நம் அனுபவப் பொருளாகவும் மாறு நாதமாகவும் நாதப்பிரபஞ்சமாகவும் வெளிப்பட்டுள்ளது. அந்த இசை வடிவினை ஏழாக வகுத்தும் இவ்வேழினுள் அடங்காத இசை உலகிலில்லை எனவும் கூறியுள்ளனர்.

“ஓசை ஒளி எலாம் ஆனாய் நீயே” என்னும் அப்பர் வாக்கும் ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய் என்று கூறும் சுந்தரர் வாக்கும் இக்கருத்தினை அரண் செய்வதாகும். ஆன்மா மூலப்பரம் பொருளாகிய நாதாந்தத்தை அடைவதற்கு நாதோபாசனையும் ஒரு மார்க்கமாகும். இசைக்கலையின் பயனே நாதோபசனையால் நாதாந்தத்தை அடைவதாகும்.

கண்ணனாகிய இடையன் குழலூதி ஆன்மாக் களாகிய பசுக்களை மேய்த்த தத்துவமும் இதுவே யாகும். நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் அன்பு பரப்பிய ஞான சம்பந்தரும் தியாகப் பிரம்மம் போன்றவர்களும் நாதோபாசனையால் இறைவனோடு ஒன்றியவர்களாவர்.

வீணா கானத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கடயோகி ஒருவர் அவ்விசையால் குண்டலனி சக்தி செயற்படுவதை உணர்ந்து அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியேறியதாகவும் ஓர் உண்மை நிகழ்ச்சி இசை உலகில் வழங்கி வருகின்றது. ஏழிசையும் ஏழிசை பிறக்கும் இடங்களும் வருமாறு:—

மிடறு	குரல்	ச
நா	துத்தம்	ரி
அண்ணம்	கைக்கிளை	க
சிரம்	உழை	ம
நெற்றி	இளி	ப
நெஞ்சு	விளி	த
மூக்கு	தாரம்	நி

இறைவழிபாடேயன்றி மகளிர் விளையாட்டும் இறை வழிபாடாகவே கருதப்பட்டால் அங்கும் ஏழிசை இடம்பெற்றுள்ளது.

கண்ணகி அடைக்கலமிருந்த ஆய்ச்சியர் இல்லத்திலே, சிலதீக்குறிகள் தென்பட்டனவாகவும் அவற்றின் விளைவுகளைத் தவிர்க்க நாரணனை வேண்டி ஆடிய குரவைக்கூத்தில் ஏழிசையைக் குறிக்கும் ஏழு பெண்கள் நிலமட்டத்தில் மேற்கு முகமாகப் பெருவட்டமமைந்து நின்றனர் என்றும் கண்ணன் பண்ணைப்பிராட்டியோடு ஆடிய கூத்துக்கியை, ச, என்னும் இடத்தில் நிற்பவன் பலராமன் என்றும் ரி. நி. என்னும் இடங்களில் நிற்பவனை மாயவனுக்குப் பாரியாகவும், ப, த என்னும் இடங்களில் நிற்பவனைப் பலராமனுக்குப் பாரியாகவும், க என்ற இடத்தில் நின்ற மாதரி அத்தையாகிய மான்ற அரத்திற்கும் ரி என்ற சுரத்திற்கும் நடுவன் நின்று முறைப்படி பாடி ஆடி நாரணனைத் தொழுதனர் எனவும் சிலம்பு கூறுகின்றது. அது வருமாறு :—

எழுவர் இளங் கோதையார்
என்றுதன் மகளை நோக்கித்
தொன்றுபடு முறையால் நிறுத்தி
இடைமுது மகளிவர்க்குப்
படைத்துக் கோட் பெயரிடுவாள்
இடமுதல் இடமுறை யாக்குரல் துத்தம்
கைக்கிளை உழை இளிவிளரி தார மென
விரிதரு பூங்குழல் வேண்டிய பெயரே
மாயவன் என்றாள் குரலைவிறல் வெள்ளை.
ஆயவன் என்றார் இளிதன்னை—ஆய்மகள்
பண்ணையாம் என்றா னோர் துத்தத்தை
முன்னையாம் என்றாள் முறை மற்றையார்
மாயவன் சீருளார் பிஞ்ஞையும் தாரமும்
வால்வெள்ளை சீரார் உழையும் விளரியும்
கைக்கிளை பஞ்ஞை இடத்தாள் வலத்துநாள்
முத்தைக்கு நல்விளரிதான்.....
கொல்லைப்புனத்துக் குருந்தொசித்தாற் பாடு
தும்
முல்லைத்தீம் பாணி என்றாள்—ஆய்ச்சியர் குரவை
—சிலம்பு.

ஏழுவிடங்கத் தலங்கள் :

விடங்கராகிய சிவபெருமான் சிறப்பாக வீற்றிருக்கும் தலங்கள் ஏழாகும். இவற்றைச் சப்தவிடங்கத் தலங்கள் எனவும் வழங்குவர். அவையாவன :

(1) திருவாரூர்—இங்குள்ள மூலவர் விதிவிடங்கர் என அழைக்கப்படுவர். இவரது நடனம் அசபா நடனமாகும். திருவாரூர்,

மயிலாடுதுறைக்கு 40 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது.

(2) திருநள்ளாறு — இங்குள்ள மூலவர் நகவிடங்கர் என அழைக்கப்படுவர். இவரது நடனம் உன்மத்த நடனமாகும். திருநள்ளாறு காரைக்காலுக்கு மேற்கே 7 கி. மீ. தொலைவில் உள்ளது.

(3) திருநாகைக் காரோணம் (நாகைப்பட்டினம்) — இங்குள்ள மூலவர் சுந்தரவிடங்கராவர் இவரது நடனம் பாராவராத தங்க நடனம் எனப்படும். நாகப்பட்டினம் திருவாரூருக்குக் கிழக்கே 24 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது.

(4) திருக்காறாயில் — இங்குள்ள மூலவர் ஆதிவிடங்கராவர். இவரது நடனம் குக்குட நடனமாகும். திருக்காறாயில் என்பது இப்போது திருக்காள வாசம் என வழங்குகிறது. இத்தலம் திருவாரூரில் இருந்து திருத்துறைப்பூண்டிக்குச் செல்லும் வழியில் 13 கி. மீ. தொலைவில் உள்ளது.

(5) திருக்கோளிலி, - இங்குள்ள மூலவர் அவலிவிடங்கர். இவரது நடனம் பிருங்க நடனமாகும். திருக்கோளிலி என்பது இப்போது திருக்குவளை என வழங்குகின்றது. இத்தலம் திருவாரூரிலிருந்து எட்டுக்குடிக்குச் செல்லும் வழியில் திருவாரூருக்குத் தென்கிழக்கே 20 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது.

(6) திருவாய்மூர் — இங்குள்ள மூலவர் நீலவிடங்கர் இவரது நடனம் கமலநடனம் எனப்படும். திருவாய்மூர், திருவாரூர்க்குத் தென்கிழக்கே எட்டுக்குடிக்கு அப்பால் 1 கி. மீ. தொலைவில் உள்ளது.

(7) திருமறைக்காடு — இங்குள்ள மூலவர் புவனிவிடங்கர். இவரது நடனம் கம்சபாத நடனமாகும். திருமறைக்காடு என்பது இப்போது வேதாரண்யம் என வழங்குகின்றது. இத்தலம் திருத்துறைப்பூண்டிக்குத் தென்கிழக்கே 36 கி. மீ. தொலைவில் உள்ளது.

பின்வரும் பழம் பாடல் ஏழுவிடங்கத் தலங்களைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றது.

சீரார் திருவாரூர் தென்னாகை நள்ளாறு
காரார் மறைக்காடு காறாயில்—பேரான்
ஒத்ததிரு வாய்மூர் உவந்ததிருக் கோளிலி
சத்த விடங்கத் தலம்.

எழு முனிவர் :

முனிவர்களுள் சிறந்த எழுவர். அகத்தியன், புலத்தியன், அங்கிரா, கௌதமன், வசிட்டன், காசிபன், மார்க்கண்டன் என்போர்.

ஏற்றுமாளார் :

கேரளத்திற் புகழ்பெற்ற சிவத்தலங்களுள் ஒன்று ஏற்றுமாளார். இது கோட்டயத்திற்கு வடகிழக்கே பதினொரு கிலோ மீட்டர் தொலைவில் உள்ளது. மான்கள் வாழ்ந்த, உயர்ந்து பரந்து இருக்கும் இடமாதலால், ஏற்று (உயர்ந்து மேடாக) மான்-ஊர் என்று பெயர் ஏற்பட்டது. இத்திருத்தலம் பற்றிய புராணக் கதைகள் பல உண்டு. இங்கு பல அற்புதங்கள் நடைபெற்றுள்ளன. கோயில் நெல் உண்டவருக்கு வயிற்று வலி வந்தமை. அம்பலப்புழை மன்னனின் வயிற்றுவலி தீர்த்தமை என்பன அவற்றுட்சில.

ஏற்புடைக் கடவுள் :

தமிழ்மொழியில் நூல் இயற்றும் சான்றோர் தாம் எடுத்துக் கொண்ட நூல் இனிது முடித்தற் பொருட்டுக் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறித் தொடங்குதல் மரபாகும். இவ்வாழ்த்து இரு வகைப்படும். ஒன்று வழிபடு கடவுள் வாழ்த்து, மற்றது ஏற்புடைக் கடவுள் வாழ்த்தாகும். ஏற்புடைக் கடவுள் வாழ்த்து என்பதுதான் எழுத எடுத்துக் கொண்ட நூலின் பொருளுக்கேற்ற கடவுளை வாழ்த்தும் வாழ்த்தாகும்.

ஒருவரது வழிபடு கடவுள் வேறாக இருப்பினும் கல்விபற்றி நூல் எழுதுவோர் கலைமகளை வாழ்த்துதலும் ஏற்புடைக்கடவுள் வாழ்த்தாகும்.

நீடாழி எனத் தொடங்கும் வில்லிபாரதக் கடவுள் வணக்கம் விநாயகர் மகாபாரம் எழுதிய கடவுளாதல் பற்றி ஏற்புடைக் கடவுள் வாழ்த்தாக அமைந்துள்ளது.

ஏனாதிநாதநாயனார் :

ஏனாதிநாதநாயனார் சோழ நாட்டில் உள்ள எயினூரில் வாழ்ந்தவர். அறுபத்து மூன்று நாயனாருள் ஒருவர். திருத்தொண்டத் தொகையில் அவர் சுந்தரராற் பரவப் பெற்றவர். ஈழக்குலத்தைச் சேர்ந்தவர். அவரை ஈழக்குலதீபன் எனச் சேக்கிழாரும் நம்பியாண்டார் நம்பியும் புகழ்ந்துள்ளனர். இப்பட்டத்துடன் ஏனாதி எனப் பெயரில் மோதிரமும் வழங்குதல் மரபு. ஏனாதி என்பது வீரார்க்கு வழங்கும் பட்டப் பெயராகும். இவர் வாள்வித்தை பயிற்றும் ஆசிரியர் தொழில் புரிந்தவர். தொழிலால் வந்த வருமானத்தைச் சிவனடியார்க்கு உதவி வாழ்ந்தவர்.

இவரது புகழ் கண்டு பொறாமை கொண்ட மற்றொரு வாளாசிரியனாகிய அதிகுரன் என்பவன் இவரை எதிர்த்துத் தோற்றான். தோல்வி தாழானாகி வஞ்சனையால் இவரை வெல்லக் கருதி, தனி இடத்தில் போருக்கழைத்தான். அதனை ஏற்றுப் போர் செய்யும் வேளையிலே, தான் ஏனாதியாரை ஏமாற்றுவதற்காகப் நெற்றியிற் பூசிய திருநீற்றை மறைத்த பலகையை விலக்கினான். அதனைக் கண்ட ஏனாதியார், இவர் அண்டர்பிரான் சேடியார் ஆயினார். அதனால் இவர் விரும்பியதே என தான் ஏஞ்சியவாளையும் கேடயத்தையும் நீக்காது நின்றார். நீக்கினால் நிராயுதபாணியை ஒரு சிவனடியான் கொன்றான் என்ற பாவம் அதிகுரனைச் சாருமே என அஞ்சினார்.

இந்தச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்தி அதிகுரன் ஏனாதிநாயனைக் கொன்றான் என்று சேக்கிழார் கூறுவர்.

ஏனாதிநாதனாருடைய உள்ளப் பக்குவத்தை உணர்ந்த இறைவன் வெளிவந்து ஏனாதியாரை ஆட்கொண்டான்.

ஐ

ஐக்கியவாத சைவம் :

இது ஆணவ மலத்தை ஏற்காமையால் அகப்புறச் சமயமாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. பிறவி எடுத்தபின் கன்மத்தை முழுமையும் அனுபவித்துத் தீர்த்து ஆன்மாவானது கர்ம பந்தம் இல்லாத சுத்த நிலையடையும்போது அதுவே முத்திநிலை என்று கொள்கிறது. சிவனே குருவாக வந்து மாயாகாரியத்தை நீக்க நீரும் நீரும் கலந்தாற் போலச் சிவனறிவும் ஆன்ம அறிவும் கலந்து முத்தியாகிறது. இந்த ஐக்கியவாத சைவம் ஈசுவர ஐக்கியவாத சைவம் எனவும் சொல்லப்படும். இது வேதத்தையும் சிவாகமத்தையும் பிரமாணமாகக் கொண்டு ஒழுகுவதாயினும் ஆணவ மலத்தைக் கொள்ளாமையாலும் அதனைக் கூறும் சிவாகம வாக்கியங்களை இகழ்தலாலும் அகப்புறச் சமயமாகக் கொள்ளப்பட்டது.

அகப்புறமாயிருப்பினும் இதனை அகச்சமயத்தில் சேர்த்தே சங்கற்ப நிராகரணம் முதலியவை மறுக்கின்றன. தத்துவப் பிரகாசம் அகப்புறச் சமயம் 25 வகை உட்சமய பேதத்தையுடையது எனக் கூறுகின்றது. அவை சுத்தசைவம் முதல் மாவிரதம் ஈறாக உடையன.

ஐக்கியவாதி :

அகப்புறச் சமயங்களான பாசுபதம், மாவிரதம், காபாலம், வாமம், வைரவம் என்பவற்றோடு ஐக்கியவாத சைவமும் ஒன்றாகும். இவ் அறுவகை அகப்புறச் சமயங்களுள் பாசுபதம் மாவிரதம், காபாலம், வாமம், வைரவம் என்ற ஐவகைச் சமயப்பிரிவினரும் வேதம், ஆகமம் ஆகிய இரண்டையும் பொதுப் பிரமாணமாகக் கொள்ளுகின்றனர். ஆனால் ஐக்கியவாதிகள் சைவசித்தாந்திகளைப்போல வேதத்தினையும், ஆகமத்தினையும் சிறப்பு பிரமாணமாக கொள்ளுகின்றனர். ஆணவம் உண்டென்பதை அவர்கள் ஒப்புக் கொள்வதில்லை. இதனாலேயே இவர்களை அகப்புறச் சமயிகள் என்பர்.

ஐக்கியவாதிகள் பதி, பசு, பாசம் என்ற முப்பொருள்களிலும் பதியானது பரமசிவனாகிய முதன்மைப்பொருளே. பசுக்கள் பல. பாசம் எனப்படுவது மாயை, கன்மம் என்ற இருவகை மட்டுமே பிரபஞ்சத்திற்கு தாய் தந்தையாக உள்ள சிவபெருமான் கருணையினால் ஆன்மாவுக்கு புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஏற்ற சரீரங்களை மாயையிலிருந்து கொடுக்கிறார். நல்வினை, தீவினை என்ற இரு வினைகளுக்குத் தகுந்தபடி ஆன்மா கன்மவினைப் பயன்களைப் புசிக்கும் போது ஒரு ஜனனத்தில் எல்லாக் கன்மங்களும் புசித்துத் தொலையத்தக்கதாக ஏதேனுமொரு சிவபுண்ணியம் வந்தெதிர்ப்பட்ட அவசரத்தில் ஆன்மாவுக்கு சத்திநிபாதம் உண்டாகும். அச்சமயம் இறைவன் கருணையே வடிவாக ஆசாரியனாக எழுந்தருளி வந்து அழுக்கினால் மிகுந்திருக்கும் புடவையை வண்ணான் வெள்ளாவியிலே வைத்து அவ்வழுக்கை நீக்கிச் சுத்தமான வெள்ளையாக்குவது போல பாசத்தைப் போக்குவதற்காக உபதேசமளிப்பார். அப்பொழுது ஆன்மா விடத்திலுள்ள குறைகள் எல்லாம் நீங்கி ஆன்மா சுத்தனாகும். சுத்தனாகிய ஆன்மா தண்ணீரும் தண்ணீரும் ஒன்று சேர்வதுபோல சிவத்துடன் ஐக்கியமாகிவிடும். இவ்வாறு சிவத்தோடு ஆன்மா ஐக்கியப்பட்டு நின்றலே முத்தியாகும் என்று ஐக்கியவாதிகள் கூறுவர்.

ஐகோளே :

வாதாபிச் சாளுக்கியர் காலத்திலே கி.பி. ஏழாம், எட்டாம் நூற்றாண்டுகளிலே, தக்ஷிணாபதத்திலே காணப்பெற்ற பிரதான நகரங்களுள் ஐகோளே என்பதும் ஒன்றாகும். கர்நாடக மாநிலத்திலே, பிஜாப்பூர் மாவட்டத்திலே, ஹதன் குண்ட்தாலுகாவிலே ஒரு சிற்றூராக இந்நாட்களில் அது காணப்படுகின்றது. சாளுக்கியர் காலத்துச் சாசனங்களில் அது அய்யாவொளே, ஆர்ய புரம், அஹிச்சத்திரம் என்னும் பெயர்களாற் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அந்தணர்

வாழும் ஊர் என்பதனாலே அது அய்யா வொளே, ஆர்யபுரம் என்னும் பெயர்களைப் பெற்றதென்பர். இதிகாசங்களிலும் புராணங்களிலும் காணப்படுகின்ற அகஸ்தியர்பற்றிய கதைகளில் வரும் இவ்வலன் என்ற அரசனின் பெயரை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஐகொளே என்ற பெயர் உருவாகியது என்பது நாட்டார் வழக்காகும். அது வரலாற்று ஆதாரமற்ற வொரு ஐதிகமாகும். அய்யாவொளே என்ற பெயர் மருவி ஐகொளே என்பதாயிற்று என்று கொள்வதே பொருத்தமானதாகும்.

சாளுக்கிய வம்சத்தின் முதலாம் அரசனாகிய முதலாம் புலிகேசி (543-566) வாதாபிக்கு அண்மையிலுள்ள மலையொன்றிலே பலமிக்கதான கோட்டையொன்றினை கி.பி. 543-4இல் அமைத்தான். அவன் வாதாபியைத் தலைநகராக்கி அரசனாகப் பட்டஞ்சூடி அஸ்வமேதயாகஞ் செய்தான். மலப்பிரபாந்திக்கு மூன்று மைல் தூரத்திலுள்ள மலைகளுக்கிடையே பாதுகாப்புடைய நகரமாக வாதாபி அமைந்திருந்தது. அதற்குக் கிழக்கே மலைகளின் நடுவே மகாகூட என்னும் நகரமிருந்தது. அதற்கப்பால், ஐந்து மைல் தூரத்திலே, ஆற்றங்கரையிலே பட்டதகல் என்னும் நகரமிருந்தது. அதற்குக் கிழக்கே எட்டுமைல் தூரத்திலே ஐகொளே அமைந்துள்ளது. இந்நான்கு தலங்களிலும் சாளுக்கியரின் சாதனைகளையும் அவர்களின் ஆட்சிக்காலத்துப் பண்பாட்டு வளர்ச்சிகளையும் நன்குணர்த்த வல்ல சாசனங்களும் பெருந்தொகையான கோயில்களுங் காணப்படுகின்றன. தக்ஷிணாபதத்திலே சாளுக்கியரின் ஆட்சியிலே ஏற்பட்ட இந்துநாகரீக வளர்ச்சியின் பல அம்சங்களை இவை பிரதிபலிக்கின்றன.

ஐகொளே நகரம் வணிகரின் செல்வாக்கு மிகுந்த செல்வவளம் பொருந்திய நகரமாக விளங்கியது. “அய்யாவொளேய ஐநூறுவருஸ்வாமிகளு” என்ற பிரசித்தி பெற்று வணிக கணமானது இங்கு உருவாகிப் பின்பு தென்னிந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் பரவியது. செல்வச்செழிப்பிலும் கலாசார முன்னேற்றத்திலும் ஐகொளே புரத்திற்கு நிகரான வேறொரு நகரம் எதுவும் சமகாலத்திலே தென்னிந்தியாவிலே காணப்படவில்லை. அங்கு சைவம், வைணவம், சமணம், என்னும் மதங்கள் பெருஞ் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. இம்மூன்று மதங்களையுஞ் சார்ந்த எழுபது கோயில்கள் அங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வேதம், வியாகரணம், புராணம், இதிகாசம், காவியம், அர்தசாஸ்திரம், தர்மசாஸ்திரம் முதலியவற்றைப் படித்துப் போதிக்கும் அறிஞர் விளங்கிய வித்தியாபீடங்கள்

பல அங்கிருந்தன. வாணிபம், கல்வி, தொழில் என்பவற்றின் காரணமாக தக்ஷிணாபதத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் பலர் அங்கு செல்வது வழக்கம். ஐகொளேயில் உருவாகிய பண்பாட்டு நெறிகள் அங்கிருந்து பிறபல தலங்களுக்கும் பரவின.

ஐகொளேயிலுள்ள சாசனங்களிலே இரண்டாம் புலிகேசியின் (610-642) சாசனம் மிக பிரதானமானதாகும். ஒரு வரலாற்று மூலம் என்ற வகையிலும் இலக்கிய வடிவம் என்ற விதத்திலும் அது உன்னத வர்க்கத்தைச் சேர்ந்ததாகும். தக்ஷிணாபதத்திலே எல்லாத்திசைகளிலும் வயப்படை நடாத்திப் பெருஞ்சாதனைகள் புரிந்து தக்ஷிணாபதபதி என்னும் நிலையினை அடைந்த இரண்டாம் புலிகேசியின் வாழ்க்கை வரலாற்றினைப் பொருளாகக் கொண்டு, பிரஸஸ்தி வடிவிலே, காவியநடையிலே, சுவையநயம் மிக்கதாக, அது இரவி கீர்த்தி என்னும் கவிவாணரினாலே உருவாக்கப் பெற்றதாகும். மகாகவி காளிதாஸரின் காவியங்களுள் ஒன்றான ரகுவம்சத்தை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு இச்சாசனம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. புலிகேசியின் போர்களை இரகுகாராசனின் திக்கு விசயத்திற்கு ஒப்பானவையாக இரவிகீர்த்தி வர்ணித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்து மரபிலே உத்தமோத்தம அரசனுக்குரிய குணாம்சங்கள் என்று சொல்லப்படும் பண்புகள் அனைத்துங் கொண்ட அரசனொருவனாகவே ஐகொளே சாசனத்திலே புலிகேசி வர்ணிக்கப்படுகின்றான்.

சாளுக்கிய வம்சத்தின் உற்பத்தி, புலிகேசியின் சாதனைகள், அவனது முன்னோர்களின் வரலாறு என்பன பற்றிய செய்திகளைத் தொகுத்துக் கூறும் ஆவணம் என்றவகையில் ஐகொளேப் பிரஸஸ்தி சாளுக்கியரின் வரலாற்றம்சங்களை அறிந்து கொள்வதற்கான மூலங்களிலே மிகப் பிரதானமானதாகும். பீமரதி ஆற்றங்கரையிலே பெருந்தொகையான வேழங்களோடு வந்து எதிர்த்த கோவிந்த, அப்பாயிக என்னும் பகைவர்களை வென்றடக்கியபின் புலிகேசி இராச்சியம் என்னும் திருமகளைத் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. 99,000 கிராமங்கள் பொருந்திய மூன்று மகாராஷ்டிரங்களிலும் புலிகேசி ஆதிக்கம் பெற்றான் என்று இச்சாசனம் கூறுகின்றது (அகமத்-அதிபத்யம் யோ மஷாராஷ்டிரகானாம் த்ரயாணாம்). புலிகேசியினாற் சுற்றிவளைக்கப்பட்டுக் கைப்பற்றப்பட்ட வனவாசியானது இரவி கீர்த்தியினால் மேல்வருமாறு வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

“வரையிலா வளத்தினால் வர்ன்வர்கோன்
பதியன்னது
வரதா வாரியில் அலைமோதிரும் அன்ன
நிரைகளை
மேகலையெனப் பூண்டது
வனவாசியெனும் வண்பதியதுவே”.

வடகொங்கணத்திலுள்ள மோரியர்களைத் தோற்
கடித்த புலிகேசி குடகடலின் “லக்ஷ்மி” யாகிய
புரீ என்பதை மதம் பொழிகின்ற யானை நிரை
களைப் போலத் தோற்றமளிக்கும் நூற்றுக்
கணக்கிலுள்ள நாவாய்களினாலே சூழ்ந்து கைப்
பற்றிக்கொண்டான் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது.
லாட்ட, மாளவம், குர்ஜரம் ஆகியவற்றின்
வேந்தர்கள் புலிகேசிக்குப் பணிந்து அவனுடைய
மேலாதிக்கத்தை ஒப்புக்கொண்டனர் என்றும்
சொல்லப்படுகின்றது. கிழக்கிலே தக்கணகோ
சலம், வேங்கி முதலான இராச்சியங்களையும்
புலிகேசி கைப்பற்றிக் கொண்டான். ஐகொளேப்
பிரஸஸ்தியினைத் தொகுத்தமைத்தமையினாலே
காளிதாஸர், பாரவி ஆகிய கவிவாணரின் சிறப்
பினைத் தான் பெற்றுள்ளதாக இரவிகீர்த்தி
உரிமை பாராட்டுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.
சமணரான இரவிகீர்த்தி ஐகொளேயில் வாழ்ந்த
வர். சாளுக்கிய மன்னரின் ஆதரவுடன் சிறப்பு
மிக்க சமண வஸ்தியொன்று அவராலே அங்கு
அமைக்கப்பெற்றது.

விஜயாதித்தரின் ஆட்சியிலே (696-733)
கி.பி. 709 இல் ஐகொளே பட்டாரகர்க்கு, எள்து
கொளுகசனி என்பவரொருவரின் நடவடிக்கை
யால் செக்கொன்றுக்கு ஒரு அகப்பை நிறை
வான எண்ணெய் கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஏற்
பாட்டினைச் சாசனமொன்று குறிப்பிடுகின்றது.
இரண்டாம் விக்கிரமதித்தனுடைய காலத்துச்
(733-744) சாசனமொன்று ஆடத ஆலேகோமர
சிங்க என்ற ஆலயத்திலுள்ள ஆதித்த பட்டாரகர்
கோயிலுக்கு ஒவ்வொரு பேறு வெற்றிலைக்கும்
50 என்ற வகையிலே தானஞ் செய்யவேண்டும்
என்ற ஏற்பாட்டினைப் பதிவு செய்கின்றது.

இந்துக் கட்டடக்கலை வரலாற்றிலே வாதாபிச்
சாளுக்கியர் காலம் சிறப்புமிக்கவொரு அத்தி
யாயமாகும். தக்கணத்துக் கட்டடக்கலைப்
பாணியின் வளர்ச்சியானது சாளுக்கியர் காலக்
கட்டடக்கலை மரபுகளை அடிப்படையாகக்
கொண்டது. தக்ஷிணாபதம் முழுவதிலும் இன்று
வரை நிலைபெற்றுள்ள கற்றளிகளிலே மிகப்
புராதனமானவை ஐகொளேயிலுள்ள சில
கோயில்களாகும். அங்கு உருவாக்கப்பட்ட
சாளுக்கியர் கலைப்பணியானது தக்கிணத்தி
லுள்ள பிறபல நகரங்களிலும் பின்பற்றப்பட்டது.

ஐகொளே நகரிலிருந்த கோயில் களூர்
மிகப்பழைமையானது லாட்-கான் என இந்நாட்
களில் வழங்கும் கோயிலாகும். அது ஏழாம்
நூற்றாண்டிலே, கி. பி. 620 ஆவது ஆண்
டளவிலே கட்டப்பெற்றது. அது 50 சதுரவடி
சுற்றளவினைக் கொண்ட குறைந்த உயரமுடைய
தட்டையான கூரையினைக் கொண்ட கோயி
லாகும். அக்கோயில் மூன்று பக்கங்களிற் சுவர்
களினாலே முற்றாக மறைக்கப்பட்டுள்ளது. இரு
பக்கங்களிலுள்ள சுவர்களிலே கல்லினால் அமைந்த
வாதயானங்கள் (ஜன்னல்கள்) காணப்படு
கின்றன. அவற்றிலே அழகிய வேலைப்பாடுகள்
அமைந்த வடிவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.
கோயிலின் கிழக்குப்புறத்திலே மூடப்படாத முக
மண்டபம் அமைந்துள்ளது. அதன் தூண்களிலே
ஆற்றுத் தேவதைகளின் உருவங்கள் செதுக்கப்
பட்டுள்ளன.

லாட்-கான் அமைப்பிலே தூண்களமைந்த
மண்டபமொன்றினைப் போலவே காட்சியளிக்
கின்றது. அதிலே இரண்டு சதுரங்கள், ஒன்றினுள்
மற்றையது என்ற வகையில் அமைந்துள்ளன.
இரு சதுரங்களினதும் எல்லைக் கோடுகள்
நான்கிலும் இடையிடையே தூண்கள் அமைக்
கப்பட்டுள்ளன. உட்புறமாகவுள்ள சதுரத்திலே
நந்தியின் உருவம் வைக்கப்பெற்றுள்ளது. எனவே
இக்கோயில் சைவர்களினால் அமைக்கப்பெற்றது
என்பது தெளிவாகின்றது. இக்கட்டடத்திலே
இறையகம் தனியொரு அமைப்பாக உருவாக்கப்
படவில்லை. வழமைக்கு மாறாக அது மேற்குப்
புறச்சுவருடன் சேர்ந்து மண்டபத்தினுள்ளே
அமைந்திருக்கின்றது. கட்டடத்தின் சுவர்ப்
புறங்களிலே தூண்களைப் போன்ற அழகிய
அமைப்புக்கள் உருவாக்கப்பெற்றுள்ளன. அவற்
றின் மேற்புறத்திலே போதிகையும் பூவிதழ்
களின் வடிவங்கள் பொருந்திய ‘பலகை’யங்
காணப்படுகின்றன. தட்டையான கூரை சுற்
களினால் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. கற்களின்
நுனிகள் தேவைக்கேற்பக் குடையப்பட்டு ஒன்றுட
னொன்று உறுதியான முறையிலே கொளுவப்
பட்டுள்ளன. கூரையின் மேலே சிறிய இறை
யகம் ஒன்றும் முகமண்டமும் உருவாக்கப்பட்
ட்டுள்ளன. இவை பிற்காலத்துச் சேர்க்கைகள்
என்று கருதப்படுகின்றன.

ஐகொளேயிலுள்ள துர்க்கை ஆலயம் உருவ
அமைப்பிலே முற்றிலும் வேறுபட்டவொன்
றாகும். 60 அடி நீளமும் 36 அடி அகலமுங்
கொண்ட இக்கோயில் மிகவுயர்ந்த பீடமொன்
றிலே அமைந்துள்ளது. இதன் தட்டையான
கூரை நிலமட்டத்திலிருந்து 30 அடி உயரங்
கொண்டது. இறையகத்தினைச் சுற்றி, மேலே

கூரையினால் மறைக்கப்பெற்ற, பிரதக்ஷிண பாதம் காணப்படுகின்றது. அதனோரத்திலே சதுரவடிவிலுள்ள பருத்த தூண்கள் காணப்படுகின்றன. இறையகத்தின் மேலே சிகரமொன்று அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. அது வட இந்தியாவிலே வளர்ச்சிபெற்ற நாகரபாணிக்குரிய ஆமலக வடிவத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட அமைப்பாகும். இக்கோயிலுக்கு முன்புறத்திலே, கிழக்கில் 24 அடி நீளமுடைய மண்டபமொன்றும் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. இக்கோயிலின் பின்புறம் வில்வளை வினைப் போன்ற அமைப்பினை உடையதாகும். அமைப்பிலே இதனையொத்த கோயிலொன்று ஹர்சிமல்லிகுடியில் உள்ளது. அளவிலே சிறிய தான அக்கோயிலிலே இறையகத்திற்கும் மண்டபத்திற்கும் நடுவிலே அந்தராலம் என்ற புதிய வமைப்பு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

சாளுக்கியர் பாணியிலுள்ள கட்டடக்கலை வளர்ச்சியிலே ஒரு முன்னேற்றமான நிலையினை ஐகொளேயிலுள்ள மேகுடி என்னும் சமணக் கோயிலிற் காணமுடிகின்றது. அது கற்றளியாக 634 ஆவது ஆண்டிலே, இரண்டாம் புலிகேசியின் காலத்தில் அமைக்கப்பெற்றது. இதே காலமளவில் அளவிலே சிறியதும் வனப்பு மிக்கதுமான மாலகிட்டி சிவாலயம் வாதாபியிற் செம்மையாக அமைக்கப் பெற்றது.

சாளுக்கியர் பாணியைச் சேர்ந்த கற்றளி அமைப்பு முறையின் வளர்ச்சியிலுள்ள இரண்டாவது படிநிலையப்பட்டதகல் நகரத்துக் கோயில் களிலே காணலாம். அங்குள்ள 10 ஆலயங்களிலே நான்கு நாகர பாணியிலுள்ளவை. ஏனையவை தென்னிந்திய கலைப்பாணியில் அமைந்தவை. நாகர பாணியிலமைந்தனவற்றுள் பாபநாதர் கோயில் (கி. பி. 680) பிரதானமானது. மற்றைய பாணியைச் சேர்ந்தவற்றுட் சங்கமேஸ்வர் (கி. பி. 725) விருபாக்ஷர் (கி. பி. 740) ஆகியவை சிறப்பு மிக்கவை. பாபநாதர் கோயிலின் பாகங்கள் பொருத்தமான அளவிலும் செம்மையான முறையிலும் அமைக்கப் பெறாதமையினால் அது வனப்பற்றவொரு கட்டடவமைப்பாகக் காணப்படுகின்றது. 90 அடி நீளமான இக்கோயில் மிகக் குறைந்த உயரமுடையதாகும். அதன் அந்தராளம் மிக நீளமானது. அது ஒரு மண்டபம் போலக் காட்சியளிக்கின்றது. இறையகத்தின் மேலமைந்த சிகரமானது மிகச் சிறியதாகவும் உயரங் குறைந்ததாகவுமுள்ளது.

இரண்டாம் விக்கிரமதித்தனின் (733-744) தேவியருள் ஒருவராற் கட்டுவிக்கப்பெற்ற விருபாக்ஷர் ஆலயம் காஞ்சிபுரத்துக் கைலாசநாதர் கோயிலைப் போன்று அமைக்கப்பெற்றுள்ளது.

காஞ்சி நகரிலிருந்து சாளுக்கியராற் கைப்பற்றிச் செல்லப்பட்ட கலைஞரினால் அது அமைக்கப் பெற்றதென்பர். புறத்தோற்றத்தில் அழகு மிக்க தான இக்கோயிலின் பகுதிகள் யாவும் பொருத்தமான அளவிலும் செம்மையாகவும் கட்டப் பெற்றுள்ளன. பிரகாரமொன்றினுள் அமைக்கப்பட்ட இக்கோயில் 120 அடி நீளமுடையது. இறையகம், மண்டபம், நந்திபீடம் என்னும் அம்சங்கள் தனித்தனியாகவுள்ளன. இறையகத்தின் மேலுள்ளதும் திராவிட கலைப்பாணிக்குரியதுமான சிகரம் சதுரவடிவிலான பல தளங்களைக் கொண்டுள்ளது. இதன் சிகரம் பல்லவர்காலத் தமிழகத்துக் கோயில்களின் விமானங்களை ஒத்ததாகும். சிகரத்தின் தளங்களைப் பொறுத்தவரையில் மேலேயுள்ள ஒவ்வொன்றும் அதன் கீழேயுள்ளதனைக் காட்டிலும் சிறியதாகவுள்ளது. சிகரத்தின் வெளிப்புறச் சுவர்களிலே கர்ணக் கூடுகளும் சிறிய தேவகோட்டங்களும் அமைந்துள்ளன. சிவனது காட்சிகளும் நாக வடிவங்களும் இராமயணக் கதைகளைச் சித்திரிக்கும் அம்சங்களும் வனப்புடன் இங்கு அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இறையகத்தின் பக்கங்களிலே பிரதக்ஷிணபாதம் அமைந்துள்ளது. இறையகத்தின் முன்பாகவுள்ள மண்டபத்திலே அகலமான சுவர்களுள்ளன. அவற்றில் லாட்கானிற் போலக் கற்பலகைகளிலே துளைந்து அமைக்கப்பெற்ற வாதயானங்கள் காணப்படுகின்றன. சாளுக்கியர் காலத்துக் கோயில்களிலே விருபாக்ஷர் ஆலயமே பலவகையிலும் சிறப்பு மிக்கதாகக் காணப்படுகின்றது. அதனிலும் சில வருடங்களுக்கு முன்பு அமைக்கப்பெற்ற சங்கமேஸ்வர் கோயில் வேலைப் பாட்டிலே விருபாக்ஷர் ஆலயத்தைப் பெரிதும் ஒத்துள்ளது. ஆனால் அதன் மண்டபத்திலே சுவர்கள் அமைக்கப்படவில்லை.

ஐங்கரன் :

ஐந்து திருக்கரங்களையுடைய விநாயகன். தமது கைகளுள் ஒன்றில் நம் பொருட்டு மோதகம் வைத்திருக்கிறார். மற்றொரு கையில் தேவர்களைக் காக்கத் தந்தம் ஏந்தியிருக்கிறார். பிறிதொரு கையில் தம் தாய்பார்வதி, தந்தையராகிய பரமேசுவரர் இருவரையும் திருமுழுக்குச் செய்து வழிபட நீர்க்கலசம் தாங்கியுள்ளார். ஏனைய இரு கரங்களிலும் ஆணவம் பற்றி நம்மை வருத்தாத வாறு பாசமும் அங்குசமும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

பரை, ஆதி, இச்சை, ஞானம், கிரியை என்னும் ஐந்து சக்திகளையுடையவர். ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதாய என்னும் ஐந்து மலங்களை ஒழிப்பவர். ஆக்கல், காத்தல்,

ஒடுக்கல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழிலையும் இயற்றுபவர் என்னும் உண்மைகளை விநாயகரின் ஐந்து திருக்கைகள் உணர்த்தும்.

ஐங்கோசம் :

பஞ்சகோசம் எனவும் கூறப்படும். அவை, அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம் என்பன. கோசம் என்பது சட்டையாகும். இந்த ஆன்மாவைத் தாங்கி உள்ள ஐவகைச் சட்டைகளே இவை. அவற்றுள் ஒன்றே நாம் காணும் அன்னத்தால் - உணவால் ஆன இவ்வுடலாகிய சட்டை. ஏனையவற்றை இந்த ஊனக்கண்ணால் காண முடியாது. ஞானக்கண்ணால் கண்ட ஞானியர் அவற்றை உணர்ந்து கூறியுள்ளனர். கருமேந்திரியமும், பிராணமும் பிராணமய கோசமாகும். கருமேந்திரியமும் மனமும் சேர்ந்து இயங்குவதே மனோமய கோசமாகும். ஞானேந்திரியமும் புத்தியும் விஞ்ஞானமய கோசம். அவத்தை எனப்படும் மாயைச் சட்டை ஆனந்தமயகோசமாகும்.

ஐநூற்றீஸ்வரர் :

இத்திருக்கோவில் மாத்தூரில் அமைந்துள்ளது. இவ்வூர் காரைக்குடிக்குக் கிழக்கே இலுப்பைக் குடிக்குச் சமீபத்திலுள்ளது. மூலவர் பெயர் ஐநூற்றீஸ்வரர். அம்மை திருப்பெயர் பெரிய நாயகி. மகிழ்மரம் தலவிருட்சம். அபூர்வ சிற்பக்கலைச் சிறப்புக் கொண்ட நான்கு சிம்மங்கள் தாங்கும் நந்திகேசவரரையுடையது இத்திருத்தலம். கொங்கணர் என்னும் சித்தர் இரசவாதம் செய்வதில் வல்லவர். சிவனடியாரான கொங்கணரின் பொன்னாசை வளர்ந்து கொண்டே போனது. சோழ நாட்டிலே திரிந்து கொண்டிருந்த கொங்கணருக்கு ஈசன் கனவில் தோன்றிப் பாண்டி நாடு வந்து மாற்றுயர்ந்த பொன் பெறுமாறு அருளினான்.

அதன்படி கொங்கணரும் பாண்டி நாட்டுக்கு வந்து விளாரி என்னும் பச்சிலைச் சாற்றைப் பிழிந்து உலோகங்களை தீயில் காய்ச்சி ஐநூறு மாற்றுத்தரம் கொண்ட பொன்னைப் பெற்றார். இதனால் இவ்வூர் மாற்றார் எனவும் ஐநூறு மாற்றுப் பொன் கொடுத்த இறைவன் ஐநூற்றீசர் எனவும் பெயர் பெறலாயினர்.

ஐதரேய ஆரண்யகம் :

இது பதினெட்டு அத்தியாயங்கள் கொண்டது; ஐந்து பாகங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இறுதியிலுள்ள இரு பாகங்களும் சூத்திர நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. இந்நூலின் இரண்டாம்

பாகத்தில் தத்துவ சிந்தனைகள் காணப்படுகின்றன. கௌஷீதகி உபநிஷதத்தில் தத்துவக் கருத்துகள் இடம் பெற்றுள்ளன. பிரபஞ்சத்தின் மூலப் பொருள் இவ்வாரண்யகத்தில் பிராணன் அல்லது பருஷன் என்ற பெயரில் ஆராயப்படுகின்றது. சம்கிதா பாடம் பதபாடம், கிரம பாடம் எனும் வேதமோதும் முறைகளின் மறைபொருள் பற்றிக்கூறுகிறது. இவ்வாரண்யகத்தின் ஒரு பகுதியாகவே ஐதரேய உபநிஷத் அமைந்துள்ளது.

ஐதரேய பிராமணம் :

இது இருக்கு வேத பிராமணங்களுள் ஒன்று. ஆஸ்வலாயன கிருஹ்ய சூத்திரமூலம் வேறும் பல பிராமணங்கள் இருக்கு வேதத்திற்குரியதாக இருந்திருக்கலாம் என ஊகிக்க முடிகிறது. ஆயினும் அவற்றுள் தற்பொழுது கிடைப்பவை ஐதரேய பிராமணமும், சாங்க்யாயன பிராமணம் அல்லது கௌஷீதகி பிராமணமும் மட்டுமே. ஐதரேய பிராமணம் சாங்க்யாயன பிராமணத்தினும் பார்க்கக் காலத்தால் முந்தியது. மஹிதாச ஐதரேயர் என்பவர் இப்பிராமணத்தை இயற்றினர்.

ஐதரேய பிராமணம் நாற்பது அத்தியாயங்கள் கொண்டது. இது பஞ்சிகா எனும் எட்டுப் பாகங்களாய் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் இறுதியிலுள்ள பத்து அத்தியாயங்களும் பிற்சேர்க்கை என்று கருதப்படுகிறது.

இது பிரதானமாக சோமயாகக் கிரியைகள் பற்றிக் கூறுகிறது. இதனுடைய 1-16வரையுள்ள அத்தியாயங்கள் சோமயாகக் கிரியைகளுள் ஒன்றான அக்னிஷ்டோமம் பற்றிக் கூறும். இது ஒரு நாளில் நிகழும் கிரியை ஆகும்.

17 ஆம் 18 ஆம் அத்தியாயங்கள் 360 நாளும் நிகழும். கவாமயனம் கிரியைதனை விளக்கும் 19-24 வரையிலான அத்தியாயங்கள் பன்னிரு நாள் நிகழும் துவாதசாஹம் கிரியை குறித்துப் பேசும். இதன் 25 - 32 வரையிலான அத்தியாயங்களில் அக்னி ஹோத்திரமும் 33-40 வரையிலான அத்தியாயங்களில் ராஜசூயமும் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஐந்திணைத் தெய்வம் :

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன ஐந்திணை நிலங்கள். குறிஞ்சி என்பது மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகும். இதன் தெய்வம் முருகன். முல்லை என்பது காடும் காடு சார்ந்த இடமாகும். இதன் தெய்வம் திருமால். மருதம் என்பது வயலும் வயல்

சார்ந்த இடமாகும். இதன் தெய்வம் இந்திரன். நெய்தல் என்பது கடலும் கடல் சார்ந்த இடமாகும். இதன் தெய்வம் வருணன். பாலை என்பதற்குத் தனி நிலமில்லை. வரண்ட பாலை நிலமாக எதுவும் மாறக்கூடும். மாறினால் அதுவே பாலையாகும். இதற்குத் தெய்வம் துர்க்கை. இவற்றை ஐந்திணைத் தெய்வம் என வழங்குவர்.

ஐந்து திருமுகங்கள் :

மூலப்பரம் பொருள் படைத்தல் முதலிய ஐந்து தொழில் இயற்றும் போது ஐந்து திருமுகங்களை ஏற்றுக்கொள்ளும். அம்முகங்களாவன

1. ஈசானம்
2. தற்புருஷம்
3. அகோரம்
4. வாமதேவம்
5. சத்தியோசாதம் என்பன.

இங்ஙனம் மூலப்பரம் பொருள் ஐந்து திருமுகங்களைக் கொள்வதற்குக் காரணம் ஐந்தொழில்லுக்கும் தாம் காரணர் என்பதையும் ஐந்தொழிற்கர்த்தாக்களைத் தாம் அதிட்டித்து நிற்பவர் என்பதையும் உணர்த்துவதற்காகவேயாகும்.

ஈசானமுகமானது சிறுபிள்ளை முகம் போன்று பளிங்கு நிறமாய் ஈசான (வடகீழ்த்) திக்கைப் பார்த்து மேனோக்கியதாயிருக்கும்.

தற்புருஷமுகமானது இளமைப் பருவமுடைய தாய், கோங்கம்பூ நிறமுடையதாய் கிழக்கு நோக்கியிருக்கும். அகோர முகமானது தூங்கிய தாயையுடையதாய், வெளிப்பட்ட பற்களையுடையதாய்க் கண்டவர் பயங்கொள்ளத்தக்கதாய், வயோதிபர் முகம் போன்றதாய், வலத்தோளின் மேல் தெற்கு நோக்கியிருக்கும்.

வாமதேவ முகமானது மாதர்முகம் போன்ற முகமுடையதாய் அவர்களது அணிகளை உடையதாய் வெட்சிப்பூ நிறத்தாய், இடத்தோளின்மீது வடக்கு நோக்கியதாய் விளங்கா நிற்கும்.

சத்தியோசாதமுகமானது அரசர்முகம் போன்றதாய், வெண்மை நிறமுடையதாய்ப், பிடரில் அமைந்து மேற்கு நோக்கியதாய் விளங்கா நிற்கும்.

ஈசானம் முதலிய ஐந்து முகங்களும் அனுக்கிரகம், மறைத்தல், சங்காரம் காத்தல், படைத்தல், என்னும் ஐந்தொழில்களையும் இயற்றும் சக்திகள் எனத் தத்துவத்திரய நிர்ணயம் கூறுகின்றது.

ஐந்தெழுத்து :

இந்துசமயத்தில் மந்திரங்கள் சிறப்பிடம் வகிக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்று திருவைந்தெழுத்தாகும்.

மந்திரம் 'நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற்
கிளர்ந்த
மறை மொழிதானே மந்திரம் என்ப'

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் வைத்து உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. வள்ளுவர், நிறைமொழி மாந்தர் பெருமையை உணர்த்துவன அவர் உரைத்த மந்திரங்களே என்பதை,

'நிறை மொழிமாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறை மொழி காட்டி விடும்'', எனக் கூறுவார்.

மந்திரங்கள் சக்தி வாய்ந்தவை என்பதை இராம பாணமே தன் வலிதொலைத்ததென அறியாத வாலி, இவ்வம்பிணை வில்லினால் துரப்ப அரிது, இவ்வெஞ்சரம் என வியக்கும் சொல்லினால் நெடுமுனிவரோ தூண்டினார் என்றும் என அயிர்க்கின்றான். மந்திரம் போல் சொல் என்பான் பாரதி.

ஐந்தெழுத்தின் பெருமையைச் சாத்திரங்களும் தோத்திரங்களும் போற்றிக் கூறுகின்றன. திருஞானசம்பந்தர் இருபதிகங்களிலும் திருநாவுக்கரசரும் சுந்தரரும் ஒவ்வொரு பதிகங்களிலும் திருவைந்தெழுத்தின் பெருமையை அருளியுள்ளார்கள்.

மாணிக்கவாசகர் சிவபுராணத்துள் திருவைந்தெழுத்தை முன்வைத்து வாழ்த்தி இதுவே உயிர்க்கு ஊதியம் எனத் திருக்கோவையாரின் இறுதிப் பாடலிலும் உணர்த்தியுள்ளார். மணிவாசகர் திருவைந்தெழுத்தை ஓதுதற்குத் தாம் தவஞ்செய்து விட்டதாகக் கருதி அகம் குழைவதை "நானேயோ தவஞ்செய்தேன்" எனத்தொடங்கும் திருவாசகத்தால் உணரலாம்.

கருவூர்த்தேவர் திருவைந்தெழுத்தை ஓதுவார்க்கு எண்திசைக் கனகம் பற்பதக்குவை, பைம்பொன்மாளிகை, கற்பகப் பொழில் ஆகிய அனைத்தும் கிடைக்கும் என்பர்.

திருமந்திரம் 137 பாடல்களால் இம்மந்திரத்தின் பெருமையை விரித்துரைக்கின்றது. பட்டினத்தடிகள், "நித்த நித்தம் தேறும் பொருள் திருவைந்தெழுத்தும் திருநீறும் கண்டிகையும்" என்பர். சேக்கிழார் ஞான மெய்நெறிதான் யார்க்கும் நமச்சிவாயச் சொலகம்" என்றும் "ஆதி மந்திரம் அஞ்செழுத்து" என்றும் அருளியுள்ளார்.

உண்மைவிளக்கம் என்னும் சைவசித்தாந்த நூல்,

‘அஞ்செழுத்தே ஆகமமும் அண்ணல் அருமறையும்
 அஞ்செழுத்தே ஆதிபுராணம் அனைத்தும் —
 அஞ்செழுத்தே
 ஆனந்ததாண்டவமும் அப்பாலாம் மோனந்த
 மாமுத்தியும்’.

என உலகு முழுவதும் அஞ்செழுத்தென்று கூறுவ
 தோடு 36 தத்துவங்களும் கடந்த மோனத்தின்
 அந்தமாம் முத்தியும் ஐந்தெழுத்தென்றே அறுதி
 யிட்டுக் கூறுகின்றது. ஐந்தெழுத்தென்பது ஐந்
 தொழிலையுணர்த்தும் குறியாகக் கொள்வது சைவ
 மரபு.

அம்பலத்தான், அம்பலத்தில் நின்று ஆடுகிறானே,
 அவன் ஆட்டத்தின் பொருளைக் கூறுகிறேன்
 கேட்பாயாக என்கிறார் மனவாசகம்கடந்தார்.

ஆடும் படிகேள்நல் அம்பலத்தான் ஐயனே!
 நாடும் திருவடியிலே நகரம் — கூடும்
 மகரம் உதரம் வளர்தோள்சிகரம்
 பகரும் முகம் வாழடிய பார்.

“சேர்க்கும் துடிசிகரம் சிக்கனவாவிசகரம்
 ஆர்க்கும் யகரம் அபயகரம்-பார்க்கில் இறைக்
 அங்கிநகரம் அடிக்கீழ் முயலகனார்
 தங்கும் மகரம் அஆதான்.”

இறைவனின் திருநாமமாக மிளிரும் இவ்வைந்
 தெழுத்து, அப்பெருமானின் திருக்கூத்தாக அமை
 வதோடு அவன் திருவுருவாகவும் அமைகின்றது
 எனக் கூறுகின்றன இப்பாடல்கள்.

திருவைந்தெழுத்து ஓதுகின்றவர்களது பக்குவத்
 திற்கேற்ப ஐந்து வகையாகப் பேசப்பட்டுள்ளது.
 அவையாவன:

1. தூல பஞ்சாட்சரம் — நமசிவாய
2. சூக்கும் பஞ்சாட்சரம் — சிவாயநம
3. காரணபஞ்சாட்சரம் — சிவாயசிவ
4. மகாகாரண பஞ்சாட்சரம் — சிவ
5. மகாமனு பஞ்சாட்சரம் — சிவ

இவற்றுள் முதலிரண்டுமே திருமுறைகளிலும்
 ஞான நூல்களிலும் மிகுதியாகப் பேசப் பெற்
 றுள்ளன. ஏனைய மூன்றும் பக்குவமுடையார்
 குருவருள் வழி நின்று உணர்ந்து அனுபவிக்கத்
 தக்கனவாகும்.

தூல பஞ்சாட்சரம் இம்மை இன்பம் பெற
 வேண்டுவார் ஓதத்தக்கதென்றும் சூக்கும் பஞ்சாட்
 சரம் வீடுபேறு வேண்டுவார் ஓதத் தக்கதென்றும்
 ஞான நூல்கள் வரையறை செய்துள்ளன.

திருவருட்பயன் என்னும் சித்தாந்த நூலின் கண்
 உள்ள ஐந்தெழுத்தருளிநிலை என்னும் பகுதியிலுள்ள

“மாலார் திரோதம் மலர்முதலாய் மாறுமோ
 மேல் ஆகி மீளாவிடின”

“சிவமுதலே ஆமாறு சேருமேல் தீரும்
 பவமிது நீ ஓதும்படி”

மேலும் ஐந்தெழுத்தில் அமைந்துள்ள சி என்னும்
 எழுத்து இறைவனாகிய சிவனைக் குறிப்ப
 தாகும். முதற் பொருளாகிய சிவன் சிறப்புடைய
 பொருளாதலால் அதனைச் சிறப்பு என வழங்
 கினர். “சிறப்பென்னும் செம்பொருள் காண்பது
 அறிவு” என்பார் வள்ளுவர்.

அடுத்து அப்பொருளின் இயல்பு எத்தகையது?
 அதனால் நாம் பெறும் பயன்யாது? என்னும்
 வினாக்களுக்கு அது வள்ளன்மையுடையது. வேண்டு
 வார் வேண்டுவதை சுவது அந்த அருளைக் குறிப்பதே
 வகரமாமாகும்.

இங்ஙனமாயமைந்த முழுமுதற் பொருளையும்
 அதனது வள்ளன்மையையும் உள்ளத்தில் எண்
 னும் பொருட்டு சிவ என்னும் இரு எழுத்துக்
 களை ஞானியர் அடிக்கடி சொல்லுவர். இங்ஙனம்
 கூறுதலின் பயனைத் திருமூலர் பின்வருமாறு
 கூறுகின்றார்.

சிவ சிவ என்கிலர் தீவினையாளர்
 சிவ சிவ என்றிடத் தீவினை மாளும்
 சிவ சிவ என்றிடத் தேவருமாவர்
 சிவ சிவ என்னச் சிவகதி தானே.

அடுத்த எழுத்தாகிய யகரம் ஆன்மாவைக் குறிப்
 பதாகும். ஆன்மா யான் என்றும் ஆணவத்துக்
 குரியதாதலின் யா எனப்பட்டது. ஆன், ஆ என
 வழங்குதல் போல யான், யா என வழங்குகின்றது.
 எண்ணுவார் உள்ளம் ஓட்டமின்றி ஓடுங்க வேண்டு
 மென்பதற்காக யா, யகரமாயிற்று. சிவாயநம
 என நடுவணதாயும் ஆன்மாவைக் குறிப்பதாயு
 முள்ள யகரம் சி, வ ஓடு சேர்ந்து ஆடும் இயக்கமே
 ஞான நடனமாகும். இந்நடனத்தை ஆடுவோரே
 சிவன்முத்தராவார்.

அடுத்து வரும் நகரம், திரோதான சக்தியாகும்.
 இது ஆன்மாவை உலகியற்படுத்தி ஊன நடனம்
 ஆடச் செய்கின்றது. இதுவும் இறைவனின்
 அருளே ஆகும்.

சிவத்தைச் சாராத யகரமாகிய ஆன்மா மகர
 மாகிய மலத்தைச்சார்ந்து இயங்குகின்றது. இதுவே

முற்கூறிய ஊனநடனமாகும். தாம் ஆடிய இந்நடனத்தையே “புல்லாகிப் பூடாய்” என மணிவாசகர் பாடியுள்ளார். இந்த ஊன நடனம் ஒழிந்த பின்பே உன் பொன்னடிகள் மெய்யே என்னும் ஞான நடனம் தொடங்குகிறது. அதுவே சிவாயவாகும்.

மேலும் நகரம் ஊன்றிய திருவடியையும் வகரம் தூக்கிய திருவடியையும் குறிப்பதாகக் கொள்வர். ஐந்தெழுத்தின் விரிவினைச் சைவ சித்தாந்த நூல்களிற் கண்டு தெளியலாம்.

ஐம்பூத சேத்திரம் :

ஐந்து பூதங்களுக்குமுரிய ஐந்து சிவத்தலங்கள். அவை காஞ்சி-நிலம், திருவானைக்கா-நீர், திருவண்ணாமலை-தீ, திருக்காளத்தி-காற்று, சிதம்பரம்-ஆகாயம் என்பன.

ஐம்பொறி :

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்பன. இவை ஐந்தும் பொறி என்னும் கருவி போல பொருள்களை சித்தத்தின்பால் இழுத்துப் பொறித்தலால் இப்பெயர் பெற்றன. கண், தாள் கண்ட காட்சியை தன்பால் பொறித்து வைத்துக் கொள்ளும். இப்படியே மற்றவையும்.

ஐயந்தோள் :

கேரளத்துத் திருச்சூரிலிருந்து மூன்று கிலோ மீட்டர் தொலைவிலுள்ளது இத்திருத்தலம். கம்சன் உரோகினியைக் கொல்ல முயன்றபோது சட்டென அவள் தரையிலிருந்து கிளம்பி, அவன் தோள் மீது அமர்ந்து பறந்து மறைந்தாள். அதனை நினைவுபடுத்தும் வகையில் மாமன் (ஐயன்) தோளில் இருந்து மறைந்ததால் ஐயன் தோள் என இப்பகுதி அழைக்கப்படுகின்றது.

இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் கிருஷ்ணன் சிலை மிக அழகு வாய்ந்தது.

ஐயனார் :

ஐ என்னும் ஓர் எழுத்துத் தருமொழி, தலைவன் என்னும் பொருளையுடையது. ஐயன், ஐயனார், ஐயப்பன் என அழைக்கப்படும் இறைவன் தர்ம சாஸ்தா என்ற பெயரோடு தோன்றிய அவதாரமே ஐயப்ப சுவாமி அவதாரமாகும். தர்மத்தைக் காப்பவன் (சாஸ்தா-காப்பவன்) என்பது இத்தொடரின் பொருளாகும். பிரமா விடம் பெருவரம் பெற்ற மகிசி என்ற அரக்கி தேவர்களுக்குத் துன்பம் புரிந்து வந்தாள். இதனைப் பொறுக்க முடியாத தேவர்கள்,

திருமாலை வேண்ட அவர் சிவனோடு கூட அவர்கள் அருளால் ஒரு ஆண் மகவு தோன்றியது. அக் குழந்தைக்குத் தர்மசாஸ்தா (தர்மத்தைக் காப்பவன்) எனப் பெயரிட்டுப் பிரமன் வளர்த்து வந்தான். இந்த அவதாரம் உணர்த்தும் உண்மைகளுள் ஒன்று சைவ வைணவ ஒற்றுமையாகும்.

இங்ஙனம் அவதரித்த தர்மசாஸ்தா, சிவபெருமான் கட்டளைக்கு இணங்க மண்ணுலகில் பந்தள நாட்டுமன்னன் ராஜசேகரனுக்கு மகனாகிய மணிகண்டன் என்னும் நாமத்தோடு வளர்பவனாயினான்.

மன்னனின் வளர்ப்பு மகனாகிய மணிகண்டன் தாயின் நோய் தீர்க்கப் புலிப்பால் பெற வேண்டி, உணவுப் பொருள்களையும் தேங்காய் ஒன்றையும் இருமுடியாகக் கட்டிக்கொண்டு காட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டான். இன்று ஐயப்ப பக்தர்கள் இருமுடி கட்டிச் செல்லும் வழக்கம் இருப்பதற்கு இதுவே காரணமாகும்.

இந்தப் பிரயாணத்தின் போது மணிகண்டன், கொடுமை பல புரிந்து வந்த மகிசியை அழித்துத் தர்மசாஸ்தாவாக விளங்கினான்.

போர்முடித்த பின் சிவபெருமான் அருளால், இந்திரன் வேங்கையாகவும் தேவமங்கையர் பெண்புலிகளாகவும், தேவர்கள் புலிக்குட்டிகளாகவும் மாற மணிகண்டன் வேங்கைமீது வீற்றிருந்து அரண்மனையை நோக்கிச் சென்றான்.

தர்ம சாஸ்தாவே, மணிகண்டன் என்னும் பெயரோடு தன்மகனாக வளர்கின்றான் என்பதை அகத்திய முனிவரின் அருளால் அரசன் உணர்ந்து கொண்டான். தாம்பெற்ற பாக்கியத்தை உணர்ந்து, தன் ஆளுகையில் தர்ம சாஸ்தாவாகிய மணிகண்டனின் திருவடி நிலைத்து நிற்க வேண்டுமென விரும்பினான்.

இதனைக் கேட்ட ஐயன், சபரிவாழ்ந்த இடத்தைக் காட்டி அதில் ஆலயம் அமைக்குமாறும் புலன் ஐந்து, பொறி ஐந்து, பிராணன் ஐந்து, மனம், புத்தி, அகங்காரம் எனும் மூன்று ஆகிய பதினெட்டையும் படிகளாக அமைக்குமாறும் அவற்றைக் கடந்தே எவரும் தம்மைத் தரிசிக்க வேண்டுமெனவும் அருளிச் செய்தான். இதன்படி சபரிமலையிலே திருக்கோயில் அமைக்கப்பட்டது. பதினெட்டுத் தத்துவங்களைக் குறிக்கும் பதினெட்டுப் படிகளும் அமைக்கப்பட்டன.

அறங்காக்கத் தோன்றிய அண்ணல் ஆதலால் அவரைத் தரிசிப்பவர்கள் மிகுந்த கிரமத்தோடு

கூடிய பல கட்டுப்பாடுகளைப் பேண வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

வழிநடைவருத்தம் பாராது வெறுங்காலுடன் கல்லும் முள்ளும் காலுக்கு மெத்தையாகக் கொண்டு பலமைல்கள் மலைமீது நடந்து செல்ல வேண்டும். பிரமச்சரியம், புலால் உண்ணாமை முதலிய ஒழுக்கங்களைத் தவறாது பேணவேண்டும். துறவுக்குரிய உடை தரித்தலும் இருமுடி தரித்தலும் வேண்டும். இங்ஙனம் பல கட்டுப்பாடுகளோடு ஐயப்பனை வணங்கவேண்டும். இன்று ஐயப்பனாக வழிபட்டு வரும் தெய்வத்தைத் தமிழ்மக்கள் மிகப்பழங்காலம் தொட்டே சாத்தனார் என்னும் பெயரால் வணங்கி வந்துள்ளனர். “சாத்தனை மகனாக வைத்தார்” (அப்பர் தேவாரம்-திருப்பயற்றுர் 4 ம் பாட்டு) சாத்தன் என்பது மகாசாத்திரன் என்னும் பெயரின் மருவுப் பெயராகிய மாசாத்தன் எனவும் கூறுவர். இவர் பாசண்டமாகிய தொண்ணூற்றூறு வகைச் சமயச்சாத்திரத் தருக்கக் கோவைகளில் பயிற்சியுடையவராதலின் பாசண்டச் சாத்தர் எனப்படுவரென்பது சிலப்பதிகார உரையாசிரியராகிய அடியார்க்கு நல்லார் கருத்தாகும். (சிலப்பதிகாரம் — கனாத்திறம் உரைத் தகாதை 14-15).

சாத்தனாருக்குக் கோயிலெழுப்பி வழிபடும் வழக்கம் சிலப்பதிகாரத்திற் காணப்பெறுகிறது. கந்தபுராணத்தில் ஐயனார் திருவவதாரம் மகாசாத்தப் படலத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

சிலப்பதிகாரத்தில் மாலதி என்னும் பார்ப்பனி, தன்குறை தீர்க்கப் பாசண்டச் சாத்தனார் கோயிலிலேபாடு கிடக்கச், சாத்தனார் குழந்தை உருவாகி அவள் குறை தீர்த்தமையும் சாத்தனாகிய அக்குழந்தை வளர்ந்து தன் மனைவிக்கு மூவா இளநலங்காட்டி அவருக்கு அருள் செய்த செய்தியும் கூறப்பட்டுள்ளது. இக்குழந்தை வளர்ந்தது காப்பியக்குடி என்னும் பதி என்பது, “காப்பியத் தொல்குடி கவின்பெற வளர்ந்து” என்னும் சிலப்பதிகாரம் வரம்தரு காதை 83 ம் அடியால் தெரிய வருகின்றது. சீர்காழிக்கு அருகில் உள்ள இவ்வூரில் இன்றும் சாத்தனார் கோயில் சிறப்புடன் இயங்குகின்றது. சாத்தனார் பற்றிய மற்றொரு செய்தியொன்று பெரிய புராணம் வெள்ளாணைச் சருக்கம் 52 ம் பாடலால் தெரியவருகின்றது. “சேரர் காவலர் விண்ணப்பஞ் செய்த அத்திருவுலாம்” புறம் அன்று சாரல் வெள்ளியங்கயிலையிற் கேட்டமா சாத்தனார் தரித்திந்தப் பகரில் வேதியர் திருப்பிடலூர் தனில் வெளிப்படப் பகர்ந்தெங்கும் நார வேலை சூழ் உலகினில் விளங்கிட நாட்டினர் நலத்தாலே”

இப்பெரிய புராணப் பாடலில் குறிப்பிடப்பட்ட பிடலூர் திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் உள்ளது.

புறநானூற்றின் 395 பாடலில்,

“செல்லா நல்விசை உறந்தைக் குணாது நெடுங்கை வேண்மான் அருங்கடிப் பிடலூர் அறப்பெயர்ச் சாத்தன் கிளையேம்”

எனப் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர் சாத்தன் எனக்குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பாடலின் அடிக் குறிப்பிற் “சோழநாட்டுப் பிடலூர் கிழார் மகன் பெருஞ்சாத்தன்” எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. தெய்வத்தின் பெயரை மக்கட்கு வைக்கும் மரபுக்கேற்ப, ஒரு காலத்தில் சாத்தன் என்னும் பெயர் பெருவழக்காயிருந்தமை புலனாகின்றது. இலக்கண உரையாசிரியர்களும் இப் பெயரை உதாரணமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

ஐயடிகள் காடவர்கோன் :

நாயன்மார் அறுபத்து மூவருள் ஒருவர். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாராலே திருத்தொண்டத் தொகையிலே பாடிப் போற்றப் பெற்றவர். காடவர்கோன் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் பல்லவ மன்னருக்குரியதாகையால் இவர் பல்லவர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பது தெளிவாகின்றது. ஐயடிகள் காடவர்கோன் முதலாம் பரமேஸ்வர வர்மன் (670-685) என்று ஓளவை துரைசாமிப்பிள்ளை கூறுவர். ஐயடிகள் என்பது ஐய்யன் அடிகள் என்னும் இளவரசருக்குரிய பட்டம் பெயரின் மருவிய வடிவாகலாம். அவ்வாறாகில் ஐயடிகள் காடவர்கோன் அரசராகவன்றி இளவரசராய் இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

இவரைப்பற்றிப் பெரியபுராணத்தில் 8 பாடல்கள் உள்ளன. ‘வெய்யகலியும் பகையும் மிகையொழியும் வகையடக்கிச் சைவத்திரு நெறியால் அரசளிப்பார்’, ‘வடநூல் தென்தமிழ் முதலாம் பன்னுகலை பணி செய்யப்பாரளிப்பார்’, ‘அரசாட்சி இன்னல் என இகழ்ந்து அததை எழில் குமரன்மேல் இழிச்சி நன்மை நெறித் திருத்தொண்டு நயந்தழிப்பார்,’ அண்டர்பிரான் ஆலயங்கள் ஆனவெல்லாம் கண்டிறைஞ்சிப் பணிசெய்து வண்டமிழின் மொழி வெண்பா வழத்துவார்’, எனப் பலவாறு புகழ்ந்து இவரைச் சேக்கிழார் போற்றியுள்ளார்.

கேசுத்திரத் திருவெண்பா என்பது இவர் பாடிய பனுவலாகும். இதனையே வண்டமிழின் பனுவல்களிலொன்றாகும்.

தில்லைச் சிற்றம்பலம், தென்குடந்தைக்கீழ்க் கோட்டம், நாகேஸ்வரர் திருக்கோயில், பாழ்க் கோட்டம் — மயானம், ஐயாறு, திருவாரூர், திருத்துருத்தி, திருக்கோடிகா, இடைவாய், நெடுங்களம், கடம்பர் கோயில், திருவானைக்கா, மயிலைத் திருப்புன்னையங்கானல், உஞ்சேனை மாகாளம், வளைகுளம், பூம்புகார்ச் சாய்க் காடு, பாச்சில் திருவாச்சிரமம், சிராமலை, மழ்பாடி கொள்ளிடத் திருவாய்பாடி, கச்சியே கம்பம், திருப்பனந்தாள் தாடகேஸ்வரம், திருவொற்றியூர், திருமயானம் என்னுந் தலங்கள் 24 செய்யுள்கள் அடங்கிய கேஷத்திரத் திருவெண்பாவிற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பல்லவர் காலச் சைவசமய வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதற்கான பிரதானமான ஆதார நூல்களுள் இதுவுமொன்றாகும்.

(திரு) ஐயாறு :

தமிழகத்திலுள்ள மிகப் பிரதானமான சைவ சமயத் தலங்களுள் ஒன்று. திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருள் பெற்ற தலம். தேவார முதலிகள் மூவராலும் பாடப்பெற்ற சிறப்பினையுடைய திருத்தலம். திருமுறைகளிலே திருவையாறு பற்றிய 18 பதிகங்கள் உள்ளன. அவற்றுட் பெரும்பாலானவை அப்பரால் அருளப்பட்டவை. கேஷத்திரத் திருவெண்பாவில் ஐயடிகள் காடவர் கோனும் திருவாசகத்தில் மாணிக்கவாசகரும் திருவையாறு பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

திருவையாறு, “கரைசெய் காவிரியின் வடபாலது” என்பது சம்பந்தர் தேவாரத்திலுள்ளது. முதலாம் இராசராசசோழன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்கள் இவ்வூரினைச் சோழமண்டலத்து இராசேந்திரசிங்க வளநாட்டுப் பொய்கை நாட்டுத் திருவையாறு என வர்ணிக்கின்றன. மூன்றாங்குலோத்துங்கள் காலத்துச் சாசனங்கள் இவ்வூரினைத் திரிபுவனமுழுதுடைய வளநாட்டுப் பொய்கை நாட்டுத் திருவையாறு என்று குறிப்பிடுகின்றன. சுந்தர பாண்டியன் காலத்து ஆவணங்களிலே அது இராசராச வளநாட்டுப் பொய்கை நாட்டுத் திருவையாறு என்று குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது.

வடவாறு, விண்ணாறு, வெட்டாறு, குடமுருட்டி, காவிரி ஆகிய ஐந்து ஆறுகளும் பாய்கின்ற காரணத்தினால் ஐயாறு என்னும் பெயர் உருவாகியதென்பர். சூரிய புட்கரணி, சந்திர புட்கரணி, கங்கை, பாலாறு, நந்திதீர்த்தம் என்னும் ஐந்து தெய்வீக நதிகளுங் கலப்பதால் ஐயாறு என்னும் பெயர் தோன்றியது என்பதும் ஒரு ஐதீகம்.

இந்திரன், இலக்குமி, வாலி, நந்திதேவர் முதலியோர் ஐயாறதனில் வழிபட்டுப் பேறுபெற்றனர் என்ற புராணக் கதைகளுள்ளன. இக்கதைகள் மிகப் புராதனமானவை என்பதைத் தேவாரங்கள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது.

“எண்ணிய தேவர் இந்திரன் வழிபட.....”
சம்பந்தர் தேவாரம்
“வாலியார் வணங்கி ஏத்தும் திருவையாறு
அமர்ந்த தேன்.”
அப்பர் தேவாரம்

“நந்தி அருள் பெற்ற நன்னகர்” என இத் தலத்தைச் சேக்கிழார் வர்ணிக்கின்றார். சிலாத முனிவருக்குத் திருமகனாய் அவதரித்த நந்திதேவர் சுயசாதேவி என்பவளை மணந்து, ஐயாறப்பரைப் பூசித்துப் பேறு பெற்றனர் என்பது ஐதீகம். நாயன்மார்கள் வாழ்ந்த காலத்திலே திருவையாறு புகழ்பெற்ற தலமாக விளங்கியது. கோயிலைச் சுற்றி மதில்கள் அமைந்திருந்தன. அதனாலே சம்பந்தர் அதனை “வட்ட மதிலுட்டிகழும் திருவையாறே” எனக் குறிப்பிட்டார். அங்கு மரச்சோலைகளும் பூஞ்சோலைகளும் அமைந்திருந்தன. என்பது “மருத்திகழ் பொழிற்குலவு வண்டிருவையாறே”, “மன்றல்மலியும் பொழில்கொள் வண்டிருவையாறே” என்னுந் தேவாரத் தொடர்களினாலே தெளிவாகின்றது.

திருவையாற்றிலே சம்பந்தர் காலத்திலே திந்திய நைமித்திய கருமங்கள் நடைபெற்ற வண்ணமாயிருந்தன. இனிமையான குரலிற் பண்ணோடு இசைபாடவல்ல கணிகையர் பெருமானுடைய பெருமைகளைப் போற்றிப் பாடுவது வழமை. அவர்கள் பாடும் போது வீணை, குழல், முழவு, மொந்தை, பண்ணுமை ஆகிய இன்னிசைக் கருவிகளும் இசைக்கப்பெற்றன.

திருவையாற்றின் சிறப்பினை அப்பர் பெருமான் மேல்வருந் தேவாரப்பாடல் நன்கு விளக்குகின்றது :

“ஓதிய ஞானமும் ஞானப் பொருளு மொலிகிறந்த
வேதியர் வேதமும் வேள்வியுமாவன
விண்ணும் மண்ணும்
சோதியஞ் செஞ்சுடர் ஞாயிறு மொப்பன
தூமதியோடு
ஆதியு மந்தமு மானவை யாறடித் தலமே”.

திருவையாற்றில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானை ஐயாறப்பர், பஞ்சநதீஸ்வரர் என்னும்

பெயர்களாற் குறிப்பிடுவர். திருவையாறுடைய மகாதேவர் என்பது சாசனங்களிற் காணப்படும் பெயராகும். உலகுடைய நாச்சியார், அறம் வளர்த்த நாயகி, தர்ம சம்வர்த்தனி என்பவை அம்மனின் பெயர்களாகும். காவிரி, சூரியபுட்கரணி என்பன கோயிலுக்குரிய தீர்த்தங்களாகும்.

ஐயாறப்பர் கோயிலில் முதலாம் ஆதித்த சோழன், இரண்டாம் ஆதித்த கரிகாலன், முதலாம் இராசராச சோழன், விக்கிரம சோழன், மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன், திரிபுவனச்சக்கரவர்த்தி, சுந்தர பாண்டியன், வீரபுக்கண உடையார் மகனார் வீரசரவண உடையார், தஞ்சாவூர் அச்சுதப்ப நாயக்கர் ஆகியோரின் ஆட்சிக் காலங்களுக்குரிய பல சாசனங்கள் உள்ளன. கோயிலுக்கு வழங்கப்பெற்ற நன்கொடைகள், நித்திய நைமித்திய கருமங்கள், அறக்கட்டளைகள், ஆலய வரலாறு பற்றிய அம்சங்கள் முதலியவற்றைப் பற்றி இவற்றின் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

ஐயாறப்பர் கோயில் பல்லவர் காலத்துக் கற்றளியாகும். மூன்றாம் பிராகாரத்துக் கோபுரம் விக்கிரம சோழனாற் கட்டப் பெற்றதாகும். அதிலுள்ள சாசனமொன்றிலே “ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ இத் திருக்கோபுரம் விக்கிரம சோழனது” என்ற வசனங் காணப்படுகின்றது. திருவையாற்றிலுள்ள சோமஸ்கந்தர் கோயில் சோழர் காலத்திலே அமைக்கப்பெற்றதாகும், வீரசரவண உடையாரின் காலத்திலே, கி. பி. 1381 இல், கோயிலிலுள்ள பெருமண்டபத்தின் மதில் பழுதடைந்திருந்தமையால் அதனைப் பாண்டிய குலாசனி வளநாட்டு செந்தலைக் கருப்பூர் கச்சி வீரப்பெருமானின் மகன் புனரமைப்பித்தான்.

அச்சுதப்ப நாயக்கரின் ஆட்சிக் காலத்திலே திருவையாற்றிலே பல திருப்பணி வேலைகள் நடைபெற்றன. ஐயாறப்பர் கோயிலின் மேலக் கோபுரமும், முதலாம் பிராகாரமும், திருநடமாளிகையும், பத்தியும், மூன்றாம் பிராகாரத்துக் கோபுரமும், ஐந்தாம் பிராகாரத்தின் தெற்கு வாசலிலுள்ள சூரியபுட்கரணி என்னுங் குளமும் புதிதாக அமைக்கப்பெற்றன. ஆனையப்பிள்ளை, வைத்தியநாதர் என்னுஞ் சகோதரர் இருவரால் இப்பணி நிறைவேற்றப்பட்டது. மருதாரிற் பிறந்தவர்களான இவர்கள் தஞ்சாவூரிலுள்ள ஐயன் வாசலிலே வாழ்ந்தார்களென்று கோயிற் சாசனமொன்று கூறுகின்றது. இவர்களின் படிமங்களும் இவர்களின் பெற்றோர்களின் படிமங்களும் முதலாம் பிராகாரத்து மேற்குத் திருச்சுற்று மாளிகையிலே வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அச்சுதப்ப நாயக்கரதும் அவரின் மனைவியாரதும் படிமங்கள் மேலக்கோபுர வாசலிலே வைக்கப்பட்டிருந்தன. இப்பொழுது அவை சிதைவுற்றுக் காணப்படுகின்றன. முதலாம் பிராகாரத்தின் மேற்குத் திருச்சுற்று மாளிகையின் உட்பக்கத்திலே வைக்கப்பெற்றுள்ள அவர்களின் கற்படிமங்கள் இன்றும் சிறப்பாகவுள்ளன. பச்சையப்பன் மண்டபத்திலே, தூண்களிலே, பச்சையப்ப முதலியார், அவரின் மனைவியரிவர் ஆகியோரின் படிமங்கள் அழகுறச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஐயாறப்பர் கோயிலைச் சேர்ந்த திருக்காமக் கோட்டம் அண்மைக் காலத்திலே இடிக்கப்பெற்றுப் புதிய திருப்பணியாகத் தேவ கோட்டை மெய்யப்பச் செட்டியாராலே கட்டப்பெற்றது.

திருவையாறு இலக்குமி வழிப்பட்ட தலமென்பதால் இரண்டாம் பிராகாரத்திலே இலக்குமிக்குத் தனிக் கோயில் அமைத்துள்ளனர். வெள்ளிக்கிழமை தோறும் இலக்குமியினை எழுதருளப் பண்ணி வீதிவலம் போவது வழக்கம். வடகயிலையிலே சிவபெருமான் வீற்றிருக்குந் தோற்றத்தை அப்பர் பெருமானுக்கு உணர்த்திய காட்சியைத் சித்திரிக்குங் கற்கோயில் பெரிய புறச் சுற்றாலையின் தென்பக்கத்திலே அமைந்துள்ளது. அக்கோயிலிற் கலியாணசுந்தரரின் உருவமும் உள்ளது. திருநாவுக்கரசு நாயனாரின் திருமேனியும் அங்கு தாபனஞ் செய்யப்பெற்றுள்ளது. தெற்குக் கோபுரவாசலின் மேற்புறத்திலே ஆட்கொண்டார் திருமேனி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதற்கருகிலே, தென்மேற்கு மூலையில் ஓலமிட்ட பிள்ளையாரின் திருவுருவங் காணப்படுகின்றது. ஆட்கொண்ட பிள்ளையாருக்கு அருகிலே குங்கிலியக்குழி அமைந்துள்ளது.

திருவையாற்றிலே நடைபெறும் விழாக்களிலே நந்திதேவர் திருமணத் திருவிழா, சித்திரைப் பெருந்திருவிழா என்பவை சாலச்சிறந்தவை. இவற்றிலே முன்னையது பங்குனி மாதத்தில் நடைபெறும். அத்தினத்திலே அம்மையப்பரை ஒரு வெட்டிவேர்ப் பல்லக்கிலும் நந்திதேவரை அதேபோன்ற வேறொரு பல்லக்கிலும் எழுந்தருளுவித்துத் திருமழபாடிக்கு ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்வர். அங்கு நந்திதேவரின் திருக்கல்யாண உற்சவம் நடைபெற்று முடிந்ததும், இரவிலே திருவையாற்றுக்குப் பல்லக்குகளுடன் கூடிய திருமேனிகளை எடுத்துச் செல்வர்.

சித்திரைப் பெருந்திருவிழாவினைப் பிரமோற்சவம் என்றுஞ் சொல்வர். இதன் ஐந்தாம் நாள் விழாவானது ஐயாறப்பர் தன்னைத்தானே

பூசிக்கும் பாவனையில் நடைபெறும். 'ஐயாற தனிற் சைவனாகியும்' என மாணிக்கவாசகர் சிவனைப் போற்றியுள்ளதும் ஈண்டுக் கவனித்தற் குரியதாகும். இத் திருவிழாவின் முடிவிலே அம்மையப்பரைக் கண்ணாடிப் பல்லக்கிலும், நந்திதேவரை வெட்டிவேர்ப் பல்லக்கிலும் எழுந்தருளுவித்து அவர்களைத் திருப்பழனம், திருச்சோற்றுத்துறை, திருவேதிகுடி, திருக்கண்டியூர், திருப்பூந்துருத்தி, திருநெய்த்தானம் ஆகிய தலங்களுக்கு ஊர்வலமாகக் கொண்டு செல்வர். அத்தலங்கள் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள இறைவரை வெட்டிவேர்ப் பல்லக்கில் எழுந்தருளுவித்து ஐயாறப்பரையும் நந்திதேவரையும் எதிர்கொண்டுவரவேற்பர். மறுநாட் காலை எல்லாத் தலங்களிலுமுள்ள இறைவரைத் திருவையாற்றுக்கு எடுத்துச் செல்வர். இதனை ஏழூர் விழா என்றும் சப்ததானத் திருவிழா என்றுஞ் சொல்வர்.

ஐயாறதனிற் கைலாயநாதர் அப்பர் பெருமானுக்குக் காட்சியளித்த ஆடியமாவாசைத் திருநாளிலே சிறப்பான உற்சவம் நடைபெறும் திருவையாறு பற்றி ஞானக்கூத்தர் எழுதிய தலபுராணத்தைத் தர்மபுர ஆதினம் வெளியிட்டுள்ளது. திருவையாறு தர்மபுர ஆதினத்தின் பரிபாலனத்தில் உள்ளது. தென்கயிலைக் கோயில், ஒலொகமாதேவீஸ்வரம் என்னுங் கோயில்களுந் திருவையாற்றிலுள்ளன.

தென் கயிலைக் கோயில் முதலாம் இராசராசனது ஆட்சிக் காலத்தில், அவனுடைய தேவியான பஞ்சவன் மாதேவியினாலே கட்டப்பெற்றது. "வடகரை இராசேந்திரசிங்க வளநாட்டுப் பொய்கை நாட்டுத் திருவையாற்று நம்பிராட்டியார் பஞ்சவன் மாதேவியார் திருவையாற்று எடுப்பித்தருளுகின்ற திருக்கற்றளி தென் கயிலைய முடையார் கோயில்" என்னுஞ் சாசனத் தொடராலே இது தெளிவாகின்றது. இக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனைப் பஞ்சநதிவாணர் என்றும் அம்மனை அஞ்சலை என்றும் குறிப்பிட்டனர். அங்கு ஆடவல்லாரதும் அவர்தம் பிராட்டியாரதும் படிமங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இரண்டாம் இராசேந்திரனுடைய தேவியருள் ஒருவரான திரைலோக்கிய முடையார் ஆடவல்லாரின் திருக்கழுத்து, திருக்காது, திருக்கை, திருவடி என்பவற்றுக்கு முறையே சாத்துவதற்கெனச் சண்பங்காறை, காறை கண்டி, திருக்கைக்காறை, திருவடிக்காறை என்னும் அணிகலன்களை வழங்கியிருந்தார்.

மகா மண்டபத்தின் மேற்குப்புறச் சுவரிலே காணப்படும் திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி. இராசராசதேவர், குலோத்துங்க சோழ தேவர் ஆகி

யோரின் கல்வெட்டுகள் நந்தாவிளக்கு, சந்திவிளக்கு ஆகியன கோயிலுக்குத் தானம் பண்ணப்பட்டமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன.

ஒலொகமாதேவீஸ்வரம் என்னுங் கோயிலானது முதலாம் இராசராசனின் தேவியருள் ஒருவரான உலகமாதேவியாரினாலே திருவையாற்றில் அமைக்கப் பெற்றது. உலோக விடங்க தேவர், அவர்தம் பிராட்டியார், பிள்ளையார், முருகன், ஆடவல்லார், சண்டேசுவரர் ஆகியோரின் படிமங்கள் இவ்வாலயத்திலே உலோகமாதேவியாரால் எழுந்தருளுவிக்கப்பட்டன.

உலோகமாதேவீஸ்வரத்திலே ஆண்டு தோறும் சதயத் திருவிழா பன்னிரண்டும் சித்திரைப் பெருந்திருவிழாவும் நடைபெறுவதற்கான ஏற்பாடுகளை உலோகமாதேவியார் செய்திருந்தார். நான்கு காலப் பூசைகளுக்கும், திருப்போனகம், பருப்பமுது, கறியமுது, பொரிக்கறியமுது, தயிரமுது, சர்க்கரையமுது என்பவற்றை நிவேதிப்பதற்கும் கட்டளைகள் ஏற்பாடாகியிருந்தன.

பெருந்தொகையான பொன்னணிகலன்களையும், வெள்ளி அணிகலன்களையும் உலோகமாதேவியார் கோயிலுக்கு வழங்கினார். கோனகை தாழ்கூட்டுக்கம்பி, திருச்சன்னவடம், முத்தின் காரை, இடுக்கு வளையல் என்பன அவ்வணிகலன்கள் சிலவற்றின் பெயர்களாகும். உலோகமாதேவியார் 102 வேலி நிலத்தையுங் கோயிலுக்கு கொடுத்திருந்தார். அந்நிலம் இராசேந்திரசிங்க வளநாட்டு மிறைக் கூற்றத்துக் கல்வாய்த்தலை என்ற ஊரில், வீரநாராயணசதுர்வேதி மங்கலத்துக்கு நீர்போகும் குஞ்சரமல்லிவாய்க்காலுக்கு வடக்கிலிருந்தது.

இக்கோயிலில் வழிபாட்டுக் காலங்களிலே 32 பதியிலார் ஆடல் பாடல்களைச் செய்தனர். உடுக்கை, உவச்சன் தலைப்பறை, கண்டை, மத்தளம், வீணை, கரடிகை முதலிய வாத்தியங்கள் வழிபாட்டு வேளைகளில் ஒலிக்கப்பெற்றன.

ஐராணிக்குளம் :

கேரளத்திலே திருச்சூர் மாவட்டத்தின் தெற்குக் கோடியில் ஐராணிக்குளம் என்னும் பழையமையான இச்சிவத்தலம் உள்ளது. ஆயிரத்து ஐநூறு வருடங்களுக்கு முன்பிருந்தே அது புகழ் பெற்றுள்ளது. சேரர் தலைநகராகிய வஞ்சி என்ற முசிரிப் பட்டணத்திலிருந்து சுமார் பன்னிரண்டு கிலோ மீட்டர் கிழக்கேயுள்ளது. புகழ் வாய்ந்த இக்கோயில், செழிப்போடு

வாழ்ந்த குடும்பம், நொடிந்து நடுத்தெருவில் நிற்பது போன்றுள்ளது. கொச்சியைத் தாக்கிய திப்பு சுல்தான் இங்கும் நாசம் விளைவித்துள்ளான்.

ஐராவதம் :

இது இந்திரனுடைய வெள்ளையானை. தேவர்களும் அசுரர்களும் அமுதம் பெறுவதற்காக திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபோது தோன்றிய பொருட்களில் இதுவும் ஒன்று. இது நான்கு கொம்புகளையுடையது. இந்திரலோகத்து யானையான இது ஒரு சமயம் துருவாச முனிவர் சாபத்தினால் காட்டுயானையாக மாறியது. இது காட்டு யானையாகிய வரலாறு திருவிளையாடற் புராணத்தில் பின்வருமாறு கூறப்படுகிறது. துருவாச முனிவர் ஒரு முறை காசிவிலே சிவலிங்கம் ஒன்று ஸ்தாபித்து அதற்கு சிவாகம விதிப்படி பூசை செய்தார். அப்பொழுது சிவபெருமானுடைய திருமுடியிலிருந்து தாமரை மலர் ஒன்று விழுந்தது. அத்தாமரை மலரினைத் துருவாசர் தனது இரு கைகளாலும் ஏந்தினார். மனமகிழ்ச்சியோடு அதனை தனது கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு தேவருலகம் நோக்கிப் போனார். அவ்வேளை இந்திரன் அசுரர்களையெல்லாம் போரில் வென்று வெற்றிப் பெருமித்தோடு அமராவதி நகருக்கு வந்து கொண்டிருந்தான். தேவர்கள் எல்லோரும் தத்தம் மனதிற்கியைந்த கையுறைகளைக் கொடுத்து வணங்கினர். துருவாச முனிவரும் இந்திரனுக்கு ஆசிகூறி தனது கையிலிருந்த தாமரை மலரினைக் கொடுத்தார். தேவேந்திரனோ செருக்கினால் அத்தாமரை மலரினை ஒரு கையால் வாங்கி வெள்ளையானையின் மேல் வைத்தான். வெள்ளையானை தன்மேல் வைக்கப்பட்ட தாமரை மலரினைக் கீழே தள்ளி, காலினாலே மிதித்துச் சிதைத்தது.

இதனைக்கண்ட துருவாசமுனிவர் கோபம் கொண்டு “நீ செய்த சிவத்தரோகத்தினால் உன் தலை பாண்டியன் ஒருவனின் வளையினால் சிதறிப் போகும்” என்றும் “கர்வம் பிடித்த இந்த வெள்ளையானை காட்டானையாகும்” என்றும் சாபமிட்டார். பின்னர் இந்திரனும், வெள்ளையானையும் தத்தமது குற்றங்களை யுணர்ந்து துருவாச முனிவரைப் பணிந்து சாபத்தை நீக்கியருளும்படி வேண்டியதால் இந்திரனுக்கு தலையளவாக வந்தது முடியளவாகப் போகட்டும் என்றும் வெள்ளையானை காட்டானையாக மாறி நூறு ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர் பழைய படி வெள்ளையானையாக மாறும் என்றும் கூறியருளினார்.

வெள்ளையானையும் காட்டானையாகிச் சுவர்க்கத்தைவிட்டு விலகி காட்டு யானைகளோடு சேர்ந்து இருந்தது. நூறு வருடங்கள் இவ்வாறு இருந்த காட்டுயானை இறுதியில் கடம்பவனத்தைச் சென்றடைந்தது. அங்கு பொற்றாமரை வாழியைக் கண்டு அதில் ஸ்நானம் செய்த போது காட்டுயானை வடிவம் மாறி வெள்ளையானையாகியது. அப்பொழுது சிவபிரானுடைய திருவருளினாலே சொக்கலிங்கமூர்த்தி எதிரே தோன்றக்கண்டு கும்பிட்டு துதிக் கையால் மொண்ட தீர்த்தத்தினாலே சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு அபிஷேகஞ் செய்து பூசையும் செய்தது. அச்சமயம் சோமசுந்தரர் “நீ இங்கு வந்த காரியம் யாது? என்ன வரம் வேண்டும்? என்று வினவியருள வெள்ளையானை வணங்கி முன்பு தனக்கு நேரிட்ட சாபத்தைக்கூறி “பிரம விட்டு னூக்களாலும் அடையப் பெறாத உம்மை அடையப்பெற்றேன் எம்பெருமானே இனி அடியேனுக்கு ஒரு குறை உண்டாமோ, உம்முடைய திருவடிகளைப் பிரியாது எட்டு யானைகளுடனே ஒன்பதாக அடியேனையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்றது. சோமசுந்தரர் யானையைப் பார்த்து “இந்திரன் என்மீது மிகவும் அன்புடையவன் நீ அவனைத் தாங்குதல் என்னைத் தாங்குவதாகும்” என விடை கொடுத்தார்.

வெள்ளையானை அவரை வணங்கி மேற்கே சென்று தனது பெயரால் ஒரு தீர்த்தம் உண்டாக்கி அதன் கரையிலே சிவலிங்க மூர்த்தியையும் விநாயகரையும் பிரதிட்டை செய்து பூசை செய்து கொண்டிருந்தது. இந்திரன் இதனை அறிந்து வெள்ளையானையை கூட்டி வருமாறு ஆளனுப்பினான். வெள்ளையானையும் தன்னை வந்தழைத்தவர்களை முன்போகவிட்டு சொக்கலிங்கப் பெருமானுக்கு கிழக்குத் திக்கிலே போய் அங்கே ஐராவதபுரம் எனத் தன் பெயரால் ஒரு நகரம் உண்டாக்கி தனது தலைவன் பெயரால் இந்திரேச்சுரர் எனச் சிவலிங்கமும் தாபித்துப் பூசை செய்து கொண்டிருந்தது. இந்திரனும் தனது யானை இன்னமும் வரவில்லையென்று திரும்பவும் சேவகரை அனுப்ப, வெள்ளையானை இந்திரலோகம் சென்று நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறி இனிது வாழ்ந்தது என்பது திருவிளையாடற் புராணக் கதையாகும்.

மேற்குத் திக்கிலுள்ள கசுபுட்கரிணியிலே ஸ்நானஞ்செய்து ஐராவத விநாயகரையும், ஐராவரேச்சுரரையும் மெய்யன்போடு வணங்கியவர் சாபத் தொடர்ச்சியினின்றும், பாவத்தொடர்ச்சியினின்றும் நீங்குவர். ஐராவதஞ் சென்ற வழியிலே போய் வைகை நதியிலே ஸ்நானஞ் செய்து அதன் கரையில் எழுந்தருளியிருக்கும் இந்திரேச்

சுரரை வணங்கினவர் இம்மையிலே அறம் முதலிய மூன்றையும் அடைந்து மறுமையிலே பதினான்கு தேவேந்திரப் பட்டம் வரையும் சுவர்க்கத்திலே பல போகங்களை அனுபவித்து, பின்பு நிராசையுதிக்க முத்தி அடைவர் என்பது மரபு.

தெய்வயானையம்மையாரை வளர்த்தது இதுவே என்றும், எட்டுத்திக்குகளுக்கும் உரியவைகளான ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புட்பதந்தம், சாருவழமம், சுப்பிரதீபம் என்ற அட்டதிக்கு யானைகளுள்

ஒன்றாகவும் கிழக்குத்திசைக்கு உரியதாகவும் ஐராவதம் கூறப்படுகிறது.

ஐவகைப்பாசம்:

திரோதன சக்தியானது ஆன்மாக்கள் மலபரிபாகம் அடைதற் பொருட்டு மலத்தின் வழி நின்று மோகம் முதலியவற்றை ஏற்படுத்துவதினால் திரோதன சக்தியையும் மலமெனக் கூறுதல் மரபு. எனவே ஆணவம், மாயை, கன்மம், திரோதானம், மாயாகாரியம் ஆகிய ஐந்தும் ஐவகைப்பாசம் எனப் பெயர் பெறும்.

ஒட்டேசுட்டான் :

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலுள்ள புதுக்குடியிருப்புப் பகுதியில் உள்ள ஊர். இங்குள்ள தான்தோன்றி ஈஸ்வரர் கோவிலால் இவ்வூர் புகழ் பெற்றுள்ளது. வன்னி மன்னர்களின் ஆதரவைப் பெற்றது. திருவிழாக்காலங்களில் வெளி மாவட்டங்களில் இருந்தும் பக்தர்கள் இங்கு கூடுகின்றர். பதின்மூன்றாம் திருவிழாவில் பக்தர்கள் வேடுவவேடம் பூண்டு வீதிவலம் வந்து தமது நேர்த்திக் கடன்களை நிறைவேற்றுகின்றனர்.

ஒட்டக்கூத்தர் :

சோழப் பெருமன்னர் காலத்துத் தலைசிறந்த புலவருள் ஒருவர். “கோவை உலா அந்தாதிக்கு ஒட்டக்கூத்தன்” என்னும் புகழ்மொழி இவரின் கவிதாசக்தியினை விளக்குவதாய் அமைகின்றது. விக்கிரம சோழன் (1118-1133), இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் (1133-1150), இரண்டாம் இராசராச சோழன் (1146 - 1163) ஆகிய மன்னர்களின் காலத்திலே ஒட்டக்கூத்தர் அவைக்களப் புலவராக விளங்கிய சிறப்பினைப் பெற்றவர்.

ஒட்டக்கூத்தர் சோழநாட்டிலே மலரி என்னும் ஊரிலே செங்குந்தர் மரபிலே பிறந்தவர். மலரி திருவெறும்பியூர் என்னும் பெயராலும் அந்நாட்களில் வழங்கியது. இக்காலத்திலே அது திருவரம்பூர் என வழங்கி வருகின்றது. சிவசங்கர பூபதி, வண்டமர் பூங்குழலி ஆகியோர் ஒட்டக்கூத்தரின் பெற்றோராவர் என்று செங்குந்தர் பிரபந்தத் திரட்டிலே கூறப்பட்டுள்ளது.

ஒட்டக்கூத்தரின் வாழ்க்கை வரலாற்றின் பல அம்சங்கள் தெரியவில்லை. அவரைப் பற்றிப் பல கட்டுக்கதைகள் உருவாகி நெடுங்காலமாக நிலைபெற்று விட்டன. அவற்றுட் சில பழைமை வாய்ந்த நூல்கள் சிலவற்றிலுந் தனிப்பாடல்

களிலும் இடம்பெற்று விட்டன. அவருடைய பெயரினை விளக்குவதாய் அமையுஞ் செங்குந்த குமாரர் சிரச்சேதம் பற்றிய கதை அத்தகைய வொன்றாகும். அது எதுவித ஆதாரமுமற்ற ஒதுக்கித்தள்ள வேண்டிய புனைகதை.

இளமைக் காலத்திலே ஒட்டக்கூத்தர் புதுவைச் சடையப்ப வள்ளலின் தந்தையான சங்கரன், சாமந்தர்களான காங்கேயன், திருபுவனத்துச் சோமன் என்போரின் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தனர் என்பர். தன்னை இளமைக் காலத்திலே ஆதரித்த காங்கேயன் என்னும் குறுநில மன்னனைப் பற்றிக் காங்கேயன் நாலாயிரக் கோவை என்னும் பனுவலை அவர் பாடினார் என்று சொல்வர். இந்நூல் காலப்போக்கிலே மறைந்து விட்டது. இதனை ஒட்டக்கூத்தர் பாடினார் என்ற ஐதீகம், கோவைப் பிரபந்தங்களைப் பாடுவதிலே வல்லவராக அவர் விளங்கினார் என்ற மரபுவழிக் குறிப்பின் மூலம் வலுப்பெறுகின்றது.

விக்கிரம சோழனின் படைத்தலைவனும், சிதம் பரம், திருவதிகை வீரட்டானம் ஆகிய தலங்களிலே பல திருப்பணிகள் புரிந்தவனுமாகிய அரும்பாக்கிழான் மணவிற்கூத்தன் என்னும் காலிங்கராயன் மீது அரும்பைத் தொள்ளாயிரம் என்னும் பிரபந்தத்தை ஒட்டக்கூத்தர் பாடினார் என்ற ஐதீகம் ஆதாரபூர்வமான ஒன்றாகக் கொள்ளத்தக்கது. சோழப்பெருமன்னரின் சேனாதிபதியாகவிருந்து போரிலே பல வெற்றிகளைப் பெற்றும், புராதன சைவத்தலங்களிலே பல திருப்பணிகளைப் புரிந்தும் பெரும்புகழ் ஈட்டிய வனாகிய காலிங்கராயன் மீது ஒட்டக் கூத்தர் மிகுந்த அபிமானங் கொண்டிருந்தமை வியப்பிற் குரியதன்று. அந்நூல் அழிந்தொழிந்தமையும் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே ஈடுசெய்ய முடியாத பேரிழப்பாகும்.

விக்கிரம சோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன், இரண்டாம் இராசராச சோழன் ஆகி

யோர் ஒவ்வொருவர் மீதும் ஒவ்வோர் உலாவினை ஒட்டக்கூத்தர் பாடியுள்ளார். விக்கிரம சோழன் உலாவிற் காணப்படும் மேல்வரும் கண்ணிகளிலே சோழப்பெருமன்னனைத் தியாக சமுத்திரன் என்றும் அகலங்கன் என்றும் ஒட்டக்கூத்தர் வர்ணிக்கின்றார் :

“ ஏனைக் கலிங்கம் ஏழினையும் போய்க் கொண்ட தானைத் தியாக சமுத்திரமே ”

“ எங்கோ நகலங்கன் ஏழலகுங் காக்கின்ற செங்கோல்கொடுங்கோல் சிலர்க்கென்றான் ”.

குலோத்துங்க சோழன், இராசராச சோழன் ஆகியோர் மீது ஒட்டக்கூத்தர் பாடிய உலாக்கள் முறையே குலோத்துங்க சோழன் உலா, இராசராச சோழன் உலா என்பனவாகும். மன்னர் மூவர் மீதும் பாடப்பெற்ற உலாக்கள் மூவருலா என வழங்கும். இராசராச சோழனுலா அவைக்களத்திலே அரங்கேற்றப்பட்ட பொழுது அதனைப் பெரிதும் நயந்துவந்த சோழமன்னன் ஒவ்வொரு கண்ணிக்கும் ஆயிரம் பொன் சொரிந்தான் என்று பிற்காலத்தனவாகிய சங்கர சோழனுலா, தமிழ்விடு நூது என்னும் நூல்கள் கூறும்.

ஒட்டக்கூத்தரின் உலாப் பிரபந்தங்கள் இலகுவான செந்தமிழ் நடையில் அமைந்தவை. இனிய சந்தங்கள் பொருந்தியவை. அவை ஆதி உலா என்னும் சேரமான் பெருமாள் பாடியருளிய திருக்கலைய ஞான உலாவைப் பின்பற்றி அமைந்தவை. ஆதியுலா ஏழுவகைப் பருவப் பெண்களும் கண்டு மெய் மறக்கும் பான்மையிற் கயிலாயத்திலே சிவபிரான் அருளுங் காட்சியை நயம்பட வர்ணிக்கும் திறத்தது. ஒட்டக்கூத்தர் பாடிய உலாக்கள் சோழமன்னன் நகரில் வீதிவலம் போகுமிடத்து அவனது மாட்சிமைக் கோலங்கண்டு ஏழுவகைப் பருவ மகளிரும் காதலுற்றுத் தம்மை மறந்து தளர்வுறுந்தன்மையை வர்ணிக்கின்றது. சோழப் பெருமன்னரின் சிறப்புக்களையும் அவர்களின் முன்னோர்களது சாதனைகளையும் இவற்றிலே சுவை நயம்படக் கவிஞர் வர்ணிக்கின்றார். சோழ வம்சத்தின் தனிச் சிறப்பினை ஈடும் எடும்பும் அற்ற வகையிலே உலாப் பிரபந்தங்கள் செப்புகின்றன.

பிள்ளைத் தமிழ் என்ற வகையிலுள்ள பிரபந்தத்தின் மூல காரணர் ஒட்டக்கூத்தர். இரண்டாம் குலோத்துங்கனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு அவர் பாடிய குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத் தமிழ் அவ்வகை நூல்களுள் முதலாவது பனுவலாகும். குலோத்துங்கனின்

குண நலங்களும், ஆட்சியின் மாண்பும், சோழர் குலத்தின் சிறப்புக்களும் இந் நூலிலே நயம்பட வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன. இந் நூலிற் குலோத்துங்க சோழனை விநோதன், துரகவித்யா விநோதன், நித்திய கீதப்பிரமோகன், ஞானகெம்பீரன் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர்களால் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

கலிங்கத்துப் பரணி பாடிய சயங்கொண்டார் மீது ஒட்டக்கூத்தர் மிகுந்த அபிமானங் கொண்டிருந்தார். அவரைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி எனக் குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத் தமிழிலுள்ள மேல்வரும் அடிகளிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ பாடற் பெரும்பரணி தேடற்கருங் கவி கவிச்சக்கரவர்த்தி பரவச் செஞ்சேவகஞ் செய்த சோழன் றிருப்பெயர். ”

சயங்கொண்டாரின் கலிங்கத்துப் பரணியை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு இரண்டாம் இராசராசன் காலத்திலே ஒட்டக்கூத்தர் தக்கயாகப் பரணி என்பதை பாடினார். தக்கன் செய்த வேள்வி பற்றிய கதையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந் நூல் உருவாக்கப்பட்டது. நடையிலும் அமைப்பிலும் அது கலிங்கத்துப் பரணியை ஒத்துள்ளது. இந்நூல் இராசராசபுரத்து அரண்மனையில் அரங்கேற்றம் பெற்றது. இராசராச சரம் என்னுங் கோயிலை இரண்டாம் இராசராசன் அமைத்த செய்தி இந் நூலிலே கூறப்பெற்றுள்ளது.

விக்கிரமசோழன் காலத்திலே கலிங்கத்துப் பரணி ஒன்று பாடப்பெற்ற செய்தியினை ஒட்டக்கூத்தரின் மேல்வரும் பாடல் பகுதிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

“ விரும்பரணில் வெங்களத்தீ வேட்டுக் கலிங்கப் பெரும்பரணி கொண்ட பெருமாள் - தரும் புதல்வன்

கொற்றக் குலோத்துங்க சோழன் ”.

குலோத்துங்க சோழனுலா.

“ தரணி யொருகவிகை தங்கக் கலிங்கப் பரணி புனைந்த பரிதி - முரணிப் புரந்தர னேமி பொருவ வகில துரந்தரன் விக்கிரம சோழன் ”.

இராராசசோழனுலா.

“ பாவகன் வளைத்தெழு கலிங்கமும் விழுங்கப் பகட்டணி துணித்தொரு பெரும்பரணி கொள்ளுஞ் சேவகன் பங்க நகலங்கன் மதலாய் நின் சேவடிக ளாலெமது சிற்றில் சிதை யேலே குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ் ”.

“செருந்தந் தரித்துக் கலிங்கரோடத் தென்றமிழ்த் தெய்வப் பரணிகொண்டு வருத்தந் தவிர்ந்துல காண்ட பிரான் மைந்தர்க்கு மைந்தனை வாழ்த்தினவே”.

தக்கயாகப் பரணியின் உரையிலே இப்பரணி பற்றி மேல்வருங் குறிப்புளது: “இப்பரணி பாடினார் ஓட்டக் கூத்தரான கவிச்சக்கரவர்த்திகள். இப்பரணி பாட்டுண்டார் விக்கிரம சோழ தேவர்”. ஓட்டக்கூத்தர் பாடிய கலிங்கத்துப் பரணி மறைந்து ஒழிந்து விட்டது. ஈட்டியெழுபது, எழுப்பெழுபது என்னும் பிரபந்தங்களையும் ஓட்டக்கூத்தர் பாடினார் என்பர். ஆயினும் அவை மொழி நடையிலும் இலக்கியப் பண்பிலும் ஓட்டக்கூத்தரின் நூல்களிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டனவாகவே காணப்படுகின்றன.

தண்டியலங்காரத்தின் ஆசிரியரான தண்டியாசிரியர் ஓட்டக்கூத்தர் காலத்திலே வாழ்ந்தவர். தண்டியலங்காரத்து உதாரணச் செய்யுள் ஒன்றிலே ஓட்டக்கூத்தரின் வாக்கு நயத்தை அவர் மேல்வருமாறு புகழ்ந்துரைகின்றார்.

“சென்று செயிளக்குஞ் செம்மைவாய்ச் சிந்தையுள்ளே

நின்றளவி லின்ப நிறைப்பவற்றுள் ஒன்று மலரிவருங் கூந்தலார் மாதர்நோக் கொன்று மலரிவருங் கூத்தன்றன் வாக்கு”.

வாணிதாஸர், கௌடப்புலவர், கவிராஷ்ஸன், கவிச்சக்கரவர்த்தி, காளக்கவி, சர்வக்ருகவி என்பன ஓட்டக் கூத்தரின் சிறப்புப் பெயர்களாக வழங்கி வந்துள்ளன. தஞ்சாவூரிலே, அரிசிலாற்றங்கரையிலே, கூத்தனூர் என்னும் ஊரொன்றுள்ளது. அங்குள்ள சரஸ்வதி கோயிலில் ஓட்டக் கூத்தரின் பேரனாகிய கவிப்பெருமானான ஓவாதகூத்தர் சரஸ்வதியின் படிமொன்றைத்தாபனஞ் செய்தமை பற்றிப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சாசனமொன்று குறிப்பிடுகின்றது.

ஒப்பிலியப்பன் :

ஆழ்வார்களால் பாடப் பெற்ற நூற்றெட்டு வைணவத் திருத்தலங்களுள் ஒப்பிலியப்பன் சந்நிதியும் ஒன்றாகும். திருவிண்ணகர் என்பது இதன் மறுபெயர். இக்கோவில் கும்பகோணம் நகரிலிருந்து தென்திசையில் காரைக்கால்—திருநள்ளாறு செல்லும் சாலையிலிருந்து கிழக்கே 5 மைல் தூரத்தில் உள்ளது.

இத்தலத்துப் பெருமான் திருவிண்ணகரப்பன், தன்னொப்பாரில்லப்பன், உப்பிலியப்பன் என

அழைக்கப்படுகிறான். இத்தலத்துத் தேவி, பூமிதேவி, பூதேவி, பூமிநாச்சியார், தரணிதேவி என அழைக்கப்படுகிறார்.

இத்தலத்தையும் எம் பெருமானையும் பற்றி, நம்மாழ்வார் 11 பாசரங்களாலும், திருமங்கையாழ்வார் 34 பாசரங்களாலும், பொய்கையாழ்வார் ஒரு பாசரத்தாலும், பேயாழ்வார் 2 பாசரத்தாலும், துதி செய்துள்ளனர். இக்கோவில் தற்போது தமிழ்நாடு இந்துசமய அறநிலைய ஆட்சித் திணைக்களத்தின் ஆளுகைக்குட்பட்டு தக்கார் ஒருவரால் நிருவகிக்கப்பட்டு வருகிறது.

இங்கு பங்குனி பிரமோற்சவத்தையடுத்து ஸ்ரீராம நவமி உற்சவம் பத்து நாட்களுக்கு நடைபெறுகிறது. உற்சவத்தின் இறுதி மூன்று நாட்களில் முறையே மாப்பிள்ளை அழைப்பு, சீதாகல்யாணம், இராமர் பட்டாபிஷேகம் முதலியன வெகு சிறப்பாக நடைபெறும்.

தினமும் ஆறு கால நித்திய பூசையும், வைகாசி, ஆவணி, புரட்டாதி, ஐப்பசி, மார்சுழி, தை பங்குனி, மாதங்களில் விஷேட பூசையும் நடைபெற்று வருகின்றன.

வடமொழியிலுள்ள ப்ரவ்றமாண்ட புராணம் திருவண்ணகர்த்தல மான்மியத்தைப் பற்றிக் கூறுகின்றது.

மார்க்கண்டேய முனிவரின் மகளாகப் பிறந்த பூமாதேவியை மணக்கப்பெருமான் விண்ணகரிலிருந்து இத்தலத்துக்கு வந்ததால் விண்ணகரம் என இத்தலம் பெயர் பெற்றதாகவும் சிறுமியாகிய தம்மகள் உணவுக்குச் சரியாக உப்புக்கூடச் சேர்க்க அறியார் எனக் கூறித் தம் சிறுமியை மணம் முடிக்க மறுத்த மார்க்கண்டேயர் கூற்றுக் கிணங்க பெருமான் தானும் உப்பை விலக்கி உப்பின்றிச் சமைத்த உணவையே ஏற்றுக் கொண்டான் என்றும் இத்தல புராணம் கூறுகின்றது.

ஒழிவிலொடுக்கம் :

இது வைதிகசைவத்தைப் பொருளாகக் கொண்ட நூல். ஆசிரியர் கண்ணுடைய வள்ளலார். இது சரியை, கிரியை, யோகம், துறவு, வாதனை மாண்டார் தன்மை, நிலையியல்பு முதலிய வற்றை விளக்கிக் கூறும். இந் நூலுக்குத் திருப்போரூர் சிதம்பர சுவாமிகள் உரையாற்றியுள்ளார்.

ஓரியா இலக்கியம் :

ஓரியா மொழி இந்து - ஆரிய மொழிக் குடும்பத் தைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. பிராந்திய வழக்கிலுள்ள பிராகிருதமே அம்மொழியின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாக விருந்தது. திராவிட மொழிகளின் செல்வாக்கும் அதன் ஒலியமைப்பிலுஞ் சொல்வளத்திலுங் காணப்படுகின்றது. ஆரம்பத்திலிருந்து நவீன காலம் வரையும் சமஸ்கிருத மொழியும் அதிலுள்ள இலங்கியங்களும் ஓரியா மொழியின்வளர்ச்சியிலே பெருஞ் செல்வாக்கினை ஏற்படுத்தியுள்ளன. ஓரியா மொழியின் மிகப் பிரதானமான வடிவத்தை 9 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பெற்ற பௌத்த சமயத் தோத்திரப் பாடல்களிலே காண முடிகின்றது.

பொது மக்களின் பேச்சு வழக்கிலுள்ள மொழி நடையிலமைந்த நாட்டார் பாடல்களையுங் கதைகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்ட இலக்கிய மரபு பத்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து வளர்ச்சியடைந்தது. பௌத்தம், சைவம், வைணவம், சாக்தம் ஆகிய சமயங்களின் செல்வாக்கினால் இம்மரபு விருத்தியடைந்தது. ஓரியா இலக்கிய வரலாற்றிலே மத்திய காலம் நவீன காலம் என்னுமிரு பெரும்பிரிவுகளுள்ளன. ஏனைய இந்திய மொழிகளிற் போல மத்திய காலத்து ஓரியா மொழி இலக்கியம் சமஸ்கிருத இலக்கியச் செல்வாக்கினாலே பெரிதும் வளப்படுத்தப்பட்டது. அம்மொழியிலுள்ள இலக்கண இலக்கியக்கியக் கோட்பாடுகளையும் காவியங்களையும், இதிகாசங்களையும், புராணங்களையும் நன்கு கற்றிருந்த புலவர்களே சொந்த மொழியில் இலக்கியம் படைத்தார்கள்.

ஓரியா மொழியிலுள்ள மிகப்பழமையான நூல் 14 ஆம் நூற்றாண்டிலே சரள தாசர் எழுதிய மகாபாரதமாகும். அதன் மொழிநடை கனிவு குறைந்ததெனினும் உறுதிநலம் மிக்கதாகும். தழுவல் நூலாக அமைந்த போதிலும் அது கலிங்கதேசத்து மக்கள் வாழ்க்கையினையும் இயற்கை வனப்பினையும் கலாசாரப் பண்புகளையுஞ் சித்திரிக்குஞ் சிறப்புடையது. இன்றும் அது போற்றிப் படிக்கப்படுகின்றது.

பஞ்சசகி என்று விளங்கிய கவிஞர் ஐவர் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலே சமயம் பற்றிய பிரதான இலக்கியங்கள் பலவற்றைப் படைத்தார்கள். இவர்களுள் பாலராம் தாஸ் என்பவர் ஓரிய இராமாயணத்தை எழுதினார். ஜகந்நாத தாலர் பாகவத புராணத்தை மொழிபெயர்த்தார். அதன் சருக்கமொன்றை நாள்தோறும்

படிக்கும் வழக்கம் மாநிலத்திலுள்ள ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் இன்றுவரை நிலவுகின்றது. எளிமையும் இனிமையும் செம்மையும் பொருந்திய நடையிலே இந் நூல் அமைந்துள்ளது. சமஸ்கிருத நூல்களைப் பின்பற்றியும் தழுவியும் மொழிபெயர்த்தும் பல நூல்கள் எழுதப்பட்டன. மதுகுதன, தீவர, சதாசிவ, சிசு ஈஸ்வர தாஸ் முதலிய கவிவாணர் புராணக் கதைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு சுவைநலம் பொருந்திய காவியங்கள் பலவற்றை எழுதினார்கள். தனஞ்ஜய வஞ்ஜ என்பவர் காதற்கதைகளைப் பொருளாகக் கொண்ட நூல்கள் பலவற்றை எழுதினார். பிரதான ஓரியக் கவிஞர்களுள் ஒருவரும் சமஸ்கிருத மொழியில் மிகுந்த பாண்டித்தியம் பெற்றவருமான தின கிரிஷ்ணதாஸ் என்பவராலே இராம கல்லோல என்னும் காவியம் எழுதப் பெற்றது. உஷ்விலாசம் என்னும் நூலைச் சிசு சங்கர தாஸ் எழுதினார். ரகல்யமஞ்சரி. ருக்மிணி விவா என்னும் நூல்கள் முறையே தேவ துர்லவதாஸ், கார்த்திகா தாஸ் என்போரால் எழுதப்பெற்றன. இராமச்சந்திர பட்ட நாயகர் எழுதிய ஹராவலி தனிர்கமானது; அது செய்யுள் வடிவிலமைமைந்த நாவல்போன்றது. அதிலே பொது மக்களே பிரதான கதாபாத்திரங்களாக வருகின்றனர். கிருஷ்ணவின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பற்றிய பிரேம பஞ்சாமிர்த என்ற பேரிலக்கியத்தை பூபதி பண்டிதர் எழுதினார்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலே ஓரிய இலக்கியத்திலே சில புதிய பண்புகள் செறிந்தன. அணியலங்காரங்களும் காமலீலைகளும் சிறப்பிடம் பெற்றன. உபேந்திரபங்கர் எழுதிய நூல்கள் இப்பண்புகளைப் பிரதிபலித்தன. எல்லாமாக 42 நூல்களை அவர் உருவாக்கினார். அவற்றுள் வைதேகிஷ் விலாஸ், கபத்திரா பரிணய, கலா கௌதுக, அரணி ரஸ தரங்க, கோடி பிரமாண்ட சுந்தரி என்பவை பிரதானமானவை. இலக்கிய வளர்ச்சியில் உபேந்திர பங்கரால் ஏற்பட்ட செல்வாக்கு மிகப் பெரிதாகும். கவிஞர் பலர் அவரைப் பின்பற்றி நூல்களை எழுதினார்கள்.

பிரஜநாத வடஜேனர் எழுதிய சமரத ரங்க தனிர்கமான நூலாகும். அது மராட்டியரின் கலிங்கத்துப் போரினைச் சுவைநயத்துடன் வர்ணிக்கின்ற நூலாகும். மகும் தாஸ் (ர்) எழுதிய காஞ்சி - காவேரி புருஷோத்தம தேவனதும் பத்மாவதியினதும் காதற்கதையைப் பொருளாகக் கொண்ட நூலாகும். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலே நாட்டார் இலக்கியமும் பெருவளர்ச்சி பெற்றது. சமயச் சடங்குகள், திரு

விழாக்கள், விருந்துகள், விரதங்கள் முதலானவற்றைப் பற்றிய நாட்டுப் பாடல்கள் வடிவம் பெற்றன.

இராதாகிருஷ்ண மரபைச் சேர்ந்த வைணவ அடியார்கள் பலர் இனிமையும் செம்மையுங் கலந்த நடையிலே பெருந்தொகையான பக்திப் பாடல்களைப் பாடினார்கள். தீன கிருஷ்ண. அபிமன்யு ஆகியோரின் பாடல்கள் இனிய சந்தங்களையும் அழகிய சொற்றொடர்களையும் கொண்டனவாய் அமைந்துள்ளன. பலதேவ ராதர் சம்பு நடையிலே பாடல்கள் பலவற்றைப் பாடினார். வைணவ சம்பிரதாயத்திலுள்ள நாயகன் - நாயகி பாவத்திலே கனிவு செறிந்த காதற்பாடல்களைக் கோபால கிருஷ்ணர் பாடினார்.

பிரித்தானிய இந்தியாவில் ஏற்பட்ட சமுதாய மாற்றங்களின் விளைவாக ஓரிய இலக்கியத்திலே நவீனமயமாக்கம் ஏற்பட்டது. அறிவியற் சிந்தனை, மனிதாபிமானம் தேசாபிமானம் முதலிய பண்புகளைக் கொண்டதாக இலக்கியம் உருவாகியது. வசனநடை விருத்தியடைந்தது. சிறுகதை, நாவல் போன்ற நவீனங்கள் தோன்றலாயின. பன்மொழிப் பாண்டித்தியமும் நவீன கல்வியறிவும் பெற்றவர்கள் புதுமை இலக்கியம் படைத்தனர். பாக்கீர் மோகன் சேனாபதி ஓரிய இலக்கிய வரலாற்றிலே நவயுக சிற்பியாக விளங்கினார். பல நாவல்களும் சிறுகதைகளும் கவிதைகளும் இவரால் எழுதப்பெற்றன. வந்தாவதாரம். மமு. லச்சமா. பிராயஸ்சித்தம், சா-மனே. அதகுந்த என்பன அவற்றுட் பிரதானமானவை. கதாபாத்திரங்களின் அனுபவங்களையும் உணர்வுகளையும் யதார்த்த பூர்வமாகச் சித்திரிப்பதிலே அவர் வல்லவராக விளங்கினார்.

வசனநடை கைவந்த வல்லாளர் எனக் கருதப்படும் விஸ்வநாத் கார் இலக்கியம், கல்வி, என்பன சம்பந்தமான விடயங்களைப் பற்றிச் சிந்தனையைத் தூண்டவல்ல கட்டுரைகள் பலவற்றை எழுதினார். உத்கல் சாகித்ய என்ற மாத இதழ் அவரால் வெளியிடப்பட்டது. பல இனம் எழுத்தாளரின் பயிற்சிக்களமாக அது அமைந்தது. ராதாநாத் ராய், மதுசூதன் ராய் ஆகியவிரும் சிறந்த கவிதை இலக்கியம் படைத்தனர். தர்பார், மகாயாத்திரை என்பன முன்னவரின் படைப்புக்களாகும். தர்பார் என்னும் நூலிலே ஆட்சியாளரின் கெடுபிடிகள் கண்டிக்கப்படுகின்றன. மேருமலை வரை பாண்டவர்கள் போன யாத்திரையினை வர்ணிக்கும் மகாயாத்திரை வசன கவிதையில் அமைந்துள்ள

கவைநயம் மிக்க காவியமாகும். மதுசூதன் ராயின் ருசி பிரானே தேவாவதாரம் வேதப் பாடல்களின் வடிவில் அமைந்துள்ளது.

கங்காதர் மேர் எழுதிய தபஸ்வினி, பிரணய வல்லரி என்பன சிறந்த இலக்கியங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இராவணனின் கைதியாகவிருந்த சீதையின் கதை தபஸ்வினியிலே கூறப்படுகின்றது. பிரணய வல்லரி சகுந்தலையின் கதையைக் கூறுகின்றது. சிந்தாமணி மொஹந்தி பல கவிதைகளையும் நவீனங்களையும் எழுதினார். சந்தியா, நனக வஸ்தனி என்னும் நூல்களும் பல விமர்சனக் கட்டுரைகளும் சந்திர பிரஹராஜ் என்பவரால் எழுதப்பெற்றன. இவர் எழுதிய பூர்ண சந்திர ஓரிய பாஷகோஷம் என்னும் நான்கு மொழி அகராதி பெருந்தொகுதிகளாக வெளியிடப்பெற்றது.

நந்த கிஷோர் பாய் என்பவர் நாட்டுப் பாடல்களையும் தாலாட்டுப் பாடல்களையும் ரசனை மிக்க இலக்கியங்களாக அமைத்து வெளியிட்டார். அன்றாட வாழ்க்கையில் இடம்பெறும் நிகழ்ச்சிகளைப் பொருளாகக் கொண்ட கவிதைகளையும் இவர் பாடினார். தலைசிறந்த தேசாபிமானியாக விளங்கிய கோபால் சந்திரதாஸர் தேசாபிமான உணர்ச்சியைத் தூண்டும் சக்தி மிக்க கவிதைகள் பலவற்றைப் பாடினார். ஒத்துழையா இயக்கத்திலே ஈடுபட்டிருந்த காலத்திலே ஆட்சியாளரின் சிறைப்படுத்தப்பட்டிருந்தார். அவர் எழுதிய வந்திர ஆத்ம கதா என்னும் நூல் அவரின் சிறை வாழ்க்கை அனுபவங்களைச் சித்திரிக்கின்றது. சாதாரணமான நிகழ்ச்சிகளையும் அனுபவங்களையும் யதார்த்த பூர்வமாகவும் படிப்போர் உள்ளங்களில் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும் வகையிலும் எளிமையான நடையிலும் எழுதுவதிலே கோபால் சந்திர தாஸர் நிகரற்றவராக விளங்கினார்.

குந்தலினி குமாரி தேவி சிறந்த எழுத்தாளராகவும் கவிஞராகவும் விளங்கினார். பக்தி ரசம் கனிந்த கவிதைகள் பலவற்றையும் தேசாபிமானத்தை ஊட்டிய கவிதைகளையும் இவர் பாடினார். அவற்றுட் பல அஞ்சலி, அர்ச்சனா, அஸ்வனா என்னும் தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. சிறந்த கவிஞராகவும் எழுத்தாளராகவும் விளங்கிய லக்ஷ்மீகாந்த மகாபாத்திரர் எழுதிய தேசியப் பாடல்களும் காதற் கவிதைகளும் இணையிலாதவை.

கோனரகக் கோயிலைப் பற்றி நீலகண்ட தாலர் எழுதிய பாடல்கள் கவர்ச்சிமிக்க வர்ணனைகள் கொண்டவை. ஓரிய சாகித்திய கரண

பரிணாமம் என்பது பண்பாட்டு வரலாறு பற்றி இவர் எழுதிய வசன நூலாகும். புருஷோத்தம தேவ, முருந்த தேவ என்பன குடவரிஷ மிஸ்ரா எழுதியவரலாற்று நாவல்களாகும். முற்காலத்து ஓரிய மன்னிருவரின் வரலாறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ்விரு நூல்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவர் எழுதிய கவிதைகளும் நாடகங்களும் கவிதைத் தொகுதிகளும் ஓரிய மொழியிலுள்ள சிறந்த இலக்கியங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

இருபதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சிறந்த எழுத்தாளருள் ஒருவரான கவிசரன் பட்னாயிக் (பிறப்பு 1898) 53 நாடகங்களையும் 18 கவிதைத் தொகுதிகளையும் இலக்கிய விமர்சனம் பற்றி இரண்டு நூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டுப் பெருஞ் சாதனை ஈட்டினார். கவிதையிலே புதிய வடிவங்களை உருவாக்கிய பி.என். பட்னாயிக் (பிறப்பு 1904) இரண்டு கவிதைத் தொகுதிகளையும் ஒரு சமூக நாடகத்தையும் காவிய சுந்தயர, உத்தராயன, முக்தி பாதே என்னும் நூல்களையும் எழுதினார். கே. சி. மொஹந்தி (பிறப்பு 1906) நாற்பதுக்கு மேலான நூல்களை எழுதியுள்ளார். அவற்றுட் பெரும் பாலானவை நாவல்களாகும். ஹா அன்ன சாஸ்திரி, ஜஞ்ஜ, வஜ்ரவாகு தாமஸ, தீர, கா, இதிகா, அங்கணா என்பன அவர் எழுதிய நாவல்களுட் சிலவாகும். ஜீ. மொஹந்தி (பிறப்பு 1914) 16 நாவல்களையும், 2 வாழ்க்கைச் சரிதங்களையும், 8 சிறுகதைத் தொகுதிகளையும், 4 நாடகங்களையும், ஆதிவாசிகளின் மொழிகள் பற்றி 5 நூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டார். இலக்கிய விமர்சனம், ஒப்பியல் இலக்கியம், நவீனம் ஆகியனபற்றி 20 நூல்களை எஸ். மொஹந்தி எழுதினார். சமகாலத்திலே ஓரிய எழுத்தாளர்கள் சிறுகதை, நாடகம், நாவல், கட்டுரை, கவிதை, இலக்கிய விமர்சனம், வாழ்க்கைச் சரிதம் ஆகிய எல்லாத்துறைகள் பற்றியும் எழுதுகிறார்கள்.

ஓரிய நடனங்கள் :

ஓரிஸ்ஸா மாநிலத்து நடனக்கலையானது ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட வரலாற்றினைக் கொண்டது. மகதம், கலிங்கம் ஆகிய தேசங்களிலே நிலவிய நடனக்கலையினை ஒட்டர-மாகதி என நாட்டிய சாஸ்திரத்திலே பரதர் குறிப்பிட்டுள்ளார். கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலே உதயகிரியில் அமைக்கப்பெற்ற ராணி-கும்பா என்னும் குகைக் கட்டடத்திலே நாட்டியக்காரர், வாத்தியக்காரர் ஆகியோரின் உருவங்கள் வனப்புடையனவாய்ச் செதுக்கப்பட்டுள்ளமையுங் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஓரிஸ்ஸா மாநிலத்திலே வழங்கும் நடனங்கள் (1) ஒடிசி, (2) செள, (3) கிராமிய நடனங்கள், (4) ஆதிவாசிகளின் கூத்துக்கள் என்னும் நான்கு வகைகளைச் சேர்ந்தனவாகும். இவற்றுள் ஒடிசி என்பது புராதன வரலாறுடைய விழுமிய நாட்டிய வகைகளுள் ஒன்றாகும். அது கலைப் பண்பிலே தமிழகத்துப் பரத நாட்டியத்தை ஒத்தது. பரதநாட்டியத்தைப் போல அதுவும் கோயில்களிலே பேணப்பட்டுவந்த நாட்டியக் கலையினை ஆதாரமாகக் கொண்டு நவீன காலத்திலே புனருத்தாரணஞ் செய்யப்பட்டது.

நடனக்கலை ஓரிய மக்களிடையே பெருஞ் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது என்பதை கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டு முதலாகவுள்ள கலிங்கத்துக் கோயிற் சிற்பங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. நடராஜர், பார்வதி, கணேசர் முதலியோரது தாண்டவக் கோலங்களும் நாட்டியப் பெண்களின் வடிவங்களும் கோயில்களிலே அழகிய சிற்பங்களாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இச்சிற்பங்கள் கலிங்க தேசத்துக் கலை மரபின் தனித்துவத்தைப் பிரதிபலிப்பனவாகவும் விளங்குகின்றன. கோனரக் கோயிலிற் காணப்படும் நாட்டியக் கோலங்கள் தரத்தில் உன்னதமானவை. அக் கோயிலின் வந்தனா மண்டபத்துச் சாலையிலே விணை, வேய்ங்குழல், மேளம் ஆகியவற்றை ஒலிக்கின்ற வாத்தியக்காரரின் உருவங்கள் முழு அளவினவையாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

இக்காலத்து ஒடிசி நடனமானது கலிங்கத்துக் கோயில்களிலே நடைபெற்ற வழிபாட்டின் ஓரம்சமாகிய ஆடல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. எனவே அதன் வரலாறும், வளர்ச்சியும் மகரிகள் என்னும் தேவதாசிகளின் வரலாற்றுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாகும். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலே உத்யோத கேசரி என்றும் அரசன் கோயிற் சேவைக்கென மகரிகளை நியமித்ததாகச் சாசனக் குறிப்புண்டு. அக்காலத்திலே கலிங்க தேசத்திலே இந்து சமயத்தின் செல்வாக்கு மேலோங்கியது. பௌத்தம், சமணம் ஆகியன வழக்கற்று வீழ்ந்தன. இந்துக் கோயில்களின் ஆதரவில் நாட்டியக்கலை சிறப்புற்றது.

புரி நகரிலே சோடகங்க தேவனால் அமைக்கப் பெற்ற ஜகந்நாதர் ஆலயம் ஆடற்கலைக்குப் புகலிடமாகியது. அக்கோயிலின் ஓரங்கமாக நாடமந்திரர் என்னும் நிருத்த மண்டபத்தை அனங்க வீமதேவன் என்னும் அரசன் அமைத்தான். உற்சவங்களிலும் வழிபாட்டு வேளைகளிலும் நாடமந்திரில் நாட்டியப் பெண்கள் ஆடுவது வழக்கம். இம்மரபு இக்காலம் வரை இடை

யீடின்றி நிலைபெற்று வந்துள்ளது. மகரிகளின் நாட்டிய மரபுகளையும் 17 ஆம் நூற்றாண்டிலே உருவாகிய கோதி பூவர்களின் ஆடற்கலையினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு நவீன காலத்து ஓடிசி நடனம் உருவாக்கப் பெற்றது.

ஓடிசி நடனம் பெண்களால் ஆடப்படுவது. முகாபிநயம், அங்காபிநயம் என்பன அதிற் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. இராக தாளங்களுக்கு இசைவான விசையான அசைவுகளையும் கவர்ச்சியான பாவங்களையுங் கொண்டு இந்நடனம் ஆடப்படும், ஓரிஸ்ஸாவிலே கைத்தறிகளிலே நெசவு செய்யப்படும் கவர்ச்சியான வண்ணப்பட்டுச் சேலைகளையும், பூவேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய தங்க நகைகளையும், வெள்ளி ஆபரணங்களையும், நாட்டியப் பெண்கள் அணிவது வழமை.

ஓடிசி நடனம் செளகம், திரிபங்கம், சைநிருத்தியம் பல்லவி, அபிநயம், மோக்ஷியம் என்ற அம்சங்களைக் கொண்டது. அங்கங்களினாலே நான்கு நேர்கோண வடிவான வளைவுகளை உருவாக்கி ஆடும் கோலம் செளகம் எனப்படும். தோள், முழங்கை, முழங்கால், கணைக்கால் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்நான்கு அங்கவளைவுகளும் அமைக்கப்படும். இக் கோலத்திலேயே பிரமரி என்னும் கடினமான நடனம் ஆடப்படும்.

திரிபங்க நிலையிலே நின்று தலை, இடை, கால் ஆகியவற்றை அசைத்து ஆடப்படுவது திரிபங்க நடனம் எனப்படும். இக்கோலத்தில் நின்று ஆடுமிடத்து உடற்பாரம் ஊன்றிய காலிற் பொறுத்திருக்கும்; இடுப்பு ஒரு புறமாகக் குவிந்திருக்கும். இந்நடனத்தில் இடம்பெறும் வத்யசலனம் என்னும் இடுப்பசைவானது ஓடிசிக்குச் சிறப்பாகவுள்ள அம்சமாகும். கணைசருக்கும் பிற தெய்வங்களுக்கும் பாடப்படும் துதியான மங்கள சரணத்துடன் இந்நடனம் ஆரம்பமாகும். பூமாதேவிக்கும், சபையோருக்கும், வாத்தியக்காரருக்கும், பாடகருக்கும் வணக்கஞ் செலுத்தும் பாவனையில் அது நிறைவுபெறும்.

மிகுந்த விசையுடன் பல கோலங்களில் மாறி மாறி ஆடப்படும் ஒருவகை நாட்டியமே சைநிருத்தியம் என்பதாகும். அது தாள வரிசைகளுக்கேற்ப ஆடப்படும். வீணை வாசித்தல், முழவு கொட்டுதல், தர்ப்பணம் முதலிய கோலங்கள் இதில் இடம்பெறும். இராகம், தாளம் ஆகியவற்றுக்கு இசைவாக நாட்டியக்காரர் அங்காபிநயத்துடன் அரங்கத்திலே அசைந்தாடுவது பல்லவி எனப்படும். அது இலகுவான விசை

யுடன் ஆரம்பிக்கப் பெற்றுப் படிப்படியாக விறுவிறுப்படையும் ஆட்டமாகும்.

அபிநயம் என்பது பாடல்கள் சகிதம் ஆடப்படும். நாட்டியப் பொருளை ஆட்டக்காரர் அபிநயத்தால் உணர்த்தி ஆடுவர். ஜயதேவரின் சீதகோவிந்தப் பாடல்களும் வனமலி, கோபால கிருஷ்ணர், கவிஞர் ஆகிய ஓரியக் கவிஞர்களின் பாடல்களும் இந்நடனத்துக்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

மோக்ஷியம் என்பது அபிநயத்துடன் ஆடப்படும் ஒரு தனிவகை நடனமாகும். கடினமான இராகங்களுக்கு இசைவாக நாட்டியக்காரர் அரங்கத்திலே வெவ்வேறு பாவங்களில் மிகுந்த விசையுடன் அசைந்து ஆடுவர்.

சௌ என்னும் நடனத்தின் பெயரானது முகமூடி எனப் பொருள்படும். சாயா என்ற சொல்லின் அடியாகத் தோன்றியது என்பர் சிலர். மயூர்வஞ்ச் மரபிலே நாட்டியக்காரர் முகமூடிகளுடன் ஆடுவது முன்னைய வழமை. செரைகெல்ல, புருள்ள ஆகிய மரபுகளிலே முகமூடிகளை அணியும் வழக்கம் இன்றும் காணப்படும். இராணுவப் பாசறையைக் குறிக்கும் சௌரி என்னுஞ் சொல்லின் அடிப்படையாக வந்ததே சௌ என்பது வேறு சிலரின் வாதமாகும்.

சௌ என்னும் நாட்டியம் எக்காலத்திலே உருவானது என்பதை அறிவதற்கான ஏதுக்கள் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. ஆயினும் அது ஓரியரின் இராணுவ நிலையங்களில் உற்பத்தியானது என்பதிலே கருத்து வேற்றுமைக்கு இடமில்லை. மயூர்வஞ்ச், செரைகெல்ல என்னும் சமஸ்தானங்களின் ஆதரவுடன் 19 ஆம், 20 ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே சௌ நாட்டியம் சிறப்பெய்தியது. மகாராஜா ஸ்ரீ கிருஷ்ண பஞ்ச், மகாராஜா ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பஞ்ச், ஆகியோர் சௌ நாட்டியத்தில் மிகுந்த அபிமானங் கொண்டிருந்தனர். வடசேரியிலுந் தென்சேரியிலும் வாழ்ந்த நாட்டியக்காரர் பங்கு கொள்வதற்கான போட்டிகளை வருடாவருடம் நடாத்துவதற்கு இவர்கள் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர்.

சௌ என்னும் நடனம் பெரும்பாலும் ஆண்களால் ஆடப்படும் நடனமாகும். பொதுவாக அது வீர ரசம் பொருந்தியது. காலப்போக்கிலே வேறு ரசங்களும் அதிற் சேர்ந்துள்ளன. அதன் ஆட்டத்திலே அங்க அசைவுள் பிரதானமானவை; அபிநயம் சிறப்பிடம் பெறுவதில்லை. ஹதியர் தரம் (ஆயுதமேந்திய கரம்), கண்பங்கம்

என்பன சௌ நடனத்திலுள்ள பிரதான பாவங்களாகும். சௌகம், தரணம் என்பன முதலிடம் பெறும் பிரதான கோலங்களாகும். சௌகம் என்பது ஓடிசி நடனத்திலுள்ளவாறு போல் அமைந்தது. தரணம் என்பது போர்க் கோலமாகும். இதிலே இடக்கரம் இடையளவிலே முற்புறமாகக் கோயம் தாங்கிய வண்ணமாய் அமைந்திருக்கும்; வலக்கரம் தலைக்கு மேலாக வாளினை ஏந்திய நிலையிலே காணப்படும். தரணத்தில் ஆடும் நாட்டியக்காரர் பரிகண்டம் என்னும் வால் வித்தையிலே வல்லவராயிருத்தல் வேண்டும். தரணத்திலே சாத, லஹர, மொத, தேயு, தூப, உஷ்க, என்ற ஆறு பிரிவுகளும் 36 உப பிரிவுகளும் உள்ளன.

இந்திய நடனங்களிலே மயூர்பஞ்ச் நடனமே நாட்டிய சாஸ்திரங் கூறும் விருஷீ கரணம் என்பதை மிகக் கூடுதலாகப் பயன்படுத்துகின்றது. வேட்டையாடுதல், மீன் பிடித்தல், மயூர் நிருத்தியம், நடராசர் தாண்டவங்கள், தாமோதர கிருஷ்ணர், கருடவாகனம், கைலாயலீலை, ஆகியவளும் சௌ நடனத்திற்குப் பொருள்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. திரையின் பின்னாலே நிகழும் தேவவந்தனத்துடன் சௌ நடனங்கள் தொடங்குவது வழமை. இந்நடனத்துக்கு மசூரி, மேளம், தும்பல் என்னும் பேரிகை முதலான போராலிக் கருவிகளும், தோலா, சட்சடி, திக்ரா போன்ற துணையொலிக் கருவிகளும் பயன்படுத்தப்படும். நாட்டியக்காரர் பொதுவாகச் சிவப்பு, பச்சை வண்ண ஆடைகளை அணிவர். கோயம், வால், சக்கரம், சம்மட்டி முதலான ஆயுதங்கள் பயன்படுத்தப்படும்.

சௌ நாட்டிய விழா மயூர்பஞ்ச், சௌகெல்ல ஆகியவிடங்களிலே வருடந்தோறும் சித்திரா பெளர்ணமி உற்சவத்தோடு நடைபெறும். சிவனின் மூர்த்தமான வைரவரை நடனத்தின் ஆதிதேவராகக் கொண்டு வழிபடுவர். விழாவின் நிறைவு நாளன்று இரவிலே காளி பிரசன்னமாகிய நிசி-கட என்னும் நிறை குடத்தைச் சுற்றிச் சடங்குகள் செய்வர்.

சமயச் சார்பான கதைகளையும் கிராமிய வாழ்க்கையினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாகிய 10 வகையான கிராமிய நடனங்கள் ஓரிஸ்ஸாவிலே ஆடப்பட்டு வருகின்றன. அவை (1) சைதி கோடா, (2) தல்கை, (3) தண்ட நாட, (4) கும்ரா, (5) ஜதமார், (6) கரமா, (7) நாக, (8) பைக, (9) பதுவா, (10) ரண்பா என்னும் பெயர்களால் வழங்குகின்றன.

சித்திரா பெளர்ணமியிலே வசுலி என்னுந் தெய்வத்தை வழிபாடு செய்து மீனவர்கள் ஆடுகின்ற

கூத்து சைதி கோடா எனப்படும். இது குதிரையாட்டம் போல் அமையுங் கூத்தாகும். குதிரை போன்ற உருவத்தைத் துணிகளினாலே செய்து அதனை ஒருவன் தனது இடுப்பிலே கொழுவிக்க குதிரைபோலப் பாவனை செய்து கூத்தாடுவான். இவனுடன் ரௌதா, ரௌதனி என்னுமிருவருங் கூடி ஆடிப் பாடுவர்.

தல்கை என்பது மேற்கு ஓரிஸ்ஸாவிலே வழங்கும் நடனமாகும். மேளகாரன் (தோலியா) ஒருவனின் முன்பு கன்னியர்கள், அரைவளையத்திலே குனிந்த வண்ணமாகக் கூடிநின்று, இடுப்பினையுங் கால்களையும் அசைத்து ஆடிப் பாடுவர். காதற் பாடல்களையுங் கேலிப்பாடல்களையும் பாடுவர். இடையிடையே தல்கை ரே என்று அவர்கள் ஒலிப்பதனால் இந்நடனம் தல்கை என வழங்கலாயிற்று.

சிவன், கௌரி ஆகியோரை வழிபடும் பாவனையில் அமைந்த தண்ட நாடம் என்னுங் கூத்துத் தென்கானல், வொலாங்கிர், கஞ்சாம், கட்டக், புரி என்னும் மாவட்டங்களிலே வழங்குகின்றது. அது தாந்திரீக வழிபாட்டு முறைகளிலிருந்து உற்பத்தியாகியது என்பர். இந்நாட்டிய விழா தொடங்குவதற்கு முன்பு 21 நாட்களுக்குப் பக்தர்கள் விரதமிருப்பர். சிவன் பிரசன்னமாயிருக்கும் தண்டத்தின் முன் ஆடப்படுவதால் இதற்குத் தண்டநாதம் என்னும் பெயர் உருவாகியது.

கும்ரா என்பது சித்திரை மாதத்திலே கலஹந்தி, வொலாங்கிர், சம்பல்பூர் ஆகிய மாவட்டங்களிலே வழிபாடாக நிகழ்த்தப்படுங் கூத்தாகும். இளைஞர்கள் மார்பிலே கட்டிய கும்ரா என்னும் மேளங்களை ஒலித்த வண்ணம் ஆடிப் பாடுவர்.

இளைஞர்களும், இளம்பெண்களுங் கூடி ஜதமார் என்னும் பாடல்களைப் பாடிய வண்ணம் ஆடப்படும் கூத்து ஜமார் என வழங்கும். இக்கூத்து சித்திரா பெளர்ணமியிலும், கரம பூசை, காளி பூசை என்பவற்றின் போதும் மேற்கு ஓரிஸ்ஸாவில் ஆடப்படும். இடுப்பசைவும் மணிக்கட்டு அசைவும் இக்கூத்தின் சிறப்பான பண்புகளாகும்.

கரமம் என்பது கர்ம ராணி என்னும் தெய்வத்தை வழிபடும் பாவனையில் மயூர்வஞ்ச், சுந்தர் கார், வொலாங்கிர், தென்கானல் என்னும் மாவட்டங்களில் ஆடப்படும் கூத்தாகும். அரங்கத்துக்கு ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்படும் கரம மரக்கிளைகளைச் சுற்றிநின்று ஆண்களும் பெண்களும் ஆடுவர், நடனமாடும் பெண்கள் அலங்காரமான வஸ்திரங்களையும் சங்கினால் ஆன ஆபரணங்களையும் அணிந்து கொள்வர்.

வீரரசத்துடன் பலவகையான ஆயுதங்களை ஏந்திப் புரியிலே ஆடப்படுங் கூத்து நாச நடனம் என வழங்கும். வாள், குக்கிரி, காளம், இரும்புக் கேடயம், அம்பு, வில் முதலியவற்றை ஏந்திய வண்ணம் வீராவேசத்துடன் இக்கூத்தினை ஆடுவர். ஆட்டக்காரர் மேனியில் மஞ்சளையும் நெற்றியிலே குங்குமத்தையும் பூசிக்கொள்வர்.

பைக என்பது வீர நடனங்களுள் ஒன்றாகும். ஓரிஸ்ஸாவிலே பைகர்கள் வாழும் இடங்களில், துஷேரா தினத்திலே, வாள், ஈட்டி, கதை, தடி, புலிநகம் முதலியவற்றை ஏந்திய வண்ணம் இக்கூத்தினை ஆடுவர். ஆட்டத்துக்கு சகி, நாகர், தம்மல், மகுரி, ஜன்ஜா முதலிய வாத்தியக் கருவிகள் பயன்படுத்தப்படும்.

பதுவா நடனம் சிவனை வரம்வேண்டி வழிபாடு செய்யும் பாவனையில் ஆடப்படுவது. இது சித்திரை, வைகாசி மாதங்களில் நடைபெறும், மெய்வருத்தும் விரதங்களுடன் இக்கூத்து ஆடப்படும். தீ மிதித்தல் முதலியனவும் இடம்பெறும். தோலா, மகுரி, ரமதலி என்னும் வாத்தியங்களும் கூத்து நிகழும் போது இசைக்கப்படும். ரனபா என்னும் நடனம் கஞ்சாம் மாவட்டத்து ஆயர்கள் தோலா, மகுரி என்பவற்றை ஒலித்து ஆடும் நடனமாகும்.

ஒருமைக் கொள்கை :

திருவள்ளூர் “ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கல்” என அதனைப் பகர்வர். ஆமையானது தனக்கு ஊறு நேரும் என உணரும் போது தன் உறுப்புக்களை உள்ளடக்கி ஒருமைப்பாட்டு நிலையைப் பேணுவதன் மூலம் தன்னைக் காப்புச் செய்கிறது. இது ஊர்வனவாகிய சீவராசியில் அமைந்த பண்பு. ஆமையின் உடல் உறுப்பு கட்டு அதன் உடல் இருப்பிடமாக அமைகின்றது. அவ்வுடலின் செயற்பாடுகள் அனைத்தும் அதன் உயிர்ப் பண்பின் கட்டுக்குள் அடங்குகின்றது. இதனை விளங்கிக் கொள்ளும் பொழுது அனைத்துச் செயல்களும் இயக்கங்களும் ஒருமையில் அடங்குகின்றன என்பதனைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

கீழை நாட்டு தத்துவ இயலாளரும், சிறப்பாக இந்திய தத்துவ ஞானிகளும், கெக்கல் பிராட்வி போன்ற மேலை நாட்டுத் தத்துவ அறிஞர்களும் ஒருமைக் கொள்கையின் அடிப்படையில் அதிகம் மாறுபட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை.

ஒன்று என்ற அச் சித்தாகிய பொருளை இந்துக்கள் பிரமம் என்றும் கெக்கல் பிராட்வி யென்போர் நமக்குத் தோன்றும் இப்பிர பஞ்சம் பரம் பொருளின் மாறுபட்ட தோற்றம் என்றும் கூறுவர். அத்தோற்றத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் காட்சி அளவுக் கேற்ப உளவாள் தன்மையில் வேறுபடும் என்பர்.

சங்கரருக்கு முன்பும் ஒருமைக் கொள்கையினைக் கோட்பாடாகக் கொண்டவர்கள், இருந்துள்ளனரென இந்தியத் தத்துவ வரலாற்றின் மூலம் உணரப் படுகின்றது. ஒருமைக் கொள்கையுடையோரிற் சிலர் அது வேறுபாடும் - ஒருமையும் கொண்ட இயல்புடையதாக இருப்பதாகக் கருதுகின்றனர். சங்கரர் வேறுபாடற்ற ஒருமைக் கோட்பாட்டினை நிறுவியவராகக் கொள்ளப்படுகின்றார்.

பிரமமே உள்பொருள் அது குணம் குறியற்றது. வேறுபாடென்பது அதன் வெறும் தோற்றமே. இங்கே கெக்கல் - பிராட்வி - காணர் போன்றோரின் பரம் பொருளின் மாறுபட்ட தோற்றம் என்ற நோக்கினை ஒப்பு நோக்கும் பொழுது ஒருமைக் கோட்பாட்டிற்கு என உலகச் சான்றோரும், இந்திய தத்துவ ஞானிகளும் கொண்ட எண்ணக் கோட்பாட்டில் வேற்றுமை இல்லையென்றே பகரலாம்.

பிரமத்தின் நின்று பிரபஞ்சம் தோன்றுவதாகக் கூறுவது முரண்பாடுடையது. பிரமமும் பிரபஞ்சமும் ஒன்றே அனைத்துப் பொருட்களும் அந்த ஒன்றிலே நிலை பெறுகின்றன. அது வடிவம் அற்றது. எந்த நிலையிலும் மாறுபாட்டிலும் சித்துப் பொருளே பிரபஞ்ச மூலம் எனலாம். காரியத்தில் உள்ள குறைகள் காரணத்துக்குரியனவாகா. வேறு அன்று எனக் கூறும் பொழுது வேறுபாட்டின் எதிர்மறையாகுமேயன்றி உடன்பாடாகா.

ஓவியன் அல்லது சிற்பி தன் உள்ளத் தெழுந்த கல்விக் கோட்பாட்டின்படி ஒரு வடிவமைப்புச் செய்யும் பொழுது அவன் கற்பிதக் கோட்பாட்டிற்கு வேறானதல்ல என்ற முடிவும், அதே நேரத்தில் அக் கற்பிதக் கோட்பாட்டின் முடிந்த முடிபான எண்ணக்கருவன்று என்ற பொருட் தெளிவும் ஏற்படுவது போன்ற ஒரு நிலைப்பாடே எதிர்மறையாகுமேயன்றி உடன்பாடாகா என்ற மொழித் தொடர், மேற்கூக அறிஞர் பரம் பொருளின் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்த பாகங்களையுடைய ஓர் அமைப்பாகக் கருதுவர். நமக்குத் தோன்றும் இப்பிரபஞ்சம் பரம் பொருளின் மாறுபட்ட நிலையென்பர். பொதுவாக இவை சித்தொருமைக் கொள்கையெனப்படும்.

விஞ்ஞானிகளில் சிலர் கூட ஒருமைக் கொள் கையை முன் வைப்பர். ஆயின் சடம் என ஒன்று இப் பிரபஞ்சத்தில் இல்லை. அனைத்தும் சமர்ப்புடையதே. அவற்றின் உயிர்ப்பு நிலையில் ஏற்றம் தாழ்வு அமைந்துள்ளனவேயன்றி வேறன்று. இன்றைய ஆய்வுகள் சடப் பொருள் அனைத்தும் சக்தியேயென நிறுவுகின்றன. அதனால் பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரமாய் அமைவது சக்தியே என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளனர்.

ஓரிஸ்ஸா :

இந்தியக் குடியரசின் மாநிலங்களுள் ஒன்றான ஓரிஸ்ஸா 1936 ஆம் ஆண்டு ஒரு தனிப் பிராந்தியமாக அமைக்கப் பெற்றது. அது வடக்கிலே மேற்கு வங்காளத்தையும், வடமேற்கிலே பீகார் மாநிலத்தையும், மேற்கிலே மத்தியப் பிரதேசத்தையும், தெற்கிலே ஆந்திரப் பிரதேசத்தையும், கிழக்கிலே கடலையும் எல்லைகளாகக் கொண்டுள்ளது. முற்காலத்திலே கலிங்கம் என வழங்கிய தேசத்தின் பகுதிகள் இம் மாநிலத்தில் அடங்கியுள்ளன.

ஓரிஸ்ஸா மாநிலத்தின் சனத்தொகை 2,20,00,000 என்பதற்கும் அதிகமானதாகும். மாநிலத்தில் வாழும் மக்களிற் பெரும்பான்மையோர் ஓரியா மொழி பேசுகின்றனர். அதுவே மாநிலத்து அரசு கரும மொழியாகும். இந்திய மாநிலங்கள் அனைத்திலும் ஓரிஸ்ஸாவிலேயே ஆதிவாசிகளின் விகிதாசாரம் மிகக் கூடுதலாக உள்ளது. ஆதிவாசிகளிடையே 62 இனக்குழுக்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுட் 14 வகைகளைச் சேர்ந்த இனக்குழுக்கள் தனித்துவமான பண்பாட்டு மரபுகளைக் கொண்டனவாகக் காணப்படுகின்றன. கந்தா, சவர, சந்தால், பரஜா, கொள்ஹா, ஓராவான், கிசான், முண்டா, கடப, கோயா, பூயன், ஜுவாங், வோண்ட என்பன பிரதான இனக்குழுக்களாகும். இவ்வினக் குழுக்கள் பண்பாட்டுப் பரிணாம வளர்ச்சியிலே வெவ்வேறான படிநிலைகளிலுள்ளன. கார்வாஸ், பிர்ஹோர், காரியா முதலிய இனக்குழுக்கள் இன்றும் வேட்டையாடுதலையும் உணவு சேகரித்தலையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழுகின்றன. ஆதிவாசிகள் பெரும்பான்மையும் திராவிட மொழிகளையும் முண்டா மொழிகளையும் பேசுகின்றனர்.

ஓரிஸ்ஸாவிலே 13 நிர்வாக மாவட்டங்களும் 56 உப நிர்வாகப் பிரிவுகளும் 26 மாநகர சபைகளும் உள்ளன. மாவட்டங்களைப் பற்றிய விபரங்கள் மேல்வருமாறுள்ளன :

மாவட்டத்துப் பெயர்	நிலப்பரப்பு	சனத்தொகை
	(ச.கிலோமீற்றர்)	
1. வலாங்கிர்	6,394	12,63,657
2. கட்டக்	11,211	38,27,678
3. வலாசூர்	6,394	18,30,504
4. பௌத் கேந்தமால்	11,070	6,21,675
5. தென்கானல்	10,826	2,93,914
6. கஞ்சாம்	12,527	22,93,808
7. கலஹந்தி	11,835	11,63,869
8. கெயொங்கார்	8,240	9,55,514
9. கோறாபத்	27,020	20,43,281
10. மயூர்வஞ்ச்	10,412	14,34,200
11. புரி	10,159	23,40,859
12. சம்பல்பூர்	17,570	18,44,978
13. சுந்தர்கார்	9,675	10,30,758

கட்டக், ரூர்கெலா, வெர்ஹாம்பூர், புவனேஸ்வர், சம்பல்பூர் ஆகியன ஓரிஸ்ஸாவிலுள்ள பிரதான நகரங்களாகும். இந்தியாவிலுள்ள பெரு நகரங்களோடு ஒப்பிடுமிடத்து இவை மிகச் சிறியனவாகவே உள்ளன. கட்டக் நகரத்துச் சனத்தொகை 2 இலட்சத்துக்கும் சிறிது கூடியதாகும். ஏனைய நகரங்களின் சனத்தொகை அதனிலுங்குறைந்ததாகும். இம்மாநிலத்திலே பரதீப் என்னும் பெருந்துறைமுகமும் சந்த்வலி, கோபால்பூர் என்னுமிரு சிறு துறைமுகங்களும் உள்ளன. பரதீப் துறைமுகத்தில் 60,000 தொன் வரையான பாரமுள்ள கப்பல்கள் தரித்துச்செல்ல முடியும்.

ஓரிஸ்ஸா மாநிலத்தில் வாழும் மக்களுள் மிகப் பெரும்பாலானோர் கிராமப் புறங்களில் வாழுகின்றனர். கிராமிய வாழ்க்கை விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தொழிலாளர்களுள் 75 வீதமானோர் விவசாய உற்பத்தியில் ஈடுபடுகின்றனர். மாநிலத்து வருமானத்தில் 56 வீதம் விவசாயத்திலிருந்து கிடைக்கின்றது. விவசாயத்தில் நெற்பயிர்ச் செய்கை பிரதான இடத்தைப் பெறுகின்றது. நிலக் கடலை, கரும்பு, வாசனைச் சரக்குகள், பருத்தி, புகையிலை, சணல் ஆகியனவும் பெருமளவிலே உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன.

ஓரிஸ்ஸா மாநிலம் நீர்வளம் மிக்க பிராந்தியமாகும். மகாநதி, சுவர்ணரேகா, வைதரணி, பிராமணி, இந்திரவதி, சபரி, சிலேறு, ருஷிகுல்ய, புத்தவலங்க என்பன அங்குள்ள ஆறுகளாகும். சில்கா, அன்கூப ஆகியன அங்குள்ள ஏரிகளிற் பிரதானமானவையாகும். செயற்கை முறையான நீர்பாசனத்திற்கும் மின்னுற்பத்திக்கும் தேவைக்கும் மேலதிகமான நீர்வளம் காணப்படுகின்றது. தேவைகளுக்கு ஏற்ப அபிவிருத்தித் திட்டங்களை உருவாக்குவதற்கான வளம் உண்டு.

கைத்தொழில் உற்பத்திக்குத் தேவையான கனிய வளங்கள் அங்கு மிகுந்து காணப்படுகின்றன. இரும்பு, நிலக்கரி, கனற்களி, களிமண், கிராபைற்று, குறோமைற்று, டொலமைற்று, சூயனைற்று, போஷைற்று, கல்நார் முதலியவை மிகப் பெருமளவிலே மாநிலத்தில் உள்ளன.

பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்திலே ஓரிஸ்ஸா புறக்கணிக்கப்பட்ட ஒரு பிரதேசமாகவிருந்தது. பொருளாதார வளம் சீர்கெட்டு வறுமை மிகுந்து காணப்பட்டது. மரபுவழியான கைத்தொழில்கள் வீழ்ச்சி நிலையை அடைந்தன. சுதந்திர இந்தியாவிலே அமுலாக்கப்பட்ட ஐந்தாண்டுப் பொருளாதாரத் திட்டங்களின் விளைவாகக் கைத்தொழில் அபிவிருத்தி குறிப்பிடத்தக்க அளவிலே ஏற்படலாயிற்று. பர்பில், பர்கார், ஹீரகூட், சந்த்வார் முதலிய இடங்களிலே பெருந்தொழிற்சாலைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. புடவைகள், சீமெந்து, குளிர்தண்ணீர் பெட்டிகள் கடதாசி, கண்ணாடி, சர்க்கரை, இரும்பு, உருக்கு, குளோரீன், சோடா, குழாய்கள், மின்னியக்கிச் சாதனங்கள், அலுமினியப் பாளங்கள் முதலிய பொருட்கள் தொழிற்சாலைகளில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. காலப்போக்கிலே அபரிமிதமான கைத்தொழில் அபிவிருத்தி ஏற்படுவதற்கான வாய்ப்புகள் அங்குள்ளன. 1973 ஆம் ஆண்டு தயாரிக்கப்பட்ட புள்ளி விபரங்களின்படி ஓரிஸ்ஸாவிலே 958 தொழிற்சாலைகள் இருந்தன. அவற்றிலே 48,485 தொழிலாளர் தொழில் புரிந்தனர்.

இம்மாநிலத்தில் அதே வருடத்தில் 3,827 கிராம பஞ்சாயத்துக்கள் இருந்தன. பஞ்சாயத் சமீதிகளின் தொகை 314 ஆகும். அத்துடன் 23 பலநோக்குச் சமூகநல நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

கல்வி வளர்ச்சியிலே ஓரிஸ்ஸா மிகவும் பின்தங்கிய மாநிலமாகவே காணப்படுகின்றது. எழுத வாசிக்கத் தெரிந்தோரின் தொகை 25 சதவீதமே யாகும். 1973 இல் அமைந்திருந்த ஆரம்பப் பாடசாலைகள், கனிஷ்ட பாடசாலைகள் ஆகியவற்றின் தொகை 32,106. நடுநிலைப் பள்ளிகள், உயர்நிலைக் கல்லூரிகள் ஆகியவற்றின் எண்ணிக்கை 5,665 ஆகும். அங்கு 48 ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளும், 86 கலை, விஞ்ஞான, வர்த்தகக் கல்லூரிகளும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

ஓரிஸ்ஸாவில் நான்கு பல்கலைக்கழகங்கள் உள்ளன. உத்கல் பல்கலைக் கழகம் 43 இணைப்புக் கல்லூரிகளைக் கொண்டுள்ளது. அதில் 16 போதனா பீடங்கள் உள்ளன. அதன் சட்டக்

கல்லூரி சட்டக் - நகரிலுள்ளது. சம்பல்பூர் பல்கலைக்கழகம் 28 இணைப்புக் கல்லூரிகளைக் கொண்டுள்ளது. பெர்காம்பூர் பல்கலைக்கழகம் 1966 இல் அமைக்கப் பெற்றது. ஓரிஸ்ஸா பல்கலைக்கழகம் விவசாயம், தொழில் நுட்பவியல் ஆகிய துறைகளைச் சார்ந்த போதனா பீடங்களையும் 4 இணைப்புக் கல்லூரிகளையுங் கொண்டுள்ளது.

ஓரிஸ்ஸாவிலே 225 மருத்துவ மனைகள் உள்ளன. அவற்றுள் 139 அரசாங்க மருத்துவ மனைகளாகும். ஏனையவை தனியார் வசமாயுள்ளன. இவற்றோடு 338 சிறு வைத்திய சாலைகளும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

(திரு) - ஒற்றியூர் :

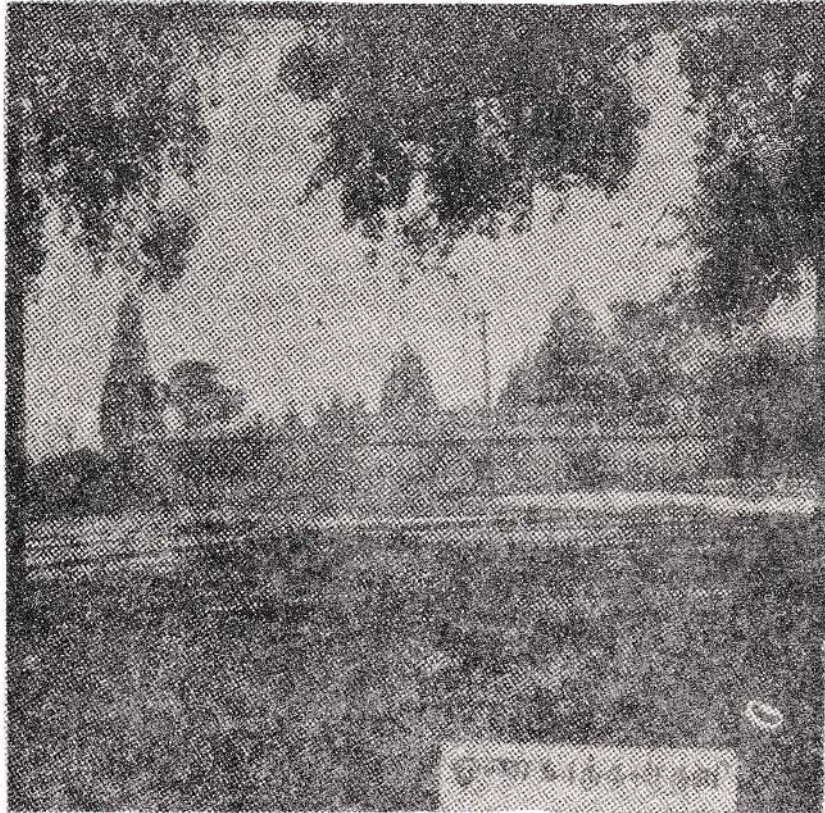
பூலோகச் சிவலோகம் எனப்படும் திருவொற்றியூர் தொண்டை நாட்டிலுள்ள மிகப் புராதனமான திருத்தலங்களுள் ஒன்றாகும். ஆதிபுரி என்பது அதன் மறுபெயராகும். அது தேவார முதலிகள் மூவரதும் பாடல் பெற்ற சிறப்பிளையுடையது. திருஞானசம்பந்தரும் சுந்தரரும் அதனைப்பற்றி ஒவ்வொரு பதிகம் பாடியுள்ளனர். திருநாவுக்கரசர் ஐந்து பதிகங்களைப் பாடியுள்ளார். திருவாசகத்திலும் சேஷத்திரத்திருவெண்பாவிவிலும் அதனைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் உள்ளன. பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடிய திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது பதினோராந் திருமுறையிலே சேர்க்கப்பெற்றுள்ளது.

கலியநாயனார் திருவொற்றியூரிலே நாள் தோறும் விளக்கிட்டு வழிபாடு செய்து முத்தி பெற்றனர் என்பர். பட்டினத்துப் பிள்ளையார் இறைவன் திருவடிசேர்ந்த தலமும் அதுவேயாகும். நந்திதேவர், பிரமன், வான்மீகி முனிவர், சந்திரன் முதலானோர் திருவொற்றியூரிலே வழிபட்டுப் பேறு பெற்றனர் என்பது புராணக் கதை.

திருவொற்றியூரினை மாநகரமென்று திருமுறைப் பாடல்கள் வர்ணிக்கின்றன. சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலே திருவொற்றியூர் மாநகரிலே ஜெயசிங்ககுல காலப் பெருந்தெரு, திரிபுவனசுந்தரப் பெருந்தெரு, நாற்பத்தெண்ணாயிரப் பெருந்தெரு என்னும் மூன்று பெருந்தெருக்கள் இருந்தன. அவற்றிலே முறையே சாலிய நகரத்தார், சங்கரபாடியார் கும்மாளர் ஆகியோர் வாழ்ந்தனர்.

திரு ஒற்றியூர் சிவஞாலயம் (பக்கம்-174)

ஒணகாந்தந்தளி சிவஞாலயம் (பக்கம்-181)
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

முதலாம் இராசேந்திரன் காலந்தொடக்கம் முதலாங் குலோத்துங்க சோழன் காலம்வரை அதனைச் சாசனங்கள் “சயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துப் புழற்கோட்டத்துப் புழல்நாட்டு ஒற்றியூர்” என வர்ணிக்கின்றன. “சயங்கொண்டசோழ மண்டலத்து இராசேந்திர சோழ வளநாட்டுப் புழல்நாட்டு ஒற்றியூர்” என்று அதனைக் குறிப்பிடுவது முதலாங் குலோத்துங்க சோழன் காலம் (1070—1122) முதலாகவுள்ள சாசனவழக்காகும்.

அரசாங்கத்து வரிப்பொத்தகங்களிலே ஒற்றியூரினை வரியிலியூராக வகை செய்திருந்தனர் என்பதை, “ஏட்டுவரியில் ஒற்றியூர் நீங்கள் என்ன எழுத்தறியும் நாட்ட மலரும் திருநுதலார்”, என்னுஞ் சேக்கிழாரின் குறிப்பினால் உணரலாம். ஒற்றியூரில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானைப் படம்பக்கநாதர், தியாகேசர், ஆதிபுரீஸ்வரர், புற்றிடங் கொண்டார், எழுத்தறியும் பெருமாள் எனப் பலவாறு குறிப்பிடுவர். மகாதேவ பட்டாரகர், திருவொற்றியூருடைய நாயனார், படம்பக்க நாயகதேவர் என்பன சாசன வழக்கிலுள்ள நாமங்களாகும். அங்குள்ள அம்மனின் பெயர் வடிவுடையம்மை. மகிழ்மரம் தலவிருட்சமாகும். கோயிலுக்குரிய தீர்த்தத்தைப் பிரமதீர்த்தம் என்பர்.

திருவொற்றியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானின் சிறப்பினை நாவரசர் மேல்வருமாறு நயம்படக் கூறுவர் :

“காயத்துக் கலந்து நின்று உள்ளத்து ளொளியுமாகு மொற்றியூருடைய கோவே.”

“சமயமேலாறுமாகித் தானொரு சயம்பு வாகி இமையவர் பரவியேத்த வினிதினங்கிருந்த வீசன் கமையினை யுடையராகிக் கழலடிபரவுவார்க்கு உமையொடு பாகர் போலு மொற்றியூரைய கோவே.”

“கோயில் காட்டும் கலமுந் திமிலுங் கரைக்கே ஓட்டும் திரைவாய் ஒற்றியூர்” என்பது சுந்தரர் தேவாரத்து மொழித்தொடராகும். தலச்சிறப்பினைப் பட்டினத்துப் பிள்ளையார் சுவையம்பட மேல்வருமாறு விளக்குவர் :

“இருநில மடந்தை இயல்பினின் உடுத்த பொருகடல் மேகலை முகமெனப் பொலிந்த ஒற்றியூர் மாநகர் உடையோய்.”

“அடைபற்றிய பளிங்கு போலும் ஒற்றி மாநகர் உடையோய் உருவே.”

“உலவாத் தொல்புகழ் ஒற்றியூர்.”

“ஆதி ஆகிய அறு தொழிலாளர் ஓதல் ஓவா ஒற்றியூர்.”

சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலும் விசயநகர ராயர்களின் காலத்திலும் திருவொற்றியூர்க் கோயில் மிகுந்த சிறப்புடன் விளங்கியது. மன்னர்களும் அரச குடும்பத்தாரும் குறுநிலமன்னரும் அரசியலதிகாரிகளும் பிறர் பலரும் மண்டபங்களையும் மடங்களையும் அமைத்தும், நாள் வழி பாட்டுக்குத் தேவையான நிவந்தங்களைச் செய்தும், விளக்குகள், அணிகலன்கள் ஆகியவற்றை வழங்கியும் பலவாறு ஆதரித்தனர்.

முதலாம் இராசேந்திர சோழனின் காலத்திலே (1012-1044) ஆதிபுரித் தேவேசரின் விமானம் கற்றறியாகக் கட்டப்பெற்றது. சதுரானன பண்டிதரின் வேண்டுகோளுக்கேற்ப அமைக்கப் பெற்ற அவ்விமானம் மூன்று தளங்களைக் கொண்டிருந்தது. அதனை வரவீரதக்ஷன் என்னுஞ் ஸ்தபதி அமைத்தான். வீரராசேந்திரனின் ஆட்சியிலே அதிகாரிகள் இராசேந்திர மூவேந்த வேளான் படம்பக்கநாதர் கோயிலைக் கற்றறியாக அமைப்பித்தான்.

மண்ணைக்கொண்ட சோழன் மண்டபம் இராசராசன் திருமண்டபம், குலோத்துங்க சோழன் மண்டபம், வியாகரண தான மண்டபம் வக்காணிக்கும் மண்டபம் என்பன பற்றிச் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. முதலாம் இராசராசன் (985-1016) ஈட்டிய வெற்றிகளின் நினைவுச் சின்னமாக மண்ணைக் கொண்ட சோழன் மண்டபம் அமைக்கப்பெற்றது. குலோத்துங்க சோழன் மண்டபம் என்பது முதலாங் குலோத்துங்க சோழன் காலத்திலே கட்டப்பெற்றது. திருவொற்றியூரிலே பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலே இராசராசன் திருமண்டபம் என்னும் பெயரால் விளங்கிய கட்டடமொன்று இருந்தது. மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன் ஆனித்திருவிழா ஒன்றின் ஆறாம் நாளில் அதிலிருந்து திருவோலக்கஞ் செய்தான்.

வியாகரண தான மண்டபம் மூன்றாங் குலோத்துங்கன் காலத்திலே (1178-1218) துர்க்கையாண்டி நாயகன் என்னும் பிரதானியால் அமைக்கப்பெற்றது. குலோத்துங்க சோழன் காவனூர் என்னுங் குளத்தார் அதன் பராமரிப்புக்கென வழங்கப்பட்டது. இவ்வூரினை 38 ஆம் ஆண்டிலிருந்து வரியிலியாக வகைசெய்து வரிப்பொத்தகத்திலே எழுதவேண்டுமென்று வாணதராயன், திருமந்திர ஓலை நெறியுடைச்சோழ மூவேந்த

வேளார் ஆகியோருக்கு அரசன் கட்டடையிட்டான். இம்மண்டபத்திலே பாணினியின் வியா கரணத்தை மாணவருக்குப் போதிப்பதற்கு ஏற் பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. அதற்கென 65 வேலி நிலம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. சிவ பெருமான் பாணினிக்குத் திருவொற்றியூரிலே வியா கரணத்தை உபதேசித்தார் என்ற கல்வெட்டுக் குறிப்பொன்றுண்டு.

வக்காணிக்கும் மண்டபம் என்பதை முதலாம் இராசேந்திர சோழன் காலத்துச் சாசனமொன்று குறிப்பிடுகின்றது. வேதம்வல்ல பிராமணர்கள் வேதமந்திர பாராயணஞ் செய்வதற்கென அமைக்கப்பெற்றதே அம்மண்டபமாகும். அதி காரிகள் இராசேந்திர மூவேந்த வேளார் இராசேந் திரனின் 26 ஆம் ஆண்டிலே, அம்மண்டபத் திலிருந்து கோயிற் காரியங்களை விசாரணை செய்தான்.

சதுரானன மடம், இராசேந்திர சோழன் மடம், குலோத்துங்க சோழன் மடம் என்னும் அமைப்புக்களைப் பற்றிச் சாசனங்கள் குறிப்பிடு கின்றன. சதுரானன மடம் காளாமுக சைவரின் நிறுவனமாக விளங்கியது. சதுரானன பண்டிதர் என்பது அம்மடத்தின் அதிபர்களுக்குரிய பெயராகும். கன்னரதேவன் காலத்திலிருந்த சதுரானன பண்டிதரின் வாழ்க்கை வரலாற்று அம் சங்கள் சிலவற்றைத் திருவொற்றியூரிலுள்ள சாசனமொன்று கூறுகின்றது. மலையாள தேசத்து அரசகுலமொன்றைச் சேர்ந்த சகலாகம பண்டிதரான வல்லவர் என்பார் இளமைக் காலத் திலே சோழ நாட்டுக்குச் சென்று, அங்கு இள வரசனாகிய ஆதித்தனின் நெருங்கிய நண்பராயினார் என்றும், ஆதித்தன் போரிலே மாண்ட பின் பெரிதும் விசனமுற்றுத் துறவறம் மேற் கொண்டார் என்றும் அச்சாசனங் கூறும். கங்கா தீரத்திற்கு யாத்திரை போய் நீராடிவிட்டுத் திரும்பிய காலத்திலே திருவொற்றியூரிலே தங்கி யிருந்து நிரஞ்ஜன குரு என்னுங் குரவரிடம் தீட்சை பெற்று மகாவிரதியாகிய வல்லவர் காலப் போக்கிலே மடாதிபதியாகிச் சதுரானன பண்டிதர் என்னும் பட்டப்பெயருடன் விளங்கினார்.

காளாமுக மடத்து அதிபர்கள் திருவொற்றியூர் விவகாரங்களிலே அதிக செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்ததோடு அரசரின் மதிப்பையும் பெற்றிருந்தனர். இரண்டாம் இராசாதிராசனின் 9ஆம் ஆண்டிலே மடாதிபதியான சதுரான பண்டிதரும் சோமசித்தாந்தம் என்னும் நூலின் ஆசிரியரான வாலேவர பண்டிதரும் ஸ்ரீ ஆளுடைய நம்பியின் புராணம் கோயிலிற் படிக்கப்படும் பொழுது சபையிலிருந்து கேட்டார்கள் என்பது

னைக் கல்வெட்டொன்றின் மூலம் அறியமுடிகிறது. அரசனின் 8 ஆம் ஆண்டிலே ஒற்றி ஆழ்வி என்னும் தேவரடியாள் கோயிலில் விளக்கெரிப்பதற்கு விளக்கினையும் பசுக்களையுந் தானம் பண்ணியிருந்தாள். அடுத்த வருடத்திலே அவற்றைச் சிலாலேகை செய்யுமாறு உளவாக்கினான காயஸ்த மைத்திரீகரன் என்னுங் கணக்கனை மடாதிபதி பணித்தார்.

இராசேந்திர சோழன் மடம் ஆரியதேசத்து மேகலாபுரத்துப் பிரபாகரபட்டன் மனைவியான நாகலவச்சாணி என்பவளினால் முதலாம் இராசேந்திர சோழன் காலத்திலே அமைக்கப்பெற்றது. அதற்குத் தேவையான நிலங்களைச் சந்தரசோழ சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையாரும் வானவன் மாதேவிச் சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையாரும் விற்றுக்கொடுத்தார்கள். வீரராசேந்திர சோழன் காலத்திலே திருவரங்க தேவனான மும்முடிசோழ பிரம்மராயன் எழி நுழைச் சபையாரிடமிருந்து விலைகொடுத்து வாங்கிய நிலத்தை மடப்புறமாக இதற்குக் கொடுத்த செய்தியினை வேறொரு சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது.

குலோத்துங்க சோழன் மடம் என்பதைப் பற்றி முதலாங் குலோத்துங்கன் காலத்து ஆவணங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. அதிலே நித்திய பூசகர்கள் ஐம்பதின்மர்க்கு நாள்தோறும் உணவளிப்பதற்கென 37½ வேலி 1 மா அளவினதான நிலம் அரசனால் வழங்கப்பட்டது. அந்நிலம் எழுத்தறிவா நல்லூர் என்னும் பெயரிடப்பெற்றது.

முதலாம் இராசேந்திர சோழனின் காலத்திலே நாகலவச்சாணியாள் ஆரியவம்மையினால் நந்ததாவனமொன்று அமைக்கப்பெற்றது. அதனைப் பராமரிப்பதற்குத் தேவையான நிலங்களைச் சபையாரிடமிருந்து இறையிலியாக அவள் வாங்கினாள். கோயிலுக்கு நாள்தோறும் நான்கு பூமாலைகள் வழங்கவேண்டுமென்ற அறக்கட்டளையும் அவளால் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

வீரராசேந்திரன் திருநந்தாவனம் என்ற பூந்தோட்டம் திருவொற்றியூரிலே திருவரங்கனான மணற்குடி ராசேந்திர மூவேந்த வேளானால் அமைக்கப் பெற்றது. அதற்கு வேண்டிய புன்செய் நிலத்தைச் சிங்க விஷ்ணுச் சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையார் வீரராசேந்திர சோழனின் ஐந்தாம் ஆண்டிலே விற்றுக் கொடுத்தனர். பையூர் நாடாழ்வான் வளையம் அழகியானின் மகனாகிய ஒற்றியூர் அரசன் என்பவனாலே மூன்றாம் இராசராசன் காலத்தில் வேறொரு நந்தாவனம் அமைக்கப்பெற்றது.

நாள்வழிபாடுகளை நடத்துவதற்கும் பிற தேவைகளுக்குங் காலாகாலம் நிலங்கள் பலராலே தானமாகக் கோயிலுக்கு வழங்கப்பெற்றன. முதலாம் இராசேந்திர சோழனின் காலத்திலே மணலியான சிம்மவிஷ்ணு சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையாரிடமிருந்து வாங்கப்பெற்ற 2,000 குழி நிலம் ஒருவனாலே கோயிலுக்கு வழங்கப்பெற்றது. வீரராசேந்திரனின் ஐந்தாம் ஆண்டிலே சில நிலங்களைச் சுந்தர சோழ சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையாரும் வானவன் மாதேவிச் சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையாரும் கோயிலுக்கு விற்றுக்கொடுத்தனர். அதே வருடத்திற் புன்செய் நிலங்கள் சிலவற்றைத் திருத்திக் கோயிலுக்குக் கொடுக்குமாறு சிம்மவிஷ்ணுச் சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையாருக்கு வீரராசேந்திரன் கட்டளை யிட்டான். வீரராசேந்திர விளாகம் எனப் பெயரிடப் பெற்ற அந்நிலமானது அரசரின் செளக்கியம், பட்டத்தரசியின் திருமாங்கலிய விலாசம், திருப்புதல்வரின் சிறப்பு, சோழவம்ச விருத்தி என்பவற்றின் பொருட்டுக் கோயிலுக்குக் கொடுக்கப்பெற்றது.

முதலாங் குலோத்துங்க சோழனின் இரண்டாம் ஆண்டிலே பரநிருப ராக்ஷஸ் வீரசோழ இளங் கோவேளார் என்னுஞ் சேனாதிபதி. அன்றாடு நற்காசு 240 கொடுத்து வாங்கிய 12 வேலி நிலத்தைக் கோயிலுக்குத் தானம் பண்ணினான். அந்நிலங்கள் மணலி முதலான நான்கு பிரம்ம தேயச் சபையாரிடமிருந்து அவனால் வாங்கப்பெற்றன. இம்மன்னனின் மூன்றாமாண்டிலே மதியகால உற்சவத்துக்கும் சிவ யோகியான வைதிகப் பிராமணர் ஒருவருக்கு நாள்தோறும் உணவிடுதற்கும் ஒருவரால் அறக் கட்டளை ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதற்குத் தேவையான 2 வேலி 1½ காணி நிலம் என்னார்ச் சபையாரிடமிருந்து வாங்கப்பெற்றது. குலோத்துங்க சோழனின் ஏழாம் ஆண்டின் 290 ஆம் நாளிலே, கோயிலின் சமீபத்திலே தொட்டிய மைத்துக் குடிநீர் வழங்குவதற்கென 2,000 குழிநிலத்தை இகணியூர்ச் சபையார் விற்றுக் கொடுத்தனர்.

மூன்றாங் குலோத்துங்கன் தனது 26 ஆம் ஆட்சியாண்டிலே, திருவொற்றியூர் அம்மை என்பவனின் வேண்டுகோளுக்கிசைந்து, குளப்பாக்கம் என்னும் ஊரினையும் திருவாடு தண்டு முதலிய ஆபரணங்களையும் வியாகரணப் பெருமாளுக்கு உபயமாகக் கொடுத்தான். மூன்றாம் இராசராசன் காலத்திலே திருவொற்றியூர்த் தேவதான நிலங்கள் சிலவற்றிலிருந்து தவறுதலாக அதிகாரிகளினாலே சேகரிக்கப்பட்டவர்கள் கோயிலாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டுமென்று

நரசிங்கனானயாதவராயர் கட்டளை செய்தமை பற்றிய சாசனக்குறிப்புண்டு.

பெருந்தொகையான விளக்குகள் எரிப்பதற்கெனக் காலாகாலம் கோயிலுக்குப் பலரால் வழங்கப்பெற்றன. அத்துடன் அதன்பொருட்டு காசும், பொன்னும், மந்தைகளும் நிலங்களும் அறக்கட்டளைகளுக்குப் பொறுப்பேற்றவர்களிடங் கொடுக்கப்பட்டன. பரகேசரிவர்மன் ஒருவனின் காலத்திலே திருநறையூர் நாட்டு வண்ட லாளஞ்சேரிச்சாத்தன் உலகனான செம்பியன் மூவேந்த வேளான் நந்தா விளக்கெரிப்பதற்கெனக் குளமணிப்பாக்கத்துச் சபையாரிடம் முதலிருப்பாகப் பொன் கொடுத்தான். பராந்தக சோழனின் 29 ஆம் ஆண்டிலே கேரளராசனான விசயராகவதேவனின் மகளான இரவிநீலி திருவொற்றியூர் மகாதேவர் சந்திதானத்தில் விளக்கெரிப்பதற்கென 30 கழஞ்சு ஊர் கற் செம்மைப் பொன்னை வழங்கினான்.

பராந்தகனின் 34 ஆம் ஆண்டிலே சீட்புலி நாட்டின்மீது படையெடுத்து வெற்றி கொண்ட சிறு குளத்தூர்ச் செம்பியன் சோழியவரையான மாறன் பரமேஸ்வரன் விளக்கெரிப்பதற்கெனத் 96 ஆடுகளைக் கொடுத்தான். கன்னர தேவனின் 18 ஆம் ஆண்டிலே மான்யாகேதத்து வணிகனொருவனின் மகன் விளக்கெரிப்பதற்கென 30 கழஞ்சு பொன் வழங்கினான். அவனுடைய 20 ஆம் ஆண்டிலே 30 கழஞ்சு பொன் கன்னர தேவனின் தாயாரினாலே விளக்கெரிப்பதற்கு வழங்கப்பெற்றது.

முதலாம் இராசேந்திர சோழனின் 30 ஆம் ஆண்டிலே திருவாரூருடையான் உத்தமசோழ மாராயனான கங்கைகொண்ட சோழ மாராயன் கணபதி இடும்பன் என்பவனின் புண்ணியத்திற்கு விளக்கெரிப்பதற்காக 90 ஆடுகளைக் கொடுத்தான். அதே வருடத்திலே விராடதேசத்துத் தளைக்கிராமத்து இந்தளதேவனின் மனைவியான நிம்பளதேவி விளக்கெரிப்பதற்கு 90 ஆடுகளைத்தானம் பண்ணினாள். திருவொற்றியூர்த் தேவரடியான் சதுரன் சதுரி என்பவளினாலே, இராசாதிராசனின் 31 ஆம் ஆண்டிலே, 95 ஆண்டுகள் விளக்கெரிப்பதற்கு, வழங்கப்பட்டன.

முதலாங் குலோத்துங்க சோழனின் 18 ஆம் ஆண்டிலே விளக்கொன்று வைப்பதற்கு 90 ஆடுகள் காடவன் மாதேவியாரால் வழங்கப்பட்டன. சோழச் சக்கர வர்த்தியின் சேனாபதியும் நாலூரைச் சேர்ந்தவனுமாகிய மதுராந்தக பிரம்மாதிராசனான ஞான மூர்த்தி

பண்டிதன் விளக்கெரிப்பதற்கு 90 ஆடுகளைக் கொடுத்தான். இரண்டாங் குலோத்துங்கனின் 4 ஆம் ஆண்டிலே இராசநாராயண மங்கலமான புன்னைவாயிற் சபையார் விளக்கெரிப்பதற்குத் தானஞ் செய்வதற்கென சில நிலங்களை ஒருவனுக்கு விற்றுக்கொடுத்தனர். ஒவ்வொரு விளக்கிற்கும் 300 குழி நிலம் விடப்பட்டது. காஷ்மீர் புரத்துக் கட்டிமானான ஆரியன் திருச் சிற்றம்பல முடையான் மதுமான் விளக்கொன்றினை இடுவதற்கு 12 எருமைகளை 17 ஆம் ஆண்டிலே கொடுத்தான்.

மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழனின் காலத்திலே திருவரங்க முடையானான தன்ம பரிபாலன் இராசாதிராச மலையமான் 24 எருமைகளை விளக்கெரிப்பதற்குத் தானம் பண்ணினான். குலோத்துங்க சோழபையர் நாடாழ்வானான வளையமழிகியான் ஒற்றி அரசன் அசங்காதகண்டன் சுரபி என்னும் 300 மாடுகளைப் பஞ்சகவ்யத்திற்கெனக் கோயிலுக்குக் கொடுத்தான்.

திருவொற்றியூர்க் கோயிலின் விவகாரங்களை நடத்துவதற்கென நிருவாக அமைப்பொன்று சோழப்பெருமன்னர் காலத்திலே அமைந்திருந்தது. பலவகையான பணிகளைப் புரிகின்ற சேவையாளரும் அங்கிருந்தனர். ஸ்ரீ கோயில்வாரியஞ் செய்வோர், தேவகன்மிகள், பண்டாரிகள், கரணத்தான், க்ஷத்திரியமல்ல வலங்கைத் தெரிந்த வேளைக்காரர் என்போரைச் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. கோயிலில் ஆடல்பாடல்களைச் செய்வதற்கு 22 தனியிலாரையும் அகமார்க்கத்திலே திருப்பதிகம் பாடுவதற்கு தேவரடியாரையும் வீரராசேந்திரன் நியமித்திருந்தான். மூன்றாம் இராசராசனின் ஆட்சியில் வாயலூர் கிழவன் திருவேகம்பம் உடையானச் செந்தாமரைக் கண்ணான வயிரதராயன் நெற்குறு-காலையிற் புத்திர பௌத்திர பாரம்பரியமாக விருந்து சேவை புரிவதற்கென 5 பெண்களைக் கொடுத்தான்.

கோயிற் கணக்குகளையுங் கருமங்களையும் அரசாங்க அதிகாரிகள் காலாகாலம் ஆராய்வது அக்காலத்து வழமையாகும். முதலாம் இராசேந்திரனின் 26 ஆம் ஆண்டிலே அதிகாரிகள் இராசேந்திர சோழ மூவேந்த வேளான் கோயிற் காரியங்கள் பற்றி வக்காணிக்கும் மண்டபத்தில் இருந்து விசாரணை செய்தான். கோயிற் பணியாளரிடமிருந்தும் தேவதான ஊர்களிற் குடிகளிடமிருந்தும் அளவுக்கு மேலாக வரியாகப் பெற்ற தொகைகளைக் கோயிற் கருமங்களுக்கு எவ்விதமாகச் செலவு செய்ய வேண்டும் என்பதும் அவனாலே தீர்மானிக்கப்பட்டது.

முதலாம் இராசாதிராசனின் 26 ஆம் ஆண்டிலே அதிகாரிகள் வளவன் மூவேந்த வேளாரும் விக்ரமசிங்க மூவேந்த வேளாரும் மண்ணை கொண்ட சோழன் மண்டபத்திலிருந்து கோயிற் காரியங்களை விசாரணை செய்தனர். கோயிலுக்குரிய பயிரிடப்பெறாத புன்செய் நிலங்களைச் சோழ மண்டலத்துப் படைத்தலைவன் ஒருவனுக்கு விற்றுக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தனர். வீரராசேந்திரன் காலத்திலே ஜயசிங்ககுலகால விழுப்பரையன் என்னும் பிரதானி வக்காணிக்கும் மண்டபத்திலிருந்து கோயிற் காரியங்களை விசாரணை செய்தான். ஜயசிங்க குலகாலப் பெருந் தெருவிலுள்ள சாவிய நகரத்தாரிடமிருந்து கடைக் கூலியாகப் பெற 120 காசினைக் கொண்டு மன்னரின் திருநக்ஷத்திரமான ஆயிலியத்து நாளன்று உற்சவஞ் செய்யுமாறு கோயிலாரை அவன் பணித்தான்.

முதலாங் குலோத்துங்க சோழனின் 7 ஆம் ஆண்டு 290 ஆம் நாளிலே இராசராச மூவேந்த வேளாரான குளமுளார் ஏறன் என்பான திருவொற்றியூர்க் கோயிற் காரியங்களை விசாரணை செய்தான். கோயிலுக்குச் செலுத்த வேண்டிய தொகையிலே 120 காசு இறுக்கப் படாது இருந்தமை விசாரணை மூலம் அறியப்படலாயிற்று. வீரராசேந்திரன் திருப்பள்ளியெழுச்சி என்னும் விழாவிற்கெனக் காசு ஒதுக்குமாறு புரவுவரித் திணைக்களக் கணக்கரையும் மடாதிபதியான சதுரானன பண்டிதரையும் அவன் பணித்தான்.

புதியீடு, மார்கழித் திருவாதிரை, மாசிமகம், ஆவணித் திருவிழா என்பன திருவொற்றியூரிலே நடாத்தப்பெற்ற உற்சவங்களிற் சிறந்தனவாகும். முதலாம் இராசேந்திரனின் காலத்திலே காஞ்சி புர நகரத்து திருவேகம்பமுடைய மகாதேவர் கோயில் மகனான காஞ்சிபுர நங்கை என்னும் நக்கன் கோதை, ஆண்டு தோறும் புதியீடு உற்சவத்தன்று திருப்போனகம் வைப்பதற்கென இகணியூர்ச் சபையாரிடம் இருப்பு முதலாகக் காசு கொடுத்தான்.

மார்கழித் திருவாதிரை பிற கோயில்களிற் போல இங்கும் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. திருவாதிரை கங்கை கொண்ட சோழனின் திருநக்ஷத்திரம் என்பதால் அவன் பெயராற் சிறப்பான உற்சவங்கள் நடைபெறுவதற்கும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. அரசன் பெயரால் நடைபெறும் உற்சவத்திலே திருவொற்றியூருடையாரை நெய்யபிஷேகம் செய்வதற்குச் சதுரானன பண்டிதராலே 150 காசு கொடுக்கப்பட்டது.

வருடத் திருவிழா திருவொற்றியூரிலே ஆவணி மாதத்தில் நடை பெறுவது வழமை. திருவிழாக் காலத்தில் இரவு வேளைகளிற் பதியிலாரும் தேவரடியாரும் ஆடல் பாடல்களைச் செய்வது வழக்கம். தானத்தாரின் அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்ட மூன்றாம் இராசராசன் 8 நாள் திருவிழாவன்று கோயிலுக்குப் போய் உறவாக்கின தலைக்கோலி என்னும் பதியிலார் பாடிய அகமார்க்கப் பாடல்களைக்கேட்டு மகிழ்ந்தான். மணலிச் சபையாரிடமிருந்து வேள்சாறு என்னும் ஊரினன் ஒருவன் விலை கொடுத்து வாங்கிய 60 வேலி நிலமும் தனது 19 ஆம் ஆட்சியாண்டின்

43 ஆம் நாள் முதலாக உறவாக்கின நல்லூர் என்னும் நாமத்துடன் விளங்கவேண்டும் என்று அரசன் ஆணையிட்டான்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவொற்றியூருக்குச் சென்று, அங்கு ஞாயிறுகிழாரின் மகளாகிய சங்கிலியாரைக் கண்டு மகிழ் மரத்தடியிலே அவருக்குச் சத்தியஞ் செய்து கொடுத்தனர் என்பதால் மாசி மாதத்திலே மகிழடித் திருவிழா ஆண்டுதோறும் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகின்றது.

ஓங்காரம் :

இது ஓங்கார வடிவமாயமைந்துள்ள ஒரு தலத்தின் பெயராகும். இத்தலம் மத்தியப் பிரதேசத்தில் நர்மதை நதிக்கரையில் அமைந்துள்ளது. நர்மதை நதியும் காவேரி எனப்படும் நதியும் சங்கமமாகி ஓடிவரும் அமைப்பு ஓங்கார வடிவமாக அமைந்துள்ளதால் இப்பெயர் பெற்றது.

நர்மதாநதியில் பலநிறமுள்ள பாணலிங்கங்கள் கிடைக்கின்றன. கங்கையாற்றின் இடக்கரை மாத்திரம் புனிதமாகக் கருதுவது போலன்றி நர்மதையின் இரு கரையும் புனிதமாகக் கருதப்படுகின்றது. இங்குள்ள விநாயகர் ஐந்து முகங்களுடன் காட்சியளிக்கின்றார்.

இங்குள்ள மூலவர். ஓங்காரேசுவரர் ஆவார். சொற்படி சிவபூசை செய்யக்கருதி ஓங்கார ரூபமாய் ஓர் எந்திரம் அமைத்து ஆறுமாத காலம் பூசை பண்ணி வரம் பெற்ற தலம் இது என்பது புராணம்.

ஓச்சர் :

இவர்கள் காளியம்மை, மாரி கோவில்களில் பூசை செய்வோர். இவர்களிற் பெரும்பாலோர் சைவர். சிலர் வைணவர். சிலர் பூணூல் தரிப்பர். இவர்கள் உடுக்கை, சிலம்பு கொண்டு ஓச்சி காலையில் ஒலி எழுப்பி மாரியை விழிக்கச் செய்தலால் ஓச்சர் எனப்பட்டனர். இவர்கள். அர்ச்சகர், தேவர், பாரனசவர், முதலியார், வல்லபராயர், பூசாரி, புலவர் முதலிய பட்டங்களைப் பெறுவர்.

ஓணம் :

இது கேரளம் வாழ் மக்களின் ஒரு பொதுவான பண்டிகையாகும். இவ்விழா சாதிபேதம் இல்லாது கொண்டாடப்படுகின்றது. ஆவணி மாதத்தில் வரும் திருவோண நட்சத்திரத்தில் இவ்விழா வினைக் கொண்டாடுவர். திருவோண நட்சத்

திரத்திற் பத்து நாட்க்கு முன்பதாகத் தொடங்கிச் சதய நட்சத்திரம் வரையிலும் புரட்டாதி மாதத்தில் ஆயிலிய நட்சத்திரத்திலும் மக நட்சத்திரத்திலும் மலையாளம் என வழங்கப் பெற்ற கேரள நாட்டில் இது கொண்டாடப்படுகின்றது.

அந்நாட்டில் வைகாசி மாதம் பிற்பகுதியிலே தொடங்கும் பெருமழை ஆவணி மாதத்தில் நின்றுவிடும். இதனால் இயற்கை வளம் செழுமையுறும். மக்கள் பெருமகிழ்ச்சியடைவர். இக்காலம் முதல் அறுவடைக்காலமாக அமைவதால் ஓணப் பெருநாளை அறுவடைக்கால விழாவெனப் பகர்தலும் உண்டு.

மும்மூர்த்திகளில் ஒருவரான திருமால் மாவலிச் சக்கரவர்த்தியினை அடக்க எண்ணி குறள் வடிவினனான அந்தணன் வடிவங் கொண்டு மூன்றடி மண் கேட்டு, அவனை அடக்கிவான் என்று புராண வரலாறு கூறும். இதனை அருணாகிரிநாதர்

“மூவடி கேட்டன்று மூதண்டககூடம்
முகடுமுட்டச் சேவடி கிட்டும் பிரான்”
எனக் குறிப்பிடுவர்.

திருமால் மண்ணை ஓரடியாலும் விண்ணை ஓரடியாலும் அளந்த பின் மற்றடியை எங்கே வைப்பதென வினவியபொழுது, தன் வாக்குத் தவறாது தன் தலையைக் கொடுத்து - உள்பொருள் கண்ட பெருமை மாவலிச் சக்கரவர்த்திக்குண்டு. இதனால் மனம்மகிழ்ந்த திருமால் மாவலிச் சக்கரவர்த்தி வேண்டியபடி அருளிந்தான் என்பர்.

திருவோண நட்சத்திரம் மாவலி சக்கரவர்த்தியின் நினைவு நாளாகவும் அவர் மக்களைக் காணவரும் நாளாகவும் கொள்ளப்படும்.

ஓணவிழாவினைக் கொண்டாடும் மலைநாட்டினரான கேரளர் அத்த நட்சத்திரத்திலன்று

பல நிறப்பூக்களை ஆய்ந்து வருவர். இதனைச் சிறுவரும் சிறுமியரும் செய்வதே பெருவழக்காகும். இவர்கள் வீட்டுமுற்றத்தைச் சாணங்கொண்டு வட்ட வடிவில் மெழுகிச் சுத்தஞ்செய்வர். அதிற் சிறு சிறு வட்டங்களாக மலர்களை அழகுற வைப்பர். இதன்மூலம் ஒரு பெரிய வட்டப் பூத்தரையினை அமைப்பர். இப்பணி உத்திராட நட்சத்திரம் வரை நிகழும். இத்தகைய நிகழ்வின் மூலம் ஒன்பது பூத்தரை வட்டங்கள் அமைவுறும். சூரிய உதயத்திற்கு ஏழரை நாழிகைக்கு முன் அதாவது மூன்று மணித்தியாலங்களுக்கு முன் திருவோண நட்சத்திரத்தில் வீட்டில் உள்ள வயது வந்த ஆண்மகனாயினும் சரி அல்லது கன்னிப் பெண்ணாயினுஞ் சரி நீராடி முற்றத்தில் அமைந்துள்ள முதற் பூத்தரையில் மகாதேவர் பூசை செய்தல் வேண்டும்.

திருக்கால் கரையென்றும் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் மாகாதேவருடைய படிமத்தைக் கோபுரம் போல் மண்ணில் பல அளவுகளில் முதற் பூத்தரையில் ஓர் இலையின் மேல் அமைப்பர். அதன்பின் தும்பைச் செடியால் மகாதேவருடைய படிமம் மறையும் வரை பூசனை செய்வர். மற்றுமோர் இலையில் திருவமுதாகப் பல்வகைப்பலகாரங்களையும் தேங்காய், பழம் போன்றவற்றையும் படையல் செய்து வணங்குவர். இதனை ஓணம் கொள்ளல் என்பர்.

இவ்விழாக் காலங்களில் ஆண்களும் பெண்களும் பல்வகை ஆட்டங்களிலும் இன்பம் தரும் பொழுது போக்குகளிலும் கலந்து மகிழ்வர். கைகொட்டிக்களி என்பது பெண்கள் ஆடும் ஆட்டங்களில் மிக்க சிறப்புடையது. இதனைத் தமிழ் மரபு வந்த “கும்மி” யெனக் கூறலாம். ஓணத்தல்லு என்று வீர விளையாட்டினை ஆண்கள் ஆடுவர். இதனைவிட பந்தோச்சி விளையாடுவதும் “வாரு” என்ற கிளித்தட்டினையும் விளையாடுவர். இவ்விளையாட்டுக்கள் இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களிடமும் வழங்குப் பெற்றுள்ளன.

ஓணாந்தன்தனி :

காஞ்சிபுரத்திலுள்ள பாடல்பெற்ற திருக்கோயில்களை இதுவுமொன்று.

வாணாகரனுடைய சேனாதிபதிகளான ஓணன், காந்தன் என்னும் இருவர் வழிபட்ட தலம். இவ்விருவரும் வழிபட்ட சிவலிங்கத்திருமேனிகள். ஓணேஸ்வரர், காந்தேஸ்வரர் என இவர் பல பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டு, அடுத்தடுத்து தனிச் சந்திதிகளாக உள்ளன.

இறைவன் ஓணேஸ்வரர். சுந்தரர் பாடல் பெற்ற தலம்.

இங்கு வந்த சுந்தரர், இறைவனிடம் அடிமைத்திறம் பேசி, நெய்யும் பாலும் தயிரும் கொண்டு என்று தொடங்கும் பதிகம் பாடிப் பொன் பெற்றார் என்பது வரலாறு.

“ஐவர் கொண்டு இங்கு ஆட்ட ஆடி ஆழ்குழிப்பட்டு உய்யுமாறு அருளிச் செய்யீர், ஓணகாந்தன் தளியுநீரே” என்பது சுந்தரர் தேவாரம்.

ஓத்தூர் :

தொண்டை நாட்டுத் திருத்தலங்களுள் ஒன்று. சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரின் பாடல் பெற்றது. காஞ்சிபுரத்திற்கு மேற்கே 18 மைல் தூரத்தில் அமைந்துள்ளது. இதனை ‘ஜயங்கண்ட சோழ மண்டலத்துக் காலியூற் கோட்டத்துக் காழியூர் நாட்டு ஆளுடையார் திருவோத்தூர் உடையார்’ கோயில் என்று சோழப் பெருமன்னர் காலத்துச் சாசனங்கள் வர்ணிக்கின்றன. இக் கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானை வேதநாதர் என்றும் அம்மனை இள முலைநாயகி என்றுங் குறிப்பிடுவர். வேதபுரிஸ்வரர், ஓத்தூருடைய நாயனார் என்னும் பெயர்கள் சாசனங்களிலே காணப்படுகின்றன. இத்தலத்தினைச் சமஸ்கிருதச் சாசனமொன்று சுருதிபுரிஸ்வரம் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. சோயாறு கோயிலுக்குரிய தீர்த்தமாகும். அது வேததீர்த்தம் எனவும் வழங்கும்.

இத்தலத்திலே சிவபெருமான் தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் வேதத்தை அருளிச் செய்த மையால் அதற்கு ஓத்தூர் என்னும் பெயர் உண்டாகியது என்பர். சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் ஆண் பனைகளைப் பெண்பனைகளாக மாற்றிய அற்புதம் இங்கு நிகழ்ந்தது. கோயிலைப் பராமரித்து வந்த சிவனடியார் ஒருவர் கோயிலுக்குரிய நிலத்திலே பனை மரங்களை உண்டுபண்ணி வளர்த்தார். அவையாவும் ஆண் பனைகளாயின. அதனாற் சமணர் சிவனடியாரைப் பரிகாசித்தனர். சிவனடியார் மனம் பொறுக்காதவராய்த் தமிழாகரரிட்டு சென்று அதனைப் பற்றி முறையிட்டார். சம்பந்தப் பெருமான் ஓத்தூர்ப் பதிகம் பாடிக் கடைக்காப்பிலே “குரும்பை ஆண்பனை ஈங்குலை ஓத்தூர்” என்றதும் பனைகளைல்லாம் பெண்பனைகளாயின. அதனால் ஆலயத்தினுள்ளே பனையருவம்தாபனஞ் செய்யப் பெற்றுப் பூசிக்கப்படுகின்றது.

சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலும் விசயநகர ராயர்களின் காலத்திலும் திருவோத்தூர் நீர் வளம் மலிந்த செழிப்பான பகுதியாக விளங்கியது. செம்பியன் மாதேவிப் பேரேரியான திருவோத்தூர் ஏரியிலிருந்து கேசவ வாய்க்கால் வழியாகத் திருவொற்றியூருக்கு நீர் பாய்ந்தது. பெருமளவிலான வயல் நிலங்கள் கோயிலுக்குரிய தேவதானங்களாக அமைந்திருந்தன. ஹரிஹர ராயரின் குமாரரான பொக்கண்ண உடையார் காலத்துக் கல்வெட்டொன்று திருவோத்தூரும் வையலூரும் திருவோத்தூருடைய நாயனார் தேவதானங்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றது. இவ் விருஊர்களிலாரும் திருப்பா ரூர்க் கால் வழியாகப் பாய்கின்ற நீரைச் சமமான அளவிலே பகிர்ந்து கொள்ளுமாறு தானத்தார் பொக்கண்ண உடையார் காலத்தில் ஏற்பாடு செய்தனர்.

அரசரும் அதிகாரிகளும் பிறரும் அறக் கட்டளைகள் பலவற்றை ஏற்படுத்தி அவற்றை நிறைவேற்றுவதற்கு நிலங்களையும் பொன்னையும் காசையுங் குறிப்பிடத்தக்க அளவிலே கொடுத்திருந்தார்கள். பாண்டியப் பேரரசரின் காலத்திலே தச்சன்தாங்கலான வேதவினோத நல்லூரும் சிராயம்பட்டும் திருவிளக்குப் புறமாக வீரசம்பனான சாம்புவரானார் கொடுக்கப் பெற்றன. பொன்வரி, காசுகடமை என்பன உள்ளிட்ட காசாயங்களும், தறி இறை, தட்டார் பாட்டம், ஊர்க்கணக்கர் காசு, செக்கிறை, மரவிறை, மாவடை முதலிய எல்லா வரிகளுங் கடமைகளும் நீக்கப்பெற்ற இறையிலியாக அந்நிலம் வகை செய்யப்பட்டிருந்தது. அதற்கு முன்பு இவ்வூர்கள் திருநாமத்துக் காணியான தேவதான வகைக்குரியனவாய் இருந்தன.

மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழனின் காலத்திலே திருவோத்தூர், வயலூர், கன்றியம் ஸ்ரீ காளி நாடாண் விளாகம், சீராளுபட்டு, அண்டிலி என்னுமூர்கள் திருவோத்தூர்க் கோயிலின் தேவதானங்களாக இருந்தன. இம்மன்னனின் காலத்தில் அம்மையப்பன் மகனான சோழப்பிள்ளை அழகியசீயன் திருவோத்தூர்க் கோயிலுக்கு வரியிலியாகச் சில நிலங்களைக் கொடுத்தான். இவனுடைய 33 ஆம் ஆண்டிலே ஐயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துப் பல்குன்றக் கோட்டத்துச் செங்குன்ற நாட்டுக் கலவையான இராசநாராயண சதுர்வேதி மங்கலத்துத் தென்பிடாகை தட்டைச் சேரியான அழகிய சோழ நல்லூர் திருவோத்தூர்க் கோயிலுக்குத் தேவதானமாக அழகிய சோழனான சாம்பு வராயனால் விடப்பட்டது.

திருபுவனச்சக்கரவர்த்தி என்னும் பட்டம் பெற்றிருந்த இராசராசன் ஒருவரின் காலத்திலே விளத்தூர் கிழவன் செந்தாமரைக் கண்ணன் தொண்டைமான் திருவோத்தூர் கோயிலுக்கு இரண்டு குத்துவிளக்குகளைக் கொடுத்தான். அவற்றை நாள்தோறும் எரிப்பதற்கு நிலத்தையும் தானம் பண்ணியிருந்தான். வெண்குன்றக் கோட்டத்துக் கோவலூர் நாட்டுச் சீரேறித் தூம்பினின்றும் நீர் பாய்ந்த வாய்க்காலின் அண்மையில் அந்நிலம் நான்கு கூறுகளாயிருந்தது. திரு வண்ணாழிகையார் நிலத்தைப் பொறுப்பேற்றனர்.

சகல லோகச் சக்கரவர்த்தியான சாம்புவராயனின் 7 ஆம் ஆண்டிலே ஐயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து அத்திப்பற்று நாட்டவர் பல்குன்ற கோட்டத்து நாவற்பாக்கத்தையும் குதிரைச் சேவகன் தாங்கல் என்னும் இடத்தையும் திருப்பாட்டு ஓதும் மாகேஸ்வரர்க்கு இறையிலி மடப் புறமாகச் சிலாலேகை பண்ணிக் கொடுத்தார்கள். மடப்புறமான அந்நிலங்கள் திருஞானசம்பந்த நல்லூர் என்னும் பெயரினைப் பெற்றன. திருவோத்தூரிலே விசயநகர மன்னர் காலத்திலே கேதாரிநாதர் என்னும் பெயரால் வழங்கிய மடமொன்று இருந்தது. புலியூர் பெரும்பாக்கத்திலுள்ள 500 குழி நன் செய்நிலம் அதற்குத் தானத்தாரால் விற்றுக் கொடுக்கப்பட்டது.

திருவோத்தூரிலே நந்தவனம் அமைப்பதற்கு, இராசராச சோழனின் 20 ஆம் ஆண்டிலே, ஏறநம்பி செட்டி உடையார் பாட்டுடையிலுள்ள வடகழனியின் வதிக்குத் தெற்கிலுள்ள 520 குழி நிலத்தைத் தானத் செய்தான். திருவொற்றியூரிலே ஆதித்தக்குட்டியர் என்பவர் தனது தமையனாகிய சங்கர நாரணானார் என்போரின் நினைவாகச் சங்கரநாரண ஈஸ்வரத்தை அமைத்திருந்தார். அவ்வாலயத்துக்குத் தென்னந் தோப்பு உள்ளிட்ட நந்தவனத்தைத் திருவோத்தூர் சபையார் கொடுத்தனர்.

திருவோத்தூர்க் கோயிலில் ஆடல், பாடல் முதலான கருமங்களைப் புரியும் தேவரடியார் இருந்தனர். அவர்கள் வயலூர், தன்றியம் என்னுமிடங்களிலே சீவிதமாக நிலங்கள் பெற்றிருந்தனர். மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் காலத்திலே அந்நிலங்கள் அவர்களுக்குக் காணி ஆட்சியாகத் தானத்தாரால் விற்றுக் கொடுக்கப்பட்டன.

திருவோத்தூர்க் கோயிலுக்கு காலா காலம் பல விளக்குகளும் அவற்றை இடையறாது எரிப்பதற்கு மந்தைகளும், பொன்னும் காசுங்

கொடுக்கப்பெற்றன. கன்னரதேவனின் 27 ஆம் ஆண்டிலே பல்சூன்ற கோட்டத்துத் தரையூர் நாட்டு மாம்பாக்கத்துக் கோதண்ட மன்றாடி என்பான் பகல் விளக்கு எரிப்பதற்கு ஆடுகளைக் கொடுத்தான். செம்பியன் மாதேவியார் கோயிலில் 2 விளக்குகள் எரிப்பதற்கு 200 ஆடுகளை வழங்கினார்.

வீரராசேந்திரனின் 2 வது ஆண்டிலே செங்கேணி அம்மையப்பனான அத்திமல்லன், அணுக்காலூரிலுள்ள கழத்தூர் கிழவன், அத்தியான கேரளாந்தக நல்லூர் பரிக்கிரகத்து நிலையுடைய பெண்களில் ஒருவளான வம்புபழுத்தான் நாச்சி ஆகியோர் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு நந்தாவிளக்கு எரிப்பதற்கு 30 பசுக்களைக் கோயிலுக்குக் கொடுத்தார்கள். திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தியான இராசராச சோழனின் 4 ஆம் ஆண்டிலே செங்கேணி வீராண்டனின் மகனான அத்திமல்லன் நந்தாவிளக்கு ஒன்றினையும் 32 பசுக்களையும் தானஞ் செய்தான். புலியார் பெரும்பாக்கத்து இடையன் முன்னிலைக்கோன் மகனான சீராமதேவன் பசுக்களைப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டு நித்தமும் ஒருழக்கு நெய் கொடுப்பதாக உத்தரவாத மளித்தான்.

இரண்டாம் இராசாதிராசனின் 8 ஆம் ஆண்டிலே களத்தூர்க் கோட்டத்துத் தனியூரான மதுராந்தக சதுர்வேதி மங்கலத்துப் பிடாகையான மதுவூர்க்குடிபள்ளி சாமந்தன் மும்மலராயனின் மகனான அருமொழிதேவன் நந்தா விளக்கொன்றினுக்கு 32 பசுக்களை வழங்கினான். அவற்றைப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட புலியார் பெரும்பாக்கத்து இடையனான சீரந்தை திருவெண்காட்டுக்கோன் நித்தமும் செல்வகேசரியால் ஒருழக்கு கொடுப்பதாக உத்தரவாதங் கூறினான். இம்மன்னனின் 21 ஆம் ஆண்டிலே உத்தரமேலூர் அருமொழி தேவப் பெருந்தெருவில் வாழும் வியாபாரியான திருவேகம்பமுடையான் மூன்று குத்துவிளக்குகளைக் கொடுத்து அவற்றை எரிப்பதற்கு அறக்கட்டளையும் ஏற்படுத்தினான்.

கோப்பெருஞ் சிங்களின் 20 ஆம் ஆண்டிலே சந்தானிக சைவாச்சாரியாரான ஏகாம்பரபட்டர் நந்தா விளக்கொன்றையும் 32 பசுக்களையும் 24 கழஞ்சு பொன்னையுங் கோயிலுக்கு வழங்கினார். இவற்றை ஏற்றுக் கொண்ட திருவுண்ணாழிகையார் விளக்கெரிப்பதற்குப் பொறுப்பேற்றனர்.

ஓங்காரம்:

ஓம் என்பது இதுவெல்லாம்
(மாண்டூக்கிய உபநிடதம்)

எவை எவை இதுவரை இருந்தனவோ எவை எவை இருக்கப் போகின்றனவோ அவை அனைத்தும் ஓங்காரமே. எது முக்காலத்துக்கும் இருக்கின்றதோ அதற்கும் அப்பாலும் இருக்கின்றதோ அது ஓங்காரமே என்பது அதன் பொருள் விளக்கமாக அமைகின்றது.

சமயங்களும் அவற்றால் நெறிப்படுத்தப்படும் வாழ்வு முறைகளும். உயிர்வாழ்வின் செழுமை நிலைபெறு உடையதாக அமைவு பெறுவதற்கும், அதன் மூலம் பேரின்ப நிலையினை அவ் உயிர்கள் அனுபவ நிலையிற் கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்றறியும் ஐம்புல ஒருமைப் பாட்டிற் பெறுவதற்காகவே இப் பிரபஞ்ச இயற்கை அமைவுபெற்றுள்ளது. இதனை யார் அமைத்தார்? எப்படி அமைவு பெற்றது? என்ற ஆய்வில் வரலாற்றுப் புலவரும் தத்துவஞானிகளும் புலப்படப் பகன்றுள்ளனர். அவர்கள் கூற்றுக்கள் ஆய்வு முறையினாலும் அனுபவத் தெளிவினாலும் வெளி வந்தவை.

தொடர்நிகழ்வான இப்பிரபஞ்ச இயலில் சொல் — கருத்துப் பொருள் என்ற முக்கூறும் இணைந்து நின்றே துணி பொருளை விளக்குகின்றன. பிரபஞ்சத் தொடர் நிகழ்வுக்கு மையமாக அமையும் ஆற்றல் போன்று, சொல்-கருத்து பொருள் முக்கூற்றின் தொடர்நிகழ்வுக்கு மையமாக அமைபவன் ஆத்மன். இதன் அடிப்படையிலேயே 'ஓம்' என்ற குறியீடு குறிக்கும் உள்பொருளை அறிய முயலுதல் வேண்டும்.

ஓம் என்ற குறியீடு குறிக்கும் துணிப் பொருளை ஓங்காரமென்றும் பிரணவமென்றும் குறிப்பிடும் மரபு எமது சிந்தனைக்கு வரலாற்று முடிவுக்கு அப்பாற்பட்ட காலங்களில் இருந்தே மரபுவழி பேணப்பட்டு வந்துள்ளது.

இயற்கையில் எழும் ஒலிகள், அ-உ-ஓ-ம் என்ற ஓசையினை — ஒலிச்சிதறலை வெளியிடுகின்றன. அன்றியும் இயங்கியற் பண்பு கொண்ட உயிரிகள் அங்காக்கும் பொழுதும் இவ்வோசை வெளிவருவதனை உற்றுநோக்கும்பொழுது உணரலாம். நீரின் வீழ்ச்சியிலும், ஆற்றின் பாய்ச்சலிலும், கடலின் ஓசையிலும், காற்றின் வீச்சிலும், நெருப்பின் எழுச்சியிலும், தாவரங்களின் அசைவிலும், இயங்கியற் பண்பின்தாழ் நிலை கொண்ட

சடப்பொருள்களின் நுண் அலை ஓசையிலும் அ-உ-ம் 'என்றோ - அல்லது 'ஓ' என்றோ ஒலி அலைகள் எழுகின்றன. இதனைப் பிரபஞ்ச இயலிற் சித்தியடைந்த சித்தர்கள் பேரறிவினாற் பெற்ற அனுபவ நிலை நின்று வெளியிட்டனர். இதனைச் சொல்லால் விளக்கவோ அல்லது குறியீட்டின் துணை கொண்டு விளக்கவோ முற்றுமுழுதாக இயல்வதில்லை. அதனாற்றான் 'கண்டவர் விண்டிலர் விண்டவர்கண்டிலர்' என்ற மொழித்தொடர் மரபு வழக்காகக் கூறப்பட்டு வந்துள்ளது.

உள்பொருட் தெளிவை உலகியல் நெறி நின்று திருமூலர் நமக்கு விளக்குகின்றார். அதனை நோக்குதல் பயனுடையதாகும். தந்தை-தாய்க்கு ஒரே மகள். இவர்கள் செல்வச் செழுமை கொண்ட குடியினர். மகளின் பருவநிலை நோக்கி மணம் பேசி மகட்கொடைக்கு முயன்றனர் கன்னியின் பெற்றோர். கன்னியோ தாய்-தந்தையரை விட்டு நீங்க மறுக்கின்றாள். செவிலித்தாயும் தோழியும் அவளை நெறிப்படுத்தி வாழ்வுக்காகத் தலைவனுடன் புக்ககம் அனுப்பி வைக்கின்றனர். மாதங்கள் சில சென்றன. மீண்டும் தலைவனுடன் தலைவி பிறந்தகம் வருகின்றாள். மகப்பேற்றுக்காலம் அண்மிய குறிகள் அவளிடம் காணப்படுகின்றன. செவிலித்தாயும், நற்றாயும் மங்கல விளக்கேற்றி நிறைநாழி - நிறைகுடம் - பழம் அடைகாய் (பாக்கு) வெற்றிலை என்பன வைத்து வரவேற்று ஆலாத்தி எடுக்கின்றனர். அதாவது இறைவன் இறைவியாகப் பாவித்து தீப ஆராதனை செய்கின்றனர். அவ்வேளையில் தாய் தன்மகளை நோக்கி ஒரு புன்னகையினை யாரும் அறியாமல் தலைவி மட்டும் உணரும் வண்ணம் வெளியிடுகின்றாள். மகளும் மென்மையாக நகைத்த படியே தலையைத் தாழ்த்திக் கொள்கின்றாள். தன் தாய்க்கு அதன் மூலம் நன்றியுணர்வையும் வணக்கத்தையும் பணிவன்பையும் வெளிப்படுத்துகின்றாள். இங்கே தாய் மகள் என்ற வேறுபாடு நீங்கி உணர்வொன்றிய இன்ப நிலையினை இருவரும் அடைகின்றனர்.

இதனை,

தாய்தன் மணாளனொடு கூடிய இன்பத்தை
மகட் கெடுத்துரைப்பனோ "

என்ற அடிகள்

மூலம் திருமூலர் தன் மந்திரச் சொற்களால் வெளியிடுகின்றார். அஃதே போன்றதுதான் ஓம் என்ற பிரணவ தத்துவத்தினை விளக்க முயல்வதும். இது அணுவில் இருந்து அண்டம் வரை நீக்கமற நிறைந்த பொருளாகும்.

நற்றாயும், செவிலித்தாயும், தோழியும், ஐயனும் சான்றோரும் சேர்ந்து அமைத்துக் கொடுத்த வாழ்வின் மூலமே இன்பத்தின் மீதூர்ந்த நிலையினைத் தலைவி அனுபவித்துணர்கின்றாள். அஃதே போன்று அறிவாகிய தந்தை - உணர்வாகிய தாய் பஞ்சபூதங்களாய் தோழி பிரபஞ்சமாகிய (இயற்கை) சான்றோன் என வகுக்கப்பட்ட இயற்கைக் கூறுகள் ஆத்மனை ஏகப்பொருளான இறையுடன் இணைத்து ஒன்றுபடுத்துவதற்காக ஓம் என்ற பிரணவ ஒலியினை வெளியிடுகின்றன.

மேலேழுந்த வாரியாக — வெளி நோக்காகப் பார்க்கும்போது ஆன்மாவும் பிரமமும் வேறு வேறாகத் தோன்றலாம். ஆயின் அதன் இணைவு பெற்ற ஈசத்துவ நிலையில் அங்கு இரண்டு என்ற பேச்சுக்கு இடமில்லை. அது ஒன்றே நிறையின் பார் கண்டு ஈர்க்கப்பட்ட தலைவி தலைவனை விட்டு நீங்கா வாழ்வுக்கு உட்பட்டவள். தலைவனைப் பிரிந்தால் அவளுக்கு வாழ்வு இல்லை. இன்பமென்ற பேச்சுக்கே இடமின்றாகி விடும்.

'தன்னை மறந்து தன் நாமங்கெட்டுத் தலைப்பட்ட' நிலையில் தலைவி தன் வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டவள். அந்நிலையில் பிரிவினைக்கு இடமில்லை. இந்நோக்கிலேயே அதாவது தெரிந்ததனைக் கொண்டு தெரியாததனைச் சான்றோர் விளக்கியுள்ளனர்.

“அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது”

என்று ஓளவையும்,

“புவனியிற் போய்ப் பிறவாமையில் நாள் நாம் போக்குகின்றோம். அவமேயிந்தப் பூமி” என்று தேவர்கள் கூறுவதாக மணிமொயுடைய திருவாத ஜூரரும் பகரக் கேட்கின்றோம். எனவே இந்த ஓம் என்ற ஒலியினையும் அது குறித்து நிற்கும், உள்பொருளினையும் உணர்ந்து கொள்வதற்குப் புவிவாழ்வும் மானிடப் பிறவியும் வேண்டப்படுகின்றது.

இத்தகைய மரபுவழிச் செய்திகள் மூலம் அனுபூதி உணர்வுகளின் வெளிப்பாட்டின் மூலம் 'ஓம்' என்ற மூல ஒலியே வேதம் என்பது பெறப்படுகின்றது. இதுவே மூலப் பொருளினை உணர்த்தும் முதல் வேதம். அதனாற்றான் பிறராற் பகரப்படாதது. தோற்றமும் முடிவு மற்றது எனப் பகரப்படுகின்றது. இயற்கையாகிய பிரமத்தால் இவ்வொலிப்பு வெளி வருவதனை நோக்கி வேதம் பிரமனால் உபதேசிக்கப்பட்டது என்ற மரபு வழிக்கதைகள் புராண இதிகாசங்களில் இடம்பெற்றன.

சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர் ஆகிய நால்வருக்கு மட்டும் பிரமம்கிய இயற்கை வேதத்தை உணர்த்தவில்லை. அப்பிரமம் இடையறாது வேதத்தை உணர்த்திக் கொண்டே இருக்கின்றது. உணர்பவர்கள் சனகர் - சனந்தனர் சனாதனர் - சனற்குமாரர் ஆகிக்கொண்டேயிருக்கின்றனர்.

ஓம் என்ற மூல வேதத்தில் இருந்தே எண்ணிறந்த பொருள் விளக்கங்களும் தத்துவச் சிந்தனைகளும் தோன்றின. அவை வேதிக்கப்பட்டதால் வேதங்கள் என்றும் மூல வேதத்தில் இருந்து தோன்றியதால் வேதங்கள் என்றும் பெயர் பெறலாயிற்று.

எனவே, இவ்வேதங்கள் தனிக் குழுவினருக்கோ அன்றி ஒரு இனத்துக்கோ உரியதன்று. அது மனுக்குலம் அனைத்துக்கும் உரியதாகும். ஓம் என்ற ஒலியில் இருந்தே பல்வகைப்பட்ட அனுபவ உணர்வுகளும் — சிந்தனைகளும் வெளிப்பட்டதனால் வேதங்கள் எண்ணிறந்தன எனப் பகரப்பட்டன.

நீர்-நிலம்-நீ, கால் ஆயவை அல்லியாய் ஆங்கே கரந்தததோர் உருவாய் ஒலியாய் உவணர்வாய் நிற்கும். அதனை “ஓசை ஒலியெலாம் ஆனாய் நீயே” எனப் பகர்கின்றனர். வேதங்களாயும், வேதங்களாய் உணரப்படாத பொருளாயும், அந்த “ஓம்” என்ற துணிபொருள் இருக்கின்றது. அதுவே பிரமம் என்ற பிரணவம். அப்பிரணவத்தை விளக்கி நிற்பதே ஓம் என்ற ஓங்காரநாதம்.

ஓம் என்ற குறியீட்டில் ஓ வடிவினை நோக்கும் போது மேல் அமைந்த வளைவு பேரண்டத்தினையும் அதனோடு இணைந்து அமைந்த இரு சுழிகளும், விரிந்து நிற்கும் பேரண்ட இயற்கையில் எழும் ஓங்கார நாதத்தை உள்ளிருக்குஞ் செவிகளாகவும் கீழ்வந்து அமைந்த சுழி இதயத்தையும் (மறுபக்கமாக அமைத்தல்) அதில் அமைந்த கோடு மூலாதாரத்தைத் தூண்டி எழுப்பும் பிரமதேகம் என்ற ஒளி வடிவாகவும் விளக்கம் பெறும்.

நேரமைப்பில் அது அமையும்பொழுது ‘ஓ’ காரத்தின் கீழ்ச்சுழி மூலாதாரத்தினையும் அதில் இருந்து எழும் அணுத்திரளால் எழும் ஒலியினையும் குறிக்கும். அதன்மேல் அமைந்து மேல் நோக்கிச் செல்லும் கோடு பிரமதண்டம் அல்லது மேருதண்டமெனப்படும். முள்ளந்தண்டொடு இணைவு பெற்று நிற்கும் நரம்பு மண்டலத்தினைக் குறிக்கும். இந்த நரம்பு

மண்டலமே மூலக்கனலை மேருதண்டத்திற்கு இட்டுச் செல்வது. இம்மூலக்கனலின் குண்டலினி யென்ப் பகரப்படும். இது இடகலை - பிங்கலையெனப்படும். சந்திரகலை - சூரியகலை என்ற நரம்பு மண்டலங்கள் மூலம் மாறிமாறிச் சுழன்று சென்று சந்திரமையம் - சூரியமையம் என்ற இரு சுழிகளிலும் நிலை பெறும்பொழுது உலகியற் காட்சி தெளிவுபடுகின்றது. இவ்விரண்டிற்கும் மையமாக அமையும் இடம் அக்கினி யென்ற ஒளிக்கிடமாக அமைகின்றது. இது சுழிமுனை எனப் பகரப்படுகின்றது. சந்திரகலையும், சூரிய கலையும் சுழிமுனையில் ஒன்று கலக்கும் பொழுது (சிவசக்தி) ஒளிமயமான பேரின்ப நிலையினை ஆத்மன் அடைகின்றான். இவ்வடிவினை அர்த்தனாரி ஈஸ்வர வடிவில் புராணங்கள் காண்கின்றன.

மூலாதாரம் அடிவயிறு (கவாதிட்டானம் இது வீரிய உற்பத்தி மையமாக விந்து உருவாவதற்கிடமாக அமைவுபெறும் இடமாகும்) தொப்புள் (மணியூரகம்) நெஞ்சு (அநாகதம்) மீடறு (விசுத்தி) புருவமத்தி (ஆஞ்ஞை) என்றமையங்கள் மேரு தண்டத் (பிரமதண்டம்-முள்ளந்தண்டு) தினோடு இணைவு பெற்றுள்ளன. இம்மேரு தண்டத்தின் அடிமுனையில் அமைந்திருப்பது மூலாதாரம். மூலாதாரத்தில் இருந்து கோர ஒலியான அநாகதம் அணுத்திரளாம் ஒலியாகி வெப்ப ஆற்றல் மிக்க குண்டலினி ஒளியாகி வெளிப்படும்பொழுது துரிய நிலைக்கு ஆத்மனை இட்டு அந்நிலை கூடும் பொழுது ஆத்மன் அமைதி நிலையடைகின்றான். அவ்வமைதி இன்பத்தைத் தரும் இயல்பு வாய்ந்தது. ஆயின் அது மீண்டும் கீழ் நோக்கலாம். அப்படி நோக்காது நிலை பெறும் பொழுது அது துரியாதீதம் எனப்படும். இந்நிலையடையும் பொழுது தானே பிரமம் என்ற உள்பொருள் நிலை உறுதிப்படுகின்றது. இது பேரின்ப நிலையெனப் பகரப்படும். இதனைச் சீவன் - முத்தநிலை அடைந்தான் என்ற பொருளில் சீவன் முத்தன் என்பர். இந்நிலைக்குரிய உணர்வு மையம் கிரகின்மேன் முகடாகும். இது அண்டவெளியின் விரிவாக்கத்தினையும் அனைத்துக்கும் மேலான பேராற்றலையும் குறிக்கும். இந்நிலையினை ஆத்மன் அடையும்பொழுது உள்ளமற்று - பிரபஞ்ச உணர்வற்று, தானற்று, நீக்கமற்றிறைந்த பரம்பொருள் நிலையினை ஆத்மன் அடைகின்றான்.

குப்பை, கூழம், மரம், செடி, கொடி, தடி போன்றன தீய்வாய்ப்பட்டு எரியும்போது அவற்றினை வேறுபடுத்திக் கூறுவதில்லை. தீ அல்லது நெருப்பு என்றே பகர்கின்றோம். எமது உடல் அல்லது அனைத்துயிர்களின் உடல்கள் உயிர்

இயக்கம் பெறும்பொழுது அவற்றைத் தனித் தனி உப்புக்களாகக் குறிப்பதில்லை. ஊர்வன-பறப்பன, விலங்கு, மனிதர் என்றே குறிப்பிடுகின்றோம். அந்த உயிர் உடலில் இருக்கும்பொழுது நுண் அணுக்களாலான அவ்வுடலும் உயிரின் பெறுமானத்துக் குரியனவாகவே அமைகின்றது. அதாவது உயிர் ஆற்றல் ஒவ்வொரு அணுவிலும் செறிந்து அதன் இயக்கமாக அமைகின்றது. அவ்வியக்கம் மாற்றம் அடையும்பொழுது அணுக்களாலான உடலும் மாற்றம் அடைகின்றது. இதனையே மரணம் என்றும் அழிவு என்றும் பகர்வர். ஆயின் இது மரணமும் அல்ல அழிவும் அல்ல. அஃதேபோல் ஓசை ஒளியெலாம் ஆகி நிற்கும் ஓம் என்ற பிரணவம் பிரபஞ்ச உயிர்ப்புக்கு மூல முதலாக அமைந்துள்ளது. பிரபஞ்சம் அழிவதில்லை அது மாறி அமைகின்றது. அம்மாற்றத்தினால் உயிர்ப்பு நிற்பதில்லை.

குண்டலினி என்பது ஆன்மாவில் அடங்கியிருக்கும் பேராற்றல். இது முடங்கி இருக்கும் பொழுது செயலற்றநிலை ஏற்படுகின்றது. இதனைத் தாமத நிலைக்கு ஒப்பிடலாம். அவ்வாற்றல் மீ தூர்ந்து செயற்படும் பொழுது இராசத நிலையேற்படுகின்றது. இங்கே ஆத்மனின் படைப்பாற்றல் வெளிப்படுகின்றது. இப்படைப்பாற்றலான இராசத நிலை மீதாரும் பொழுது உள்பொருள் தெளிவு பிறக்கின்றது. இவ்வுள் பொருட் தெளிவு சாத்வீகம் எனப்படும்.

அ-உ-ம் என்ற மூன்று எழுத்துக்களும் ஓங்கார ஒலிக்குறிப்பில் கால அளவாய் (மாத்திரை) நிற்பன இதனை மூன்று மூன்றாகத் தோன்றும் குறியீடாகக் கொள்வர்.

காற்று-தீ-சூரியன், பிரமன்-விஷ்ணு-உருத்திரன், பூலோகம் - புவர்லோகம்-சுவர்க்கலோகம், இறந்த காலம் - நிகழ் காலம் - எதிர் காலம் என்பவற்றை இது விளக்குமென்பர். இக்கருத்தினை மைத்திரிய உபநிடதங் குறிக்கும். சில உபநிடதம் வாக்கியங்களில் அ-உ-ம் என்ற கால அளவுகட்கு அப்பால்நொடிப்பொழுது (மாத்திரை) உண்டு-எனச் சொல்லப்படுகின்றது. இதற்குப் பாதி நொடிப் பொழுது (மாத்திரை) உண்டு-எனச் சொல்லப்படுகின்றது. இதற்குப் பாதி நொடிப்பொழுதென்றும் அரை நொடிப்பொழுதென்றும் பெயருண்டு. இந்நான்காவது நொடிப்பொழுது துரியம் எனப்படும். இது விளிப்பு கனவு - உறக்கம் என்ற நிலைக்கு அப்பாற்பட்டு நிற்கும் ஆன்ம நிலையின் அடையாளம் என்பர். இதனைத் திருமூலர் வேறொரு பாங்கில் விளக்குவர்.

ஓ ரெழுத்தாலே உலகெலாந்தானாகி (ஓ)
ஈரெழுத்தாலே இசைந்தங்கிருவராய் (ஓ-உ)
மூவெழுத்தாலே முளைக்கின்ற சோதியை
(ஓ-உ-ம்)
மா எழுத்தாலே மயக்கமே உற்றதே

ஓங்கார உள்ளொளியின் மூல அசைவே இறைவன் திருநடனம், அதுவே பிரபஞ்ச இயக்கம் இதனை, ஒளிக்குள் ஆனந்தத்தமுதூறும் உள்ளத்தே களிக்கும் ஆனந்தத் திருக்கூத்துக் கண்டவர்க் கெல்லாம் ஓங்கார உண்மை தெளிவாகும் எனத் திருமந்திரம் விளக்கும். இதனால் சாதனை கட்டுகெல்லாம் மிக்ருயர்ந்த சாதனை பிரணவ உபாசனையென்பர்.

பிரணவத்தினை வில்லாகவும் ஆன்மாவை அம்பாகவும் அது அடையும் குறி பிரமமாகவும் உருவகிக்கப்படுகின்றது. பிரமநிலையினை ஆத்மன் அடைதல் வேண்டும். அதுவேறு இது வேறு என்ற நிலைபேறு அடைதல் வேண்டும். இது முண்டக உபநிடதக் கருத்தாகும்.

சுவேதாகவதர உபநிடதம், உடலைக் கீழ் அரணிக் கட்டைக்கும் பிரணவத்தை மேல் அரணிக்கட்டைக்கும் ஒப்பிட்டு அவற்றைத் தியானம் என்ற முறை கொண்டு கடையும் பொழுது ஒளியினைக் காண்பது போன்று இறையனுபவத்தினை கடவுள் இயல்பினைப் பெறலாம் எனப் பகரும்.

சைப்பிய சத்தியகாமன் என்ற உபநிடத சிந்தனையாளர் பிபிலாத முனிவரிடம் மரணகாலம் வரை ஓங்காரத் தியானத்தில் ஈடுபட்டவர் எவ்வுலகை அடைவர் என வினவியபொழுது ஓங்காரத்தின் முதல் நொடிப் பொழுதான மாத்திரைக்குரிய அகரத்தைத் தியானிப்பவர்கள் இறப்பின் பின்பும் மீண்டும் இவ்வுலகில் பிறப்பர் என்றும் அகர உகரங்களாகிய இரு நொடிப் பொழுதான மாத்திரை அளவில் தியானிப்பவர்கள் சந்திர உலகிற்குச் செல்வரென்றும் (இது இன்பநிலை) அகர உகர மகரம் என்ற மூன்றினையும் கால அளவு தவறாது தியானிப்பவர்கள் சூரிய உலகு சென்று (ஒளிமயமான நீக்க மற நிறைந்த பேரின்பநிலை) பின் பிரமலோகம் அடைவர் என்றும் (படைப்புக்கு மூலமாக நிற்கும் பேராற்றலில் செறிவுறல்) பிரசன்ன உபநிடதம் பகரும்.

மாண்டூக்கிய உபநிடதம் ஆன்மாவின் நிலையினை விளிப்பு - கனவு - உறக்கம் துரியம் என நான்காக விளக்கி ஆன்மா விளிப்பு நிலையில் விசுவன் என்றும் கனவு நிலையில் தைஜனன் என்றும்

உறக்க நிலையில் பிராஞ்ஞனென்றும் பெயர் பெறும் எனப் பகர்கின்றது. இவை மூன்றுக்கும் ஆதாரமாய் - இவற்றைக் கடந்தும் நிற்கும் நிலையே துரியாதீதமாகும்.

பாதங்களையும் மாத்திரைகளையும் தியானத்தால் ஒன்றுபடுத்தும் நிலையைக் கொடைபாதர் மாத்திராஸம்ப்ரதிபத்தி என நவில்வர். அகரரத்தை உகரத்திலும் உகரத்தை மகரத்திலும் பின் இவை அனைத்தையும் அமாத்திரையிலும் மறையச் செய்தல் வேண்டும். (துரியாதீதம்) அஃதேபோல் விச்வானைத் தைஜனனிலும் தைஜனனை பிராஞ்ஞனிலும் பின் இவை இத்துரிய நிலை ஏற்பட்டு அப்பால் செல்லும் பொழுதே துரியாதீதம் ஏற்படும். இந்நிலையடைந்த ஆத்மன் பிறப்பதில்லை, ஒளியுடன் கலக்கும் ஒங்காரதத்துவமே இருள் அடைவதில்லை. இவ் ஒங்காரதத்துவமே உடற்கூற்றுத் தத்துவமாகவும் ஆலய அமைப்புத் தத்துவமாகவும் ஆலயங்களில் நிகழும் கிரியாதத்துவமாகவும் விரிவாக்கம் பெற்றது.

கோயில் மக்களின் உடல் அமைப்பு முறையிலேயே உருவாக்கம் பெறல் வேண்டுமென ஆகம விதி கூறும். நோக்கி என்பது தலைவன் உறைவிடம். கோயில், உடல் என்னும் புறச்சின்னத்தின் அடையாளமாகக் கருதப்படுகின்றது.

சுற்றுப்புறத்தில் மதில் அமைத்து ஒரு புறம் வாயில் அமைப்புக் கொண்ட கோபுரம் அமைப்பர். இதற்குத் தூலலிங்கம் எனப் பெயர். இதனை அரசு கோபுரம் எனவும் வழங்குவர். இக்கோபுர அமைப்பில் சிற்பக்கலை மிக்க உயர்வாகப் பேணப்படுகின்றது. மிகத்தாழ்நிலையில் உள்ள சடப் பொருளில் இருந்து உயர்நிலையில் உள்ள ஆத்ம தத்துவம் வரை கோபுரத்தில் அமைவுபெற்ற சிற்பங்கள் விளக்கி நிற்கும். இது பிரபஞ்ச இயல்பினைக் குறிக்கும்.

கோபுரத்தின் வாயில்கள் ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக அமைந்திருக்கும். வாயில்கள் மூன்றாக இருந்தால் நனவு-கனவு-சமுத்தி என்ற மூன்றும் மூன்று அவத்தைகளைக் குறித்து நிற்கும். ஐந்தானால் ஐம்பூதங்களையும் அவற்றால் அமைவு பெற்ற ஐம்பொறிகளையும் குறிக்கும். ஏழானால் ஐம்பூதங்கள் ஐம்பொறிகளுடன் மனம், புத்தி என்பவற்றையும், ஆற்றல், செயல் என்பவற்றையும் குறிக்கும். ஒன்பது மாடங்கள் அமைவு பெறின் மனித உடலின் ஒன்பது வாயில் களையும் முன்கூறப்பட்ட கோட்பாடுகளையும் ஒருங்கே கொண்டு அமைவு பெறுகின்றது.

கோபுரத்தைக் கடந்து உட்சென்றால் நம் கண் முன் தோன்றுவது பலிபீடம். அதனைச் சார்ந்திருப்பது கொடிக்கம்பம். பலிபீடம், கொடிக்கம்பம் என்பன மனித உடலில் அமைந்துள்ள முள்ளந்தண்டினையும் (மேருதண்டம்-பிரம தண்டம்) இனவிருத்தி உறுப்பான அரசமையத்தினையும் குறிக்கும். பலிபீடத்தின் முன் வீழ்ந்து வணங்கும்பொழுது மனிதர் தம்மிடம் உள்ள அனைத்தையும் இறைவனுக்கு அர்ப்பணிக்கும் பற்றற்ற உயர்நிலையினைக் குறிக்கும். இது பலிபீடமான அரசமைய மூலம் பிரபஞ்ச விருத்திக்கு அர்ப்பணிப்புச் செய்யும் நிகழ்வினைக் குறிக்கும். அடுத்திருப்பது உள்ளிருக்கும் மூர்த்திக் குரிய வாகனம். அது ஆன்மாவினைக் குறிக்கும். இது உடலில் அநாகதமான நெஞ்சினைக் குறிக்கும். ஆன்மா உள்முகமாக இறை நிலையினை நோக்குகின்றது.

கோயிலின் கற்பக்கிரகம் திரையால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது. இத்திரை அறியாமை அல்லது மாயையைக் குறிக்கும். இது காற்று-வெளிச்சம்-பரவாத இடமாக அமைந்துள்ளது. திரை விலக்கப்பட்டு ஒளிபரவும் பொழுதே இறைக்காட்சி கிட்டுகின்றது. மணிஒலி கேட்ட பின்பே திரை விலகுகின்றது.

ஒங்கார நாதமே மணியொலி. சுற்பூரம், விளக்கு என்பவற்றால் ஒளி உண்டான பின்பே கருவறையில் இருக்கும் மூர்த்தியின் வடிவம் புலனாகின்றது. அறிவு, உணர்வு என்பன கனிவு பெறும்பொழுதே பிரமதேஷஸ் என்ற ஒளி உண்டாகின்றது. சங்வொளியிலேயே ஆத்மன் பிரம என்ற உள்பொருள் விளக்கம் ஏற்படுகின்றது.

பலிபீடத்தில் இருந்து கற்பக்கிரகம் வரை அமைந்த இடத்தினை வலம் வருதலே பிராணாயாமம்.

ஓம் என்ற பிரணவத்தின் மூலம் உடல் அமைப்பினையும் அவ்வுடல் அமைப்பின் மூலம் கோயில் அமைப்பினையும் விளக்கி நிற்கும் இக்கருத்து மரபுவழி வந்தது.

உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம் வள்ளல் பிரானார்க்கு வாய் கோபுரவாசல் தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம் கள்ளப் புலனைந்தும் காளாமணி விளக்கே (திருமந்திரம்)

“ஓம் என்பது இதுவெல்லாம்”.

(மாண்டூக்கிய உபநிடதம்)

ஓமதிரவியம் :

ஓமம்-அக்கினி குண்டத்தில் திரவியங்கள் இட்டு அக்கினியை இறைவனாக வழிபடும் முறை. இதுவே தியோம்பல். இதற்குரிய திரவியங்கள், விறகு, நெய், பால், தயிர், துவரை, பொரி, கடுகு, சமித்து, பயறு, பணிகாரம், வெல்லம், பொரிமா, தேன், செந்நெல், உழுந்து, சம்பா நெல், எள், என்பன.

ஓமாலிகை :

இறைவனை நீராட்டுதற்கு உபயோகிக்கப்படும் முப்பத்திரண்டு நறுமணப் பொருள்கள் அவை. இலவங்கம், பச்சிலை, கச்சோலம், ஏலம், நாகணம், கோட்டம், நாகம், மதாவரிசி, தக்கோலம், நன்னாரி, வெண்கோட்டம் கஸ்தூரி, வேரி, இலாமிச்சம், கண்டில் வெண்ணெய், கடு நெல்லி, தான்றா துத்தம், வண்ணச்சோலம், அரேணுகம், மாஞ்சி, சயலேகம், புணுகு, புன்னை நறுந்தாது, புலி, யுகிர், சாளம், தமாலம், வருளம், பதுமுகம், நுண்ணேலம், கொடு வேல என்பனவாம். இவை பற்றிய விபரம் சித்தவைத்திய நூல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அக்காலத்துச் செல்வர்களும் நீராட்டுதற்கு இவற்றை உபயோகித்துள்ளனர். மாதவி இவை கலந்த நன்னீரில் ஆடியதைச் சிலம்பு கூறும்.

திரு ஓமம்புலியூர் :

திருநாவுக்கரசு நாயனாரின் பாடல் பெற்ற சோழநாட்டுத் தலம். தஞ்சாவூர் மாவட்டத்து மன்னார் குடிக்குத் தெற்கே 4 மைல் தூரத்திலும் குற்றாலம் புகையிரத நிலையத்துக்கு வடக்கே 11 மைல் தூரத்திலும் இத்தலம் அமைந்துள்ளது. கோயிலின் கிழக்குப் பக்கத்திலே வடதளி என்னும் ஆலயமொன்றுள்ளது.

வேடனொருவனைப் புலியொன்று துரத்திச் சென்ற பொழுது, அவன் கோயிலருகிலுள்ள வில்வ மரத்தில் ஏறிக்கொண்டானென்றும், அதிலிருந்தவாறு வில்வமிலைகளை ஒவ்வொன்றாகப் பறித்துக் கீழேபோட அவை மரத்தடியிலுள்ள சிவலிங்கத்தின் மேல் விழுந்தன என்றும், அந்நாளே அவன் சிவனருளாற் பேறுபெற்றான் என்றும் கூறும் பௌராணிக ரீதியான கதை யுண்டு. இக்கதை தலத்தின் பெயரை விளக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

தேவாரமுதலிகளின் காலத்திலே,

ஓமம்புலியூர் வட தளி என்னும் பெயராலும் வழங்கியது. அப்பர் பாடியருளிய பதிகச் செய்யுள் ஒவ்வொன்றின் முடிவிலும்.

“வடதளியெஞ் செல்வன் தன்னைச்
சேராதே திகைத்து நாள் செலுத்தினேனே”.

என்னும் அடிகள் வருகின்றன. அப்பரின் காலத்திலே அங்கு உயர்ந்த மதில்கள் சூழ்ந்த மாடங்களிருந்தன. நான் மறைவல்ல அந்தணர்கள் முத்தீவேள்வி செய்து நாள் தோறும் அங்கு வழிபாடு நிகழ்த்தினார்கள். இவற்றை மேல்வருந்தேவாரத் தொடர்களினால் அறியலாம்.

“உருமிகு மணிமாடம் நிலாவு வீதி
உத்தமர் வாழ்தரும் ஓமாம் புலியூர்.”

“ஓங்குமதில் புடை தழுவும் எழில்
ஓமாம் புலியூர்.”

“ஓதிமிக அந்தணர்கள் எரிமுன்றோம்பும்
உயர் புகழார் தரும் ஓமாம் புலியூர்.”

“ஓன்றிய சீர் இருபிறப்பாளர் முத்தீயோம்பும்
உயர்புகழ் நான்மறை ஓமாம் புலியூர்.”

இத்தலம் சோழ மண்டலத்து வடகரை விரு தராசு பயங்கர வளநாட்டு மேற்காநாட்டுப் பிரமதேயமான உலகளந்த சோழ சதுர்வேதி மங்கலத்தில் அமைந்திருந்ததென்று சோழப் பெரு மன்னர் காலத்துச் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பெரு மானைத் துயர்நீத்த நாதரென்றும் அம்மனைப் பூங்கொடி நாயகி என்றுஞ் சொல்வர். ஓமாம் புலியூர் இறைவரை வடதளியுடையார் எனவும் வடதளி நாயனார் எனவுஞ் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. கொள்ளிடம் கோயிலின் தீர்த்தமாகும்.

ஓவாத கூத்தர் :

இடைவிடாது ஐந்தொழில் இயற்ற ஆடி நிற்கும் நடராசனைக் குறிக்கும் பெயர் ஓவாது, இடைவிடாது கூத்தாடுகிறான் என்பது பொருள். ஒரு சிறிது ஆடாதொழிவனேல் உலகு என்னாகும்?

தேன்புக்க தண்பணைகூழ் தில்லைச்சிற்றம்
பலவன் தான்புக்கு நடட்டம் பயிலுமது என்னேடி?
என்பது வினா ?

தான்புண்கு நடட்டம் பயன்றிலனேல் தரணி
யெல்லாம்

ஊன்புக்க வேற்காளிக்கு ஊட்டாங்காண்சாழலோ
என்பது விடை.

ஓவியம் :

இந்துக்களின் சமய வாழ்க்கையானது இயற்கையுடன் பிணைக்கப்பட்டது. அவர்களின் மறு

பிறப்பு நம்பிக்கையும், கன்மக் கோட்பாடும் மனிதனை ஏனைய உயிரினங்களுடன் தொடர்பு படுத்துகிறது. இயற்கையின் தொடர்பின்றி மனித வாழ்க்கையை அவர்களால் கற்பனை செய்து பார்க்கவே முடிவதில்லை. அது போலவே இந்துக்களையும் மனிதனையோ அன்றித் தெய்வத்தையோ மட்டும் முதன்மைப்படுத்தாது. இயற்கை முழுவதையுமே மையமாகக் கொண்டமைகிறது. மனித வாழ்க்கையுடன் தொடர்புறாத இயற்கையும் இந்துக் கலைஞனின் அக்கறைக்குரியதாக இருக்கவில்லை. வாழ்க்கையின் ஒத்திசைவான லயமுடைய ஓட்டத்தை நடனம் வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறது. நடனத்தின் ஒரு படிமத்தை ஓவியமாகத் தீட்டுகின்றான். ஓவியம் தன்னியல்பில் கவிதையை ஒத்ததென்றும். நாடக மென்பது தொடர்ச்சித்திரமே என்றும் வாமனர் குறிப்பிடுகின்றார். அவர் தனது காவியாலங்கார சூத்திர விருத்தியில் கவிதையின் இயல்பை விளக்க அதனை ஓவியத்துடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார்.

ஓவியக்கலை முதன்முதலாக பிரமாவினால் விஸ்வகர்மாவிற்கும், பின்பு விஸ்வகர்மாவினால் உலகத்தாருக்கும் போதிக்கப்பட்டதென்பது இந்துமரபின் நம்பிக்கை. விஷ்ணுதர்மோத்திரம், சித்திர இலட்சணம் ஆகிய நூல்களில் இந்து ஓவியக்கலையின் தோற்றம் பற்றிய புராணக் கதைகள் காணப்படுகின்றன. அகாலமாக இறந்து போன பிராமணச் சிறுவனுக்கு உயிர் தர வேண்டி அவனது தகப்பனார் முதலில் யமனை வழிபட்டு பலனேதும் விளையாததால் தன் நாட்டு அரசனிடம் முறையிட்டான். முறையிட்டிருச் செவிசாய்த்த அவ்வரசனும் பிரமனைத் தியானித்தானெனவும், பின்னர் பிரமன் கூறியபடி அச்சிறுவனின் ஓவியத்தை வரைந்தானெனவும், பிரமன் விஸ்வகர்மாவின் உருவத்தில் வந்து அவ்வோவியத்திற்கு உயிர் கொடுத்தானெனவும் விஷ்ணுதர்மோத்திரம் ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுகிறது. சித்திர இலட்சணம் என்ற நூலில் மேற்படி கதை சிறிது மாற்றத்துடன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பிரமன் அவ்வரசனை விஸ்வகர்மாவிடம் செல்லும்படி பணித்ததாகவும், விஸ்வகர்மா அரசனுக்கு சித்திரத்தின் தத்துவங்கள் அனைத்தையும் போதித்ததுடன், பிரமனிடமிருந்தே இவற்றைத் தான் கற்றறிந்ததாகவும் கூறினாரெனவும் அந்நூல் குறிப்பிடுகிறது. விஷ்ணுதர்மோத்திரத்தில் வருகின்ற பிறிதொரு குறிப்பில் நாராயணன் (மானிட உருவம் தாங்கிய பிரமன்) என்ற முனிவர் தன் தொடையில் தேவரம்பையான ஊர்வசியின் உருவத்தை வரைந்து அதற்கு உயிர் கொடுத்ததன் பின்பு ஓவியக்கலையின் பிரதான தத்துவங்களை விஸ்வகர்மாவிற்கு போதித்தாரென குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மேலைச்சாளுக்கியர் கால (கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டு) வாதாபி குகைக் கோயில்களில் காணப்படும் சுவரோவியங்களே இன்று கிடைக்கக் கூடியதாயிருக்கும் இந்துச் சுவரோவியங்களிற்கு காலத்தால் மிகவும் முந்தியதாகும். எனினும் வேத காலத்திலிருந்தே இந்துமரபில் ஓவியக் கலை பயிலப்பட்டு வந்தமைக்கான குறிப்புகள் உள. இருக்கு வேதத்தில் அக்கினிதேவனின் சித்திரம் பற்றிய குறிப்பொன்று காணப்படுகிறது. வர்ணப் பயன்பாடு பற்றிய வாசகங்கள் சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தில் காணப்படுகின்றன. இராவணனின் அரண்மனையில் சித்திரசாலைகள் காணப்பட்டதாக இராமாயணம் குறிப்பிடுகிறது. மகாபாரதத்தின் கிளைக்கையொன்றில் கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் பேரனான அனிருத்தனின் பிரதிமையோவியத்தை சித்திரலேகா என்பவன் தன் தோழியான அரசிளங்குமாரியின் பொருட்டு வரைந்தமை பற்றிய செய்தி உள்ளது. கிறிஸ்து சகாப்தத்தை ஓட்டிய காலப்பகுதிக்குரியவனான வாத்தசாயனரின் காம சூத்திரம், காளிதாசரின் ஆக்கங்கள் என்பனவற்றில் ஓவியச் செய்திகள் பரவலாக இடம் பெற்றுள்ளன.

எனினும் இந்து ஓவிய வளர்ச்சி பற்றிய விபரமான ஆதாரங்களை வரலாற்று ரீதியாகப் பெறுவதில் பல இடர்பாடுகள் உண்டு. இந்துக் கோயில்கள் காலத்திற்கு காலம் திருத்தப்படும் புதுப்பிக்கப்படும் வந்தமையால் புதிய புதிய ஓவியப்பூச்சுக்கள் முந்திய ஓவியப்பூச்சுக்களிற்கு மேல் பூசப்பட்டு வந்தமையும், தகுந்த முறையில் பாதுகாக்கப்படாமையும் இடர் பாட்டிற்குரிய முக்கிய காரணங்களாகும். உதாரணமாக தஞ்சாவூர் பெரிய கோயிலில் முற்காலச் சோழர்கால ஓவியப்பூச்சுக்களிற்கு மேல் நாயகர் காலத்து ஓவியப்பூச்சுக்கள் இடம் பெற்றிருப்பதை எடுத்துக் காட்டலாம்.

இதுவரை கிடைக்கப்பெற்றுள்ள வரலாற்றுச் சின்னங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்து ஓவிய மரபை குப்தர்காலப்பாணி, பல்லவர்காலப்பாணி, மேலைச்சாளுக்கியப்பாணி, சோழர்காலப்பாணி, பாண்டியர்காலப்பாணி, சேரர்மரபு, காகதீய ஓவியப்பாணி, விஜயநகரப்பாணி, இராஜபுத்தானப்பாணி என வகுத்தும் தொகுத்தும் பார்க்கலாம். முதலாயர் ஆதிக்கம் இந்தியாவில் நிலைகொண்ட காலத்திலிருந்து இந்து ஓவியமரபில் பாரசீகச் செல்வாக்கு படியத் தொடங்கிற்று. உதாரணமாக இராஜபுத்தானத்து காங்ரா ஓவியங்களில் முகலாயச் செல்வாக்கை அவதானிக்கலாம்.

கி. பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டினதானாகக் கருதப்படும் மேலைச்சாளுக்கியர்களின் வாதாபி விஷ்ணு

கூகைக்கோயில். ஓவியங்களை இந்து மரபிற்குரிய வரலாற்றுச் சான்றின் தொடக்கமாகக் கொண்டால் அம்மரபின் தொடர்ச்சியை கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டின் எல்லோரா ஓவியங்களில் - குறிப்பாக நடராஜர் ஓவியத்தில் காணலாம். இதேபோல கி. பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டைத் தொடக்கமாகக் கொண்ட குப்த ஓவிய மரபின் தொடர்ச்சியை கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டிற்குரிய ஓர்சா மாநில ஓவியங்களிற் காணலாம். பல்லவர் கால இந்து ஓவியப்பாணியை பனைமலை, காஞ்சிபுரத்திலுள்ள பல்லவர் கால கோயில்கள் என்பனவற்றில் காணலாம். கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டிற்குரிய தும், காஞ்சிபுரம் கைலாசநாதர் கோயிலில் காணப்படுவதுமான சோமஸ்கந்தர் ஓவியம் பல்லவ அரசனான இராஜசிம்மன் காலத்தது. நார்த்தாமலை, மலையப்பட்டி, தஞ்சைப் பெரிய கோயில் ஆகிய இடங்களிற் கி.பி. 9-13 ஆம் நூற்றாண்டுகளிற் இடைப்பட்ட காலத்தவையான சோழர் ஓவியமரபைக் கண்டு கொள்ளலாம். தஞ்சைப் பெரிய கோயிலிற் காணப்படும் யோகதஷிணா மூர்த்தியின் ஓவியம் முந்திய சோழர் காலத்து இந்து ஓவியக்கலையின் சிறப்புமிக்க ஆதாரமாகத் திகழ்கிறது. ஏறக்குறைய இதே காலப்பகுதிக்குரிய (கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு) பாண்டிய ஓவிய மரபை சித்தன்ன வாசல் ஓவியங்களிற் கண்டு கொள்ளலாம். கி.பி. 11-13 ஆம் நூற்றாண்டுகளிற் கிடைப்பட்ட காகதீய மரபிற்குரிய இந்து ஓவியங்களை திரிபுரத்தகம் சிவன் கோயிலில் காணலாம். பிற்கால சேர, பாண்டிய மரபின் தொடர்ச்சி கி.பி. 14-17 ஆம் நூற்றாண்டுக் காலத்திற்குரிய விஜய நகர ஓவியப் பாணியிற் பிரதிபலிக்கிறது.

இராமாயணம், மகாபாரதம் என்பனவற்றிலிருந்தே பெரும்பாலான விஜயநகர ஓவியர்கள் தம் கருப்பொருளைத் தெரிந்தெடுத்தனர். சிதம்பரம், திருப்பதி, கும்பகோணம், ஸ்ரீரங்கம், திருவாரூர் போன்ற இடங்களிற் காணப்படும் ஓவியங்கள் விஜயநகர ஓவியப் பாணியை பிரதிபலிக்கின்றன. 17-18 ஆம் நூற்றாண்டு நாயக்கர் கால இந்து ஓவிய மரபு சிதம்பரத்திலும், மதுரையிலும் காணப்படுகிறது. சிதம்பரத்திலுள்ள சைவ நாயன்மார், மதுரையிலுள்ள சிவலீலைகள் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கவை. 16 ஆம் 19 ஆம் நூற்றாண்டுகளிற்கிடையிட்ட இராஜஸ்தானி ஓவியப்பாணி இந்து ஓவியமரபில் குறிப்பிடத்தக்க முதன்மை கொண்டது. புராண இடிகாசங்களிலிருந்து ஓவியக்கருப்பொருள் தெரியப்பட்டுள்ளது. சிவன், பார்வதி, ராதை - கிருஷ்ணன் பிரதான ஓவியப் பொருளாயுள்ளன. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 19 ஆம் நூற்றாண்டிலும் ஐரோப்பிய செல்வாக்கு இந்து

சமயம் மரபோவியங்களில் பெருமாற்றத்தை விளைவித்தது. இரவிவர்மாவின் ஓவியங்களில் மேற்படி மாற்றத்தைக் காணலாம். ஏறக்குறைய இதேகாலப் பகுதிக்குரியனவாக வளர்ச்சி பெற்ற பிறிதொரு இந்து ஓவிய மரபு தஞ்சாவூர்ப்பாணி என அழைக்கப்படும். உருவத் திரட்சி இப்பாணியின் சிறப்பியல்பாகும்.

இந்தியாவிற்கு வெளியே நேபாளம், இலங்கை போன்ற இடங்களிலும் இந்து ஓவியம் சிறப்பான வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்தாலும், வரலாற்று ரீதியான வளர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டும் சான்றுகள் அங்கும் அரிதாகவே உள். சிறப்பானதொரு தனி மரபு நேபாளத்தில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்ததை 18 ஆம் நூற்றாண்டிற்குரியனவான இந்துசமயக் கடவுள்களின் ஓவியங்கள் (லொஸ் ஏன்ஜெல் கலைப்பொருட் காட்சிக் கூடத்தில் உள்ளது) எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இந்துசமயம் நீண்டதொரு வரலாற்றுக் கால வளர்ச்சியை பெற்றிருந்தாலும், ஓவியங்களைப் பொறுத்தவரையில் வரலாற்றுரீதியான சான்றுகளைப் பெறமுடியாத துரதிஷ்ட நிலையே எமது நாட்டிலும் காணப்படுகிறது. கோவிற்கவர்களிலும் திரைச்சீலைகளிலும் இந்துக்கடவுளரின் ஓவியங்களை வரையும் மரபு நீண்ட காலமாகவே இங்கு இருப்பினும், அவற்றின் கலைப்பெறுமானம் உணரப்படாமையால் எதுவும் பேணப்படவில்லை. "பிற்காலச் சுவரோவியங்கள்" என்ற தனது நூலில் கலாகேசரி தம்பித் துரை யாழ்ப்பாணம் சட்டநாதர் கோயிலிலும், மாவிட்டபுரம் கந்தகவாமி கோயிலிலும் கலை நயம் பொருந்திய சுவரோவியங்கள் காணப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகிறார். கோயிற் திருத்த வேலைகள் காரணமாக மேற்பூச்சுக்கள் பூசப்பட்டு முந்திய ஓவியங்கள் அழிக்கப்பட்டு விட்டன.

தஞ்சாவூர் கண்ணாடி ஓவியப் பாணியைப் பின்பற்றி கலைப்பெறுமானம் மிக்க இந்துசமய ஓவியங்களை வரைந்த யாழ்ப்பாணத்தவர்களிற் கங்காதரன், ஜகன்நாதசர்மா ஆகியோர்களின் ஆக்கங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. யாழ்ப்பாண இந்துக்களின் வழிபாட்டறையை அலங்கரிக்கும் கண்ணாடி ஓவியங்களை வரைவதில் கங்காதரனின் சந்ததியினர் இன்றும் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

விஷ்ணுபுராணத்தின் பின்னிணைப்பாகக் கருதப்படக்கூடிய விஷ்ணுதர்மோத்திரத்தில் 35 ஆம் அத்தியாயத்தில் இருந்து 43 ஆம் அத்தியாயம் வரையிலான பகுதிகளில் ஓவியக் கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. இந்நூல் 4 ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப் பகுதிக்குரியதாகவோ அல்லது

5 ஆம் நூற்றாண்டின் முன்னரைப் பகுதிக்குரிய தாகவோ இருத்தல் வேண்டும்.

சாமுத்திரிகா இலட்சணம். ஆண்-பெண் வகைகள். அவர்களிற்குரிய ஓவியப் பிராமணங்கள், தெய்வ-மனித உடலின் தோற்ற அமைவுகள் (ஸ்தானங்கள்) வரைதளத்தைத் தயார்படுத்தல். பிரதிமை ஓவியத்தின் இலட்சணம், மூலவர்ணங்கள், கலப்பு வர்ணங்கள், வர்ணங்களைப் பெறும் முறை, ஓவிய வகைகள். தூரிகை வகைகள். ஓவியப் பொருள் என்பன பற்றிய விபரமான குறிப்புக்கள் இந் நூலிற் காணப்படுகின்றன.

ஓவியனின் நோக்கம், கருப்பொருள் என்பன வற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு விஷ்ணு தர்மோத்திரம் ஓவியத்தை நான்கு வகைப் பட்டதாகப் பாகுபடுத்துகிறது. அவையாவன சத்யம், வைணிகம், நாகரம், மிஸ்ரம் எனப்படும். சமயம் சார்ந்த கருத்து நிலைகளைக் கருப்பொருளாகக் கொண்ட ஓவியங்கள் சத்யம் என அழைக்கப்பட்டன. இயற்கைக்காட்சி, மிருகங்கள், பறவைகள் சமயம் சாராத ஐதீகங்கள் பற்றிய ஓவியங்கள் வைணிக வகையினதாகும். பிரதிமை ஓவியங்கள் நாகரம் என அழைக்கப்பட்டது. மேலே குறித்த மூன்று பிரிவுகளும் கலந்து வரையப்பட்டதே மிஸ்ரம் என்ற ஓவிய வகையாகும். அனுசரிக்கப்பட்ட அளவுத்திட்டம் வர்ணப்பிரயோகம் என்பனவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஓவியத்தை உத்தமம், மத்திமம் அதமம் எனவும் விஷ்ணு தர்மோத்திரம் வகைப்படுத்துகிறது.

இடைக்காலத்திற்குரிய இந்து ஓவிய நூல்களில் போஜரின் சமரங்ஙன சூத்திரதாரம், சோமேஸ்வரரின் அபிலாஷிதார்த்த சிந்தாமணி என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. இவை முறையே 11ஆம், 12ஆம் நூற்றாண்டு காலத்தவை. சமரங்ஙன சூத்திரதாரம் பிரதிமை ஓவியங்களிற்கான அளவுத்திட்டம் பல்வகைத் தோற்ற அமைவுகள் (ஸ்தானங்கள்) மற்றும் ஓவியம் வரைதற்கான குறிப்புக்கள் என்பவற்றைத் தருகிறது.

அபிலாஷிதார்த்த சிந்தாமணியும் இந்து ஓவியம் பற்றிய விபரமான குறிப்புக்களைத் தருகிறது. ஓவியம் வரைதற்கான தளத்தை தயார்ப்படுத்துதல், தூரிகை வகைகள், மூலவர்ணங்கள், ஓவிய வகை, பிரதிமை வரைதலிற்கான உத்தி முறைகள் பற்றிய விபரங்கள் இந் நூலிற் காணப்படுகின்றன. அபிலாஷிதார்த்த சிந்தாமணி ஓவியங்களை வித்தசித்திரம், அவித்தசித்திரம், பாவசித்திரம், ரசசித்திரம், — தூளிசித்திரம் என ஐந்து வகையினதாகப் பிரித்துக் கூறுகிறது.

ஒரு பொருளின் மெய்யான வடிவத்தை ஓவியம் பிரதிபலிக்குமாயின் அதை வித்தசித்திரம் எனவும் ஓவியன் தன் ஞாபகத்திலிருந்து வரைவதை அவித்த சித்திரம் என்றும் சோமேஸ்வரர் குறிப்பிடுகின்றார். ஓவியத்தைப் பார்த்த மாத்திரத்தே சுவைஞானுக்கு ரசானுபவம் ஏற்படுமாயின், அவ்வோவியம் ரசசித்திரம் என அழைக்கப்படும். உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டைக் கொண்ட ஓவியங்களை பாவசித்திரம் எனவும், பிரகாசமான வண்ணங்களைக் கொண்டவை தூளிசித்திரம் எனவும் இந் நூல் குறிப்பிடுகிறது.

பிற்கால இந்து ஓவிய நூல்களில் ஸ்ரீகுமாரரால் 16ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட சிற்பரத்தினம், அபிலாஷிதார்த்த சிந்தாமணியைத் தழுவி 17ஆம் நூற்றாண்டில் பசவஅரசனால் எழுதப்பட்ட சிவதத்துவரத்தினாகாரம், சரஸ்வதி சித்திரகர்ம சாஸ்திரம், நாரதர் சிற்பம் என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. இவை தவிர சித்திர இலட்சணம் என்ற பெயரில் திபேத்திய மொழியிற் காணப்படும் ஓவிய நூல் ஒன்றும் உளது. இதன் சமஸ்கிருத மூல நூல் கிடைக்கவில்லை.

சிற்பரத்தினம் இருபாகங்களைக் கொண்டது. முதலாம் பாகத்தின் இறுதி அத்தியாயமான 46ஆம் அத்தியாயம் இந்து ஓவியத்திற்கான விதிமுறைகள், உத்திகள் என்பன பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. சரஸ்வதி சித்திரகர்ம சாஸ்திரம் ஓவியங்களை அர்த்த சித்திரம், சித்திரபாசம் என வகைப்படுத்துவதுடன், ஆண் - பெண் வகைகள், பிரதிமைகளிற்கான அளவுத்திட்டம், வரைதளத்தைத் தயார்படுத்தல் என்பன பற்றி ஆராய்கிறது.

நாரத சிற்பத்தில் இரு அத்தியாயங்கள் ஓவியத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. நூலின் 66 வது அத்தியாயம் ஓவியச்சாலைகள் அமைக்கும் விதம் பற்றியும், 71 வது அத்தியாயம் ஓவியங்கள் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறது. ஓவியம் வரையப்படும் இடம் நோக்கி சுவரில் வரையப்படுவன, நிலத்தில் வரையப்படுவன, மேற்கூரையில் வரையப்படுவன எனப் பிரிக்கலாம் எனவும்; ஓவியத்தின் இயல்பு நோக்கி நிலையான ஓவியங்கள், தற்காலிக ஓவியங்கள் என வகைப்படுத்தலாம் எனவும் நாரதர் தனது நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். நேரிய ரேகைகளை பயன்படுத்துவதும். உடற் கூற்றியலை பின்பற்றுவதும் ஓவியம் சிறப்பாக அமைவதற்கு இன்றியமையாததென நாரத சிற்பம் கூறுகிறது. வாழ்க்கையோடு ஒட்டிய விடயங்களைக் கருப்பொருளாகக் கொண்ட 'வித்த சித்திரங்கள்'. மனித வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்காத 'அவித்த சித்திரங்கள்' இர

சானுபவத்தைத் தரும் "பாவசித்திரங்கள்" என்ற வகையீடும் நாரத சிற்பம் கூறும் முக்கிய ஓவியக் கருத்தாகும்.

ரச சித்திரம் திரவவர்ணத்தினாலும், தூளி சித்திரம் தூள் வர்ணத்தினாலும் ஆனதென்ற விளக்கமொன்றும் உண்டு. இந்துக்கலை வரலாற்று அறிஞரான ராகவன் தமிழர் வீட்டு முற்றங்களில் இடம்பெறும் கோலம் தூளி சித்திரத்தின் ஒருவகையென்ற அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கின்றார். மாவினால் ஆனது மாக்கோலம் எனவும், காவியினால் ஆனகோலம் காவிக்கோலம் எனவும் அழைக்கப்படும். தென்னாட்டிலும், இலங்கையிலும் வாழுகின்ற இந்துக்களின் பண்டிகைக்கால அலங்காரங்களில் கோல வகைகள் முக்கியம் பெறுவன.

வாத்சாயனரின் காமசூத்திரத்திற்கு யசோதரர் என்பார் எழுதிய உரையில் இந்து ஓவியம் தொடர்பான கோட்பாட்டு ரீதியான விளக்கம் காணப்படுகிறது. ரூபபேதம் (உருவ வேறுபாடு) பிரமாணம் (அளவுப் பொருத்தம்), பாவம் (உணர்ச்சி வெளிப்பாடு), லாவண்ய யோஜனம் (அழகுபடுத்தல்), சாதிருச்சயம் (உருவ ஒற்றுமை) வர்ணிகா பங்கம் (வர்ணப் பிரயோகம், வரைதல் முறைகள்) என்ற ஆறு அங்கங்களும் ஓவியத்தின் இன்றியமையாகக் கூறுகளென இந்து மரபு கூறுகிறது. முகலாயர் ஆதிக்கம் இந்தியாவில் வலுப்பெறும் வரை ஓவியமரபில் ஷடங்கம் என்ற மேற்படி அங்கக் கொள்கையே முதன்மை பெற்றிருந்தது.

ரூபம் என்ற சொல் பொருளின் புலக்காட்சி வடிவத்தையும், பேதம் என்ற சொல் வடிவ வேறுபாடுகளையும் சுட்டுகிறது. ஓவியன் ஓவியப்பொருளைக் கூர்ந்து அவதானித்தல் வேண்டுமெனவும், அப்பொருளின் சிறப்பியல்பான கூறுகளைக் கவனத்திற் கொள்ளுதல் வேண்டுமெனவும் ரூபபேதம் எடுத்துக் காட்டுகிறது. விஷ்ணு தர்மோத்திரம் இருவகையான ரூபங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. அவை முறையே "திர்ஷ்ட" "அதிர்ஷ்ட" எனப்படும். புலக்காட்சி சார்ந்த ரூபம் திர்ஷ்ட எனப்படும். அதிர்ஷ்ட என்பது புலக்காட்சி சாராதது. கருத்து நிலைப்பட்ட வடிவங்களை அதாவது தெய்வத் திருவுருவங்களை ஓவியமாக வரைவது அதிர்ஷ்ட வகையைச் சார்ந்தது. உள்ளுணர்வின் உதவியுடன் கருத்து நிலைப்பட்ட வடிவங்களை இந்து ஓவியன் பிரதியுருச்செய்கின்றான். "திருவுருவங்களை இயற்றும் சிற்பிகள் அத்திருவுருவ இலக்கணங்களை (ஆகமங்களிற் கூறியவாறு) தியானிப்பதில் மிகுந்த பற்றுடையவராக இருத்தல்

வேண்டும். அத்தியான நெறியான் அன்றிக் காட்சி முதலிய வேறெவ்வழியானும் அத்திருவுருவ இலக்கணங்களமையாவென" சுக்கிரநீதி என்ற நூல் சிறப்பத்துடன் தொடர்புபடுத்தி அதிர்ஷ்ட வகை ரூபங்களை இயற்றும் முறை பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. தெய்வங்களின் ஓவியத்தை வரையவிரும்பும் ஓவியன் தூய்மையுடையவனாகி, கிழக்கு நோக்கியிருந்து தியான சுலோகங்களைப் பாராயணம் செய்து, தன்படைப்பை உருவாக்கவேண்டுமென்று விஷ்ணு தர்மோத்திரம் குறிப்பிடுகிறது. கூட்டுப் புழு நிலையிலிருந்து ஒரு நாள் திடீரென வண்ணாத்திப் பூச்சி வெளிக்கிளம்புவது போல கலைஞனின் தியானத்திலிருந்து ரூபம் பிறக்கிறது.

ஒரு பொருள் எவ்வாறு ஓவியமாக்கப்படலாமென்பதற்கு மரபுவழியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட வழிமுறைகளும், அளவுத்திட்டங்களும் உள. ஷடங்கக் கொள்கையில் பிரமாணம் இரண்டாவது இடத்தைப் பெறுகிறது. சிற்பசித்திர நூல்கள் அனைத்திலும் கலையாக்கத்திற்கான அளவுத்திட்டத்தின் அவசியம் பற்றி அழுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளது. (இந்துமரபில் அழகிற்காக பிரமாணத்தை முதன்மைப்படுத்தும் போக்கே ஆரம்பத்திற் காணப்பட்டது. எனினும் காலப்போக்கில் இந்துக் கலைஞர்கள் பிரமாணத்தின் அழகியல் நிலைப்பட்ட தாற்பரியத்தைப் புறக்கணித்து அதன் மெய்யியல் அர்த்தத்திற்கு முதன்மை கொடுக்கலாயினர். வாத்சாயனர் காமசூத்திரத்தில் உடலமைப்பை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆண் பெண் வகைகளைப் பாகுபடுத்தினார். சாமுத்திரிகா லட்சணம் ஓவியப் பிராமணங்களுடன் தொடர்புடையது. ஹம்சம், பத்மம், மாளவ்யம், ரூசகம், சாகசம் என்னும் ஐந்து வகையான ஆணிநங்களையும், இதனையொத்த ஐவகைப் பெண்ணினங்களையும் பற்றி விஷ்ணு தர்மோத்திரம் குறிப்பிடுகிறது. அத்துடன் தெய்வ-மனித உடலின் தோற்ற அமைவுகள் (ஸ்தானங்கள்) பற்றியும் அது குறிப்பிடுகிறது. இவ்வொன்பது வகையான ஸ்தானங்களும் அவ்வவற்றிற்கேயுரிய அளவுத்திட்டத்தைக் கொண்டன. ஒன்பது வகையான தோற்ற அமைவுகளும் பின்வருமாறு:—

- (1) ரிஜ்வகத — நேராக நிற்கும் நிலை
- (2) அன்ரிஜு — நேராக நிற்காத நிலை
- (3) சகிகிருத — கிட்டத்தட்ட பக்கவாட்டுக் காட்சி
- (4) அர்த்தவிலோசன — பக்கவாட்டுக்காட்சி
- (5) பார்ச்வகத — பக்கவாட்டுக் காட்சியில் ஒருவகை

- (6) பராவிருத்த — பின்புறக்காட்சியில் ஒரு வகை
- (7) பிருஷ்டகத — பின்புறக் காட்சி
- (8) பரிவிருத்த — பின்புறக் கரட்சியில் பிறி தொருவகை
- (9) சமாநத — நேர்முன்புறக்காட்சி

இவ்வொன்பது வகையிலும் பல உட்பிரிவுகளும் உள். சோமேஸ்வரரின் அபிலாஷிதார்த்த சிந்தாமணி ஐந்து வகையான ஸ்தானங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இதைத்தவிர, ஓவியத்தில் தொலைக்காட்சியினால் குறுக்கப்பட்டது போன்ற தோற்றத்திற்கான விதிமுறைகளும் அளவுகளும் விஷ்ணுதர்மோத்திரத்தில் காணப்படுகின்றன.

ஷங்கக் கொள்கையின் மூன்றாவது அங்கம் பாவம். இது ஓவியம் உயிரோட்ட முடையதாயிருத்தல் வேண்டுமென விதிக்கிறது. உயிரோட்டம் ஓவியத்திற்கு அழகைத் தருகிறது. இரசனைக்கு இன்றியமையாதது. ஓவிய ரசனை பற்றிக் குறிப்பிடும் ஜெயதேவர் இரசக்கொள்கையடிப்படையில் அதனை விலக்குவது இங்கு அவதானிக்கத்தக்கது. உயிரோட்டமில்லா ஓவியங்கள் வெற்றுவரைகளிற்குச் சமமாகும். கருப்பொருளின் தெரிவுடன் ஓவியன் தான் வரைய விருக்கும் சித்திரம் இன்ன பாவத்திலிருக்க வேண்டுமெனக் கிரகித்துக் கொள்கிறான். காதலன் காதலி சந்திப்பாயிருந்தால் சிருங்கார பாவமும், யுத்த காட்சியாயின் ருத்திர பாவமும் தெரியப்படும். பாவத்தை கருப்பொருளிற்குரிய பாவம், ஓவியனின் உள்ளத்தில் பிரதிபலித்த வாறு, ஓவியத்தில் பொருந்தியவாறு, சுவைஞ்ஞுக்கு ஏற்படும் பாவம் என பிரித்து நோக்கலாம். ஓவியத்தின் தொனிப் பொருட் கருத்திற்கும் பாவம் இன்றியமையாதது. மனித வாழ்க்கைக்கு தொனிப்பொருளான அர்த்தத்தை ஓவியம் கொடுக்கிறதென விஷ்ணுதர்மோத்திரம் குறிப்பிடுகிறது.

கலையுருப்படுத்தல் லாவண்ய யோஜனம் எனப்படும். கலைஞன் ஓவியத்தை தன் திறமையால் அழகுபடுத்துவதை அது குறிக்கிறது. இதனால் கலைக்கு இனிமை ஏற்படுகிறது. நீண்டு மென்மையாயிருக்கும் 'குண்டலம்', வலப்புறம் சுருளும் 'தட்சிண வர்த்தம்', அலைபோன்று வளையும் 'தரங்கம்', நேராக நீண்டு தொங்கும் 'வரிதாரம்', சுருண்டு செழிக்கும் 'ஜூடதசரம்', என்ற உரோம வகைகளும்; சபாகிருதி (வில் போன்றவை), உத்பலபத்திரா (நீலோத்பலம் போன்றவை), பத்ம பத்திர நிபா (தாமரை இதழ் போன்றவை).

மத்சயோதரம் (மீன் போன்றவை), சனாகிருதி (உருண்டையானவை) எனக் கண்களின் வகையும் சித்திரகுத்திரங்களில் விபரிக்கப்பட்டிருப்பது கலையுருப்படுத்தலின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

கற்பனையிற் கண்டதுடன் அல்லது பொருளுடன் ஓவியம் ஒத்திருத்தலை சாதிருச்சியம் என இந்துமரபு குறிப்பிடுகிறது. அரசினங்குமாரிகளின் பிரதிமையோவியங்கள் திருமணத்தின் பொருட்டு பரிமாற்றப்பட்டதற்கான இலக்கியச் சான்றுகள் பல உண்டு. பிரதிமை ஓவியத்திற்கு சாதிருச்சியம் இன்றியமையாப்பண்பாகும்.

ஷடங்கக் கொள்கையின் ஆறாவது அங்கம் வர்ணிகபங்கம் எனப்படும். இது வர்ணங்கள் ரேகைகள். கருவிகளின் பயன்பாடு என்பன பற்றியது. ஓவியத்திற்கு ரேகைகளும், வர்ணங்களும் அடிப்படையானவை. வர்ணம் இல்லாது ரேகைகள் இல்லை. ரேகைகள் இல்லாது வர்ணப் பிரயோகம் செய்யவியலாது. இவை ஓவியம் என்ற மொழியின் அடிப்படை அலகுகளாகும். வரைதல் உத்திகளும் வர்ணிக பங்கத்திலேயே உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. வர்ணிக பங்கத்தில் பின்வரும் அம்சங்கள் உள்ளடங்குகின்றன.

1. வார்த்திகை — தூரிகையே வார்த்திகை எனப்படுகிறது. பல்வகைத்தான தூரிகைகள் பற்றியும், ஓவியத்தில் அவற்றின் பயன்பாடு பற்றியும் வார்த்திகை விளக்குகிறது. ஸ்தூலம், மத்திமம், சூக்குமம் எனத் தூரிகைகள் மூன்று வகைப்படும் எனச் சோமேஸ்வரர் குறிப்பிடுகின்றார்.
2. பூமிபந்தனம்— வரைதளத்தைத் தயார்படுத்தல் பூமிபந்தனம் எனப்படும். சுவரோவிய வரைதலிற்கு பூமிபந்தனம் அடிப்படையானது.
3. ஹஸ்தலேகை — இது ஆரம்ப வரைதலைக் குறிக்கும்.
4. வர்ணிகா — முற்றுப் பெற்ற உருவரை வர்ணிகா எனப்படும்.
5. நிறம் தீட்டல்— வர்ணம் தீட்டுதல் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது, வலைக்கோடுகளால் நிறம் வர்ணம் தீட்டுவது பத்ரஜம் எனவும், புள்ளிகளாக நிறம் தீட்டுவது பிந்துஜம் எனவும், நுண்ணிய வரைகளால் படிப்படியாக நிறத்தை மாற்றுவது ரைகேம் எனவும், சித்திர குத்திரம்

குறிப்பிடுகிறது. சோமேஸ்வரர் மூலவர்ணங்களை நான்கு எனக் குறிப்பிடுகிறார். அவையாவன் வெள்ளை, சிவப்பு, மஞ்சள், கருப்பு என்பனவாகும். விஷ்ணு தர்மோத்திரம் பச்சையையும் சேர்த்து மூலவர்ணங்களை ஐந்தெனக் குறிப்பிடுகிறது. மூலவர்ணங்களின் சேர்க்கையினால் கலப்பு வர்ணங்கள் பெறப்படுகின்றன.

6. இறுதிவரைதல்.

7. மெருகிடல்.

ஓவிய வரைதலில் கண்திறப்பதே இறுதி வேலையாகும். கண் திறப்பதுடன் ஓவியம் முழுமையடைகிறது.

ஒள

ஒளசித்திய விசார சர்ச்சா :

பாரதமஞ்சரி, பிருகத்ததாமஞ்சரி முதலிய பிரசித்தி பெற்ற நூல்களை காஷ்மீர் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஷேமேந்திரர் ஒளசித்திய விசார சர்ச்சா எனும் வடமொழி அலங்கார சாஸ்திர நூலை கி. பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதினார். காரிகைகளால் அமைந்த இந் நூலிற்கு அவரே உரையும் எழுதியுள்ளார். பல புகழ்வாய்ந்த நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டுகின்றார்.

ஒளசனதீர்த்தம் :

ஒளசனதீர்த்தம் வட இந்தியாவில் சேரமூர்மலையில் உற்பத்தியாகி மேற்கே ஓடி வினாசனாதீர்த்தம் கலக்கும் நதி சரஸ்வதியாகும். இந்நதியில் நீராடுவதை இந்துக்கள் புண்ணியமாகக் கருதுவர். நீராடுவதற்கு வசதியாகப் பல படித்துறைகள் கட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் ஒன்றின் பெயர் ஒளசனதீர்த்தமாகும்.

ஒளசனஸ் தர்மசூத்திரம் :

ஏழு அத்தியாயங்களைக் கொண்ட இந் நூல் பிரதானமாக பிராமண, ஷூத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர் எனும் நால்வகை வருணத்தவரது கடமைகளைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. இது உரைநடையிலும், செய்யுளிலும் அமைந்துள்ளது. இந்நூல் செய்யுட்கள் சில மனுதர்மசாஸ்திரத்தில் காணப்படுகின்றன. இந் நூல் வசிட்டர், ஹாரீதாசௌனகர், கௌதமர் எனும் தர்மசூத்திர கர்த்தாக்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. நால்வகை வருணத்துக்குரிய ஆசாரம், வியவகாரம், பிராயச்சித்தம், தொடர்பான சகல விஷயங்களையும் இத்தர்மசூத்திரம் உள்ளடக்குகின்றது. அர்த்தசாஸ்திரம் எழுதிய கௌடியர் இந் நூலைக் குறிப்பிடுகின்றார். மகாபாரதமும் உசனஸ் எழுதிய அரசியல் நூலொன்று பற்றிக்குறிப்பிடும்.

ஒளமாபதம் :

ஒளமாபதம் எனும் சங்கீத சாஸ்திர நூலை உமாபதி என்பவர் எழுதினார். இந் நூலில் முப்பத்தெட்டு அத்தியாயங்கள் உண்டு. ஸ்ருதி, ஸ்வரம், ராகம், தாளம் முதலான சங்கீதத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்கள். வீணை, வேணுமிருதங்கம் எனும் இசை வாத்தியங்கள் தாண்டப, லாஸ்ய, நடன பேதங்கள். பாரதி, சாத்வதி, கைசிகி, ஆரபடி, எனும் நால்வகை விருத்திகள் நாற்பத்து மூன்று வகையான முத்திரைகள். அபிநயம், நவரசம், ஸ்தாயி பாவம், விபாவ, அனுபாவங்கள், நிருத்த, நிருத்திய வேறுபாடு என்பன பற்றி உமாபதி இந்நூலில் விளக்கியுள்ளார்.

கி. பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கள்ளிநாதர் என்பவர் சாரங்கதேவரது சங்கீதரத்னாகரத்திற்குத் தான் எழுதிய உரையில் ஒளமாபதத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஒளவைக்கோவில் :

அறநூல்களையும், நூன நூல்களையும், ஒளவைப் பிராட்டி சரஸ்வதி தேவியின் அவதாரம் என்பர். அவருக்குத் தமிழ்நாட்டில் கோவிலே இல்லை. ஆனால் கேரள மாநிலத்தில் அறுவா மொழிக்கோட்டையினருகில் உள்ள ஒரு சிறுகிராமத்தில் ஒளவைக்கு ஒரு கோயில் உண்டு. இக்கிராமத்தின் பெயரும் ஒளவைக் கோவில் என்பதாகும்.

இக்கிராமத்தில் தமிழ்ப் புத்தாண்டு தினம் சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பெறுகிறது. வித்தியாரம்பம், கலை அரங்கேற்றம் போன்ற நிகழ்ச்சிகளும் நடைபெறுகின்றன.

ஒளவையார் :

ஒளவையாரைப் போலத் தமிழர்களால் அன்பினோடும், அபிமானத்தோடும் போற்றிப் புகழ்ப்பெற்ற புலவர் வேறெவரும் இல்லையென்றே

கூறலாம். கபிலர், பரணர், உருத்திரன் கண்ணனார் முதலிய சங்கப் புலவர்களைப் பற்றி இலக்கியம் பயின்றோர் மட்டுமே அறிந்தனர். ஞானசம்பந்தர், திருவாசகர் போன்ற குரவரைச் சைவர்களே அபிமானத்துடன் போற்றினர். ஒட்டக் கூத்தர், கம்பர் போன்ற கவிவாணரின் சிறப்புக்களைப் பாமரராயுள்ளோர் உணர்ந்திலர், கற்றோரும் பாமரரும் நெடுங்காலமாக ஊவையாரை நன்கறிந்திருந்தனர். ஊவையாரைப் பற்றி உருவாகியுள்ள நாட்டார் கதைகளும் பல திறத்தனவாக உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தலைவி, முதியவள் என்னும் பொருள்களைக் குறிக்கும் அவ்வை (அவ்வி) என்ற சொல்லானது “ஆர்” எனும் சிறப்பு விசுவாசனைப் பெற்று ஊவையார் என்பதாகியது. நாவன்மையும் ஞானமுங் கைவரப்பெற்ற முதியவரான பெண்பாற் புலவருக்கு ஊவையார் என்னும் சிறப்புப் பெயர் உரியதாகியது. ஊவையார் என்னும் பெயருடன் விளங்கிய புலவரிருவர் இருந்தனர் என அறிஞர் கொள்வர். அவர்களில் ஒருவர் சங்க காலத்துப் புலவர்; மற்றவர் சோழப்பெருமன்னர் காலத்தவர். அவர்களின் இயற்பெயர்கள் தெரியுமாறில்லை.

சங்க காலத்துப் புலவரான ஊவையார் அகநானூற்றில் நான்கு பாடல்களையும் புறநானூற்றில் முப்பத்து மூன்று பாடல்களையும், குறித்தொகையிலே பதினைந்து பாடல்களையும், நற்றிணையில் ஏழு பாடல்களையும் பாடினார் என்பது இலக்கிய மரபாகும். ஊவையாரும் பரணரும் ஒரே காலத்தவர் என்பது புறநானூற்றுச் செய்யுள் (99) ஒன்றினாலே உணரப்படுகின்றது.

ஊவையார் கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனாகிய அதிகைமான் நெடுமான் அஞ்சியின் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தவர். அவனைப் பற்றியும், அவனுடைய மகனாகிய புகட்டெழினி என்பவனைப் பற்றியும் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். அதிகைமானின் முன்னோர்கள் பூசைபுரிந்தும் வேள்வி வேட்டும் தேவர்களை வழிபட்டனர் என்றும், இறிய கரும்பினைத் தேவருலகிலிருந்து எடுத்துவந்து மண்ணுலகிலே பயிரிட்டனர் என்றும், கோல்கோடாது நெடுங்காலம் ஆட்சிபுரிந்தனர் என்றும் ஊவையார் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். நற்ககத்தினையும் தீர்க்காயுளையும் கொடுக்கவல்ல நெல்லிக்கனியை அவர் அதிகைமானிடமிருந்து பெற்றார் என்பதைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. அதிகைமானுக்காக அவர் தொண்டைமானிடம் தூது சென்றார் என்ற செய்தியினையும் புறநானூற்றுப் பாடலொன்று குறிப்பிடுகின்றது.

அதிகைமான் படையெடுத்துச் சென்று நண்ணனின் பாழிக்கோட்டையினைச் சுற்றி வளைத்த போது இறந்துபட்டான். அதனால் மனந்தளர்ந்து பரிவுடன் ஊவையார் அவனைப் பற்றிப் பாடிய பாடல்கள் உள்ளத்தை உருக்கவல்லவை. பாரி என்ற குறுநில மன்னனுடன் ஊவையார் தொடர்பு கொண்டிருந்தார் என்பதும், அவன் இறந்த பின்பு அவனுடைய மக்களான அங்கவை, சங்கவை என்போரைத் தெய்வீகன் என்ற அரசனுக்கு மணஞ் செய்து கொடுத்தார் என்பதும் ஐதீகம். ஆயினும் பாரியினைப்பற்றி அவர் பாடியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

பிற்காலத்து ஊவையாரைப் பற்றிப் பல கதைகள் தமிழகம் எங்கும் நிலவி வருகின்றன. அவற்றுள்ளொன்று ஊவையார் மைசூரைச் சேர்ந்த தகடூர் எனுமிடத்திலுள்ள யாளித்தத்தனின் மகள் என்பதாகும். பின்பு ஊவை பாணர் குடியிலே வளர்ந்து, கன்னியாகவிருந்து கிழவியானார் என்று கூறப்படுகின்றது.

பகவன் என்னும் பிராமணனும் புலைமகள் ஒருவரும் வர்ணசங்கீர்ண விவாகத்திற் கூடிப் பெற்ற பிள்ளைகளுள் ஊவையும் ஒருவள் என்பது மற்றுமொரு கதை. அது மேல்வருமாறு விரிவாக்கம் பெற்றுள்ளது. தமிழ் மொழியும் சமஸ்கிருத மொழியும் வளர்ச்சியுற வேண்டுமென்று நான் முகன் வேள்வி செய்தான். வேள்விக் குண்டத்திலிருந்து கலைமகள் தோன்றினாள். அவளை நான் முகன் மணந்தான். பின்பு அகத்தியர் தோன்றினார். அவர் கடற்கன்னியை மணந்து பெருஞ்சாகரர் என்ற புத்திரரைப் பெற்றார். பெருஞ்சாகரர் திருவாரூர்ப் புலைச்சியை மணந்து பகவன் என்பவனை மகனாகப் பெற்றார். இதே காலத்திலே தவமுனி என்பவனுக்கும் விவனது மணையாளான பார்ப்பன மாதுவிற்கும் பெண்குழந்தை யொன்று பிறந்தது. அதனை உறையூர்ப் புலையன் ஒருவன் வளர்த்து வந்தான். ஒரு நாள் மண்மழை பொழிந்தது. இப்பெண்ணைத் தவிர்த்த ஏனையோர் யாவரும் இறந்தனர். அதன் பின்பு இப்பெண் மேலூரிலுள்ள நீதி ஐயர் என்பவரது வீட்டில் வளர்ந்து வந்தாள்.

பெருஞ்சாகரரின் புதல்வனான பகவன் மேலூருக்கு வந்து தருமச் சாலையிலே தங்கியிருந்தான். அங்கே அவன் சமையல் செய்யும் போது, இப்பெண் அவ்விடஞ் செல்ல அவளைத் தூற்றிச் சட்டுவத்தால் அடித்தான். அதனால் அப்பெண்ணுக்குத் தலையிற் காயம் உண்டானது. அவ்விடத்தை விட்டகன்ற பகவன் பலவருடங்கழித்து மீண்டும் மேலூருக்கு வந்து தருமசாலை யிலே தங்கியிருந்த போது மங்கைப்பருவம் எய்தி

நின்ற இப்பெண்ணைக் கண்டான். அவள் இன்னாரென அறியாது அவளை விரும்பித் திருமணம் புரிந்து கொண்டான். திருமணம் நடந்து ஐந்தாம் நாள் நீராட்டும் போது தலையிலுள்ள காயம் கண்டு உண்மையறிந்து அவளை விட்டுப் பகவன் ஓட, அவன் பின்னே அவளும் ஓடினாள். இருவருங்கூடி வாழ்வதென்றும் பிறக்கும் பிள்ளைகளைப் பிறந்த இடத்திலேயே விட்டுவிடுவதென்றும் இருவரும் உடன்பட்டனர். அவர்களின் முதற் பிள்ளையே ஔவை என்பர். அதிகை மாள், உப்பை, உறுவை, கபிலர், வள்ளி, திருவள்ளுவர் ஆகியோர் இவர்களின் ஏனைய பிள்ளைகளாவர் என்று திருவள்ளுவ நாயனார் சரித்திரம் கூறுகின்றது.

ஔவையாரின் பிறப்புத் தொடர்பாக இன்னொரு கதையும் வழங்கி வருகின்றது. வேதமொழி என்பவனுக்குப் பேராளி என்ற மகன் இருந்தான். அவனுக்குப் பன்னிரண்டு வயதாகும்போது இழிந்த குலத்தான் ஒருவன் வீட்டிற் பெண்குழந்தை யொன்று பிறந்தது. அது பிறந்த வீட்டின் மீது விண்மீன் ஒன்று விழ அது தீமைக்கு அறிகுறி என்பதையறிந்து பயந்து வேதமொழி அக்குழந்தையைப் தெப்பம் ஒன்றில் வைத்துக் காவேரியாற்றில் விட்டான். அக்குழந்தையைப் பார்ப்பவன் ஒருவன் கண்டெடுத்து வளர்த்து வந்தான். அவன் பருவமெய்திய போது பேராளி கண்டு அவளின்னாரென அறியாது காதுலுற்றுத் திருமணமுஞ் செய்து கொண்டான். திருமணத்தின் பின் அவளது தொண்டையிற் காணப்பட்ட மச்சத்தைக் கண்டு அவள் தன்னூரிலுள்ள இழிகுலத்தான் மகனென்பதை அறிந்து அவளை விட்டுப் பிரிந்து போனான்.

அந்தணன் ஒருவன் அப்பெண்ணைக் காப்பாற்றினான். பின், அவன் தான் இறக்கின்ற போது அவளுக்குப் பணம் கொடுத்தான். அவள் அதனைக் கொண்டு அறச்சாலை ஒன்றினை அமைத்தாள். ஒரு நாள் இரவு பேராளி இவளது அறச்சாலைக்கு வந்து நங்கினான். அவளை இன்னாரென அறியாத அப்பெண் தன் கதையை அவனுக்குக் கூற அதனை யறிந்த பேராளி அவளை விட்டு ஓட எத்தனிக்கையில் “நான் உனக்குச் செய்த குற்றம் யாது?” என அவள் கேட்ட போது அவள் மீது இரக்கங் கொண்ட பேராளி குழந்தைகள் பிறந்தாற் பிறக்கின்ற இடத்திலே அவைகளை விட்டுச் செல்ல வேண்டுமென்ற ஒப்பந்தப்படி அவளை மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்டான். அவர்கள் இவ்வாறு பெற்ற பிள்ளையே ஔவை என்பதும் ஒரு ஐதீகம்.

ஔவையாரைப் பற்றி மேலும் பல செய்திகள் தனிப்பாடல்களிலும் மரபுவழிக் கதைகளிலும் இடம்பெறுகின்றன. அவற்றுள் மேல்வருவன குறிப்பிடத்தக்கவை;

- (1) பழையனூர் வேளான் காரி என்போன் கனகக் கொட்டிக் கொடுத்து களையெடுக்கச் செய்தமை.
- (2) ஔவை மழையில் நனைந்து குளிரால் வாட ஆயர்மகள் ஒருத்தி தன் ஒரே ஆடையான நீலச் சிற்றாடை கொடுத்துக் குளிர் போக்கியது.
- (3) பாரி மகளிர் திருமணத்திற்காக மூவேந்தருக்கு மண ஓலை எழுத விநாயகரை வருவித்தது.
- (4) அவர்களின் திருமணத்திலே பெண்ணையாற்றிலே பாலும் நெய்யும்பெருகி வரச் செய்தது.
- (5) வருணனைப் பொன்மாரி பொழியச் செய்தது.
- (6) போகமற்ற காலத்திற் பனை பழம் தரச் செய்தது.
- (7) குறவரிடையே தங்கியிருந்த பழம் பேய்களின் சாபம் நீக்கியது.
- (8) ஆடு மேய்க்கும் இடையன் கொடுத்த கூழை உண்டு மகிழ்ந்து அசதிக்கோவை பாடியது.
- (9) குலோத்துங்க சோழன் முடிசூடிய காலத்தில் அவனுடைய திருமணத்திலே வரப்புயர என்று பாடியது.
- (10) சிலம்பி என்ற தாசி கொடுத்த கூழை உண்டு அவளைப் புகழ்ந்து பாடியது.
- (11) முருகனிடம் சுட்ட பழம் கேட்டது.
- (12) சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்கு முன்னரே கைலைபோக விநாயகர் அருள் புரிந்தது.

சோழப் பெருமன்னர் காலத்துப் புலவர்களான கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர் ஆகியோருடன் ஔவையாரைத் தொடர்புபடுத்தும் பல பாடல்களும் கதைகளும் உள்ளன. ஆயினும் இவர்கள் ஒரே காலத்தினர் என்பதை உறுதிப்படுத்துவற்கான ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை.

ஔவையார் முருகனுடன் உரையாடினார் என்பது ஓர் ஐதீகம். ஒரு சமயத்திலே நாவல் மரத்திலிருந்த சிறுவனொருவனைப் பார்த்து நாவற்பழம் பறித்துத் தருமாறு ஔவையார் கேட்டார். சிறுவன் அவரைப் பார்த்து “சுட்ட பழம் வேண்டுமா? சுடாத பழம் வேண்டுமா” என்று கேட்டான். ஔவையார் சுடுபழம் தருக

என்றதும் அவன் கவிந்த பழத்தைப் பறித்துப் போட்டான். ஓளவையார் ஊதினார். உடனே "பழம் சுடுகிறதா? என்று சிறுவன் கேட்டான். மரத்தில் நின்றவன் முருகனே என உணர்ந்து ஓளவையார் தனது புலமைக்கு நாணினார். பின் முருகன் கொடியது, இனியது, பெரியது, அரியது எவை என்று கேட்க ஓளவையார் மேல் வரும் பாடல்களைப் பாடினார்.

கொடியது

கொடியது கேட்கின் நெடிய வெவ்வேலோய்,
கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது; அதனினுங்
கொடிது இளமையில் வறுமை; அதனிலுங்
கொடிது ஆற்றொணாக் கொடுநோய்; அதனிலுங்
கொடிது அன்பிலாப் பெண்டிர்; அதனிலுங்
கொடிது இன்புற அவர் கையில் உண்பதுதானே.

இனிது

இனியது கேட்கின் தனிநெடு வேலோய்;
இனிது இனிது ஏகாந்தமினிது;
அதனினும் இனிது ஆதியைத் தொழுதல்;
அதனினும் இனிது அறிவினர்ச் சேர்தல்;
அதனினும் இனிது அறிவுள்ளாரைக் கனவிலும்
நனவிலும் காண்பது தானே.

பெரியது

பெரியது கேட்கின் எரிதவழ் வேலோய்!
பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது;
புவனமோ நான்முகன் படைப்பு;

நான்முகன் கரியமால் உந்தியில் வந்தோன்;
கரியமாலோ அலைகடல் துயின்றோன்;
அலைகடல், குறுமுனி அம்கையில் அடக்கம்;
குறுமுனியோ கலசத்திற் பிறந்தோன்;
கலசமோ புவியிற் சிறுமண்;
புவியோ அரவினிக்கோர் தலைப்பாரம்;
அரவமோ உமையவள் சிறுவிரல் மோதிரம்;
உமையோ இறையவர் பாகத்து ஒடுக்கம்;
இறைவரோ தொண்டர் உள்ளத்து ஒடுக்கம்;
தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே;

அரியது

அரியது கேட்கின் வரிவடி வேலோய்!
அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது;
மானிடர் ஆயினும் கூன் குருடு செவிடு
பேடு நீங்கிப் பிறத்தல் அரிது;
பேடு நீங்கிப் பிறந்த காலையும்
ஞானமும் கல்வியும் நயத்தல் அரிது;
ஞானமும் கல்வியும் நயந்த காலையும்
தானமும் தவமும் தான் செய்தலரிது;
தானமும் தவமும் தான் செய்வராயின்
வானவர் நாடு வழி திறந்திடுமே.

ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன், முதுரை, நல்
வழி, கல்வியொழுக்கம், நன்னூற்கோவை, பத்த
னந்தாதி, அருந்தமிழ்ப்பாமாலை, தரிசனப்பத்து,
அசதிக்கோவை, விநாயகர் அகவல், ஞானக்குறள்
நான்மணிக்கோவை, பிடகநிகண்டு, கணபதி
ஆசிரிய விருத்தம், ஈச்சுரன்மாலை ஆகிய நூல்
களை ஓளவையார் பாடினார் என்று சொல்வர்.

சொல்லடைவு

உ	
உக்கிரசிரபன்	1
உக்ரகுமார பாண்டியன் அல்லது உக்கிர பாண்டியன்	1
உக்கிர நட்சத்திரம்	2
உகம் — உகக்கனல்	2
உகசூரியர்	2
உகந்தை மலை	3
உச்சை சிரவஸ்	4
உச்சிக்கால பூசை	4
உச்சராசிகள்	4
உஞ்சேனை	4
உஜ்வல நீலாமணி	4
உஜ்ஜயினி	5
உசங்கு	8
உசத்தியர்	8
உசாத்தானம்	8
உசீநரன்	9
உஷத்தகாலம்	10
உஷை	10
உட்பூசை	11
உட்கல் - சிவகுளாமணி மங்கலம்	11
உடலற்ற நாள்	15
உடப்பு	15
உடுப்பூர்	16
உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப்புலவர் (1830 - 1910)	17
உடுப்பிட்டி	17
உடுமன்	18
உடுண்டி விநாயகர்	18
உடுக்கை	18
உடையான்	18
உண்மை	21
உண்ணாவிரதம்	21
உண்ணா முலையம்மன்	22
உண்மை விளக்கம்	22
உண்மை நெறி விளக்கம்	22
உத்தரகீதை	23
உத்தீதம்	24
உத்பாத யோகம்	24
உத்வாசனம்	24
உத்தமன்	24
உத்தமசோழ - ஈஸ்வரம்	24
உத்தம சோழன் (970 - 985)	24
உத்தராபதம்	26
உத்பட்டர்	27
உத்காதா	27
உத்யோதயகாரர்	27
உத்தர குருவாயூரப்பன் கோயில்	27
உத்தரபாற்குனி	27
உத்தரகிரியை	28
உத்தான துவாதசி	28
உத்தராடம்	28
உத்தரட்டாதி	28
உத்தரம்	29
உத்தியாபனம்	29
உத்தராட பாதங்கள்	29
உத்தம சோழவள நாடு	30
உத்தராயணம்	31
உத்தரமீமாம்சை	32
உத்தர ராமசரிதம்	34
உத்தாதாரர்	34
உத்தரணி	34
உத்தியுத்தன்	34
உத்தூளனம்	34
உத்தவர்	34
உத்தரசைவம்	34
உத்தரப்பிரதேசம்	39
உத்தண்ட வேலாயுத பாரதி	38
உத்தரன்	38
உத்தர மேரூர்	39
உத்தாலக அருணி	47
உதயகிரி 1	48
உதயகீதை	49
உதயணன்	49
உதகதிரவியம்	51
உதயகிரி 2	51
உதயலக்கினம்	52
உதயணாபுரம்	52
உதயராகம்	53
உதயாந்பரம்	53
உதயாதி	53
உதயராசி	53
உதயகிரி 3	53

உதாத்தராகவம்	54
உதானவாயு	54
உதாசீன மதம்	55
உதிதகாலம்	55
உதிரமாகாளி	55
உதும்பரமரம்	57
(திரு) உந்தியார்	57
உப்பூர் வெயிலுகந்த விநாயகர்	57
உப்பு வெளிக் காளி கோயில்	58
உப்புராணங்கள்	58
உபவாசம்	59
உபசாரம்	59
உபசாரப் பொருட்கள்	62
உபநயனம்	62
உபநிடதம்	63
உபசய கேந்திரங்கள்	66
உபயராசி	66
உபகிரகங்கள்	66
உபவீதம்	66
உபதேசம்	66
உபய வேதாந்தம்	67
உபய வேதாந்தம்	68
உப வேதங்கள்	68
உபஸ்மிருதி	68
உப புராணங்கள்	68
உபய பாரதி	70
உபரூபகம்	70
உபயகதிர்காமம்	71
உபமன்யு	71
உபாங்கங்கள்	72
உபாசனை	72
உமா	72
உமாசகிதன்	74
உமாசுவாதி	74
உமாபதி	74
உமாசுக்கிரவார விரதம்	74
உமாமகேஸ்வர விரதம்	75
உமா மகேசுவரம்பிள்ளை	75
உமாபதி தார்	76
உமாபதி சிவாசாரியார்	76
உய்யவந்த தேவநாயனார்	77
உய்யக் கொண்டார்	77
உய்யவந்த தேவநாயனார்	77
உய்யக்கொண்டான்	77
உய்யக் கொண்டான் (திருமலை)	78
உய்ய வந்தபெருமாள்	80
உயர்தின சுபநாள்	80
உயிர்	81
உஜ்ஜயினி மகாகாலர்	81
உரிசி	82
உருத்திரன்	82
உருவ வழிபாடு	84

உருத்திராணி	85
உருத்திர சாதனம்	86
உருத்திர ருத்திரிகள்	86
உருத்திராஷம்	86
உருத்திரர்	87
உருத்திர பசுபதி நாயனார்	88
உருத்திரசன்மர்	89
உருத்திர சன்ம கண்ணர்	89
உருத்திர கோடி தீர்த்தம்	89
உருமிளை	89
உருக்குமணி	89
உருத்திரசிங்கள்	89
உருத்திரசேனன் 1	90
உருத்திர கணிகையர்	91
உருத்திரதாமன்	92
உருத்திரசேனன் 11	94
உருவசி	95
உருமண்ணுவா	96
உருத்திரமன்ய முனிவர்	96
உருத்திரங் கண்ணனார்	96
உரோதயித்திரி	96
உரோமபதன்	96
உரோமதத்தன்	97
உரோமசன்மர்	97
உரோம முனி	97
உரோகிதன்	97
உரோசிதாசர்	97
உல்முகன்	97
உல்லோப்பியகம்	97
உலகம்	98
உலகளந்தான்	98
உலக மகாதேவி—ஈஸ்வரம்)	100
உலகமாதேவிபுரம்	100
உலகமுழுதுடையாள்	100
உலகம்மை அந்தாதி	102
உலக மாதேவிச் சதுர்வேதி மங்கலம்	102
உலகய்ய வந்தான்	109
உலக சாரங்கமுனி	110
உலக நாத சுவாமிகள்	110
உலக நாத பிள்ளை	110
உலகாதேயம்	110
உலக தோற்றம் உலக சிருஷ்டி	110
உலகாயதம்	111
உலவாக்கிழி	113
உலூபி	113
உலூகன்	113
உலோக பிரகாசர்	114
உவற்பலம்	114
உவரி சுயம்புலிங்க சுவாமி	114
உழவாரப்பணி	114
உள்ளம்	114
உள்ளமுடையான்	115

உற்சவம்	115
உற்படர்	117
உற்சவமூர்த்தி	117
உற்பலாங்கி	117
உற்பலன்	117
உறையூர்	117
உன்மத்தராகவம்	118

ஊ

ஊர்த்துவ தாண்டவம்	119
ஊர்வசி	119
ஊர்காவற்றுறை	120
ஊரன் அடிகள்	122
(திரு) ஊரகம்	122
ஊழ்	122
ஊழ்வாதிமதம்	123
ஊற்றடிப்பிள்ளையார் கோவில்	123
ஊறல்	124

எ

எக்ஞேசுவரர்	125
எக்யசர்மர்	125
எக்ஞதத்தர்	125
எட்டெந்தாதி	125
எட்டுச்செலவு	125
எட்டுப்பந்தனம் (அட்டபந்தனம்)	125
எட்டுக்குடி	126
எட்டுவிதபாவங்கள்	126
எண்வகைக் காட்சி	127
எண்வகைக் கணவகை	127
எண்ணெய்க்காப்பு	127
எண்கண்	127
எண்மர் நன் மாலைகள்	128
எண்ணாங்கு தர்மங்கள்	128
எதிர்கொள்பாடி	128
எம்பார்	128
எயினனூர்	128
எரியோம்பல்	129
எரிந்த அம்மன்	129
(திரு) எருக்கத்தம்புலியூர்	129
எருது	129
எல்லப்ப பூபதி	130
எல்லைக் காளியம்மன் கோவில்	130
எல்லப்ப நாவலர்	130
எல்லோரா	130
எலத்தூர்	133
எழுநரகம்	134
எழுதாமறை	134
எழுபிறப்பு	134
எழுநூற்று மங்கலம்	134

எழுசூற்றிருக்கை	134
எழுநா	134
எறிபத்தநாயனார்	135
எறிபாவாடை	135
எறும்பியூர்	135

ஏ

ஏக்நாத்	136
ஏகசக்கரன்	136
ஏகலிங்கேஸ்வரர்	136
ஏகசக்கிரபுரம்	137
(திரு) ஏகம்பர் அந்தாதி	137
ஏகநாத சுவாமி	137
ஏகதாளம்	137
(திரு) ஏகம்பர் ஆனந்தக்களிப்பு	138
ஏகநாதர்	138
ஏகதத்தன்	138
ஏகபாதம்	139
ஏகன்	139
ஏகபாதர்	136
ஏகாதசி	141
ஏகாம்பர பீடம்	141
ஏகாதசிப் புராணம்	141
ஏகாஷி	142
ஏகாம்பர நாதருலா	142
ஏகாட்சி பிங்கலன்	143
ஏகான்மவாதம்	143
ஏலவார் குழலியம்மை	145
(திரு) ஏடகம்	145
ஏடு தொடங்கல்	146
ஏது நிகழ்ச்சி	146
ஏம கண்டன்	146
ஏயர்க்கோன் கலிக்காமநாயனார்	146
ஏரம்பையர்	147
ஏரம்பவிநாயகர்	147
(திரு) ஏரகம்	147
ஏழிசை	147
ஏழுவிடங்கத்தலங்கள்	148
ஏழு முனிவர்	149
ஏற்றுமானூர்	149
ஏற்புடைக்கடவுள்	149
ஏனாதிநாத நாயனார்	149

ஐ

ஐக்கியவாத சைவம்	150
ஐக்கியவாதி	150
ஐகொளே	150
ஐங்கரன்	153
ஐங்கோசம்	154
ஐநூற்றீஸ்வரர்	154

ஐதரேய ஆரண்யகம்	154
ஐதரேய பிராமணம்	154
ஐந்திணைத்தெய்வம்	154
ஐந்து திருமுறைகள்	155
ஐந்தெழுத்து	155
ஐம்பூதசேத்திரம்	157
ஐம்பொறி	157
ஐயன் தோள்	157
ஐயனார்	157
ஐயடிகள் காடவர்கோள்	158
(திரு) ஐயாறு	159
ஐராணிக் குளம்	161
ஐராவதம்	162
ஐவகைப்பாசம்	163

ஐ

ஐட்டுச்சட்டான்	164
ஐட்டக்கூத்தர்	164
ஐப்பிலியப்பன்	166
ஐழிவிலொடுக்கம்	166
ஐரியா இலக்கியம்	167
ஐரிய நடனங்கள்	169
ஐருமைக் கொள்கை	172
ஐரிஸ்ஸா	173
(திரு) ஐற்றியூர்	174

ஐ

ஐங்காரம்	179
ஐச்சர்	179
ஐணம்	180
ஐணகாந்தன்தளி	181
ஐத்தூர்	181
ஐம்காரம்	183
ஐம்திரவியம்	187
ஐமாலிகை	187
(திரு) ஐமாம்புலியூர்	187
ஐவாத கூத்தர்	188
ஐவியம்	188

ஐ

ஐளசித்திய விசார சர்ச்சா	194
ஐளசன தீர்த்தம்	194
ஐளசனஸ தர்ம சூத்திரம்	194
ஐளமாபதம்	194
ஐளவைக் கோவில்	194
ஐளவையார்	194

+

+

வெளியீடு

இந்து சமய, இந்து கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

கொழும்பு 2

இலங்கை

1992